

BERNA ASLIHAN

Kum Taneleri

"Kızın dimesi yokmuş
süçce bir kızıma isyankmış."

MENDİREK

akirakitap

Kum Taneleri

BERNA ASLIHAN

*"Bütün dünya yok olsun
sadece biz kalamı istiyorum."*

MENDİREK

akirakitap

Kum Taneleri / Aşkın Ben Hâli - I

Berna Aslıhan

Kتابın tüm hakları Mendirek Yayınevi'ne aittir. Yayınevinden yazılı
izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz.
Hiçbir şekilde çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

ISBN NO	978-605-9821-20-9
1. Basım	Kasım 2016
Genel Yayın Yönetmeni	Önder Zeki Keleş
Yayın Koordinatörü	Buse Güler
Editör	Buse Güler
Son Okuma	Kadriye Özcan Kaya
Mizanpaj	Hayva Yalçınkaya
Kapak Tasarımı	Merve Polat
Baskı & Cilt	Miran Yayıncılık Kitap Dağıtım ve Matbaa Hizmetleri Mustafa Çakmak Beşyol Mah. İnönü Cad. No: 36/157 Küçükçekmece/İstanbul-26359
Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No	27010
Mendirek Yayınevi	Yenimahalle Sel Sok. No: 8/2 Küçükçekmece / İstanbul 0212 540 10 61 www.mendirekyayinlari.com mendirekyayinlari@gmail.com

MENDİREK

Kum Taneleri

BERNA ASLIHAN

 MENDİREK

Asuŝ'uma ve karakterlerime can veren ilham kaynağıma ithafen...

TEŞEKKÜR

Her zaman yanımda olan ve desteklerini üzerimden hiç eksik etmeyen anne ve babama, bana verdiği harika kurgu fikirleri için kardeşim Enise'ye, liseden bu yana uzanan yazma hayatım boyunca en büyük destekçim olan Asude Kocabaş'a, hayatımın her anında yanımda olan can dostum Esra Kocabaş'a, bana editörden ziyade bir dost olup henden hiç bıkmayan canım arkadaşım Buse Güler'e, küçük yaşına rağmen böylesine güzel bir resim çizerek bana jest yaptığı için kuzenim Elif'e, beni her konuda yüreklendirip sen bunu da başarısın diyerek bana destekte bulunan kardeş yarım Damla Ergökten'e, verdiği hukuki bilgiler için Ceza Hukuk'u hocam Prof. Dr. Ali Timur Demirbaş'a, her soruma sabırla cevap verip kalemimi daha da geliştirmemi sağlayan Edebiyat Öğretmenim Zarife Ekim Sevindi'ye, Wattpad'de yazmaya başladığım ilk günden beri beni hiç yalnız bırakmayan ve her daim destekçim olan okurcanlarıma ve benden desteğini esirgemeyen herkese teşekkür ederim.

*B*eş sene... Yıllar acımasızca su gibi akıp gidiyor ancak benim acım zerre azalmıyordu. Tam beş sene önce annemi ve babamı burada, bu lanet yerde kaybetmiştim.

Herkes, *acım zamanla geçecek* diyordu ancak geçen tek şey sadece zamandı.

Yüzüme vuran sert rüzgâra aldırmadan kenardaki bankın üzerine oturup dizlerimi kendime çektim.

Yağmur, her geçen dakika şiddetini daha da arttırırken sahildeki insanlar koşutarak kaçıyordu. Benimse bu soğukta ıslanıyor olmak zerre umurumda değildi. Zira acıyı dibine kadar yaşıyordum ve soğukta üşüyor olmak, hissettiğim acının onda biri bile olamazdı.

Cebimde çalan telefon her geçen dakika sınırimi daha da bozarken telefonu sessize alıp kollarımı bu kez vücuduma sardım.

Bugün ailemin ölüm yıl dönümüydü ve istediğim tek şey şu an onları hissetmekti. Belki de kaybettiğimiz insanları hissetmenin yolu, onların özlemiyle acı çekmekti ya da sessiz kalıp anıları tekrar tekrar kendi içinde yaşamaktı.

Bakışlarımı yağan yağmura çevirirken bacaklarıma sardığım ellerimi çözüp havaya kaldırdım. Yağmur damlaları tenimi ıslatmaya devam ederken annemin sesi zihnimde yankı buldu.

Bizi hissederler...

Kum Taneleri

Kasım 1999

Küçük kız camdaki meraklı bakışlarını annesine çevirdi.

"Bulutlar ağlıyor mu anne?"

Annesi, kızının bu sorusu karşısında yarım bir tebessümde bulundu.

"Birişi onları çok üzmüş olmalı, değil mi anne?" dedi küçük kız inatla sorusuna cevap almayı bekleyerek.

"Nereden çıktı şimdi bu kızım?"

Küçük kız ilgiyi tamamen üzerine çekebilmek için bu defa annesinin yanına gelip kucagına tırmandı. Kadın, kızını yavaşça göğsüne bastırırken küçük elleriyle işaret ettiği yağmur damlalarına baktı.

"Ama... Ama anne baksana..." dedi camdan süzülen yağmur damllarını göstererek. "Tıpkı gözvaşı gibi akıyor."

"Evet, bebeğim haktısın, tıpkı gözvaşı gibi..."

"Peki, bulutları kim üzmüş anne?"

"Bizler sadece üzüldüğümüz zaman ağlamayız yavrucuğum." dedi kadın küçük kızına açıklama yapmaya çalışarak.

"Başka neden ağlanır ki?"

Küçük kız merakla gözlerini annesine dikti.

Kadın bir an için Ne kadar da çok soru soruyor, diye geçirdi içinden. Sabırla derin bir nefes aldı ve kızının anlayabileceği şekilde anlatmaya başladı.

"Bazen sevinçten bazen gururdan bazen de üzüldüğümüz için ağlarız."

"Anladım!" dedi küçük kız heyecanla annesinin kucagında kıvrılarak. "Bubam sana dün sürpriz yaptığında sevinçten ağladın."

"Evet, meleğim." dedi annesi kızının saçlarını okşayarak.

"Peki, ya hıulular anne... Bulutlar neden ağlar? Sevindikleri için mi yoksa üzüldükleri için mi?"

Kadın bir süre kendisine sorulan soruyu düşündükten sonra kızının küçük parmaklarını kavrayıp usulca dudaklarına bastırdı.

"Bizi hissederler yavrum. Biz ne için ağlıyorsak onlar da onun için ağlar."

Küçük kız annesinden aldığı cevapla tatmin olmuştu. Gözlerini iri iri açarken bakışlarını bir saniye bile camdaki yağmur damlalarından uzaklaştırmadı.

Berna Aslıhan

"Bizi hissederler..." dedi kız annesinin verdiği cevabı tekrar ederek.
"Bizi hissediyorlar..."

Eylül 2015

Omzumda hissettiğim dokunuşla olduğum yerde korkuyla irkildim.

"Azra! Beni meraktan çıldırtmaya mı çalışıyorsun sen?"

Buğra'nın merak içeren ses tonu kulaklarıma ulaştığında umursamazca omzumun silkip önüme döndüm.

"Nasıl buldun beni?"

"Her sene aynı gün burada olduğun için bulmak çok da zor olmadı."

Buğra'nın bu ukala tavrı beni sinirlendirirken gözlerini bir an olsun karşındaki deniz manzarasından ayırmadım.

"Ne istiyorsun benden Buğra?"

Benim öfkeli sesime karşılık, Buğra yavaş adımlarla yanıma ulaşır banka oturdu.

"Aramızda neredeyse dört yaş var ve sen bana isimle hitap etmekten vazgeçmiyorsun."

"Gerçekten seninle uğraşamam." dedim önüme dönerek.

Buğra'nın sonunda sabrı taşmış olacak ki sinirle ayağa kalkıp kolumdan kavradı.

"Eve gidiyoruz, kalk artık!"

Kolumu güçlü ellerinin arasından çekmeye çalışsam da bu pek mümkün olmamıştı.

"Şu hâline bak, sıçana dönmüştün."

"Rahat bırak beni!" dedim bir kez daha elinden kurtulmayı deneyerek.

"Yeter artık, hasta olacaksın dedim sana. Abi sözü dinle biraz."

Omuz silkim, çok da umurumdaydı sanki hasta olmak.

Buğra tehditkâr bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Kalkıyor musun yoksa Arat'ı arayayım mı?"

Arat ismini duyar duymaz hemen oturduğum yerden kalktım.

"Tamam, tamam!" dedim ellerimi teslim olmuş gibi havaya kaldırarak. "Kalktım, arama sakın Arat'ı." Eğer Arat buraya gelecek olursa kolumdan kavradığı gibi beni sırtına atar, zorla arabaya bindirirdi.

Arat, Barış, Buğra ve Umur.

Kum Taneleri

Arat hariç hepsi abim gibiydi. Arat... Ne bileyim, biraz farklıydı onlardan. Diğerleri gibi bana değer verirdi bilirdim ancak bunu çok fazla hissettirmeyi sevmezdi.

Bana karşı tutumu her zaman farklıydı. Buğra'dan daha çok sahiplenirdi beni ama bunu dile getirmek pek de hoşlandığı bir şey değildi.

Evin önüne geldiğimizde ağır adımlarla arabadan inip eve yöneldim. "Sen gelmiyor musun?" diye sordum Buğra'ya bakarak.

"Bizimkilerin yanına gideceğim, Sen yat bekleme beni, işim uzun sürer."

Bekle dese bekleyecektim sanki. İşmiş, yalancı! Hatunlarla fingirdeşmeye gidiyordum demiyor da...

Buğra'ya cevap vermeden eve girdiğimde hemen odama çıkıp üzerimdeki ıslak kıyafetlerden kurtuldum.

Sanırım sıcak bir duş iyi gelecekti. Bugünün bitimiyle beraber, her sene aynı gün tuttuğum yasun rafa kaldırılıyordu.

Ailemi kaybettikten sonra uzunca bir süre boyunca kendimi toparlamadığım için benim muhteşem dörtlüm olaya el atmış ve bana bugün haricinde yas tutmayı yasaklamıştı.

Annemi ve babamı kaybettiğimde on beş yaşındaydım. Bu kadar büyük bir travmanın üzerine toparlanmam biraz zaman almıştı.

Arat'ın ve diğerlerinin bu süreçte bana çok büyük desteği olmuştu. Aramızda en büyüğümüz Arat'tı. Yirmi sekiz yaşındaydı. Arat'ın babası ve benim babam çok yakın arkadaşlardı.

Buğra'yla ve benimle olan arkadaşlığı da bundan kaynaklanıyordu.

Kemal amca, yani Arat'ın babası, sürekli yurt dışındaydı. Buradaki bütün işlere de Arat bakıyordu. Hayatındaki yükler sırtına fazla erken bir yaşta binmişti. Ancak o, bu erkenden yüklenen sorumluluklara rağmen ayakta kalmayı başarmıştı.

Ona bu konuda gıpta ediyordum. Beni hile o zor günlerimden çekip çıkarmıştı.

Arat'la aramızda sekiz, Buğra ve diğer çocuklarla dört yaş vardı. Yirmi yaşında olmama rağmen hâlâ bana küçük bir çocukmuşum gibi davranıyorlardı. Aslında bu ilgi hoşuma gitmiyor değildi. Birileri tarafından, hele ki bir erkek tarafından sahiplenmek farklı bir his. Belki de bunu seviyordum.

Aradan geçen saatler boyunca annem ve babamla olan güzel anıları-

mızın zihnime akmasına izin vermiştim. Elimde zaten anılardan başka bir şey kalmamıştı.

"Sen hâlâ yatmadın mı?"

Kafamı kaldırıp sesin sahibine baktım. Buğra kapının pervazına yaslanmış beni izliyordu. Sorusuna karşılık umursamazca omzumu silk-tim. "Uykum yok."

"Bir sorun mu var?" dedi Buğra, kapıdan ayrılp yatağın ucuna oturarak.

Başımı usulca olumsuz yönde salladım. "Bir sorun yok Buğra, sadece uyku tutmadı."

Benim abim yoktu ancak Buğra bunun boşluğunu hiç hissettirmemişti. Onu anlayabiliyordum, bu ısrarının tek nedeni beni üzgün görmeye dayanamamaktı. Küçüklüğümüzden beri birlikteydik.

Onun ailesi hiçbir zaman yanında olmamıştı. Ben altı, Buğra da on yaşındayken dâhil olmuştu hayatına.

Annesi onu doğururken ölmüştü. On yaşında da babasını kaybettikten sonra yasal yaşma kadar devlet tarafından atanan vasisi, yani babam bakmıştı ona.

Hayatında bizden başka kimsesi yoktu ve tanıştığımız günden beri o benim abim, ben de onun küçük kız kardeşiydim.

"Kay bakayım kenara." dedi yoğun alkol kokan nefesini yüzüme üfleyerek.

"İğrenç kokuyorsun Buğra!"

Çoktan yanıma uzanmış, kolunu başının altına koyup gözlerini kapatmıştı.

"Azra bazen çok konuşuyorsun." dedi kolumdan tutup bedenimi kendine doğru çekerek.

Buğra her zaman bu şekilde davranmazdı. Annemin ve babamın ölüm yıl dönümünü o da en az benim kadar benimsemişti.

Yavaşça yanına yattım. Şu an o da benim gibi annemi ve babamı düşünüyordu, bundan emindim. Yüzümü Buğra'dan tarafa çevirirken sessizce süzülüyordu gözyaşlarım. Buğra ağladığımı fark edince koluma sarmış olduğu elini tescilli edercesine biraz daha sıkı.

Merdivenlerden hızla aşağı indim. Gelen her kimse sanırım bizden alacağı vardı. Yoksa kapıyı bu kadar sert çalmasının başka mantıklı bir

Kum Taneleri

açıklaması olamazdı.

"Geldim, çatlama!"

Hızla kapıya ulaşırken eğer kapdakini biraz daha bekletirsem kapının kırılacağını düşünerek elimi kapı koluna uzattım.

Kapıyı araladığımda karşımda bulduğum kişi Barış olmuştı.

"Günaydın Sarı, ne var ne yok?"

Uykudan mahmurlaşmış gözlerimi ovarken cevap verdim.

"Sen miydin Barış?"

"Başkasını bekliyordun herhâlde." dedi çarpık bir gülümseme hediye edip kapı pervazına yaslanarak.

"Valla tam tersi, kimsenin gelmesini falan beklemiyordum. Sadece rahatsız edilmeden uyumak istiyordum."

Benim bu sitenüme karşılık Barış sabırsız bir ifadeyle öne atıldı.

"Bizimki kalkmadı mı hâlâ?"

Kafasını uzatıp Buğra'yı görebilme umuduyla içeriyi kontrol etti.

"Uyuyor hâlâ. Ne oldu, bir işiniz mi var?"

"Arat aradı, hepimizi şirkete beklediğini söyledi. Başka da bir açıklama yapmadı."

"Tam da ondan beklenecek bir davranış." dedim gözlerimi devirerek. "Sen içeri gir, ben de Buğra'yı uyandırayım."

Girmesi için geri çekildim ve yavaş adımlarla Buğra'nın odasına çıktım. Hiç uyanacakmış gibi bir hâli yoktu. Yatağa hâkimiyet kurmak istercesine yayılırken sanki hiç ayrılmak istemiyormuşçasına sarılmıştı yastığına.

"Barış geldi."

Sesimi duyunca memnuniyetsiz bir tavırla sarıldığı yastığı kulaklarının üzerine kapattı.

"Git başımdan, uyuyorum!"

Yanına oturdum ve kolundan çekmeye başladım. "Uyansana yaa!"

"Azra, defol başımdan!"

Sonunda vazgeçip oturduğum yerden kalktım.

"İyi! Sen bilirsin!"

Tam odadan çıkacağım sırada, odanın duvarlarında Buğra'nın telefonundan yükselen melodi yankı buldu. İlk önce umursamayacak gibi olsam da sonradan önemli biri olabileceğini düşünerek kimin aradığına baktım.

Berna Aslıhan

Telefon ekranında gördüğüm isimle irkilmişim.

Arat arıyor!

Bir an açmamayı düşünsem de Buğra'nın sağlam bir dence ihtiyacı olduğunu düşündüm. Bu fırsat kaçmazdı. Telefonu ellerimin arasına alırken sinsice gülümsedim.

İçimden, *Bakalım şimdi ne yapacaksın Buğra Efendi?* diye geçirirken telefonu açtım ve Buğra'nın kulağına yasladım.

"Buğra, hemen kalk o siktiğimin yatağından!"

Arat'ın sesini duyar duymaz Buğra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana atabileceği en ölümcül bakışı attıktan sonra telefonu eline alıp Arat'la konuşmaya başladı.

O telefon kapandığında başıma geleceklere bildiğim için hemen odadan çıktım ve Barış'ın yanına döndüm.

Ağır ağır merdivenleri inerken Barış merakla oturduğu koltuktan doğrulup "Uyandı mı?" diye sordu. Buğra'nın birkaç dakika önceki telaşlı hâli gözümün önüne gelince istem dışı gülümsedim.

"Uyanmak zorunda kaldı desek daha doğru olur sanırım."

Barış, "Ne demek uyanmak zorunda kaldı?" diye sorduğunda merdivenlerin başından Buğra'nın öfke dolu sesi duyuldu.

"Azra!"

Korkulu bir ifadeyle Barış'ın arkasına saklanırken Buğra hızla yanımıza ulaştı. Aceleci bir tavırla üzerindeki gömleğin düğmelerini ilikle-dikten sonra yarım yamalak bacağına geçirdiği pantolonu yukarı çekip fermuarını kapattı.

"Gel buraya!"

"Ben seni insan gibi uyandırmaya çalıştım ama sen kalkmadın." dedim Barış'ın belinden tutup sağa sola hareket ederek.

Barış kollarını havaya kaldırdı ve beni görmeye çalışarak "Ne oluyor ya? Ne yaptı yine bu Sarı?" dedi.

"Bul!" dedi Buğra işaret parmağıyla beni göstererek. "Telefonu açıp kulağına dayadı."

Barış olanlara anlam veremez bir ifadeyle gözlerini ikimizin üzerinde gezdiriyordu.

"Ne var bunda abicim?"

Buğra öfkeyle öne atılırken Barış'ın sonusuna cevap verdi.

"Arayan Arat'tı!"

Kum Taneleri

Barış'ın gözleri kocaman açılırken Buğra çoktan beni kolundan yakalayıp yanına çekmişti bile.

"Gel bakalım buraya küçük fare. Şimdi nereye kaçacaksın?"

Buğra ensemden tutmuş ona hesap vermemi beklerken masum bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Yemin ederim seni uyandırmak için yaptım. Kimin aradığını görmedim bile." *Yalan! Külliye yalan!*

Buğra'nın bakışlarında hiçbir yumuşama olmazken Barış uyarıcı bir ifadeyle araya girdi.

"Buğra, bırak kızı da gidelim. Arat burnundan soluyor."

Barış'ın bakışları hızla ciddileşirken Buğra'nın öfkesinden eser kalmamış ve beni serbest bırakmıştı.

"Önemli!" dedi Barış dişlerini sıkarak.

Ben merakla neler olduğunu anlamaya çalışırken bana hiçbir şey söylemeden hızla evden çıktılar.

Neler oluyordu? Buğra'nın gözlerindeki korkuyu fark etmemem imkânsızdı. Onu çok nadir zamanlarda korkarken görmüştüm ancak bu defa nedense bana farklı hissettirmişti.

Kötü bir şey olmadığına kendimi ikna etmeye çalışarak mutfığa girdim. Belki de bir şeylerle oyalanmak aklımdaki soruları dağıtabilirdi.

Barış ve Buğra gideli neredeyse üç saat olmuştu ancak ben hâlâ kimseden tek bir haber alamamıştım.

Dakikalar sonra telefonumdan yükselen melodiyi elimdeki tabağı mutfak tezgâhına bırakıp kimin aradığına bile bakmadan telefonu açtım.

"Efendim?"

"Azra hemen hazırlan, seni almaya geliyorum."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana baktım; *Arat*.

Benim bir şey söylememe izin vermeden telefonu yüzüme kapattı. Normal bir zamanda olsa asla yerimden kalkmazdım ancak Arat'ın sesinde öfke vardı. Konduramasam da belki biraz da korktu...

Saçmalama Azra, dedim kendi kendime Arat ve korkmak? Yüzümdeki alaycı gülümsemeyi silip hemen üst kata yöneldim. Elime geçen pantolonu ve kazağı üzerime geçirip çantamı da aldıktan sonra aynada son kez kendime baktım.

Berna Aslıhan

Aşağı inmek için hareketlendiğim sırada zilin çalmasıyla adımlarımı hızlandırıp hemen kapıya koştum.

Kapıyı açtığımda Arat tüm ihtişamıyla karşımda duruyordu.

"Hazır mısın?"

Sesi son derece gergin ve düzdü. Başımı olumlu yönde sallayarak kapıdan dışarı çıktığımda aynı sessizlikle arabaya bindik.

"Neler oluyor?"

Arat hiçbir tepki vermeden arabayı kullanmaya devam edince sinirle derin bir nefes aldım.

Bendeki de soru yani, cevap vermeyeceğini bildiğim hâlde neden soruyordum ki sanki?

Araba durduktan sonra sorgulamadan aşağı inip deniz kenarındaki çok da gösterişli sayılmayan kafeye girdim.

Masamıza yerleştüğümüzde Arat hâlâ konuşmuyordu.

İçimden, *Bu adam beni buraya sızmak için mi getirdi?* diye sitem ederken meraklı bakışlarını Arat'a çevirdim.

"Konuşmayacak mısın? Neden buradayız?"

Gözlerini gözlerime diktiğinde tepkimi ölçmek ister gibi bakıyordu.

"Arat?"

Hiçbir tepki vermeden sadece, "Evleniyorsun..." dedi.

"Anlamadım."

Anlamsız bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "*Evleniyorsun* kelimesinin nesini anlamadım?" dedi umursamaz bir tavırla sandalyesine yaslanarak.

Ne evlenmesi? Bu adam neyden bahsediyordu?

Benden herhangi bir tepki alamayınca tekrar etti.

"Evleniyorsun Azra..."

"Kiminle?" Sesim fısıltı gibi çıkmıştı. Hızla kendimi toparlayıp meydan okuyan bakışlarını gözlerime dıktım.

"Beni tanımadığım, elli yaşında bir adamla mı evlendireceksiniz? Hem bu saçmalıklardan Buğra'nın haberi var mı?"

"Elli yaşında değil." dedi yine rahat tavrından taviz vermeden.

Aman ne büyük bir haber! İçim nasıl rahatladı anlatamam! Sinirle oturduğum yerden kalktığımda etrafımızdaki birkaç bakış bana yönelmişti. Onları umursamadan delici bakışlarını Arat'a çevirdim.

"Bu saçmalıklarınıza katlanmak zorunda değilim!"

Kum Taneleri

"Otur!"

"Bana emir vermekten vazgeç!"

Arat da sinirle ayağa kalktı ve kolundan tutup beni kafenin dışına doğru sürükledi.

Tekrar deniz kenarına ulaştığımızda kolumu zorla da olsa kurtarıp birkaç adım geriye gittim.

"Bana sormadan beni kimseyle evlendiremezsiniz!"

Aramızdaki mesafeyi neredeyse bir adımda kapatıp yanıma geldi. Ona sesimi duyuramayacağımı anlayınca yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm.

"Arat, ben daha yirmi yaşındayım." dedim yalvarır gibi çıkan sesimle.

Yanaklarımı ıslatan gözyaşlarına içimden lanetler yağdırırken bir yandan da gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyordum.

Aramızda kapanacak mesafe kalmadığında yüzümü avuçlarımın arasına alıp bakışlarımı kendisine çevirmemi sağladı.

"Biliyorum ufaklık, biliyorum." dedi şefkatle gözlerimin içine bakarken.

Küçük bir çocuk edasıyla dudaklarımı büktüm. "Evlenmesem olmaz mı?"

Başını olumsuz yönde salladığında bundan kaçışım olmadığını anlamıştım. Arat bir şeyi istediğinde o olurdu. Zorla ya da güzellikle; istediğini elde ederdi. Yenilgiyi kabul ederek gözlerimi kapattım.

"Kiminle evleniyorum? En azından onu söyle."

Derin bir nefes aldı ve cevap verdi. "Benimle..."

Gözlerim şokla açıldı. Arat Öztürk ve evlenmek, hem de benimle!

2. Bölüm

Duyduğum sözler karşısında şok olmuş bir şekilde gözlerimi açtım.

"S-Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Azra, gerçekten çok fazla soru soruyorsun."

"Arat, ne demek benimle evleniyorsun?"

Arat hiçbir şey söylemeden arabaya doğru ilerlerken yapabildiğim tek şey öylece arkasından bakmak olmuştu. Sanki birkaç dakika önce bana hayatının en büyük şokunu yaşatmamış gibi davranması sinirimi hoşuyordu. Bir süre daha şaşkın gözlerle arkasından baktıktan sonra ağır adımlarla arabaya ilerledim.

Kısa bir süre Arat'la göz göze gelsem de herhangi bir şey söylemedim. Biliyordum, soru sorsam da cevap vermeyecekti. O yüzden hiç konuşmamayı tercih ettim. Ancak içimdeki soru sorma dürtüsü bir türlü beni terk etmiyordu. Dudaklarım yine merakla aralanırken kaçamak gözlerle Arat'a döndüm ama yine bir şey söylemeden susmamı sağlayan şey, Arat'ın sınırdan kasılmış yüz ifadesiydi.

Dakikalar sonra telefonum tekrar çalmaya başladığında gözlerimi Arat'tan uzaklaştırıp telefonu açtım. Arayan Buğra'ydı. Sinirimi Arat'tan çıkaramamıştım ancak Buğra bundan nasibini sağlam bir şekilde alacaktı.

"Efendim Ruğra!" Sesimdeki öfke ve üzüntüyü saklayamamıştım.

"Arat'la konuştun mu?"

"Evet!" dedim öfkeyle, Arat'a kaçamak bir bakış atarken.

Arat'tan çok Buğra'ya kırgındım. Nasıl izin verebilirdi böyle bir

Kum Taneleri

şeye? Buğra benim abim sayılırdı ne de olsa. Buğra'nın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı bu kez öfke dolu bakışlarımı Arat'tan uzaklaştırıp camdan tarafa çevirdim.

"Bize kızırıyorsun biliyorum ama böyle olmak zorunda. Emin ol hepsi senin iyiliğin için."

"Benim iyiliğim için?"

Bakışlarımı tekrar Arat'a çevirdiğinde başını olumlu yönde salladığını görmüştüm. Buğra, benim soru dolu ses tonuma aldırmadan kestirip atmıştı.

"Eve gelince konuşuruz."

Sakın kalmaya çalışarak içime derin bir nefes aldım. "Tamam."

Telefonu kapatıp çantama geri koyduğunda çoktan evin önüne ulaşmıştık. Arat, ani bir frenle evin önünde dururken bir şeyler söylemesini bekleyerek yüzüne baktım ama o, bakışlarımı bir kez olsun bana çevirip bakmadı bile.

Hiçbir şey söylemeyeceğini anladığım sırada, hızla arabadan inip kapıyı tüm gücümle çarptım ve eve doğru yürümeye başladım. Birkaç adım attıktan sonra merakla tekrar arkama dönüp baktığımda Arat yaptığı frenden daha ani bir kalkışla gözden kayboldu.

Onun ardından bakmaya devam ederken omuzlarımı yenilgiyle düşürerek etrafıma bakındığım sırada garajda Buğra'nın arabasını gördümce hızla eve girdim. Arat belki bana hesap vermiyordu ancak etrafımda hâlâ hıncımı alabilceğim birileri vardı. Kapıyı açıp uzun holi geçtikten sonra öfkeyle bağırdım.

"Buğra!"

"Salondayım." dedi her zamanki sakin ses tonuyla.

Salona girdiğimde Buğra televizyonun karşına kurulmuş, umursamaz bir ifadeyle televizyon izliyordu.

"Neler oluyor?"

Sesimi duyunca yayıldığı koltukta hafifçe dikleşti ve elini yanına vurarak oturmaı işaret etti.

Sınırlı bir tavırla çantamı yere atıp yanına oturdum. "Anlatmayacak mısın?"

"Anlatacak bir şey yok. Dedğim gibi, sadece senin için bunu yaptığımı bilmen yeterli."

Bakışlarını benden uzak tutuyordu. Belliydi, benden sakladıkları bir

Berna Aslıhan

şey vardı. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Sakin olmayı kendime telkin ederek naif bir dokunuşla elimi çencisine koydum ve yavaşça yüzünü çevirip bana bakmasını sağladım.

"Neler oluyor?"

"Azra!" dedi sinirtti bir şekilde bakarak. "Sadece iyiliğin için olduğunu bilmen yeterli dedim!"

Artık tahammül seviyemi fazlasıyla aşmıştım. Herkes benim adıma kararlar alıp uyguluyordu. Biri bunlara söyleyebilir mi, ben yirmi yaşındayım ve kendi kararlarımı kendim alabilirim!

Buğra'nın bu tavrına daha fazla dayanamazdım. Hızla oturduğum yerden kalktım ve kapıya doğru yöneldim.

"Arat'la, Evlenmeyeceğim." dedim her bir kelimenin üzerine katırlıklı basarak.

Ben vereceği cevabı beklerken ne ara yanına geldiğini anlayamadan Buğra kolumdan tutup bedenimi hızla kendine çekti.

"Farkındaysan sana herhangi bir soru sorulmadı!"

Elini hızla saçlarının arasından geçirdikten sonra sanki kendisini sakinleştirmeye çalışıyormuşçasına derin bir nefes aldı.

"Sana bugüne kadar asla zorla bir şey yaptırmaya çalışmadım. Sadece bir defa uslu ol ve sözümü dinle. Arat'la evleniyorsun." dedikten sonra kolunu bıraktı ve kapıyı çarpıp odayı terk etti.

Dış kapının kapanma sesini duyduğumda bütün enerjimi çekilmiş gibi kendimi yere bıraktım. Gözlerimden akan yaşları durdurma gereği bile duymadan saatlerce ağladım. Arat benim için doğru adam değildi. Bunu hissedebiliyordum. Evet, bana değer veriyordu, biliyordum ancak aramızdaki bu bağ onunla evlenmem için yeterli bir sebep değildi.

Onun kadar duygusuz ve umursamaz bir adamla olmazdı. Ben... Ben sadece ona hayrandım ama bu çocuk olduğum zamanlardı. Onun ihtişamına ve heybetine kapılmıştım. Daha sonraki yıllarda bunun sadece bir hayranlık olduğunu kabul etmiştim.

"Hayır!" dedim kafamı iki yana sallayarak. "Mümkün değil bu, olmaz!"

Hele ki Arat kadar çapkın biriyle asla olmaz!

Birden aklıma gelen acı gerçekle yüzümü buruşturdum. Ben ne kadar hayır desem de bu evlilik gerçekleşecekti ama belki bir ihtimal Arat'ı ikna edebilirdim.

'Kum Taneleri'

Hızla oturduğum zeminden kalkıp çantamın içinden telefonumu bulduktan sonra Arat'ı aradım. Neredeyse çalmadan açmıştı telefonu.

"İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Arat'ın endişe dolu sesi kulağımda yankılandığında aklımdan geçen tek şey kimden korktuklarıydı. Neden bu kadar telaş yaptığına bir anlam yüklemeye çalışırken Arat benden cevap alamayınca telefonu kapattı. Şaşkın gözlerle telefona baktığım sırada henüz bir şeyler düşünmeye fırsat bulamadan kapı çalmaya başladı.

"Azra aç kapıyı!"

Arat'ın korku dolu sesini duyunca gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Evin yakınlarında mıydı? Bu kadar hızlı gelmesinin başka mantıklı bir açıklaması olamazdı.

Arat kapıyı yumruklamaya devam ederken hemen gidip kapıyı açtım. Beni görür görmez endişeli bakışlarla tüm vücudumu baştan ayağa süzdü.

"İyi misin?"

"Evet." dedim onlara bir anlam yüklemeye çalışarak.

Rahatlamayla karışık derin bir nefes aldıktan sonra sinirli bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "Ulan madem iyisin neden telefonda cevap vermedin? Başına bir şey geldi sandım!"

Şu an hesap sorması gereken taraf bendim ve o yüzden de Arat'a daha fazla taviz vermeyecektim.

"Arat, içeri geçer misin?" dedim en umursamaz ses tonumu kullanarak. Madem onlar benimle dalga geçer gibi umursamazca konuşup *evleniyorsun* diyebiliyordu, pekâlâ ben de aynıını yapabiliirdim.

İçeri girmesi için geri çekildiğimde bir süre anlamsız bakışlarla yüzüme baksa da sonunda içeri girmişti.

"Azra neler oluyor?" diye sordu gözlerini kısıp şüpheli bir tavırla bakarak.

"Ben de sabahın beri herkese bu soruyu soruyorum. Neler oluyor Arat? Kimden korkuyorsunuz bu kadar?"

Yüzündeki meraklı ifade saniyeler içerisinde silinirken atabileceği en umursamaz kahkahayı attıktan sonra birden bire bakışlarını yüzüme çevirip ciddileşti.

"Ben kimseden korkmam! Anladın mı?"

Bunu o kadar korkunç bir yüz ifadesiyle söylemişti ki sadece, "Peki..."

diyebildim.

"Şimdi anlat bakalım derdin ne, neden aradın beni?"

Arat'ı nasıl ikna edebileceğimi düşünürken sıkıntılı bir nefes aldım. "Şu evlilik meselesi..." Ben henüz cümleleri tamamlayamadan kollarımdan tutup sırtımı hızla duvara yasladım.

"Bana bak ufaklık, ben de seninle evlenmeye bayılmıyorum!" Yüzünü tamamen yüzüme yaklaştırdığında nefesinin sıcaklığını bütün vücudumda hissedebiliyordum. Birden kollarımı bıraktı ve geri çekildi. "Bu evlilik olacak ve sen bir daha bunun konusunu açmayacaksın."

Bir şey söylememe fırsat bırakmadan, benim şaşkın ve korkulu bakışlarım eşliğinde çıkıp gitti. Kendimi âdeta bir çıkmazın içinde hissediyordum ve elimden bunun aksini yapmak için hiçbir şey gelmiyordu.

Resmen istemediğim bir evliliğe zorlanıyordum. Ne kadar sağlam durabilirdim ki?

Bir hafta sonra...

Artık bu evlilik fikrinden kimseyi vazgeçiremeyeceğimi anlayıp kabullenmiştim. İnanabiliyor musunuz? Barış ve Umut bile onlardan yanaydı.

Her ne kadar *hayır* desem de bugün düğün alışverişine çıkıyorduk. Bana kalsa düz, sade bir elbiseyle bile evlenebilirdim. Sonuçta benim isteğim dışında gelişen bir evlilikti bu, ne kadar hevesli olabilirdim ki?

Arat arabayı yine ani bir frenle durdurup yüzüme bile bakmadan, "Sen gir içeri, ben arabayı park edip geleceğim." dedi.

Bu kadar uzun cümleler karmak bu adamın doğasına tersi. Bir hafta içinde ne olduysa bu durum Arat'ın benimle daha çok ilgilenmesine neden olmuştu.

Hiçbir şey söylemeden arabadan indim. Geldiğiniz yer o kadar kalabalık ki insanlara çarpmadan yürüyebilmek için büyük bir çaba harcıyordum.

Kuyumcunun önünden geçerken vitrindeki yüzükler dikkatimi çekmişti. Acaba yüzük de takacak mıydık? Bu garip düşünceyle yüzümü buruşturup yoluma devam edeceğim sırada birisi kolumdan tutup kendine çekti.

"Bu kadar hızlı yürümeyi nasıl başarıyorsun? Seni bulabilmek için

nereyeysen her yere baktım.”

Arat'ın sesini duyunca rahatlasam da ona belli etmeden yürümeye devam ettim. Bu evliliği kabullenmiş olabilirdim ancak bu. Arat'a karşı tavır takınmayacağım anlamına gelmiyordu. Uzun süren sessizliğin ardından gelinlik mağazasının önüne geldiğinizde Arat ifadesiz bakışlarını bana çevirdi.

Ancak o her ne kadar ifadesizce bana baksa da bakışlarındaki anlam gayet netti: *İçeri gir ve bir gelinlik seç.*

Ağır adımlarla mağazaya girerken Arat'ın beline dokunan eliyle adımlarımı hızlandırdım.

İçeri girer girmez bakışlarımı etraftaki gelinliklerin üzerinde gezdirmeye başladığımda Arat bir kenara oturdu ve hiçbir şeyle ilgilenmeden eline aldığı dergiyi incelemeye koyuldu.

Bense resmen tek başıma gelinlik bakıyordum. Elime aldığım gelinliğe uzun uzun baktıktan sonra fikrini sormak için Arat'a doğru döndüğümde, görevli kadınla son derece samimi bir konuşma içerisinde olduğunu gördüm.

Elimdeki gelinliği sinirle yerine bıraktıktan sonra arkam dönüp mağazadan çıktım. Kiminle ne yaptığı beni ilgilendirmezdi! Normal şartlarda olsa elbette böyle olurdu. Ancak ben orada gelinlik bakarken o başka kadınlarla fındıreyip beni küçük düşüremezdi. Sonuçta mağazadaki insanlar bizim zorla evlendiğimizi bilmiyordu ve Arat'ın ben gelinlik seçerken başka bir kadınla flört etmesi hoş değildi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Arat'ın sesini duyduğumda sinirimin biraz daha artmıştı. Adımlarımı hızlandırıp ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bu çabam boşunaydı.

Birkaç adım sonra kolumdan kavradığı gibi beni yangın merdivenlerinin olduğu çıkışa doğru sürükledi. Etrafta hiç kimse yoktu.

“Bana bak!” dedi işaret parmağını bana doğru sallayarak. “Sen, beni insanların önünde küçük düşüremezsın.”

Bir an söylediği sözleri duyunca öfkeyle kızardım. “Anı sen beni düşürebilirsin, öyle mi?”

Arat'la konuşurken korkmuyor değildim ancak bunu ona belli edip de kendimi zayıf gösteremezdim. Geriye birkaç adım attıktan sonra sırtım soğuk mermerle buluştuğunda başımı kaldırıp Arat'a baktım.

Alaycı bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra elini omzumun üzerinden

duvara yasladı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Ne o, kıskandın mı?"

Benim vereceğim cevabı beklerken son derece eğleniyormuş gibi görünüyordu. Tabii bu eğlencesi kısa sürmüştü.

"Ben ne kıskanacağın seni? Sen benim neyimsin ki?"

Kekelememeye özen gösteriyordum. Arat bana bu kadar yakinken elbette heyecanlanıyordum. Zaten Arat'a fiziksel olarak bu denli yakın olup da heyecanlanmadığımı iddia edecek olan kadının hormonlarında problem var demektir.

"Ben senin neyin miyim?" dedi kolunu indirip benden uzaklaşarak. "Haklısın, hiçbir şeyin değilim." Arkasını döndü ve bir iki adım atıp tekrar bana doğru döndüğünde yine çarpık bir tebessümde bulundu.

"Şimdilik..."

Ah, kahretsin fazla yakışıklı!

Tekrar bir mağazaya girdiğimizde bu sefer etraftaki kadınlarla flörtleşmek yerine, birlikte gelinlik bakmaya karar vermiş olacak ki benim için seçtiği gelinliği önüme doğru uzattı.

"Bunu dene."

Lütfen kelimesi bu adamın lügatında var mıydı acaba?

Elindeki gelinliğe kısa bir göz attığımda memnun bir ifadeyle gülümsemiştim.

İtiraf etmeliyim ki Arat zevkli bir adamdı. Elindeki gelinliği bir süre daha süzdükten sonra denemek üzere kabine girdim.

Tek kolu çaprazdı ve sırtıma doğru örgü şeklinde uzanıyordu. Örgünün bazı kısımlarında papatyalar vardı. Göğüs kısmı vücuduma tam oturmuştu. Belime kadar düz gelen gelinlik belimden sonra çok hafif kabarıyordu ve omzumdaki papatyaların bir kısmı eteğin uçlarına doğru tekrar başlıyordu.

Ne çok ağır ne de çok sade bir gelinlikti.

Aynada kendimi izlemeyi bitirip gelinliği çıkaracağım sırada Arat'ın sabırsız sesini duydum.

"Azra! Daha bekleyecek miyim?"

Kabinin kapısını yavaşça aralayıp dışarı çıktım. "Görmek isteyeceğini düşünmemiştim."

Arat cevap vermek yerine sadece üzerimdeki gelinliğe bakıyordu.

"Ne oldu?" dedim aynadan kendini kontrol ederek. "Olmamış mı?"

Kum Taneleri

Umursamazca omzunu silkti. "Beğendiysen alalım..."

Güzel olmuşsun desen ölür müsün? Kasıntı!

"Beğenmedim!" dedim öfkeyle bağırıp kabine geri dönerken, Beğendiysen alalım mı? Geri zekâlı! Astında gelinliği gerçekten beğenmiştim. Arat'ın bu umursamaz tavırları olmasaydı hiç düşünmeden alırdım. Sinirle elimi arkaya atıp fermuara ulaşmaya çalıştım. Uzun süren uğraşların sonunda fermuara ulaşamayınca sonunda pes ettim.

"Fermuarı açmama yardımcı olur musunuz?"

Görevli kadın kabine girdiğinde ürkek gözlerle bana bakıyordu. Sanırım sinirli ses tonumdan korkmuştu.

Fermuarımı açabilmesi için saçlarımı enseme toplayıp arkamı döndüğümde "Bence almalısınız. Size çok yakıştı bu gelinlik." dedi çekingen bir ifadeyle.

Yardımcı olduktan sonra hiçbir şey söylemeden kabinden çıkarken üzerimdeki gelinlikten kurtulup kapının arasından uzattım.

Kıyafetlerimi tekrar üzerime geçirip kabinden çıktığımda Arat ortalıkta yoktu. *Kesin yine bir kadınlı flörtleyiyordur* diye geçirdim içimden.

"Eşiniz kasada ödeme yapıyor."

Görevli kadının sesiyle kasaya döndüğümde Arat ödemesini yaptığı gelinliğin poşetini alıyordu. Ren bu adama o gelinliği beğenmediğimi söylememiş miydim?

"Arat!"

Ne var dercesine yüzüme haktrğında etrafımızdaki insanların bizi izlediğini fark ettim ve mağazadan çıkınca konuşmaya karar verdim.

"Çıkalım."

Arat girerken yaptığı gibi elini yine belime koyup beni mağazanın dışına yönlendirdi.

Yalnız kaldığımız ilk dakikada öfkeyle Arat'a döndüm. "Sana o gelinliği beğenmediğimi söylemiştim."

Umursamaz bir ifadeyle omzunu silkri, "Umurumda bile değil. Akşam kadar seninle gelinlik bakamam."

Aldığın cevap bana yetmişti. Daha ne söyleyebilirdim ki? Hiçbir şeyimin umurunda olmadığı bir adamla evleniyordum.

Ne mutlu bana!

Sessizlik içerisinde otoparka doğru ilerlerken merakla Arat'a baktım.

Berna Aslıhan

"Sen kendine dâmathık bakmayacak mısın?"

Yine cevapsız kalırken aynı sessizlik içinde arabaya bindi.

Arat'ı çocukluğundan beri tanırdım. Belki Bugra'dan bile önce... Her zaman umursamaz biri olmuştu. Bu umursamazlığı başta beni çek-
se de bir yerden sonra sinirime dokunmaya başlamıştı.

Düşüncelerimden sıyrılıp arabaya binmemle beraber hızla hareket etti.

Kapıyı kapatmamı bekleyesdin bari!

Otoparktan çıkıp ana yola ulaştığımızda Arat kısa bir süre dönüp yü-
zümle baktı. "Kemerini tak!"

Aman yarabbi gözlerim yaşardı, Arat beni umursadı! Ancak bu sevin-
cim kısa sürmüştü.

"Ceza yersek kendin ödersin."

Anlaşıldı şimdi neden *kemerini tak* dediği. Ben bu lafın üzerine ke-
merimi takar mıyım? Elbette hayır!

Kısa bir süre daha kemerimi takmadan yola devam ettikten sonra Arat'ın yaptığı ani frenle son anda elimi torpidoya yaslayarak yüzümü çarpmaktan kurtarmıştım. Sinirle dönüp yüzümle baktı.

"Sana kemerini tak demedim mi ben?"

Korksam da belli etmemeye çalıştım. Umursamaz bir ifadeyle omzu-
mu silktim. Beni umursuyormuş gibi davranması hoşuma gitmiyordu. Bir süre anlamlandıramadığım bir duyguyla gözlerimin içine baktıktan sonra oturduğu yerden üzerime doğru eğildi.

Bir şeyler söylemesini bekliyordum ama o elini uzatıp kemeri kavra-
dıktan sonra göğüs hizamdan kaçama doğru çekerek kemeri yuvasına taktı.

Ben yaptığı hareketin şokuyla boş boş yüzüne bakarken o sadece yola odaklanıp arabayı tekrar hareket ettirdi.

3. Bölüm

Aradan geçen bir haftada düğün için gerekli olan bütün formaliteler halledilmişti. Açık konuşmak gerekirse, Arat'ın bu kadar aceleci olması beni korkutuyordu. Sanki birilerinden, bir şeylerden kaçmaya çalışıyor gibi davranması gün geçtikçe beni daha da rahatsız ediyordu.

"Azra hadi çıkalım, geç kalacaksın."

Buğra'nın bana seslenmesiyle beraber daldığım düşüncelerimden sıyrılıp çantamı omzuma taktıktan sonra evden çıktım. Aslında Buğra'yı bu işten vazgeçirmek için hâlâ bir şansım olabilirdi. Belki de biraz duygu sömürsü...

Mahzun bir ifadeyle yüzüne baktım. "Abi?"

Buğra bu kedi yavrusu bakışlarıma kandı mı? Elbette hayır!

"Şu an bana *abi* diyor olman bile beni bu düğünden vazgeçiremez ufaklık. Artık her şey için çok geç. Her şey ayarlandı ve davetlilere haber verildi."

Sinirli bir ifadeyle yüzüne hakıp yanaklarımı şişirdim.

"Hiç bana öyle bakma güzelim."

Daha önceden yerleştirilmiş olan bagajı son defa kontrol edip arabaya bindi. Ancak benim hâlâ vazgeçmeye niyetim yoktu. Son bir umutla öne doğru atıldım.

"Hâlâ vazgeçebilirsiniz biliyorsun değil mi?"

Buğra bıkkın bir ifadeyle nefesini dışarı üfleyip cebindeki telefonu çıkardı ve bana doğru uzattı.

“Bu konuyu Arat’la konuşmak ister misin?”

Başımı olumsuz yönde salladığımda telefonu cebine geri koydu ve bilmiş bir ifadeyle yüzüme bakıp “Ben de böyle düşünmüştüm.” dedi.

Ben bu kez sessiz kalmayı tercih ederken ikimiz de arabaya yerleştik. Sessizliğimiz yol boyu sürdü. Arada bir dönüp Buğra’ya baktıyordum ancak yüzündeki gergin ifade her defasında beni susmaya itiyordu.

Aradan geçen birkaç dakika sonunda kuaföre ulaştığımızda Buğra bagajdaki eşyaları içeri taşımama yardım etti.

Kuafördeki görevliler bizi kapıda karşılayıp elimizdekileri aldığında mahzun bir ifadeyle Buğra’ya baktım. Ancak o benim yüzümdeki bu ifadeyi görmezden gelip dudaklarını alnıma bastırıdıktan sonra yüzüme bakmamaya özen göstererek “İşin bitince ara, gelip alayım seni.” dedi.

Etrafımdaki bu yabancı ortama ürkek gözlerle bakıp omuzlarımı düştürdükten sonra bariz bir kabullenmeyle içeri girdim. Ashında şu an yanımda olmasını isteyeceğim tek kişi Esra’ydı. Şimdi siz diyeceksiniz ki Esra kim? Madem yanında olsun istiyorsun, çağır gelsin...

Esra benim en yakın arkadaşım ve hayır... Eğer sizin düşündüğünüz gibi onu buraya çağırmaya kalkarsam önce beni, sonra da çok sevmesine rağmen Buğra’yı parçalar. Benim istemediğim bir evliliğe zorlandığımı bilse asla evlenmeme izin vermez.

Yani böyle bir durumda Esra’nın, Arat’ın elinde kalma ihtimali son derece yüksek. Tabii evlendikten sonra bu durumu Esra’ya açıklayınca beni sağlam bırakacağından da şüpheliyim ancak şu an buna mecburum.

Ürkek gözlerle etrafımı incelemeye başladığımda buranın sadece kadınlara yönelik bir kuaför olmadığını fark ettim. Bir bölümde kadınlar, diğer bölümde erkekler vardı.

Bir an için ne kadar komik olduklarını düşündüm. Manikür kâsesinin içine elini koymuş, yüzüne masaj yaptıran adama bakarken gülmek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kalmışım.

Bu komik görüntüden bakışlarımı uzaklaştırıp sandalyeme yerleştikten sonra kuafördeki diğer çalışanlar benimle ilgilenmek üzere başıma toplanmıştı. Dakikalar sonra makyaj faslı biterken bu kez de saçımı yapmak üzere aralarında tartışmaya başladılar.

Tepemde âdeta bir G20 zirvesi vardı. Sanki çok önemli memleket meseleleri konuşuyormuşçasına ciddi ciddi tartışıyorlardı.

Kum Taneleri

Fazla abartmıyorlar mı? Yani altı üstü bir gelin başı yapacaklar. Du-
yan da ülke ekonomisini kurtarmaya çalışıyorlar sanacak.

Birinin ağzından duyduğum *topuz* kelimesiyle dakikalardır korudu-
ğum sessizliğini bozup meseleye dâhil olmaya karar verdim.

"Kesinlikle topuz istemiyorum. Ne o öyle otuz yaşında gibi!"

Sanki dilim yokmuş da konuşmam mucizeymiş gibi şaşkın bir ifadeyle
yüzüme baktılar.

"Peki Azra Hanım, siz nasıl isterseniz öyle olsun."

Artık sıkıntıdan okuyabilecek bir dergim de kalmadığı sırada, yakla-
şık beşinci kez yapmaya başladıkları saçımı sonunda bitirdiklerinde ay-
nada kendi yansımasına baktım. Belime kadar uzanan dalgalı saçlarımı
bazı kısımları yer yer örülmüş ve gelinliğimdeki gibi küçük papatyalar,
taç şeklinde saçımdaki yerlerini almışlardı.

Çalışanların da yardımlarıyla gelinliğini giydikten sonra duvağımı
taktıklarında her şeyinle hazırdım. Buğra'ya hazır olduğumu haber
vermek için çantamdaki telefonuma uzandım.

Birkaç çalışan sonra telefon açıldığında Buğra'nın merak dolu sesi
kulaklarımda yankı buldu.

"Hazır mısın?"

"Evet." dedim hâlâ kendi aksimi aynadan izlerken.

"Anıma uzun sürdü."

Göremeyeceğini bildiğim hâlde omuz silktim.

"Gel artık, sıkıldım burada oturmaktan."

"Tamam, geliyorum." dedikten sonra telefonu kapattı.

Kısa bir sürenin sonunda Buğra'nın kuaförün kapısından içeri girdiği-
ni gördüm. Beni fark ettiği anda yüzündeki sert ifade birden yumuşadı.

"Hanika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Yanıma geldi ve elini belime koyup yürümeme yardım etti. Arabaya
binmem için kapıyı açıldığında Arat'ı görünce şokla karışık bir yüz
ifadesine bürünmüştüm.

Beyefendi gelmiş bir de arabada oturuyor. Sanki ben değil de o bu
cvlilîğe zorlanıyordu.

Buğra'nın yardımıyla arabaya yerleştikten sonra, Arat'ın yüzüne
bakmamak için bakışlarımı pencereden dışarı yönelttim.

Ayı! İnsan bir güzel olmuşsun der. Gerçi hata bende, böyle ruhsuz bir

adamdan bunları duymak için neden bir beklentiye giriyorum ki?

Sıkıntıdan patlamak üzereyken biraz nefes almak için gelin odasından çıkıp aşağıdaki davetlilere baktım.

Aşağısı resmen insan kaynıyordu. Bu kadar fazla bir kalabalığın burada toplanması, açık konuşayım beni şaşırtmıştı.

Odaya geri döndüğümde Arat'ın umursamaz bakışlarıyla karşılaştım. Koltuğa tamamen yayılmış, boş bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Arat?" Son derece sevimli bir ifadeyle yanına oturdum.

Ne var? dercesine yüzüme baktı. Yine birkaç kelimeyi yan yana getirme gereği duymamıştı.

"Bu kadar insanı çağırmaya gerek var mıydı gerçekten? Sadece nikâh olsa olmaz mıydı?"

Bıkkın bir ifadeyle yüzüme baktı.

Tamam, biliyorum. Artık kabullendim, onunla evleneceğim ama bu kadar gösterişli bir düğüne gerçekten gerek yoktu. Arat bana cevap vermediğinde bir kez daha inatla öne atılacaktım ki Buğra heyecanla odaya girdi.

"Vakit geldi. Nikâh memuru aşağıda..."

Buğra'nın sesini duymamla beraber heyecan tüm bedenimi esir aldı. Kalp atışlarım hızlanırken korku dolu bakışlarımı Arat'a çevirdim. Ancak o sırada Arat kesinlikle benimle ilgilenmiyordu. Cebinde aradığı her neyse sonunda bulup bana uzattı.

Yüzük!

Ben sanki icadından bihabermiş gibi şaşkın bir ifadeyle kutudan çıkardığı yüzüğe bakarken Arat bu şaşkınlığımdan faydalanıp yüzüğü parmağıma taktı.

Herhangi bir tepki vermemi beklemeden kendi yüzüğünü de taktuktan sonra kutuyu masaya atıp kolunu bana doğru uzattı. Kısa bir süre bana uzattığı koluna baktıktan sonra daha fazla bekletmeden girdim.

Merdivenlerden inerken çalan ihtişamlı müzikle beraber daha da heyecanlanmışım.

Merdivenler bitiğinde nikâh masasının bulunduğu platforma doğru ilerledik. Nikâh masası dediysen öyle klasik dört bacaklı bir masa değildi ve sandalyeler yoktu. Uzun bistroları andıran camdan bir masa vardı ve anladığım kadarıyla ayakta duracaktık.

Kum Taneleri

Zaten yeteri kadar heyecanlıydım. Bu ayakta durma fikri hiç hoşuma gitmemişti.

Yerden yaklaşık bir metre yükseklikte olan platforma çıkmaya çalışırken Arat benden önce davranarak platforma çıktı ve yardım etmek üzere elini uzattı.

Önce şaşkınlıkla Arat'ın bana uzanan eline baksam da misafirlere belli etmemek için hemen elini tuttum. Masarun etrafına yerleştiğimizde nikâh şahidi olarak Buğra ve Barış yerlerini almıştı. Gözlerimi masadan uzaklaştırarak etrafa bakındığımda konukların neredeyse çoğunu tanımadığımı fark ettim.

Kalabalığın içinde gözlerimi gezdiren bir çift tanıdık göz bakışlarına takıldım.

Kemal amca...

Kendisi Arat'ın babasıydı. Aslında fazlaca sert bir mizaca sahipti ancak bana karşı bu sert mizacı her zaman koruyamazdı. Gözlerimin içine bakmaya devam ederken beni yüreklendirmek istercesine gülümseyip bakışlarıyla rahatlamamı işaret etti.

Kemal amcaya bakıp başımı olumlu yönde sallarken yüzüme huzurlu bir tebessüm yayıldı.

Nisan 2001

"Ya anne, Arat'a bir şey söyler misin?"

Küçük kız yerinde huzursuzca kıpırdandığında Semra Hanım merakla kızına baktı.

"Yine neyi paylaşıyorsunuz?"

"Saçını çekip duruyor." dedi küçük kız dudaklarını bükerek.

"Arat, oğlum neden Azra'nın canını yakıyor?"

"Hâlâ küçük bir çocuk gibi davranıyor."

Arat sinirli bakışlarıyla Azra'ya bakarken Azra da ona meydan okuyan bakışlar gönderiyordu.

Kadın sabrı taşmak üzereymişçesine karşısındaki çocuklara bakıp "Ne olduğunu anlatacak mısınız?" diye sordu.

"Sadece onunla oynamak istemiştin." Azra masum bir ifadeyle dudaklarını büzdükten sonra devam etti. "Ama o bana kazdı ve artık büyümem gerektiğini söyledi."

Berna Aslıhan

Kadın, kızının bu masum hallerini izlerken başını geriye atıp büyük bir kahkahayla ikisine baktı. Semra Hammi'nin kahkaha seslerini duyan Kemal Bey odaya girdiğinde o da aynı soruyu yöneltmişti.

"Neler oluyor burada?"

Arat, babasının sesini duyar duymaz korkuyla ayağa kalktı. "Hiç... Hiçbir şey."

Azra onu nadiren korken görmüştü. Bu da o anlardan biriydi.

Kemal Bey sinirle Arat'ın yanına yaklaşıırken Azra hemen ayağa kalktı ve Arat'ın yanına koyturdu.

"Azra'yı kızdırmıyordun yine değil mi oğlum?" diye sordu Kemal Bey tehditkâr bir ifadeyle oğluna bakarken.

Arat bu tehditkâr bakışları tamıyordu. Bu bakışlar başının büyük belada olduğunu bir kanıttı.

"Hayır!" dedi küçük kız Arat'ı korumaya çalışarak öne atılırken "Kızdırmıyordu beni."

Arat hayretle Azra'ya bakağında kendini korumak istercesine önüne siper olduğunu görünce şaşkınlıkla gözlerini büyüttü. Sonuçta karşılarındaki adam Kemal Öztürk'tü. Son derece soğuk, ters ve korkulması bir adamdı. Ancak Azra'nın yaptığı bu hareket nedense herkesin durup gülmemesine neden oldu.

Arat, diğerlerinden farklı bir bakışla kızı izlerken bakışlarındaki hayranlığa engel olamadı. Arat, o gün kendi kendine bir söz verdi.

"Her ne olursa olsun Azra'yı koruyacağım!"

Eylül 2015

"Herkes hazırsa artık nikâh merasimine başlayabiliriz."

Nikâh memuru konuşmaya başlayınca ürkek bakışlarını Arat'a çevirdim. O kadar rahat görünüyordu ki... Sanki evlenmiyor da bir anlaşma imzalıyor gibiydi.

Klasik konuşmalar bittikten sonra nikâh memuru ilk soruyu bana yöneltti.

"Arat Öztürk'ü eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Önce yanımda otıran Arat'a, ardından da Buğra'ya baktım. Benim cevapsız kalmamla birlikte salondaki davetlilerden fısıltılar yükselmeye başlamıştı bile.

Kum Taneferi

Derhâl kendimi toparladım ve derin bir nefes alıp cevap verdim.

"Evet!"

Salondan alkışlar yükselirken bu defa aynı soru Arat'a yöneltildi. Her zamanki ifadesiz hâliyle nikâh memuruna bakıp heyecandan eser olmayan sesiyle cevap verdi.

"Evet..."

Nikâh memuru bu defa Buğra ve Barış'a döndü.

"Sizler de şahitlik ediyor musunuz?"

"Evet," dedi ikisi bir ağızdan.

Önüme uzatılan defteri hiç düşünmeden imzaladım.

"Ben de sizleri bir ömür boyu eş ilan ediyorum."

Alkışlar eşliğinde ayağa kalkarken Arat'ın ne yapacağını bekliyordum. Sesler kulağıma birer uğultu gibi geliyor, kalp atışlarım beni zor durumda bırakıyordu.

Arat bir elini belime koyarak kendine çektikten sonra yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. Aslında bunların hepsini sadece davetlilere göstermek yaptığını biliyordum ama yine de kahretsin ki kalp atışları-
muz huzlanmasına engel olmamıştım.

Birkaç dakika sonra nikâh merasimi bitmiş ve biz kokteyl havasında-
ki düğünümüzün bitmesini sabırla beklemiştik.

Buğra muzip bir gülümsemeyle yanıma yaklaşp "Kardeşim tebrik ederim," dedi. Bariz bir şekilde Arat'ı sinir etmeye çalışıyordu.

"Buğra, dalga geçmeyi kes!"

Buğra, Arat'ın tehditkâr bakışlarına rağmen alayla sırıtırken yanıma Barış ve Umut geldi.

"Yengecim tebrik ederiz," dedi Barış, Buğra'dan farklı olmayan sırı-
tıyla.

Memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. "Yenge mi? Ufa-
k-ığa ne oldu?"

"Eee, artık Arat'la evlendiğine göre sana bundan sonra yenge diyece-
giz, öyle değil mi Umut?"

Barış yanına yandaş bulmanın verdiği mutlulukla sırıtıyordu. Elbette bana yenge falan demeyeceklerdi. Barış yine her zaman olduğu gibi Sarı diye hitap edecek, Umut ise ufaklık demeyi sürdürecekti.

"Zevcektliği kesin!"

Arat'ın sesindeki tonlamayla hepsinin yüzü kırmızı gibi oldu. Arkaları-

m dönüp hızla yanımızdan uzaklaştılar.

Düğünün son bulmasıyla beraber salonda birkaç kişi kalmıştı.

“Hadi bakalım çifte kunrular, evinize gidin artık.”

Umut, Arat’ın ölümçül bakışlarıyla karşılaşınca gözlerini kaçırdı.

“Arat...” dedi Buğra, elini Arat’ın omzuna koyarak. “Gidin artık isterseniz. Hepimiz çok yorulduk, siz de dinlenin biraz.”

Arat, başını olumlu yönde sallarken ayağa kalkıp elini belime koyduktan sonra yürümem için kapıya doğru yönlendirdi.

Salonu terk etmemize birkaç adım kalmıştı ki Arat ani bir kararla duraksayıp tekrar arkasına döndü.

“Yarın saat sekizde şirkette olun.” dedikten sonra kimsenin bir şey söylemesine izin vermeden salondan çıkıp arabaya bindik. Her zamanki sessizlik yine hâkimiyetini sürdürüyordu.

Arat’ı tanımasam, çocukluğunda bir travma geçirmiş olabileceğini düşünürdüm. Gerçi bir travma yaşamış olmasına gerek yoktu. Babası onun için son derece büyük bir travmaydı zaten. Kemal amcadan korkmazdı ancak aralarında farklı bir iletişim vardı. Senenin belki birkaç günü burada olurdu.

Arat’ın annesi vefat ettikten sonra resmen Arat’ı tek başına bırakmıştı. Kemal amcadan nefret etmiyordum ancak hepimiz ondan çekinirdik.

Arabanın durmasıyla eve gelmiş olduğumuzu anladım. Arat’ın evine neredeyse hiç gelmemiştim. Bu eve yeni taşınmıştı. Aslında önceden, yani biz çocukken evlerimiz aynı bahçenin içerisindeydi. Ancak daha sonra Kemal amca Arat’ı burada yalnız bırakıp gittiğinde o da kendi evine çıkmıştı.

Arabayı park ettikten sonra yavaş adımlarla yanıma ulaştı.

“Neyi bekliyorsun?”

“Seni...” dedim umursamaz bir ifadeyle yüzüne bakarken.

“Kucağıma almayacağım seni Azra.” dedi ukala bir tavırla.

Aman ne büyük bir eksiklik! Sanki onun için bekliyorum!

“Öyle bir derdim yok zaten. Kapıyı parmağımla açamam değil mi?”

Verdiğim cevapla bir süre yüzüme ters ters baktıktan sonra eve doğru ilerlemeye başladığında ben de arkasından takip ettim. Kapının önüne ulaştığımızda cebindeki anahtarı çıkardı ve kapıyı açıp içeri girdi.

Ben bir şeyler söylemesini beklerken onun yaptığı tek şey beni görmezden gelmek oldu. Salona girdikten sonra yorgun bir ifadeyle kendi-

Kum Taneleri

ni koltuğun üzerine bıraktı.

Ne yapacağımı bilemez bir hâlde ben de yanına oturdum. Benim de oturduğumu fark edince gözlerini kısa bir süre üzerinde gezdirdi.

"Anahtarın orada."

Gözleriyle işaret ettiği yere baktım.

"Evde bir yardımcı var, yarın gelecek. Herhangi bir işle uğraşmana gerek yok."

Bunları bana neden anlatıyordu ki? Arat sonlarına cevap vermek üzere uzandığı yerden doğruldu.

"Senin sadece okuluna odaklanmanı istiyorum Azra."

Tabii ya okul! Nasıl unuttum ben onu?

"Yarın okul kaydımı yenilemem gerekiyor."

"Tamam, yarın sana bir araba gönderirim gidersin okula." dediğinde bariz bir şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Pardon ama benim zaten bir arabam var. Kendim gidebilirim."

"Hayır Azra! Bundan sonra yalnız başına dışarı çıkmayacaksın."

Sesi o kadar kesin ve net çıkmıştı ki... Ancak geri adım atmaya niyetim yoktu. Sinirle olduğum yerden doğruldum.

"Benimle evlendin diye beni kölen yapmayı düşünmuyorsun umarım."

"Şu anki şartlarda dışarı tek başına çıkamazsın." dediğinde sesi bir nebze de olsa yumuşamış gibiydi.

"Şu anki şartlar?"

Kesinlikle benim bilmediğim bir şeyler oluyordu. Birden bire ortaya çıkan bu ani evlilik, haftalardır etrafımdaki korumalar, yoğun güvenlik önlemleri ve şimdi de Arat'ın bu sözleri...

"Başın dertte, değil mi?" dedim Arat soruma cevap vermeyince.

"Başın dertte falan değil Azra. Sadece bundan sonra sözümden dışarı çıkmayacaksın o kadar!"

Artık buna daha fazla dayanamayacaktım. Arat'ın bu fazla kontrol-cü hâlleri daha ilk günden beni bezdiremeyecekti. Elbet bir gün tekrar özgürlüğümü alacaktım elime. Öfkeyle yerimden doğrulup salonu terk etmekten sonra önüme gelen ilk odaya dalıp kendimi yatağa bıraktım.

4. Bölüm

Uyumak... Sadece zamanın daha hızlı geçmesi için uyumuşçasına uyumak... Şu an ihtiyacım olan tek şey zamanın hızlı ve acısızca akıp gitmesiydi. Odaya dolan gün ışığı gözlerimi rahatsız ederken huzursuzca sağıma doğru döndüm. Ancak bu kez de telefonun alarm sesi beni rahatsız etti. Uyumaya devam edemeyeceğimi anlayınca sıkıntılı bir nefes alıp gözlerimi araladım. Telefonun alarmını susturduktan sonra tekrar komodine bıraktım.

Üzerimdeki yorganla kısa bir süre göz göze geldiğimde dün geceyi hatırlamaya çalıştım. Ben üzerimi örtmemiştim. Bundan kesinlikle emindim. Bu ayrıntının daha fazla üzerinde durmadan hemen yataktan doğruldum. Dolabın önündeki valiz dikkatini çekti. Arat'ın dün gece buraya geldiğinden artık kesin olarak emin olmuştum.

Hızlı bir düşün ardından hemen valizimi açıp içindekileri dolaba yerleştirdim ve okula giderken giymek üzere rastgele bir şeyler seçip hemen hazırlandım. Bugün kayıtların son günüydü ancak son zamanlarda kafam öylesine dalgındı ki kayıt tarihlerini kaçınmamış olmam bile bir mucizeydi.

Mutfığa doğru yöneleceğim sırada aslında amacım hemen okula geçmekti ancak önümde iki problem vardı.

Birincisi arabam burada değildi, ikincisi de Arat'a haber vermeden çıksam bile kapının önünde benim için bekleyen goriller buna izin vermezdi.

Sinirlenmeye başladığımı hissederken derin bir nefes aldım ve telefo-

Kum Taneleri

nu çıkardıktan sonra Arat'ı aradım. Birkaç çahıştan sonra Arat'ın öfke dolu sesi kulaklarıma ulaştı.

"Efendim!"

"Neredesin?" dedim öfkeli sesini umursamadan.

"Şirketteyim Azra, ne oldu?"

Bağurmanak için kendimi tutarken sakın bir ses tonuyla cevap verdim. "Benim okula gitmem lazım. Kapının önündeki gorillerin götürür mü yoksa kendim gideyim mi?"

Elbette cevabı biliyordum. Bir saniye bile düşünmeden "Çocuklar seni bırakır." dedi ve telefonu kapattı. Kulağımdan çektiğim telefona bakarken sanki Arat karşımdaymış gibi öfkemle dişlerimi sıktım.

"Kaba herif ne olacak!"

"Arat Bey'e mi kızdın kızım?"

Arkamdan duyduğum sesle birlikte korkuyla irkilmiştim.

"Korkma yavrum, ben Gülay. Bu evde çalışıyorum."

Tabii ya! Arat dün gece evde bir çalışan olduğundan bahsetmişti. Kendimi toparladıktan sonra gülümseyerek kaçına döndüm.

"Merhaba, ben de Azra."

"Biliyorum kızım Arat Bey'in çşisin, değil mi?"

İçimden her ne kadar *maafeseş* demek geçse de "Evet." demekle yetindim.

"Kahvaltı hazırladım sana."

"Ben yemeyeceğim Gülay Hanım. Zaten birazdan çıkacağım."

"Arat Bey çıkarken iyice tembilleledi yavrum. Kahvaltı yapmadan çıkmanın dedi. Hadi bir şeyler ye, ondan sonra gidersin."

Arat Bey ve onun emirleri!

Ben mutfağa geçmek üzereyken Gülay Hanım bir kez daha önümü kesti.

"Senin için de sorun olmazsa bana Gülay teyze diyebilirsin kızım."

Samimi ve anaç bir kadına benziyordu. İyi anlaşıcağımızı düşünerek ben de aynı samimiyetle gülümsedim.

"Peki."

Gülay teyzeyi zor durumda bırakmak istemediğim için hazırladığı sofraya oturdum. Kahvaltımı henüz bitirmiştim ki kapı çaldı.

Gülay teyze kapıyı açarken kinin geldiğine bakmak için oturduğum yerden kafamı kapıya doğru uzattım. Korumalardan biri kapıda görü-

nürken çayımın bir yudum daha aldım.

"Azra Hanım hazırsa çıkalım."

"Tamam, geliyorum." Hemen oturduğum yerden kalktım ve çantamı da alıp dışarı çıktım.

Korunılardan biri arabaya binmem için kapıyı açarken kibarca, "Buyurun Azra Hanım." dedi.

Bunlar pek hoşlandığım kibarıklar değildi. Kendimi, fazla önemli biriymişim gibi hissetmeme neden oluyordu ve ben aslında o kadar da önemli biri değildim. Hayatım boyunca beni hep soyadım ön plana çıkarmıştı. Önce babam şimdi de Arat... Ama ben hep Azra'ydım ve kendi elde ettiğim başarılarla ön plana çıkamadığım sürece, kendimi önemli biri olarak göremeyecektim.

Yarım saatin sonunda okulun önüne ulaştığımızda arabadan inmemi engelleyen şey önde oturan korumanın sesi oldu.

"Biz sizi burada bekliyoruz efendim."

Sinirlenmemeye çalışarak arabanın kapısını açtım.

"Gerek yok, ben kendim dönerim."

Ancak koruma bir kez daha araya girdi. "Arat Bey öyle emretti efendim. Kusura bakmayın."

Bu kez cevap vermeden sinirle kapıyı çarptım ve okula doğru yürümeye başladım. Parmağımdaki alyansı bir tur döndürdükten sonra kimse-
nin fark etmemesini umarak yürümeye devam ettim.

Okula girdiğimde Esra kayıt sırasında bekliyordu. Beni görür görmez abartılı bir sevinç gösterisiyle üzerime atladı.

"Kızım sen neredesin kaç gündür?"

Sarılaşma karşılık verdikten sonra başımı iki yana salladım. "Neler geldi başıma bir bilsen."

Esra her zamanki gibi dedikodu antenlerini en tepeye açmış bana bakıyordu. "Hemen anlatıyorsun."

Son birkaç gündür olanlar aklıma gelince Esra'nın vereceği tepkiden iyice korkmaya başlamıştım. Ben bu evliliğin en azından okul sınırları içersinde gizli kalmasını istiyordum. Ancak Esra'nın bu abartılı tepkileriyle sanırım bu pek de mümkün olmayacaktı.

"Şu kayıt işini bir halledelim, kantine geçeriz."

"Tamam." dedi sabırsızca.

Esra'nın susmuş olmasını fırsat bilerek tekrar önüme dönmüştüm ki

Kum Taneleri

birden parmağındaki alyansı fark etti.

"Azra! Bu ne?" dedi alyansının olduğu elimi havaya kaldırıp sallayarak.

Etrafta bizi izleyen gözlerle sessizce gülümseyip Esra'yı kolundan tutum ve susması için kendime doğru çektim.

"Esra sessiz ol. Şu işi halledelim, söz veriyorum anlatacağım."

"Ne!"

"Esra sessiz olur musun?"

"Ne demek *ben evlendim* Azra?"

"Biraz daha bağırırsan okulda duymayan kalmayacak sayende." dedim etrafımızda bizi duyan var mı diye kontrol ederken. Ancak Esra bu tepkimi elbette yanlış anladı.

"Niye, Ege duyacak diye mi çekiniyorsun?"

"Saçmalama Esra. Benim Ege'yle aramda ne olabilir ki evlendiğimi duymasından çekineyim?"

Benim soruma karşılık olarak Esra sandalyesinde geriye doğru yaslanıp kahve bardağını dudaklarına yaklaştırdı.

"Valla sen her ne kadar inkâr etsen de o çocuk sana âşık." dedi umursamaz bir ifadeyle omzunu silkerek.

"Âşıkça âşık, bu saatten sonra yapacak bir şey yok. Evlendim, bitti gitti."

"İyi de benim bildiğim kadıyla senin sevgilin falan yoktu."

"O iş biraz karışık işte."

Esra'ya son bir haftada yaşadığım her şeyi anlattığımda bazı yerlerini gülümseyerek dintese de birçok yerinde gözleri şokla açılmıştı.

"Bu bahsettiğin Arat, hanı şu senin çocukluk aşkın olan mı?"

Cevapsız kalırken başımı olumlu yönde sallamakla yetindim.

"Çocukluk aşkı gerçek oldu ha?"

"Of Esra, saçmalama! O mevzu kapanalı yıllar oldu. Ne aşkımdan bahsediyorsun?"

Sinirle yüzüme baktıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. O, telefonuyla ilgilenirken ben de kantinden aldığım kahvemle yudunulayarak etrafı süzmeye başladım.

Sıkıcı! Sıkıcı! Sıkıcı!

Okul sıkıcı, insanlar sıkıcı. Yine saçma şapan bir dönem bekliyordu

beni.

"Azra!"

Esra'nın sesini duymamla etrafı süzmeye son verdim ve bakışlarımı ona çevirdim.

"Efendim?"

Cevap vermek yerine gözleriyle arkamı işaret etti. Yavaşça dönüp işaret ettiği yere baktığımda Buğra'nın bize doğru geldiğini gördüm.

Esra'ya *sen iflah olmazsın* dercesine bakarken başımı iki yana sallamayı da ihmal etmiyordum. Ben hâlâ onaylamaz bir ifadeyle Esra'ya bakarken Buğra çoktan yanıma ulaşmış hatta karşımdaki sandalyeye kurulmuştu bile.

"Kızlar anlatın bakalım. Nasıl gidiyor, bitti mi kayıtlar?"

"Biraz yorucuydu ama hall oldu. Yorgunluk kahvemizi içiyoruz." dedim elimdeki kahve bardağını işaret ederek.

Esra hayran hayran Buğra'yı izlerken benim asıl merak ettiğim konu başkaydı. Sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından meraklı olduğu mu fazlaca belli etmemeye çalışarak Buğra'ya döndüm.

"Arat gönderdi seni değil mi?"

"Ne alakası var kızım! Kardeşime bakmaya geldim ben." dedi Buğra hemen kendini savunmaya geçerek.

Kollarımı göğüs hizamda bağlayıp sandalyede arkama doğru yaslandım.

"Yani Arat gönderdi."

Tabii bu rahat tavırlarım Buğra'nın verdiği cevapla son bulmuştu.

"Öyle olması hoşuna gidecekse, öyle düşün."

Kollarım iki yanıma düşerken bu kez savunma konumuna geçen ben olmuşum.

"Tabii ki hoşuna falan gitmez. Zaten bana küçük bir çocukmuşum gibi davranıyor."

"Arat sana her zaman böyle davranıyordu. Neden şimdi rahatsız oluyorsun ki?"

Sorduğu soru sizce de mantıksız değil mi? Yani her ne kadar zorla da olsa sonuçta biz evliyiz ve insanın karısına küçük bir çocukmuş gibi davranması pek de mantıklı bir hareket değil.

Buğra sessiz kalışından faydalanırken meraklı bir ifadeyle bana döndü.

Kum Taneleri

"Yoksa.."

"Ne?" dedim bu bakışlarının ardından ne geleceğini merak ederek.

Buğra bir açığırmı yakalamış gibi heyecanla olduğu yerden doğruldu.

"Arat'la evlen diyerek en doğru kararı verdiğimi biliyordum. Bana yalan söyledin değil mi? Ona olan hislerin hiç değişmedi."

Benim söylediklerimden bunu mu anlamıştı yani?

"Saçmalama Buğra! Ona âşk falan değilim," dedim öfkeyle öne atılarak. Ancak Buğra beni dinlemek şöyle dursun daha da sinir bozucu bir tavırla benimle dalga geçmeye başladı.

"Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyor. sizi kulağıma bağlıyorum, lütfen hatta kalın."

Buğra'ya dert anlatmak deveye hendek atlatmaktan zor, kabul ediyorum!

"Bu saçma düşüncelerini Arat'la paylaşmazsan sevinirim."

"Senin ona olan ilgini biliyor zaten." dedi umursamaz bir ifadeyle omuz silkere.

Daha fazla anlatmaya çalışmayacaktım. Zaten ben anlatmaya çalışsam da şu an Buğra bu konuyla ilgili tüm algılarını kapatmıştı. En iyisi susmaktır.

"Kamım aç benim. Yemek yemeye gidelim artık."

Aradan geçen birkaç saatte hep beraber yemek yemiş ve sonrasında Esra'yı evine bırakmıştık. Arat evde olmadığı için Buğra beni yalnız bırakmak istemeyince mecburen eve birlikte girdik.

"Tamam, Buğra gidebilirsin artık. Yalnız kalmaktan korkacak hâlim yok."

"Yalnız değilsin zaten. Kapıda resmen bir ordu var."

"Neyse ne! Arat ne halt ediyorsa etsin umurumda değil. İsterse sabaha karşı gelsin, isterse hiç gelmesin."

"Gözlerin öyle demiyor ama..." dedi gözlerimin içine manidar bir ifadeyle bakarken.

"Allah Allah! Ne diyormuş gözlerim?"

Buğra sanki düşünüyormuş gibi gözlerini kısıp kısa bir süre etrafına bakındıktan sonra tekrar bakışlarını bana çevirdi.

"Keşke Arat hep yanımda olsa diyor."

"İhalt etmişsin sen! Ne isteyeceğin ben o soğuk nevaleyi yanımda?"

Berna Aslıhan

Eskiden olsa söyledikleri doğru olabilirdi ancak şimdi... Hiç sanmıyorum! Umurumda değil.

"Tamam, güzelim sinirlenme."

Oturduğu sandalyeden kalkıp alımına sıcak bir öpücük bıraktı. "Ben çıkıyorum, biraz işim var. Eğer bir şey olursa ara, hemen gelirim."

"Tamam." dedim elimdeki elmadan bir ısırık alarak.

Buğra da gittikten sonra mutfakta yalnız kalmıştım. Sahiden Arat'ın eve gelmemesi umurumda mıydı? Ya da bir kadınla birlikte olma ihtimali...

Onun çekiminden etkilendiğim doğrudu ama aşk başka bir şeydi. Tıpkı annem ve babam gibi... Onlar öldüğünde ben olgunlaşmıştım. Arat ve saçma tavırları artık umurumda olmamıştı.

Elimdeki elmanın sadece iskeletinin kaldığını fark edince uzaktan çöp kovasına basket atar gibi attım.

"Ne yapсам açaba?"

Buğra gıdeli daha birkaç dakika olmuştu ve ben daha şimdiden sıkıntıdan patlamak üzereydim.

Belki de Esra'yı evine bırakmak hataydı. Keşke eve onunla birlikte gelseydim. Gerçi gelmeden önce Arat'ın evde olmayacağını da biliyordum, orası da ayrı bir mevzuuydu. Cebimdeki telefona ulaşip Esra'yı aradığımda çok geçmeden sesi kulaklarıma dolmuştu.

"Efendim Azra?"

"Esra, müsait misin?"

"Sayılır, ne oldu?"

"Ya ben evde yalnızım da işin yoksa gelsene. Çınc çalartız biraz."

"Tamam, bir saate sendeyim. Adresi mesaj olarak al."

"Tamam canım."

Adresi mesaj olarak Esra'ya attıktan sonra kendimi sıkıntıyla koltuğa bıraktım. Sürekli böyle mi olacaktı? Arat dışarıda hatunlarla fındırırken ben evde yalnız mı olacaktım? Hayır, yanlış anlaşılma olmasın, onun hatunlarla fındırıyor olması zerre umurumda değil ama yalnız kalma fikri de çok hoşuma gitmiyor yani.

Sıkıntıdan patlama rekoru kırmak üzereyken sonunda zil çaldı. Hayırcanta oturduğum yerden kalktım ve hemen kapıyı açtım.

Bir de ne göreyim? Esra elindeki çantayı kapının önündeki korumanın kafasına kafasına vuruyordu.

Kırmızı Taneleri

"Çekilsene be! Arkadaşıym diyorum ayı!"

Sanırım araya girmezsem Esra korumalardan birini çürüğe çıkaracaktır.

"Tamam, çocuklar sorun yok."

Benim ikazımla beraber korumalar yerlerine dönerken Esra da sinirle içeri girdi.

"Allah sabır versin arkadaşım! Ne bu kapıdakiler böyle?"

"Arat'ın işleri işte..." dedim umursamazca omuz silerek.

"Hayırdır, bilmediğim bir şey mi var?"

"Ben de bilmiyorum ki."

Çıkardığı ayakkabılarını kapının hemen kenarına koyduktan sonra içeri geçti.

"E hadi bî kahve yap da içelim."

Mutfığa girdiğimde derhâl kahve bardaklarını çıkartıp lavabonun üzerine koydum. Esra da kenardaki sandalyeye yerleşip meraklı bakışlarla beni incelemeye başladı.

"Anlat bakalım neler oldu, kocan nerede?"

Arkama dönme gereği bile duymadan cevap verdim. "Valla sevgili kocam nerede bilmiyorum. bilmek de istemiyorum."

"Kızın sende hiç *kıskanma* diye bir olay yok mu? Ya şu an bir kadınla beraberse?"

Kaynar suyu toz kahveyle buluştururken "Sence bu benim umurumda mı?" diye sordum.

Başımı onaylamaz bir tavırla iki yana sallayıp merakla devam etti. "Üğünç bir ilişkiniz var. Adam çıkıp geliyor, *evleniyoruz* diyor. Neden evleniyorsunuz belli değil. Üstelik sen adama çocukluğundan beri hayransın."

"Dur orada! Devam eden bir zaman zarfı kullanmazsan sevinirim. Çocukluğunda olan bir şeydi, bitti gitti." dedim Esra'nın konuşmasını bölüp hazır olan kahvelerden birini uzatarak.

"Peki peki... Sinirlenme. Eskidendi, bitti gitti ama ne olursa olsun sonuçta ortada mantığa uymayan bir durum var."

Kahveni karıştırmayı bitirip efime aldığında Esra'yla birlikte salona geri döndük. Esra kenardaki koltuğa yerleştikten sonra bakışlarını üzerimden çekmeden bacak hacak üstüne atıp kahvesinden bir yudum aldı.

"Eee, sen şimdi ne diyorsun? Başın belada mı?"

Sıcak kahve boğazımdan mideme yol alırken bakışlarımı Esra'ya çevirdim. "Öyle bile olsa bu, Arat'la neden evlendiğimi açıklamıyor."

"Kızım mantıklı düşün. Sonuçta Arat nüfuzlu bir adam. Onunda evli olman, seni kanuni anlamda da koruyabilmesi anlamına gelir."

"Orası öyle ama neden Arat? Neden Barış ya da Umut değil de Arat?"

"Belki sana daha yakın olduğu içindir. Sonuçta çocukluğumuzdan beri tanışıyorsunuz. Buğra'yla evlenecek hâlin olmadığına göre -ki eğer böyle bir şey yapmış olsaydın şu an yaşamıyor olurdun- doğal olarak en mantıklısı Arat." dedi tek nefeste.

Bu kız gerçekten normal değil! Buğra'yı resmen benden kıskanırken gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Buğra öz abim olmasa da bundan farkı yok biliyorsun."

"Biliyorum bebeğim, biliyorum. Şu an asıl konumuz başında ne gibi bir derd olduğu."

Bir süre daha düşünüp kahvemden birkaç yudum aldıktan sonra süphecii bakışlarımı Esra'ya çevirdim.

"Aslında aklıma bir şeyler geliyor ama..."

Esra heyecanla yerinde kıpırdandı. "Dinliyorum."

"Biliyorsun, habam çok başarılı bir avukatı. Birçok kişiyi ipten aldığı gibi birçoğunu da ipe gönderdi."

"Eee?" dedi Esra sabırsızlıkla.

"Babamla hesabı olan birileri olabilir."

"İyi de neden önce sene hiçbir sorun olmadı da şimdi tehlikesin?"

"Belki hapisten yeni çıkmıştır." dedim aklımdan geçen ihtimalleri sıralarken.

"Bilmiyorum, yine de açıklar var gibi..."

Bu konuyu her ne kadar mırak etsem de şu an bunları düşünmek için doğru bir zaman değildi. Henüz Arat'la olan bu ani evliliğimi sindirememişken şu an için başımdaki belayı öğretmek istemiyordum.

"Boş ver. Ruhum, o açıkları bulmaya çalışmak için gerçekten fazla yorgun."

Esra bana ayak uydurmaya çalışıp birkaç dakika sessiz kalsa da bir kez daha oturduğu yerde merakla doğruldu.

"Peki, Arat'la ne yapmayı düşünüyorsun?"

Cevap basitti.

"Hiçbir şey."

Kum Taneleri

"Ne demek hiçbir şey? Evlisiniz, farkındasın değil mi?"

"Normal bir evlilik değil bu Esra, sen de bunun farkındasın değil mi? Ayrıca başında bir bela varsa da atlatınca buşanınız olur biter."

"Valla ben onu bunu bilmem, yarın bir gün bana gelip de *ben Arat'a âşık oldum* deme de."

"İçini ferah tut arkadaşım, öyle bir şey olmayacak. Daha çok gencim, kendimi bu yaşta akıl hastası etmeye niyetim yok."

İkimiz de bu söylediğimize gülmüştük. Arat'la olan saçma evliliğimden giriş yaptığımız sohbetimiz sürekli format değiştirerek ilerlemeye devam ediyordu.

Esra kolundaki saate bakıp birden olduğu yerden ayağa fırladı. Sanırım saat sandığımızdan daha da geç olmuştu.

"Ooo! Saat kaç olmuş? Benim eve gitmem lazım artık."

"Kalsaydın bu gece burada."

"Olur canım. Hatta Arat'la senin arana yatarım."

"Of Esra, dalga geçme."

Evli de olsak sonuçta ortada resmîyetten öte bir şey yoktu. Ne demeye aramda duygusal bağ olmayan bir adamla aynı yatağı paylaşacaktım ki? Yani sonuçta onun evi, onun odası. Eğer istemezse ben giderim ama yine de erkenden yelkenleri suya indiremem.

Esra'yla vedalaştıktan sonra hemen planımı hayata geçirmek üzere yukarı çıktım. Aşağıda sadece salon, tuvalet ve mutfak vardı. Bir oda olma ihtimali olmadığına göre üst kata bakmam gerekiyordu.

Arat'ın odasının hemen yanındaki odaya ait olan kapıyı açtım.

Büyük bir kütüphane ve çalışma masası beni karşılamıştı. Kütüphane'deki kitaplar dikkatimi çekse de şu an önceliğim farklıydı, başka bir zaman girip kitaplara bakabilirdim.

Odayı terk ettikten sonra hemen bir diğer odaya girdim. Ancak bu da hayal kırıklığıydı. İçerisi spor odası olarak dizayn edilmişti. Çaprazdaki son odaya doğru ilerledim. Artık burası olmalıydı, başka bir ihtimal kalmamıştı.

İçeri girdiğimdeyse gördüklerim karşısında resmen şok olmuşum.

Karşımda gördüğüm beyaz piyano, asaletin tanımı olarak gözlerimi kamaştırırken Arat'ın piyano çalıyor olma ihtimali aklımı kurcalamıştı.

"Gerçekten çalmayı biliyor mu acaba?"

Hâlâ gözlerimi karşımdaki beyaz piyanodan ayırmazken bu soruyu

Berna Aslıhan

sesli bir şekilde dile getirmiştim. Elbette arkamdan gelecek olan cevabı beklemeden.

“Evet prenses, gerçekten çalmayı biliyorum.”

Arat’ın sesiyle olduğum yerde korkuyla irkildim.

“Ve ayrıca kendine yatmak için oda arıyorsan, boşuna arama. Benim odam ve salondaki kanepeler dışında yatacak yer yok.”

Kahretsin! Bu birlikte yatacağımız anlamına mı geliyordu?

Yine de salondaki kanepeleri tercih ederim!

5. Bölüm

*B*irlikte yatma fikriyle yüzüm kızarıırken bir bahane bulup mutfaka indim ve dolaptan çıkardığım bardağa suyu doldurduktan sonra bir yudum aldım.

Sıcak mı oldu ne?

Bir elimi belime koyup diğer elimi de alnıma bastırdım.

Mutfaktan görünen salondaki koltuğa kısa bir göz attım. O, kanepede yatmıyorsa hen yatabilirdim. Buna ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum ancak Arat'la aynı yerde yatamayacağımı gayet iyi biliyordum.

Ya beni yanlış anlarsa? Sonuçta şu an yatımda yatacak olan kişi Buğra olsaydı bu kadar kasılmazdım. Öyle değil mi?

Suyun geri kalanını içemeyeceğimi fark ederek bardağı lavaboya boşalttıktan sonra yavaş adımlarla merdivenlere yöneldim.

Odaya girdiğimde Arat çoktan yatağa uzanmıştı.

Siktir! Bakma bakma!

Bir elini başının altına koymuştu ve üzerinde de tişört yoktu. Bakışlarımı aşağı doğru kaydırduğunda gözlerim altındaki lacivert eşofmana ve kasıklarının başlangıcındaki adonisterine takılmıştı.

Yanlış yerlerdesin Azra!

Bakışlarımı biraz daha aşağı kaydırdım. Eşofmanın bitiminden görünen çıplak ayaklar!

Allah'ım, sen aklıma mukayyet ol!

"Orada öylece dikilecek mısın?"

Arat'm sorusu bile beni düşüncelerimden koparıp alamamıştı.

Berna Aslıhan

"Hı... Ne dedin?"

Birden yattığı yerden doğruldu ve yanını işaret ederek öfkeyle bağırdı.

"Beni izlemeyi kes ve yat!"

İşte bu son duyduğumla beraber kendime gelmiştim. Hemen gözlerimi ondan uzaklaştırıp arkama döndüm.

"Seni izlediğimi de nereden çıkardın?"

"Madem beni izlemiyordun ne yapıyorsun iki saattir ayakta, aklından algoritmik denklem mi çözüyorsun?"

"Nerede yatacağımı düşünüyordum." dedim aklıma ilk gelen bahaneyi öne sunarak.

Ancak Arat elbette laf sokmaktan geri kalmamıştı.

"Yemem seni korkma."

Dudakları alaycı bir ifadeyle yukarı doğru kıvrılırken beni yemeci düşüncesiyle yanaklarını daha da kızardı.

Ah! Saçmalama Azra! Dolaptan battaniye al, yastığını al ve çık git bu oladan!

Tam düşündüklerimi gerçekleştirmek için hareketlendiğim sırada tekrar Arat'ın sesini duydum.

"Azra saçmalama, kanepede mi yatacaksın? Bir gün? İki gün? Ne kadar yatacaksın orada?"

"Senden boşanana kadar."

Bu defa yatakta doğrulmak yerine, nasıl yaptığını anlayamadığım bir hızla yanıma ulaştı.

"Böyle bir şey olmayacak!"

Gür sesi bütün odayı doldururken korkuyla bir adım geri gittim.

"Neden?" dedim birden cesaretlenerek. "Yoksa bana âşık mısın?"

Bakışları ciddiyetini kaybederken yine alaycı bir tavır takındı. "Bilmem sen söyle, sonuçta iki saattir beni dikizleyen sensin."

"Uzatma Arat! Ben battaniyemi alıp aşağı iniyorum, sen de yat yatağına ve zıbar!"

Dolaptaki battaniyeyi almak için tekrar hareketlendim.

"Hâlâ bana karşı farklı hislerin var, değil mi?"

Arkama dönmeden cevap verdim. Çünkü arkamı dönseydim, yüzümdeki utançtan kalma kızarıklığı görebilirdi ve bu benim şu an için isteyebileceğim bir şey değildi.

Kum Taneleri

“Ne? Hiç de bile!”

“Yanında yatacağın kişi Buğra olsaydı hiçbir problem olmayacaktı ancak bu kişi ben olunca heyecanlandın.”

Evet, heyecanlandığımı doğru olabiliirdi ancak ona karşı farklı hislerimin olduğu... İşte bu konuda çok büyük bir yantığı içerisinde Arat Öztürk!

“Neyse... İlla aşağıda yatacağım diyorsan, sen bilirsin. Nasılsa karanlıktan korkup geleceksin yanına.”

Daha fazla buna lahammül edemeyecektim. Omzumun üzerinden öfkemle Arat’a baktıktan sonra, “Sen öyle san!” diye bağırıp odayı terk ettim.

Beni fazla iyi tanıyor ve bu beni zor durumda bırakıyordu. Karanlıktan korktuğumu biliyordu ve bu durumu bana karşı kullanacağından da adım gibi emindim.

Sinirle aşağı inip yastığı kanepeye attım.

“Karanlıktan korkup gelecekmişim yanına!” dedim Arat’ın taklidini yaparak, “Daha çok beklersin canım!”

Madem karanlıkta korkarım o zaman ben de ışığı kapatmam. Salonun lambası odayı aydınlatmaya devam ederken hemen kanepeye yattım ve battaniyeyi üzerime çektim. Aslında kanepede son derece rahatı. Belimin tutulacağını falan da sanmıyordum.

Böyle yalnız kalınca nedense hayatımdaki yalnızlığım bir kez daha yüzüme çarpılmış gibi hissetmişim. Gözlerimi uzun bir süre tavana diktikten sonra aklıma üşüşen düşünceleri defetmeye çalışarak başımı iki yana salladım. Annemin ve babamın anıları istem dışı zihnime dolmaya devam ederken sonunda pes edip telefonumu elime aldım. Ailemden bana kalan tek şey geride bıraktıkları mutlu hatıralar ve fotoğrafları olmuştu.

İkisinin de mutlulukla gülümsediği fotoğrafa bakarken gözlerim doldu. Kavgaya ederken kaza yaptıklarına hâlâ inanamıyorum. Yani onlar hiç kavgaya etmezdi ki... Her zaman birbirlerini dinler, fikirlerine önem verirdi. Evde bile birbirlerine seslerini yükseltmezlerdi. Onları böylesine saçma bir kazada kaybetliğime gerçekten inanamıyordum.

Gözlerimden akan yaşları silip telefonu sehpanın üzerine koyduktan sonra tam uyumak için gözlerimi kapatmak üzeriydim ki birden her yer karanlık oldu.

Berna Aslıhan

Elektrikler mi kesilmişti?

Eminim ki Arat'ın oyunuydu bu!

Yattığım yerden doğrulup etrafımı görmeye çalıştıktan sonra korkuyla bağırdım.

"Hiç komik değil Arat! Açar mısın o kapattığın şalterleri?"

Ne ışıklar açılmıştı ne de Arat'tan bir ses gelmişti. Birden kapının önünde gördüğüm karartıyla ayağa fırladım.

Gözlerim kısa bir süre kapıdan görünen merdivenlere ilişse de gerisin geri kanepeye oturdum.

Hayır! Tükürdüğümü yalamayacağım! Korkudan ölsem de çıkmayacağım yukarı!

On beş dakika sonra...

Odanın kapısını sessizce aralayıp içeri girdikten sonra ellerimi önümde bağlayıp yerdeki halıyı incelemeye koyuldum.

"Ne oldu prenses, korktun mu?"

Başımı iki yana sallarken öfkeyle bağırdım.

"Benimle dalga geçmeyi kes!"

Yatakta sağa doğru kaydı ve yorganı açtı.

"Gel hadi yat, uyu artık."

Bana yatakta açtığı yere kısa bir göz atsam da daha fazla ayakta diki-
lip Arat'ın imalı bakışlarına maruz kalmamak adına hemen yatağa gir-
dim. Arat'a sırtımı dönerken aramızda fazlaca mesafe kaldığından emin
olmuştum. Yorganı bedenime sardıktan sonra uyumak üzere gözlerimi
kapattığımda bu kez Arat'ın şefkat dolu sesi kulaklarıma doldu.

"İyi geceler prenses."

"İyi geceler."

Birkaç nefes uzağımda yatan bedenim sıcaklığını hissederken istem-
siz bir şekilde kalp atışlarım hızlanmıştı. Bu sesin dışarıdan duyulma-
yacağını bilsem de korkuyla elimi kalbimin üzerine koyup gözlerimi
sımsıkı kapattım.

Uyumalısın Azra. Uyu!

Gözlerimi yavaşça araladığımda beni diğer günlerden farklı bir man-
zara karşıladı. Elbette Arat'la ilk kez birlikte uyumuştuk ve bu kesinlik-

Kum Taneleri

le benim alışık olduğum bir manzara değildi. Dağınık saçları yüzündeki sert ifadeye ayrı bir karizma katarken onu izlemeye bir son verip yattığım yerden doğruldum.

Komodinin üzerinde duran saat bakışlarına takılırken aceleyle ayağa kalktım. Saat neredeyse on bir olmuştu. Arat'ın ise hâlâ uyuyor olması bana saçma geliyordu. Hasta falan olabilir miydi?

Telaşla odanın içerisinde dolanırken birden aklıma bugünün Pazar olduğu gelince rahatlamayla karışık bir nefes alıp yatağa geri oturdum. Bir süre Arat'ı uyandırıp uyandırmamak arasında kalsam da sonradan vazgeçip duşa girmeye karar verdim. Hazır Arat uyuyorken rahat rahat odada giyinebilirdim.

Ses çıkarmamaya özen göstererek banyoya girip hızlı bir duş aldıktan sonra ıslak saçlarımı havluya sarıp üzerime bornozumu giydim. Aynı sessizlikle banyonun kapısını açıp odaya geri döndüğümde Arat hâlâ uyuyordu. Ancak yüzündeki ifade her zamankinden faklı olarak huzursuz gibiydi.

Hastalanmış olabileceğinden şüphelendiğimde alınıdaki ter damlaları dikkatimden kaçmamıştı. İçimdeki Arat'a dokunma isteğine engel olamayarak elimi yavaşça alına değdirdim.

Daha doğrusu değiştirmek için elimi yüzüne yaklaştırdım. Henüz alına dokunamadan Arat hızla gözlerini aralayıp tek hantede elimi yakaladıktan sonra daha ben ne olduğunu anlayamadan sırtımı sertçe yatağa çarptı.

Savrulmanın etkisiyle saçlarımı saran havlu yatağın diğer ucuna fırlarken üzerimdeki bornoz olduğuna şüketmişim. Yoksa şu an üzerimde havlu namına herhangi bir şey de kalmayabilirdi

Arat bir an beni görünce neler olduğunu anlatmaya çalışarak hayretle gözlerinin içine baktı. İki elimi başımın üzerinde birleştirmiş tek kolunun üzerinde bedenime yaslanırken yukarıya kadar sıyrılmış olan bornozumun altından ortaya çıkan bacaklarımı Arat'ın çıplak vücuduna temas ediyordu.

Rahatsızca altında kıpırdanınca ellerimi bırakıp yavaşça ayağa kalktı.

Beni görebileceği düşüncesiyle hemen yattığım yerden doğrulup bornozu bacağımın açıkta kalan kısımlarına çekti. Arat kısa bir süre baştan ayağa vücudumu süzdükten sonra umursamaz bir tavırla arkasına döndü.

"Buğra'nın kardeşi olman, aynı zamanda bir kadın olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Bir daha ortalıkta böyle dolanma."

Arat lavaboya girip gözden kaybolurken ardından öfkıyla bakınmakla yetinmiştim.

Ayı! Ortalıkta böyle dolanmaymış! Buğra'nın kardeşi olmam kadın old-

Nasıl ya? Bir dakika, kadın olduğun gerçeğini değiştirmiyor mu dedi o?

Bana *ıfakk* diyen Arat, şu an benim bir kadın olduğumu beyan etmiş, hatta bu durumu tehlikeli mi bulmuştu?

Başımı onaylamaz bir tavırla iki yana salladım. Arat'ın duşta olduğunu bildiren su sesi kulaklarıma ulaşınca hemen üzerimdeki bornozdan kurtulup üzerimi değiştirdim. Arat banyodan çıkmadan önce odadan uzaklaşmam gerektiğini düşünerek aşağı indim. Kahvaltı hazırlamak için mutfaka yöneldiğim sırada telefonum çalmaya başladı.

"Efendim Buğra?"

"Günaydın güzelim. N'aber?"

"İyiymi, sen nasılsın?"

"İyiyim ben de. Arat uyandı mı? Aradım ama ulaşamadım."

"Uyandı, duştaydı ondan duymanıştır. Bir problem mi var?"

"Yok yok, sadece beraber kahvaltıya gidelim diyecektim."

"Tamam, duştan çıksın ben söylerim."

Bir süre sessizlik oldu.

"Sen iyisin değil mi? Sesin kötü geliyor."

"İyiyim merak etme. Bu ayrıla yaşamaya çalışıyorum işte."

Buğra gür bir kahkaha attıktan sonra yanında olduğunu tahmin ettiğim Barış ve Umut'a bir şeyler söyledi.

"Esra'yı da çağıršana."

"Buğra!"

"Ne var, bir şey mi dedim? Kız yalnız kalmasın, arkadaşın sonuçta."

"Bunun, Esra'nın son deroce alımlı ve çekici bir kız olmasıyla alakası yok yani?"

"Yok canım, ne ifgisi var?"

"Tamam, arar haber veririm, müsaitse gelir."

Esra'ya, Buğra seni de çağmıyor dediğinde iki eli kanda olsa da geleceğini biliyordum ancak yine de sormalıydım.

Kum Taneleri

"Çıkarken haber verin."

"Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra tekrar cebime koydum.

"Ayi ha?"

Arkamdan gelen Arat'ın sesiyle korkuyla irkilmiştim.

"Sessizce arkamdan gelip beni korkutmaktan vazgeçer misin artık?" dedim korkudan düzensizleşen nefesimi kontrol altına almaya çalışarak.

Ancak Arat umursamaz bir tavırla omzumu silkip "Buğra mıydı arayan?" diye sordu cebimdeki telefonu işaret ederek.

Cevapsız kalırken başımı olumlu yönde salladım.

"Bir sorun yok değil mi?"

Bu kez de başımı iki yana sallamıştım.

"Kahvaltuya çağırıyor bizi. Barış ve Umur da yanında sanırım."

"Tamam, gidelim o zaman. Ben hazırım zaten."

Telefonumu tekrar çıkarıp Esra'yı aradım. Kız, Buğra ismini duyunca resmen nereye bile demeden "Geliyorum." dedi.

Esra'nın Buğra'ya olan zaafî hoşuma gitmiyordu. Tabii ki aralarında bir şeyler olmasını isterdim ancak Buğra aşka inanmazdı ve ben Esra'nın ruhen yara almasını istemiyordum.

Dakikalar sonra evden çıkıp arabaya ulaştığımızda sessizce yolu izliyordum. Arat'a bakmamaya özen göstererek radyodan şarkı seçmeye başlamıştım ki aynadaki yansımadan arkamdan gelen korumalar dikkatimi çekti.

"Bunların her yere bizimle gelmesi gerçekten gerekli mi?"

"Gerekli." dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

"Peki neden?"

Sorduğum sorulardan rahatsız olduğumu belli edencesine derin bir nefes alıp sıkıntıyla geri verdiğinde susmam gerektiğini anlamıştım.

Ben susardım susmasına da içimdeki ses bir türlü susmuyordu. Hani derler ya çini bağlasan ağız durmaz diye... İşte benim ikisini de bağlasan içimdeki susmuyordu.

Yaklaşık yarım saatin sonunda kahvaltı yapacağımız yere ulaştığımızda Esra kahkahalarda Buğra'ya bir şeyler anlatırken Barış ve Umur da onların bu hâllerine bakıp güliyorlardı.

"Ooo, çifte kumrular gelebilmiş sonunda." dedi Barış bizi fark ede-

rek. Ancak Arat'tan son derece kaba bir cevap almıştı.

"Barış sıkırtıcı çiftini de kumrunu da!"

Tabii onun bu kaba tavrı Barış'ı sustururken Umut'un pek umurunda olmamıştı.

"Sinirliyiz yine."

Barış ve Umut birbirlerine imalı bakışlar atıp sıkırtırken Buğra aralarında en olgunları olarak araya girdi.

"Oğlum siz adam olmayacak mısınız? Uğraşmasanıza insanlarla."

Masaya ulaşmış bize ayrılan son iki sandalyeye yerleştiğimizde Esra'yı işaret ederek "Arkadaşım Esra." dedim.

Arat az önceki kaba tavrının aksine Esra'ya elini uzatıp sıkıttıktan sonra kendini tanıtti. Esra ve Arat ilk kez yüz yüze tanışıyorlardı. Elbette daha önce Esra merak ettiği için ona fotoğrafını göstermişti ancak daha önce tanışma fırsatları olmamıştı.

Esra, gözleriyle lavabonun olduğu koridoru işaret ettiğinde hemen başımı sallayıp ayağa kalktım. Henüz masayı terk etmeden Buğra ve Arat'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım. Arat bariz bir şekilde bana haklıydı da Buğra'nın bakışları sanki Esra ve benim aramda gidip geliyor gibiydi.

"Sakin olun. Lavaboya gidiyoruz. Korumalara haber vermenize gerek yok yani," dedim alaycı bir ifadeyle önce Arat'a ardından da Buğra'ya bakarak.

Lavaboya ulaştığımızda Esra hemen kapıyı kapatıp içeride birinin olup olmadığını kontrol etti.

"Bu adamın canlısı fena yalnız Azra. Allah sabır versin. Sen şimdi..."

"Ben şimdi ne Esra?" diye sordum sinirlenmeye başladığımı hissederek.

"Yani, hani diyorum aranızda bir şeyler oldu mu?"

Gözlerimi devirerek Esra'ya baktıktan sonra umursamazca kapıya döndüm.

"Elbette yok öyle bir şey. Hadi geri dönelim masaya."

Dışarı çıktığımızda Buğra lavaboların olduğu koridorda bizi bekliyordu.

"Hayırdır Buğra, bizi mi bekliyorsun?"

"Kızım siz neredesiniz? Geç kalınca Arat merak etti. Ben de gelip bakayım dedim."

Kıym Taneleri

"Arat merak etti." diye tekrarladı Esra yine imalı bir şekilde bana bakarak.

Masaya ulaştığımız strada Buğra herkesin duyabileceği bir şekilde Esra'ya cevap verdi.

"Ne var karısı değil mi, merak edecek tabii ki."

Bu palavatsızlığı yapan sevgili abim Buğra'ya benden kocaman bir alkış. Ama bunun intikamı alınır Buğra Efendi, bekle sen.

"Boş boş konuşma Buğra!"

"İladi ben onun karıstıymı ondan merak etti. Peki sen abiciğim?" dedim zevkle Buğra'nın kıvranmasını izlerken.

"Ne ben?"

"Sen de Esra'yı merak edip gelmiş olmayasın?"

"İlâ yani tabii şimdi..."

Ben zevkle Buğra'nın kıvranmasını izlerken Arat'ın bana baktığını fark ettim.

"Bir şey mi oldu?" dedim Arat'a doğru eğilip fısıltıyla sorarak.

"Yoo, bir şey olmadı."

"Emin misin?"

"Evet Azra, emnim."

Esra'yla göz göze geldiğimizde bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ancak ne demek istediğini anlayınca sessizce fısıldadı.

"Sonra konuşuruz." dediğinde daha fazla kurcalamadan kahvaltıma başladım.

Kahvaltımız bittikten sonra hep beraber sahile inmiştik. Hava çok kapalı değildi ancak yağmur yağacak gibi görünüyordu.

Arat ve Buğra bir köşede sessizce konuşurken biz de Umut ve Barış'ı dondurma aldırabilmek için kandırmaya çalışıyorduk.

"Hadi Umut lütfen, gerçekten çok canım çekti."

Umut göğsünde bağladığı kollarını daha da sıkılaştırdı ve kafasını iki yana salladı.

"Olmaz! Hasta olursanız ne Buğra'yla ne de Arat'la uğraşamam."

"A-ha! Bak bu iki oldu! Ne biliyorsun, hemen dökül!" diye fısıldadım tehditkâr bir şekilde parmağımı Umut'a doğru sallayarak.

"Ne iki oldu Azra? Neyden bahsediyorsun?"

"Hiç kıvrırmaya çalışma, Buğra'nın Esra'ya karşı bir ilgisi mi var?"

Berna Aslıhan

Umut'u tam sıkıştırmış ağzından laf alıyordum ki Barış, Umut'un imdadına yetişti.

"Umut'u rahat bırak Sarı!"

"Bir sen eksiktin." dedim Barış'a doğru bakarak.

"Dondurma istemiyor muydun? Gel alalım."

Umut ve Barış önden Esra ve ben de arkadan yürüyorduk. Bir süre yürümeye devam ettiğimizde Umut ve Barış markete girmişti ve biz de sahildeki banklara oturmayı tercih etmiştik.

Esra, kısa bir süre sessiz kalsa da hemen manidar bakışlarını bana çevirdi.

"Bakıyorum da Arat'ın karısı olduğunu kabullenmişsin."

"O ne demek şimdi Esra?"

"Masada Buğra'yla uğraşmak için söylediklerinden bahsediyorum. Hadi ben onun karısıym sana ne oluyor dedin ya..." dedi söylediklerini tekrar bana hatırlatırken.

"Ben o amaçla söylemedim ama..."

"Biz öyle anladık ve eminim ki Arat da öyle anladı."

Bir an Arat'm masada bana olan bakışları aklıma gelince yüzümün kızarmasına engel olamamıştım.

"Rezil oldum!"

Esra yüzüme siper ettiğim ellerimi tutup indirmemi sağladıktan sonra, "Hiç sanmıyorum. Bence Arat'ın hoşuna gitti." dedi.

Şaşkın bir ifadeyle Esra'ya bakarken gözlerimi dövdirdim.

"Arat'ın? Hoşuna gitti? Emin misin?"

"Bilmiyorum, ben bakışlarından öyle anladım."

Esra'ya cevap vermeye hazırlandığımı sırada, Barış ve Umut'un dondurmaları almış bize doğru geldiklerini fark edince sessiz kalmayı tercih ettim.

"Ahn bakalım, dondurmalarınız. Yalnız Arat ve Buğra görmeden yiyin, sonra bize kızmasınlar."

"Onların şu an çok da umurlarında olduğumuzu zannetmiyorum." dedim ilerdeki bankta oturmuş hararetili bir konuşma yapan Arat ve Buğra'yı işaret ederek.

İkişi de sessiz kaldığında artık gerçekten bir şeyler döndüğünden emim olmuştu.

"Barış?"

Kum Taneleri

"Söyle Sarı." dedi elindeki kahveden bir yudum alarak.

"Bir şeyler dönüyor ve bana söyleniyorsunuz."

Yüzü renkten renge girerken Umut durumu toparlamak ister gibi konuşmaya başladı.

"Ne dönecek Azra, saçmalama."

"Ben neden evlendim Arat'la?" dedim şüpheli bir tavırla Umut'a bakarak.

Ancak Umut'un pek açık veresi yok gibiydi. Sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi dudaklarını bükerken kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Bilmem..."

"Umut!"

"Bilmiyorum dedim ya Azra." dedi bu kez sesini yükselterek.

"Öyle olsun..."

Konuşmamız henüz son bulmuştu ki Arat, Buğra'yla beraber yanıma ulaştı. Esra hemen yanımdan kalkıp Buğra'nın yanına giderken onun boşalttığı yeri Arat almıştı. Üzerindeki paltoya sıkıca sarıldı ve elindeki dondurmaya ters bir bakış attı.

"Hasta olacaksın."

"Bir şey olmaz bana."

Bir kez daha yüzüme bakmadan cevap verdi.

"İfada olursan sana bakamayacağım haberin olsun."

Bu kez de ben umursamazca omzumu silkerken dondurmamı yemeye devam ettim.

Aradan geçen birkaç dakikada farkında olmadan gözlerim karşımdaki derin maviliğe kilitlenmişti. Annemi ve babamı tam da böyle bir yerde kaybetmiştim. Kavgı ederlerken babam arabanın kontrolünü kaybetmişti ve ikisi de denizin derinliğinde kaybolmuştu. Çıkarılan arabadan ilginç bir şekilde ikisinin de cesedi bulunamamıştı.

Çocukluğumdan beri her zaman denize hayran bir insandım. Denizi ve maviyi sevmemin en büyük nedeni annemdi. Beni her zaman *deniz gözlü kızım* diye severdi. Ancak o mavilik, annemi ve babamı benden almıştı.

Gözlerimden akan yaş silme gereği duymadan annemin ve babamın anlatımının zihnime dolmasına izin verdim. Etrafımdaki tüm sesleri kendimi kapatmıştım ki Buğra'nın derinlerden gelen sesiyle kendime gel-

meye çalıştım.

"Azra! İyi misin?"

Önümde duran Buğra'ya baktığımda endişeli gözlerle bana baktığını fark ettim. Ona cevap vermek istesem de boğazıma takılan yumrular konuşmama izin vermiyordu.

"Sen ağlıyor musun? Ne oldu güzelim? Anlat hadi bana."

Onu daha fazla korkutmamak için birkaç kelimeyi bir araya getirmeye çalıştım.

"Sadece... Böyle deniz kenarı..." derin bir nefes aldım. "Onlar geldi aklıma işte."

Buğra yanıma oturup kollarını vücuduma doladı.

"Ağlama. Seni getirmemeliydik buraya. Düşünemedim, özür dilerim."

Başımı sessizce iki yana salladım.

"Hâlâ akhım almıyor." dedim sitem edencesine Buğra'ya bakarak. "Hayatları boyunca birbirlerini sevdiklerini bile yükseltmeyen annem ve babam, nasıl olurda kavga ederken kaza yapabilirler?"

Buğra suçlulukla başını önüne eğdi.

"Onların bir mezarı bile yok! Bu haksızlık! Gidip başında ağlayabileceğim bir mezarları bile yok!"

"Şşş... Tamam, sakın ol." dedi kollarını vücuduma sarıp beni kendine çekerek.

Ben onları her özlediğimde deniz kenarına gitmek zorundaydım. Onların kokusunu özlediğim zaman burnuma gelen tek koku iyot kokusuydu.

Buğra'dan kısa bir süre için ayrılmıştım ki tekrar güçlü kollar vücudumu sardı. Sanırım kriz geçiriyordum. Ayaklarımı yerden kesilirken gözlerim kısa bir an onu buldu.

"Arat..."

"Şşş, tamam prenses sakın ol. Evimize gidiyoruz."

Güç almak istercesine kollarımı Arat'm boynuna dolayıp başını göğsüne yasladım. Göz kapaklarımı yavaş yavaş ağırlaşırken kapanmamaları için direniyordum. Ancak birkaç dakikalık bir savaşın ardından yenik düşmüştüm ve beni karşılayan tek şey karanlık olmuştu.

Gözlerimi açtığımda kısa bir süre nerede olduğumu anlamaya

Kum Taneleri

çalıştım. En son sahilde oturuyordum. Ne ara gelmiştim buraya?

Yattığım yerden yavaşça doğruldum. Hava kararmıştı ve başımda berbat bir ağrı vardı. İlaç içmeliydim, yoksa bu ağrının dinmeyeceğini adım gibi biliyordum. Son derece aşına olduğum bu ağrıyı, anne ve babam öldükten sonra bir sene boyunca her kriz geçirdiğimde yaşamıştım. O zamanlar o kadar sık kriz geçiriyordum ki her uyandığında başımda aynı tamdik ağrı oluyordu.

Yavaş hareketlerle merdivenin başına geldiğim sırada Arat ve Buğra'nın tartışan sesleri karşıladı beni. Merdivenleri tamamlamadan kenara oturup onları dinlemeye başladım. Görüş alanıma ilk giren Arat olmuştu.

Öfkeyle ayağa kalkmış, bir sağa bir sola yürürken kendini rahatlatmak istercesine ensesini ovuyordu.

"Olmaz diyorum Buğra! Olmaz!"

Buğra, Arat'a muhalefet olduğunu belli edercesine karşısına dikildi.

"Yeter artık, kardeşime daha fazla yalan söylemeyeceğim Arat! Görmüyor musun kızın hâlini!"

Arat, Buğra'yı sakinleştirmek ister gibi elini omzuna koydu.

"Biliyorum koçum, biliyorum. Ona ben de yalan söylemek istemiyorum ancak başka çareniz yok."

"Ya kendisi öğrenirse, o zaman ne olacak, ne diyeceğiz ona?"

Arat başını iki yana sallarken bariz bir şekilde Buğra'nın söylediklerini reddediyordu.

"Buğra, öğrenebileceği bir şey yok ortalıkta. Sadece bir tane dosya var o da."

"Beyler! Azra duyacak, biraz sessiz olun."

Barış'ın ikazıyla konuşmaları fısıltı hâline dönmüştü.

Benden ne saklıyorlar? Bir sorun olduğunu biliyordum ancak Buğra'nın kendini bu kadar çok suçlu hissetmesi, bu sorunun azımsanmayacak kadar büyük olduğunu gösteriyordu.

Bana söyledikleri yalanı öğrenmem gerekiyordu. Sakladıkları sır her neyse tamamen benimle ilgili olmalıydı. Elbette sakladıkları bu sır, birkaç haftadır gerçekleşen garip olayların da nedeni olmalıydı.

6. Bölüm

Sanki hiçbir şey duymamış gibi merdivenlerden aşağı indim. Beni ilk fark eden Buğra oldu.

“İyi misin?”

“Evet.” dedim ses tonumu ifadesiz tutmaya özen göstererek.

Elini belime koyduktan sonra koltuğa oturmama yardım etti. İtiraz etmeden koltuğa oturduğumda sehpadaki bir bardak su ve ağrı kesici dikkatimi çekmişti.

“İç hadi. Biliyorum, şu an başın ağrıdan çatlıyor.”

Dediğini ikiltmeden yorgun bir ifadeyle sehpanın üzerinde duran ağrı kesiciyi içtim.

“Birazdan etkisini gösterir,” dedi Buğra elimdeki bardağı alarak.

Bana endişeli gözlerle bakan dört çift göze aldırmadan koltukta iyice yayıldım.

“İyiyim ben, merak etmeyin.”

“Korkuttun bizi be Sarı.”

“Korkulacak bir şey yok. Sadece biraz kendimi kaybettim o kadar.”

Diğerlerinin aksine Arat sinirli gibiydi. Bu öfkeli hâlinin nedeni az önce duyduklarım olmalıydı.

“Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?” dedim şüpheli bir ifadeyle, gözlerimi sırasıyla üstlerinde gezdirerek.

Barış ve Unut huzursuzca yerinde kıpırdanırken Buğra sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzım açtı.

Her ne kadar göremesem de Arat'ın ona olan bakışlarından dolayı

Kum Taneleri

sustuğunu tahmin edebiliyordum. Herkes susmayı tercih ederken yanında oturan Arat son derece umursamaz bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Sana söylemek istediğimiz hiçbir şey yok Azra. Artık sen de sorgulamaktan vazgeç.”

“Benden bir şeyler saklıyorsunuz.” dedim inatla konunun üstüne giderek.

“Kimse senden bir şey saklamıyor!”

Arat’ın ses tonu gittikçe daha da korkutucu bir hâl almaya başlarken “Peki!” dedim sinirle ayağa kalkarak.

“Umarım öyledir, umarım benden sakladığınız bir şey yoktur!”

Öfkeyle ayağa kalkıp odama çıktım. Dosya demişlerdi öyle değil mi? Sadece bir dosya... O da nerede kim bilir?

Aklıma Arat’ın çalışma odası geldi. Belki de bahsi geçen dosya oradaydı. Ancak her neye saklarsa saklasınlar, öyle ya da böyle benden ne sakladıklarını öğrenecektim!

Buğra ve diğer çocuklar gittikten sonra Arat’la yine yalnız kalmıştık. Bu defa Arat’tan önce odaya çıktım ve o gelmeden yatağa girip gözlerimi kapattım.

Çok geçmeden yaklaşan ayak seslerinin ardından odanın kapısı açıldı. Ancak yatağa yaklaşmasını beklediğim ayak sesleri daha da uzaklaşıyordu.

Ne yapığına bir anlam veremeden gözlerimi açtım. Arat dolabın üzerinden aldığı bavulu yere koymuş, içine kıyafet dolduruyordu.

Terk ediliyorum sanırım.

“Ne yapıyorsun?” dedim sonunda merakıma yenik düşerek.

“Yarın iş için Ankara’ya gitmem gerekiyor.”

“Ben evde yalnız mı kalacağım?”

“Esra’yla konuştum, ben yokken senin yanında o kalacak.”

Arat bir yandan bana cevap verirken bir yandan da önünde duran küçük bavula kıyafetlerini yerleştiriyordu.

Küçük bir çocuk gibi ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve ellerimi kucığıma koydum.

“Ne kadar kalacaksın?”

Son derece soğuk bir tavırla cevap verdi.

"İki gün..."

Hazır olan bavulu kapının yanına koyduktan sonra üzerini değiştirmek için tekrar dolabın önüne geçti.

Daha ben arkamı dönemeden üzerindeki tişörtü çıkarmıştı. Gerçi arkamı dönsen ne fark edecekti ki? Sonuçta yine yatağa böyle yatacaktı.

Umursamaz bir tavırla tekrar yatağa uzandım. Kısa bir süre sonra yatağın diğer tarafındaki hareketliliğin ardından Arat da yanıma uzandı.

"Azra..."

"Efendim?" dedim yüzümü Arat'a doğru dönerek.

"Eğer bir problem olursa, hemen ara beni tamam mı?"

"Tamam ararım."

Kısa süren sessizliğin ardından tekrar Arat'ın sesi kulaklarımda yankı buldu.

"Ve lütfen yalnız başına evden çıkma. Çıkman gerekirse kapıdaki korumalarla çık."

Bu kadarı fazla değil miydi? Yani anlayamıyorum ki korktukları bir şey mi vardı?

Bu soruyu kendisine sormak için kıvransam da soramazdım. Çünkü sorunca alacağım cevabı biliyordum. Belli etmek istemese de bir şeyden korkuyordu. Sadece o da değil... Buğra, Barış, Umut ama en çok Arat...

Hiçbir şeyden korkmayan Arat'ın yaklaşık bir aydır gözlerinde korku vardı. Ne kadar inkâr etsen de bunu görebiliyordum.

"Arat..." dedim bu defa sessizliği ben bozarak.

Cevap vermek yerine *hı* gibi garip bir ses çıkardı.

"Başım belada, değil mi? Bana söylemiyorsunuz ama hissediyorum. Gözlerinizdeki korumacı bakışlardan bile anlaşıyor."

Arat yattığı yerden doğrulurken gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmemişti.

"Biz sana karşı her zaman korumacı davranırız. Şimdi bunda garip olan ne seziyorsun anlamıyorum."

Ben de tıpkı onun gibi yatığım yerden doğrulup başımı iki yana salladım.

"Bu her zamanki gibi değil. Gözleriniz sürekli üstümde. Hissede biliyorum, bir şeyler var ve bana anlatmıyorsunuz."

Arat kollarını bana doğru uzatırken kısa bir zaman dilimi içinde

Kum Taneleri

yüzümü avuçlarının arasına alıp şefkatle gözlerimin içine baktı.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem. Sadece bunu bil ve bize güven."

Aldığım cevap bana yetmişti. Başım belada olsa da kimsenin bana zarar veremeyeceğini biliyor olmak gerçekten rahatlatıcı bir histi.

Arat bana karşı bir abi mi yoksa koca mıydı? Bunu bilmiyordum ancak bildiğim tek şey yanında güvende olduğumdu.

"Söylediklerimi unutma, bir şey olursa ara. Telefonum sürekli açık olacak."

"Tamam." dedim kenarda duran bavulu uzatarak.

Bavulu elimden aldıktan sonra kapıdan çıkmak üzere arkasına dönmüştü ki vazgeçip tekrar bana doğru döndü. Ben bir şeyler söylemesini beklerken sadece kısa bir süre gözlerimin içine bakıp söyleyeceği şey her neyse vazgeçip tekrar arkasını döndü.

"Seninki restmen gitmek istemiyor."

Esra'nın ima dolu sesiyle kendime gelip kapıyı kapattım.

"Ne alakası var?"

"Gitme desen kalacak gibi..."

Gözlerimi devirip Esra'ya baktıktan sonra hızla mutfığa girip bir şeyler hazırlamaya koyuldum. Aslında bu kahvaltıyı Arat için hazırlamak istemiştim ancak kahvaltı etmek istemediğini söyleyip hazırlamama engel olmuştu.

"Daldın yine. Bir şey mi oldu?"

"Dün sahilden döndükten sonra Arat ve Buğra'nın tartışmasına kulak misafiri oldum. Benden bir şeyler saklıyorlar. Buğra bunu söylemek için ısrar ederken Arat ona engel olmaya çalışıyordu."

"Düşündüğümüz şeylerde haklıyız o zaman. Gerçekten bir şeyler dönüyor ve sana söylemiyorlar."

"Buğra'yı duymalıydım Esra. Bu sıradan bir şey değil. Benden çok ciddi bir şey saklıyorlar, hatta bununla ilgili bana yalan söylüyorlar ve sakladıkları her neyse bununla ilgili bilgiler bir dosyada saklanmış. Konuşurlarken duydum."

"Peki, sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

Ağızma bir parça ekmek attıktan sonra kahverne uzandım.

"Benim o dosyayı bulmam lazım. Arat'ın çalışma odasına bakmayı

düşünüyorum.”

“Orada saklayacağını sanmam.”

“Sen olsun bu kadar önemli bir dosyayı evinden başka nerede sakladın?”

Esra kısa bir süre düşündükten sonra yenilgiyle omuzlarını düşürdü.

“Galiba haklısın.”

Hemen otordüğüm sandalyeden kalkıp ortahğı toparlamaya başladım.

“Bir an evvel o dosyayı bulmak istiyorum ancak bunun için öncelikle dinç ve sakin bir kafaya ihtiyacım var. Sen dilediğini yapabilirsin. Ben biraz uyusam iyi olacak.”

Esra’yı yalnız bırakırken hemen adımlarımı hızlandırıp odama ulaştım. Yatakla kısa bir süre göz göze geldikten sonra uzanıp kendimi uykunun huzurlu kollarına bıraktım.

“Azraa! Yaa, uyan sana!”

Esra’nın sesini duyunca memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzümü buruşturdum.

“Ne oldu?” dedim uyukulu çıkan sesimle.

Elimi boynuna koydu ve başını geriye doğru atıp fenalık geçiren ses tonuyla konuşmaya başladı.

“İçime öktüz oturdu.”

Esra’nın bu tepkisine gülmek için dudaklarımı birbirine bastırırken “Neden?” diye sordum.

“Kızım böyle film yok! Johnny Depp başrol sanıp bir film izledim. Adam kurt çıktı.” Ah başlıyoruz yine! Esra en nefret ettiğim şeyi yapıp izlediği filmi anlatacaktı. “O da yetmezmiş gibi sonunda film nüfusu yarıya indi. Ölmeyen kalmadı. Yemin ediyorum kendimi beş çocukla ortalıkta bırakılmış gibi hissediyorum.”

Bu kez kahkahalarımı engel olamadım. Bu kız gerçekten normal değildi.

“İzlemeseydin o zaman Esra.” dedim hâlâ gülmeye devam ederken.

“Öyle deme bak, konu ormanda geçiyor. Tamam, karanlığı seviyorum ama o kadar da değil ya! İçim sıkıldı. Kalk hadi, kafanı dağıt benim.”

Esra’nın susmayacağını anlayınca yenilgiyle yüzüne bakıp yatığımı yerden doğruladım.

“Tamam kalktım. Sus yeter ki.”

Kum Taneleri

Üzerimdeki yorgandan kurtulup ayaklarımı aşağı sarkıtıduğmda aklıma dosya gelmişti.

Bu yaptığımı Arat öğrenirse büyük ihtimalle bana çok kızacaktı ama şu an umurunda bile değildi. Neler olduğunu onlar bana anlatmıyorsa ben kendim öğrenecektim.

Esra da arkamda odadan ayrılırken merakla ne yapacağımı bekliyordu.

“Azra ne yapıyorsun?”

“Dosya Esra... Hatırladın mı? Hani bulmamız gereken bir dosya var.” dedim çalışma odasına girip sağa sola bakınırken.

Esra, hiçbir yorunda bulunmadan benimle birlikte dosyayı aramaya koyuldu. Kolay olmayacaktı ama ne pahasına olursa olsun o dosyayı bulacaktım.

Aradan yarım saat geçmesine rağmen hâlâ bir sonuç elde edememiştik.

“Yok, burada da yok!” dedim öfkeyle ellerimi yüzüme kapatırken.

Çalışma odasının neredeyse altını üstüne getirmiştik. Burada bir şey bulamayacağımızı kabullenerek kendimi masanın önündeki sandalyeye bıraktım.

Esra pes etmemiş, hâlâ karşıdaki kütüphaneyi karıştırıyordu.

“Azra!”

Bir şey bulmuş olmasını ümit ederek heyecanla oturduğum yerden kalktım ancak Esra'nın elinde tuttuğu şey dosya değil eski bir kitaptı.

“O ne?”

Elindeki kitabı bana uzattığında bakışlarım kitabın arasına sıkıştırılmış olan resme takıldı.

Esra, meraklı bakışlarını yüzüme çevirirken “Bunlar siz misiniz?” diye sordu tepkimi ölçmeye çalışarak.

“Bakayım.”

Fotoğrafi istemeyerek de olsa bana uzattığında gördüğüm fotoğrafla yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı.

İnanamıyorum! Fotoğraf, Arat ve benim çocukluğumuzdan kalma bir anıya aitti.

Bu fotoğrafın çekildiği günü hayal meyal hatırlıyordum.

Ocak 2001

"Azra!"

Azra elindeki küçük oyuncacı bırakıp usulca babasına doğru döndü.

"Efendim babacığım?"

"Kızım hadi gel. Yemek yiyeceğiz."

Küçük kız küskün bir ifadeyle yemek masusına baktığında az önce kendisini sinirden ağlatan Arat'ın bir güzel masaya kurulmuş sinsi sinsi kendisine baktığını gördü.

"İstemiyorum." dedi Azra öfkeli bir ifadeyle başını diğer tarafa çevirerek.

"Olmaz öyle, gel bakalım buraya."

Azra'nın gelmeyeceğini anlayan babası, küçük kızının yanına gitti ve kollarının altından tutup kucağına aldı.

Azra her ne kadar istemese de son kalan boş yere, yani Arat'ın yanına oturmak zorunda kalmıştı.

Henüz altı yaşında olmasına rağmen son derece zeki bir kızdı Azra ve Arat'ın nasıl intikam alacağını çok iyi biliyordu.

Arat kendisini sinir ederken onları hiç kimse görmemişti. Babası Azra'nın şımarıklık yapıp ağladığını söylediğindeyse Azra daha çok sinirlenmiş ve Arat'a olan siniri daha da artmıştı.

Babası zorla kendisini Arat'ın yanına bıraktığında aklınca en korkunç bakışlarını göndermişti.

"Kemal amca?" dedi kız sesinin son derece masum çıkmasını sağlıyarak.

"Efendim güzetin?"

"Dudaktan öpmek ayıp mı?"

Azra'nın sorduğu soru karşısında Arat da dâhil olmak üzere herkes şok olmuştu.

"Azra!"

Azra, annesinin ikaz eden ses tonuyla masum olan bakışlarını daha da masumlaştırdı.

"Anna anneciğim ben ne dedim ki?" dedi Arat'ın ölümcül bakışlarını umursamayarak.

"Arat dün bahçede bir tane kıztı dudağımdan öpüyordu. Benim onları gördüğümü fark edince kız koşarak uzaklaştı. Arat da bunun ayıp bir

Kum Taneleri

şey olduğunu ve kimseye söylememem gerektiğini söyledi bana. ”

Arat hâlâ kendisine korkutucu bakişlar gönderse de Azra intikamını almış olmanın verdiği mutlulukla gülümsüyordu.

“Arat!”

Bahasının son derece gür çıkan sesiyle Arat hemen kendini savunmaya başladı.

“Baba yok öyle bir şey. Bu cadı aklınca benden intikam almayı çalışıyor ”

Azra ’nın annesi ufak çaplı bir kahkaha attıktan sonra, “Çocuk bunlar Kemalciğim, sinirlenme bu kadar.” diyerek durumu toparlamıştı.

Eylül 2015

Hatırladığım anıyla gülümsemem bütün yüzüme yayılırken tekrar elindeki fotoğrafa baktım. Eski evimizdeki yemek masasında elimde bir tavuk budu vardı. Ben afiyetle budu yemek için eğilmişken Arat bana atabileceği en ölümcül bakışı gönderiyordu.

“Azra...”

Esra ’nın sesini duyunca bakişlarımı fotoğraftan uzaklaştırdım.

“Efendim canım?”

“Kızım, bu adam fotoğrafınızı mı saklıyor?”

Esra ’nın elindeki kitabı alıp önünü ve arkasını kontrol ettikten sonra, *bilmiyorum* dercesine omuz silktim.

“Eski bir kitap bu. Belki de o koymamıştır.”

Düşünceli bir ifadeyle tekrar fotoğrafa baktım. Acaba gerçekten Arat bu fotoğrafımızı saklamış olabilir miydi?

Esra arkasındaki dolaba bakmaya devam ederken ben de fotoğrafı kitabın arasına bıraktım ve kütüphanedeki yerine geri koydum.

Tekrar çalışma masasının önündeki sandalyeye oturmuş, bir sağa bir sola sallanırken masanın en ücra köşesindeki çekmece takıldı bakişlarına.

Hemen sandalyeyi durdurup kendimi biraz daha masaya yaklaştırdığımda içinden bir şeyler çıkmasını umarak yavaşça çekmeceyi açtım.

Çekmecein içinde birçok kâğıt vardı. Kâğıtları havaya kaldırdığımdaysa kırmızı kapaklı bir dosya beni karşılayınca içimde büyük bir heyecan oluştu.

"Esra, buldum galiba."

Esra elindeki kâğıdı bırakıp heyecanla yanıma ulaştığında ben de çekmecenin içindeki dosyayı ellerimin arasına alıp dosyanın ilk sayfasını açtım.

"Adli tıp raporları mı?" dedim elimdeki kâğıda şaşkın gözlerle bakarken.

Esra *bilmem der* gibi dudaklarını büktü.

Raporda anlamını bilmediğim bir sürü tıbbi terim vardı.

"Cihan Ateş..."

Babamın ismini görünce şaşkın bakışlarımı Esra'ya çevirdim.

"Ne oldu?"

"Esra..." dedim önümdeki cümleyi tekrar okumadan önce. "Üçüncü derece yanık diyor."

Esra anlamamış gibi yüzüme baktığında "Ölüm nedeni üçüncü derece yanık yazıyor." dedim açıklama yaparak.

"Ama... Ailen boğularak ölmemiş miydi?"

Başımı olumlu yönde sallarken annemin ismini bulabilmek için raporu okumaya devam ettim. Eğer babamın ölüm nedeni üçüncü derece yanık ise annem için de aynısı yazmalıydı, öyle değil mi?

"Semra Ateş..."

"Üçüncü derece yanık mı?" diye sordu Esra merakla yüzüme bakarken.

Bu kez başımı iki yana salladım.

"Kalbinin iki santim üzerinden aldığı kurşun yarası."

Esra şokla açılmış gözlerini bana çevirdiğinde dosyayı biraz daha karıştırmaya devam ettim ancak saçma sapan olay yeri inceleme raporlarından başka bir şey yoktu. Raporu hızlıca okuduğumda anladığım tek şey anne ve babamın benim bildiğim aksine boğularak ölmeyi değildi. Daha da kötüsü ölümleri bir kaza değil, cinayetti.

7.Bölüm

Olamaz, değil mi? Ailemin ölümüyle ilgili bana yalan söylemiş olamazlar. değil mi? Gözlerim hâlâ gördüklerine inanamıyormuş gibi adli tıp raporlarını baştan sona tarıyordu.

Bütün uzavların kontrolümün dışında hareket ederken sadece kalbim benimleydi.

Acıyordu... Sanki içimdeki acı yeniden alevlenmişçesine acıyordu.

"Azra..."

Esra'nın sesini duymama rağmen herhangi bir tepki veremiyordum. Ne ağlayabiliyordum, ne de öfkeyle haykırp etrafımdakileri kırıp dökabiliyordum.

"Azra kendine gel!"

Yüzümden hissettiğim sert darbeyle, dakikalardır gözümde bekleyen yaşlar hızla akmaya başladı.

Kendimi güçsüzlükle yere bırakırken öfkeyle haykırdım.

"Onların ölümüyle ilgili bana yalan söylediler!"

Esra kollarını vücuduma sarmış, başımı göğsüne bastırırken beni teselli etmeye çalışıyordu.

"Biliyorum güzelim ama lütfen sakin ol."

Bu teselli boşunaydı. İçimdeki acı ve hayal kırıklığı geçmiyordu. Gözlerindeki yaşları silmeye bile çalışmadan derin bir nefes aldım.

"Sordum onlara... Bana anlatmadığınız bir şey var mı dedim."

Hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Esra sözleriyle beni teselli etmeyi bırakmış sadece kollarının arasındaki saçlarımı okşuyordu.

"Azra, sakinleş biraz çanım. Yoksa Buğra'yı çağırmak zorunda kalacağım."

Derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Şu an Buğra'yı görmek istemiyordum. Eğer içindeki öfke biraz olsun dinmeden Buğra'yı görürsem geri dönüşü olmayacak şeyler söyleyebilirdim.

"Tamam. Sakinim ben, bir şeyim yok. Arama kimseyi." dedim Esra'yı iyi olduğuma ikna etmeye çalışarak.

"Şu an onlara çok kırgınsın biliyorum ancak eminim ki sana yalan söylemelerinin geçerli bir nedeni vardır."

"Bu yaptıklarının nasıl geçerli bir nedeni olabilir Esra?"

"Bak, dördü de bu zamana kadar seni korumak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Tamam, ben belki çok uzun yıllardır sizin yanınızda değilim ancak benim gördüğüm bu. Arat, Barış, Umut özellikle de Buğra..."

Söylediği şeyler her ne kadar mantıklı gelse de beynim şu an bunları kabul edemiyordu.

"Bak bakayım bana." Yüzümü avuçların arasına alırken saçlarımı geriye doğru itirdi. "Annem ve babam senin olduğu kadar Buğra'mın da annesi ve babasıydı. Sana yalan söylemeyi ister mi hiç? Eminim ki bu yaptığı da seni olacak olan kötülüklerden korumak içindir."

Ne olursa olsun hana yalan söylemeye hakları yoktu. Onlar benim ailemdi. Onların kimler tarafından ve neden öldürüldüğümü bilmek benim hakkındı.

Esra ayağa kalktıktan sonra yavaşça kollarımdan kavrayıp beni kendine doğru çekti.

"Bak, şimdi çok öfkелisin farkındayım. Biraz sakinleşmeye çalış. Söylediklerimi düşün, olur mu? Ben dördünün de sana yalan söylemesinin ardında bir neden olduğuna inanıyorum. Onların isteyeceği son şey sana zarar gelmesidir."

Esra'nın söylediklerine karşılık cevapsız kalırken birlikte aşağı inmiştik. Kanepelerden birine yerleştikten sonra gözlerimden akan yaşların silip yorgun bakışlarımı Esra'ya çevirdim.

"Esra..."

"Söyle güzelim."

"Sence neden benden sakladılar?"

"Bilmiyorum ama seni daha fazlasından korumak istediklerine emi-

nim."

Sanırım bu soruyu, cevabını alabileceğim diğer dört kişiye sormalıydım ancak Arat dışında hiçbirinin cevap vermeyeceğini de bildiğim için geriye tek kişi kalıyordu. O da şansa bakın ki yarın gece dönecekti

"İyiymi Buğra."

Yaklaşık on beş dakikadır telefonda konuşan Buğra'yı dinliyordum.

"Tamam dedim ya. Bir şey olmaz, hem Esra yanımda. Korkmam merak etme. Görüşürüz."

Sinirimi belli etmemeye çalışsam da çok başarılı olduğum söylenemezdi. Ona yöneltmek istediğimi onca soru varken herhangi bir şey sorsam soluğu burada alacağımı biliyordum. Üstelik soruma cevap da vermeyecekti. Sadece beni geçiştirici bir iki yalan uyduracaktı o kadar.

Daha da sinirlenerek telefonu kapatıp yanına koydum.

"Ne diyor?" diye sordu Esra merakla vereceğim cevabı bekleyerek.

Onun bu hâlleri beni şu durumdayken bile gülümsetebiliyordu. Esra'nın Buğra'ya olan merakı ve zaafı gün geçtikçe büyüyordu ve bu ilgi beni biraz da olsa korkutmuyor değildi.

"Merak etmiş beni. Sorun yok yani ama öğrendiklerimi söylememek için kendimi çok zor tuttum."

"Arat'la mı konuşacaksın bu konuyu?"

Başımı olumlu yönde sallarken elimdeki tosttan bir ısırık daha alıp tabağa geri koydum. Koltuğa iyice yayıldıktan sonra başımı arkaya doğru yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Azra..."

"Efendim?" dedim gözlerimi açmadan cevap vererek.

"Arat'la aranızda bir şeyler geçti mi?"

"Hayır dedim ya."

Hâlâ gözlerimi açmamıştım.

"Öyle değil. Geçmişte aranızda bir şey yaşandı mı diye soruyorum."

Bu soruya cevap vermek istemesem de gözlerimi araladım ve merakla bana bakan Esra'ya döndüm.

"Hayır."

"Ama öyle değil gibi. Ne bileyim, Arat'ın sana bakışları, senin ona olan tutumun..."

"Sadece küçükken ona hayrandım, o kadar."

"Hoşlanıyordun yanı ondan." dedi benimle konuşmaya çalışarak.

"Hoşlanmak değil, sadece hayranlık ama geçti."

Esra'nın sorusu beni Arat'ı düşünmeye itmişti. Ona olan hislerim hiç bir zaman hayranlığın ötesine geçmemişti.

"Ama..."

"Kapatabilir miyiz bu konuyu?"

"Peki..." dedi sessizce.

"Hadi uyuyalım artık. Yarın ders seçimi için okula gitmemiz gerekiyor."

Oturduğum yerden kalkıp merdivenlere doğru yöneldim. Esra'ya bakmak için arkama döndüğümde hâlâ oturduğunu fark etmişim.

"Neyi bekliyorsun, hadi!"

Esra oturduğu koltuktan kalktıktan sonra bir iki adım atmıştı ki hiç beklemediğim bir anda. "Sence Buğra beni sevebilir mi?" diye sordu.

O gördüğüm gözyaşları mıydı? Ayağımı attığım basamaktan geri çektim ve Esra'nı yanına döndüm.

"Neden ağlıyorsun?"

Gözlerini kapatıp yanağına düşen son gözyaşını elinin tersiyle sildi.

"Sanırım Buğra'ya karşı hissettiğim şey hayranlığın da hoşlanmanın da ötesinde bir şey."

Arkadaşımın üzülmesine dayanamıyordum ancak Buğra'nın da nasıl biri olduğunu bildiğim hâlde ona boş yere umut veremezdim.

"Bak Esra, senin Buğra'ya olan ilginin farkındayım ancak... O seni üzer. Abimi iyi tanıyorum."

"Ama bir yolu olmalı. Öyle değil mi?"

İnekler uçabildiği zaman Buğra da birine aşık olabilir demeyi çok istesem de şu an bunun Esra'yı daha fazla üzmemekten başka bir işe yaramayacağını bildiğim için sessiz kalmayı tercih ettim.

"Buğra biraz duygusuzdur. Bu eve geldiğinde çok farklıydı. Hiç anne sevgisi görmemiş, ilgisiz bir babayla büyümüştü. Bizim aile ortamımıza girdikten sonra biraz olsun sevmeyi öğrenmiş olsa da hâlâ yontulanmış bazı yönleri yok değil."

"Umutsuz vaka diyorsun yani." dedi ağlanacak hâline gülmeye çalışarak.

"Senin mutlu olmanı her şeyden çok isterim ama Buğra aşka inanmaz."

Kum Taneleri

Esra üzgün bir ifadeyle yüzüne baktıktan sonra gülümsemeye çalıştı. "Biliyorum. Ama aşk işte..." dedikten sonra benden önce merdivenlere yönelip yukarı çıktı.

Bu hâline üzülsem de söyleyeceğim şeylerin onu teselli etmeyeceğini bildiğim için sessiz kalıp ben de Esra'nın ardından odaya çıktım.

Üzerimi değiştirmek üzere dolaba yöneldiğim sırada telefonum çalmaya başlamıştı.

"Kim arıyor?" diye sordum üzerindeki tişörtü çıkartırken.

Esra'nın cevabı iste gecikmemişti.

"Arat."

Şu an Ankara'dan buraya uçarak gelmesini istemiyorsam derhâl telefonu açmalıydım. Onlara karşı her ne kadar sınırlı olsam da şu an Arat benden uzaktaydı ve endişelenmesini istemiyordum. Elime geçen ilk tişörtü üzerime giydikten sonra hemen Esra'nın elinden telefonu aldım.

"Efendim?"

"Aramadım bütün gün."

"Aramam mı gerekiyordu?"

"Ne bileyim, ben kesin başına bir iş açıp beni ararsın diye düşünmüştüm."

Biliyorum fazla sakar ve üzerime belayı kolay çekebilen biriydim ancak bunu bana karşı kullanması benimme dokunmuştu.

Ben cevap vermeyince Arat tekrar konuştu.

"Evde miydin bütün gün?"

Sorularına karşılık kısa cevaplar veriyordum. Çünkü biliyordum ki biraz olsun uzun konuşursam içimdekileri tutamaz ve patlardım.

"Evet."

"Anlaşıldı şimdi başına neden bir iş gelmediği."

Onu göremesem de alaycı bir tavırla gülümsediğini tahmin edebiliyordum.

"Benimle uğraşmaktan vazgeçer misin?" dedim artık rahatsız olduğumu belli ederek.

"Olmaz prenses, biliyorsun ki en büyük zevkim bu."

Şu an bana *prens*es demesi bile beni yumuşatamazdı.

"Söyleyeceğin bir şey yoksa kapatıyorum."

Ancak öfkeli olan taraf her ne kadar ben olsam da telefonu kapatan

taraf Arat olmuştı.

"Ne oldu?" dedi Esra merakla yüzüme bakarak.

"Telefonu yüzüme kapattı, Terbiyesiz!"

Esra'nın kahkahalarla güldüğünü görünce sınırim iyiden iyiye artmıştı ki telefonu tekrar elime alıp Arat'ı aradım.

İlkinde açmayınca sinirle bir daha aradım.

"Ne var?"

Sesindeki öfke azımsanmayacak kadar fazlaydı. Ancak şu an durumunu tolere eden taraf ben olmayacaktım.

"Telefon öyle değil, böyle kapatılır!"

Hâlâ hıncımı alamamıştım ancak en azından biliyordum ki Arat bu yaptığımdan sonra benden daha öfkeli bir hâldeydi. Yatağa geri döndüğümde Esra'nın imalı bakışlarıyla karşılaştım.

"Siz şimdi gerçekten birbirinize karşı bir şeyler hissetmediğinizi mi iddia ediyorsunuz?"

"Saçmalama Esra."

"Gerçekten ikiniz de koca birer aptalsınız."

Esra'ya cevap vermek yerine yorganı açtım ve tek hamlede içine girip üzerime çektim. Geri döndüğünde bu yaptığımı çok kötü ödeyeceğimi biliyordum ancak şu an umurumda değildi.

Esra'nın hâlâ kendi kendine kıkırdadığını fark edince sinirle arkamı döndüm.

"Kıkırdamayı kes de uyu artık."

Gülmesini durdurmak için yorganı ağzına bastırdı. Esra'yı umursamadan tekrar sırtımı döndüm ve gözlerimi kapattım. Aştan değilse bile sinirden Arat'ı düşündüğümü fark edince zihnimi boşaltmaya çalışıp gözlerimi sıkıca kapattım.

Ders seçimleri için sabah erkenden okula gelmiştik.

21.yüzyıldayız, internet denen şeyden haberin yok mu diyeceksiniz biliyorum ancak benim okuduğum üniversitede iyi hocaların derslerini almak istiyorsanız internet başında oturmaktan fazlasını yapmalısınız.

Kontenjan denen lanet şey saniyeler içerisinde dolarken belki de koca bir dönemi henüz mezun olmuş bir yeni yetmeyle geçirmek zorunda kalabiliyordim.

"Sen alabildin mi istediğin dersleri?"

Kum Taneleri

Elimde kahvenle karşımda oturan Esra'nın cevap vermesini bekliyordum.

"Altı tanesi tamam. İkiisi için haber bekliyorum, biri muallâkta..."

"Yüh! Bir dönemde dokuz ders mi alacaksın?"

"On üç ders alan var Azra."

"Umurumda bile değil. Ben yedi tane aldım. Oh mis! Kafam rahat."

"Seçmeli ders almadın mı?"

"Altısı zorunlu biri seçmeli."

Konuşmamız yalandan boğazımı temizleyen Ege tarafından kesilmişti.

"Azra?"

Umursamaz bir ifadeyle bakışlarımı Ege'den tarafa çevirdim.

İzin bile istemeden elindeki kahveyi masaya bırakıp yanındaki sandalyeye oturduğunda istem dışı gözlerimi devirdim. Onun bana karşı olan hisleri su gülürmez bir gerçekti. Aslında bu zamana kadar beni hiç rahatsız etmemişti ancak yine de içinde bulunduğum durum sebebiyle ondan uzak durmanı gerekiyordu.

"Nasılsın?"

"Teşekkür ederim." dedim kibar bir tavır takınarak.

Konuşmanın uzamaması için kısa cevaplar vermeye çalışıyordum.

"Bir şey mi oldu?"

Sinirle elimi saçlarıma attım ve rastgele karıştırdım.

"O..." dedi ağzı şaşkınlıkla açılarak "parmağındaki..."

İstem dışı elimi alyansıma gitti.

"Nişanlandın mı?"

"Hayır."

"Söz?"

Bu kez cevap vermek yerine başımı usulca iki yana salladım.

"Neden o zaman parmağında bir alyans var?"

Benim yerime bu sorunun cevabını Esra verdi.

"Evlendiği için olabilir mi?"

Ege'nin yüzündeki sorgulayıcı ifade yerini şaşkınlığa bırakırken şaşkın bir ifadeyle, "E-evlendin mi?" diye sordu.

"Evet."

"B-ben yani... Çok şaşırımdı."

Bir an boş bulunup "Biliyorum, ben de..." dediğimde Esra masanın

altından bacağıma sağlam bir tekme attı.

"Kendi cvliliğine neden şasırdın ki?"

"Sadece biraz ani geliştii o kadar." dedi Esra durumu toparlamaya çalışarak. "Öyle değil mi Azra?"

"Ya evet. Aynen öyle oldu."

Bacağımdaki acının geçmesi için kısa bir süre elimle sıvazladıktan sonra tekrar gülümseyerek Ege'ye döndüm.

Ege'nin yüzündeki ifade bu defa hayal kırıklığına dönüşmüştü.

"Öyle mi? Tebrik ederim."

"Teşekkürler."

Esra oturduğu yerden kalkıp çantasını omzuna taktıktan sonra masadaki telefonu eline aldı.

"Neyse, biz gidelim artık çok işimiz var."

Ben, *ne işimiz var* dercesine yüzüne bakarken Esra bir kez daha bacağıma hafif bir tekme attı. "Değil mi Azracığım?"

"Ayy! Evet evet. Bizim gitmemiz lazım."

Ege'nin bir şey söylemesini beklemeden Esra'yla beraber okuldan çıktık.

"Bunlar hâlâ burada mı?"

Esra önümüzde duran siyahı Mercedes'i işaret ederek sormuştu bu soruyu. Arabanın içinde bekleyenler, Arat'ın adamlarıydı.

Kısa bir süre Esra'nın işaret ettiği arabaya bakıp bıkınlıkla çevirdim başımı.

"Ben alıştım. Sen de alışsın merak etme."

Arabaya iyice yaklaştığım sırada ben daha ne olduğunu anlayamadan arkamdan biri hızla bana çarptı. Tam yere düşmek üzereyken arabaya binmem için kapımı tutan korumamın atik hamlesiyle yere düşmekten son anda kurtulmuştum.

"Teşekkürler."

"İyi misiniz?"

Üzcrimdeki ceketin düşen kolunu omzumdan yukarı sıyırdıktan sonra, korumaya bakıp teminat vericesine başımı olumlu yönde salladım. Bana çarptığı hâlde hâlâ hızla yürümeye devam eden adamın arkasından bakıyordum. Kısa bir an... Sadece çok kısa bir an yüzünü bana döndü. Kesinlikle tanıdığım biri değildi.

Fazlaca dalgın olduğumu düşündüğümünden son andaki bana olan

Kum Taneleri

bakışını bir özür olarak kabul etmiştim.

Esra da arabaya yerleştikten sonra korumalardan biri sanki çok gizli bir görevdeymişiz gibi etrafımı kontrol etti.

"Nereye gidiyoruz Azra Hanım?"

"Eve dönelim."

"Yaa, ne evi Azra? Alışverişe gidelim."

Esra'nın sitem dolu çıkan sesine rağmen yorgunlukla bakışlarını ona çevirdim.

"Sabah saat sekizden beri buradayız." Kolumdaki saatime bakıp konuşmaya devam ettim. "Ve saat şu an tam olarak ikiyi on üç geçiyor."

"Yani?" dedi ifadesiz bir şekilde yüzüme bakarak.

Ya ben boşuna mı konuşuyorum, yoksa bu kız beni dinlemiyor mu?

"Yanisi Esracığım, yorgunluktan ölüyorum. Çok uykum var."

"Hi... Yorgunluktan yani? Yoksa bunun akşam gelecek olan Arat'la bir ilgisi yok." dedi Esra bu kez itna dolu bakışlarını gözüme sokarak.

Ancak elbette bunu kabul edecek değildim.

"Uyumak istememin Arat'la ne gibi bir ilgisi olabilir?"

"Şöyle ki canım arkadaşım, Arat'ı o kadar çok özledin ki bir an önce akşam olması için uyumak istiyorsun."

Esra'nın bu dâhice fikrini alkışlamak istesem de cevap vermek yerine sadece gülümsedim. Çünkü söylediği o kadar saçmaydı ki bu sorusuna cevap vererek nefesimi tüketemezdim.

"Gideceğin bir yer yoksa seni evine bırakalım." dedim konunun kapanmasını ümit ederek.

Ancak Esra'nın vazgeçmeye niyeti yok gibiydi.

"Ah, tabii ya pardon! Sen de haklısın, şimdi kocan gelecek yalnız kalmak istersiniz. Ben evime gideyim."

"Esra, uzatma istersen."

"Tamam, tamam." dedi ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırarak. "Bir şey demedim."

Aradan geçen birkaç dakikada Esra'nın evine ulaşmıştık.

"Bir şey olursa ara beni." dedikten sonra imalı bir bakış atıp indi arabadan.

Bu kız tam anlamıyla bir gıcık!

Esra'yla evlerimizin arası on dakika civarıydı ancak trafik o kadar yoğundu ki neredeyse yirmi dakika olmasına rağmen hâlâ varamanmıştık.

Berna Aslıhan

Artık yorgunluktan kapanmak için savaş veren göz kapaklarını, sonunda galip geldiğinde başını cama yaslayıp kısa ama tatlı bir uykunun tadına vardını.

"Azra Hanım..."

Kolundaki sarsıntıyla gözlerimi açtığımda evin önüne ulaşmış olduğumuzu fark ettim.

"Efendim, uyandırdığım için üzgünüm ancak eve geldik."

Kısa bir süre kendime gelmeye çalıştıktan sonra gülümsemeye çalışarak yanımda bekleyen korumaya baktım.

"Sorun değil."

Arabadan indikten sonra düşmemeye özen göstererek eve girdiğimde Gülay teyze mutfaktan çıkıp yanıma ulaştı.

"Kuzum, sen mi geldin?"

Gözlerim yeniden kapanmak üzereyken yine başımı sallamakla yettindim.

"Çok uykum var."

"Tamam, sen uyu. Ben günlüğü etmem."

"Teşekkür ederim."

Gülay teyze, anaç bir ifadeyle bana gülümserken adımlarımı merdivenlere yönelip odama ulaştıktan sonra kendimi hızla yatağın üzerine bıraktım.

Saatler sonra yatağın sağ tarafındaki hareketlenmeyle zor da olsa gözlerimi araladım.

"Şşş... Ben geldim, uyumaya devam et prenses."

Arat'ın sesi kulaklarıma dolunca istem dışı gözlerim açıldı.

"Sen ne zaman..."

"Sana, uyumaya devam etmeni söylemiştim." dedi cümlemi tamamlamaya izin vermeden.

Üzerindeki çıkartıp yerine başka bir tişört giyerken sessizce Arat'ı izliyordum.

Eğer ki ondan hesap sormak istiyorsam şimdi tam zamanıydı.

Yatağa tamamen yerleşmiş olan Arat'a doğru döndüm ve hiçbir giriş cümlesi kurmaya zahmet etmeden "Neden?" dedim.

Elbette bu sorumu garipsemişti.

Kum Taneleri

"Anlamadım."

Derin bir nefes aldım ve yattığım yerden doğrulup hesap soran bakışlarımı tekrar Arat'a çevirdim.

"Neden ailemin ölümüyle ilgili bana yalan söylediniz?"

Benden böyle bir soru beklemediği açıktı. Gözleri şaşkınlıkla büyümeye devam ederken bir an olsun bakışlarımı kaçırmadan bana cevap vermesini bekledim.

8. Bölüm

Cevap isteyen bakışlarımı Arat'a çevirdiğimde o da ıpkı benim gibi yattığı yerden doğruldu.

"Ne yalanından bahsediyorsun sen?"

Bir de dalga geçer gibi soruyor muydu yani?

Öfkeyle ayağa kalktım ve neredeyse koşarak çalışma odasına girip dosyayı elime aldıktan sonra aynı hızla odaya geri döndüm. Arat hâlâ yatağın üzerine oturmuş, dik duruşundan taviz vermeden etrafını izliyordu.

"İşte bundan bahsediyorum!" dedim elimdeki dosyayı sertçe kucaklarına bırakarak.

Kısa bir süre kucaklarına fırlattığım dosyaya baktıktan sonra sanki suçlu olan benmişim gibi hesap sorarcasına yüzüme baktı.

"Sen bunu nereden buldun?"

"Şu an bu dosyayı nereden bulduğum önemli mi?" dedim öfkeyle bağırarak.

Ancak hâlâ teslim olmaya niyeti yokmuş gibi bakıyordu.

"Odamı mı karıştırdın?"

Artık buna daha fazla dayanamayacaktım.

"Üste çıkmaya çalışma! Size sordum değil mi, bana anlatmadığınız bir şey var mı dedim. Neden yalan söylediniz?"

Benim bu öfkeli hâlim onu caydırmış olmalıydı ki sonunda pes edip yenilgiyle omuzlarını düşürdü.

"Bak Azra, biz senin daha fazla yara almanı istemedik. Aileni kay-

Kum Taneleri

betüğün zaman zaten yıkılmışın, Sana bir de hunları anlatıp daha fazla üzme istemedik.”

“Tek sebep bu yani?” dedim şüpheli bir ifadeyle.

Arat bu kez sessiz kalmayı tercihi ettiğinde öfke tüm vücuduma hâkim olmuştu.

“Ben...” dedim gözümünden akan yaşları silerek. “Annemi ve babamı her özlediğimde deniz kenarına gittim Arat! Ben onları her özlediğimde burnuma iyot kokusu doldu. Sırf onları benden aldığına inandığım için senelerce denizden nefret ettim!”

Yine sessiz kalırken bu kez suçlulukla bakışlarını kaçırdı.

“Şimdi bana söyler misin, siz kim oluyorsunuz da beni annemin ve babamın taştan bir mezarından mahrum bırakıyorsunuz?”

Suçluluk dolu bakışları bu defa yerini öfkeye bıraktı.

“Biz kim miyiz?” dedi sinirle oturduğu yerden kalkıp karşıma dikilirken. “Bak ben sana anlatayım biz kimiz! Biz, senin hayatında seni senden daha fazla düşünen insanlarız. Buğra... Kan bağı olmasa da abinden farkı yok! Umut ve Barış yeri geldiğinde sana arkadaş olurlarken yeri geldiğinde abin oldular!”

Öfkeli sesi bütün odada yankılanırken sadece onu dinliyordum.

“Ve ben...”

Sustu! Kendisinin benim hayatındaki yerini biliyor mu yani? Herkesin adına konuşup benim hayatumdaki yerlerini rahatlıkla söylerken neden sıra kendine geldiğinde susuyordu?

“Evet Arat, sen?” dedim cümlesini tamamlamasını beklerken.

Hâlâ susuyordu. Artık daha fazla dayanamadım ve bağımaya başladım.

“Evet Arat, sen ne? Abi mi? Arkadaş mı? Yoksa kocam mı? Senin benim hayatındaki yerin ne?”

Bu soruyu defalarca kendime sormuştum. Herkesin yanında son derece rahatken neden onun yanında rahat olamadığımı, neden her gün onu görmek istediğimi, onu her gördüğümde neden kalbimin delicesine attığını... Bunları sayısız kez kendine sormuştum. Şimdi cevap verme sırası Arat’taydı.

“Cevap versene! Kimsin sen!”

Hızla yanıma ulaşıktan sonra betini kavrayıp beni kendine çekti. Vücudum sert bir şekilde vücuduna yaslanırken gözlerimin içine bak-

tıktan sonra boşa kalan eliyle ensemi kavradı.

Bakışları öyle çok şey anlatıyordu ki... Aynı anda birçok duyguyu barındırabiliyordu. Öfke, şefkat, sevgi... Hangisi gerçektir bilmiyordum. Nefesi yüzümü yalayıp geçerken aradaki kısa mesafeyi hızla kapatıp dudaklarımı kendi dudaklarına esir etti.

İşte o an, dünya dönmeyi bıraktı. Kalbim atmadı, nefes alamadım. Sanki o sırada hayatta bile değildim.

Ben hareket ve düşünme yetimi kaybederken saniyeler sonra dudaklarımdaki soğukluğu hissettiğimde Arat aynı hızla geri çekilip birkaç adım geri gittikten sonra gözlerimin içine baktı.

"Sen hayatında kim olmanı istiyorsan, ben o olunum!"

Benim herhangi bir tepki vermemi beklemeden odayı terk ettiğinde kendini yavaşça yatağa bıraktım. Olanların şaşkınlığımı üzerimden utamazken elim istem dışı az önce Arat tarafından infilak edilen dudaklarımın üzerine gitti.

Üzerimdeki ilk şoku atlattıktan sonra Arat'ın gidişi beni öfkelen-dirmişti. Resmen beni öpmüş ve tek kelime etmeden arkasını dönüp gitmişti.

Öfkeyle ayağa kalktıktan sonra üzerimdeki ceketi çıkarıp hırsla yatağın üzerine fırlatırken yere düşen kâğıda binbir küfür ederek komodinin üzerine koydum ve dolaptan bulduğum ilk geceliği üzerime geçirip yatağa uzandım.

Aradan geçen birkaç saatin sonunda dış kapının açılma sesi gelmişti. Gözlerimi aralamadan, sabırla Arat'ın odaya gelmesini bekledim. Belki de nezaketten de olsa özür dileyebilirdi ya da bu yaptığı hareketin nedenini bana açıklayabilirdi.

"Uyumadın mı daha?"

Şu an çok yüksek ihtimal üzerini çıkardığı için arkamı dönmemeye özen gösteriyordum.

Sorusunu cevapsız bıraktığımda aslında uyumadığımı bildiğini biliyordum. Birkaç dakika daha hareket ettikten sonra sonunda yatmıştı.

Sessizlik... Konuşası yoktu anlaşılır. İnsan bir özür dilerim, o an öyle geliştii falan der ama hata bende, Arat gibi duygusuz bir adamdan açıklama bekliyordum.

Huzursuzca yerimde kıpırdanınca Arat sınırla nefesini serbest bıraktı.

Kum Taneleri

Artık daha fazla dayanamazdım. Sinirle yattığım yerden doğruldum ve sırtımı yatağın başlığına yaslayıp yorganı karnıma doğru çıktım.

Hareketlenmeme rağmen Arat hâlâ tepkisizce yatıyordu.

Yalandan bir iki defa boğazımı temizlediğimde hiçbir hareket gelmeyeceğini anlayınca konuşmaya karar verdim.

"En azından bir özür dileseydin."

"Ne için?" dedi umursamaz bir ses tonuyla.

Ben yüzüz gördüm de bu kadar yüzüzünü ilk defa görüyordum. Benim cevap vermememden cesaretlenen Arat, bu defa beni başka bir şekilde vurmaya çalıştı.

"Bana o ilk öpücük saçmalığından bahsetmeyeceksin değil mi Azra?"

Yüzüm utançla kızartırken içimden odanın karanlık olmasına şükrettim.

Arat'ı çok iyi tanıyordum. Eğer ki şu an ona karşı bir zaafım olduğunu hissederse bunun üstüne gider ve beni sindirmek için her şeyi yapardı.

Ancak o beni sinir edebileceği günler geride kalmıştı. Madem böyle oynamak istiyordu, ben de ona ayak uyduracaktım.

"İlk öpücük mü?" dedim alayla gülümseyerek.

Bu gülümseme ses tonuma da yansımış olacak ki Arat yattığı yerden kalkıp yüzüme baktı.

Neydi gözlerindeki? Öfke, kıskançlık?

"Gerçekten bunun ilk öpücüğüm olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim daha fazla üzerine giderek.

Gözlerindeki duygunun ismi şu an son derece net bir şekilde belli oluyordu; öfke.

"Öyle mi?" dedi bir kaşını havaya kaldırırken merakla yüzüme bakarak.

"Evet. Yani sence de ilk öpücük için yaşıma bitaz büyük değil mi? Sonuçta yirmi yaşındayım ve bu zamana kadar çok fazla sevgilim oldu."

Söylediğim tam olarak doğru olmasa da ilk öpücüğüm olmadığı konusunda yalan söyleyememişim ama tabii ki Arat'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Gözlerindeki öfke varlığını belli etmeye devam ederken boynundaki damarın kabardığını görebiliyordum.

Arat oturduğu yerden doğrulup ayağa kalktığı anda ben de meydan okurcasına karşısına dikildim.

Gözleri geceliğime bir süre taktıldıktan sonra iğreniyormuş gibi baka-

rak konuşmasına devam etti.

"Peki, sevgili karım, başka ilklerini kimlerin altında kaybettin acaba?"

İşte bunu beklemiyordum.

Bu... Bu söylediği gerçekten aşâğılıkça bir şeydi. Şu an sinirli de olsa onu kızdırmış da olsam bu söylediği şeyi bana karşı kullanmaya hakkı yoktu.

Ancak geri adım atmaya niyetim yoktu. Bu savaşı o başlatmıştı ve her ne olursa olsun geri adım atmıyacaktım. Öfkelendiğimi belli etmemeye çalışırken umursamazca omuz silktim.

"Bilmem. Belki de çok sarhoştum, hatırlamıyorum."

Daha kurduğum cümleyi bitirmeden Arat sıkıca kolumdan tuttu ve kendine çekti.

"Azra, sabrımı sınama!"

Elinden kurtulmaya çalışmıyordum. Tek istediğim onun da incinmesi. O bana ailemle ilgili yalan söyleyerek beni incitmişti, o da incinmeliydi!

"Saymadım biliyor musun?" dedim inatla gözlerinin içine bakarak. Ne dediğimi anlamamış gibi yüzüne baktı. "Senden önce kaç kişiyle öpüştüğümü, kaç kişiyle yat-"

"Sakin! Sakin devam etme, elimden bir kaza çıkacak!"

Sesi öylesine tehditkâr çıkmıştı ki bir an için kendimi kontrol edemeyip geri adım atmaktan korktum.

"Neden Arat? Neden seni bu kadar ilgilendiriyorum? Neyimsin sen benim?"

"Sen de haklısın! Ben sana fazla tolerans gösterdim. Senin kocan olduğumu kabullenmen için bunu daha önce yapmalıydım." Kavrıldığı kolumdan hızla çekip yatağa doğru savurdu. "Bu zamana kadar isminin seni nasıl da yansıttığını düşünürdüm."

Neyi kastettiğini anlamıştım. Azra'nın birçok anlamı vardı ancak onlardan biri de *hakire kadın* demektir.

"Sana hep saygı duydum Azra ama sen beni çok zorluyorsun."

Üzerime doğru ilerlerken tek hamlede tişörtünden kurtuldu. Bir yamın onu istese de diğer yanım ilkin böyle olmamalı diyordu. Evet, baki-reydim ve Arat'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Eğer çok tecrübe etmek isterse kendi öğrenirdi.

Kum Taneleri

Hareket etmeden sadece ona bakıyordum. Gerçekten bunu yapacak mıydı?

Üzerimdeki gecelikten tek seferde kurtulduğunda yapacağından emin olmuştum.

Elini saçlarımın arasından geçirdi ve dudaklarını boynumda gezdirmeye başladı. Bu dokunuşlar beni saçma bir şekilde rahatsız etmiyordu. Neden sesimi çıkaranıyordum?

"Arat!"

"Ne oldu, alışık değil misin sana böyle davranılmasına?"

Bir elini bacağıma attı ve kalçama doğru hareket ettirmeye başladı. O kadar sert hareketlerde bulunuyordu ki bacağıma acıyla kendime doğru çektim.

Söyledikleri, kalbimin derinliklerinde ona karşı olan hislerimi kamçı-larken gözlerimden akan yaşlarla yüzüne baktım.

Gözleri çok kısa bir an acı dolu bakışlarımı bulduğunda birkaç saniyenin ardından hızla üzerimden kalktı.

"Siktir! Yalan söylödin."

"Sen de bana söylemiştin, ödeştik." dedim yerdeki geceliği hızla üzerime geçirerek.

Vücudumu soğuk yorganla hulusurken hissettiğim ürpertiye aldınmadan yatağa yattım. Bu ürpertinin nedeni aslında yorganın soğukluğu değildi. İçimdeki ürpermenin tek nedeni Arat'ın az önce bana sarf ettiği sözlerdi.

"Azra! Sen bana ne yaptırdığının farkında mısın?"

"Ödeştik bitti Arat, uzatma artık." dedim son derece sakın bir ses tonuyla.

Arat öfkeyle kaptıyı çarpıp çıkarken sessizce akan gözyaşlarım hıçkırıklarına karışmıştı. Biliyorum bunu kendim yaptım. Arat'ı ben kıskırttım ancak bu kadar büyük bir tepki vereceğini tahmin etmemiş-tim.

Gözlerimdeki yaşları silmeye gerek duymadan yorgana sıkıca sarılıp gözlerimi kapattım. Vücudumda oluşan morluklar kendilerini hatırlat-mak istercesine sızlarken zor bir gecenin beni beklediğini biliyordum. Ancak ne olursa olsun uyumalıydim. Her zaman yaptığım gibi acılarımı uykunun ardına saklamalıydim.

"Azra..."

Çok derinlerden gelen Esra'nın sesi kulaklarıma ulaşırken gözlerimi açmak istesem de yapamıyordum.

"Canım, aç gözlerini hadi."

Ağlamaktan şişen ve kızaran gözlerimi zorda olsa araladım.

"Sana bir şey yaptı mı?" dedi omzumdaki saçları geriye doğru ittirerek.

Başımı iki yana salladım. Sanırım olanlardan haberi vardı.

"Bu boynundaki morluk ne o zaman? Bak, cığer bir şey yaptıysa söyle."

"Yapmadı diyorum Esra. Sadece biraz tartıştık ve üzerine çok gittim."

Esra'ya dün gece olanları anlattığımda yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu.

"Her ne demiş olursan ol, sana bunu yapmaya hakkı yoktu."

"Her ne kadar amacım bu olmaşa da kendini suçlu hissetmesi ve bana söylediği yalanın intikamı için bunların yaşanması gerekiyordu."

Esra bir süre sustuktan sonra sanki bir şey söyleyecekmiş gibi yüzüme baktı.

"Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Şey... Herkes aşağıda, seni bekliyorlar. Buğra çok sinirli."

Yataktan doğrulup üzerimdeki geceliği çıkardığımda Esra'nın gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum.

"Buğra ne kadarını biliyor? Arat her şeyi anlatmamıştır umarım."

"Benim bildiklerimi bildiğini sanıyorum. Bize senin iyi olmadığını, tartıştığımızı ve seni biraz hırpaladığını söyledi."

Hiçbir şey söylemeden dolaptan çıkardıklarını üzerime giydiğimde tişört boynundaki morluğu kapatmıyordu. Bunu umursamadan merdivenlere doğru yöneldim. Zaten kimden, neyi saklayacağım ki?

Merdivenlerin başına ulaştığında Buğra'nın gür sesi bütün evi sarmıştı.

"Ben sana güvendirim lan! Kardeşimi emanet ettim! Bu anlattıkların ne demek oluyor Arat?"

"Sesini yükseltme Polat, fena olacak."

Arat, Buğra'ya sinirlendiği zamanlarda soyadıyla hitap ederdi.

"Ne olacak lan, ne olacak?"

Kum Taneleri

Arat sinirle yerinden kalktığı sırada hızla merdivenlerden indim.

"Kesin! Yeter artık be yeter!"

İkisi de şok olmuş gözlerle bana bakarken önce hedefime Buğra'yı koydum. Boynumdaki morluğu görmesini sağlayarak elimle işaret ettim.

"Bunu yaptığı için çok mu kızdın?" dedim öfkeli çıkan ses tonumla.

Başını önüne eğdi. Bir şey söylemesine fırsat vermeden konuşmaya devam ettim.

"Biliyor musun? Onun bu yaptığı..." dedim tekrar boynumu işaret ederek. "Senin verdiğin acının yanında bir hiç!"

Bu defa sessizleşen bir tek o değildi. Bu konuda suçlu olduğunu bilen herkes başını önüne eğmişti.

"Neden Buğra? Neden? Bunca zaman beni saçma sapan yalanlarla kandırdın! Neden?"

Hiçbir cevabının olmaması beni daha da öfkeliendirmişti.

"Sen benim... Abimsin ya! Abim! Hatırlıyorsun değil mi? Abim olmayı kabul ettiğin gün bana bir söz vermiştin."

Buğra hatırladığı anıyla başını önüne eğdi.

"Biliyorum, çok üzgünüm. Böyle olmamalıydı. Özür dilerim"

"Kuru bir özür, beni beş sene boyunca kandırmanızı telafi eder mi sanıyorsun?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" dedi teslim olmuş bir ifadeyle.

"Anlatacağsın Buğra... Her şeyi... Yalansız ve eksiksiz."

Buğra kısa bir süre Arat'a baksa da elimden tutup beni koltuğa oturttu.

"Buğra!" Arat'ın uyarıcı sesine rağmen Buğra konuşmaya başladı.

"Sana yalan söylememeliydim, haklısın. Sonuçta onlar senin annen ve baban. Ancak eğer sana onların ölümünün kaza değil de cinayet olduğunu söylemiş olsaydım, bunu kimin yaptığıyla ilgili sürekli bir araştırma hâlinde olacaktın. Hem senin daha fazla zarar görmemen için hem de..."

Kısa bir süre bakışlarını Arat'a çevirdiğinde Arat başını olumsuz yönde salladı. Ancak Buğra bu kez onu umursamadan konuşmasına devam etti.

"Baban böyle istedi."

Babam... Babam mı öyle istedi? Nasıl yani? Ne demek bu? Babam ölürken Buğra yanında mıydı?

Ağustos 2001

Azra, kapıdan kendisini izleyen çocuğa meraklı gözlerle bakıyor ve kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Kendisinden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ettiği oğlan çocuğu ürkek gözlerle kendisine bakarken arkasından babası girdi içeri.

"Azra, tanıştınız mı kızım?"

Küçük kız babasının sorusunu duyunca bakışlarını çocuktan uzaklaştırmadan usulca iki yana salladı başını.

"Bak..." dedi babası yanındaki oğlanı göstererek. "Buğra... Bundan sonra bizimle yaşayacak."

Azra'nın gözleri şaşkınlıklı büyüdü.

"Hep mi?" dedi bakışların oğlandan çekip babasına çevirerek.

"Evet kızım."

Cihan Bey kızının yanına ulaşmış önünde diz çöktükten sonra boylarını eşitleyip usulca kızın saçlarını okşadı.

"Buğra biraz üzgün."

"Peki, neden habucığım?"

"Çünkü..." dedi Cihan Bey bir an arkasını dönüp Buğra'ya bakarak. "Çok yakın zamanda babasını kaybetti."

Azra altı yaşında olmasına rağmen babasının söylediklerini en ince ayrıntısına kadar anlayabiliyordu. Kaybetmek... Büyüklerin dilinde ki-
barca öldü demekti.

Kum Taneleri

"Onunla iyi geçinmeni istiyorum güzel kızım."

Kız tekrar başını salladıktan sonra koşarak Buğra'nın yanına gitti. Bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra elindeki bebeği ürkekçe oğluna uzattı.

"Al bunu."

Buğra ona gülmek istese de hiç tepki vermeden elindeki bebeği aldı. Birinin Azra'ya erkeklerin bebeklerle oynamadığını anlatması gerekiyordu.

Babası gittikten sonra Buğra ve Azra yalnız kalmıştı.

Azra bütün oyuncaklarını Buğra'nın önüne döktüğünde Buğra onu kırmak istemediği için oyuncaklarla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Küçük kız birden gözlerini oyuncaklarında ayırıp heyecanla yerinde kıpırdandı.

"Buğra..."

"Efendim?" dedi Buğra. Azra'nın ne söyleyeceğini merakla bekleyerek

"Sen benim abim olur musun? Yani benim hiç abim olmadı."

Buğra kızın bu sorusu karşısında aşıllasa da gülümseyerek kabul etti bu masum isteğini.

"Biz kardeş miyiz yani şimdi?"

Oğlan başını olumlu yönde sallarken Azra bu kez mutlulukla ellerini çırpmıştı.

"O zaman kardeşliğin kuralına uymalıyız."

Buğra'nın alın merakla kırışırken "Neymiş o kural?" diye sordu.

Azra bilmiş bir tavırla çocuğa bakarken izlediği çizgi filmlerden öğrendiği o klasik repliği tekrarladı.

"Asla yalan söylememek. Kardeşler birbirlerine asla yalan söylemezler."

"Tamam." dedi Buğra başını heyecanlı sallayarak. "Her ne olursa olsun sana yalan söylemeyeceğim."

Eylül 2015

Zihnini kurcalayan sorular bir türlü son bulmazken sorgulayan bakışlarını tekrar Buğra'ya çevirdim.

"Baban öyle istedi ne demek Buğra?"

Berna Aslıhan

Buğra mahcup bakışlarını kaçırırken sessizce cevap verdi.

"Cihan Arat'a ölmeden önce seni bana emanet etmiş."

Buğra konuşmaya devam edeceği sırada, Arat öfkeli bir tavırla ayağa kalkıp "Aferin sana gerzek! Anlattın, iyi bok yedin! Daha fazla anlatma, yeter." diye çıkıştı

Gözlerim şaşkın bir ifadeyle açılırken daha neler duyacağımı merak ediyordum.

"Fazlası da mı var?"

Arat'ın uyarılarına rağmen Buğra bu kez konuşmayı tercih etmişti.

"Baban, onu öldüreceklerini biliyormuş Azra. Ölmeden birkaç gün önce bir mektup yazmış."

Duyduğum her cümle daha fazla şaşımama neden oluyordu.

"N-nasıl?" dedim şaşkın bir ifadeyle Buğra'ya hakarak. "Kimin babamla ne alıp veremediği vardı da onu öldüreceklerini biliyormuş?"

Buğra, kısa bir süre Arat'la göz göze geldikten sonra konuşmasına devam etti.

"Bilmeyorum. Biz de bunu araştırıyoruz."

"Peki..." dedim Arat'a bakarak. "Benim Arat'la evlenmemin, bu konuyla bir alakası var mı?"

Buğra sessiz kalmayı tercih ederken Arat bu kez kendinden emin bir ifadeyle karşına dikildi.

"Yeter bu kadar Azra! Sorunun cevabını aldım, bitti. Kurcalama daha fazla."

Bu işin kesinlikle fazlası vardı. Bundan emindim ancak anlayamadığım şey bunları benden neden sakladıklarıydı. Elbet bu olanları öğrendiğim gibi kalanını da öğrenecektim.

Arat'ın bana olan keşkin bakışlarına aldırmadan duruşumu dikleştirip Buğra'ya baktım.

"Beni, annemin ve babamın mezarına götüreceksin." dedim emreder gibi çıkan ses tonuma hayret ederek.

Buğra kısa bir süre dönüp Arat'a baksa da bakışları tekrar beni bulduğunda başını olumsuz yönde salladı.

"Peki."

Adımlarını çok fazla hızlandırmadan odama ulaştığımda aslında içimde buruk da olsa bir mutluluk vardı. Evet, annem ve babam geri gelmişti ama şimdi en azından bir mezarları olduğunu öğrenmiştim.

Kum Taneleri

"Onunla iyi geçinmeni istiyorum güzel kızım."

Kız tekrar başını salladıktan sonra koşarak Buğra'nın yanına gitti. Bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra elindeki hebeği ürkekçe oğlana uzattı.

"Al bunu."

Buğra ona gülmek istese de hiç tepki vermeden elindeki bebeği aldı. Birinin Azra'ya erkeklerin hebeklerle oynamadığını anlaması gerekiyordu.

Babası gittikten sonra Buğra ve Azra yalnız kalmıştı.

Azra bütün oyuncaklarını Buğra'nın önüne döktüğünde Buğra onu kırmak istemediği için oyuncaklarla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Küçük kız birden gözlerini oyuncaklarında ayırıp heyecanla yerinde kıpırdandı.

"Buğra..."

"Efendim?" dedi Buğra, Azra'nın ne söyleyeceğini merakla bekleyerek.

"Sen benim abim olur musun? Yüni benim hiç abim olmadı."

Buğra kızın bu sorusu karşısında afallasa da gülümseyerek kabul etti bu masum isteğini.

"Biz kardeş miyiz yani şimdi?"

Oğlan başını alımlı yönde sallarken Azra bu kez mutlulukla ellerini çırpmıştı.

"O zaman kardeşliğin kuralına uymalıyız."

Buğra'nın alnı meraklı kıvrışırken "Neymiş o kural?" diye sordu.

Azra bilmiş bir tavırla çocuğa bakarken izlediği çizgi filmlerden öğrendiği o klasik repliği tekrarladı.

"Asla yalan söylememek. Kardeşler birbirlerine usla yalan söylemezler."

"Tamam." dedi Buğra başını heyecanla sallayarak. "Her ne olursa olsun sana yalan söylemeyeceğim."

Evlül 2015

Zihnimi kurtatayan sorular bir türlü son bulmazken sorgulayan bakışlarımı tekrar Buğra'ya çevirdim.

"Baban öyle istedi ne demek Buğra?"

Berna Aslıhan

Buğra mahcup bakışlarını kaçırırken sessizce cevap verdi.

"Cihan Amca ölmeden önce seni bana emanet etmiş."

Buğra konuşmaya devam edeceği sırada, Arat öskeli bir tavırla ayağa kalkıp "Aferin sana gerzek! Anlatın, iyi bok yedin! Daha fazla anlatma, yeter." diye çıkıştı.

Gözlerim şaşkın bir ifadeyle açılırken daha neler duyacağımı merak ediyordum.

"Fazlaştı mı var?"

Arat'ın uyarılarına rağmen Buğra bu kez konuşmayı tercih etmişti.

"Baban, onu öldüreceklerini biliyormuş Azra. Ölmeden birkaç gün önce bir mektup yazmış."

Duyduğum her cümle daha fazla şaşımama neden oluyordu.

"N-nasıl?" dedim şaşkın bir ifadeye Buğra'ya bakarak, "Kimin babımla ne alıp veremediği vardı da onu öldüreceklerini biliyormuş?"

Buğra, kısa bir süre Arat'la göz göze geldikten sonra konuşmasına devam etti,

"Bilmiyorum. Biz de bunu araştırıyoruz."

"Peki..." dedim Arat'a bakarak. "Benim Arat'la evlenmemin, bu konuyla bir alakası var mı?"

Buğra sessiz kalmayı tercih ederken Arat bu kez kendinden emin bir ifadeyle karşına dikildi.

"Yeter bu kadar Azra! Sorunun cevabını aldın, bitti. Kurcalama daha fazla."

Bu işin kesinlikle fazlası vardı. Bundan emindim ancak anlayamadığım şey bunları benden neden sakladıklarıydı. Elbet bu olanları öğrendiğim gibi kalanını da öğrenecektim.

Arat'ın bana olan keskin bakışlarına aldırmadan duruşumu dikleştirip Buğra'ya baktım.

"Beni, annemin ve babamın mezarına götüreceksin." dedim emreder gibi çıkan ses tonuma hayret ederek.

Buğra kısa bir süre dönüp Arat'a baksa da bakışları tekrar beni bulduğunda başını olumlu yönde salladı.

"Peki."

Adımlarımı çok fazla hızlandırmadan odama ulaştığımda aslında içimde buruk da olsa bir mutluluk vardı. Evet, annem ve babam geri gelmemişti ama şimdi en azından bir mezarları olduğunu öğrenmiştim.

Kum Taneleri

Sanki annemin ve babamın mezarına değil de onları görmeye gidiyormuş gibi hissediyordum.

Üzerimi hızla değiştirdikten sonra komodinin üzerinde duran saatimi almak için eğilince birden gözümün dün gece cebimden düşen kâğıt ilişti.

Esra da tıpkı benim gibi komodinin üzerindeki kâğıda bakarken ne olduğunu anlamak için elime aldım ve yavaş hareketlerle katlı kâğıdı açtım. Kâğıtta bir not yazıyordu. Aslında bunun bana ait olduğundan bile şüpheliydim ancak yine de okudum.

Senin yaşadığını biliyordum ufaklık. Çok yakında görüşeceğiz.

Esra merakla bana bakınca elimdeki kâğıdı uzatıp okuması için bekledim.

"Bu nereden geldi?" dedi Esra şokla açılmış gözleriyle bana bakarak.

"Bilmeyorum."

Esra'ya cevap verdikten sonra aklıma okulun önünde bana çarpan çocuk geldi. Bu notu o sırada cebime bırakmış olabilirdi. Artık kesin olarak emindim. Başımızdaki sorunlara neden olan her kimse, annemi ve babamı da o öldürmüştü.

Esra'nın elindeki kâğıdı alıp katladıktan sonra, "Buğra ya da Arat'a bundan bahsetmek yok." dedim elimdeki kâğıdı işaret ederek.

"Ama--"

Sözünü tamamlamasına izin vermeden elimi havaya kaldırdım.

"Bunun ne olduğunu bize açıklayacaklarını mı sanıyorsun? Birinin bana kötü bir şaka yaptığını söyleyip konuyu kapatacaklar."

Esra söylediklerimde haklı olduğumu bildiği için sessiz kalmayı tercih ederken katladığım kâğıdı cebime koyduktan sonra komodinin üzerindeki saate tekrar uzanıp koluma taktım.

Ve yine Esra'nın bir şey söylemesine izin vermeden aşağı indim.

Mezarlığa girdiğimizden beri sürekli etrafıma bakmıyor, gördüğüm her mezar taşının üzerinde onların ismini arıyordum.

Buğra, bu arayışıma son verirken hemen ilerdeki yan yana duran iki mezarı işaret etti. Annemin ve babamın üzerinde isimlerinin yazıldığı olduğu aile kabrine doğru yavaş hareketlerle ilerlemeye başladım.

"Meleğim..."

Çok uzaklardan duyduğum annemin sesiyle gözlerim dolmaya başladı.

İki mezarın arasına geçtim ve dizlerimin üzerine oturup ellerimi iki yanına koydum.

Dilimden kelimelere dökülmeyi bekleyen milyonlarca kelime, sanki konuşmayı unutmuşum gibi geldikleri yere hızla geri döndüler.

Sadece gözlerimden akan yaşlarla bir annemin bir babamın mezarına bakıyordum.

Onların en azından bir mezarının olduğunu bilmek acımı biraz olsun soğutmuştu.

"Sizi çok özledim."

Sesim bir fısıltı gibi çıkarken sanki bir cevap gelmesini bekliyormuş gibi beklentiyle etrafına bakındım. Onları kaybettiğini kabullenmiştim ama ne olursa olsun onlar benim annem ve babamdı. Bir umut, insan bekliyordu işte... Belki de her şeyin bir rüya olmasını bekliyordum. Sanki şimdi uyanacaktım ve yine annemin o kadifemsi sesini duyacaktım. *Deniz gözlüm* diyecekti bana. Mutfağa girince bahanı görecektim belki de her zamanki gibi elinde gazetesıyla...

Ama bunların hiçbiri olmayacaktı değil mi? Ne bir daha annem beni *deniz gözlü kızım* diye sevecikti ne de babam bana şefkatle bakıp *prensesim* diyecekti.

"Azra, hadi gidelin artık."

Buğra'nın omuzumdaki eline haktıktan sonra sanki ayaklarım tutmuyormuş gibi beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Buraya gelince daha iyi hissedeceğimi sanmıştım ama böyle olmamıştı. Sanki senelerdir bir yerlerden çıkıp gelmelerini beklemiştim ve onların mezarlarını görmek öldükleri gerçeğini bir tokat gibi çarpmıştı yüzüme.

Hava tamamen karardığı sırada eve vardık. İlk iş olarak yukarı çıktıktan sonra cebimdeki kâğıdı cüzdanına saklayıp üzerimdekilerden kurtuldum.

Dolabın kapağındaki aynaya baktığımda kolumdaki, bacağumdaki ve boynumdaki morlukların belirgin bir şekilde kendilerini gösterdiklerini fark etmiştim. Sızlamalarına rağmen aslında fazla acı hissetmiyordum. Onlar sadece Arat'ın vücudumda bıraktığı izlerdi. Peki ya kalbimde bıraktığı izler? Onlar ne olacaktı? Bu izler birkaç güne geçerdi. Kalbimdeki yaralar hâlâ kanarken nasıl iyileşecekti ki?

Kıym Taneleri

Aynadaki yansıma bir süre daha baktıktan sonra üzerimi değiştirip aşağı indim. Arat ve Buğra ortabıkta olmadığına göre hâlâ çalışma odasındaydılar. Sanırım Buğra bana her şeyi anlattığı için Arat ona fazlasıyla sinirliydi.

"Azra..."

Esra, şefkatle gözlerimin içine bakarken bakışlarındaki acımayı fark edince boynumdaki morluğu saklamak istercesine elimi boynuma yasladım.

"İladi bakalım yemek yiyelim."

Buğra'nın neşe dolu sesi kulaklarımda yankı bulurken neden bu kadar mutlu olduğunu anlayamamıştım.

"Ben hiçbir şey hazırlayamam." dedim elimi havaya doğru kaldırarak.

"Zaten sen hazırlamayacaksın ki..."

Merakla yüzümü Buğra'ya çevirdim.

"Esra da hazırlayamaz, benimle ilgilenmesi gerek."

"Ona da gerek yok."

Buğra hâlâ sırtıyordu.

"Eee, kim hazırlayacak o zaman?" dedim merakla Buğra'ya bakarak. Ancak vereceği cevabı kırk yıl düşünsem yine de tahmin edemezdim.

"Arat..."

Dördümüz aynı anda Arat'a döndük ve bir ağızdan bağırdık.

"Arat mı?"

Buğra, bu abartılı tepkimizi görmezden gelip sakince cevap verdi.

"Evet, Arat hazırlayacak ve tabii ben de yardımcı olacağım."

Şaşkın bakışlarını Arat'la buluştuktan kısa bir süre sonra üzerimdeki ilk şoku atlatıp umursamazca omzumu silktim.

"Zehirlenmesek Bari..."

Arat dakikalardır takındığı sessiz tavrın aksine merdivenleri hızla bir tirip yanına ulaştı.

"Merak ediyorsan gelip izleyebilirsin prenses."

Bana *prenses* demekten vazgeç artık be adam! Trip atamıyorum, nefret edemiyorum, ne var bu adamda? Ancak hunları elbette sadece içimden geçirmekle yetinmiştim.

"Gerek yok. Sen hazırla da bakınız artık. Yenmeyecek gibi olursa," dedim elimdeki telefonu göstererek "pizzacının numarası var bende."

Berna Asifhan

“Öyle olsun bakalım. Bekle ve gör.”

Herkes merakla Arat'ın peşinden mutfığa giderken ben inat edip salonda kalmıştım. Aslında bu normal bir durum değildi. Yani Arat'ın yemek yapabiliyor olduğundan bile haberim yoktu. Bir süre kendimi oyalayacak bir şeyler bulsam da sonunda merakıma yenik düşüp kendimi mutfakta bulmuştum.

Ancak karşımda gördüğüm manzarayla olduğum yerde kalakalmıştım.

Arat gömleğinin kollarını sıvamış. zaten geniş olan kollarını dirseklерinden sıkarak daha da geniş göstermişti. Üzerinde bir önlük vardı ve elindeki bıçağıyla kombiı tamamlanıyordu. Tahtanın üzerindeki soğanları son derece profesyonel bir şekilde doğrarken sadece tahtaya vuran bıçaktan çıkan melodik ses ve Arat'ın kasları-

Of neyse ne!

Arkamdaki sandalyeyi Arat'a hakmamaya çalışarak çektim ve yavaşça oturdum.

“Arat yemek yapmayı biliyor mu?” dedi Esra sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla.

O sırada Arat doğradığı soğanları tencerenin içine atıyordu. Gözlerini Arat'tan ayırdım ve tekrar Esra'ya döndüm.

“Sence?”

“Yani şu an tencerenin yanındaki tavanın içinde- Oha! Ateş mi çıktı o tavadan?”

İşte bunu ben de beklemiyordum. Arat sadece yemek yapmayı bilmiyor aynı zamanda tavadaki mantartarla akrobatik hareketler yapıyordu.

Neredeyse bir saat sonra önümde mükemmel bir sofrı vardı. Arat son dokunuşlarını yaparak salataya yağı döktü ve hiçbir şey söylemeden sofraya oturdu.

Ayı her zaman ayı işte! İnsan *buyurun* der, *afiyet olsun* der ama nerede?

“Oturalım bari.” dedi Esra, Arat'tan herhangi bir tepki alamayınca.

Umut ve Barış birbirlerine bakıp imalı bir şekilde gülümsediler.

“Bunlar bir şey karıştırıyor.” dedim Esra'yı dürterek.

“Evet, ben de fark ettim.”

Bakışlarını Arat'a çevirdim. Elindeki çatala doldurduğu mantara bakıyordu.

Kum Taneleri

"Arat..."

Umut'un sesiyle bakışlarını ondan uzaklaştırdığımda Arat gözlerin tabağımdan ayırmadan Umut'a cevap verdi.

"Efendim?"

"Abicim, bu nasıl bir yemek yapmak? Hiç bilmiyorduk böyle mezi yerlerin olduğunu."

"Evet abi, Umut bakk. Valla kızım olsa bir dakika düşünmez verirdin sana." Barış, Buğra'nın sert bakışlarıyla karşılaşınca durumu toparlamak ister gibi tekrar konuşmaya başladı. "Verirdim diyeceğimi ama zaten Azra'yla evlisin."

Arat elindeki çatalı büyük bir gürültüyle masaya bıraktığında korkuyla irkilmiştim.

"Kesin lan saçmalamayı!"

Benimle evli olduğunu hatırlayınca siniri bozuldu herhâlde. *Hem suç lu hem güçlü* diye buna diyorlar.

"Ne dedik ki şimdi? Evli değil misin Azra'yla, biz mi yanlış biliyoruz?"

Arat tekrar bir hamlede bulunacağı sırada, araya Buğra girdi.

"Oğlum, gitmesenize adamın üzerine. Sinirli işte."

Bunlar yukarıda ne konuştular bilmiyordum ancak her ne konuştularsa Buğra'nın Arat'a olan bütün siniri geçmiş gibiydi. Onlar aralarındaki problemi halletmiş olabilirlerdi, peki ya ben? Benimle olan problem ne olacaktı?

Buğra'nın uyarısı üzerine ikisi de sustu. Yemeğimiz bittikten sonra Arat'la uğraşmanın cezası olarak Barış ve Umut mutfağı toplamıştı.

Yemek boyunca neredeyse hiç konuşmamış olan Arat hâlâ aynı suskunluğunu sürdürüyordu. Herkes eğlenip birbiriyle konuşurken ortam da sessiz olan sadece ben ve Arat vardık.

"Biz kalkalım artık."

"Esra'yı sen mi bırakacaksın?"

"Bir sakıncası yoksa..." dedi Buğra, dönüp Esra'ya izin ister gibi bakarak.

"Yok canım, ne sakıncası olacak?"

Ben imalı bakışlarımla Buğra'yı taciz ederken onun bakışları kısa bir süre Arat'a uğradıktan sonra tekrar kulağıma eğildi.

"Onun siniri sana değil, kendine..."

"Nasıl yani?"

"Anla işte, sana zarar verdiği için."

"Ummurumda bile değil." dedim bakışlarımı Arat'tan uzaklaştırırken. Ancak Buğra bildiği bir şey varmış gibi savunmasına devam etti.

"Sen yine de o kadar sert olma."

Bu kez umursamazca omuz silktim.

"Aklımın bir ucunda tutmaya çalışırım."

Aradan geçen birkaç dakikada herkes gitmiş, Arat ve ben yine yalnız kalmıştık. Ancak onu görmezden gelmeye kararlıydım.

Ağır adımlarla odama ulaştıktan sonra gözlerimi kısa bir süre odanın içinde gezdirdim. Yaşananlar sanki bir köşede öylece oturmuş, kendilerini unutturmamak için beni bekliyor gibiydi. Başımı iki yana sallarken gözümün önündeki çirkin görüntüleri kovalayıp dolaptan çıkardığım geceliğimi üzerime geçirdim.

Soğuk yorgan bacaklarıma değdiğinde bir an için ürperdi. Dün gece olanlar inatla zihnime dolmaya devam ederken gözlerimi olabildiğince sıkı kapatmıştım. Daha fazla düşünmek istemiyordum.

Odanın kapısı açıldıktan birkaç saniye sonra, yatağın sağ tarafında o tanıdık hareketlenme olduğunda yorganına daha da sıkı sarıldım. Nedenise kaşınıştım. Gözlerimi her kapattığımda gözümün önünde yine aynı görüntüler belirliyordu.

Aradan geçen birkaç saniyede boynumdaki naif dokunuşu hissedince korkuyla irkildim.

"Sakin ol prenses."

Elini boynumdaki morluğun üzerinde gezdiriyordu. Yumuşak dokunuşlarla birkaç tur daha attıktan sonra elini çekti.

"Başka bir yerinde iz var mı?"

"Kolumda ve bacağımda var ama..."

Bir şey söylememe izin vermeden bedenimi kendisine döndürdükten sonra üzerimdeki yorganı açtı. Geceliğimi biraz yukarı sıyıp morluğa baktı ve ne ara getirdiğini anlamadığım kremin kapağını açarak bir parça parmağının üzerine bıraktı.

Her hareketini izliyordum. Biliyorum, bana zarar vermezdi. Eğer ben onu o kadar kıskırtmasaydım asla bana zarar vermezdi. Arat tehlikeli bir adamdı ancak değer verdiği insanlara karşı bu tavırdan sıyrılıyordu.

Kremin kapağını kapatıp kenara koyduktan sonra parmağındaki kre-

Kum Taneleri

mi bacağımmın üzerinde gezdirdi.

Sanki her bir dokunuşu özür diler gibiydi. Sanki her bir dokunuşu acı çeker gibiydi. Sanki...

"Özür dilerim," dedi hiç beklemediğim bir anda. "Biliyorum, hayatını mahvettiğini düşünüyorsun."

İşte bu doğru değildi. Ne olursa olsun, her şeyi benim iyiliğim için yaptığını biliyordum. Ona ne kadar kızsam kızayım aslında yaptığı şeyin en doğrusu olduğunu biliyordum. Çocukluğumdan beri aslında her zaman onun koruyucu kanatlarının altına sığınmıştım. Bunu bazen bilerek bazen de bilmeyerek yapıyıştı. Ama ne olursa olsun onun bilincinde beni koruma içgüdüsü vardı, bunu biliyordum.

Ben sessiz kalmayı tercih ederken Arat geceliğini aşağı doğru sıyrıp bacaklarının soğuk yorganla tektir buluşmasına izin verdi. Elleri boynuma doğru ilerlerken kremin soğukluğunun tenimle buluşmasını bekledim ancak hissettiğim şey kremin soğukluğu değil, Arat'ın dudaklarının sıcaklığıydı.

"Hatırlıyorsun, değil mi?"

Başımı olumlu yönde sallarken dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım.

Temmuz 2004

Azra, anne ve babasının arkasından buruk bir ifadeyle el sallarken Kemal Bey ellerini küçük kızın omzına koydu.

"Sadece birkaç gün Azra... Hemen geçecek, söz veriyorum "

Küçük kız başını kaldırıp kendisine dev gibi görünen adama baktı.

"Peki..."

Bahçenin diğer ucuna baktığında Arat ve Buğra'nın aralarında konuşmuş olduklarını görmüştü. Buğra evlerine geleli neredeyse üç sene olmuştu. O gün birbirlerine verdikleri sözle birlikte artık Azra, Buğra'nın kardeşi, Buğra da Azra'nın hiç sahip olmadığı abisi oluvermişti.

Azra heyecanlı Buğra ve Arat'ın yanına doğru koşarken birden dengasını kaybedip yüz üstü yere düştü. Azra'nın düştüğünü fark eden Buğra ve Arat birkaç saniye sonra soluğu kızın yanında aldılar.

"İyi misin?"

Azra pek kıymetli incitlerini dökerken deniz mavisi gözlerini abisine

dikti.

"Acıyor..." dedi dizini göstererek.

Buğra, Azra'nın kanayan dizine bakarken Arat, Azra'nın önüne diz çökmüştü. Boyları ancak böyle eşitleniyordu. Arat on yedi yaşında olmasına rağmen boyu yaşularına göre fazla uzundu.

Arat, küçük kızın canını yakmamaya özen göstererek dizine dokundu.

"Çok acıyor mu?"

Azra olumlu yönde başını salladığında Arat o sırada küçük kızı şoka sokacak bir şey yapıp yavaşça Azra'nın dizine doğru eğildikten sonra dudaklarını hafifçe yaraya değdirdi.

"Geçti mi?"

Azra o sırada Arat'ı duymuyordu çünkü o küçük kalbi kulaklarını duymaya kapatacak kadar yüksek sesle atmaya başlamıştı. Arat'ın cevap bekleyerek yüzüne baktığını gören Azra, kendini toparlayıp tekrar olumlu yönde başını salladı.

Arat diz çöktüğü yerden kalktıktan sonra Azra'nın saçlarını karıştırıp çarpıkça gülümsedi.

"Canını yanmasına izin verme ufaklık."

Evlül 2015

"Bu defa canının yanmasına ben neden oldum, biliyorum. Bir daha asla böyle bir şey yaşanmayacak. Özür dilerim."

Gözümden akan bir damla yaş yanağımı terk ederken sadece ona güvenmek istedim. Elleri tekrar boynumu bulduğunda bu kez hissettiğim şey krenin soğukluğuydu. Tıpkı seneler önce yaptığı gibi önce yarımı öpmüş, şimdi de iyileştiriyordu.

Elleri vücudumu terk ettikten sonra yorganı omzuma kadar çekip almama sıcak bir öpücük bıraktı. Bunları kendi içindeki suçluluk duygusunu bastırmak için yaptığını biliyordum ancak buna rağmen kendini iyi hissediyordum. Din gece geçirdiğim saatlere kıyasla, en azından Arat benden özür dilemişti ve ben huzurlu bir uyku çekecektim.

Yattığım yerde yavaşça sağıma döndüğümde yatakta yine yalnız olduğumu anlamamı uzun sürmedi.

Her sabah olduğu gibi gözlerimi araladım ve duvardaki saate baktım.

Kum Taneleri

Neredeyse on bir olmak üzereydi. Ayaklarını yataktan aşağı sarkıtıp bir süre kendine gelmeye çalıştıktan sonra odayı terk edip merdivenlere yöneldim.

"Günaydın kızım."

Herhangi bir ses duymayı beklemediğim için Gülay teyzenin sesini duyunca korkuyla bir iki basamağı kayarak indim.

"Aman aman! Dikkat et yavrum."

"İyiyim..." dedim tekrar dengemi kurmaya çalışarak.

"Özür dilerim, korkuttum."

"Yok önemli değil, ben sadece senin bugün geleceğini bilmiyordum."

Merdivenleri tamamen bitirip Gülay teyzenin karşısına geçtiğimde bakışlarını önce boynuma ardından koluma çevirdi.

"Kaza falan mı geçirdin kızım?"

Elim istem dışı boynumdaki morluğun üzerine giderken "Evet Gülay teyze. Küçük bir kaza geçirdim." dedim gülümsemeye çalışarak.

Pek inanmasa da daha fazla soru sormadı.

Birlikte mutfğa geçip kahvaltı hazırladık. Masaya yerleştüğümüzde Gülay teyze anaç bir ifadeyle gözlerimin içine baktı.

"Azra... Kızım biliyorum haddime değil ama bu boynundaki morluk..."

"Önemli bir şey değil. Gerçekten..." dedim Gülay teyzeyi ikna etmeye çalışarak.

"Peki kızım..."

Aradan geçen birkaç dakikada kahvaltımı henüz bitirmiştim ki cebimde titreyen telefonu açıp kulağıma yasladım.

"Efendim Esra?"

"Şey... Seni merak ettim de... İyi misin?"

"İyiyim, merak etme. Hallettik sayılır." dedim Gülay teyzeye bakarak. "Kendi dilinde özür diledi."

"Nasıl yani?"

Esra'nın alışık olduğum meraklı ses tonunu duyduğumda istemsizce gülümsedim.

"Aynntı almazsan çatılsın değil mi?"

Esra'yı göremesem de şu anda abartılı bir tepkiyle başını salladığına emindim.

"Kahveleri yapıyorum o zaman."

Berna Aslıhan

Mutfaktan çıkıp salona geçtikten sonra Esra gelene kadar birkaç gün önce başladığım kitabı okumaya karar verdim. Güllerin Fısıltısı... O kadar harika bir kitaptı ki... Neredeyse bir günde yarısına gelmiştim.

Keşke dedim içimden, keşke ben de Sabrina ve Morgan kadar şanslı olabilseydim. Birbirlerinden nefret etmelerine rağmen, çocukluklarından bu yana gelen bir aşk... Sabrina nasıl da insana çevirmişti o barbar Morgan'ı... Adamın seneler sonra bir İngiliz lordunu aratmayacak kadar mükemmel olan asaleti ve terbiyesi...

Morgan bile bir barbardan İngiliz lorduna dönüşebiliyorken Arat'ın ne kadar da bu durumdan uzak olduğunu düşündüm.

Derinlerden gelen Esra'nın sesi kulaklarıma dolarken elindeki kitabı kapatıp kenara bıraktım.

"Azra? Dakikalardır sana sesleniyorum." dedi Esra merakla sehpanın üzerindeki kitabı eline alarak.

Bakışlarım kısa bir süre Esra'nın elindeki kitaba kayarken "Tavsiye ederim, kesinlikle okunmalıdır. Ne zaman elime aldığını hatırlamadan saatlerce okuyorum." dedim.

"Güllerin Fısıltısı..." dedi yüksek sesle kitabın kapağını okuyarak. "Yok canım ben almayayım. Bu aralar romantizm içeren şeylerden uzak duruyorum." Esra elindeki kitabı tekrar sehpa üzerine bırakırken gözlerindeki hüznü saklayamamıştı.

"Buğra mı?"

Gözlerindeki hüznün daha da belirginleşirken başımı olumlu yönde salladı.

"Canımı sıkacak bir şey mi yaptı?"

"Hayır. Yani aslında mevzu da bu. Hiçbir şey yapmıyor."

"Nasıl yani?" dedim merakla öne atılarak.

"Dün beni eve bıraktı. Biliyorsun annemler yurt dışında. Ben de Buğra'yı yukarı davet ettim."

"Eee?"

"Davetimi kabul etti."

Bakışlarım sertleşirken oturdüğüm koltukta öne doğru eğildim.

"Esra sakın bana saçma sapan bir şey yaptın deme."

Başım öne eğerken sinirlendiğimi hissetmeye başlamıştım.

"Yaptın değil mi? O abimi var ya!" dedim öfkeyle ayağa kalkarken.

Ancak Esra benim bu tepkime karşılık sadece kolumdan tutup yanına

çekti.

"Ya dur, sakın ol. Hiçbir şey yapmadı. Kahvesini içti, sonra da gitti."

Doğru duyup duymadığımı kontrol etmek için şaşkın bakışlarımı Esra'ya çevirdim.

"Buğra? Evde seninle yalnız kaldı ve sadece kahve içip gitti? Öyle mi!" dedim şaşkınlıkla Esra'nın söylediklerini tekrarlayarak.

"Evet. Yani ne yapması gerekiyordu ki?"

Benim bildiğim Buğra, sadece o kahveyi içip gitmezdi.

"İlginç..."

"Azra ilginç olan ne, anlatma da söyle hadi."

Aklımdan geçenleri Esra'ya da anlatmıyordum. Oturduğum yerde toparlanırken bakışlarımı beklentiyle konuşmamı bekleyen Esra'ya çevirdim.

"Bu anlattığın Buğra'nın doğasına aykırı. Yani o, senin kadar alımlı ve güzel bir kızla yalnız kaldığı zaman senaryonun sonu bellidir."

Anlamasını umarak imalı bir ifadeyle gözlerine baktığımda bir süre söylediklerimi düşündükten sonra o da gözlerini kısarak yüzüme baktı.

"Yani sen şimdi diyorsun ki o gecenin sonu yatakta bitmeliydi."

Ben başımı olumlu yönde salladığımda Esra bir an dehşete düşmüş gibi ellerini ağzına kapattı ve gözlerini kocaman açtı.

"Yoksa beni beğenmiyor mu?"

Gözlerimi devirirken baygın bakışlarımı Esra'ya çevirdim.

"Söylediğim şeyden çıkardığın sonuç bu mu Esra?"

"Evet." dedi kendinden son derece emin bir ifadeyle. "Yani senin anlatıklarına göre biz dün gece sevişmeliydik ancak Buğra, bırak sevişmeyi konuşacak kadar bile kalmadı. Kahvesini içti ve kaçır gibi gitti."

"Sevişseydiniz de ondan sonra kaçarak gitseydi daha mı iyi olurdu?"

Esra başını iki yana sallarken yenilgiyle omuzlarını düşürüp arkasına yaslandı.

"İyi de ben anlamadım ki! Beni beğeniyorsa neden dün gece aramızda bir şeyler geçmedi?"

Esra'nın bu söyledikleri benim de aklıma karıştırmıştı. Dün gece olanlar galiba Buğra'nın hayatında bir ilkti ama neden? Esra onu eve davet etmiş olmasına rağmen neden kaçır gibi gitmişti?

Aklıma gelen bir ihtimal vardı ama gerçek olması o kadar imkânsızdı ki...

Aklımdakini söyleyip söylememek arasında gidip gelirken sonunda kararlı bir ifadeyle Esra'ya döndüm.

"Esra?"

"Efendim Azra?" dedi, Hâlâ düşünceliydi.

Derince bir nefes alıp cevap verdim.

"Buğra galiba senden hoşlanıyor."

"Ne!" Esra sevinçle ayağa fırladı. "Ama sen... Yani onun... Aşka inanmadığını..."

Heyecandan kekeliyor, çocuk gibi olduğu yerde zıplıyordu. Elinden tutup tekrar koltuğa çektim.

"Aşık demedim zaten. Sakin ol, gel otur."

Esra'yı zorla da olsa koltuğa tekrar oturtmayı başardıktan sonra devam ettim.

"Bak şimdi, beni iyi dinle. Buğra'nın sana olan bu garip tutumunun ne anlama geldiğini öğrenmemiz lazım."

"Nasıl?" dedi Esra merakla devam etmemi beklerken.

"Ona bir oyun oynayacağız."

Söylediklerime bir anlam verememiş gibi yüzüne baktığında "Tarık'ı arayıp yemeğe davet ediyorsun." dedim.

Esra bu fikirden hoşlanmamış gibi yüzünü buruşturdu.

"Ben Buğra diyorum, sen Tarık diyorsun Azra, iyi misin?"

"Ya bir dinle!"

Esra gözlerini devirerek beni dinlemeye devam ederken planımı anlatırken daha da ilgisini çekmiş olacak ki yüzünde belirgin bir tebessüm oluştu. Aklımdaki tüm planları Esra'ya anlatmayı bitirdiğinde memnun bir ifadeyle gülümsedi.

"Azra, yemin ediyorum senden korkulur."

"Görelim bakalım, Buğra Bey seni kıskanacak mı yoksa kıskanmayacak mı?"

Esra hemen telefonunu eline alıp Tarık'ı aradıktan sonra zor da olsa ikna edip evden ayrıldı. Şimdilik her şey planladığım gibi gidiyordu ancak Buğra gerçekten Esra'yı kıskanırsa Tarık temiz bir dayak yiyecekti, bundan adım gibi emindim.

Esra'nın ardından ben de hemen Buğra'yı aradım. Birkaç çalıştan sonra telefon açılmış ve Buğra'nın sesi kulaklarıma dolmuştu.

"Efendim Azra?"

Kum Taneleri

"Abiciğim!" dedim son derece neşeli bir ses tonuyla.

Umursamaz bir ifadeyle, "Ne isteyeceksin yine?" diye sordu. Elbette beni iyi tanıyordu. Ona her zaman *abi* diye hitap etmezdim, çoğu zaman ismiyle seslenirdim. Ancak bu defa kendimi açık edemezdim. En azından Esra için dikkatli olmalıydım.

"Aaa, onu da nereden çıkardın?" dedim sorduğu soruyu anlamazlıktan gelerek.

"Azra, hadi güzelim uzatma da ne istediğini söyle."

"Vallahi bir şey istemeyeceğim. Sadece beraber yemek yiyelim mi diye soracaktım." dedim tek nefeste.

Kısa süren sessizliğin ardından Buğra'nın şüphe dolu sesini duydum.

"Bunun altından bir şey çıkmayacak değil mi?"

Görmeyeceğini bilsem de başımı iki yana salladım. "Hayır. Gerçekten sadece seninle yemek yemek istiyorum."

"Peki madem... Ben işlerimi ayarlayıp gelirim birazdan, sen de hazırlan."

Sevindiğimi Buğra'ya belli etmemek için hiçbir tepki vermeden telefonu kapattıktan sonra Esra'yı arayıp planın ikinci kısmını hallettiğimi haber verdim. Esra'yla yaptığım kısa telefon görüşmesinin ardından hemen yukarı çıktım.

Üzerimdekileri hızla çıkartıp duş aldıktan sonra dolaptan bulduğum ilk elbiseyi üzerine geçirip saçlarımı topladım.

"Buğra Bey geldi kızım."

Gülây teyzenin sesini duyunca adımlarımı hızlandırıp kenardaki çantamı da aldıktan sonra merdivenlere yöneldim. Buğra kapıda beni bekliyordu. Onu daha fazla bekletmemek için koşarak merdivenlerden inip bana doğru uzattığı koluna girdim.

"Hadi bakalım, gidelim şu yemeğe."

Yola koyulduğumuzda hemen Esra ve Tarık'ın gideceği kafenin adresini vermiştim. Tabii Buğra ilk dakikadan muhalefet olmuştu bana ancak onu ikna etmek o kadar da zor değildi. Benim ısrarlarım üzerine kafeye gitmeyi kabul etse de bir şeylerden şüphelenmişti. Umarım Buğra'nın bu durumdan şüphelenmesi bütün planlarımızı altüst etmezdi.

Dakikalar sonra kafeye ulaştığımızda Esra ve Tarık'ı hemen gözüm kestiirmiş ve Buğra'nın onları görebileceği bir masaya yerleşmiş-

tim. Ben Esra'ya sırtımı dönerken Buğra'yı tam Esra'nın karşısına oturtmuştum. Masa sol çaprazımızda kaldığı için Esra'yı olmasa da Tanık'ı rahatlıkla görebiliyordum.

Buğra sandalyesine yerleşip kısa bir süre etrafına bakındıktan sonra ukala bir tavırla ellerini masada birleştirip öne doğru eğildi.

"Bunlar çok ucuz numaralar ufaklık."

"Ne numarası Buğra?" dedim anlamazlıktan gelecek. Sanırım Esra'yı görmüştü. Bizim de isteğimiz buydu zaten.

"Esra diyorum, gerçekten kıskanacağımı falan mı sandın?"

Buğra tam da istediğim kıvama gelmek üzereydi. Sanki ona kıskançlıktan bahseden ini olmuştu? Durduk yere böyle bir fikre kapıldığımıza göre kesinlikle doğru yoldaydım.

"Aaa, Esra mı burada?"

Sanki bilmiyormuş gibi etrafına bakındığımda Tanık'la göz göze geldim. "Karşısındaki Tanık mı?"

"Hee, karşısındaki Tanık," dedi Buğra scsini inceltip benim taklidimi yaparak. "Bilmiyormuş gibi soruyorsun bir de..."

Buğra'nın söylediklerini duymazlıktan gelirken oturduğum yerden kalkım.

"Ben selam verip geleyim. Şimdi gördüler bizi, selam vermezsem ayıp olur."

Buğra'ya bakmamaya özen göstererek Esra'nın yanına ulaştığımda sanki benim burada olduğumdan haberleri yokmuş gibi ikisi de heyecanla ayağa kalktı.

"Buğra anladı. Sakın çaktırma, aynen oyuna devam." dedim yalandan sıratarak. Ardından Tanık'a döndüm. "Sen de biraz daha sanımi davran. Elini falan tut."

İkisi de başlarını olumlu yönde salladıktan sonra tekrar sahte bir tebessümde bulundum.

"Bizim olduğumuz masaya da sakın bakmayın."

Son uyarımı da yaptıktan sonra Buğra'nın yanına geri döndüm.

"Eee?" dedi benim masaya yerleşmemi bile beklemeden.

Ancak bu kez umursamaz davranma sırası bendeydi. Buğra'nın sorusunu cevapsız bıraktığımda huzursuzca yerinde kıpırdandım.

"Ne işleri varmış burada?"

"Tanık sanırım Esra'dan hoşlanıyor." dedim umursamazca omzumu

Kum Taneleri

silkerek.

"Bak sen.. Bilerek ayarlamadınız yani bu karşılaşmayı."

"Tabii ki hayır Buğra. Dünya senin etrafında dönmüyor."

Ellerini masada birleştirip şüpheci bir bakış attı.

"Bana bak ufaklık! Siz giderken ben dönüyordum. Böyle ucuz numaraları yiyeceğimi!"

Birden sustu ve Esra'nın olduğu yöne bakmaya başladı. Ben de ondan cesaret alarak dönüp arkama baktım. Tark, Esra'nın ellerini avucunun içine almış gözlerinin içine bakarak bir şeyler söylüyordu.

O kadar gerçekçi oynuyorlardı ki... Bunun bir oyun olduğunu bilmesem ben bile inanırdım.

Aferin benim kızım!

"Ne oldu?" dedim tekrar bakışlarını Buğra'ya çevirerek.

"Yok bir şey."

Belli etmemeye çalışsa da boynundaki damarların şiştiğini görebiliyordum. Evet, gerçekten de sinirlenmişti.

Yemeklerinizi söyledikten sonra dikkatimi tekrar Buğra'ya verdim. Baktığını çaktırmamaya çalışarak onları izliyordu.

Hemen telefonumu çıkardım ve Esra'ya mesaj attım.

"Buğra sinirlenmeye başladı. Aynen devam. :)"

Esra'ya göz ucuyla baktığımda mesajı okuduğunu fark ettim.

"Buğra, yescne yemeğini."

Esra'nın üzerinden gözlerini ayırıp sinirle çatalını eline aldı. Nereyse beş dakika içinde yemeğini silip süpürdü.

"Hadi sen de ye yemeğini gidelim artık buradan."

Telefonu tekrar çıkardım ve Buğra'ya belli etmeden Esra'ya son mesajımı attım.

"Buğra kıvama geldi. Planın son kısmına geçebilirsiniz. :)"

Tüm uyuzluğuyla yemeğini yemeye devam ettim. Zaten aç olduğum falan da yoktu. Sırf Buğra'yı buraya getirebilmek için yemeğe gidelim demiştim.

Esra birden büyük bir gürültüyle sandalyesini geri itip bağırarak ayağa kalktı.

"Sen beni ne zannediyorsun!"

Yemin ediyorum bu kız büyük oyuncu!

"Parasıyla değil mi kızım?"

Oha oha! Bu kadar da abartın dememiştini.

Gözlerim korkuyla Buğra'yı buldu. Sandalyenin kenarlarından tutmuş ayağa kalkmak için resmen Tarık'ın bir hamlesini bekliyordu.

"Terbiyesiz!"

Esra'nın sesi kafenin duvarlarında yankı bulurken Tarık olduğu yerden kalktı ve Esra'nın kolundan tutup dışarı sürüklemeye başladı.

"Gel de ben göstereyim sana terbiyesizliğin ne olduğunu!"

Esra çılgık atarak kafenin dışına çıkarken Buğra tutunduğu sandalyeyi fırlatırcasına geri attı ve hızla peşlerine düştü.

"Buğra! Nereye?"

Bir miktar parayı masaya bıraktıktan sonra ben de hemen arkasından çıktım.

"Burak beni hayvan herif!"

Esra, Tarık'ın kolları arasında çarpınıyor, yalandan çılgıklar atıyordu.

"Yeter be seninle mi uğraşacağım! Sus artık!"

Tarık, Esra'ya vurmak için elini havaya kaldırdığı anda Buğra koşarak Tarık'ın kolundan yakalayıp "Onun kılına zarar verirsen seni adımı hatırlayamayacak duruma getiririm! Anladın mı lan?" diye haykırırdıktan sonra Tarık'a son darbeyi indirip kafa attı.

Hi! Yazık oldu çocuğa.

Esra yalandan ağlarken Buğra yerde burnunu tutan Tarık'a bakıp Esra'nın yanına ulaştı.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedi Esra sahte gözyaşlarını akıtarak,

Nasıl yapabildi bunu? Yani bir insan nasıl durduk yere ağlayabilir ki?

Tarık yerden kalkmaya çalışırken Buğra bir kolunu Esra'nın beline atıp işaret parmağını tehditkâr bir tavırla Tarık'a doğru salladı.

"Ulan var ya! Seni şurada öldürürdüm de sen şu kızlara dua et! Siktir git şimdi!"

Tarık arkasına bile bakmadan kaçarken Buğra bana doğru dönüp yanına gelmem için işaret etti. Onu daha fazla sinirtendirmemek adına hemen yanına gittim.

Hiç sesini çıkarmadan arabaya doğru yürümeye başladığında Esra arkasına dönüp bana zafer işareti yaptı.

"Binin arabaya!"

Aaa, manyağa bak! Biz ne yaptysak artık...

Kum Tanrıları

İkimiz de arkaya geçtik. Buğra sinirle ön koltuğa oturduktan sonra hızla arabayı çalıştırıp otoparktan çıkarken arada bir dikiz aynasından bize bakıyordu.

"Teşekkür ederim." dedi Esra hâlâ mağduru oynayarak.

"Hiçbir şey edemezsin! Senin ne işin var öyle bir adamla?"

"Ben... Yani şey..."

Esra ne cevap vereceğini bilemez bir hâlde kıvranırken dominant bir tavırla araya girdim.

"Sana ne Buğra! Bir iyilik yaptın diye bu sana Esra'ya karşı hak-kını vermez!"

Buğra dikiz aynasından attığı ölümcül bakışlarıyla beni süzerken bir kez daha öfkeyle hağırdı.

"Azra! Sus istersen. Suçun büyüğü sende."

Elbette alfa kalmayacaktım. Hele ki bu işin arkasında benim olduğumu öğrenirse başına gelecek olanları bildiğim için sonuna kadar inkâr edecektim.

"Ne münasebet! Benimle ne ilgisi var?"

Buğra arabayı ani bir frenle durdururken öfkeyle arkasına döndü.

"Bana bakın! Siz beni aptal mı sanıyorsunuz?"

Sanırım inkâr etmek için çok geçti ama yine de geri adım atmayacaktım. Sanki ne dediğini anlamıyormuş gibi yüzüne bakınca Buğra iyice sinirlenmişti.

"Azra bilmiyormuş gibi yapma! Benim Esra'dan hoşlandığımı anlamak için böyle bir numaraya kalkıştığınızı biliyorum!"

Gözlerim olabildiğince açılırken aynı anda Esra'yla dönüp birbirimizi baktık. Buğra sanırım ne dediğini yeni idrak edebilmişti. Sessizce önüne dönüp tekrar yola koyulduğunda tek bir kelime bile etmemiştim. Zaten amacım da bu değil miydi? Buradan sonrası artık onları ilgilendirirdi.

Araba evin önünde yavaşlayıp dururken Buğra'nın bir şey söylemesine izin vermeden aşağı indim. Kapıyı kapatmak üzereyken son kez arabanın içine doğru eğilip Esra'ya baktım.

Esra benim imalı bakışlarımdaki anlamı elbette çözmüştü. Başını olumlu yönde sallarken mutlulukla gülümseyip kapıyı kapattım.

Onlar gözden kaybolurken ben de evin yolunu tuttum. Kapıyı açıp içeri girdiğimde her yer sessizdi. Gülay teyze galiba bugün erken

çıkmişti. El yordamıyla ışıkları açtıktan sonra hemen yukarı çıkıp üzerimi değiştirdim. Aradan geçen birkaç dakikada tekrar aşağı indiğimde hâlâ bir hareketlenme yoktu. Saat neredeyse dokuza geliyordu.

Sanırım Arat bugün geç gelecekti. Fazla umursamadan salona geçip sehpadaki kitabı okumaya devam ettim.

Öylesine sürükleyici bir romandı ki...

Aslında bu kitabı okurken biraz da bizi buluyordum. Tek bir farkla: ne Arat Morgan'dı ne ben Sabrina'ydım; ne Arat bana Morgan gibi âşıktı ne de ben Sabrina kadar cesur bir kızdım.

Yani demem o ki bizden bir bok olmazdı!

Kitabın son sayfasını da okuduktan sonra ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırarak sehpanın üzerine koydum. Böyle aşklar da sadece romanlarda vardı işte!

Yorgunlukla boynumu sıkarken bakışlarım duvardaki saate ilişti.

Saatin bozulmuş olma ihtimali aklımdan geçerken hemen kolumdaki saati kontrol ettim. Saat sabah üçtü ve benim telefonumda tek bir cevapsız çağrı bile yoktu. Acaba Arat gelmişti de ben mi duymamıştım?

"Arat!"

Evlin içinde Arat'ın olabileceği yerlere baktım ancak hiçbir yerde yoktu. Elimi sinirle belime yerleştirirken "Boyun devrilsin Arat! Saat gecenin kaç olmuştur hâlâ yoksun ortalıkta!" diye bağırdım kendi kendime.

Tamam, elbette gerçek bir evliliğimiz yoktu ancak yine de beni evde bu kadar uzun süre habersiz bir şekilde yalnız bırakması hoş değildi. Verdiğim ani kararla telefonumu alıp Arat'ı aradım.

Uzun bir süre çaldıktan sonra neredeyse telefonu kapatmak üzereydim ki ahizenin diğer ucundaki sesi işitince ne yapacağımı bilemez bir hâlde etrafıma bakındım.

"Efendim?"

Bir yanlışlık olabileceğini düşünerek telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana baktım. *Arat* yazıyordu, ben başkasını aramış olamazdım ki... O zaman bu telefondaki kadın da kimdi?

Asıl sinirlenmemeye sebep olansa telefonun diğer ucundan duyduğum soruydu.

"Alo, kimsiniz?"

Utanmaza bak, benim kocamın telefonunu açıyor, bir de *kimsiniz* di-

Kum Taneleri

yor!

Elbette cevap vermeyecektim.

"Arat nerede?" dedim öfkeyle.

Alacağım cevabı bilseydim bu soruyu asla sormazdım.

Kız bir süre sessiz kalıp düşündükten sonra umursamaz bir ses tonuyla cevap verdi.

"Duşta..."

10.Bölüm

*D*ušta... Arat başka bir hatunun evinde, *dušta!*
Allah seni nasıl biliyorsa öyle yapsın Arat!
Düz yolda yürürken ayağın takılsun da yerlere kapaklan Arat!
En sevdiğin gömleğin arabanın kapısına sıkışsın da yağ lekesi olsun
inşallah Arat...

Sadece bir defa girdiğim ve daha sonra girmeye fırsat bulamadığım
spor odasında kum torbasını tekneliyordum.

"Çükü kopasica Arat!"

Kum torbasını ittirdim ve bana doğru gelmeye başladığı sırada,
Arat'ın kafasının orada olduğunu hayal ederek sağlam bir tekme ge-
çirdim.

"Yağmurlu havada susuz kal inşallah!"

Bana doğru gelmekte olan kum torbasına bir tekme daha attım.

Yok, ne yaparsam yapayım hırsım geçmiyor!

"En mutlu olduğun anda üstüne çığ düşsün Arat!"

Hincımı tekmeyle alamayacağımı anlayınca bir sandalye yardımıyla
kum torbasını zincirinden kurtardım ve yere indirdim.

Ata bincr gibi üstüne oturarak sağlı sollu yumruk geçirmeye başladım.

"En olmayacak yerde boxerin araya kaçsın da çıkarama inşallah!"

Bedduaılarını arka arkaya sıralayarak yumruk atmaya devam edi-
yordum. Aradan ne kadar geçti bilmiyorum, sanırım gün doğumuna
yakındı. Yorgunlukla kendimi duvar kenarına bıraktım. Yüzümdeki

Kum Taneleri

damlalar kollarına düşerken neredeyse yorgunluktan bayılacağını hissediyordum.

Hâlâ hıncımı alamamış, bu kez de sinirden ağlamaya başlamıştım. Ben *Morgan* diyordum. *Sabrina* diyordum, *aşk* diyordum adam başka hatunun koynundan çıkıyor!

Bu, tarih boyunca böyle mi olmak zorundaydı?

Benim içimdeki bu duygular, ne zaman Anka misali küllerinden yeniden doğsa Arat'ın yaktığı ateşle birlikte o berbat yarına gününü yaşamak zorunda mıydı?

Dış kapının açılma sesini duyduğunda hissedebileceğim en büyük nefretle ayağa kalktım ve koşar adım aşağı indim.

Ancak gelen Arat değil. Gülay teyzeydi. Kadın beni görünce bir iki adım geri gidip korkuyla bağırды.

"Tövbe bismillah! Azra kızım, ne oldu sana böyle?"

"Ne olmuş?" dedim sinirle yüzüne bakarak.

"Yavrum ateşe mi işedin, ne yaptın? Ne bu suratının hâli?"

Kapının girişindeki aynadan kendi yansıma baktığımda yüzümün gerçekten korkunç bir durumda olduğunu gördüm.

"Sorma ne olduğunu Gülay teyze. Ben duşa giriyorum. Arat gelince söyle ona eğer ölmek istemiyorsa odaya girmesin."

"Arat Bey evde yok mu?"

"Yok!"

Tam merdivenlere ulaşmıştım ki Gülay teyzenin sesi bir kez daha kulaklarıma doldu.

"Saat daha çok erken nereye gitti ki!"

"Hiç geldi mi diye bir sorsana!"

Gülay teyzenin bir şey söylemesini beklemeden, indiğim merdivenleri geri çıktım. Hızla üzerimdekilerden kurtulduktan sonra kapının arkasındaki bornozu alıp duşa girdim.

Suyu açmış, altında öylece oturuyordum. Gözyaşlarımı yeniden almaya başladığında kendime lanet okudum. Ben söz vermiştim! *Onun için bir damla dahi gözyaşı akıtmayacağım* diye söz vermiştim.

Ne kadar inkâr etsem de ona hâlâ köpek gibi aşıkım.

Birden içimden geçirdiğim cümleyi idrak ederek sinirle ayağa kalktım.

"Hayır! Aşk falan değilsin Azra! Kendine gel!"

Berna Aslıhan

Kenarda duran life duş jelini döktükten sonra sinirimi kendi vücudumdan çıkarıncasına ovmaya başladım.

Aptal! Aptal Azra! Ne diye kabul ettin ki bu adamla evlenmeyi? Bok vardı! Sen masada hayır desen başına silah dayayacaklardı sanki! O aptal duygulara tekrar kapılmayacaksın! Duydun mu beni?

Suyun sıcaklığından dolayı kızaran vücudumu bornozla sakladıktan sonra odaya geri döndüğümde, Arat yatağa uzanmış boş gözlerle yüzüme bakıyordu.

"Ne oldu sana böyle?"

"Sana ne!"

Dolaba yönelip üzerine giyeceğim şeyleri aldıktan sonra lavaboya geri döndüm.

"Bana ne olmuşmuş! Geri zekâlı! Umurunda sanki!"

Söylene söylene üzerimi giyindikten sonra odaya geri döndüm.

"Azra!"

"Ne?"

"Ne oluyor?"

"Yok bir şey!"

Yataktan hızla kalktı ve yanıma ulaştı.

"Sana bir kez daha sormayacağım! Neler oluyor?"

Atabileceğim en ölümcül bakışı atarak gözlerinin içine baktım.

"Onu dün koynunda uyuduğun hatuna sormak ister misin?"

Bir an anlam verememiş gibi yüzüme baktıktan sonra konuşmaya başladı.

"Oya'dan mı bahsediyorsun?"

Birde utanmadan, Oya'dan mı bahsediyorsun diyor ya!

"Adı her ne halısa!" dedim öfkeyle gözlerine bakarak.

"Sen nereden biliyorsun dün gece onun yanında olduğumu?"

"Seni aradım Arat ve bil bakalım ne oldu?"

Bir süre düşündükten sonra bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Oya açtı."

"Doğru tahmin."

Saçlarımı taramak üzere aynanın karşısına geçmiştim ki Arat görüş alanıma girdikten sonra umursamazca omzunu silkti.

"İyi de bundan sana ne?"

Bir an, kendimi yüz seksenle giderken duvara çarpmış gibi hissettim.

Kum Taneleri

Haklıydı. Bana neydi ki bundan?

Saçlarını taramayı bitirip odadan çıkacağını sırada kolundan yakaladı ve kendisine bakmamı sağladı.

"Bak Azra, biliyorsun ki bizim evliliğimiz diğer evlilikler gibi değil. Benim bazı ihtiyaçlarım var ve bunları sen karşılayamazsın. Ayrıca... Evli de olsak ikimizin de özel hayatı olabilir."

Öfkyle gözlerinin içine bakarken kurduğu her bir cümlede ondan daha da nefret ediyordum.

"Yani..." dedim tepkisini ölçmeye çalışarak. "Benim de takıldığım birileri olabilir, öyle mi?"

"Seviyeli olduğu sürece neden olmasın?"

Gerçekten şu an Arat'ı alkışlamak istiyorum. Daha iki gece önce beni öpüp *sen hayatında kim olmamı istiyorsan, ben o olurum* diyen Arat'a ne oldu?

Peki, madem öyle olmasını istiyor, öyle olsun bakalım.

"Tamam o zaman." dedim parmağımı işaret ederek. "Alyansımı çıkarmamda bir problem yoktur umarım."

Sessizlik...

"Yani takdir edersin ki kimse parmağında yüzük olan birinin yanına yaklaşmaz."

Kısa bir süre söylediklerimi tartıktan sonra kesin bir dille cevap verdi.

"Gerçekten birini bulduğun zaman çıkarırsın."

Aldığım cevap daha da sinirlenmeme neden olmuştu. Daha fazla yanında durursam gerçekten kavga edebilirdik. Tekrar dışarı çıkmak için bir hamlede bulunduğum sırada bu kez kolundan tutmak yerine seslendi.

"Azra..."

"Efendim?" dedim arkama dönmeden.

"Bak, biliyorsun benden farklı beklentiler içerisinde sin. Ancak..."

Bedenini hızla Arat'a doğru döndürürken sözlerini attığım kahkahayla böldüm.

"Ben senden nasıl bir beklenti içerisinde olabilirim acaba?"

"Ne bileyim bu evliliğin gerçek olması gibi..."

Ben sinirlerime hakim olmaya çalıştıkça o benim damaruma basmaya devam ediyordu. Birkaç adımda yanına ulaşmış parmağımı tehditkar bir

ifadeyle yüzüne doğru salladım.

"Sen kendini ne zannediyorsun? Bütün kadınlar sana hasta, senin için ölecek diye bir kanun mu var? Senden hiçbir beklenti içerisinde değilim!"

Arat bu çıkışıma şaşırsa da bir şey belli etmeden alaycı bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Ya öyle mi? Neden o zaman dün geceyi başka bir kadınla geçirdim diye bu kadar çok öfkelendin?"

"Ben dün geceyi bir kadınla geçirmiş olmana sinirlenmedim, beni evde yalnız bırakmana, bir defa bile arayıp nezaketen de olsa haber vermemene sinirlendim."

Bu kez, beni bağlamadığı sürece bu odada durmayacaktım. Bir şey söylemesmi beklemeden kapıya doğru yöneldim. Tam dışarı çıkmıştım ki kulaklarımda son kez Arat'ın sesi yankı buldu.

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun... Azra Öztürk."

Azra Öztürk... Sahi artık soyadım *Ateş* değildi. Ancak ben nedense bunu hiç yadırgamamıştım. Arat'ın ilk kez bu soyadıyla bana hitap etmesine aldırmadan kapıyı çarpıp çıktım.

Evin kapısına ulaştığımda bir saniye bile düşünmeden dışarı çıkmıştım ki daha bir adım bile atamadan birkaç koruma tarafından durdurul-
dum.

"Azra Hanım nereye gidiyorsunuz?"

Öfkeyle karşıdaki adamlara bakarken artık daha fazla buna tahammül edemeyeceğimi anlamıştım.

"Cehennemün dibine! Gelmek ister misin?"

Korumaların peşinden geliyor olmasına aldırmadan hızla yürümeye devam ettim.

"Efendim, size gideceğiniz yere kadar eşlik edelim."

Bu elbette beni durduramazdı. Büyüik demir kapıya ulaştığım sırada Arat'ın gür sesi boş bahçede yankı buldu.

"Azra!"

Adımlarımı yavaşlattıktan sonra başını çevirip eve doğru baktım. Yatak odasının penceresinden başını çıkarmış bağıırıyordu. Öfkeme hâkinî olmaya çalışsam da bu, ses tonuma yansımamıştı.

"Ne var!"

"Ya o arabaya biner korumalarla beraber istediğin yere gidersin ya da

Kum Taneleri

eve girersin.” dedi Arat kesin bir ifadeyle.

Artık onun karşısında ezilip her istediğini sorgulamadan kabullenmek istemiyordum.

“Binmezsem?”

Cevabı gecikmemiştir.

“Aşağı iner, seni zorla ben bindiririm.”

Biz Arat’la tartışırken korumalar başlarını önlere eğmiş sanki bizi duymuyormuş gibi davranıyorlardı. Eğer dediğini yapmazsam Arat bu söylediğini gerçekten yapardı. Bundan adım gibi emindim.

Derince bir nefes aldıktan sonra bu durumdan hiç de hoşnut olmadığımı belli edercesine Arat’a bakıp ilerdeki arabaya bindim. Korumalar izin ister gibi Arat’a baktıktan sonra arabaya bindiler.

“Nereye gidiyoruz Azra Hanım?”

Sahi nereye gidecektim? Bir sinirle çıkmıştım dışarı ama nereye gidecektim?

Elbette Esra’ya! Benim ondan başka sığınabileceğim bir liman yoktu ki... Bir de *nereye gideceğim* diye düşünüyordum. Esra bunu duysa yüksek ihtimal beni güzelce paylardı.

“Esra’ya gidelim.” dedim benden cevap bekleyen korumaları daha fazla bekletmeden.

Araba dakikalar sonra Esra’nın oturduğu apartmanın önüne geldiğinde hızla arabayı terk edip açık olan apartman kapısını goriye doğru çarparak içeri girdim.

Esra’nın oturduğu kata ulaştığımda durmadan zile basmaya başladım. Kapı açıldığında da günün ikinci şokunu yaşadım.

Buğra uyku mahmuru gözleriyle bana bakarken hemen arkasından Esra görüş alanına girdi. Üzerinde Buğra’nın gömleğiyle kapıya yaklaşırken dağılmış saçlarını düzenlemeye çalışıyordu.

“Buğra, kimmiş gelen?”

Buğra kapıyı ardına kadar açarak Esra’nın beni görmesine izin verdi.

“Azra!”

Esra şaşkın bir ifadeyle bana bakarken hızla içeri girdim.

“Ben de aynı tepkiyi vermek istedim Esra’nın ancak şu an çok sinirliyim.”

Salona girip kendimi koltuğa bıraktıktan sonra ikisini de işaret ederek konuşmaya başladım.

Berna Aslıhan

"Bu hâlinizin ne anlama geldiğini sormayacağım. Umurumda da değil zaten."

Esra, Buğra'ya içeri gitmesi için kaş göz yaparken yanına oturdu.

"Anlatmak ister misin?"

"Dün bütün gece evde yalnızdım ve sana daha güzel bir şey söyleyeyim mi?"

Başını olumlu anlamda salladı.

"Sabaha kadar kum torbası tekmeledim."

Esra'nın gözleri bir kez daha şaşkınlıkla açılırken "Ne oldu?" diye sordu.

"Arat dün gece eve gelmedi. Bana gelmeyeceğiyle ilgili haber vermediği için ben de merak edip aradım. Telefonu bir kadın açtı ve Arat'ın duşta olduğunu söyledi."

"Duşta?"

"Ben de aynen böyle bir tepki verdim."

Esra şüpheli bir ifadeyle yüzüne bakarken gözlerini kıstı.

"Bu seni neden rahatsız etti Azra? Sen değil miydin, onun ne yaptığı beni ilgilendirmes diyen?"

Ben cevapsız kalmayı tercih ederken Esra bu kez anaç bir tavırla bana doğru yaklaşıp ellerimi avucunun içine hapsetti.

"Bak güzelim, biliyorum kabullenmek istemiyorsun ama sen bu adama karşı olan duygularını bastırıyorsun. Ona olan duyguların sadece çocuklukta katmadı."

Bunu kabullenmek istemiyordum. Başımı usulca iki yana sallarken "Bana, ikimizin de özel hayatı olabilir dedi." dedim.

"Sen ciddi misin?"

"Evet. Onun bazı ihtiyaçları varmış ve ben bunları karşılayamazmışım. Evliliğimiz hiçbir zaman gerçeğe dönüşmeyecekmiş. Bana bunları söyledi."

"Peki, sen ne yapmayı planlıyorsun?"

Esra'nın sorusunu kısa bir süre düşündükten sonra birden aklına gelen fikirle oturduğum yerde doğruldum.

"Hayır!" dedi Esra başını hızla iki yana sallarken. "Yapma, sonra sen üzüleceksin."

Omzumun umursamaz bir tavırla sildim.

"Üzülürsem üzülürüm!"

Kum Taneleri

Ayağa kalkmışım ki Esra son anda önüme geçti.

"Ege'yi aramayı aklının ucundan bile geçirme."

"Arayacağım Esra! Madem Arat bana istediğini yapabileceğimi söylüyor, ben de istediğimi yapacağım."

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken bu kez cevapsız kalan taraf Esra olmuştu. Onun bu suskunluğu dikkatimi çekerken gözlerimle üzerindeki gömleği işaret ettim.

"Dökül bakalım, ne bu hâlin?"

"Valta senin düşündüğün gibi bir şey değil." dedi iki elini havaya kaldırıp savunmaya geçerek.

"Buğra üstsüz bir şekilde kapıyı açıyor daha da önemlisi gömleği senin üzerinde. Sence ben ne düşünmüş olabilirim?"

Esra utangaç bir şekilde gülümseyip başını önüne eğdi.

"Siz birliktesiniz!" dedim çılgıma engel olamayarak.

"Öyle gibi görünüyor."

"Ne demek öyle gibi görünüyor?"

"Biz dün seni bıraktıktan sonra gidip konuştuk. Zaten benim ondan hoşlandığımı biliyormuş. Sonra kendi duygularından bahsetti. Aşka inanmadığını, aile sevgisinden uzak büyüdüğünü, hayatında değer verdiği tek kadının sen olduğunu falan anlattı."

"Sonra?" dedim merakla Esra'nın cevabı etmesini bekleyerek.

"Şu an hissettiklerine tam olarak aşk diyemeyeceğini ancak ortada cinsel bir çekinden fazlası olduğunu söyledi. Yani şimdilik açık açık söylemese de benden hoşlandığını dile getirdi."

Duyduklarına şaşırsam da hem Esra hem de Buğra adına mutlu olmuştum. Zaten ben bu hayatta, içinde Arat'ın geçmediği her durumda mutlu olabiliyordum.

"Tebrik ederim canım. Sen merak etme, Buğra bu zamana kadar söylediği her şeyin arkasında durdu. Ben eminim, sana karşı hissettiği şey zamanla aşka dönüşecek."

Esra'nın mutlu olduğunu görmek beni biraz da olsa rahatlatmıştı. Güne zaten mutlu başlayamamıştım. Arat'ın bana karşı takındığı bu umursamaz tavrını artık kaldıramıyordum. Belki bu yaşananlar birkaç sene önce gerçekleşmiş olsaydı ona aldırınayabilirdim ancak şu an umursamaz davranmıyordum.

"Konuşmanız bittiyse gelebilir miyim artık?"

Berna Aslıhan

Buğra'nın sesini duyunca ikimiz de bakışlarımızı kapıya doğru çevirdik.

Koltuğa bıraktığım çantamı omzuma asarak "Gelebilirsin, ben gidiyorum zaten." dedim.

"Birlikte kahvaltı etseydik?"

Buğra'nın nazik teklifini geri çevirip ikisiyle de vedalaştıktan sonra evden çıktığımda korumalar hâlâ kapının önünde beni bekliyordu. Ağır adamlarla arabaya doğru ilerken birkaç dakika önce verdiğim karar hayata geçirmeyi amaçlayarak Ege'yi aradım. Birkaç kısa çalıştıktan sonra telefonun diğer ucundan Ege'nin heyecan dolu sesini duydum.

"Azra?"

"Ege nasılsın?" dedim onun bu heyecan dolu sesine aldım.

"İyiymi. Ben... Yani aramamı beklemiyordum da şaşardım."

"Müsaitsen bugün görüşelim mi?"

"O olur... Sen iyisin, değil mi?"

"İyiyim ben merak etme. Okulun otadaki kafede seni bekliyor olacağım."

Telefonu kapattıktan sonra arabaya binip korumalara gideceğimiz kafenin adresini verdim.

Bu yaptığının ne kadar doğru olduğu tartışılardı. Bütün yol boyunca Ege'yi kullanmadığımı kendime telkin edip durmuştum. Ne zaman bu saçma fikirden vazgeçecek gibi olsam Arat'ın söyledikleri zihnimde yankı bulmuştu. Belki de şu an sadece kendimi cezalandırıyordum. Bu yaptığım Arat'ın unurunda bile olmayacaktı ama yine de vazgeçmeyecektim. Şimdi değilse de bir gün Arat'ın bu saçma oyunu son bulacaktı ve biz boşanacaktık. İşte o gün geldiğinde hayatımı daha fazla Arat'ı bekleyerek geçirmek zorunda kalmayacaktım. Zaten yeteri kadar yıpranmıştım. Bundan sonra hayatımda beni yoracak değil, mutlu edecek sevgiyi istiyordum.

Araba kafenin önüne yanaştığında son bir kez daha düşünüp vazgeçmekten korktuğum için hemen indim. Ağır adamlarla içeri girdiğimde Ege'nin cam kenarındaki masada beni beklediğini gördüm. Ege'yi görünce bu kez adımlarımı hızlandırıp hemen yanına ulaştım.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum."

Bana uzatılan cılı havada kırılmadan sıktıktan sonra sandalyeme yer-

Kum Taneleri

leşip ellerimi masada birleştirdim.

"Ne içersin?" dedi Ege heyecanlı ses tonunu saklayamayarak.

"Sert bir kahve iyi olur."

Garsonu yanına çağırıp siparişleri verdikten sonra merakla yüzüne baktı. Onu buraya neden çağırdığını eminim ki tahmin dahi edemiyordu.

"Şu an seninle neden buluşmak istediğini merak ettiğini biliyorum ancak..."

"Ancak?"

Sabah olanlar aklıma gelince bir kez daha aynı şeyleri hatırlayıp sinir olmak istememiştim.

"Sorgulamasan olmaz mı?"

Ege sorgulayan bakışlarıyla beni süzerken "Olur ama sormak istediğini bir şey var." dedi gözlerini kısarak.

Sessiz kalmayı tercih ederken devam etmesi için bekledim.

"Sen... Yani benimle buradasın, kocan kızmaz mı?"

"Kocam mı?" Alaycı bir ifadeyle gülümsedim. "Bilmediğin şeyler var."

Ege merakla devam etmemi beklerken garson kahvelerimizi getirmişti. Kısa bir süre onun gitmesini bekledikten sonra bakışlarımı tekrar Ege'yle buluştum. Derince bir nefes alıp kahvem yudumladıktan sonra bilmediği gerçekleri anlatmaya başladım. Kocam sandığı kişinin aslında kim olduğunu, neden evlendiğimizi... Kurduğum her bir cümlede Ege mümkünmüş gibi daha çok şaşırıyordu.

Her şeyi anlattığımda sandalyeme yaslanıp Ege'nin vereceği tepkiyi bekledim. Kısa bir süre ne diyeceğini bilmez bir hâldi beni izledikten sonra sessizliğini koruyup kahvesini içmeye devam etti.

Ege'den bir tepki gelmeyeceğini anlayınca "Bir şey söylemeyecek misin?" dedim.

Sanki benim bir şeyler söylememi bekliyormuş gibi oturduğu sandalyede öne doğru uzanıp ellerini masada birleştirdi.

"Vay be! Yani, ben çok şaşırdım. Böyle şeyler sadece filmlerde olur sanırdım."

Tepkisi elbette tahmin ettiğim gibiydi.

"Hayatımın filmlerden hiçbir zaman bir farkı olmadı ki." dedim umursamazca onuzunu silkererek.

Berna Aslıhan

Aradan geçen birkaç saat boyunca Ege'yle sohbet etmiştik. Aslında bu, sabah olanların üzerine kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Elbette sorunlarımı Esra'yla paylaşabiliyordum ancak nedense Ege bana iyi gelmişti.

"Azra..."

"Efendim?" dedim içten bir gülümsemeyle.

"Ben seni tanımak istiyorum."

"Tanıyorsun ya zaten Ege."

"Öyle değil, yani nasıl söylesem... Daha yakından tanımak istiyorum. Tabii sen de istersen?"

Ben bundan sonra ne isteyebilirdim ki? Arat'ın umursamaz tavrı ortaydı. Hem artık karşılıksız bir şeyleri kendi kedinne yaşamaktan gerçekten yorulmuştum. Sonuçta Ege beni seviyordu. Senelerdir kurduğum hayallerin aksine belki de Ege'yle olmalıydım. Arat, sadece çocukluk yıllarımdan kalma bir kalp kırıklığı olarak anılarımda yer edinmeliydi.

"Neden olmasın?"

Neredeyse hava karamak üzereydi ve ben saatlerdir Ege'yle aynı kâfede sohbet ediyordum. Onunla konuştukça aslında farklı biri olduğunu anlamıştım. Arat gibi soğuk değildi, fazlasıyla sıcakkanlıydı. Karşısındaki insandan fikirlerini esirgemiyor, aksine ne hissettiğini gayet rahat bir şekilde dile getiriyordu ve en önemlisi beni dinliyor, fikirlerime saygı duyuyordu.

Kafeden çıktığımızda korumalara bizi takip etmesini işaret ederek Ege'nin arabasına bindim. Arabaya yerleştüğümüzde Ege kısa bir süre dikiz aynasından korumalara bakıp yarım bir tebessümde bulundu.

"Sanırım şu çakma kocan fazla korumacı biri."

"Öyle de denebilir." dedim ben de onun gibi gülümsemeye çalışarak.

Ne diyecektim ki? *Galiba benim peşimde birileri var, Arat da gencecik yaşında bana bir şey olmasın diye abim ve diğerleriyle birlik olup peşime adamı taktı* diyecek hâlim yoktu. Bunun yerine, Arat'ın fazlaca korumacı olduğunu düşünebilirdi.

Korumalarla önlü arkalı evin önüne yaklaştığımızda Arat'ın garajda duran arabası dikkatimden kaçmadı. Demek bugün eve erken gelmeyi tercih etmişti. Belki de bugün Oya'dan erken ayrılmıştı. Kendi kendime sinirlenmeyi bir kenara bırakıp gülümseyen yüzümü Ege'ye çevirdim.

Kırmızı Taneleri

"Bugün için çok teşekkür ederim Azra. Beni, arayarak gerçekten çok mutlu ettin."

Yüzümdeki samimi tebessümü bozmadan "Güzel vakit geçirdim." dedim.

"Yine çıkarız, değil mi?"

"Okullar açılıyor zaten. Bundan sonra her gün birlikteyiz."

Ege'nin gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken gözlerim pencereden bizi izleyen Arat'a kaydı.

"Bunu senden duyduğuma sevindim."

Gözlerimi Arat'tan uzaklaştırıp Ege'ye döndükten sonra tekrar samimi bir tebessümde bulundum.

"Neyse, ben eve gireyim artık."

Ege usulca yaklaşıp yanağıma bir öpücük bıraktığında gözlerimi bir an olsun Arat'tan uzaklaştırmadım. Bakışlarındaki anlam öylesine açıktı ki... Resmen öfkeden kuduruyordu.

"İyi akşamlar."

"Teşekkürler, sana da iyi akşamlar."

Sessizce arabadan mrip eve doğru ilerlerken Arat öfkeyle perdeyi kapatıp gözden kaybolmuştu. Adımlarımı hızlandırma zahmetine girmeden ağır adımlarla devam ettim.

Çantamdaki anahtar bulduktan sonra aceleci davranmadan kapıyı açtım. Eşyalarımı portmantoya bıraktığında Arat karşıdaki koltuğa oturmuş boş gözlerle yere bakıyordu.

Ona aldırmadan yukarı çıkacağım sırada *meraktan uzak* sesini duydum. Meraktan uzak diyorum çünkü içinde geçen tüm kesinlikle öfkeliydi.

"Kimdi o çocuk?"

"Arkadaşım." dedim umursamaz tavrımdan ödün vermeden.

"Arkadaşın?" dedi sorgular gibi yüzüme bakarak.

"Evet, arkadaşım. Hemen sen sabah kendin söylemedin mi *ikimizin de özel hayatı olabilir* diye?"

Oturduğu yerden kalkıp birkaç adımda yanıma ulaştıktan sonra bakışlarındaki öfkeyi saklama çabası duymadan gözlerimin içine baktı.

"Söyledim... Söyledim de bu kadar hızlı bir giriş beklemiyordum senden. Maşallah yedekte bekleyenler varmış."

Sen söylediklerin zihnimde yankı bulurken daha fazla bu rahat tavrı-

Berna Aslıhan

nun arkasına saklanamamıştım.

"Semin derdin ne be! Daha sabah kendin söylemedin mi istediğini yap diye?"

"Azra bana sesini yükseltme. Sadece seni korumaya çalışıyorum, anla artık şunu." dedi her zamanki rüfusuz ses tonuyla.

"Koruma ya! Koruma, istemiyorum! Sadece benden uzak dur!"

Arat'ın bir şey söylemesince izin vermeden hızla odaya çıktım ve üzerimi değiştirip yatağa girdim. Artık fazla oluyordu bu adam. Ondan beni korumasını isteyen falan yoktu. Bana böyle davranacaksa beni korumasın daha iyiydi!

Günler hızla birbirini kovalarken Arat'la aramızdaki mesafe sürekli açılıyordu. Aynı evin içinde âdeta iki yabancı gibiydik. O, geceleri eve sürekli geç geliyordu ve ben de artık bu durumu yadırgamıyordum. Birbirimizi görmemek için herhangi bir çaba sarf etmiyorduk ancak aradaki bu uzaklıktan ikimiz de şikâyetçi değildik.

Elimdeki kahveyle masalardan birine yerleştiğimde zihnimdeki yorgunluğa rağmen gülümsemeye çalıştım. Ne olursa olsun okulu özlemiştim. Bu helki de bölümünü sevmemden kaynaklanıyordu. Çocukluğundan beri hep babam gibi başarılı bir avukat olmayı dilemiştim. Şimdi bu isteğimi gerçekleştirmek için önümde sadece birkaç sene vardı.

En azından hayatımda yolunda giden bir şeyler oluyordu. Arat'la olan saçma birlikteliğim bir gün son bulduğunda kendi hayatıma adım atacaktım. Şimdilik bundan tam olarak emin olamasaım da sanırım bu huzurlu günlerde yanımda Ege olacaktı.

Boş kahve bardağım kenardaki çöpe atıldıktan sonra kapıda beni bekleyen Ege'ye doğru hızlı adımlarla ilerledim. Günlerdir her okul çıkışında eve birlikte gidiyorduk.

Arat artık eve erken gelmediği için bu sahneye şahit olamıyordu ancak korumalardan haberlerimi aldığına adımı gibi emindim.

"Yorulduğun değil mi?" dedi Ege gözlerini yoldan ayırmadan.

"Hem de çok..."

Bakışları dikiz aynasına kayarken derince bir nefes aldı.

"Bu korumalar hep peşinde mi?"

Bıkkın bir ifadeyle Ege'ye dönerek "Maalesef öyle." dedim.

Kum Taneleri

"Neden peki?"

"Abimin ve Arat'm işlerinden dolayı. Yani iş hayatları pek güvenilir sayılmaz. Onlar da başıma bir şey gelmesinden korkuyorlar."

Ege bu kez sessiz kalmayı tercih ederken ben de herhangi bir şey söyleme gereği duymamışım.

Dakikalar sonra araba evin önünde yavaşladığında "Beni bıraktığın için teşekkür ederim." dedim içten bir tebessümle Ege'ye bakarak.

"Önemli değil."

Arabadan inmek üzere hareketlendiğim sırada Ege nazıkçe bileğimi kavradı.

"Azra..."

"Bir şey mi oldu?"

Başını iki yana sallarken "Yarın seni alayımı mı? Birlikte gideriz okula." dedi çekingen bir ifadeyle.

Bir süre düşündükten sonra yanlış anlamaması için tekrar gülümsedim.

"Ben sana haber veririm olur mu?"

"Peki." dedi anlayışla gülümseyerek.

"Görüşüz."

Arabadan inip eve doğru ilerlemeye başladım. Birkaç adım atmıştım ki arkama dönüp baktığımda Ege'nin eve girmem için beklediğini gördüm. Gitmesi için elinle işaret ettikten sonra Gülay teyzenin gitmiş olduğunu tahmin ederek çantaındaki anahtar bulup kapıyı açtım.

Ayakkabılarımı çıkarıp kenara koyduktan sonra çantamı da portmantoya astım. Evin ışıklarının yanıyor olduğunu fark edince Arat'm evde olduğunu düşündüm. Karnımdan yükselen gürültular bana derhâl bir şeyler yememi emrederken hızlı adımlarla mutfığa girdim.

"Dur sen, ben ahırım."

Karşımdaki manzara vücudumdaki ötkenin seviyesini arttırırken Arat ve henüz kim olduğunu bilmediğim kıza baktım. İkisi birlikte sofrayı hazırlıyordu. Arat'ın bıraktın sofrayı hazırlamasını, tabağını bile masaya koyduğunu görmemiştim. Nereden geliyordu bu sofrayı hazırlama aşkı?

"Azra hoş geldin."

Gözlerim kısa bir süre Arat'ı bulsa da cevap vermeden ötkeli gözlerle mutfağında dolaşan kıza baktım. Özel hayatınız olsun dedik de böyle bokunu çıkartıp eve getiririm demedik ama...

Dur Azra! dedi içindeki Pollyanna. *Belki de sadece arkadaşındır.*

Berna Aşıkhan

Ben neler olduğunu kavramaya çalışırken mutfağında elinde benim tabaklarımla dolaşan kız gülümseyerek “Merhaba ben Oya.” dedi.

Yok artık ama ya! Geceyi kızın evinde geçirmiş olması yetmiyor gibi bir de cvimize mi getirmişti? Gerçekten bu kadar fazlaydı!

Öfkeli bakışlarını Arat'a çevirirken Oya son derece rahat bir ifadeyle, "Sen Azra olmalısın." dedi. İçimdeki öfke kat sayısını arttırırken Oya'ya cevap verme girişiminde bile bulunmadan Arat'a döndüm.

"Seninle biraz konuşabilir miyiz? *Yalut...*"

Arat hiçbir şey söylemeden mutfaktan çıkarken ben de arkasından takip ettim. Salona ulaştığımızda Arat gayet rahat bir tavırla kenardaki koltuğa yerleşti.

"Evet, seni dinliyorum."

Maalesef ben onun kadar rahat olamayacaktım. Ellerimi belime yaslarken öfkeli bakışlarını Arat'a çevirdim.

"Bu ne demek oluyor?"

"Ben ortada sinirlenecek bir şey göremiyorum. Sen neden sinirlisin kı?" dedi rahat tavrından taviz vermeden.

Bir de soruyor ya! Utanmaz!

"Arat, yattığın kadını evimize mi getiriyorsun?"

Sinirle gözleri parladı.

"O çocuk seni iki haftadır eve bırakıyor, ben bir şey diyor muyum?"

"İkisi aynı şey değil! Hem sen akşamları eve bile uğramıyorsun. Nereden biliyorsun Ege'nin beni eve bıraktığını?"

Ashında bu sorunun cevabını elbette biliyordum. Tek amacımı bunu ona itiraf ettirmekti.

"O adamları senin yanına sadece şöförlüğüne yapsınlar diye verme-

dim Azra."

Bunu o kadar rahat bir ifadeyle söylemişti ki sanki olması gereken buymuş, henim özel hayatım olamazmış gibi...

Başımı onaylanmaz bir tavırla iki yana sallarken bu konuşmaya daha fazla devam etmek istemiyordum. Biliyordum, Arat kurduğu her bir cümlede beni biraz daha sinirlendirecekti. Mutfğa yöneldiğim sırada kapı çalınca adımlarımı aksi yöne çevirmiştim ki Arat benden önce davranıp kapıyı açtı.

Kapıda Buğra'yı görünce "Hoş geldin." deyip mutfğa girdim.

Buğra da Arat'la selamlaştıktan sonra peşimden mutfğa girdi.

"Hoş buldum fıstık. Nasılsın?"

"Sinirli." dedim arkası dönük olan Oya'ya bakarak.

"Hayırdır?"

Buğra'nın sorusuna karşılık gözlerimle Oya'yı işaret ettiğimde sinirle kenardaki sandalyeye yerleştim.

Oya bize doğru döndüğünde ikisi göz göze gelmiş ve Buğra benim heklediğimin aksine şaşkın bir ifadeyle kıza bakmıştı.

"Oya! Senin ne işin var burada?"

Yok artık! Buğra da mı tanıyordu bu kadını?

"Arat Bey'le bakmamız gereken birkaç dosya vardı da yetismeyince beni eve davet etti." dedi Oya son derece rahat bir tavırla.

Arat Bey. Bu kadın yattığı herkese bey diye hitap ediyor sanırım ya da başkalarının yanında ilişkilerini açığa vurmak istemiyorlar.

"Sen tanıyor musun Oya Hanım'ı?"

"Evet, bizim şirkette muhasebe bölümünde çalışıyor."

Ohh, işte bu harika! Her gün dip dibe yani bunlar?

İçimden geçenleri dile dökmek için büyük bir savaş verirken bu kez kulaklarımda Arat'ın sesi yankı buldu.

"Hadi yemek yiyclim."

"Sizce afiyet olsun, ben aç değilim."

Hızla oturduğum sandalyeden kalkıp kapıya yönelmiştim ki Arat ani bir hareketle kolumdan kavrayıp durmamı sağladı.

"Otur Azra, kızdıtma beni!"

Bu defa teslim olmaya niyetim yoktu. Öfkeyle gözlerinin içine bakarken ellerinin arasındaki kolumu hırsla kendime çektim.

"Aç değilim dedim! Nesini anlamadın?"

Kum Taneleri

Biz birbirimizi boğacakmış gibi bakışırken Buğra ve Oya şaşkın gözlerle bizi izliyordu.

"Sana. Otur. Dedim."

Sanki sabrı taşmak üzereymiş gibi her bir kelimenin üzerine basarak konuşmuştu.

"Oturmazsam ne olur?" dedim bu defa tehditkâr tavrına aldırmadan.

Şu an istediğim tek şey onu incitmektir. Ben nasıl inciniyorsam o da aynı şekilde incinmeliydi ama onu nereden vuracağımı biliyordum. Biraz ağır olacaktı ancak bana böyle davranamayacağını öğrenmeliydi.

Aral'a biraz daha yaklaştıktan sonra diğerlerinin duyamayacağı kadar alçalttım sesimi. "Söylesene, oturmazsam ne yaparsın?"

Bir adım gerileyip elimi ağzıma kapattıktan sonra yapmacık bir ifadeyle korkmuş gibi gözlerine baktım.

"Ah pardon! Sana karşı gelmemeliyim, değil mi? Yoksa erkeklüğimi kutlanıp geçen geceki gibi bana haddimi bildirirsin!"

Gözlerindeki ifade öfkeden mahcubiyete dönerken çoktan pişman olmuşum ancak geri adım atmayacaktım. Ondan daha vicdanlı olduğum su götürmez bir gerçektir. Gözlerimin içine bariz bir kırgınlıkla bakarken Aral'ın bu hâline aldır mıyormuş gibi mutfağın çıkışına doğru yöneldim.

"Şimdi çekil önümden."

Hiçbir şey söylemeden önümden çekildiğinde hızlı adımlarla yukarı çıktım ve telefonu elime alıp Ege'yi aradım.

"Teklifin hâlâ geçerliyse sabah birlikte gidebiliriz."

"Tabii ki geçerli ama Aral kızmaz mı?"

"Yok, kızmaz merak etme. Sen sabah dokuz gibi alırsın beni olur mu?"

"Olur... Gelmeden ararım seni."

Telefonu kapattıktan sonra öfkeyle etrafıma bakındım. Sinirimi bir şekilde atmazsam yine Aral'la kavgaya edecektik. Ancak bu defa böyle olmasına izin vermeyecektim. Her kavgamızda ben ondan daha çok yıpranıyordum.

Odanın içinde bir sağa bir sola yürüneye devam ederken kısa bir zaman dilimi içerisinde gözlerim yatakla buluşunca yastığı öfkeyle yere fırlattım.

Oldu olacak bir de ben aşağıda yatayım da onlar burada yatsın!

Kendini hiç bu kadar küçük düşmüş hissetmemiştim. Ben onu kim-senin yanında küçük düşünmek için uğraşmamışım. Hatta o, benim düştüğüm bu durumu yaşamasın diye Ege'yle okul dışında bile görüş-müyordum. Ancak anlıyorum ki Arat bunu hak etmiyormuş.

İkinci yastığı da yere fırlattıktan sonra kendimi yatağın üzerine bıra-kırken Buğra görüş alanına girdi.

"Gelebilir miyim?" dedi yerdeki yastığı eline alırken.

Başımı olumlu yönde salladığımda Buğra yastığı yatağa koyup yanı-ma oturdu. Gözlerimi özellikle kaçınırken Buğra bu kez nazik bir doku-nuşla çenemden kavrayıp kendisine bakmamı sağladı.

"Neler oluyor Azra, neden bu kadar sınırlısın?"

Sorduğu sorudan anladığım kadarıyla, Oya ve Arat arasında olanlar-dan haberi yoktu. Ona anlatıp da sınırını daha fazla bozmak istemiyor-dum. Her ne kadar evliliğimiz gerçek olmasa da Arat'ın birlikte yaşad-ığımız eve düşüp kalktığı kadını getirmesini hoş karşılatmazdım.

"Arat'a hâlâ öfkeliyim." dedim yalan söyleyerek.

"Bu konuya ben karışamam ancak sizin bu şekilde mutsuz olduğun-u görmek istemiyorum. Hadi gel, inip beraber yemek yiyelim."

"İstemiyorum Buğra." dedim bu kez kendimi geri çekip başımı diğer tarafa çevirerek.

"Ben buraya Arat'ın meymenetsiz suratını görmeye gelmedim. Şirkerte bütün gün yeteri kadar görüyorum zaten. Hadi güzelim... Lütfen..."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra yenilgiyle omuzlarını düşürüp ayağa kalktım.

"Peki, ama sadece senin için iniyorum yemeğe."

Buğra elini omzuma atarken usulca bedenimi kendine çekip alınma sıcak bir öpücük bıraktı.

Ağır adımlarla odayı terk ettikten sonra birlikte mutfığa doğru yö-neldik. İçeri girdiğimizde Arat ve Oya işle ilgili konuşuyordu. Sessizce geçip masadaki yerimi aldım.

Sadece üçünün yaptığı iş konuşmaları dışında sessizdim. Hoş benim-le konuşmak için herhangi bir çaba göstermemiş olmaları da ayrı bir meseleydi.

"Eee Azra, sen neler yapıyorsun? Okuyorsun değil mi?"

Oya'nın sesini duyunca çatalımla tabımdaki yemeği didiklemeyi bı-

Kum Taneleri

rakıp başımı olumsuz yönde salladım.

"Kaçınca sınıf?"

"İki." dedim aruk susmasını umarak ancak susmaya pek niyeti yok gibiydi.

"Hangi bölümdesin?"

Sorularından sıkılmaya başlasam da diğertlerine bu durumu belli etmeden tekrar çatalımı elime alıp yemeğime döndüm.

"Hukuk."

Kısa cevaplar veriyor olmama rağmen neden hâlâ konuşmaya çalıştığını anlayamıyordum.

"Babası kadar harika bir avukat olacak." dedi Buğra gururla bana bakarak.

Evet, babam gibi bir avukat olacağım ki beni de manyağın biri, deniz kenarında bir arabanın içinde patlatsın! Sarurım benim aynı sona nail olmanı için avukat olana kadar beklememe gerek kalmayacaktı. Mezarlığa gitmeden önce bulduğum notta yazarlar göz önünde bulundurulursa sonum zaten yakın gibiydi.

"Kitaplar kalın mı?"

Oya'nın vazgeçmeye niyeti yoktu anlaşılır. Sorduğu bu saçma soru bir hukuk öğrencisinin rastlayabileceği en klasik soruydu.

"Fazlasıyla kalın." dedim ilgisiz görünmeye devam ederek.

Oya kötü bir kıza benzeriyordu. Yani dışarıdan bakınca gayet usturuplu giyinen, son derece ağır başlı biri gibi duruyordu. Kim derdi ki evli bir adamla düşüp kalkıyor diye. Aslında Arat'la arasında bir ilişki olmasaydı onu sevebilirdim bile.

Yemeğin geriye kalan birkaç dakikası sessizlik içinde geçti. Oya kendisine karşı olan tavrımı anlamış mıydı bilmiyorum ancak bir daha herhangi bir soru sorma girişiminde bulunmadı. Yani en azından yalnız kalana kadar...

Arat ve Buğra yemekten sonra çalışma odasına geçerken biz de Oya'yla beraber mutfakı toplamaya başladık. Şu halime gerçekten gülmek istiyordum. Resmen kocamın metresiyle beraber sanki iki arkadaşmış gibi yemek yemiş, şimdi de mutfakı topluyorduk.

"Arat Bey'le geçinmek zor olmuyor mu?"

Oya'nın sorusuyla beraber derin düşüncelerimden sıyrıldım.

"Neden sordun ki?" dedim merak dolu bakışlarıma engel olamadan.

Herbâlde beni hayatlarından defettikten sonra onunla yaşamaya niyeti vardı.

"Yani o yapı itibariyle çok sert biri. Tanı anlamıyla Kemal Bey'in oğlu. Şirkette herkes çok korkuyor ondan."

Sen neden korkmuyorsun? demek istesem de masadaki son tabağı elim aldktan sonra umursamazca omzumu silkip cevap verdim.

"Evde de çok farklı sayılmaz." Elimdeki tabağı bulaşık makinesine yerleştirirken birkaç gece önce yaşananlar aklıma gelince "Arat değer verdiği insanlara karşı o korkutucu tavırlarından biraz olsun sıyrılabilir." dedim.

Sonra birden beni kolumdan tutup yatağa attığı, üzerimdeki gecceği parçalayarak çıkardığı görüntüler geldi gözümün önüne.

"Ama yine de..." Bakışlarımı Oya'nın gözlerine sabitledim. "Değer verdiği insanlar da olsa sınırlendiği zaman zarar vermekten çekinmiyor."

Söylediklerimden sonra bir daha bir şey sormadı ve sessizlik içinde mutfağı toplayıp salona geçtik. Biz salona girdiğimizde Arat ve Buğra her zaman olduğu gibi yine maç izliyordu.

Arat ifadesini hiç bozmadan televizyona bakarken Buğra yerinde duramıyor, sürekli hakeme ve futbolculara küfrediyordu.

Oya, Buğra'nın yanına geçerken ben de koltuğun arkasından doluşarak Arat'ın yanındaki tekli koltuğa oturdum.

"Ulan ben senin var ya! Sen git bale yap! Futboldan bir bok anladığın yok!"

Buğra'nın gür sesi salonun duvarlarında yankı bulurken kapı çalınca hemen oturduğum yerden doğrulup kapıya koştum. Gelen Esra'ydı.

"Buğra'ya ulaşamıyorum, burada mı?"

Henüz Esra'ya cevap vermek üzereydim ki benim herhangi bir şey söylememi beklemeden hızlı adımlarla salona girdi.

Bakışları önce Buğra'yı bulsa da Oya'yı gördükten sonra gözlerini kısarak Buğra'nın yanında oturan Oya'ya baktı.

"Bu kızıl yelloz kim?"

İkinci kez cevap vermek üzere ağzımı açmışım ki Buğra, Esra'yı görür görmez hızla yerinden kalkıp mahcup bir ifadeyle kendini savunmaya geçtiği için yine hiçbir şey söyleyemeden açıkta kalan ağzını kapatmak zorunda kaldım.

Kum Taneleri

"Siktir ya! Biz seninle buluşacaktık değil mi!"

Aman bana ne be! Ne hâliniz varsa görün. Kimse konuşmama fırsat vermiyor zaten. Umursamazca omzumu silkip Arat ve Oya'nın ortasına oturduktan sonra ikisinin tartışmasını izlemeye koyuldum.

"Evet Buğra, buluşacaktık. Tam bir saat seni aradım ancak ulaşamadım."

"Özür dilerim bebeğim, gerçekten duymadım."

Oya da dâhil olmak üzere hepimiz şaşkın bir ifadeyle Buğra'ya baktık.

"O, az önce bir kadından özür mü diledi?" dedi Arat duyduklarına anlamıyormuş gibi.

"Sanırım öyle yaptı."

Hâlâ şaşkınlıkla Buğra'ya bakıyordum. Arat onaylamaz bakışlarla Buğra'yı süzerken Esra çemkirmeye devam etti.

"Buraya geleceğini söyleseydin de en azından bu yağmurda sokakta beklemeseydim!"

Buğra tekrar kendini açıklamaya koyulduğunda şaşkınlıktan irileşmiş gözlerim mümkünmüş gibi daha da açıldı. Ben hayatım boyunca Buğra'nın böyle bir sahnesine şahit olmamıştım. Şu anda da bu olaya birebir tanık oluyor olmasam inanmazdım.

Buğra beni şaşırtmaya devam ederek Esra'nın yanına ulaşip sınırlanmak yerine yanına kısa bir öpücük bıraktı ve tekrar özür diledikten sonra bizimle vedalaşıp kol kola evi terk ettiler.

"Tencere kapak misali, tam birbirlerini buldular."

Arat bu tepkime gülümsedikten sonra sanki bir şey hatırlamış gibi yerinde heyecanla kıpırdandı.

"Hani bu Buğra âşık falan olamıyordu?"

Bilmem derecesine omuzlarını kaldırırken dudaklarını bükmeyi de ihmal etmedim. Henüz olanların şokunu atlatabilmişken Oya'nın sesi kulaklarımda yankı buldu.

"Âşka inanmayan insanların tek eksiği, doğru kişiyi bulamamış olmasıdır. Karşımıza çıkan her insanla bir şeyler yaşamaya çalışıyoruz ve işler bizim istediğimiz gibi gitmeyince de kendimizi âşık olamıyormuş gibi hissediyoruz."

Arat ve ben, Oya'nın sözlerinden sonra bakışlarımızı şaşkınlıkla ona çevirdik. İkimiz de sessiz kalmayı tercih ettik ve Oya konuşmaya

devam etti.

“Yani demek o ki doğru insan karşına çıkana kadar kimseyle yolunda giden bir ilişki yürütemezsin.”

Kısa bir an... Sadece çok kısa bir an Arat’la gözlerimiz birbirini buldu. O bakışlarda sanki derin anlamlar yüklüymüş gibiydi ya da ömrüm boyunca olduğu gibi yine saçma bir beklentiye girmiş ve Arat’ın gözlerinde aslında görmek istediğimi görmüştüm.

Başımı onaylamaz bir tavırla iki yana sallarken oturduğum yerden doğrulup ayağa kalktım.

“Ben yatayım artık. Size iyi sohbetler.”

İkisine de başımla selam verdikten sonra merakıma yenik düşüp ne yaptıklarına bakmamak için hızla yukarı çıktım. Onları yalnız bırakmak ne kadar akılcıcaydı ki? Gerçekten hazen kendime kızmıyor degildim. Arat’la ilgili hiçbir beklentim kalmadı dediğimi her an sanki bana inat olsun diye yeni gelişmeler oluyordu.

Üzerimi değiştirdikten sonra bedenimi soğuk yorganın altına gizledim.

Acaba ben kalkınca yerimi Oya mı doldurdu? Belki de Arat’ın koltuğun altına girmiştir. Başımı falan yaslamıştır göğsüne.

Yattığım yerde soluma döndüm.

Ya şu an öpüşüyorlarsa?

Nefesimi sinirle dışarı verip tekrar sağma döndüm.

Belki daha da uleri gitmişlerdir, olamaz mı?

Benim evimde, benim koltuğunda... Düşünme Azra! Düşünme... Bırak ne halt ediyorsa etsün.

Ne ara yemeye başladığımı hatırlamadığımı tımağımı ağzımdan uzaklaştırdım. Kıskanıyor muydum ben bu adamı? Belki birazcık... O! Hadi ama! Kimi kandırıyordum ki? Elbette kıskanıyordum.

“Hani sen yatıyordun?”

Arat’ın sesini duyunca içimi kemiren saçma düşünceleri bir kenara bırakıp gözlerimi kapattım.

“Daha on dakika olmadı yatalı Arat. Ne ara uyuyabilirim ki?”

Odanın içinde yankılanan ayak seslerini dinlerken gözlerimi itinayla kapalı tutuyordum.

“Oya gitti.”

“Mübarek olsun. Ne yapayım?”

Kum Taneleri

Demek ki benim zihnimde canlanan sahneler gerçekleşmemiştir.

"Yani sen gidince o da gitti. Kalmadı fazla." dedi Arat yatağa uzanırken.

Bu defa sessiz kalmayı tercih etmiştim. Ne diyecektim ki? *Erken gümüş ben biraz daha koltuğunda oynayırsınız sanmıştım* mı diyecektim? Saçmalamak yerine susmak en iyisiydi.

Sadece birkaç nefes uzağımda yatan bedeninin sıcaklığını hissederken kalp atışlarının hızlanmasına engel olamamıştım. Bu adam nasıl oluyordu da ona karşı bu kadar öfkeliyken bile kalbimin hızlanmasına neden olabiliyordu anlayamıyordum.

Daha da kötüsü ben neden kendimi ondan uzak tutamıyordum? Her defasında artık Arat'ın benim için bir şey ifade etmediğini savunuyorum. sonra yine kendimi ondan etkilenirken ya da kıskanırken buluyordum.

Sabah uyandığımda bakışlarım yanımda yatan Arat'ı bulunca şaşımadan odememişim. Sonuçta birkaç gündür geceleri geç geliyor, sabah da ben uyanmadan kalkıp gidiyordu. Yattığım yerden yavaşça doğrulduktan sonra komodindeki saate baktım. Neredeyse sekiz olmak üzereydi.

Acaba uyandırmalı mıyım? Ya hastalandıysa ve hâlâ o yüzden uyanmadıysa? Kısa süren katarsızlığımın ardından ateşine bakmak için elimi alınma yaklaştırmak aklıma geçen sabah gerçekleşen olay gelmişti. Bu defa üzerinde bormoz olmasa da hatırı sayılır derecede açık bir gecelik vardı.

Elimi alınma koymak ve koymamak arasında gidip gelirken Arat gözlerini açmadan konuşmaya başladı.

"Tepemde neden dikildiğini öğrenebilir miyim?"

Ayı içte ayı! Bir de onun için endişeleniyorum. Ne aptallık ama!

"Sana bir soru sordum."

Gözleri hâlâ kapalıydı. Göremeyeceğini bilsem de umursamazca omzumu silktilim.

"Sadece hâlâ uyuyor olman garip geldi. Hasta falan mısn?"

Bunu o kadar umursamazca söylemişim ki ben Arat'ın yerinde olsam hasta olsam bile değilim derdim.

Arat ise benim düşündüğümün aksine cevap vermeden arkasını döndü ve uymaya devam etti.

Berna Aslıhan

Bazen bu adama *ayı* dediğim için üzülüyorum ancak hak ediyor!

Sinirle yataktan kalktıktan sonra kapının arkasında asılı duran bornozumu alıp duşa girdim.

Ege kısa bir süre sonra gelmiş olurdur. Bir yandan duş almaya devam ederken diğer yandan da dün gecenin üzerine Arat'ın nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum. Gerçi kızsız bile çok da umurunda değildi. Sonuçta o değil miydi özel hayatımız olabilir diyen ve hemen akabinde Oya denen kadını evimize getiren? Ben en azından Ege'yi eve getirmiyordum ve içim bu konuda rahatı.

Duşıma son verip odaya döndüğümde telefonumdaki birkaç cevapsız arama dikkatimi çekmişti. Odada Arat'ın olmasını umursamadan dolabın karşına geçtim ve giyeceğim kıyafetleri çıkarıp kenara koydum.

Sırtımı yatağa doğru dönüp bornozu çıkarmadan iç çamaşırlarımı üzerime geçirdikten sonra yatağın üzerine koyduğum pantolonu alıp yine bornozu çıkarmadan giydim. Sıra gömleğe gelmişti. Arat'ın hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol ettikten sonra bornozumu çıkardım. Saçlarımdan akan sulara aldırmadan kapının arkasındaki havluya uzanmıştım ki Arat'ın sesi odanın duvarlarında yankı buldu.

"Ben sana odada böyle dolaşma demedim mi?"

Yüzüm utançla kızarıırken yatağın üzerindeki gömleğe hızla uzanıp üzerime geçirdim ve arkamı dönüp düğmelerini iliklemeye başladım.

"Uyuyorsun sanmıştım."

Arat cevap vermeden yanımdan geçip lavaboya girdiğinde yüzüm strasıyla kırmızının tonlarına bürünürken az önce olanları düşünmemeye özen göstererek makyaj masasına oturdum ve saçlarımı taramaya başladım.

Makyajım henüz bitmişti ki lavabonun kapısı aralandı ve bornozla çıkmasını beklediğim Arat sadece belindeki havluyla odaya girdi. Arat'a belli etmemeye çalışarak bakışlarımı derhâl üzerinden çektim.

Telefonum tekrar çalmaya başlayınca hızla ayağa kalkıp çantamı omzuma taktım.

"Efendim?"

"Günaydın Azra. Ben yarım saate kadar gelmiş olurum."

"Tamam. ben hazırım zaten."

Telefonu kapatıp çantama koyduğumda Arat kısa bir süre bana baksa da kiminle konuştuğumu sorgulamadan eşyalarıyla beraber lavaboya

Kum Taneleri

geri döndü.

"Günaydın kızım."

Gülây teyzenin sesini duyunca yüzüne samimi bir tebessüm yerleştirdim.

"Günaydın."

"Arat Bey uyandı mı?"

"Evet, iner şimdi."

"Hadi sen geç o zaman, bak kahvaltı hazırladım."

Başımı olumlu yönde sallarken kızarmış ekmek kokusunu içime çekerek mutfığa girdim. Hızlı bir şekilde kahvaltımı edip arada bir saati-mi kontrol ediyordum. Neredeyse dokuz olmak üzereydi.

Kahvaltımı bitirmek üzereyken Arat'ın merdivenlerde olduğunu belli eden sesleri işitince hemen kalkıp mutfığı terk ettim. Arat merakla ne diyeceğimi beklerken umursamaz bir tavırla, "Ege beni almaya gelecek, haberin olsun." dedim.

Aslında ona açıklama yapmak ya da haber vermek zorunda bile değildim. Bir an ne söylediğimi idrak edememiş gibi yüzüme baktığında aynı boş bakışlarla arkama döndüm.

"Özellikle sana haber veriyorum ki o zavalı korumalar da boşuna yorulmasınlar sana haber vermek için."

Kapıya ulaşmak üzereyken Arat'ın memnuniyetsiz ses tonu kulaklarında yankı buldu.

"Artık biraz abartmıyor musun Azra?"

Bunu Arat mı söylüyordu? Hanı metresini evimize getiren Arat... Ciddi olamazdı öyle değil mi?

"Pardon, acı abartıyorum? Senin gibi eve mi getiriyorum, yoksa geceyi yanında mı geçiriyorum?" dedim öfkeli bir ifadeyle Arat'a dönerken.

Cevap vermek için öne atılacağı sırada zil çalmaya başlamıştı bile.

"Ege de geldi zaten."

Heyecanla kapıya koştum ve Arat'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden dışarı çıktım.

"Siz beni takip ediyorsunuz. Ben Ege'yle gideceğim okula."

Korumalar eş zamanlı olarak pencereden bizi izleyen Arat'a döndüğünde ben de merakla vereceği tepkiyi bekledim. Bir süre tepkisiz kalsa da en sonunda belli belirsiz kafasını salladı.

"Harika! Hadı gişelim."

Bu kez korumalar yerine Ege tutuyordu kapımı. Şu kapı tutma olayına da oldum olası sinir olmuşumdur. Sanki benim elim ayağım yok da onlar benim için kapıyı açıyorlar.

Neyse Azra, sakın ol'

Stresten saçmalamaya başladım yine. Camdan hâlâ bizi izleyen Arat'a baktığımda gözlerinden resmen ateşler çıkıyordu. Bir de *kadınları anlayamıyoruz* diyorlar. Ulan siz bir kendinize baksanıza! Neymiş, erkekler düz mantıkmış. Nah düz mantık! Bildiğin oyun içinde oyun çeviriyorlar.

Neydi şimdi bu Arat'ın hâlleri? Sanki aşkımdan ölüyor da ben onu görmüyormuşum gibi bakmalar falan... Yok arkadaş yok, ben anlayamayacağım bu erkekleri. Ya da Arat'ı... Evet ya, bütün erkek familyasının suçu ne ki? Onlar belki de son derece düz mantık insanlar olabilirler. Peki... Arat Öztürk bu familyaya giriyor mu? Tartışmasız hayır!

"Kahvaltı yaptın mı?"

Ege'nin sesini duyunca daldığım derin düşüncelerden sıyrıldım.

"Evet."

Dakikalar sonra okulun önüne ulaştığımızda ilk dikkatimi çeken Buğra'nın arabası olmuştu. Ege arabayı okulun önüne park ettiğinde ben de ağır adımlarla aşağı indim. Buğra, benim arkadan gelen arabadan innemi bekliyor olacak ki Ege'nin arabasından indiğini görünce biraz şaşırırsa da fazla belli etmeden Esra'yla beraber yanıma ulaştı.

"Günaydın güzelim."

Bir elini belime koyup kendine doğru çektikten sonra yanağıma bir öpücük bıraktı.

"Günaydın."

Buğra sorgular gözlerle önce Ege'ye ardından bana baktığında "Tamıttırayım," dedim elimle Ege'yi işaret ederck. "Ege... Bu da abim Buğra."

Ege birden abim kelimesini duyunca heyecanla Buğra'ya doğru atıldı.

"Çok memnun oldum tanıştığınıza."

Buğra çok sıcak karşılamasa da yine de bir şey belli etmeden Ege'nin elini sıktı.

"Ben derse gidiyorum."

Esra'nın sesiyle üçümüz de aramızdaki sessiz konuşmayı kırıp sesin

Kum Taneleri

geldiği yöne döndük.

Buğra hemen yanında duran Esra'nın yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra iyi dersler dileyerek tekrar bize döndü.

"Azra biraz konuşabilir miyiz?"

Ege yalnız kalmak istediğini anlamış olacak ki iyi günler diledikten sonra beni kantinde beklediğine dair birkaç kelime geveleyip içeri girdi.

Buğra, Ege'nin tamamen uzaklaştığına ikna olduktan sonra merakla bana döndü. Ancak hiçbir şey söylemiyor, sadece benim konuşmamı bekliyor gibiydi.

"Seni dinliyorum." dedim Buğra'yı konuşması için teşvik ederek.

"Du kim?"

"Ege dedim ya."

"Onu sormuyorum. Neden korumaların yanında değilsin?"

"Çünkü Ege'yle gelmek istedim."

Buğra düşünceli bir ifadeyle beni süzerken "Arat?" diye sordu merakla.

Sanırım Arat'ın böyle bir şeye izin vermiş olabileceğine ihtimal vermiyordu.

"Arat'ın tepkisinin ne olduğunu soruyorsan bilmiyorum ancak konulara izin verdiğine göre onun için bir problem yok gibi."

"Ne olursa olsun korumaların yanından ayrılman bana hiç de hoş bir fikir gibi gelmedi."

Derin bir nefes aldım ve Buğra'ya söyleyeceklerimi bir kez daha tarttıktan sonra konuşmama devam ettim.

"Bak Buğra, biz Arat'la konuştuk. Bu evliliğin gerçekliğini seninle tartışacak değilim. Arat'ın söylediğine göre ikimizin de özel hayatı olabilir miş."

"Bunu Arat mı söyledi?"

Buğra'nın şaşkınlıkla açılan gözlerine anlam veremesem de başımı olumlu yönde salladım.

"Hem onun da görüştüğü birileri var." dedim bu kez umursamazca omuzumu silerken.

"Kimmiş o görüştüğü birileri?"

Bir an için Buğra'ya söyleyip söylememek konusunda kararsız kalsam da söylememde bir sakınca olmayacağına karar verip "Oya." dedim.

"Oya?" Buğra, sanki kendisine komik bir şey söylenmiş gibi katkaha aldı.

"Evet, bunda bu kadar komik olan nedir?"

"Sen bunu Arat'ın ağzından mı duydun yoksa dün o kadını eve getirdiği için mi böyle düşünüyorsun?"

Buğra hâlâ söylediklerimi ciddiye almıyordu anlaşılır.

"Yok abiciğim, ben bizzat Oya'nın kendisinden duydum. Sana varsayımlar üzerinden gelmiyorum yani."

Buğra söylediklerime anlam veremez bir şekilde bakarken birkaç gün önce yaşanan hadiseyi hiçbir ayrıntı atlamadan anlattım.

Buğra sözümü kesmeden beni dinledikten sonra anladığımı belli eden birkaç anlamsız ses çıkardı.

"Böyle işte... Bu konuda suçlayabileceğin kişi ben değilim. Bu özgülüğü benim elime veren kişi Arat'tan başkası değil." Buğra'nın hâlâ tepki vermemiş olmasını fırsat bilerek devam ettim. "Benim artık derse gitmem lazım."

Bir elini yanağına koydu ve dudaklarını alnına bastırdıktan sonra kendime dikkat etmemi telkin edip arabasına bindiğinde ben de hızlı adımlarla okula girdim. Kantine ulaştığımda Ege derse girmemiş hâlâ beni bekliyordu.

"Uzun sürdü."

"Abim işte..." dedim bana uzattığı kahveyi alırken. "Her zamanki kuruyucu tavırları."

"Anladım. O da Arat gibi fazla korumacı sanırım?"

Bu kez cevap vermek yerine başımı olumlu yönde sallamakla yetindim. Aklım nedense hâlâ Arat'taydı. Onu düşünmemek için uğraşsam da sanırım bugün mümkün olmayacaktı.

Aradan geçen saatlere rağmen aklımı bir türlü derslere veremiyordum. Hele ki ders aralarında Ege yanıma gelince bu durum beni sürekli Arat'tı düşünmeye itiyordu. Ege'ye haksızlık ettiğimi düşünüp duruyordum. Sanırım artık bu duruma bir son vermeliydim. İsteyerek olmasa da Ege'ye ümit veriyordum ve şu an görünen durumda, ileride benim düşündüğüm gibi Arat'tan ayrılmam mümkün olmayacaktı.

Son derse de girdikten sonra bitkin bir vaziyette Ege ile beraber eve gitmek üzere yola koyulmuştum. Gözlerim kapanmak için benimle savaşıyorlar Ege'nin benimle iletişim kurmak için girdiği her girişimi

Kum Taneleri

sonuçsuz bırakıyor, kısa cevaplarla onu geçiştiriyordum.

Evin önüne ulaştığınızda yorgun bakışlarını yanımda oturan Ege'ye çevirdim.

"Azra, sen iyi misin?"

Başımı olumlu yönde sallarken arabadan inmek için kapıyı açtım.

"Yarın da seni almamı ister misin?"

Ege'nin sorusu beni kısa süreli olarak duraklatsa da bu kez başımı iki yana salladım. Bu umursamazlık oyununu daha fazla sürdüremeyecektim. Zaren Arat'ın da umurunda değildim.

"Seni yormayayım daha fazla. Yarın ben kendim gelirim. Teşekkürler." dedikten sonra Ege'nin başka bir şey söylemesine izin vermeden arabadan indim.

Evin önüne ulaştığımda çantamdaki anahtarı çıkarıp kapıyı araladım. Işıklar söndüktü, sanırım Arat daha gelmemişti. Evdeki karanlık içime kasvet basmaşına neden olurken el yordamıyla lambanın düğmesini bulup ışıkları açtım.

Karanlığı ışıkları açarak defedebiliyordum. Peki ya yalnızlık?

Evin içindeki sessizlik beni rahatsız ediyordu. Sanki bu şekilde hayatımdaki yalnızlığımı daha da hissedilir oluyordu. Etrafında önce insan vardı, bu evde bile yalnız yaşamıyordum ancak kadraja uzaktan bakıldığı zaman bal gibi de yalnızdım. Sözde evliydim, hem de çocukluğumdan beri hayalini kurdüğüm adamla. Ancak bu neyi değiştiriyordu ki? Evliliğimi bile sahteyken kendimi avutabileceğim ne vardı elimde?

Omzumdaki çantamı portmanloya bıraktıktan sonra ağır adımlarla salona girdim. Senelerdir alışmıştım da şimdi yalnız olmak koymuştu. Bir süre boş gözlerle etrafıma bakımdıktan sonra konsolda olduğunu bildiğim viski şişesinin kapağını açtım ve bardağa doldurup kafama diktim.

Hız kestmeden bir bardak daha doldurup koltuğa yerleştim. Acaba Arat neredeydi? Kendi kendime düşündüğüm bu saçma soruya istemsizce gülümsemiştim. Büyük ihtimal Oya'nın yanımdaydı.

Başka bir kadının Arat'a dokunuyor olma ihtimali içimi yakarken boşalan bardağımı bir kez daha doldurdum. Artık *umurumda değil* oyunu oynanmıyordum. Arat'la asla olamayacağımızı da biliyordum ancak bu durum yine de beni üzüyordu. Benim için Arat her zaman uzaktan bakacağım, benden belki de milyonlarca ışık yılı uzaklıkta bir hayaldi ve hep öyle kalacaktı.

Her zaman olduğu gibi...

Haziran 2005

Azra heyecanla aynanın karşısına geçip kendine bakı. Üzerindeki uçuş uçuş pembe elbiseye bakarken Arat'ın heğenmesini umuyordu. Bu düşünce küçük kalhinin daha da hızlı atmasına neden olurken annesi odasına girili.

"Kızımı hazır değil misin daha? Doğum günü partisi başlamak üzere."

Azra heyecanla aynanın karşısından ayrılarak annesinin yanına ulaşı.

"Anne elbisem yakışmış mı? Sence Arat beni böyle heğenir mi?"

Aralarında sekiz yaş olmasına rağmen Azra ısrarla Arat'a abi demeyi reddediyordu. Buğra'ya bile abi demeye alışmıştı ancak annesinin tüm uyarılarına rağmen bir türlü Arat'a abi diyemiyordu. Kimse onun duygularını ciddiye almıyordu ama Azra yaşının küçüklüğüne rağmen onu seviyordu ve kimse üşik olduğu birine abi demek istemezdi.

Semra Hanım artık kızını uyarmaktan sıkılmıştı. Onun Arat'a olan hayranlığının elbette farkındaydı ancak bunun geçici bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Tıpkı prensesler gibi oldun."

Annesi tam olarak Arat sem heğenir demese de prensesler gibi oldun demişti. Bu da yeterliydi öyle değil mi? Sonuçta Azra hiç çirkin prenses görmemişti. Küçük kız heyecanla odasından çıkıp koşarak bahçeye ulaşı. Her yerde Arat'ın arkadaşları vardı. Bu kalabalıkta Arat'ı nasıl bulacaktı ki?

Bahçede dolaşmaya devam ederken gördüğü ilk kıza Arat'ın nerede olduğunu sordu. Kız ilk önce ona garip gözlerle baksa da ilerideki kalabalığı işaret etti.

Azra, Arat'ı görecektir olmanın verdiği heyecanla kıza teşekkür bile etmeden koşarak kalabalığın arasına ulaşı.

"İşte, Arat oradaydı! Hemen yanına doğru ilerledi."

"Prenses, bir şey mi oldu?"

Azra, Arat'ın kendisine prenses demesini seviyordu. Arada bir ufaklık dediği de oluyordu ancak genellikle ona prenses diye hitap ediyordu ve bu durum Azra'nın son derece hoşuna gidiyordu.

Kum Taneleri

Küçük kız hayranlıkla kurşısındaki delikanlıya bakarken başını usulca iki yana salladı. Henüz Arat'a bir şeyler söylemek üzereydi ki kendisinden çok daha büyük olduğunu tahmin ettiği kız yanlarına gelip elini Arat'ın omzuna koydu.

"Kardeşin çok sevimliymiş Arat."

Ben onun kardeşi değilim, diye bağırarak istedi Azra.

Kız söylediğine cevap alamayınca bu kez merakla Arat'a döndü.

"Kardeşin değil mi?"

Azra heyecanla hayır demesini beklerken Arat başını olumlu yönde sallamıştı.

"Evet, kardeşim sayılır. Babamın arkadaşının kızı."

Kardeşim sayılır! Azra ağlamamak için dudaklarını dişlerken ilk defa o gün Arat tarafından kalbi parçalara ayrılmıştı.

İlk hüsrânını o gün yaşamıştı. İkincisini ise tam bir sene sonra yani Arat son sınıfıyken o gün gördüğü kızla birlikte olduğunu öğrendiği zaman yaşamıştı. Arat hiçbir zaman onun hislerini görmeyi denememiş, her zaman onu küçük bir kız çocuğu olarak kabul etmişti.

Ekim 2015

Elimdeki bardağı sıkıca kavrayarak gözlerimden akan yaşlara aldırınıyordum. Ne kadar içtiğimin farkında bile değildim. Ancak önümdeki şişe yarının da altını inmişti.

"Prinses?"

Prinses...

Sesini duyunca ağlamaktan kızarmış gözlerimi boşluktan çekip Arat'a çevirdim.

Korku dolu bir ifadeyle yanıma ulaşırken "Ne oldu?" diye sordu.

Ancak onun gözlerindeki endişe şu an beni etkileyemezdi. Elimdeki bardağı masaya bıraktıktan sonra meydan okurcasına karşısına dikildim.

"Neredeydin?"

Evet, tek merak ettiğim buydu. O kadının yanında mıydı? Ona aşık mıydı? Peki ya beni de sevebilir miydi böyle?

Arat cevap vermeyince sorumu yineledim.

"Onunla mıydın?"

Berna Aslıhan

"Azra sen sarhoş musun?"

Neredeyse yarınım altına inmiş olan viski şişesine baktım.

"Belki biraz..." dedim basparmağımı işaret parmağına yaklaştırarak.

Arat da benim gibi önündeki şişeye baktıktan sonra kollarını vücuduma sarıp dengemi sağlamama yardımcı oldu.

"Gel hadi yatırayım seni."

Ancak bu gece susmaya ya da kaçmaya niyetim yoktu. Vücuduma sardığı kollarından hızla kurtulup ölüyle gözlerinin içine baktım.

"Bırak, istemiyorum! Soruma cevap ver! Onun yanında mıydın?"

"Önemli mi nerede olduğum?"

"Evet!" dedim avazım çıktığı kadar bağırarak. "Önemli! Önce beni öpüp sonra piç gibi ortada bırakıp o kadının kollarına koşamazsın! Anladın mı beni?"

"Azra bak saçmalıyorsun. Pişman olacağın şeyler söylemc."

Alaycı bir ifadeyle gözlerimin içine bakıktan sonra birkaç adım geri çekilip biraz daha uzaklaştım ve kenarda bulduğum ilk vazoyu yere fırlatıp parçalara ayrılmasını izledim.

"Neden, sanki bilmiyor musun?"

Arat önce yerde parçalara ayrılan vazoya baksa da sonradan bakışlarını yine bana çevirmişti.

"Ağızından çıkıp kelimelere dökülmese de bilmiyor musun sana..." derin bir nefes aldım. Duruşumu dikleştirdim. Normal zamanda olsa asla bunu söylemeye cesaret edemezdim ancak şu an sarhoşum ve bunun söylemek için daha iyi bir zamanlama olamazdı. "Sana nasıl aşık olduğumu bilmiyor musun?"

Bir an dengemi kaybettiğimde Arat belimden kavrayıp vücudumu kendi bedenine yasladı. O kadar yakındı ki... Sanki dudaklarımı uzatsam benden milyonlarca yıl uzakta olduğumu bildiğim dudaklarına değebilecektim.

"Duydun işte... Seviyorum seni." dedim bir kez daha cesaretle gözlerinin içine bakarken.

Arat'ın bir şeyler söylemeye hazırlandığını fark edince kollarının arasında dikleşip parmağımı dudaklarına bastırdım.

"Sevemezsin değil mi? Benim seni sevdiğim gibi sen de beni sevmersin. Biliyorum... Ben senin gözünde hâlâ o küçük Azra'yım. Hiçbir zaman beni sevmeyi denemedin ki sen. Bırak sevmeyi, beni görmedin

Kum Taneleri

bile! Etrafında her zaman manken dergilerinden fırlamış o kızlar vardı. Ben seni hiç kazanmadan kaybettim. Ne kaybediş ama!”

Arat sessizce beni dinlerken gözlerimden akan yaşlar artık görüşümü bulanıklaştırıyordu.

“Seni hiç kazanamadan kaybetmek tıpkı yağmur gibiydi. Ama öyle yavaş yavaş çiseleyen romantik cinsten değil. Öyle bir yağmur ki artık üzerinden atlamaktan yorulduğum su birikintilerine pervasızca dalınak gibi...”

Ellerimi iki yana açarken dengemi kaybetmemek için büyük bir çaba sarf ediyordum.

“Yoruldum Arat! Seni beklemekten, düşlemekten yoruldum artık.”

İki yana açtığım ellerim bariz bir kaybedişle vücuduma çarptığında zaten dengemin son demlerini yaşıyordum. Yere düşmek üzereyken Arat bir kez daha belimden kavramıştı. Sonrası ise son derece fluydu. Vücudum yerden havalandıktan bir süre sonra yatakla buluştu.

Bedenim kendini karanlığa teslim etmek üzereyken Arat’ın sesi yankı buldu kulaklarımda.

“Keşke bu kadar korkmasam: seni sevmekten. Belki her şey o zaman daha kolay olurdu.”

Gözlerimi açtığımda Arat’ın gözleri gözlerimdeydi. Dudaklarını alnıma değdirdikten sonra usulca geri çekilip üzerimi örttü.

“İyi geceler prenses.”

Bu sabah, sanki gözlerime garcezi varmışçasına pencereden içeri süzülen gün ışığını memnuniyetsiz bir ifadeyle buyur etmişim. Başın ağrıdan çatlamak üzereydi ve asıl kötü olan tarafıysa *Beethoven* son senfonisini aslında şu an benim kafamın içinde veriyordu. Kendileri son derece saygı duyduğumuz bir abimizdir ancak adama sornazlar mı, *oncu konser atamı varken neden Azra'nın kafası diye*.

Verdiğim savaşın yenilgisini kabullenip ağır ağır gözlerimi araladım. İlk görüş alanıma giren elbette Arat ve onun kasları olmuştu. Bu adam neden her gece böyle uyumak zorundaydı ki? Bizdeki de can böyle değil mi? İnsanların ayarlarıyla oynamanın âlemi de yok ki canını!

Arat'ı izlemeye devam ederken zihnimi zorlayıp dün geceye ait anıları hatırlamaya çalışsam da bu pek mümkün olmamıştı. Acaba dün gece sarhoş kafayla bir şeyler saçmamış olabilir miydim? Bunu Arat'a soramazdım. Ya saçma sapan şeyler söylediysem? İyi düşün iyi olsun Azra. Kendi kendimi sakinleştirmeye çalışırken yattığım yerden doğrulup ayağa kalktım.

Acaba Arat'ı uyandırmalı mıydım? Şimdi uyandırıp da adama ne diyeceğim ki? *Aratçığım, çok affedersin uykunu bölüyorsun ancak ben dün gece içip coztuktan sonra acaba o kafayla sana bir şeyler söylemiş olabilir miyim?* Böyle de denmez ki...

Bakışlarım hâlâ yatakta uyumakta olan Arat'ı bulunca içimde tarifsiz olmayan bir his akıp gitmişti. Ne kadar kaçmaya çalışsam da bu ada-

Kum Taneleri

ma âşıktım. Artık bundan kaçmaya ya da inkâr etmeye devam etmeyecektim. Senelerin ardına saklanan duygularım yine *hiz buradayız* deyip çıkmıştı ortaya. Peki, bundan sonra ne yapacaktım? Arat'a olan duygularımı kabullenmiştim. Arat'a âşıktım peki onun bana âşık olma ihtimali neydi?

Bakışlarımı Arat'tan uzaklaştırdıktan sonra ağır adımlarla pencereye ulaşip sessiz olmaya özen göstererek camı araladım. Temiz hava yüzümü yalayıp geçerken derin bir nefes alıp soğuk havayı içime hapsettim.

Galiba Arat'ın bana âşık olma ihtimali, Papa'nın Müslüman olma ihtimalinden daha azdı. Ege ne olacaktı? Hâlbuki ben neler düşünmüştüm. Bir gün Arat'la olan evliliğim bitince artık beni yonmayacak bir sevgiye yelken açacaktım. Ege'yle beraberken mutlu olduğum şu götünmez bir gerçektir ancak Arat'a karşı hissettiğim şeyleri ona karşı hissetmem mümkün değildi. Bu yüzden ondan uzaklaşmalıydım. Onu daha fazla oyalayıp duygularımı incitemezdim.

Kollarımı vücuduma sardığımda fazlasıyla üşümüş olduğumu fark ettim ve pencereyi kapattıktan sonra yatağa geri döndüm. Saat neredeyse sekize gelmek üzereydi ve Arat hâlâ uyuyordu. Son iki seferde olanlar aklıma gelince Arat'tan uzak durmaya çabıyarak elimi omzuna koyup hafifçe sarstım.

"Arat-"

Ben daha bir şey söyleyemeden hızla yattığı yerden doğruldu.

"Ne oldu? Geldiler mi?"

He geldiler! Geldiler de hana geldiler! Ne saçmıyor bu adam?

"Kim geliyor, nereye geliyor? Ay bir sakın ol!"

"Of. Azra sen miydin ya?" dedi yattığı yerden doğrulup başını ellerinin arasına alırken.

"Benim, sakın ol. Kalk hadi saat sekize geliyor."

Başımı olumlu yönde salladıktan sonra yavaşça yataktan kalktı ve lavaboya doğru ilerlemeye başladı. Aklıma takılan soruları şu an sormalıydım. Yoksa bir daha cesaret edip de dün gece neler olduğunu sora-mazdım.

"Arat?"

"Efendim?" dedi kapının arkasındaki havlusuna uzanırken.

"Şey, ben dün gece bir şeyler saçmadım mı?"

Verceği cevabı beklerken dudaklarının kenarlarını dişliyor, bir yan-

Berna Aslıkan

dan da kucagına koyduğum ellerimi inceliyordum. İyi de bu adam benim soruma neden cevap vermiyordu? Sanırım gerçekten bir şeyler zırvalamıştım. Yoksa Arat'ın sessiz kalmasının başka mantıklı açıklaması olamazdı.

Elindeki havluyla beraber lavaboya ilerlerken bir an dönüp bana baktı. Aradaki birkaç saniyelik sessizlikte güçlükle yutkunabiliyordum. Lavabonun kapısını kapatmadan hemen önce aklını kurcalayan soruma cevap verdi.

"Bilmediğim bir şey söylemedin."

Arat'ın ardından rahatça bir nefes aldıktan sonra hemen yataktan kalkıp hazırlanmaya başladım. Ancak nedense içimde garip bir his vardı. Dün gece olanları hatırlayamasam da karnımda uçan kelebeklerin bunu pek umursayası yoktu. Sanırsın Arat bana aşkıyı ilan etmiş, bir durun yerinizde arkadaşlar! Yani tamam, âşığız dedik de bu size başıboş bir şekilde oradan oraya uçuşma hakkı vermiyor ki... Bir sakın olun yahu!

Ben kendi kendime saçmalayıp karnımda varlığı tartışma konusu olan lanet kelebeklerle kavgaya ederken Arat duştan çıktı. Bu adam neden benim ayarlarımla her saniye oynamak zorunda ki?

Beline sardığı havlusu vücudundan süzülen su damlalarına ev sahipliği yapmaya devam ederken beynimdeki zavallı hücrelerim, *Azra bızden vuzgeçme!* diye isyana başlamıştı. Bir kısmını feda ettiğim nöronlarıma el sallarken hızla arkamı dönüp odayı terk ettim.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankı bulmaya devam ederken ağır adımlarla merdivenleri aşır mutfığa girdim. Gülay teyze tahmin ettiğim gibi kahvaltı hazırlıyordu.

"Günaydın kızım."

"Günaydın." dedim neçeden eser olmayan sesimle.

"Hayırdır, bir problem mi var?"

Sandalyeyi çekip oturduktan sonra sanki düşünüyormuş gibi dudaklarını büktüm.

"Yani aslında bir problem yok gibi..."

Tecrübeyle gözlerimin içine baktı ve sanki tek bakışta beni çözmüş gibi konuşmaya başladı.

"Arat Bey mi üzdü seni?"

"Tain olarak üzdü denemez." dedim masadaki peynirden bir parça

Kum Taneleri

ağızma atarken. "Benim okula gitmem lazım."

Arkamdaki itiraz nidalarına rağmen hızla evden çıktığımda korumalardan biri kapımı tutarken telefonum çalmaya başladı.

"Günaydın."

Ege'nin sesi son derece mutlu çıkıyordu.

"Günaydın." diye karşılık verdiğimde çoktan arabaya binmiştim.

"Ne zaman geliyorsun? Ben okuldayım seni bekliyorum."

Şaşkınlıkla kolumdaki saati kontrol ettim. Henüz sekiz bile değildi ki bu daha kantinin bile açılmamış olduğunu gösteriyordu.

Sıkıntıyla derin bir nefes alırken bu durumu Ege'ye belli etmemeye çalışıyordum. Biliyordum, tüm bu olanlar benim suçumda ve onun bu durumdan en az hasarla kurtulmasına yardım edecektim.

"Geliyorum." dedim gülümseyerek. "Ancak lunun sesime yansıyor yansınadığı tartışılırdı."

Nihayet son dersi de bitirip kahve içmek için kantine ulaştım. Elimdeki kitapları masanın üzerine bıraktığımda Esra yüzüne bakıp derin bir nefes aldı,

"Anlat hadi."

Bir an söylediği şeye anlam veremeyerek yüzüne baktım.

"Neyi anlatayım?"

"Azraçığım, güzel arkadaşım var işte bir şeyler." dedi sandalyede arkasına yaslanarak. "Anlat, bekliyorum."

Ege'ye kaçamak bir bakış attım. Esra anlamış olacak ki yerinde dikleşti ve bakışlarını Ege'nin üzerine çevirdi.

"Ege, rica etsem bize iki kahve alır mısın?"

Ege'nin gözleri beni bulduktan sonra itiraz etmeden kalktı ve kantine gitti. Tamamen yalnız kaldığımızı kanaat getirdikten sonra tekrar Esra'ya döndüm.

"Ben..." dedim dudaklarımı dişleyerek. "Arat'a olan duygularım sanırım yeniden gün yüzüne çıktı."

Esra birkaç saniye söylediğim şeyi düşündükten sonra eliyle kantinin olduğu tarafı göstererek konuşmaya başladı.

"Rununla hâlâ ne işin var o zaman?"

"Bu olanlar onun suçu değil. Ben aklıma Arat'a olan duyguları bastırıyım derken farkında olmadan ona ümit verdim. Şimdi de hiçbir şey

Berna Aslıhan

olmamış gibi arkamı dönüp gidemem. Onunla bir şeyler olmasını gerçekten istedim ama... Olmuyor Esra, yani ben Arat için hissettiklerimi Ege'ye karşı hissedemiyorum."

Gözlerim yanmaya başladığı sırada arkadan vücuduma dolanan Esra'nın kollarıyla ağlama isteğim daha da artmıştı.

"Sakin bak, burada ağlayayım falan deme."

Sanki saatlerdir nefes almıyormuş gibi soluyabildiğim bütün oksijeni çektim içime.

"İyiymi merak etme." dedim elimi gözlerimin üzerine bastırıp akmak için sıra bekleyen yaşları geri ittirerek.

Esra yerine tekrar oturduğu sırada Ege elindeki kahvelerle masaya ulaştı.

"Çok sıra vardı." dedi kahveleri masanın üzerine koyarken. "Azra bu senin, şekersiz..."

Önüne uzattığı bardağa, ardından da Ege'ye baktım.

"Ama ben sana şekersiz içtiğimden bahsetmemiştim ki..."

Ege mahcup bir şekilde iki kaşını da havaya kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yanı... Seni izliyorum diyclim."

Esra son derece tepkisiz bir şekilde kahvesine uzanıp bilerek gürültü yaparak sandalyesinde arkasına yaslandı.

Bazen gerçekten Ege'yi Arat'la kıyaslamadan edemiyordum. Neden sanki mantığımın hareket edemiyordum ki? Kalbim *Arat* diye bas bas bağırıyordu mantığım, *saçmalama tabii ki Ege* diyordu. Ama kalbim her defasında mantığıma okkahi bir tokat alıp *Kes sesini! Benim dediğim olucak!* diye direttiği için mantığım doberman görmüş fino köpeği gibi kaçacak delik arıyordu.

Aradan geçen birkaç saatte Ege'nin tüm ısrarlarına rağmen onu reddedip eve korumalarla dönmüştüm. Mademki onun benden yavaş yavaş soğumasını istiyordum, öncelikle bu beni alıp bırakma olaylarına bir son vermeliydin.

İçimdeki sıkıntı eve yaklaştıkça yavaş yavaş ortadan kaybolurken kendime daha fazla Ege'yi düşünmemeyi telkin ettim.

Araba evin önüne yaklaştığında fazla acele etmeden aşağı inip eve doğru ilerlemeye başladım ki Buğra'nın garajda duran arabası dik-

Kum Taneleri

katimi çekince adımlarımı biraz daha hızlandırıp eve ulaştım. Eve girdiğimde içeride herhangi bir hareketlilik olmamıştı. Sanırım geldiğimi fark etmemişlerdi.

Ben geldim diye seslenmek için ağzımı açtığım sırada Buğra'dan Oya ismini duyunca merakla olduğum yerde durup devamını dinlemeye koyuldum. Yaptığım doğru bir şey değildi ancak yine de bunu yapacaktım.

"Yani o kadını aranda bir şey yok öyle mi?"

"Polat!"

Heh! Buğra'ya soyadıyla hitap ettiğine göre Arat yine sinirlendi demektir. Bu soruyu sormasına neden sinirlendiğini anlayamasam da konuşmalarını dinlemek için olduğum yerden kıpırdamadım.

"Tamam be kızma, ben sadece emin olmak için soruyorum."

"Oya'yla aranda ne olabilir, saçmalama!"

"Abicim onu anladım da Azra'ya neden öyle dedin?"

Kısa bir süre sessizlik olurken bir an Arat'ın cevap vermeyeceğini düşündüm. Ancak Arat bu kez beni yanıltmıştı.

"Orası bende kalsın."

"Tamam, madem anlatmak istemiyorsun ben de kurcalamıyorum o zaman."

Omuzlarım yenilgiyle düşerken sıkıntılı bir nefes aldım. *Aramızda bir şey yok* derken sanırım duygusal anlamda demek istemişti ama yine de bu, bana onu neden sevgilisiymiş gibi gösterdiği gerçeğini açıklamıyordu. Neden bunun nedenini Buğra'ya bile söylememişti ki?

Konuşmalarının bitmiş olduğunu fark edince geldiğimi belli etmek için gürültü çıkarmaya özen göstererek hareket etmeye başladım.

"Azra..."

Arat'ın sesini duyduğumda yeni gelmişim izlenimi vermek için içcri doğru seslendim.

"Ben geldim."

Salona girdiğimde ikisi de merakla bana bakıyordu.

"Ne zaman geldin?"

Sanırım bu *konuşmalarımızı duyduğun mu* demek oluyordu.

"Şimdi geldim işte Arat. İçeri girip kapıda dıkilecek hâlim yok ya?"

Buğra ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Sen neden sinirlisin?"

"Yorgunum sadece..." dedim geçiştirmeye çalışarak.

Berna Aşkhan

"İyi bakalım öyle olsun."

Gerçekten Arat ve o kadın arasında bir şey yok muydu yani? Peki, bana neden bunun aksini söylemişti? Sanırım bu sorunun cevabını farklı bir yolla öğrenmem gerekecekti.

"Ben yatıyorum. Size iyi sohbetler."

Arkamı dönüp merdivenlere yöneldiğim sırada Arat pek de heyecanlı olmayan bir ses tonuyla, "Aç değil misin?" diye sordu.

"Ege'yle yedim bir şeyler."

Arkama dönüp Arat'a baktığımda gözlerinde belirgin bir öfke görmüştüm. Yüzündeki kasların öfkeyle gerilmesi dikkatimden kaçmazken bu defa ben de sinirlenmiştim. Öyle bir davranıyordu ki sanki biz onunla gerçek bir evlilik yaşıyorduk ve ben onun tasvip etmediği biriyle görüşüyordum.

Bana karşı dürüst davranıp gerçekten ne hissettiğini söylese ya da en azından bir şeyleri denemeyi teklif etse bir an düşünmeden kabul ederdim ancak Arat'ın asla böyle bir şey söylemeyeceğini biliyordum.

İkisinden de herhangi bir ses çıkmayınca adımlarımı hızlandırıp yukarı çıktım.

Ancak şu an için yapabileceğim tek bir şey vardı. Mademki sorularımın cevabını onlardan alamıyordum, geriye kalan tek seçenek Oya ile konuşmaktı.

Son dersten çıktıktan sonra hızla okuldan ayrılıp arabaya bindim. Komumalar ilk önce beni görünce şaşırsa da hepsi arabalara yerleşmişti.

"Nereye gidiyoruz Azra Hanım?"

"Şirkete."

Sanki çok ilginç bir şey söylemişim gibi yüzleri şaşkın bir ifadeyle kırıştı.

"İlginç bir şey mi söyledim arkadaşlar?"

İkisi de cevapsız kaldığında komumalardan biri muhtemelen Arat'a haber vermek üzere telefonunu çıkarmıştı. O henüz Arat'ın numarasını bile bulamadan atık bir hanıleye öne eğilip elindeki telefonu çektim.

"Kimseye haber vermek yok. Sürpriz yapmak istiyorum."

"Yapmayın Azra Hanım, işimizden olunuz. Bizim aldığımız emirlere göre her anınızı rapor etmek zorundayız."

"Ararsanız da işinizden olursunuz." dedim kesin bir dille.

Kum Taneleri

Bir süre birbirlerine bakıp gözleriyle sessiz bir tartışma içine girdiler. "Anlaşılmayan bir şey var mı beyler?"

Benim sorduğum soruyla hiç var olmamış olan sessiz tartışmaları son buldu.

"Hayır efendim."

"Güzel... O zaman gidebiliriz."

Sessiz bir yolculuğa başladığımız sırada aslında benim için pek sessiz geçiyor denemezdi. Çünkü biliyorsunuz, ağzını sussa içimdeki çenesi düşük susmuyor.

Şirkete gidince Oya'ya söyleyebileceklerim hakkında derin düşüncelere dalmıştım. İhtimaller aklımdan bir bir geçerken içlerimden en mantıklı olanını seçmeye çalıştım.

Arat'la yattın mı?

Yok, bu biraz sert oldu.

Şey, acaba Arat duştayken sen de yanında mıydın?

Höşt Azra, höst! Bir de ayrıntı sor istersen!

Arat duşta, demiştin ya hani, senin evinde duşta olmama ihtimali yüzde kaç?

Sokak ortasında duşa girecek hâli yok ya!

Sayırtım ben doğaçlama takılısam daha iyi olacaktı. Yoksa kıza böyle saçma sorular sorarsam alacağım tek cevap gözlerindeki şaşkınlık ifadesinden başka bir şey olmayacaktı.

Şirketin önüne geldiğimizde arabadan inip hızlı adımlarla içeri girdim. Danışmadaki kadının sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaşınca boğazımı temizledim ve duruşumu dikleştirip gözlerinin içine baktım.

"Buyurun efendim, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oya Hanım"la görüşmek istiyorum."

Önündeki telefonun ahizesini kaldırıp yüzüme baktı.

"Kim diyeyim?"

"Azra..." dedim kendimden emin bir ifadeyle. "Azra Öztürk."

Kadının yüzündeki şaşkınlık ifadesine aldırmadan lobideki koltuklara doğru ilerledim.

Buraya neredeyse beş senedir gelmiyordum. Zamanında Kemal amcamın ve babamın ortak açtığı bu şirket bana her daim ailemi hatırlattığı için onların ölümünden sonra buraya doğru düzgün ayak basmamıştım.

"Azra?"

Berna Aslıhan

Başımı kaldırıp sesin geldiği yöne doğru çevirdiğimde Oya da tıpkı danışmadaki kadın gibi fazlasıyla sorgulayıcı bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Birkaç dakikan var mı?"

"Elbette, şöyle geçelim."

Gösterdiği başka bir köşeye aheste adımlarla ilerlerken aklımdan neler söyleyeceğini düşünüyordum.

"Seni dinliyorum. Bir problem yoktur umarım."

"Aslında var."

Oya merakla devam etmemi beklerken çıldırtıcı derecede bir yavaşlıkla bacak bacak üstüne attım, kollarımı göğsümün altında birleştirdim ve arkama yaslandım.

"Arat'la aranda ne tür bir ilişki var?"

"Nasıl yani anlayamadım?"

Bu defa az öncekinin aksine hızla oturduğum yerden doğrulup sanki sır veriyormuş gibi ses tonumu alçaltırken öne doğru eğildim.

"Bana bak! Seni buradan çıkarırım, şehrin en ücra köşesine götürüp aklıma bile gelmeyecek kadar acı verici işkenceler yaparım." Arkama yaslandım, tekrar bacak bacak üstüne attım, sesimi ve yüz ifademi son derece sevimli bir şekilde soktukten sonra yeniden konuşmaya başladım. "Şimdi tekrarlıyorum, Arat'la aranızda ne var?"

Oya'nın suratı korkudan bembeyaz olurken yerinde hafifçe kıpırdandı. Derin bir nefes aldı ve yukarı doğru kalkan omuzlarını yavaşça geri indirdi.

"Ben üzgünüm Azra. Bunu gerçekten seninle paylaşmam."

"Pardon?"

"Yani o gün zaten Arat Bey'in seninle konuşmuş olması lazımdı. Neden tekrar bunları bana soruyorsun?"

Anlaşılan buradan da bir sonuç alamayacaktım. Mademki cevap alamayacaktım, zehrimi akıtmadan buradan ayrılmaya niyetim yoktu.

"Sana sadece tek bir soru soracağım. sanırım buna cevap verebilirsin."

"Cevaplayabileceğim bir soruysa neden olmasın."

Sanki düşünüyormuş gibi yüzünü baktım ve yavaşça oturduğum yerden üzerine doğru eğilip ses tonumu olabildiğince kıstım.

"Yattığın herkeste Bey diye mi hitap edersin yoksa sadece evli olanlara

Kum Taneleri

özel bir şey mi bu?"

Oya'nın gözlerindeki şaşkınlık ifadesi her geçen saniye dozunu arttırırken elbette bu soruma cevap alamayacağımı biliyordum. Oturduğum yerden hızla kalkıp adımlarımı çıkışa doğru yönlendirdiğim sırada arkamdan Buğra'nın sesini duyunca sanki mutfaktan ahur cubur aşırken anneme yakalanmışım gibi hissettim.

"Azra!"

Yakalandık!

Topuklarımın üzerinde yarım tur dönüp yüzümü sesin geldiği yöne çevirdim.

"Efendim abicğim?" dedim en sevimli ses tonumla.

Hızlı adımlarla yanıma ulaştıktan sonra biraz da sinirli bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Senin ne işin var burada?"

Neden sinirlendiğini anlayamadım. Yani sonuçta burada benim de hissem vardı ve göz önünde olmasam da ortaklarından biriydim.

"Hiç sizi görmeye geldim."

"Niye yamımıza çıkmadın o zaman?"

Hadi Azra, buna da bir yalan bul! Bahane bulmak için etrafıma bakılırken bizi izleyen Oya'yı gördüm.

"Oya'yla karşılaştık da onunla sohbet ediyordum. Az önce de bir arkadaşımı aradı, hemen okula dönmem lazım."

*And the Oscar goes to Azra Öztürk!*¹

Buğra, ne diyorsun? der gibi yüzüme baktığında elime aldığım küçük hayali heykelciği karşımda beni izleyen Buğra'ya fırlatıp kaçtım. Tabii ki tüm bunlar hayalimde oldu.

Daha fazla kıvrınmamak için parmak uçlarımda yükselip hızla Buğra'ya yaklaştıktan sonra yanağından bir öpücük alıp arkamı döndüm.

"Hadi ben kaçtım!"

Neredeyse koşarak uzaklaşırken arkamı dönüp el sallamayı da ihmal etmedim. Arabaya ulaştıktan sonra korumalara okula dönmelerini söyleyip rahat bir nefes aldım.

"Kızım sen neredesin kaç saattir?"

Boş kahve bardağını masaya bıraktıktan sonra sanki çok olağan bir

1. Ve Oscar'ın sahibi Azra Öztürk!

şey yapmışım gibi "Şirkete gittim." dedim.

Esra, çantasını masanın üzerine koyduktan sonra karşımdaki sandalyeye yerleştiğinde elbette meraklan çathıyordu.

"Fee anlatsana!"

"Anlatacak bir şey yok."

"Bunca senedir şirkete adımını atmayan sen şirkete gittiğini söylüyorsun ve bana *anlatacak bir şey yok mu* diyorsun?"

"Aynen öyle." dedim bu kez umursamazca omzumu silkerken.

Elini beline koydu ve bobçacı kadınlarınkini aratmayacak bir tavır takındı.

"Bana baksana sen! Sen beni Ege'yle karıştırdın herhâlde. Derhâl anlatıyorsun!"

Esra'nın elinden kurtulamayacağımı anlayınca omuzlarım yenilgiyle düştü. Biliyordum ki ona istediğini vermediğim sürece beni rahat bırakmayacaktı.

"Oya'yla konuşmaya gittim."

"Ne yaptın ne yaptın?" dedi sanki söylediğim şeye inanamıyormuş gibi.

Sorduğu soru üzerine verdiğim cevabı tekrarladım.

"Oya'yla konuşmaya gittim."

"Ne konuştunuz peki?"

"Arat'la arasında ne olduğunu sordum. Cevap vermedi. '*Arat Bey zaten bunu sizinle konuşmuş olmalı neden buna soruyorsunuz?*' dedi."

Esra'nın elbette bu kadarıyla yetinmeyeceğini bildiğim için dün akşam duyduğum Arat ve Buğra'nın konuşmasından başlayıp bugün Oya'yla yaptığım konuşmaya kadar hiçbir ayrıntıyı atlamadan her şeyi anlattım. Son olarak Oya'ya sorduğum soruyu Esra'ya söyleyince gözleri şaşkın bir ifadeyle açıldı.

"Oha Azra! Sana inanmıyorum, gerçekten bunu söyledin mi?"

"Evet söyledim. ne var bunda? Evli adamla yatmaya utanmıyor da benim söylediğimden mi utanacak? Zaten hiçbir şey anlatmadı, sinirini de tepemde."

"Anlattığına göre Arat ile aralarında bir şey yokmuş. Neden sinirleniyorsun ki bu kadar?"

"Belki de sadece Buğra'ya öyle dedi. bilemeyiz ki."

"O da doğru."

Kum Taneleri

Önümdeki kitapları topladıktan sonra kalan birkaç dersime gitmek için ayaklandım.

"Ben derse gidiyorum, sonra konuşuruz."

Kalan son birkaç dersime de girdikten sonra kendimi yorgunlukla kantindeki sandalyeye bıraktım. Aradan geçen birkaç dakikada Ege de yorgun bir ifadeyle yanımdaki sandalyeye yerleşti.

"Bugün doğru düzgün görüşemedik. Kusura bakına çok yoğunum."

Ege açıklama yapmaya çalışırken aklımın pek de onda olduğu söylenemezdi.

"Azra..."

Önümde elini sallayan Ege'yi görünce düşüncelerimden sıyrıldım.

"Bir şey mi dedin?"

"Yarın okulun partisi var. Benimle gelir misin?"

Ben artık ondan uzaklaşmam gerektiğini düşünürken o neden her fırsatta bana daha fazla yaklaşmaya çalışıyordu?

Bu onu biraz kıracaktı ancak teklifini reddetmek zorundaydım. İçin bu konuda hiç rahat değildi. Sanlı içimde garip bir ses vardı ve her fırsatta bana Ege'yi kullandığını söyleyip duruyordu.

"Bıtmıyorum Ege... Seninle gelmek isterim ancak Arat'm ve abimin korumacı tavırlarını biliyorsun."

Ege'nin yüzü düşse de fazla belli etmeden hemen toparlandı.

"Olsun... Sen yine de şansını dene olur mu? Yani eğer gelebilecek olursan bana haber vermen yeterli."

Başımı oluculu yönde sallayıp "Benim artık eve gitmem gerekiyor." dedim oturduğum sandalyeden kalkarken.

"Seni bırakabilirim."

Bir günde iki olumsuz cevap bu kez onu üzebilirdi.

Ben cevap vermeyince Ege başını mahcup bir şekilde önüne eğdi.

"Yani tabii sen de istersen?"

Onu bu hâle düşürdüğüm için kendime gerçekten kızıyordum. Benim şu an Arat'tan farkım neydi? O da tıpkı aynı şekilde beni üzüyordu.

"Tabii ki isterim." dedim zoraki kabul ettiğimi belli etnemeye çalışarak. Gözleri tekrar heyecanla bana dönerken gülümsedim. "Hadi o zaman gidelim."

Benim *hadi* dememi bekliyormuş gibi hızla ayağa kalktı.

Berna Aslıhan

Ege'nin arabasına doğru ilerlerken korumalara bizi takip etmelerini işaret ettiğim ve Ege bu kez bariz bir merakla. "Hâlâ vazgeçemediler mi senin arkada dolaştıktın?" diye sordu.

"Her zaman benimle birlikteler. Bazen yalnız kalmak istiyorum ancak," dedim arkadan gelen arabayı işaret ederek "bu pek de mümkün olmuyor."

"Senin gibi hayat dolu bir kız neden yalnız kalmak ister ki?"

Benim gibi hayat dolu bir kız mı? Ben mi hayat doluyum?

"Biliyor musun, kendimi hiç hayat dolu hissetmiyorum."

Ege sessiz kalmayı tercih ederken hana bunun nedenini sormadığı için rahatlardım. Ona hayalimde ters giden şeyleri anlatmak gibi bir niyetim yoktu.

Birkaç gündür olan olaylar kafamı meşgul etse de aslında gerçekten üzerinde kafa patlatmam gereken başka şeyler vardı. Mesela cebimde bulduğum kâğıtta yazarlar gibi... Sahi kimin benimle ne gibi bir derdi vardı? Daha da önemlisi kâğıtta yazarların anlamı neydi?

Ailemi öldüren kişinin hedefinde aslında ben mi vardım? Ne yazmıştı; *senin yaşadığını biliyordum*.

Ne demekti bu? Yani o geceki patlamada benim de araba olduğumu mu düşünüyorlu? Asıl amacı beni öldürmekse neden ailemin de içinde olduğu arabayı patlatmıştı ki? Beni okul çıkışında yakalayıp öldüremez miydi?

Annemi neden vurmuştu? O vurulurken babam ne yapıyordu? Bunlar asıl kafamı kurcalaması gereken sorulardı ve ben adım gibi eminim ki Arat bu soruların cevabını biliyordu.

Tanıdık sokaklara girdiğimizi fark edince kemerimi çözüp kucığına koyduğum çantamı tekrar omzuma astım. Evin önüne ulaştığımızda Arat'ın pencereden bizi izlediğini görmemi uzun sürmedi.

Ege ile vedalaştıktan sonra arabadan inip eve doğru ilerlemeye başladım. Kapıya ulaştığımda hiçbir şey yapmama gerek kalmadan kapı açılmış ve elbette kapının açılmasıyla beraber Arat da karşıma dikilmişti.

"Yine mi geldi bu?"

"Evet," dedim arkama bakmamaya özen göstererek. "Çocuğa yiyecekmiş gibi bakmayı kesip içeri girer misin?"

Arat'ın tepki vermesini beklemeden içeri geçtim. Üzerimdekileri çıkartıp portmantoya astığımı sırada Arat hızla önüme geçti. Şu an gerçek-

Kum Taneleri

ten onunla tartışacak kadar sakın bir kafaya sahip değildim. Ancak Arat aynısını düşünmüyor olacak ki "Ne var onunla aranda?" dedi öfkeli bir ifadeyle.

Neydi bu saçma tavırlarının sebebi? Arat'ı tanımasam şu an gerçekten beni kışkırdığını düşünebilirdim.

Arat benden cevap alamayınca bu kez hırsla kolumdan tutup kendine çekti.

"Birlikte misiniz?"

Ben inanmak istemesem de sanırım şu an gerçekten kışkıranlıyordum. Kolumdaki acı geçen her dakika daha da belirgin bir hâl alırken umursamaz görünmeye çalışarak Arat'ın gözlerine baktım.

"Bunun cevabını neden bu kadar çok merak ediyorsun ki? Sonuçta bana *ikimizin de özel hayatı olabilir* diyen sendin."

Bu kez kolumu hızla bırakıp beni geriye doğru itirdi.

"Sırf o yüzden yapıyorsun değil mi? Oya yüzünden böyle davranıyorsun."

Cevap vermemek için dirensem de Arat bu işin peşini bırakacak gibi durmuyordu. Evet, onu kışkırmıştım ve sırf bu yüzden ben de Ege'yle bir şeyler yaşayabileceğimi düşünmüştüm. Ancak bu konuda yanlış olduğumu da kısa bir süre içinde anlamıştım.

"Oya'yla alakası yok," dedim yalan söyleyerek.

Tartışmanın daha fazla büyümemesi için odama çıkmak üzere barekellendim ve Arat az öncekinin aksine naif bir dokunuşla kolumu kavradı.

"Yapma Azra, daha geçen gece kendin itiraf etmedin mi beni sevdiğini? Şimdi neden gerçekleri söylemeye çekiniyorsun ki?"

Gözlerim şaşkın bir ifadeyle olabildiğince ırılşırken hiçbir şey söylememiştim.

"Hatırlamıyorsun değil mi?"

Başımı iki yana salladığımda Arat tekrar sinirlenmeye başlamıştı.

"Dün gece bana âşık olduğumu itiraf ettin ve bugün o çocuğun yanındasın!"

Gözlerimden akmak için bekleyen yaşları geri ittim. Şimdi ağlamanın sırası değildi. Kendimi daha fazla zayıf gösteremezdim.

Dolan gözleriyle önce tuttuğu koluma ardından da yüzüne baktım.

"Bu neyi değiştirir ki?"

Berna Aslıhan

"O adamı sevmeyi bildiğim hâlde onunla birlikte olmaya izin vermem." dedi başını iki yana sallayıp bariz bir tavırla bunu reddederek.

Madem bana bu kadar değer veriyordu neden benden böylesine uzakta, neden başka kadınlarla birlikte oluyordu?

"Seninle olmama da izin vermiyorsun."

Tuttuğu kolumu bıraktıktan sonra yüzünü yere eğdi.

"Söylesene Arat." dedim inatla yüzüne bakmaya devam ederek. "Beni sevebilir misin?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi.

Ben cevabımı almıştım.

"Sevemezsin! Sevemeyeceksin de... Ama o beni seviyor. Bana değer veriyor. Senin yanında kendimi çocuk gibi hissederken onun yanında gerçek bir kadın gibi hissediyorum!"

Arat'ın herhangi bir şey söylemesine izin vermeden merdivenlere yündim. Önümde son birkaç basamak kalmıştı ki dış kapının kapanma sesiyle beraber gözlerimden akmayı bekleyen yaşlar hızla akmaya başladı. Az öncekinin aksine adımlarımı ağırlaştırıp odaya girdikten sonra daha fazla düşünememeye çabalayarak yatağa uzanıp gözlerimi kapattım.

Odanın kapısı aralandığında kimin geldiğini görmeye çalışarak gözlerini kısıtım. Karanlıkta tam olarak göremesem de gelenin Arat olduğunu fark edince rahatlamayla karışık derin bir nefes aldım.

Hızla yattığım yerden doğrulup komodinin üzerindeki lambayı açtığımda rahatsız olduğunu belli edercesine kolumu gözlerinin önüne super etti.

"Sen sarhoş musun?" diye sordum ayakta sendeleyecek hâlini görünce.

Sorduğum soruya cevap vermek yerine üzerindeki tişörtten kurtulup yatağa uzandı. Aldığım kokuya bakılırsa gerçekten sarhoştı.

Kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duymuştum ancak ne söylediğini tam olarak anlayamamıştım.

"Arat?"

Derin bir nefes aldı ve keskin alkol kokusunu yüzüme üfleterek hır gibi garip bir ses çıkardı.

"Neyin var? Neden böylesin?"

Gözlerini açtı ve yattığı yerden doğrulup üzerime doğru eğildi.

Kum Taneleri

"Biliyor musun korkuyorum..."

Kurduğu cümleden sonra şaşırmış bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Ben..." dedi eliyle kendini işaret ederek. "Arat Özlürk... Babama kafa tutabilen ben. korkuyorum."

Şu an fazla yakın olmamızdan kaynaklı hızlanan kalp atışlarım konuşma izni vermiyordu. Sesli bir şekilde yutkunurken önce dudaklarına ardından gözlerine baktım.

"Neden?"

Sesim bir fısıltıdan farksız çıkmıştı. Arat'ın duyup duymadığından emin olamadığım için biraz daha sesli konuşmaya çalışarak sorumu tekrarladım.

"Neden korkuyorsun?"

Sanki düşünüyormuş gibi yüzüne baktıktan sonra derin bir nefes alıp geri bıraktı.

"Sevmekten, bağlanmaktan..." Elini saçmalarına attı ve kulağımın arkasına ittikten sonra tekrar gözlerimin içine baktı. "Bu küçük kadına âşık olmaktan deli gibi korkuyorum."

Ben heyecanlı nefesimi tutarken sorgular gibi gözlerimin içine baktı. "Sen bana ne yaptın?"

Duyduklarım gerçek miydi? Kesinlikle şu an uyuyordum ve yüksek ihtimalle rüya görüyordum ama eğer bu bir rüyaysa gerçekten uyanmak istemiyordum.

Kısa bir süre gözlerimin içine bakmaya devam ettikten sonra hiç beklemediğim bir anda, "Hayatında kim olmamı istiyorsun?" diye sordu.

Beklentiyle gözlerimin içine bakarken birkaç gün önce bana söylediği sözler kulaklarımda yankı buldu.

Sen hayatında kim olmamı istiyorsan, ben o olurum!

Bu sorunun cevabını elbette biliyordum.

"Her şeyim..." dedim bir an bile tereddüt etmeden.

Verdiğim cevaptan tatmin olmuş gibi gülümsedi ve üzerimden çekilerek yatağın diğer tarafına yattı.

Ne yapacağımı heyecanla beklerken tek hamlede beni kendine çekip kollarını vücuduma sardıktan sonra başını saçlarımmın arasına sakladı. Kalbim atabileceği en yüksek hızda atarken Arat'ın derin bir nefes aldığı hissettim.

"Kokuna bayılıyorum."

Berna Aslıhan

Söylediği son sözler buydu. Nefes alış veriş i yavaşça derinleşirken anlamsız birkaç kelime daha tekrarladı.

İşte tam o an yüzüme çarpan gerçekle gözyaşlarım akmaya başladı. Şu an kesintikle sarhoşt u ve yarın bu yaptıklarının hiçbirini hatırlamayacaktı.

Olsun! dedim kendi kendime, en azından bir kez de olsa bu sözleri ondan duymuşt um. Şu anın tadını çıkartmaya karar vererek karnımın üzerinde birleştirdiği kollarının üzerinden ona sarıldım.

Benim hareketlenmemle yüzünü boynuma yaslayıp dudaklarını yavaşça tenime değ dirdi.

Uzun zaman sonra sarının en huzurlu uykumu uyumuşt um. Arat'ın hâlâ vücuduna sarılı olan kollarına bakıp onu uyandırmamak için hareket etmedim. Biliyordum ki uyandığı anda bu anın büyüş ü bozulacaktı.

İfuzurun kokusu olur muydu? Olmuyorsa şu an benim aldığım koku neydi? Arat'ın parfümüyle alakası olmayan erkeksi kokusu burnuma dolarken yapabileceğim tek şeyi yapıp içime çektim. Arat hareketlenmeye başlayınca sanki hiç uyanmamış gibi gözlerimi tekrar yumdum.

Acaba nasıl bir tepki verecekti? Dün gece söylediği ve yaptığı şeyleri hatırlıyor muydu?

Şu an gözlerini açtığını hissedebiliyordum. Kollarını hâlâ çekmemişti. Bu iyi bir şeydi öyle değil mi?

Kollarını çekmek yerine daha da sıkı sarıldığında dudaklarının sıcaklığını tenimde hissettim.

Göğsünün yavaşça şişmesiyle kokumu içine çektiğini anladım. Dün gece de söylediği gibi kokumu seviyordu. Bütün tüylerimin diken diken olmasını sağlayarak yumuşak dudaklarını tekrar boynuma bastırdı.

Şu an mutluluktan ölebilirdim. Resmen rüyada gibiydim. Vücudumu Arat'tan uzaklaştırmadan yavaşça kollarının arasında dönüp tepkisini ölçmek istercesine gözlerinin içine baktım.

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamazken birden Arat'ın kolları bedenimi terk edince üşüdüğümü hissettim.

Sanki az önce bana sarılıp öpen adam o değ ilmiş gibi yüzüne tepkisiz bir ifade yerleştirip yatağı terk etti. Şaşkın bir ifadeyle Arat'ın arkasından bakarken hiçbir tepki veremiyordum. Bu tavrının sebebi neydi? Bütün gece boyunca bana sarılıp yatan adama birden bire ne

Kum Taneleri

olmuştu da böyle davranıyordu?

Arat'ın bu dengesiz davranışları beni gerçekten yoruyordu. Ancak bu defa hissettiğim, üzüntüden ziyade bariz bir öfkeydi.

Yattığım yerden hızla doğrulurken verdiğim karardan vazgeçmemek için aceleyle telefonu elime alıp Ege'yi aradım ve akşamki partiye birlikte gitmek istediğimi söyledim. Artık Arat'ın bu dengesiz hâllerine katlanmayacaktım. Sadıce canı yansın istiyordum. Sonuçta dün gece bana söylediklerini o hatırlamasa da ben hatırlıyordum. Açık açık bir itirafta bulunmasa da bana karşı bir şeyler hissettiğini anlamıştım.

Şimdi diyebilirsiniz ki onun canı yansın istiyorsun da Ege'nin suçu ne?

Evet, bu gece Ege'yle beraber o partiye sadece Arat'ın canını yakmak için gideceğim ancak Ege'yle de aramızdaki bu duruma bir son vermek için konuşacağım.

Ben hayatımda illaki bir adama ait olmak zorunda değilim ki. Elbette hayatımda kimse olmadan da yoluma devam edebilirim.

Hızlı adımlarla odayı terk ettikten sonra aşağı inip mutfığa girdim. Bugün Gülay teyze izinliydi.

Bu da demek oluyordu ki bu sabah Arat'la baş başa kahvaltı edecektim. Hem de en ihtiyacım olmayan zamanda!

Dakikalar sonra Arat mutfığa girdiğinde hiçbir soru sormadan hazır olan kahvaltı masasındaki yerini aldı. Mademki Arat hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih ediyordu bende öyle yapacaktım. Kahvaltımı ettikten sonra Arat'a bakmamaya özen göstererek oturduğum sandalyeden kalktım. Tam kapıdan çıkacağım sırada ani bir kararla ardına döndüm.

"Bu akşam Ege'yle okulun partisine gideceğim haberin olsun." dedikten herhangi bir şey söylemesini beklemeden mutfaktan çıktım.

Neredeyse akşam olmak üzereydi. Arat, sessiz sadasız geçen kahvaltımızdan birkaç saat sonra hiçbir açıklamada bulunmadan evden çıkmıştı. Gülay teyzenin evde olmamasını fırsat bilerek akşama kadar ev işi yaptım. Bütün evi silip süpürsem de dün gece olanlar bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Beni öpüp sonrada öylece bıraktığı gece bile kendimi bu kadar kötü hissetmemiştim. Bütün gece keskinlikle huzurun kokusu olarak adlandı-

Berna Aslıhan

rabileceğim Arat'ın erkeksi kokusuyla baş başa kalmışken sabah bana böylesine soğuk ve uzak davranması gerçekten bardağı taşıran son damla olmuştu.

O, bana karşı hislerini kabul edemeyen ve bunu bana göstermekten çekinen korkağın tekiydi!

Saatın neredeyse altı olduğunu fark edince hızla yukarı çıkıp dolaptan çıkardığım siyah elbiseye beğeniyle baktım. Dizlerimin hemen üzerinde biten simetrik kesimlere sahip transparan bir elbiseydi. Bir kat siyah kumaş ve bir kat da transparan kumaş vardı. Arkası kürek kemiklerime kadar uzanan bir dekolteyle devam ediyor ve tam belimin olduğu kısımdan transparan şerit tekrar yer alıyordu.

Elimdeki elbiseye karar kıldıktan sonra hızlı bir düşün ardından hemen hazırlanmaya koyuldum. Aradan geçen bir saatin sonunda her şeyimle hazırımdım.

Telefonum çalmaya başladığında Ege'nin geldiğini anlayıp adımlarımı aşağı yönelttim. Çantamı son bir defa kontrol ettikten sonra ceketimi üzerime geçirip hızla kapıyı aralamıştım ki henüz dışarı çıkamadan Arat'ı karşımda buldum.

Gözleri baştan ayağa vücudumu süzerken bakışlarında bariz bir beğeni vardı ancak bu beğeni dolu bakışlar yerini hızla öfkeli bakışlara bıraktı.

"Ne bu?" dedi üzerimdeki elbiseyi işaret ederek.

"Neye benziyor?"

"Bir şeye benzemiyor! Ben de o yüzden soruyorum. Elbise desem elbise değil. Her yerin meydanda."

"Elbise işte Arat, uzatma Ege bekliyor."

Arat'ın bakışları tehlikeli bir hâl almaya başlarken atik bir hamleyle kolumun altından geçip kapıda beni beklemekte olan Ege'nin yanına ulaştım. O da tıpkı Arat gibi beğeniyle beni süzdüğünde bir şey söylemesinc izin vermeden hemen arabaya yerleştim. Arat zaten sorun çıkarmaya beş kalmış gibi kapıdan bizi izliyordu. Daha fazla oyalanıp da bir sorun çıkmasını istemiyordum.

"Dans edelim mi?"

Partiye geleli neredeyse iki saat olmuştu ancak ben çoktan sıkılmış-
tım bile. Ege'nin işaret ettiği tarafa ilerledikten sonra elimi elinin ara-

Kum Taneleri

sına bıraktım.

Ege beni neşelendirmek için elinden geleni yapıyordu ancak bir türlü fırsatını bulup onunla konuşamamıştım.

Pistin ortasında Ege'nin beni yönlendirmesiyle birkaç dakika dans etmiştim. Hızlı devam eden müziğin ardından daha yavaş bir parça çalmaya başlayınca memnuniyetsiz bir ifadeyle gözlerimi etrafında gezdirdim. Elbette Ege'yle dans etmeyecektim. Ben ona daha fazla ümit vermeden kendimden uzaklaştırmaya çalışırken böyle bir adım atarsam kendimle çelişmiş olurum.

"İstersen oturabiliriz."

Sanırım gözlerimdeki memnuniyetsiz ifadeyi o da fark etmişti. Henüz ona cevap vermek üzereydim ki birden kolumdaki sert tutuşla bedenim boşlukta savruldu.

Gözlerim kısa bir zaman dilimi içerisinde Arat'la buluştuğunda öfkeli bakışlarının beni bulması uzun sürmemiştir.

"Seninle birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Ne konuşacaktık ki? Bu saatten sonra özellikle de sabah yaptıklarından sonra daha ne konuşabilirdik?

Arat'ın ısrar dolu bakışları beni zor durumda bırakırken özür dileyen bakışlarını Ege'ye gönderip masadaki çantamı da aldıktan sonra hızlı adımlarla dışarı çıktım. Yağan yağmura aldırmadan meydan okurcasına karşısına dikildim.

"Seni dinliyorum. Neden geldin ve içeride o yaptıkların ne anlama geliyor?"

Arat gözlerimin içine bakınca sanki içimden bir şeylerin kayıp gittiğini hissettim ancak bu kadar çabuk teslim olmayacaktım. Bu gece buraya gelme amacım zaten onun canını acıtmaktı.

"Gerçekten onunla mı olmak istiyorsun?" dedi omuzlarımı kavrayıp hafifçe bedenimi sarsarak.

Sorduğu soru karşısında bir süre sessiz kalmıştım. Ondan gerçekten böyle bir soru beklemiyordum. İçimden bu soruya *hayır!* diye bağıarak cevap versem de o an sadece Arat'ın gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Onun yanında mutlusun!" dedi acıyla gözlerimin içine bakarak.

"Senin yanında da mutlu olabilirdim."

Omuzlarımı saran elleri yavaşça iki yanına düşerken başını iki yana

salladı.

"Olamazsın..."

"O zaman bırak beni Arat. Daha fazla yararı kanatma."

Yağmur iyice şiddetini arttırmıştı. Islanıyor olmaya aldırmadan gözlerimden akan yaşlarla Arat'ın vereceği cevabı bekliyordum.

"Veremem..."

Pekâlâ, buraya kadar! Buna daha fazla dayanamayacaktım. Hızla yağmaya devam eden yağmur gözyaşlarıma karışırken bağıldım.

"Sen ne istediğini bilmiyorsun!"

Elini belime koydu ve beni hızla kendine çekip alını alına yastıladı.

"İlâkısın..."

Kollarının arasından hızla kurtulup ileride beni bekleyen arabaya bindim.

"Eve gidiyoruz."

Korunmalar hiçbir soru sormazken telefonumu çıkarıp Ege'ye mesaj attım.

"Özür dilerim. Gümem gerekiyor."

Telefonu tekrar kucağıma koyduktan sonra yüzümü ıslatan yaşlara aldırmadan ağlamaya devam ettim.

Eve girer girmez odaya çıktım. Elimdeki her şeyi sağa sola fırlattıktan sonra üzerimdeki elbiseden tek seferde kurtulup kendimi duşa attım.

Şu an ihtiyacım olan tek şey üzerimden akan sıcak suydü. Parmaklarım suyun etkisiyle buruşmaya başladığı sırada suyu kapattım.

Kenarda duran havluyu vücuduma sarıp lavabodan çıktıktan sonra ne olduğunu anlayamadan etrafta derin bir karanlık sardı.

Korkuyla etrafıma bakınırken içeriden gelen kapının açılma sesiyle olduğum yerde kaldım.

"Arat!"

Odanın kapısı ardına kadar açıldığında içeri giren karanlık silüeti ayırt etmeye çalışıyordum. Karşımdaki her kimse Arat olmadığı kesindi. Adımlar bana doğru hızlanırken korkuyla büyük bir çığlık attım. Ancak yardım istemek üzere bağıracağım sırada hiç tanımadığım nasırlı ve sert eller ağzıma kapandı.

Elinden kurtulmak için çırpınsam da bu çabam hiçbir sonuç vermemişti. Adamın kolları arasında çırpınmaya devam ederken sesi kulaklarımda yankı buldu.

Kum Taneleri

"Merhaba Azra Ateş! Pardon, Azra Öznürk demeliyim değil mi? Soyadın değişince seni bulmayacağımızı mı sandın?"

13. Bölüm

Karanlıkta çırpınmaya devam ederken arkamdan gelen ses kendini yineledi.

"Bu gece..." dedi sesindeki iğrenç tonla. "Sana Ahmet Aslan'ın selamını getirdim ve gece sona erdiğinde ailenle beraber o arabada ölmüş olmayı dileyeceksin."

Bedenim korkuyla titrerken adamın söylediklerinin ne anlama geldiğini anlaya çalışıyordum. Ahmet Aslan kimdi, bu adam benden ne istiyordu bilmiyordum. Yapabildiğim tek şey olduğum yerde korkuyla çırpınmaktı.

Sürtünü sert bir şekilde yatakla buluşurken karanlığa alışan gözlerini adamın silüetini seçmeye başlamıştı.

"Lütfen... Lütfen bırak beni," dedim yalvarırcasına.

Yalvarışlarımın adamın üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Avına yaklaşan bir aslan misali ağır adımlarla üzerine doğru ilerlemeye devam ederken çaresizce etrafıma bakıp yatakta geri geri kaçmaya çalıştım.

Gözlerimden akan yaşlara her geçen saniye bir yenisini eklerken korkuyla bağurdum.

"İmdat! Kurtarın beni!"

Karşımdaki adam bağırmağa rağmen hiçbir tepki vermiyor hatta ağzımı kapatma gereği bile duymuyordu.

"Boşuna bağırma. Kimse yok."

Bu söylediğini kabullenmek istemezcesine başımı iki yana salladım. Korumalar kapıdan asla ayrılmazdı. Elbet birinden biri sesini duyup

Kum Taneleri

yanıma gelecekti. Şansımı bir kez daha deneyerek avazım çıktığı kadar bağurdım.

"Yardım edin!"

Adam, hızla yatağa ulaşip kolumdan kavradıktan sonra kendine doğru çekti. Kolları arasında çırpınmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Bırak! Bırak beni!"

"Yeter! Sus artık!"

Yanağıma inen sert darbeye eş zamanlı olarak ağzımda kan tadı hissedince gözlerimden akan yaşlar daha da şiddetlendi.

Adam, vücudumu kendine doğru çekmeye çalışırken var gücümle onu itiyordum.

"Bu çırpınmaların faydasız!"

Bu kez onu dinlemeyi reddedip tınaklarımı yüzüne geçirdiğimde ellerimi sıkıca tutup hareket etmemi engelledi.

"Bu gece benim istediğim gibi bitecek Azra. Çırpınma artık."

Bir eliyle benim hareket etmemi engellerken diğer eliyle pantolonunun kemercini açmaya çalışıyordu.

Sonrası o kadar hızlı gelişti ki yapabildiğim tek şey bu iğrenç adamın kolları arasında çırpınmaktı.

"Bırak! Bırak beni!"

Adamın güçlü bedeninin yanında elinden kurtulma şansımı kesinlikle sıfırdı. Yattığım yerde bağurmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Arat!"

Adam iğrenç ellerini bormozumun kemercine doğru ilerletince boşa kalan ellerimle yüzünü kavradıktan sonra tüm gücümle tınaklarımı adamın yanağına batırdım. Ancak aldığım cevap yüzüme inen okkalı bir tokat olmuştu. Ağzıma dolan kan tadını umursamadan çırpınmaya devam ettim. Tutabildiğim her yerine tınaklarımı geçiriyordum. Bu küçük darbelerim onu durdurmasa da en azından yavaşlatıyordu. Sonunda bormozumun kemerini kavradığında bu kez tınaklarımın adresi elleri olmuştu.

"Boşuna uğraşıyorsun!"

Hıçkırma hıçkırma ağlıyor, avazım çıktığı kadar bağırıyordum. Bormozumun kemerini tek eliyle kavrayıp hızla açtıktan sonra bu kez üzerindeki pantolonu çıkarmak için bir hamlede bulunmuştu ancak kapının önünden gelen Arat'ın sesiyle bir an duraksadı.

"Azra!"

Arat'ın, evi temelinden sallayacak şiddetle çıkan sesiyle neler olduğunu kavrayabilmiştim. Adam saniyeler içerisinde üzerimden kalkarken bunu yapan kişinin Arat olduğunu anlamam uzun sürmedi.

"Dokunmayacaksın lan ona! Duydun mu beni? Dokunmayacaksın!"

Arat adama arda ardına yumruk atıyordu.

"Kimsin lan sen?" Adamın yüzünde neredeyse kan olmayan yer yoktu. "Kimin adamısın lan konuş!"

Bir yumruk daha attıktan sonra adama konuşması için kısa bir süre tanıdı.

"Ahmet... Ahmet Aslan." diyebilirdi kesik nefeslerimin arasında.

Arat'ın duyduğu isim karşısında gözleri şokla büyürken adama bir yumruk daha attı.

Üzerimdeki bomozu tekrar bedenime sarıp kemerini sıkıca bağladıktan sonra yatağın en gerisine doğru gidip korkuyla kollarımı bedenime sardım.

"Söyle o köpeğe kanından uzak dursun. Duydun mu lan beni?"

Arat bu defa yere düşen adamın kaburgalarına doğru sağlam bir tekme attı. Adam artık hareket edemez hâle geldiğinde tekme atmaya bırakıp yanına geldi.

"İyi misin?"

Bir çeşit transta gibiydim. Arat'ı duyuyor ancak ona tepki veremiyordum. Gözlerim yerde kanlar içinde yatan adama takılı kalmıştı.

"Azra! Korkutma beni, iyi misin?"

Arat elini omzuma koyduğu an sanki elektrik çarpmış gibi geri çekildim.

"Dokunma bana!"

Dokunmadığını göstermeye çabır gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, sakın ol, dokunmuyorum."

Yaşlar gözümden durmaksızın akıyordu. Yaşadığını şu son yarım saati asla unutamayacaktım.

"Azra lütfen cevap ver tir misin?"

Boş bakışlarımı adamın üzerinden çekip Arat'a döndüm. Tepki vermeden sadece bakıyordum. Arat'ın endişeli bakışlarına aldırmadan yatağa iyice yerleşip yorgana sarıldım.

Kum Taneleri

"Uyumak istiyorum."

Arat yataktan uzaklaşıp ayağa kalktı. Uyumak için gözlerimi kapattığım sırada tekrar Arat'ın sesini duymuştum.

"Buğra bizim adamları topla. Hemen buraya gelin."

Telefonu kapatıp tekrar bana döndükten sonra yavaşça yanıma oturdu ve sanki beni ürkütmekten korkuyormuş gibi ellerini saçlarımın arasından geçirdi.

"Ben hemen geleceğim."

Tam yataktan kalkacağı sırada elini tuttum.

"Gitme!"

Bunu korkuyla söylemiştim.

"Şşş... Sakin ol. Sana bir şey yapamaz artık."

"Gitme..." dedim tekrar ederek.

Yerde baygın yatan adama baktıktan sonra bakışları yine beni buldu.

"Onunla işim daha bitmedi."

"Lütfen gitme..."

Şefkatle gözlerimin içine baktı.

"Tamam gitmiyorum. Onu şimdilik Buğra'ya bırakabilirim."

Hâlâ tuttuğum elini yanağımın altına koydum ve yüzümü eline doğru çevirip avucunun içini öpfükten sonra tekrar yanağımı yasladım.

"Azra neler oldu?"

Arat'ın sorduğu soruyu bir süre cevaplamadan bekledim. Hazır olduğumu hissettiğim sırada eline daha da sıkı sarıldım ve derin bir nefes alıp anlatmaya başladım.

"Senden sonra... B-ben eve geldim." dedim zorla. "D-duşa girmiştim. Sonra... S-sonra birden elektrikler kesildi."

Kekelmeme engel olamıyordun. Hâlâ aklıma geldikçe gözyaşlarım biraz daha şiddetini artırıyordu. Hıçkırıklarımın arasından konuşmaya devam ettim.

"Ben sen geldin sanmıştım." derin bir nefes aldım. "Sonra o geldi."

Hıçkırıkla hıçkırıkla ağlamaya başladığım sırada daha fazla konuşmaya çalışmadım.

"Tamam güzelim geçti."

Arat beni teselli etmek için sürekli saçlarımı okşuyordu. Birden odaya hızla giren Buğra'ya anlam vermeden korkuyla yüzüne baktım.

Buğra ise önce bana ardından adama baktı.

Berna Aslıhan

"Neler oldu burada?"

Arat derin bir nefes aldı ve sadece Buğra'nın gözlerinin içine bakıp iki kelimeyi nefretle tekrar etti.

"Ahmet Aslan!"

Buğra hızla yanına ulaşmış korku dolu bir ifadeyle yüzümü inceledi. Sanırım adamın yüzümde bıraktığı izler fazlasıyla belirgindi.

"Şerefsiz herif! Sen iyi misin?"

Sadece gözlerimi kapatıp gözyaşlarımın yanağımdan süzülmesine izin verdim.

Arat nefretle yerde yatan adama baktı.

"Buğra al bu adamı buradan."

Buğra zorla da olsa gözlerini benden ayırıp Arat'a baktığında "Nereye götüreceğini biliyorsun." dedi.

"Sen gelmiyor musun?"

Buğra'nın sorusuyla Arat'ın tuttuğunu eline daha da sıkı sarıldım. Arat, Buğra'ya bakıp gözleriyle beni işaret ettiğinde Buğra anladığını belli eder bir tavırla başını salladıktan sonra yerde ycniden kıpırdanmaya başlayan adama tekme attı.

Adam acıyla karışık bir ses çıkartırken Buğra adamı tek ayağımdan tutup arkasında sürüklemeye başladı.

Odadan çıktuktan sonra aşağıda kendisini beklediğini tahmin ettiğim adamlara seslendi.

"Alın bunu buradan."

Benim olduğum odanın kapısını kapattıktan bir süre sonra dışarıdan gelen gürültüler kesildi.

"Azra..."

Cevap vermeden sadece yüzüne baktım.

"Hadi güzelim üzerine bir şeyler giy."

İzin ister gibi elini işaret ettiğinde yavaşça elini serbest bıraktıktan sonra yattığım yerde yavaşça doğruldum.

Arat dolaptan aldığı kıyafetlerle bana geri döndü. Boş bakışlarla elindekilere bakmaya devam ettim.

"Ben çıkayım da sen giyin."

"Hayır! Gitme!" Söylediğim sözler karşısında şaşkınlıkla bana baktı.

"Yani, sadece arkayı dönmek yeterli."

Elindeki kıyafetleri kucığıma bıraktıktan sonra arkasını döndü. Üze-

Kıym Taneleri

rindeki hornozdan kurtulup hızla Arat'ın kucağına bıraktığı giysileri giydim.

"Dönebilirsin."

Tekrar yatmak için yorgana tutunduğum sırada Arat buna izin vermedi. Kollarınıdan kavrayıp beni ayağa kaldırdığında güçsüzlükle kendimi yere bıraktım ancak Arat yere düşmeme izin vermeden tek hamlede beni kucağına aldı.

Lavaboya girdiğinizde aynadaki yansımanı görünce bir an gözlerim korkuyla açıldı.

Dudağım patlamıştı, kolumda ve boynumda sayısız morluk ve çizik vardı. Bedenimdeki ağrı şu an görünmeyen yerlerde çok daha fazlasının olduğunu bildiriyordu bana.

Ayaklarım yerle buluştuğunda güç almak istercesine lavabonun kenarına tutundum.

Arat çeşmeyi açtıktan sonra avucuna doldurduğu suyu yavaşça yüzümle buluşturduğunda dudağımdaki yara kendini hatırlatmak istercesine bariz bir acıyla sızladı.

Aynı işlemi birkaç kez tekrarladıktan sonra kenardaki havluya uzanıp dudağıma değdirmemeye çalışarak yüzümü kuruladı.

Odaya geri döndüğümüzde son derece nazik bir şekilde hareket etmeye özen göstererek beni yavaşça yatağa bıraktıktan sonra lavaboya geri döndü.

Nereye gittiğini soracak gücüm bile yoktu. Bir dakika bile geçmeden geri döndüğünde elinde ecza dolabından aldığını tahmin ettiğim birkaç malzeme vardı.

Yatağın kenarına oturduktan sonra elindeki pamuktan bir parça koparıp poşeti arkasına koydu. Küçük şişenin kapığını açtığında ise keskin koku etrafa yayılmıştı.

"Biraz yakabilir." dedi elindeki pamuğu dudağıma doğru yaklaştırtırken.

Pamuk tenime temas ettiğinde dudağımdaki yara hatırı sayılır bir şekilde sızladı.

Arat canımın yandığını fark edince pamuğu geri çekti ve dudağıma doğru eğilip üflemeğe başladı.

İkinci kez pamuğu değdirdiğinde acı biraz daha hafiflemişti.

"Acıyor mu?"

Berna Aslıhan

Arat, ilaçlı pamuğu ritmik hareketlerle dudağına değdirip çekerken "Hayır." dedim.

Pamukla işi bittikten sonra kenardaki çöp kutusuna atıp tekrar yanıma döndü. Yatağa bıraktığı kremi eline aldıktan sonra gözlerini boynuma kaydırđı.

"O herifi öldüreceğim."

Arat'ın sıkılı olan dişlerine baktığında o adamın yerinde olmadığın için şükrettim. Kremi parmağının üzerine biraz sıktıktan sonra elini yavaşça boynuma yaklaştırdı.

Soğuk krem tenime değdiği an korkuyla irkildim.

"Şşş... Sakin ol. Sana asla zarar vermey biliyorsun değil mi?"

Başımı olumlu yönde salladığında boynundaki soğukluğu tekrar hissettirdim. Bana dokunan kişinin Arat olduğunu bilsem de gözlerimin önüne sürekli o iğrenç adam geliyordu.

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Ağladığımı Arat'a belli etmemeye çalışarak yüzümü sildim.

"Arat..."

"Efendim?" dedi son derece konsantre olmuş bir şekilde koluna krem sürerken.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Eğer hemen krem sürmezsek morluklar..."

"Ondan bahsetmiyorum. Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Elini kolundan çekerken bakışlarını kaçırmadı.

"ünkü ben değer verdiğim insanlara bu şekilde davranırım ve sen de benim değer verdiğim birisin."

"Neden? Yani neden bana değer veriyorsun ki? Ben senin neyim?"

Elini kenardaki peçeteye sildikten sonra sabırla dönüp yüzüme baktı.

"Ne bilmek istiyorsun Azra?"

"Beni öpüp neden arkamı dönüp gittiğini, sarhoş geldiğin gece kesinlikle itiraf olarak nitelendirebileceğim şeyler söyleyip sarmaş dolaş uyuduktan sonra neden sabah sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandığını, neden bir başkasıyla birlikte olmama izin vermediğini... Bunların nedenlerini bilmek istiyorum."

Sanki bir şeyler itiraf etmeye hazırlanıyormuş gibi sıkıntılı bir nefes aldı.

"Bak Azra, başlarda sana karşı olan duygularım tamamen korumacıy-

Kum Taneleri

di. Sonra ne olduysa oldu ve bu duyguların içine şu an adlandıramadığım başka duygular karıştı. Daha ben bu soruların cevabını kendime bile itiraf etmekten korkuyorken lütfen benden bunları sana itiraf etmemi bekleme."

Gözleri bacağımdaki morluklara kaydıkten sonra izin ister gibi yüzüme baktı.

"Bacağına krem sürmemde bir sakınca var mı?"

Sorduğu soruyu bir müddet düşündükten sonra başımı iki yana salladım. Ancak Arat elini bacağıma yaklaştırdığı an korkuyla bacağıma kendime çektim. Bunu gerçekten bilerek yapmıyordum. Arat büyük bir sabırla kremi kapağına kapatıp kenara koydu.

"Özür dilerim Arat. Ben gerçekten bilerek yapmıyorum."

"Biliyorum prenses, biliyorum..."

Yanına doğru kaydı ve kolunu kaldırıp göğsüne yaslanmam için eliyle işaret etti.

İkiletmeden kolunun altına girdiğimde az önceki gibi bir korku yerine hissettiğim şey huzurdu.

Elindeki kremi bana uzattıktan sonra, "Madem benim sürmemi izin vermiyorsun kendin sürmelisin," dedi.

Kremi elime aldıktan sonra bacağımdaki morluk olan kısımlara yavaşça sürdüm. Arat'ın gözleri sürekli üzerimdeydi. Arada bir kaçamak bakışlarını Arat'a çevirsem de sessizce kremi sürmeye devam ettim. Görebildiğim her morluğun üzerini kremle kapattım ve kapağıma kapatıp tekrar Arat'a uzattım.

Kremi komodinin üzerine bıraktıktan sonra, "Hadi bakalım prenses, artık uyku vakti," dedi dudaklarını alına bastırırken.

Kollarının arasından kurtulmama izin vermeden yorganı üzerimize çekip başımı göğsüne yaslamama izin verdi. Dudakları bu kez de saçlarıma değdiğinde derin bir nefes aldı.

"Sanırım bu kokuya bağımlı olmak üzereyim."

"Bırak! Bırak beni!"

Adam hâlâ üzerime gelmeye devam ediyordu.

"Arat!"

Kollarımı tutup kendine doğru çekti ve uğrenç dişlerini göstererek sırıttı.

Berna Aslıhan

"Hazar mısın?"

"Hayır! Hayır!"

Çığlık çığlığa uyandığımda Arat korkuyla beni izliyordu.

"İyi misin?"

Nefesimi düzenlemeye çalışırken gözümünden deli gibi akan yaşlara aldım. Arat vücudumu tekrar kollarının arasına çekti ve başımı okşamaya başladı.

"Sadece bir rüya... Geçti artık. Ben yanıdayım."

Kollarımı Arat'ın vücudumu saran kollarının üzerine attım ve sıkıca sarıldım.

"Şimdi daha iyi misin?"

Başımı kolunun üzerine koyup gözlerimi kapattım.

"İyiymiş merak etme."

Gözlerimi ne zaman kapatsam aynı görüntüleri tekrar tekrar görüyordum. Sabaha kadar defalarca çığlık atarak uyanmışım Arat her defasında beni kollarının arasına almış ve ben uykuya dalana kadar saçlarımı okşayarak sakinleşirmeye çalışmıştı.

Vücuduma sarılı olan kollarının arasında yüzümü Arat'a doğru döndüm. Bütün gece benim yüzümden uyuyamamıştı. Şu an uyanmasından korkuyordum.

Ya uyandığında yine sanki hiçbir şey olmamış gibi davranırsa?

O yüzden uyanmadan istediğim kadar doya doya izledim onu. Yüzünde her zamanki gibi sert bir ifade vardı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler yirmi sekiz yaşında birinin sahip olabileceğinden fazlaydı ve bu da aslında ne kadar zor bir hayat geçirdiğinin ispatıydı.

Yaşadığı zorlukları benimle paylaşmasını o kadar çok isterdim ki...

Onu ne kadar izledim bilmiyorum ancak bu izlediğim süre boyunca sanırım ona biraz daha âşık olmuşum. Yavaşça kıpırdanmaya başladığında hâlâ gözlerimi ayırmadan ona baktıyordum. Sonunda o güzel gözlerini araladı ve yüzüme baktı.

Lütfen gitmesin... Lütfen...

Nefesimi tutmuş ne yapacak diye bekliyordum. Bir süre daha yüzüme baktıktan sonra çatılı olan kaşları düzeldi ve kollarının arasında arkamı çevirip sırtımı ona dönmemi sağladı. Yataкта biraz daha aşağı kaydıktan sonra yüzünü enseme dayadı.

"Biraz daha uyuyalım. Bugün zaten gereğinden fazla yorulacağın."

Kıym Tanrıları

Ne demek istedi? Yani bugün pazardı ve bildiğim kadıyla pazar günleri çalışmıyordu. Akhına taktılan sorulara rağmen sorgulamadan sadece gözlerimi kapattım.

Tekrar uyandığımda Arat üzerini giyinmiş odanın içinde bir şeyler arıyordu. Birden aklıma cüzdanıma koyduğum not geldiğinde hızla yattığım yerden doğruldum. Arat merakla ne yaptığımı anlamaya çalışarak beni izliyordu. Çantamı tamamen yatağın üzerine boşalttım ve cüzdanı bulup içini açtım.

"Azra ne yapıyorsun?"

Büyük bir arayış sonunda bulduğum notu hiçbir şey söylemeden uzattım.

"Bu ne?"

"Oku."

Notu eline aldı ve açıp okumaya başladı.

"Bu..." dedi elindeki notu göstererek. "Kim verdi sana bunu?"

"Biri cebime koymuş."

"Ne zaman?"

"Senin Ankara'dan döndüğün gün. Yani tam olarak bilmiyorum ama o gün Esra'yla okuldan çıktığımızda çocuğun biriyle çarpıştım. Akşam eve geldiğimde cebimden düştü."

Anlatıklarımı hayretle dinledikten sonra bariz bir kızgınlıkla yüzüme baktı.

"Ve sen bunu bana şimdi mi veriyorsun?"

"O gece neler olduğunu sana tekrar hatırlatmama gerek yok değil mi?"

Amacım bu konuyu açmak olmasa da Arat'a bunu hatırlatarak sanırım biraz üzümüştüm. Oturduğum yerden kalktım.

"Amacım sana o geceyi tekrar hatırlatmak değildi. Notu bulduğunda sana çok kızgındım ve bana doğru düzgün bir açıklama yapmayacağını bildiğim için söylemedim."

Arat notu katlayıp cebine koydu. "Ne olursa olsun notu bulduğun an bana gelmeliydin. Bu kadar yakınına girebildiğini bilseydin bir saniye ayrılmazdım yanından." dedi bariz bir şefkate gözlerinin içine bakarken.

Bu kez sessiz kalmayı tercih eden taraf ben olmuştum. Arat herhan-

gi bir şey söylemeyeceğimi anladığında odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Hallitmem gereken işlerim var."

"İyi de bugün pazar. Sen pazar günleri çalışmazsın ki."

"Dün geceden yarım kalan bir iş bu..."

Buğra o adamı her nereye götürdüyse sanırım oraya gidiyordu.

"Ben de geleceğim." dedim hızla kotunu kavrayıp durmasını sağla-
yarak.

"Unut bunu! Öyle bir şey olmayacak."

"Arat lütfen! O adamın bana yaptığı şeyleri sen yaşamadın, ben yaşadım. Eğer o adamla yüzleşmeye izin vermezsen dün gece yaşadıklarımız bana her dokunduğunda tekrarlanacak."

Arat bir süre düşünüyormuş gibi yüzüme baktı.

"Sana iyi gelmezse?"

"Gelecek. Asıl bunu yapmazsam asla kendimi toparlayamayacağım. Her gecemi dün geceyi geçirdiğim gibi yaşamama izin mi vereceksin?"

Sanırım bazı şeyleri kafasında tartıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar bakışlarını bana çevirdi.

"Madem bunu yaparsan iyi olacaksın tamam o zaman beraber gide-
lim."

O adamla tekrar karşı karşıya gelmekten korksam da eğer bunu yap-
mazsam dün gece olanları asla atlatamayacağımı biliyordum.

"Sen hazırlan, ben aşağıda bekliyorum."

Güzüm duvardaki saate takıldı. Neredeyse beşe geliyordu. Gerçekten
bu saate kadar uyumuş muyduk? Uyuduğumuzda sabah ezanının
okunmuş olduğunu göz önünde bulundurursak sanırım bu saate kadar
uyumamız normaldi.

Arat odadan çıktıktan sonra hemen üzerimi değiştirdim ve aşağı
indim.

"Hazırım, çıkabiliriz."

Arabaya bindiğimizde bile hâlâ aklımdan bu fikrin ne kadar doğru
bir fikir olabileceğini geçiriyordum. Arat kısa bir süre gözünü yoldan
ayıp yüzüme baktı.

"Eğer vazgeçtiysen eve dönebiliriz."

"Hayır!" dedim kararlı olduğumu belli etmeye çalışarak.

Kum Taneleri

Arat vazgeçmeyeceğini kabullenerek tekrar yola odaklandı. Evden çıkışta neredeyse yarım saat olmuştu. Şehrin dışına çıkmak üzereydik.

Arabanın yavaşlamasıyla beraber geldiğimizi anladım. Eski bir fabrika gibiydi burası.

Soru sormamak için kendimi sıkarak arabadan indim ve Arat'ı takip etmeye başladım.

İçeri girer girmez burnuma rutubet kokusu doldu. İçerisi son derece soğuk ve ürkütücüydü. Etrafımı incelememeye çalışarak Arat'ı takip etmeye devam ettim.

Birkaç kat aşağı indik. Buraya hiçbir şekilde gün ışığı içeri vurumuyordu. Karanlık ve uzun koridoru geçtikten sonra sonunda büyük demir kapının önünde durduk.

"Hâlâ vazgeçebilirsin."

Başımı olumsuz yönde salladım.

"Teki."

Arat kapıyı yavaşça açtığında içerideki loş ışıkla etrafımı daha rahat görmeye başlamıştım. İlk gözüme çarpan Buğra oldu. Barış ve Umut da buradaydı. Buğra bizi görür görmez sinirle Arat'a döndü.

"Azra'nın ne işi var burada?"

Arat ona cevap verirken Buğra'yı umursamadan etrafıma bakınmaya devam ettim. İşte! Oradaydı! Sandalyede elleri bağlı bir şekilde oturuyordu. Yüzü neredeyse tanınmayacak hâldeydi.

Adamın yanına gitmeden önce merakla beni izleyen Buğra'ya döndüm.

"Ne yaparsa yapsın ne derse desin karıştıracaksınız."

Buğra ilk önce itiraz edecek gibi olsa da Arat'ın bakışlarıyla karşılaşınca öksyle başını olumlu yönde salladı. Buğra'nın ardından gözlerimi Umut ve Barış'ın üzerine çevirdim.

Onlar da başlarıyla kabul ettiklerini belirttikten sonra yavaş adımlarla adama doğru ilerlemeye başladım.

"Ayılın şunu!"

Benim emrim üzerine Arat'ın adamlarından biri önündeki kovayı havaya kaldırdı ve suyu adamın yüzüne çarptı.

Suyun yüzüne çarpmasıyla önce geriye doğru savrulduktan sonra zorlukla nefes almaya çalıştı.

Gözleri beni bulduğunda içim korkuyla ürpermişti. O kadar dayak

yemiş olmasına rağmen hâlâ alayla gülebiliyordu.

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken iğrenç bakışlarını üzerimde gezdirdi.

“Yarım bıraktığım işi tamamlamam için mi geldin?”

Buğra adama doğru bir hanile yapacağı sırada Arat son anda kolundan yakaladı.

Adama doğru birkaç adım daha attıktan sonra tam önünde durdum. Dün gece olanları bir kez daha hatırladıktan sonra gücümü toplamak istercesine derin bir nefes aldım ve olduğum yerde gerinerek tüm gücümle tokat attım.

Yüzü hızla sol tarafa doğru savrulduktan sonra tekrar gözlerimin içine baktı.

“Epey iyisin. Acaba yatakta da bu kadar iyi misin? Çok merak ettim şimdi.”

Adamın söyledikleri üzerine yanımdaki korumaya döndüm.

“Kemerini verir misin?”

Koruma bulunduğu istekle izin ister gibi Arat’a döndü. Ben de adamın bakışlarını takip edip Arat’a baktığımda kısa bir süre yüzüme baktıktan sonra cevap bekleyen korumaya döndü ve başıyla onayladı.

Koruma, Arat’ın emri üzerine hemen belindeki kemeri çıkardı ve bana uzattı.

Adamın üzerindeki gömleği de çıkarmasını işaret ettiğimde bu kez Arat’tan onay alma ihtiyacı hissetmeden söylediğimi yaptı.

“Ne o bebeğim, yoksa cazibemc dayanamayıp üzerime mi atlayacaksın?”

Adama hiçbir şekilde cevap vermeden sandalyenin arkasına dolaştım. Elimdeki kemeri bir süre sırtında gezdirdikten sonra kemeri iki kat yaptım ve adamın hiç beklemediği anda hızla sırtına indirdim.

Adam her acıyla bağırduğunda daha da hırsla vuruyordum.

İşte bu iyi gelmişti!

Adam acı çektiğçe benim içim rahatlıyordu.

Yerdeki çakı görüş alanıma girdiğinde hemen eğilip yerden aldım. Ancak bu kez Arat’ın itiraz içeren sesini işittim.

“Azra yeter!”

Sinirli bakışlarını Arat’a çevirdim. Ne yapacağımı anlamış olacak ki vazgeçmem için yüzüme bakıyordu.

Kum Taneleri

"Yetmez! Tuz getirecek misiniz yoksa ben bu adamı direkt öldürüyüm mi?"

Adam söylediğini duyunca korkuyla yerinde kıpırdandı.

"Alın bu kadını benim başımdan!"

Hiç kimse yerinden hareket etmediğinde adamın önüne dolaştım ve gözlerimin içine bakmasını sağladım. Ellerimi bağlı olduğu sandalyenin iki yanına koyduktan sonra adamın üzerine doğru eğildim.

"Sen o gece benim canımı yakarken ben de çaresizlikle bağırmuştum ancak beni duyan kimse yoktu. Şimdi burada seni duyacak birçok kişi var ancak benim kadar şanslı olamayacaksın. Çünkü kimse seni benim elimden alamayacak."

Ellerimi sandalyeden çektim ve Arat'a döndüm.

"Tuz getirecek misiniz?"

Arat kısa bir süre yüzüme baktıktan sonra yanındaki adama başıyla gitmesini işaret etti.

Yaklaşık on dakika sonra tuz dolu torbayla adam geri döndü.

"Ya beni öldürün ya da alın bu kadını buradan!"

Korkuyla bağırarak adama döndüm ve tekrar üzerine eğildim.

"Seninle işim bittiğinde ölmüş olmak için dua edeceksin ama ne var biliyor musun? Seni öldürmeyeceğim." Arkamı dönüp Buğra'yı işaret ettim. "Bu zevki onun elinden alamam."

Adamın tekrar arkasına geçtim ve elinde tuz olan korumayı yanına çağırdım.

Elimdeki çakıyı adamın vücuduna bastırduğumda acıyla haykırdı. Resmen o acı çıktıkçe ben zevk alıyordum.

Vücudunda gezdirdiğim çakıyla işim bittiğinde yere attım ve geri çekilip şaheserime baktım.

I am jerk.²

Yanımdaki adama işaret verdiğimde yavaşça tuzu boşaltmaya başladı. Adam acıyla haykırıyordu.

"Eğer buradan kurtulursan dün gece yarım kalan işimi tamamlamak üzere seni bulacağundan emin olabilirsin!"

"Ah evet hatırlattığın iyi oldu."

Yerdeki çakıyı tekrar aldım ve adamın yavaşça önüne geçtim.

2. Pisliğin tekiyim.

"Bundan sonra bırak yarım kalan işini tamamlamayı, bir daha bir kadına bile yaklaşamayacaksın!"

Cümleleri henüz tamamlamıştım ki elimdeki çakıyı bir an bile tereddüt etmeden kasıklarına sapladım.

Bu son darbeydi. Ölmediyse bile sanırım acıdan bayılmıştı. Elimdeki çakıyı tekrar yere atıktan sonra ellerimi birbirine vurdum ve Arat'ın yanına ilerledim.

"Artık istediğinizi yapabilirsiniz."

Hepsi şok olmuş bir ifadeyle beni izliyordu.

"Sarı sen ne yaptın?" dedi Barış, sanki mümkünmüş gibi gözlerini biraz daha büyüterek.

Ancak cevabım gecikmemişti.

"İntikamımı aldım."

Buğra gururla yüzüme baktı. "Bu adamı neredeyse bütün gece dövdüm, bana kendisini öldürmem için bir defa bile yalvarmadı."

Buğra'nın ardından bu kez Arat son derece sitemkâr bir ifadeyle yanıma yaklaştı.

"İyi de sen bana yapacak bir şey bırakmadın ki!" dedi sandalyede haygın yatan adamı işaret ederek.

Sanki elinden oyuncak alınmış çocuk gibi yüzüme bakıyordu. Elimi hafifçe göğsüne koyup yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

"Evde kum torbasını tekmellersin."

Barış iki adımda yanıma ulaştı ve kolunu omzuma attı.

"Biz bu kızı koruyacağız diye boşuna kendimizi yırtıyoruz. Baksana adamı ne hâle getirdi."

Bir de o mevzu vardı. Arat sanki yeni hatırlamış gibi cebindeki notu çıkarıp Buğra'ya uzattı. Buğra notu okuduktan sonra o da aynı Arat ve Esra'nın verdiği tepkiyi verdi.

"Kim verdi bunu sana?"

Bu kez Arat benim konuşmama izin vermeden cevap vermişti.

"Ahmet Aslan'ın adamlarından birinin işi bu ve ayrıca aklıma gelmişken okulun etrafına da birkaç adam gönder Buğra."

Şimdi tam sırasıydı. Artık kesinlikle her şeyi anlatacaklar!

"Beyler yeter artık! Her şeyi bilmek istiyorum." dedim bakışlarımı tükerek hepsinin üzerinde gezdirirken. Arat şefkatle yanıma yaklaştı ve kolunu belime koydu.

Kum Taneleri

"Ne kadar az şey bilersen senin için o kadar iyi."

"Olmaz Arat, ben her an dün gece olanlar ne zaman tekrarlanacak diye bekleyemem. En azından benden ne istediklerini söylemelisiniz."

Arat diğerlerine bakmadan sadece bana bakıyordu. Sanırım artık neler olduğunu öğrenebilecektim.

14. Bölüm

“Evet, seni dinliyorum.”

Arat bir süre daha düşündükten sonra yüzünü avuçlarının arasına aldı.

“Şu an bildiklerinden daha fazlasını öğrenmen senin için iyi değil.”

“Tekrar tekrar aynı şeyleri söyletme bana Arat. Eğer ben başımda ne gibi bir bela olduğunu bilseydim dün gece olanlar yaşanmazdı. Her an bunun için temkinli olurdum.”

“Madem her şeyi öğrenmek istiyorsun, anlatacağım ancak burada olmaz.”

Ellerini yüzünden çekmeden alınma bir öpücük bıraktı ve şaşkınlıkla bizi izleyen Buğra, Barış ve Umut'a baktı.

“Siz burayı halledin. Ben Azra ile şirkete geçiyorum.”

Kimsenin bir şey söylemesine izin vermeden elimden tuttuğunda arkamızda neler olduğunu anlayamayan üç kişi bırakıp depoyu terk ettik. Karanlık gecede arabaya doğru ilerlemeye devam ederken hiç beklemediğim bir anda Arat'ın ellerinin sıcaklığını ellerimin üzerinde hissettim.

Gözlerim heyecanla Arat'ı bulunca onun benden tarafa bakmadığını gördüm ancak dudaklarının kenarında oluşan gülümseme içimin ısınmasına yetmişti. Elimi sıkıca kavrayarak parmaklarını usulca parmaklarının arasından geçirince ellerimden yayılan sıcaklığın verdiği huzuru içime çektim. İşte huzur buydu. Arat'ı, onun bana olan şefkat dolu bakışlarıydı. Kısacası benim için huzur Arat'ın kendisiydi.

Kum Taneleri

Yanımda olması benim için dünyadaki tüm mutluluklara bedeldi.

Şirkete geldiğimizde güvenlik görevlileri ve birkaç personel dışında kimse yoktu.

Arat'ın geldiğini gören çalışanlar hemen kendilerine çekidüzen veriyor ve Arat'a saygıyla bakıp başlarıyla selam veriyorlardı. Arat'ın odasına ulaştığımızda masanın önündeki iki sandalyeden birine oturdum.

Arat arka taraftaki dolaba gidip bir dosya çıkardı ve önüme koydu. Dosyanın içerisinde birçok belge ve iki tane fotoğraf vardı. Belgelerin henüz ne olduğunu göremeden Arat belgeleri önümden çekip fotoğraflara bakmamı işaret etti.

İki fotoğraftan birini önüme çekip incelemeye koyuldum. Kırklı yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiğim adama bakarken Arat kım olduklarını açıklamaya koyuldu.

"Bu adam," dedi işaret parmağını fotoğrafın üzerine koyarak. "Ahmet Aslan..."

Ardından diğer resme uzandı.

"Hasan Çelik, Ahmet'in sağ kolu da diyebilirsin. Asla yanından ayrılmaz. Eğer yanından ayrılırsa bil ki senin yakınlarında bir yerdedir."

Yüzlerini beynime kazımak istercesine dikkatle baktım. Demek peşimdeki adamlar bunlardı. Peki ama neden? Ben bu adamlara ne yapmıştım ki?

Sorgulayan bakışlarımı Arat'a çevirdiğinde gözlerini kısarak fotoğrafları önümden çekti.

"Bu adamlardan herhangi birini yakınında görürsen ya da hissedersen hemen beni ara ve olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaş."

Arat'ın anlattıklarını sessizlik içinde dinledikten sonra merakla gözlerinin içine baktım.

"Benden ne istiyorlar?"

Ahmet Aslan'ın fotoğrafına tekrar uzandı ve önüme çekti.

"Babanla eski bir hesabı var. Şu an için neler olduğunu bilmen seni korkutmaktan öteye gitmez. Sadece şunu bil, bu adamın tek amacı seni öldürmek. Babanları öldürdüğü gece senin de o arabada olduğunu sanıyordu."

"Buğra o gece babanların nasıl öldüğünü anlatırken kimin neden yaptığını bilmediğinizi söylemişti."

"Dediğim gibi Azra, öğrenmek istediğin ayrıntılar gerçekten seni korkutmaktan başka bir işe yaramaz."

"Peki, şimdi ne olacak? Bir sonraki adımını nereden bileceğiz?"

Fotoğrafları tamamen dosyanın içine yerleştirip tekrar aldığı dolaba geri koyup kilitledi. Yanına döndüğünde yemilgiyle omuzlarını düşürdü.

"Bilmiyoruz... Hiçbir zaman da bilemedik. Bu yüzden her zaman tetikte olmalıyız. Burada iş sana düşüyor Azra."

Ben ne yapabilirdim ki? Tamam, o adamı haşat etmiş olabilirim ancak onun elleri bağlıydı.

"Bundan sonra başındaki belayı biliyorsun. Asla korumaların ya-
nından ayrılmayacaksın. O Ege denin çocuğu da gözüm hiç tutmadı.
Ayrıca onun Ahmet'in adamı olmadığını da bilemeyiz."

"Kıskançlık yapıyorsun Arat." dedim gözlerimi irileştirerek. Gülüm-
semem bütün yüzüme yayılırken konuşmaya devam ettim. "Ve bu be-
nim hoşuma gidiyor."

Gerçekten şu an beni kıskanıyor olması hoşuma gitmişti. Her ne ka-
dar bunu itiraf etmese de ben anlayacağını anlamıştım.

"Kıskançlık falan yapmıyorum."

İçimden yay, he he demek geçse de konuşmadan anın tadını çıkardım.
Kıskandığını kabul etmese bile Ege'yi deli gibi kıskanıyordu, hem de
ilk gördüğü andan beri. Arat'ın beni sevemeyeceği gerçeğine kendimi
öylesine kaptırmıştım ki aslında onun beni ne kadar çok kıskandığını
görememiştim.

"Ege'nin, Ahmet Aslan'ın adamı olduğunu düşünmüyorum." dedim
kesin bir dille onun bu düşüncesini reddederek.

"Onunla görüşmeye devam edeceğim diyorsun yani?"

"Yani şimdi tabii."

"Azra!"

"Zaten dün gece onunla bu konuyu konuşacaktım ancak sen gelip de
benim tüm dengemi altüst edince konuşamadım."

Arat sessizliğini korurken aklıma gelen fikirle öne anıldım.

"Sen de Oya'yla görüşmeyeceksin o zaman."

"Aynı yerde çalışıyoruz."

"Biz de aynı okulda okuyoruz." dedim cevap vermekte zaman kay-
betmeyerek. "Hem ayrıca ne anlamda görüşmeyeceksin dediğimi

Kum Taneleri

bılıyorsun.”

Ellerini göğsünde birleştirdi ve ukala bir ifadeyle yüzüme baktı.

“Öyle bir şey hiç olmadı zaten.”

Ben de umursamazca omzumu silktim.

“Biliyorum.”

“Nasıf?” Bu defa Arat’ın yüzü şaşkın bir ifadeye bürünmüştü.

“Seni Buğra’yla konuşurken duydum ve konuşmalarınızı duyduktan sonra Oya’yla konuşmak için şirkete gittim.”

“Şimdi şirkete neden geldiğin anlaşıldı.”

“Valla kıza ne dedin bilmiyorum, ağzından tek kelime alamadım, Tehdit ettim, hakaret ettim ama nafile... Ağzını açıp tek kelime etmedi.”

Arat gururla gülümsedikten sonra ellerini yasladığı masadan uzaklaş-
tırıp ellerimi kavrayarak ayağa kalkmamı sağladı.

“Hadı gidip bir şeyler yiyeelim.”

Neredeyse saat sekize geliyordu ve biz hâlâ hiçbir şey yememiştik.
Arat kapıya doğru yönelince ben olduğum yerde inatla durdum.

“Ne oldu?” diye sordu merakla bana bakarak.

“Anlatmayacak mısın?”

“Anlatmam gereken her şeyi anlattım.”

“Onu demiyorum. Neden Oya’yla aranda bir şey olmadığı hâlde var-
mış gibi gösterdin ve o gece duşta ne işin vardı?”

Arat müzip bir ifadeyle gülümsedikten sonra kıpırdamadan durmasına
aldırmadan elimden tutup ardından sürüklemeye başladı.

“Arat! Anlat hadi!” dedim bu kez isyan edeceğine.

“Gerek yok.”

“Ya çekiştirmesene! Ne demek gerek yok?”

Arat kısa bir süre duraksayıp gözlerimin içine baktı.

“Azra, düzgünce yürümezsen şu an şirkette olmamızı umursamadan
seni kucağıma alırım.”

Yani aslında bu benim işime gelebilirdi ancak etrafta birçok çalışan
olduğunu göz önünde bulundursak hiç sırası değildi.

Arat’ın beni sürüklemesine izin vermeden yürümeye başladım.

Önümdeki tabak tamamen boşaldığında arkama yaslanmışım ki te-
lefonum çalmaya başladı. Arat, benden önce davranarak telefonu eline
aldı.

Berna Aslıhan

Daha kimin aradığım bile görememiştim!

Elime aldığı telefona kısa bir bakış attıktan sonra memnuniyetsiz bir ifadeyle tekrar önüme uzattı. Arayan Ege'ydi.

Çekingen bir ifadeyle telefonu açtıktan sonra kulağıma götürdüm.

"Efendim?" dedim bakışlarımı Arat'tan uzak tutmaya çalışarak.

"Azra iyi misin? Dün gece öylece çıkıp gittin. Yani ben merak ettim seni."

"İyiyim Ege merak etme. Arat'la birlikteyim."

Arat memnun bir tebessümde bulunurken Ege'nin yüzünde aynı memnun ifadenin belirlenmediğine emindim.

Benzulduğunu belli eder bir tavrıyla nefesini dışarı verdikten sonra ses tonunu sabit tutmaya çalışarak konuşmaya devam etti.

"Anladım. İyiysen problem yok. Ben rahatsız etmeyeyim sizi."

Telefonu kapattığında kendimi çok kötü hissetmişim. Gerçekten ona bir şeyler hissedebileceğimi düşünerek sadece kendimi değil Ege'yi de kandırılmışım. Ege bunu kesinlikle hak etmiyordu. Sonuçta onun bir suçu yoktu. Arat'a o kadar çok kızmıştım ki sonunu düşünmeden o anlık sinirle Ege'yi arayarak aklımda büyük bir hata yapmıştım. Ancak dün gece onunla konuşabilmiş olsaydım belki şu an içim daha da rahat olabilirdi.

"Azra..." Arat'ın sesini duyunca kendimi toparlanmaya çalışarak bakışlarımı ona yönelttim. "Ne düşünüyorsun?"

"Ege'ye haksızlık ediyorum. Kendimi onun yerine koyuyorum da ben olsam kullanılmış gibi hissederdim."

"O zaman onu daha fazla kandırma ve bir an önce alakanı kes."

Arat'ın bu acımasızca yorumunu karşılıksız bırakırken bu konuda beni anlamayacağını düşünerek "Kalkalım mı?" diye sordum.

Arat başka bir şey söylemeni beklemiş olacak ki *kalkalım mı* dediğimde şaşkınlık ve öfkeyle karışık bir bakış gönderdikten sonra sorumu cevapsız bırakarak garsona hesabı getirmesini işaret etti.

Garsonun hesabı getirmesini beklerken son derece alımlı ve iyi giyimli bir kadın masaya doğru hızla ilerledi ve ben bu kadını kesinlikle tanıyordum.

"Arat! Gözlerime inanamıyorum."

Arat sakın bir şekilde arkasını döndü.

"Gözde!"

Kum Taneleri

Arat'ın ayağa kalkmasını fırsat bilen Gözde, hızla kollarını Arat'ın boynuna sardı.

Ben ne mi yaptım? Sadece sakinliğimi korumaya çalıştım ve yavaşça ayağa kalktım. Gözde alıtopot misali sardığı kollarını indirip bu kez bana döndü.

"Azra... Ne kadar büyümüştün sen böyle."

Arat'ın hâlâ bu kadına bir şey söylememiş olmasına yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordum.

"Evet canım büyüdüm."

"En son seni gördüğümde daha göğüslerin bile çıkmamıştı." dedi beni küçük düşürmeye çalışarak.

Yuh ama artık! Beni en son gördüğünde on altı yaşındaydım ve şimdiki kadar olmasa da göğüslerim hatırı sayılır derece büyüktü.

Gözde sonunda benimle uğraşmayı bırakıp tekrar Arat'a döndü.

"Seni çok özledim. Bu gece gelsene, eskileri yâd ederiz." dedi son derece kendinden emin bir tavırla.

Arat'ın bakışları çok kısa bir an için beni bulduğunda "Gelemem Gözde, kusura bakma." dedi.

Gözde, Arat'ın bana baktığını fark edince gözlerini devirerek yüzüme baktı.

"Yine mi çocuk bakıcılığı yapacaksın?"

Sanırım bu bakıcılık olayına konu olan çocuk ben oluyordum.

Pekâlâ, buraya kadar! Ben gidiyorum, daha fazla bu kadının beni küçük düşürmesine izin vermeyeceğim!

Tam dışarı çıkmak üzere hareketlendiğim sırada Arat nazikçe kolumdan tutup durmamı sağladı. Başımı kaldırıp ne Arat'a ne de Gözde'ye bakmadım. Sadece Arat'ın kolumu saran eline bakıyordum.

"Hayır Gözde, çocuk bakıcılığı yapmam için biraz daha zaman var."

Arat'ın söylediklerine Gözde gibi ben de bir anlam veremedim devanı etmesini bekledim. Arat kolumu saran elini aşağı doğru kaydırdıktan sonra usulca parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. Kalp atışlarım Arat'ın dokunuşuyla hızlanırken bakışlarımı elimden uzaklaştırıp yüzüne çevirdim.

"Zira bunun için ilk önce Azra'nın hamile olması gerekiyor ve takdir edersin ki daha yirmi yaşında olduğu için şimdilik çocuk düşünmüyoruz."

Arat'ın kurduğu cümle birkaç saniye boyunca zihnimde yankı buldu.

"Na-Nasıl?" dedi Gözde şaşkın bir ifadeyle gözlerini irileştirerek.

Arat kavradığı elini havaya kaldırırken sanırım Gözde'nin alyansını gördüğünden emin olmak istemişti.

"Biz evlendik de..."

Gözde bir süre yüzümüze baktıktan sonra şuh bir kahkaha attı.

"Şaka yapıyorsun değil mi? Hep böyle komiktin sen zaten, ilahi Arat!"

Gözlerin Arat'ı bulduğunda umursamaz bir ifadeyle Gözde'ye baktığını gördüm.

"Seni hiçbir şeye inandırmak zorunda değiliz ancak yine de kendi gözlerinle görmeden kabullenmeyeceksen akşam seni yemeğe davet etmek isterim." dedi ve ardından, "Evimize..." diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Hesabı ödedikten sonra Gözde'nin orada olmasına aldırmadan tekrar elini tuttu ve arabaya doğru yürümeye başladı. Söyledikleriyle beni gerçekten hayrete düşürmüştü. Belki bazı şeyleri henüz itiraf etmemiş olabilirdi ancak bu yaptığı hareketle gerçekten Arat'ın bana karşı bir şeyler hissetmeye başladığına ikna olmuşum.

"Teşekkür ederim."

Arat gözlerini yoldan ayırmadan ne dediğimi anlamamış bir ifadeyle bakıyordu.

"Gözde'nin önünde küçük düşmeme izin vermediğin için teşekkür ederim." dedim bu kez açıklama yaparak.

Arat'ın vitessin üzerinde duran elini tuttuğumda bakışlarını kısa bir süre yoldan ayırıp tuttuğum eline kaydırdı.

"Her ne olursa olsun biz evliyiz ve sen benim karımsın."

Sen benim karımsın! Sen benim karımsın!

Arat'ın kurduğu bu cümle birkaç dakika kulaklarımda yankılandığında memnun bir ifadeyle gülümseyip yüzüne baktım.

Bu sözü onun ağzından duyabilmeyi o kadar uzun süre beklemiştim ki.

Bakışlarını tekrar karanlık yola çevirdiğim sırada araba büyük bir şiddetle yolun sağ tarafına savruldu.

"Arat!"

"Korkma ben yanıdayım."

Arat arabayı tekrar yola çıkarmaya çabalarlarken arkamızdaki araba

Kum Taneleri

tekrar aynı şiddetle bize çarpığında Arat az önceki sakin ses tonunun aksine, "Hemen Buğrayı ara!" diye bağırırdı.

Ben korkuyla telefonu bulmaya çalışırken Arat arabayı tekrar çalıştırmak için uğraşıyordu ancak bu çabası boşunaydı. Sonunda telefonu bulduğumda aynadan arkadaki insanların bize doğru geldiğini gördüm.

"Efendim?"

Buğra'nın sakin sesine nazaran ben korkuyla bağurdum. "Buğra, kaza yaptık!"

"Hoparlöre al!"

Arat'ın sesini duyar duymaz derhâl dediğini yaptım.

"Buğra adamlar peşimizde. Sahil tarafındayız, hemen gelin."

Arat, Buğra'ya ne yapması gerektiğini anlatırken adamlar çoktan arabaya ulaşmış kapıyı açmaya çalışıyorlardı.

"Azra! Kafama silah dahi dayasalar hiçbir şekilde onlarla gitmeyeceksin, duydun mu beni?"

Başımı belli belirsiz salladım.

"Törpidoda silah var, al onu!"

Ben daha silaha uzanamadan kapımı açmaya çalışan adam sonunda başarılı olup kapıyı açtıktan sonra kolumdan kavrayıp bedenimi hızla dışarı sürüklemeye başladı.

"Bırak! Hayvan herif!"

Adamın kolları arasında çırpınıyor olmam onu zerre etkilemezken bu kez kolunu boğazıma doladı.

"Evet Arat! Küçük karın elimde, şimdi ne yapacaksın?"

"Bırak lan onu!"

"Hadi ama o kadar değerli mi bu kadın senin için?"

Adamın söylediklerinden anladığım kadıyla bu adamların derdi ben değildim. Kesinlikle tek dertleri Arat'tı! Arat'ın boşluğundan yararlan-
nan diğer adam kafasına silahı dayadıktan sonra dizlerinin arkasına vurarak diz çökmesini sağladı.

"Ben de soruyorum, tabii ki değerli. Vay be! Arat Öztürk ve onun zayıf noktası! Gerçekten şaşırtıcı."

Arat korkuyla bana bakarken adam kaslı kollarıyla boğazımı biraz daha sıkıldığında refleks olarak nefes alabilmek için adamın boğazını sıkın kollarının üzerine elimi koydum.

Berna Aslıhan

"Konuş Arat, bellek nerede?"

Ne belleğinden bahsediyordu bu adamlar? Arat itiraz ettiğini belli ederek kafasını iki yana salladı.

"Ya o belleğin nerede olduğunu söyle ya da bu küçük kadına veda et!"

Tek eliyle belindeki silahı çıkardı ve kafama dayadı.

"Hayır!"

Arat'ın gür sesi boşlukta yankılanırken karşısında duran diğer adam içimin sızlamasına neden olarak Arat'ın yüzüne yumruk attı.

Yaşlar gözlerimden akmaya başladığı sırada çaresizce Arat'ı izliyordum. Yüzüne inen her bir darbeye daha da dik durmaya çalışsa da sanki adam ona vururken aynı acıyı ben de hissediyordum. Onun canının yanmasına daha fazla göz yummayacaktım. O an için bana en mantıklı gelen şeyi yaptım.

"Dur! Ben biliyorum belleğin yerini!"

Sesimin duyulmasıyla birlikte adam Arat'a yumruk atmayı kesmişti.

"O zaman bizi belleğe götürüyorsun güzellik."

Kesinlikle neyden bahsettiğini bilmiyordum. İstedikleri belleğin neye benzediğinden bile haberim yoktu.

"Azra hayır!"

Arat'ın sesini duyduğunda artık her şey için çok geçti. Boğazımı kollarıyla saran adam beni arabanın içine doğru sürükleyerek götürüyordu.

"Yalan söylüyor! Bellekten haberi yok. Bırak onu Kenan!"

Adam bir an tereddüt edip duraksadığında "Nerede olduğunu biliyorum, sadece beni korumaya çalışıyor." dedim yalan söyleyerek.

Adam beni tekrar sürükleyip bu kez içeri doğru fırlatığında gecenin karanlığında yankı bulan bir el silah sesi duyuldu.

"Arat!"

Gözlerimden akan yaşlar görüşümü engellerken arabamın camına doğru yaklaşıp korkuyla Arat'ı görmeye çalıştım. Ancak dışarıda gördüklerimle rahat bir nefes almıştım. Tahmin ettiğimin aksine Arat'a bir şey olmamıştı.

"Azra arabanın içinde kal! Sakın çıkma!"

Barış'ın sesini duyunca dediğini yapıp arabamın içinde kalmaya devam ettim. Sayamayacağım kadar fazla silah sesi duyuluyordu. Bir tane si tam üstümden geçip arka camı patlattığında korkuyla öne doğru eğildim.

Yaklaşık on dakika sonra içinde olduğum arabamın kapısı açıldı ve kollarımın altına dolanan eller tarafından tekrar sürüklenmeye başladım. Korkuyla kollarımın arasında çırpınırken Arat'ın sesini duyunca rahatlamıştım.

"Benim Azra sakın ol!"

Arat'ın telkinini dinleyip çırpınmayı bıraktım ve beni sürüklemesine izin verdim. Buğra'nın arabasına bindiğimizde Buğra, Barış ve Umut da hızla arabaya yerleştiler.

Buğra arabayı ani bir hareketle kaldırırken Arat başını aşağı doğru bastırıyor, Barış da arada bir kolunu dışarı çıkarıp elindeki silahı ateşliyordu.

Tamamen uzaklaştığımızdan emin olduktan sonra Arat elini çekip kafamı kaldırmama izin verdiğinde onu görür görmez hemen kollarımı boynuna doladım.

Berna Aslıhan

"Sana bir şey oldu diye çok korktum."

Bir elini belime koyup diğer eliyle de boynumu tutuktan sonra başımı göğsüne bastırdı.

"Tamam, ağlama iyiyim ben."

Bir süre birbirimize sarıldıktan sonra yanıtında oturan Barış'ın münasebetsiz zamanlamasıyla geri çekildim.

"Aşk kışları, Allah muhabbetinizi arttırsın."

"Barış sikotim sus!"

"Tamam abi kızma hemen, sustum."

Arat, Barış'ı susturduktan sonra tekrar hana döndü.

"Neden yaptın Azra? Neden kendini tehlikeye attın? Ya Buğra tam zamanında yetişemeseydi de o adam seni götürseydi?"

"O an bunların hiçbirini düşünmedim."

"Ne düşündün de *hellek hende* dedin gerçekten merak ediyorum."

Gözlerimi silip yüzünü daha net görmeye başladığım sırada cevap verdim.

"Seni..."

"Kendini böyle tehlikeye atacaksan düşünme beni!"

Arat'ın gür sesi bu kez arabayı doldururken bakışlarım dikiz aynasından hizi izleyen Buğra'nın bakışlarıyla buluştu.

"Üzerine gitme abi zaten korkmuş."

Arat gerçekten korkmuş olduğumu görünce bağırmayı bırakıp beni tekrar kolunun altına çekti ve başımı göğsüne yasladıktan sonra dudaklarını saçlarıma değdirdi.

"Tamam, ben yanımdayım korkma artık."

Ben Arat'ın göğsünde derin nefesler alıp kokusunu içime çekerek kendimi sakinleştirmeye çalışırken Buğra tekrar konuşmaya başladı.

"Ahmet Aslan mı?"

"Hayır, bu defa ki farklı. Sizinle alakası yok. Adamın derdi benimle."

"Kim peki?"

"Kenan."

Kısa süren sessizliğin ardından Buğra adamı hatırlamış olacak ki "Kenan mı? Şu gireceğimiz ihalede rakibimiz değil mi o adam?" diye sordu.

Buğra'nın sorusuna karşılık Arat sesindeki sınırı saklamaya çalışmadan "Evet." dedi.

Kum Taneleri

"Seninle derdi ne?"

"İhaleye girmememiz için beni tehdit etmeye kalktı, ben de hakkında biraz araştırma yaptım ve bütün kirli çamaşırlarına ulaştım."

"Belleğin içinde de onunla ilgili bilgiler mi var?"

Arat cevap vermek yerine başını olumlu yönde sallarken bu kez önde oturan Umut yüzünü bize doğru çevirdi. Yüzünde ise bariz bir gülümseme vardı. Eminim şu an bizim Arat'la olan durumumuza sırtıyordu. Ancak Umut henüz ağzını açmıştı ki Arat sinirle öne atıldı.

"Umut, tek gevşek yorumunda seni arabadan aşağı atarım."

Umut korkuyla Arat'ın yüzüne baktıktan sonra hiçbir yorunda bulunmadan önüne döndü.

Sadece birkaç dakika önce olanlar yine aklıma gelince içimi bariz bir korku kaplamıştı. Bu geceki saldırı bana yönelik olmasa bile peşimde olan adamlar elbet böyle bir geceyi benim için de plânlıyor olmalıydılar.

"Peşimi asla bırakmayacaklar değil mi?"

Sorduğum soruyla arabadaki herkes sanki ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Az önce bizimle dalga geçmek için arkasını dönen Umut bu kez beni teselli etmek için dönmüştü.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyiz. Unutma bunu."

Arat vücuduma sardığı kollarını biraz daha sıkı.

"Düşünme bunları. Biz senin her anını korkuyla geçirmeni istemediğimiz için sana bir şey anlatmıyorduk. Bu yüzden sakladık senden her şeyi."

Aslında Arat haklıydı. Bir an için bunları hiç öğrenmemiş olmayı diledim. Eğer şu an aklıma kurcalayan düşünceler olmasaydı belki de Arat'ın yaklaşık yirmi dakikadır bana sarılıyor olmasından dolayı kalbim heyecanla hızlanabilirdi. Ancak şu an kalbimin hızlanmasının tek nedeni korkuydu.

Evin önüne gelince Buğra etrafı kontrol ettikten sonra arabadan inmem için kapımı açtı. Arabadan indiğimde Arat çoktan korumaların yanına gitmiş bir şeyler söylüyordu.

Yanlarına yaklaştığında konuşmalarını rahatlıkla duyabiliyordum.

"Bundan sonra Azra hiçbir şekilde yalnız kalmayacak. Evin etrafındaki adam sayısını iki katına çıkartın ve bir daha asla benden olduğuna emin olmadığınız şeyleri yemeyin!"

Berna Aslıhan

Arat'ın, ne demek istediğini anlamıştım. Dün gece o adamın eve elini kolunu sallayarak girmesini ben de beklemiyordum ancak korumalarının böylesine ihmalkâr davranması gerçekten hoş değildi. Adam gece pizzacı kılığında gelmiş ve uyku ilacı karıştırdığı pizzaları korumalara yedirdikten sonra rahatlıkla eve girmişti. Hepsine ithafen konuştuktan sonra yanındaki korumaya döndü.

"Hüseyin, bundan sonra Azra'yla beraber okula gideceksin. Azra asla yalnız kalmayacak ancak euraftakilerin dikkatini çekme."

Başka bir zaman bunu söylemiş olsa kesinlikle itiraz ederdim ancak Arat haklıydı. Okulda yalnız olmam beni açık hedef hâline getiriyordu.

Korumalar anladıklarını belli eder bir şekilde kafalarını salladıktan sonra ağır adımlarla eve girdik. Aradan daha birkaç dakika geçmişti ki kapı çalmaya başladı.

Buğra benim oturduğum yerden kalkınama müsaade etmeden kapıya ulaştı.

"Esra gelmiştir. Az önce konuştuk."

Buğra kapıyı açtıktan birkaç saniye sonra salonun duvarlarında Esra'nın endişe dolu sesi yankı buldu.

"Azra iyi misin?"

Geri çekilip yüzüne baktığımda dudığımdaki yarayı fark etti.

"Buğra dün gece olanları biraz anlattı."

Gözyaşlarının tekrar yavaşça ısılatmaya başladığında Esra hiçbir şey söylemeden yeniden sarılıp konuşmama izin vermeden "İyisin değil mi?" diye sordu.

Cevap vermek yerine sadece başımı olumlu yönde salladım.

"Konuşmak ister misin?"

"Olur."

"Gel hadi yukarı çıkalım."

Gerçekten Esra'yla konuşmaya ihtiyacım vardı. Ona dün gece yaşananları, Arat'la olanları anlatmalıyım.

Odaya girdiğimizde Esra kapıyı kapatırken ben de yatağın üzerine oturdum. Esra da yanıma geldikten sonra ellerimi avucunun içine aldı ve gözlerine baktı.

Birkaç gün öncesinden başlayarak her şeyi anlatmaya başladım. Arat'ın sarhoş geldiği geceyi, ardından sabah bana karşı olan tavrını, akşam partide olanları ve son olarak dün gece yaşananları...

Kum Taneleri

"Gerçekten o fabrikaya gitiñ mi?"

"Evet, eğer bunu yapmasaydım gerçekten bu travmayı atlatabayacaktım."

Esra çakıyı adamın kasıklarına sapladığını duyunca resmen zevkten dört köşe olmuştu.

"Ellerine sağlık arkadaşım. Bütün tecavüzcülere kesinlikle aynı prosedür uygulanmalı." Ben tepkisine gülümseyerek bakarken Esra'nın bakışları ciddileşti. "Peki, şimdi ne olacak? Yani Arat'la birlikte misiniz?"

"Bilmiyorum, hareketleri öyle gibi görünse de Arat'ın ağzından hâlâ bir itiraf duymadım."

"Seni sevdiğini söylemediği sürece sakın teslim olma Azra."

"Süründür diyorsun yani?" dedim gözlerimi kısarak yüzüne bakarken.

"Kesinlikle öyle diyorum. Sonuçta bunca senedir seni görmeyen o değil miydi? Şimdi sıra sende."

Esra'nın gözleri mutlulukla parlarken bir planı olduğunu anlamıştım.

"Aklında bir şey var sanırım."

"Evet!"

"Bak Buğra'ya yaptığımız Arat'a sökmeyiz. Yani Ege'yi sadece dövmez doğrudan öldürür. Benim başıma gelecek olanları düşünmek bile istemiyorum. Hem ayrıca artık Ege'yi daha fazla özmek istemiyorum."

"Yok, merak etme bu öyle bir şey değil, plandan çok strateji de diyebiliriz."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki Azracığım, artık Arat'ın karşısında saf âşıktan ziyade tam bir kadın gibi davranacaksın."

Anlamamış gibi yüzüne baktım.

"Yani demek istiyorum ki bundan sonra o küçük âşık kıızı değil, olgun âşık kadını oynayacaksın."

Esra'nın söylediklerine şimdilik bir anlam veremsem de genç hatlarıyla ne demek istediğini anlamıştım.

"Peki, ilk olarak nereden başlıyoruz?"

"Yarın bir davet var. Bana da Buğra söyledi. Şirketin daveti ve aklına gelebilecek bütün iş adamları orada olacak."

"Ne yapıyoruz?"

Berna Aslıhan

“Öncelikle yarın alışverişe gidiyoruz ve sana harika bir elbise alıyoruz. Ardından kuaföre gideceğiz. Ben randevu aldım bile.”

İnanamaz gözlerle Esra'ya bakıyordum. Ne ara düşünmüştü bu kadar şeyi?

“Aslında bu planı Arat senin farkına varabilsin diye yapmıştım ancak madem o kısmı kendiniz hallettiniz o zaman bana da diğer kısım kalıyor. Yani Arat'a itiraf ettirme kısmı.”

Bu gerçekten nasıl olacak bilmiyorum ancak umarım Esra'nın planı işe yarar.

“Aşağı inclim artık merak etmesinler.”

Esra yataktan kalkmış odadan çıkmak üzere hareketlendiği sırada kolundan yakalayıp yatağa geri oturttum.

“Sizde durumlar nasıl?” diye sorduğumda omuzlarının yenilgiyle düştüğünü fark etmiştim. Demek Buğra'da hâlâ bir gelişme yoktu.

“Bildiğin gibi hâlâ aynı. Yani çok iyiyiz, hiçbir problem yok ancak Buğra hâlâ hoşlanmanın ötesine geçemedi.”

“Merak etme zamanla o da olacak.”

“Umarım.” dedi başını umutsuzlukla önüne eğerken.

Sanırım benim bu konuyu Buğra'yla konuşmam gerekiyordu. Belki birlikte olabilirdiler ancak hâlâ hislerini netleştirememesi Esra'yı kesinlikle üzüyordu ve bunu yapan kişi abim de olsa asla Esra'nın üzülmesine izin veremezdim.

“Sen in aşağı, ben üzerimi değiştirip geliyorum.”

Esra başını olumlu yönde salladıktan sonra dolaptan sporcu tarzında bir şort ve bol bir tişört giyip çıktım odadan.

Aşağı indiğimde Arat, Buğra, Barış ve Umut her zaman olduğu gibi maç izliyordu. Kim derdi ki bunlar bir saat önce çok büyük bir çatışmanın içinden çıkmış diye?

“Hadi ben acıktım artık. Bir şeyler yiyelim.”

“Pizzayı çoktan sipariş ettik bile.”

Merdivenleri bitirip Arat'ın yanına ulaştığımda gözlerini televizyondan ayırıp yüzüme bile bakmadı.

Hoppala! Yine mi başa sarıyoruz? Şu an Esra'nın planının ne kadar gerekli olduğuna bir kez daha emin oldum. Umut'un, Arat'ın yanından kalkmasını fırsat bilerek hemen gidip yanına oturdum. Koltuktaki hareketlenmeyle kısa bir süre dönüp yüzüme baksa da tekrar televizyona

Rum Taneleri

döndü.

Sinirle kollarımı göğsümün altında birleştirip ben de televizyona bakmaya başladım. Hiçbir şey de anlamıyordum zaten şu futboldan. Hayır, yani yirmi tane adamın aynı topun peşinde koşturmasının neresi bu kadar ilgi çekici olabilirdi ki?

Şu an, yirmi değil yirmi iki dediğinizi duyar gibiyim. Futboldan anlamayabilirim ancak matematiğim iyidir yani, İki tane kaleci olduğunun göz önünde bulundurursak top peşinde koşan toplam adam sayısı yirmiye düşer.

Aferin Azra! Madalya verecekler sana. Bunu hesaplayıp insanları aydınlattığın çok iyi oldu. Sıkıntıdan futbolcuların üzerindeki formların modaya ne kadar uygun olup olmadığını düşünmeye başladığım sıralarda sonunda hakem son düdüğü çaldı ve maç bitti.

"Oh be sonunda!"

İlk başta Arat olmak üzere salondaki herkes dönüp bana baktı.

"Ne var yani, herkes sizin gibi maç izlemekten zevk alacak diye bir kanun mu var?"

"Bu kadar sıkıldıysan neden burada oturup maç izledin ki?"

Sen elbet gece gelip yatacaksın benim yanıma, o zaman görüşeceğiz seninle! Ancak Arat'tan önce halletmem gereken başka bir iş vardı.

"Buğra seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Mutfağa doğru ilerlerken Buğra da peşimden beni takip ediyordu.

"Ne oldu Azra?"

"Esra'yla ilgili konuşmak istiyorum seninle."

Buğra anlamsız gözlerle yüzüme bakınca arkamdaki sandalyeyi çekip oturduktan sonra Buğra'nın da oturması için elimle karşımdaki sandalyeyi işaret ettim.

"Bak başkası olsa bu durum beni zorre ilgilendirmez ancak sen abımsın, Esra da arkadaşım."

"Bir sorun mu var?" dedi Buğra nereye varmaya çalıştığımı anlayamayarak.

"Senin açımdan her şey normal mi?"

Bir süre düşünüyormuş gibi yüzüme baktıktan sonra cevap verdi.

"Yani son derece yolunda giden bir ilişkimiz var. Neden her şey normal olmasın ki?"

Derin bir nefes aldım. Sanırım Buğra'ya göre her şey yolundaydı.

Ancak bu böyle olmamalıydı. Esra'nın bu şekilde üzülmesine izin veremezdim.

"Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyor musun?"

"Tabii ki hissediyorum Azra, hissetmesem neden onunla birlikte olayım ki?"

"O zaman bunu ona da hissettirmelisin."

"Sana bir şey mi söyledi?"

Buğra'nın sorusunu duyduğumda oturduğum sandalyede dikleşip öne doğru eğildim.

"Bir şey söylemesine gerek yok ki ben onun bakışlarından anlıyorum. Eğer ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsan artık onun bunu duymasını ve görmesini sağlamalıyım."

"İlla söylemek mi gerekiyor?" diye sordu Buğra bu kez ellerini göğsünün altında bağlayıp arkasına yaslanarak.

"Buğracığım biz kadınız. Böyle şeyleri duymaya her zaman ihtiyacımız vardır."

Buğra anladığını belli edercesine başını sallarken bakışları merak dolu bir ifadeye bürünmüştü.

"Sizde de bazı durumlar var galiba?"

Bu bir soru gibi dursa da daha çok Buğra'nın tespitiydi.

Onuza larımı *bilmem* dercesine havaya kaldırmak cevap verdim.

"Var gibi yok gibi..."

Buğra anlamsız bakışlarla gülümserken başını iki yana salladı.

"O ne demek?"

"Bir hok yok demek abi!"

Geniş bir kahkaha attıktan sonra ciddi bir ifade takıp yüzüme baktı.

"Sizin aranızda benim bilmediğim bir şeyler mi geçti?"

"Geçmesine geçti de Arat bazen sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor."

"Bak Azra..." dedi Buğra öne doğru eğilip ellerimi tutarak. "Arat'a karşı olan hislerini her zaman biliyordum. Bunun o da farkındaydı ancak eğer Arat sana karşı bir şeyler hissediyormuş gibi davranıyorsa ve bunu sana belli ediyorsa ondan şüphe duyma ve ona zaman ver. O zaten sana gelecektir."

Nazıkçe elimi ellerinin arasından çektiikten sonra arkama yaslandım.

"Yorulduğum artık Buğra. Gerçekten yorulduğum. Arat nerede, ne yapıyor,

Kum Taneleri

beni seviyor mu, sevmiyor mu? Bunları düşünmekten yoruldum artık. Onca sene peşinden koştum. Fğer bir şeyler yaşamak istiyorsa bundan sonra adım atması gereken taraf kesinlikle Arat.”

“Merak etme şana geleceek. Ben şu son birkaç aydır Arat’ın gözlerinde korku görüyordum, ancak o gece... O gece onun gözlerinde gördüğüm başka bir şeydi Azra.”

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Buğra oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve beni de ayağa kaldırdı.

“Bak seninle bir anlaşma yapalım. Ben Esra’yla ilişkiimi onun istediği gibi yoluna koyayım, sen de Arat’ın sabırla sana gelmesini bekle.”

Ben başımı olumlu yönde sallarken Buğra oturduğu sandalyede doğrulup ayağa kalktı.

“Sorunları hallettiğimize göre artık içeri geçelim. Kıskanç kocan merak etmesin seni sonra.”

“Aman ne kıskanç ne kıskanç! Ölecek beni kıskanmaktan.” dedim abartılı bir ifadeyle gözlerimi irileştirip ayağa kalkarken.

“Öyle demc, günlerdir sürekli Ege’yle görüşüyorsun diye şirkette sinir küpü gibi geziyor. Çalışanlar normal zamanda da ondan korkuyordu ancak şu son bir haftadır Arat gerçekten korkunç bir adam oldu. Biz bile desturla yaklaşıyoruz yanına.”

Gözlerimi sanki mümkünmüş gibi daha da irileştirip Buğra’ya baktığımda gerçekten dalga geçmediğini anlamıştım.

Aradan geçen birkaç dakikada tekrar salona döndüğümüzde Arat televizyonun kapalı olmasına rağmen boş boş ekrana bakıyordu. Sessizce gidip yanına oturdum.

“Arat?”

Gözlerini boşluktan ayırmadan cevap verdi.

“Efendim?”

“Bir şey mi oldu?”

“Hayır.”

“Neden böylesin o zaman?”

“Abinle konuşmaya devam etsene sen. Biz otururuz burada böyle.”

Ben inanamaz gözlerle Arat’a bakarken Buğra konuya müdahil oldu.

“Yuh lan! Benden de mi kıskanıyorsun artık?”

Arat, Buğra’nın sesini duyunca boşluktaki gözlerini sinirle Buğra’ya çevirdi.

"Ne alakası var lan! Niye kıskanayım Azra'yı?"

"Biz de içeride onu diyorduk."

Arat'la aynı anda dönüp Buğra'ya baktık. Ne diyordu bu adam?

"Ne diyordunuz?"

"Hiç... Ege'yi diyorduk bir akşam yemeğe mi davet etsek acaba?"

Arat sinirle önündeki yastığı Buğra'ya fırlattı.

"Kıskanmayana bak!"

"Buğra gevşek gevşek konuşma!"

"Ne var abicim bunda utanacak bir şey mi var? Kıskanıyorsan, *kıskanıyorum* de işte."

"Kıskanmıyorum!" dedi Arat dışlarının arasından tıslayarak.

Buğra benim telefonumu eline alıp Arat'ın görmesini sağladığında tam olarak ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Abim resmen seneler sonra bu konuda benden taraf olmuş, Arat'ın bana olan duygularını itiraf ettirmeye çalışıyordu.

"Modern kıskanmıyorsun o zaman Ege'yi arıyorum ben."

Arat bu defa yastık fırlatmak yerine oturduğu yerden kalkıp Buğra'nın elindeki telefonu hızla aldı.

"Parçalatırma bana o telefonu Buğra!"

"Sen de itiraf et o zaman."

Arat sinirtti gözlerini Buğra'dan uzaklaştırıp bana baktığında beklentiyle gözlerinin içine bakıyordum. Sadece tek kelime...

Kıskanıyorum

Bunu söylemek neden bu kadar zor anlamıyorum. Sanırım bu bir kelimeyi söylemek o kadar zor bir şey olmalı ki Arat gözlerini yeniden benden uzaklaştırıp tek kelime dahi etmeden mutfağa gitti.

Gözlerini Buğra'yı bulduğunda memnun bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Söylemese de biz anladık. Sen için ferah tut Sarı." dedi Barış yaslandığı koltukta memnun bir ifadeyle gülümserken.

Onlar bile artık bir şeylerin değiştiğini fark edebiliyorsa Arat da yakın zamanda bana olan hislerini itiraf edip düşünüyordum. Zil çaldığında pizzaların geldiğini tahmin ederek koşup kapıyı açtım.

"Buyurun efendim pizzalarınız."

"Teşekkür ederim. Ne kadar?"

Adamın elindeki pizzaları aldığı sırada Arat'ın gür sesi yine bütün evin duvarlarında yankı buldu.

Kum Taneleri

"Sen geç içeri, ben hallederim." dedi sanki pizzacıyı boğazlayacakmış gibi bakarak.

Üstüme iyilik sağlık, sanki kapı önünde pizzacıyla kınıtınıyorum! Bir de seni kıskanmıyorum diyor.

Ona aldırmadan mutfığa girip elimdeki poşetleri tezgâhın üzerine bıraktım. Arat da mutfığa girdiğinde iki adında yanıma ulaştı ve sinirle gözlerimin içine bakmaya başladı.

"Ne yaptım yine?" dedim isyan edercesine bakarken.

"Sen beni delirtecek misin kızım?"

"Ne yaptım ne?" Bu kez ben de sinirden bağırmaya başlamıştım.

"Ya daha ne yapacaksın, bacaklarını bile örtmeyen şu kısacık şortla ne demeye kapı açıyorsun sen?"

Sakin ol Azra! Sakin... İşte böyle derin derin nefesler... Al, ver, Al, ver... Evet, şimdi sakınım. Kapatığım gözlerimi açıp yüzüne baktım.

"Tek bir kelime..."

Anlamamış gibi yüzüne baktı.

"Kıskanıyorum diyeceksin Arat! Sadccc lanet olası bir kelime! Bu kadar mı zor bunu söylemek?"

"Kıskanmıyorum!" dedi inatla yüzüne baka baka.

"Pekâlâ!"

Göğsünü ittirip mutfak kapısına ulaştığım sırada tekrar arkama dönüp Arat'a baktım.

"Madem kıskanmıyorsun o hâlde benim bu vaziyette dışarı çıkınamı da umursamazsın değil mi?"

Arat ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi baktığı sırada üzerimdeki son derece bol ve kısa kollu olan tişörtümün önce kollarını sıvayıp omuz hizama getirdikten sonra belimdeki fazlalığı avucumun içinde toplayıp bir düğüm attım.

Böylelikle altındaki kısa şortla tam bir uyum oluşturacak biçimde kısalmıştı tişörtüm. Arat gözlerini iri iri açıp yüzüme baktıktan sonra resmen kükrer gibi ismimi haykırdı.

"Azra!"

"Efendim?" Onun sesinin aksine benimki son derece normal ve sakın çıkmıştı.

"Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Seçim senin Arat! Kıskanıyorum demezsen aynen bu şekilde sokağa

çıkacağım.”

Arat bir süre yüzüme baktıktan sonra hâlâ bir şey söylemeyince sinirle arkamı döndüm ve mutfaktan çıktım. Salondaki herkes şaşkın gözlerle beni izlerken birkaç adımda dış kapıya ulaştım.

“Azra nereye gidiyorsun?”

Arkamdan seslenen Buğra'ya dönüp muzip bir gülümseme gönderdiğimde o da ne yaptığımı anlamış olacak ki başparmağını havaya kaldırdı ve gülümsedi.

Kapının kolunu tuttuğum sırada nereden geldiğine anlam veremediğim Arat yanımda bitiverdi.

“Gir içeri Azra!”

“Sadece bir kelime Arat!”

Hâlâ inadından vazgeçmeden yüzüme bakıyordu.

“Sen bilirsin.”

Kapıyı açtığım anda üç koruma birden önümü kesti. Önce ne yaptığımı anlam veremez bir şekilde yüzüme baktıktan sonra üçü de sırayla önce bacaklarına ardından açıkta kalan karnıma baktılar.

“Önünüze bakın lan!”

Arat korumalara karşı âdeta kükreyince üçü de korkuyla başlarını öne eğdiler.

“Sana gir içeri dedim Azra!”

“Yanlış! Kışkırtıyorum diyeceksin ben de uslu uslu gireceğimi içeri.” dedim inatla diretmeye devam ederek.

Arat sesli bir şekilde *fesuphanallah* çektikten sonra bir adımda yanıma ulaştı ve kolunu belime doladıktan sonra ayaklarını yerden kesip kedi yavrusu taşır gibi içeri soktu.

“Ya buraksana, ne yapıyorsun!”

Ben sinirle bağırıp kolunun altında çarpınırken bundan hiçbir şekilde etkilenmiyordu. Hatta çarpınıyor olmandan kaynaklı dengesini bile kaybetmedi. Tekrar mutfığa girdikten sonra beni tezgâhın üzerine oturttu.

“Bana bak! Benim sinirlerimi attırma yoksa karışmam!”

“Ne yaparsın? Allah aşkına söylesene!”

Bacaklarımmın arasına doğru girip yüzünü yüzüme yaktı. Elleri karnımın üzerine doğru hareketlenmeye başladığı sırada yine aynı his oluştu. Sanki kasıklarından aşağı doğru bir şeyler kayıp gitmişti.

Kum Taneleri

Tişöрте attığım düğümü çözdükten sonra tekrar gözlerimin içine baktı.

"Bunları benden başka kimse göremez!"

Sesli bir şekilde yutkunduktan sonra sesimi normal tutmaya çalışarak "Neden?" diye sordum.

Benim de adım Azra Öznürk'ysa sana o tek kelimeyi söyleteceğim Arat Öznürk'

Teslim olmuş gibi yüzüme baktı ve derin bir nefes alıp inatla gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"İlk ve son kez söyleyeceğim, bir daha sakın tekrarlatma."

"Dinliyorum."

Arat'ın karşısında böylesine dik ve kendinden emin durmak gerçekten çok zor bir şeydi ve ben şu an bunu haşarabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

"Çünkü Azra Öznürk, soy isminden de anlaşılacağı gibi sen benim karımsın, sadece bana aittsin ve ben seni..."

İladi hadi!

"Ve ben seni kıskanıyorum! Oldu mu?"

"Oldu!"

Sevinçle boynuna sarılıp yanağına bir öpücük bıraktım. Sanki yaramaz bir çocuğu izliyormuş gibi gülümsedikten sonra belimden tutup yere inmeme yardımcı oldu.

Pizza kutularını aldıktan sonra sevinçle içeri koşturdum. Başta Buğra olmak üzere herkes metakla yüzüme bakıyordu. Elimi havaya kaldırıp zafer işareti yaptığımda herkes gülüp memnun sesler çıkarmaya başladı. Arat elindeki tepsiyi içeri girdiğinde Umut çenesine hâkim olamaya-
rak öne atıldı.

"Vay canına, gözlerime inanamıyorum! Arat Öznürk ve bir kızı kıskanmak ha!"

Ben Arat'ın tepki vermesini beklerken o sadece başını önüne eğdi ve gülümsedi. Bu adımda ciddi anlamda gelişme vardı.

Sabah uyandığımda yüzümde hatırı sayılır derecede büyük bir gülümseme vardı. Arat her ne kadar beni sevdiğini hâlâ itiraf etmese de kıskandığını kendi ağzıyla belirtmiş ve kabul etmişti.

Vücuduma sardığı kollarına daha sıkı sarılıp ellerinin üzerine bir öpücük bıraktım.

"Günaydın prenses."

Arat'ın sesini duyduğumda mutlulukla kollarının arasında dönüp aşkla gözlerinin içine baktım.

"Günaydın!"

Sesimdeki mutluluğu fark etmiş olacak ki geniş bir tebessümde bulunup dudaklarını burnumun üzerine değdirdi.

"Hayırdır ne bu mutluluk?"

"Hiç... Mutluyum, sadece mutlu..."

Arat da tıpkı benim gibi bariz bir mutlulukla gözlerimin içine baktığında yalnız olmadığımı anladım. Hâlâ ortada kiskanması dışında bir itiraf yoktu ancak er ya da geç ben onun itirafını da dinleyecektim kendisinden.

"Esra sana akşamki davetten bahsetti mi?"

Başını olumlu yönde sallarken "Bugün elbise almaya gideceğiz." dedim.

"Partiye gittiğin gibi bir elbise giymeyeceksin değil mi?"

Yüzü huzursuzca gerilirken tekrar gülümsedim. "Merak etme. Ben dün mesajımı gayet net bir şekilde aldım. Açık bir elbise almayacağım."

Yüzündeki huzursuz ifade yerini tekrar gülümsemeye bıraktığında içimin ısındığını hissettim. Sanırım senelerce Arat'ın yüzünde görmenin hayalini kurduğum bu gülümsemeyi ömür boyunca her anımda görebilecektim.

Yavaş hareketlerle yattığım yerden doğrulmuştum ki Arat'ın hâlâ yattığını fark edince merakla arkama döndüm.

"Sen işe geç kalmıyor musun?"

"Kalkacağım şimdi."

"Duşa ilk ben giriyorum o zaman."

Başını olumlu yönde sallayınca bornozumu almayı unutmadan hemen duşa girdim. Fazla oyalanmamaya özen gösteriyordum çünkü bir saate evden çıkılmazsam Esra'nın kapıya dayanacağından adım gibi emindim.

Duştan çıkar çıkmaz hemen hornozu üzerime geçirip odaya geri döndüm. Banyodan çıktığımı gören Arat yattığı yerden kalktı.

"Sen odanın ortasında soyunmaya başlamadan ben en iyisi duşa gireyim."

Terbiysiz! Sanki o beni izlesin diye giyiniyorum odada!

Elbette bu lafının altında kalacak değildim.

Kum Taneleri

"Kendine hâkim olamamaktan korkuyorsun değil mi?"

Banyoya ulaşmak üzereyken adımlarını ters yöne çevirip bana doğru ilerlemeye başladı.

Aferin Azra! Böyle kışkırt adamı! Kışkırt ki atlasın üzerine.

"Emin ol prenses, şu birkaç gündür sana rağmen kendime hâkim olabildiğime göre bundan sonra kolay kolay irademi kaybedeceğimi zannetmiyorum."

Sen değil de o iradeci bir gün ben kaybedeceğim ondan korkuyorum. Yakıcı nefesi tenime değerken dudaklarını boynuma bastırıp banyoya girdi.

Birkaç saniye Araf'ın üzerimde bıraktığı etkiden kurtulmaya çalıştıktan sonra kendime gelip hızla üzerimi giyinmeye koyuldum.

Kabinden çıkıp kendime aynada baktığımda omuzlarımı yenilgiyle düştü.

"Esra bu elbise olmaz. Araf beni bu defa kesin öldürür."

"Ya sen bu gece bu adamı etkilemek istiyor musun istemiyor musun?"

"Etkilemek istiyorum Esra, kendimi öldürmek değil."

Esra'yla atışmayı bırakıp tekrar aynaya baktım. Kırmızı, balık kesim olan elbisemin sırtı kalçama kadar uzanan kısmı açıkta bırakıyordu. Önü de ayrı bir fiyaskoydu. Göğüs dekoltesi derin olmakla beraber bu elbise de kullanılan kumaşla normal bir elbisenin ancak beşte üçü dikilirdi.

"Yok, Esra bu elbise cidden olmaz." dedim aynadaki aksime bakıp bir kez daha ikna olarak.

"Bu nasıl!"

Görevli elindeki vişneçürüğü elbiseyi görebilmem için bana doğru uzattığında çoktan incelemeğe başlamıştım bile. Patlıcan moru ve vişneçürüğü asla vazgeçemediğim iki renkti. Bir keresinde son derece çirkin bir elbiseyi sırf vişneçürüğü olduğu için almıştım. Elbise güzel değildi ancak yine de o elbiseyi aldığım için pişman değildim.

"Bu elbise de balık kesimdir ve vücudunuza tam oturacağına eminim."

Elbisenin önünden herhangi bir falsosu yoktu. Zaten elbisenin rengi bile benim için başlı başına bir alna sebebiydi.

Esra da olumlu bakışlarla elbiseyi süzdükten sonra bana döndü.

"Bence denemelisin Azra. Tenine çok yakışacak bu renk."

Hemen elbiseyi alıp kabine girdim. Uzun uğraşlar sonunda giydikten sonra elbisenin eteklerine takılmamak için tutup yavaş adımlarla dışarı

çıkıtm.

“Azra, tek kelimeyle harika oldu!”

Aynanın karşısına geçip kendi aksini izlemeye başladığımda elbiseyi beğenmiştim. Sırtında çok derin olmasa da bir dekoltesi vardı. Elbise gerçekten çok güzeldi. Böyle bir güzelliği sadece kürek kemiklerimi açıkta bıraktıyor diye elimin tersiyle itemezdim.

Hemen üzerimi değiştirdikten sonra elbiseyi satın alıp sonraki durağımız olan ayakkabıcıya girdik. Burada işimiz fazla uzun sürmedi. Bu elbisenin altına elbette siyah, süet bir stiletto aldım.

“Şimdi de sırada kuaför var.”

“Esra Allah aşkına biraz oturup dinlenelim. Ayaklarım koptu.”

“Olmaz güzeltim olmaz! Yarım saat sonra kuaförde randevamız var orada dinlenirsin.”

Esra'yı ikna edemeyeceğimi anlamıştım. En azından alışveriş faslı son bulmuştu da artık mağaza mağaza gezmeme gerek kalmayacaktı.

Saatler sonunda aynada kendimi izlerken Esra'nın memnuniyet dolu ses tonu kulaklarımda yankı buldu.

“Arat'ın yerinde olsam bu gece seni bir dakika bile yalnız bırakmazdım.”

Tamamen siyah ağırlıklı olan makyajım şarap rengi kırmızı rujla tamamlanmıştı.

Kuafördeki işimizi de halletmiş olmamı verdiği rahatlıkla korumaların hayran hakışları eşliğinde arabaya yerleştik.

“Azra bu gece orada sadece iş adamları olmayacak. Birçok iş kadını da olacak. Kesintikle kıskançlık yapmak yok. Yanınıza gelen herkese son derece soğukkanlı ve asil davranacaksınız.”

“Valla yanımıza gelen hatun Arat'a asılmaya falan kalkarsa öyle asil masil davranmam ben.”

“Davranacaksın! Deli etme beni! Kaç saattir ben ne için uğraşıyorum burada?”

“Of, peki tamam.”

Ya içlerinden biri gelip de Arat'a asılırsa? Derince bir nefes alıp sinirlenmemeye çalıştım. Tamam Azra, sakın ol. Ben daha bunun düşüncesine dayanamyorken nasıl olacak da sakın kalacaktım acaba?

Esra eve girer girmez, Buğra'ya hazır olduğumuzu haber verirken

Kum Taneleri

odaya çıktım. Elbette lavaboya girecektim. Böyle zamanlarda en kötü huyumdur bu. Ne zaman heyecanlansam muhakkak çişim gelirdi.

Lavabodan çıktıktan sonra son bir kez daha aynada kendime bakıp hazır olduğumdan emin oldum. Kenarda duran çantamı da aldıktan sonra odayı terk ettim.

Merdivenlerin başına ulaştığımda Arat'ın sabırsız sesi kulaklarıma doldu.

"Azra, hadi güzelim geç kaldık."

"Geliyorum."

Ağır adımlarla merdivenleri teker teker inerken nihayet Arat görüş alanıma girdi. Üzerindeki siyah takımı ve beyaz gömleğiyle göz kamaştırıyordu. Boyundaki ince, siyah kravatı beyaz gömleğine bariz bir tezat oluştururken hayranlık dolu bakışlarımı saklayamamıştım. Ancak şu an bu durumda olan tek kişi ben değildim sanırım. Arat beni baştan ayağa süzdüğünde önce gözlerinden belirgin bir beğeni ifadesi geçti ardından da dudakları memnuniyetle yukarı doğru kıvrıldı.

Merdivenleri tamamen bitirip yanına ulaştığında sadece gözlerimin içine baktı ve daha sonra Buğra'ya döndü.

"Bu yemek aslında o kadar da gerekli değil, vaz mı geçecek?"

"Aaa saçmalama!" dedi Esra hızla araya girerken. "Biz sabahtan beri hazırlanıyoruz."

"Sakin ol bebeğim. Arat, Azra'yı görünce beyin loblarından biri yandı. Gelir şimdi kendine."

Arat'ın gözleri tekrar beni bulduğunda usulca elini belime sarıp bedenimi yavaşça kendine çekti.

"Sanırım beni çıldırtmaya çalışıyorsun?"

"Hiç öyle bir niyetim yok."

"Kaşınıyorsun Azra!"

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamazken bakışlarım Esra'yla buluştuğunda eserinden memnun bir ifadeyle baktığını görmüştüm. Arat'ın kollarından ayrılırken Buğra'nın uyarısı üzerine hep beraber çıktık evden.

Davetin olduğu salona girdiğimizde bütün gözler bize dönmüştü. Kimi kışkıracılıkla kimisi de gıptayla bakıyordu. Arat'ın naif dokunuşunu belimde hissettiğimde bedenimi yanımdaki bedene doğru biraz daha

yaklaştırdım.

Kendi masamıza ulaştığımızda etrafımızdaki gözler sonunda bizden uzaklaşmıştı. Nihayet herkes kendi işine geri dönmüştü.

Aradan geçen birkaç saatte çoktan sıkılmaya başlamıştım bile. Yanımıza sürekli birileri gelip gidiyordu. Her gelenle yeniden tanışmak gerçekten sıkıcı olmaya başlamıştı. Daha fazla sıkıntıdan patlanmamak için lavaboya gitmek üzere hareketlendim.

Arat, Eray Bey'le olan konuşmasına kısa bir ara verip sorgulayan bakışlarını bana çevirince "Lavaboya gidiyorum." dedim açıklama yaparak.

Haşını olumlu yönde salladığında tekrar sohbetine geri döndü. Esra da benimle birlikte lavaboya girdiğinde hemen aynada kendime baktım. Makyajım hâlâ sapasağlam duruyordu.

"Ben sana demiştim değil mi?" dedi Esra bilmiş bir ifadeyle.

"Demesine dedin de bu adam kıskanmaktan öteye geçemedi ki ben artık itiraf etmesini istiyorum Esra."

"Sabırlı ol güzelim o da olacak. Sadece sabır..."

Ellerimi yıkadıktan sonra aynada son kez kendime bakıp lavabodan ayrılıp salona geri dönmüştüm ki Arat'ın yanındaki kadını görünce sinirle derin bir nefes aldım.

"Esra!" İkimizde aynı anda Arat'ın yanındaki kadına bakıyorduk. "Esra bu kadın kim ve Arat'ın kolunda ne işi var?" dedim kendime hâkim olmaya çalışarak.

İki dakika adamı yalnız bırakmaya gelmiyor. Resmen yokluğunu fırsat bilen kadınlar kocamın etrafını sarmış!

"Şşş! tamam, sakın ol. Ne dedim ben sana? Âşık ama olgun kadını oynayacaksın."

Esra'nın söylediklerini aklımda tutmaya özen göstererek ağır adımlarla Arat'ın yanına doğru ilerledim. Kadın hâlâ bana aldurmadan Arat'ın kolundaydı. Yalandan boğazımı temizledim. Benim geldiğini fark eden Arat istifini bile bozmadan sadece yüzüme bakıp gülümsemekle yetindi.

Öyle mi? Peki bakalım Arat Bey öyle olsun. Elbet bu işin rövanşı olacak.

"Tanıştırmayacak mısın bizi *hayatım*?" dedim yanındaki kadının ilgisini çekmeye çalışarak.

Kum Taneleri

Hayatım kısmını özellikle vurgulayarak söylemiştim.

"Tabii hayatım tanıtırayım, Kübra Hanım." dedi yanındaki kadını işaret ederek. Ardından elini bana uzattı. "Eşim Azra."

Kadın, eşim kelinesini duyunca şaşkınlıkla Arat'a baktı.

Ha şöyle! Bir silkelen, kendine gel Kübra Hanım! Evliyim ben o adamla! Tamam, belki daha tam olarak bir ilan-ı aşk alamadım ama yine de sahipti yani.

"Evlendiğinden haberim yoktu."

Uzatma işte be kadın! Öğrendin çık artık kocamın kolundan!

"Yeni evlendim."

"Hayırlı olsun. Ne diyeyim rüyamda görsem senin gibi çapkın bir adamın evleneceğine inanmazdım."

Hop hop! Arkadaş ben buradayım ama ayıp olmuyor mu?

"O harika meziyetlerini diğer kadınlardan esirgeyecek olman beni üzdü açıkçası."

Sakinim! Sakin kalacağım ve bu kadının saçını başımı yolmayacağım. Tam Arat'a dönmüş öfke dolu bakışlarımı atacağım sırada arkamdan gelen sesle dikkatim dağıldı.

"Arat, güzel karını dansa kaldırabilir miyim?"

Arat cevap vermek için öne atılacağı sırada adamın bana doğru uzattığı elini ıttım.

"Ah, tabi memnuniyetle."

Gör bakalım Arat Bey o iş öyle olmaz böyle olur!

Henüz ismini bile bilmediğim adamın kolları arasında dans ederken arada bir dönüp Arat'a bakıyordum.

Sonunda yanındaki kadınla ilgilenmeyi bırakıp öfkeli gözlerle beni izlemeye başlamıştı.

"Arat'ı her şekilde gördüm ancak ilk defa bir kadına bu şekilde aşkla baktığını görüyorum."

"Benim şu an gördüğüm sadece öfkeli ve kıskanç bir çift göz." dedim bakışlarımı Arat'tan uzaklaştırmadan.

Kolumdan tutup etrafımda bir kez döndürdükten sonra tekrar kollarının arasına aldı.

"O gözler ben aşkımdı diye bas bas bağmıyor. Yoksa bir şüphen mi var bu konuda?"

Gözlerinin içine bakıp gülümsedim.

"Bilmem."

"Bence şüpheli olmasın."

Dansımız bittiğinde elimi tutup dudaklarına götürürken ben de hafifçe dizlerimi kırıp reverans yaptım.

Arat'ın yanına döndüğümde sinirle yüzüne bakıyordu.

Elimi omzuna koyup kulağına eğildim.

"Bana âşık olduğumu itiraf etmediğin ve etrafındaki kadımlarla ilgilenmeye devam ettiğin sürece yapabileceğin tek şey sadece ölkeyle beni izlemek olacak."

Geri çekildim ve vereceği tepkiyi bekledim. Gözlerinde anlamlandıramadığım bir duygu vardı.

Ölke, kıskançlık... Hayır, bunların dışında bir şeydi.

İlk önce eli nazikçe kolumu kavradı ardından çok da hızlı olmayan adımlarla salonun dışına doğru ilerlemeye başladı.

Kapıdan çıkacağımız sırada içeri hızla giren bir kadınla çarpıştım. Kadın arka arkaya özür dilerken sadece kısa bir süre göz göze geldik. Kadın yanımdan uzaklaşırken avucumun içindeki kâğıdı hissetmem uzun sürmemişti. Arat hâlâ kolumu bırakmadan ilerliyordu. Kapının önündeki arabanın yanına vardığımız sırada durdu ve gözlerimin içine baktı. Elimdeki kâğıda bakabilmek için kısa bir süre gözlerimi kaçırıp avucumdaki kâğıda baktım.

O seni kurtardı ama sen onu kurtaramayacaksın. yazıyordu. Kalp atışlarım korkuyla hızlanırken Arat'a bir şey olması ihtimali bile bedenimin korkuyla titremesine yetiyordu.

"Azra sen beni dinliyor musun?"

"Ne dedin?" dedim gözlerimi hızla etrafta dolaştırmaya devam ederken.

"İtiraf istemiyor muydun?"

Bütün ilgimi Arat'a yönelttiğim sırada karşı binadaki adam bakışlarına takıldı. Elindeki silahı arkası dönük olan Arat'a doğrultmuş öylece bekliyordu. Kalbim ve mantığım birbiriyle hızlı bir kavgaya girdiğinde son kararı ben verip Arat'ı atik bir hamleyle arkama çektim.

"Arat!"

Saniyenin küçük bir zaman diliminde duyduğum silah sesiyle çoktan Arat'ın önüne geçmiştim. Her şey o kadar kısa sürede gerçekleşti ki göğsümün altında hissettiğim acıyla yere yığılırken başımı kaldırıma

Kırmızı Taneleri

sert bir şekilde çarptım. Hissettiğim acı o kadar büyüktü ki sadece Arat'ın sesine tepki vermeye zorluyordum kendimi.

"Azra cevap ver! Aç gözlerini Azra!" diye bağınıyordu. Başımı dizlerine yasladığında kapanmak için benimle mücadele veren gözlerimi zorla araladım. Görebildiğim sadece Arat'ın korku dolu bakışlarıydı. Son gücümü kullanarak elimi havaya kaldırıp yanağına koydum.

"Seni..." ağzıma dolan kanla zorla nefes almaya çalışarak öksürdüm. "S-Seni Se-Seviyorum."

Elim güçsüzlükle yere düşerken Arat omuzlarımdan tutup bedenimi kendine bastırdı.

"Gitme prenses gitme! Bırakma beni! Azra!"

Bilincim kapanmak üzereydi. Sesler yankılanmaya başlarken ağzımdaki kan tadı şiddetini artırıyordu.

"Seni seviyorum Azra! Sana aşığına. Bırakma beni!"

Genç adam karanlık sokakta yankılanan silah sesini duyduğunda bir an neler olduğuna anlam veremeden etrafına bakındı. Azra gözlerinin önünde yere yığılırken kafasını çarpmadan onu yakalamaya çalışsa da bu çaba boşunaydı. Arat hızla kızın kolundan tutup başını dizlerine yasladıktan sonra yüzüne düşen saçları geri itirdi.

“Gitme prenses, gitme! Bırakma beni! Azra!”

Genç kızın dudağının kenarından akan kanı gördüğünde onu kaybetme hissiyle bütün vücudu sarsıldı.

Böyle olmazdı! Bu şekilde bitemezdi! Daha ona olan aşkı bile doya doya gözlerinin içine bakarak haykıramamıştı.

“Seni seviyorum Azra!” dedi genç adam son bir umut aşık olduğu kadın kendisini doyar diye. “Seni seviyorum, sana aşığım!”

Ancak Azra hiçbir tepki vermiyor, kollarının arasında bilinçsizce yatmaktan başka bir şey yapmıyordu.

“Bırakma beni!”

Silah sesini duyan herkes başlarına toplanmıştı. Arat kalabalığın içinde Buğra’yı gördüğünde yardım ister gibi gözlerine baktı.

Buğra, Azra’yı kanlar içerisinde Arat’ın kucığında cansız bir şekilde yatarken görünce son gücünü kaybedip dizlerinin üzerine düştü.

Birkaç dakika sonra ambulansın acı sireni bütün sokağı doldurdu. Arat, Azra’nın ellerini sıkı sıkı tutmuş uyanması için bir şeyler söylüyordu.

Sağlık görevlileri yanlarına ulaştığında genç adam Azra’nın kollarının arasından sıyrılmasına izin vermedi.

Kum Taneleri

"Bırak!"

"Beyefendi lütfen! Bize bu şekilde yardımcı olamazsınız."

Arat kendine gelir gelmez Azra'yı kucagından indirmeden ayağa kalktı ve sedyeye yatırdı. Hâlâ kızın ellerini bırakmamıştı. Sanki ellerini bırakırsa o gidecekmış gibi... Sanki ellerini bırakırsa Azra bir daha geri dönmeyecekmış gibi... Çıtmesin diye, Arat'ı Azra'sız bırakmasın diye inançla kızın ellerini sıkıyordu.

Hastaneye vardıklarında sedye ambulandan inerken Azra'nın bedeni bilinçsizce sağa sola sallandı. Herkes birilerine bağırıp bir şeyler söylüyordu ancak Arat'ın bunları duymaya gücü yoktu. O sadece bütün algı ve ilgisini Azra'ya yöneltmişti.

Gitme! diyordu içinden. *Bırakma hem gül güzeli, bırakma...*

Sonsuzluk kadar uzun gelen koridorda Azra'nın elini bırakmadan koştu genç adam.

Ameliyathancının önüne geldiklerinde kızın parmaklarının son kez avucunun içinden kayıp gidişini izledi.

O kışımın hedefinde ben vardım! Kahretsin Azra ne bok yemeye önüme atladı! Genç adam çaresizlikle kendini yere bırakırken başını bırsla önündeki duvara vurdu.

"Arat!"

Arat, Buğra'nın sesini duyunca gözlerini ürkekçe sesin geldiği yöne çevirdi.

"O iyi mi?"

"Bilmiyorum... Kahretsin bilmiyorum!"

Esra hıçkırta hıçkırta ağlarken Buğra sadece Arat'ın yanına oturdu. Kardeşi içerde ölüm kalım savaşı verirken yapabileceği bir şey olamaması canını acıtıyordu.

Arat oturduğu yerde dizlerini dikleştirdi ve kollarını iki yanına serbest bırakıp başını duvara yasladı.

"Koruyamadım onu! Koruyamadım!"

Genç adam kendi canını yakmak istercesine başını arkasındaki duvara vururken gözleri sürekli karşı duvardaki saati izliyordu.

Sanki dakikalar ona inat saatlere dönüşmüş, yelkovan bile yavaşlığını iki katına çıkarmıştı.

Genç adam bir an gözlerinden akan yaşlara hayret etti. O ağlamazdı ki. Anncisi öldüğünde babası onu ilk kez yalnız bıraktığında bile

ağlamamıştı.

Aşk... dedi Arat içinden. Bu gözyaşlarının başka açıklaması olamaz.

Peki, ne işe yarıyordu bu akan gözyaşları? Azra onun dudaklarından bir kez olsun kendisini sevdiğini bile duyamamıştı! Ya Azra'ya nasıl âşık olduğunu haykırmadan ona bir şey olursa?

"Hayır!" dedi Arat bu kez sesli bir şekilde. "Ona bir şey olmayacak!"

"Bundan asla şüphen olmasın."

Buğra'nın kendine dolanan kollarıyla Arat bu kez güçlü gibi davranmayı kısa bir süreliğine kenara bıraktı.

Aradan geçen birkaç saat kapıda Azra'yı bekleyen herkese sanki bir asır gibi gelmişti. Sonunda doktor ameliyathanenin kapısında görüldüğünde Arat heyecanla ayağa kalktı.

Nasıl bir şeydi bu böyle? Doktorun ağzından çıkacak birkaç kelime nasıl olur da bu denli hayati bir önem taşırdı?

"Azra Öztürk'ün yakınları?"

Arat hemen öne atladı.

"Benim."

"Neyi oluyorsunuz?"

Sahi, Arat onun neyi oluyordu? Azra bu soruyu defalarca sormuştu kendisine. Peki, o ne yapmıştı? Azra'nın duymayı istediği şeyleri söylemiş miydi ona?

Bir an doktora *her şeyi* demek geçti içinden. Azra kendisine böyle söylemişti. öyle değil mi?

"Eşiyim..." diyebilirdi sadece.

"Eşinizin durumu kritik. Kalbinin yaklaşık beş santim altına denk gelen kurşun son derece hayati bir tehdit oluşturuyor. Zor oldu ama kurşunu çıkarmayı başardık."

Arat korkuyla derin bir nefes alırken doktorun devam etmesi için bekledi.

"Ancak bundan sonrası Azra Hanım'ın bünyesine bağlı. Geçmiş olsun."

Doktor yanlarından ayrılırken Arat ayaklarına kapamıp yalvarmak istedi.

Kurtar onu! Ne istersen yaparım, demek istedi ancak yapabildiği tek şey böylece yanından geçip giden doktora hakmak oldu.

Ameliyathanenin kapısı ikinci kez ileri doğru savrulurken Azra'nın

Kum Taneleri

solgun bedeni Arat'ın önüne ulaştı.

Yakışmıyor sana böyle yatmak sevgilim!

Sedyeye koridorda ilerlerken Azra'yı bekleyen herkes onunla birlikte yavaş adımlarla yürüyordu.

Buğra verdiği sözü tutamamış olmanın utancıyla başını öne eğdi. Azra'nın babasına onu her zaman koruyacağına dair söz vermişti. Her ne olursa olsun kardeşini canı pahasına korumaya yemin ettiğinde henüz on sekiz yaşındaydı ve yemin ettiği günü dün gibi hatırlıyordu.

Subat 2009

Buğra okuldun yeni gelmiş ve yorgunlukla kendini odasına atmıştı. Lisede son senesiydi ve üniversite sınavlarına hazırlanıyordu.

Odasına gidip üzerini değiştirdikten sonra her zaman yaptığı gibi Azra'nın yanına gitti.

"Azra müsait misin?"

Azra kufasını gömdüğü kitaplardan kaldırıp abisine baktı.

"Gel abicğim, müsaidim."

Henüz on dört yaşında olmasına rağmen Azra şimdiden hedefine hukuuk okumayı koymuş ve bu hedefe ulaşabilmek için deli gibi çalışıyordu.

"Ara ver biraz ufaklık. İnek oldun çıkın iyice."

Azra yorgun bir tebessümde bulunduktan sonra önündeki kitabı kapatıp kenara koydu.

"Eee nasılsın, anlatı bakalım."

Azra omzunu silkti.

"İyi... Yani aynı, bir değişiklik yok."

"İlle de Arat diyorsun yani." dedi Buğra dalga geçer gibi sırıtarak.

"Yaa! Uğraşmasana benimle!"

"Tamam, tamam."

Buğra oturduğu sandalyeden kalktı ve küçük kızın yasemin kokan saçlarına doğru eğilip dudaklarını değdirdi

"Kendini fazla yormamaya çalış olur mu? Hem daha liseye bile başlamadın. Şimdiden kendini bu kadar yorman ne kadar gerekli bilemiyorum."

"Öyle deme Buğra! İyi bir lise iyi bir üniversite demek."

"Biliyorum ama sen yine de kendine bu kadar çok yüklenme."

"Peki..."

Azra hayranlıkla abisine baktı. Evlerine geldiği günü dün gibi hatırlıyordu. O kapıda kendisine bakan ürkek çocuğa bu denli bağlanacağını nereden bilebilirdi ki...

Buğra, kızın yanından ayrıldıktan sonra odasına doğru giderken birden susadığını fark ederek adımlarını aksi yönüne çevirdi ve mutfığa inmek üzere merdivenlere yöneldi.

Merdivenlerin başına geldiği sırada Cihan Bey'in odasından gelen seslere kayıtsız kalamadı ve sessizce kapıya yaklaştı.

"Semra ağlama ne olursun... Kızımıza bir şey olmayacak."

Neyden bahsediyordu bunlar? Azra'ya ne olabilirdi ki?

"Cihan şu fotoğrafa bak Allah aşkına! Kızımızın gözleri ayulmuş."

"Bana güven tamam mı? Sadece bana güven."

"Seni o davayı almaman için defalarca uyardım. Bir katili savunmak sana göre değil dedim ama beni dinlemedin."

"Mecburdum Semra! Anlamıyor musun? Mecburdum!"

Cihan Bey'in sesi desibelini artırırken Buğra bir adım geri gitti. Azra'nın tehlikede olabileceği ne olmuş olabilirdi ki?

Birkaç sesiz dakikanın ardından Cihan Bey'in sesi tekrar duyuldu. Bu defa sesi o kadar alçaktı ki Buğra duyabilmek için kapıya daha da yaklaşmak zorunda kaldı.

"Lütfen ağlama. Kızımıza bir şey olmasına ben de dayanamam."

Ayak sesleri odanın kapısına doğru yaklaşmaya başladığı sırada Buğra hızla merdivenleri inip mutfığa girdi.

Duydukları gerçek miydi? Ne yani Azra'nın peşinde olan birileri mi vardı?

Buğra bunları düşünürken birden kendini toparladı ve tezgüha koyduğu ellerini geri çekip dikleşti.

"Asla! Asla Azra'ya bir şey olmasına izin vermem!"

Akasındaki adamın sesini duyduğunda kararlı gözlerini Cihan Bey'e çevirdi.

"Oğlum..." Buğra sadece gözlerinin içine hakağında Cihan Bey bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. "Neyin var?"

"Azra..." diyebilirdi Buğra. Cihan Bey'e bakarken.

Cihan Bey, Buğra'nın bakışlarındaki şüpheyi görse de onun ne bildiğinden emin olamadığı için sanki bir şey bilmiyormuş gibi davranmaya

Kum Taneleri

karar verdi.

"Ne olmuş Azra'ya?"

"Ne olmuş değil Cihan abi, ne olacak?"

Adam duyduklarıyla Buğra'nın bir şeyleri öğrendiğine kesinlikle emin olmuştu. Elini genç adamın omzuna koyduktan sonra teminat verircesine gözlerinin içine baktı.

"Senin gibi bir abisi varken ona ne olabilir ki?"

Cihan Bey haklıydı. Buğra onun yanında olduğu sürece asla Azra'ya bir şey olmasına izin vermezdi.

"Bana söz vermeni istiyorum Buğra, eğer bize bir şey olursa onu her ne olursa olsun canın pahasına koruyacağına söz vermeni istiyorum."

Buğru neler oluyor diye bile sormadı, sorgulayamadı. Şu an karşısındaki adam ona güveniyordu.

"Ona bir şey olmasına asla izin vermem!"

Cihan Bey gururla karşısındaki gence baktı ve elini omzuna koyup güven verircesine sıktı.

Ekim 2015

Arat, Azra'nın odasına girdiğinde yavaş adımlarla yanına ilerledi ve kenarda duran sandalyeyi çekip oturdu.

Bu kadar hayat dolu bir kız nasıl olurdu da böylesine cansız yatabilirdi? Azra'yı hiç böyle görmemişti ki... Onu doğru düzgün susarken bile görmemişti.

Her zaman arkasında dolaşan, hiçbir zaman yanından ayrılmayan bu küçük kadına âşık olabileceğini hiç geçirmemişti aklından.

Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovalarken Arat öylece Azra'nın başında bekledi. Saçlarını okşadı, doya doya yüzüne baktı. Bakarken daha çok özledi, özledikçe daha çok ağladı. Günler sessiz sedasız geçip giderken olan aşkına bir kat daha aşk ekledi.

Artık uyanmasını ve bir gelişme olmasını istiyordu ancak birkaç defa odaya gelen hemşire ve doktorlar dışında hiçbir hareketlilik yoktu.

Gelenlerde içeri girdiğinde tek kelime etmeden Azra'yı kontrol ediyor birkaç not alıp gidiyordu.

Keşke... diye geçirdi Arat içinden. Keşke onu daha önce fark edebilseydim. O zaman onunla daha fazla zaman geçirmiş olurdum.

Berna Aslıhan

Binlerce kez onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilirdim.

Aslında genç adam bir defasında ona olan aşkını ilân etmenin eşliğinden dönmüştü. Azra'nın henüz öğrenemediği Oya ile birlikte olduğu o gece...

Birkaç hafta önce...

Arat şirkete girdiğinde aklında hâlâ dün gece olanlar vardı. Azra'dan kendince özür dilemişti. Genç kadın onu affetmiş miydi?

Belki...

Peki, Arat kendini affedebilecek miydi?

Asla!

O gece Azra'yı o kadar çok kırmış ve yaralamıştı ki ne yaparsa yapsın acısı dinmiyor o küçük kadın onu affetse de Arat kendini affedemiyordu.

Sadece viedan azabı diye düşündü. Bu hissettiği şeylerin başka açıklaması olamazdı. Etrafında pervane olan Azra onun için sadece koruması gerektiği küçük kızdı.

Aşk mı? Asla! diye geçirdi içinden genç adam.

Arat derin düşüncelere dalmışken Buğra girdi odaya.

"Toplantı odası hazır, seni bekliyoruz."

Buğra, Arat'a baktığında bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştı. Ne de olsa bunca yıllık dostuydu.

"Sen iyi misin?"

Arat cevap vermeden başını olumlu yönde salladı.

"Problem ne? Yoksa Azra mı?"

"Yok bir problem Buğra."

Buğra tuttuğu kapıyı bırakıp içeri girdi ve Arat'ın tam karşısına oturdu.

"Halledemediniz mi voksa problemleri?"

"Hallettik..."

"Azra seni affetti yani?"

Arat tekrar salladı başını. Buğra, Arat'ın gözlerindeki acıyı gördüğünde düşüncelerinden bir kez duha emin oldu.

"Ama sen kendini affedemiyorsun."

"Evet."

Arat, Buğra'ya o gece olanları tamamıyla anlatmasa da Azra'nın

Kum Taneleri

o gece üzerine çok geldiğini ve kendisinin de sinirlenip Azra'ya biraz hırpaladığını söylemişti. Gerçekleri bir kendisi bir de Azra çok iyi biliyordu.

"Bana bak lan yoksa sen kardeşime âşık mı oluyorsun?"

Arat'ın gözleri sinirle koyulaşırken Buğra başını geriye doğru atıp bir kahkaha patlatı.

"Sen nasıl yaparsın böyle bir şeyi o benim kardeşim lan, demek için biraz geç kaldım sanırım."

Buğra hâlâ strumasına engel olamıyordu. Arat sinirle Buğra'ya baktı. "Polat!"

"Tamam abicim," dedi Buğra teslim olur gibi ellerini havaya kaldırarak. "Kızma... Hadi adamlar bizi bekliyor, gidelim."

Arat Buğra'nın daha fazla kendisiyle dalga geçmesine müsaade etmeyerek toplantı odasında kendini bekleyenlerin yanına doğru ilerledi.

Neredeyse akşam olmak üzereydi ancak Arat'ın gündemi hâlâ değişmemişti. Bir türlü Azra'yı aklından çıkaramıyordu. Buğra'nın söyledikleri gerçek olabilir miydi? Yani gerçekten Azra'ya âşık olmuş olabilir miydi?

Kafasını sinirle iki yana salladı genç adam. Azra'ya karşı bir şeyler hissetse bile şu an içinde bulundukları tehlikeli durumda duygusallığa yer yoktu. Ayrıca kendi hayatı da çok normal sayılmazdı. Sıradan bir iş adamı gibi görünse de karanlık bir yanı vardı.

İş dünyasında bu kailar sağlamlık ve güçlü kalmak kolay değildi. Kendisini diğerlerine kabul ettirmek, hatta onlardan üstün konuma gelebilmek için birçok pis işe karışması gerekiyordu.

Tehditlere aslu boyun eğmemiş aksine onu tehdit edenlere karşı her zaman bir hamlesi olmuştu.

Genç adam kolundaki saati kontrol etti. Neredeyse dokuz olmak üzereydi. Şirkette kendisinden başka hiç kimse kalmamıştı. Ya da o öyle sanmıştı.

Neredeyse gece yarısı olduğunda Arat önündeki ikinci şişe olan viskiye baktı ve bir an bile düşünmeden tekrar doldurdu bardağını.

Kafası yavaş yavaş bulanmaya başlamıştı.

Kendisine sürekli Azra'ya âşık olamayacağını telkin ediyor; bunu yapmaması için de sürekli olarak geçerli nedenler bulmaya çalışıyordu.

Berna Aslıhan

İkinci şişeyi birkaç bardakla bitirdikten sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapatıp kendini Azra'ya düşünmemeye zorladı.

Kapısı açıldığında Arat hızlı oturduğu yerden doğruldu ve her zaman çekmeceğinde bulunan silahı eline alıp kapıya doğru yöneltti.

Kapıda kendisine şokla bakan kadının elinde olmadan korkuyla çığlık attı.

"Oya! Senin ne işin var gecenin bu saatinde burada?"

"Şey..." dedi Oya korkuyla. "Ben bir dosya unuttum da. Onu almaya gelmişim. Odanızdan gelen sesleri duyunca bir sorun olup olmadığını bakmak için."

Daha Oya sözünü tamamlamadan Arat'ın telefonu çalmaya başladı. Genç adam önce çalan telefonuna ardından da Oya'ya baktı. Arayan Azra'ydı ve Arat bu konuda ne yapacağına kesinlikle karar vermişti.

Belki kendisine hükim olamıyordu ancak Azra ondan vazgeçerse işte o zaman Arat'ın bir şey yapmasına gerek kalmazdı.

Arat önündeki telefonu ifadesiz bir bakışla Oya'ya uzattı.

"Aç ve benim duşta olduğumu söyle."

Genç kadın kısa bir süre patronuna baksa da dediğini ikiletmeden telefonu eline alıp açtıktan sonra tıpkı Arat'ın istediği gibi telefondaki kadına Arat'ın duşta olduğunu söyledi.

Dakikalar sonra telefonu kapattığında gözleri önce Arat'ın elindeki silaha kaysa da korkuyla bir iki adım ilerleyip telefonu masanın üzerine bıraktı.

"Bu konuyla ilgili asla konuşmayacaksın. Yoksa kendini kapının önünde bulursun." dedi Arat masaya bırakılan telefonu cebine geri koyarken.

Kadın patronunun tehdidini duyunca korkuyla etrafına bakındı. Bu işe o kadar çok ihtiyacı vardı ki bunu göze atamazdı.

Oya olumlu yönde başını salladıktan sonra Arat'ın işaretleriyle odayı terk etti. Genç adam sıkıntıyla arkasına yaslanırken Azra'ya bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu.

"Özür dilerim prenses... Böylesi senin için daha iyi olacak."

Ekim 2015

Gün ışıltı yüzüne vururken Arat hâlâ uyumamıştı. Bütün gece Azra'nın

Kum Taneleri

uyanmasını beklemiş ancak maalesef böyle bir şey gerçekleşmemiştir. Sabaha kadar Azra'yı izlemiş, anılarını hatırlayıp gülümsemiş, sinirlenmiş bazen de hüznülenmişti. Aslında Arat farkında olmadan ne kadar da çok değer vermişti Azra'ya.

Başlarda kabul etmemiş olsa da aslında Azra'yı uzun zamandır sevdiğini anlamıştı genç adam. Her zaman gözünde küçük bir kız olan Azra bir gecede büyümüş ve hayatının kadını oluvermişti. Arat, bütün hayatı boyunca birlikte olduğu her kadında Azra'yı aradığını fark edince gözleri hüznle parlardı.

Artık Azra uyanmalı ve bunları Arat'ın ağzından duymalıydı. Oysa o kadar çok beklemişti ki Azra, Arat ona âşık olsun, aşkını bir an önce ilan etsin diye... Arat her defasında bunları düşündüğünde sinirlenmekten alıkoyamamıştı kendini.

Azra'yla evleneceği zaman bile o değil miydi heyecanlanan? Azra her ne kadar bu işten vazgeçmek için çırpırsa da Arat değil miydi bu işin bir an önce olmasını isteyen? Peki ya o gece Azra kendisinden boşanacağını söylediğinde neden sinirlenmişti? O zaman da fark edememiş miydi Azra'yı aslında ne kadar çok sevdiğini?

Azra aslında bunun her zaman farkındaydı. Arat'ın kendisine farklı davrandığını. Buğra gibi bir abi olmaktan çok öte olduğunu... Arat'ın bunu kabul edebilmesi için gerçekten Azra'nın başına bir şey gelmesi mi gerekmişti yani?

Buğra odaya girip kendisine seslendiğinde Arat derin düşüncelerinden sıyrıldı.

"Bir gelişme var mı?"

Genç adam başını usulca iki yana salladıktan sonra tekrar alını Azra'nın ellerine yasladı. Bütün gece bırakmamıştı o elleri.

Azra bir uyanırsın, dedi genç adam kendi kendine, bu elleri bir daha asla bırakmayacağım.

"Sen bütün gece uyumadın mı?"

"Hayır."

"Ben beklerim Azra'nın başında, hadi git dinlen biraz."

"Hayır."

Sanki Azra'nın yanından ayrılırsa ona bir şey olacak gibi geliyordu.

"Abi bu kadar yorma kendini. Azra uyandığında senin zombi gibi gözlerini görmek yerine güçlü bakan gözlerini görsün."

"Gitmeyeceğim hiçbir yere Buğra. Bana çok yardımcı olmak istiyorsan sert bir kahve alıp gelebilirsin."

Buğra, Arat'ın vazgeçmeyeceğini anladığında istediği gibi kahvesini getirmek üzere odayı terk etti.

Arat, bakışlarını tekrar Azra'ya çevirdiğinde çok küçük de olsa bir hareketlenme görebilmeyi diledi. Ancak ne yazık ki hiçbir şey olmadı. Ne Azra gözlerini açtı ne de Arat o mavisinde boğulmak istediği deniz gözleri görebildi.

Öylece baktı... Saatlerce... Bıkmadan usanmadan sabırla baktı gözlerine. O gözler elbet açılacaktı ve göreceği ilk gözler kesinlikle kendi gözleri olmalıydı. Onu beklediğini bilmeliydi. Her şeyden önemlisi onu ne kadar sevdiğini söylemeliydi. Azra bu kadarını kesinlikle hak etmişti.

Bu gece Azra'nın yanında geçirdiği üçüncü geceydi ve Arat bu üç gece boyunca bir dakika bile yanından ayrılmamıştı.

Buğra her gün gelip Arat'ı dinlenmesi için eve göndermeye çalışıyordu ancak aldığı cevap hiç değişmiyordu.

Azra gözlerini açtığında beni yanı başında görmeli.

Artık odaya gelen doktorlar ve hemşireler Arat'a umutsuz gözlerle bakıyordu. Onlara göre ikinci gün Azra'nın gözlerini açmış olması gerekiyordu. Arat, bu umutsuz gözlerle rağmen Azra'nın ellerine sarılarak inancını ve umudunu kaybetmemeye çalışıyordu.

Azra'nın kondisini duymasını umarak sürekli bir şeyler anlatıyordu. Geçmişte yaşadıkları anıları, annesini, babasını... Sürekli onunla konuşuyordu.

Tuttuğu el belli belirsiz kıpırdadığında Arat heyecanla ayağa kalktı ve hemşireye haber verdi.

"Basit bir kas seğirmesi olabilir."

Kadın Arat'ın bütün heyecanını söndürse de doktorun gelmesini beklediler.

Doktor odaya girdiğinde elindeki ışığı Azra'nın gözlerine tuttu. Arat heyecanla doktorun söyleyeceklerini bekledi.

"Sanırım uyanıyor."

Azra başını sağa sola hareket ettirip dudaklarından anlamsız birkaç kelime dökülünce Arat Azra'nın ne dediğini anlayabilmek için kulağını

Kum Taneleri

dudaklarına yaklaştırdı.

“Arat...”

Genç adam, kendi isminin kızın dudaklarından döküldüğünü duyunca heyecanla bütün vücuda kasıldı.

Kız gözlerini tamamen araladığında mavilerini Arat'ın gözlerine dikti.

“Arat!”

Kız bu kez şaşkınlıkla söylemişti ismini.

“Yorma kendini güzelim. Buradayım...”

“Sen... Yani şey... Annem nerede?”

Arat duyduklarıyla kafasını doktora çevirdi. Ancak Azra şu an sadece annesini görmek istiyordu.

“Annem nerede Arat?”

17.Bölüm

Azra ısrarla annesinin nerede olduğunu sorarken Arat bir an ne diyeceğini bilemedi. Doktor ise bu manzarayı ilginç gözlerle izliyordu. Yani sonuçta kız annesini soruyordu. Doktora göre bu son derece normal ve basit bir soruydu.

Arat, Azra'nın duyamayacağı bir ses tonuyla açıklama yaparak "Ailesi beş sene önce öldü." dedi.

"Anhyorum..."

Doktor, Azra'ya doğru eğildi ve birkaç kontrolden sonra kızın gözlerine baktı.

"İsminizi hatırlıyorsunuz değil mi?"

"Azra Ateş." dedi kız son derece rahat bir şekilde.

Nc vardı ki bunda? Kendi ismini elbette hatırlayacaktı. Doktor eline aldığı kâğıda baktı.

"Emin misiniz?"

"Tabii ki eminim. On dört yıllık ismini de bilmiyorsam artık..."

Doktor tekrar elindeki kâğıda baktı. Eğer bu kız altı yaşındayken ismini değiştirmediyse kesinlikle kısmi hafıza kaybı yaşıyordu.

"Peki, neden buradasınız hatırlıyor musunuz?"

Kızın gözleri tekrar Arat'ı buldu.

"Arat'ın peşinden gidiyordum. Karşıdan karşıya geçerken araba çarptı."

Odadaki herkes şaşkınlıkla gerilirken Arat, Azra'nın anlattığı kazayı hatırlamıştı. Doktorun gözleri tekrar Arat'ı buldu ve başını olumsuz

yönde salladı.

"Annem nerede diyorum Arat!" Azra sorusunu yinclediğinde Arat bu kez yardım istercesine doktora baktı.

"Azra Hanım sanırım kısmi hafıza kaybı yaşıyorsunuz."

Kız, bir an için yanlış anladığını sandı.

"Nasıl yani?"

"Hangi yıldayız?"

Azra, bir süre düşündü.

"İki bin dokuz yılındayız."

Doktor, başını iki yana sallayınca genç kız korkuyla adamın gözlerine baktı.

"Bakın Azra Hanım, iki bin on beş yılındayız, on dört değil yirmi yaşındasınız ve..."

Ve ne? Kendini altı sene öncesinde sandığı yetmiyormuş gibi bir de bu cümlemin devamı mı vardı?

"Ve..." dedi Azra doktorun devam etmesini bekleyerek.

"Ve soy isminiz Ateş değil Öztürk."

"Ne!"

Azra o kadar yüksek sesle bağırırmıştı ki odadaki herkes kulaklarının hâlâ işitip işitmediğini kontrol etmek zorunda kaldı.

"Ne demek soy isminiz Öztürk?"

Doktor önce Arat'a ardından Azra'ya baktıktan sonra, "Eşiniz..." dedi Arat'ı işaret ederek.

Azra bir an yanlış anladığını düşündü. Bu da yine Arat'ın saçma şakalarından biri olmalıydı.

Yani elbette onunla evlenebilmek için her şeyini feda ederdi ancak bu son derece imkânsız bir durumdu.

Doktor, Arat'ta konuşmaya devam ederken Azra anlamsız gözlerle onlara baktı.

"Arat Bey tahmin ettiğimiz gibi eşiniz kısmi hafıza kaybı yaşıyor ancak bu korkulacak bir durum değil. Başına aldığı darbe ve fazla kan kaybından dolayı ve uzun bir süre uyanamamasından kaynaklı böyle bir sonuç bekliyorduk zaten."

"Ne kadar sürecek peki?"

"Belki birkaç gün belki birkaç saat... Kendisini toparladığında bile her şeyi hatırlayabilir."

"Peki, teşekkürler."

Azra yanlarından ayrılmak üzere olan doktorun son anda kolundan tutup bariz bir merakla gözlerinin içine baktı.

"Ben şimdi bildiğin son altı yılı sildim mi?"

Doktor, Azra'ya gülümsedikten sonra nazikçe kolunu elinden kurtardı.

"Merak etmeyin, kısa bir süre sonra geçecek."

Doktor kapıdan çıkarken kısık bir sesle, "Keşke bana da binleri kaybolan yıllarımı verse." dedi ancak bunu Arat'tan başka duyan olmamıştı.

Odada yalnız kaldıkları ilk dakikada Azra meraklı bakışlarını Arat'a çevirdi. Ancak Arat biraz farklı bakıyordu sanki kendisinc. O her zamanki ruhsuz Arat gitmiş yerine bir başkası gelmiş gibiydi.

Arat ellerini kızın saçına attığında Azra'nın kalbi kulaklarını sağır edercesine yükseldi.

"İyi misin?"

Genç kız, yattığı yerde dikleşmeye çalıştığı sırada göğsünün altındaki keskin acıyla inledi.

"Azra ne yapıyorsun?"

Kız önce göğsünün altındaki yaraya ardından Arat'a baktı.

"Bana ne oldu?"

"Vuruldu..." dedi Arat, Azra'nın artık şuurunu toplamasını umarak.

Azra, şu an vurulmuş olmasından çok Arat'la evlenmiş olmasına şaşınıyordu.

"Biz gerçekten evlendik mi?" diye soru.

Ancak Arat'ın cevabı tahminlerinin çok üzerinde olmuştu.

"Evet, hatta çocuğumuz bile var."

Azra'nın gözleri şokla inleşirken Arat onunla eğlenmiş olmama verdiği hazla sırıyordu.

"Çocuk mu?"

"Hıhı..."

Bu kez Azra'nın yüzü utançla kızardı. Yani sonuçta çocukları olabilmesi için önce şey yapmış olmaları gerekiyordu değil mi? Yani şey...

"Sen benimle alay ediyorsun değil mi?" dedi Azra, Arat'ın gülümseyerek kendisini izlediğini fark edince.

"Hayır."

Kum Taneleri

Arat, Azra'nın kendisine inanmamasından dolayı sol elini havaya kaldırdı ve alyansını görmesini sağladı. Genç kız, adamın parmağındaki yüzüğe rağmen hâlâ duyduklarına inanamıyordu.

"Benim parmağımda yüzüğüm yok ama?"

Azra, Arat'ın bakışlarını takip ettiğinde masanın üzerinde duran yüzüğü görünce "Sen ciddisin!" diye bağırды.

"Elbette ciddiym prenses."

"Yani biz evlendik."

Arat olumlu yönde başını salladığında Azra tekrar bir soru sormak üzere dudakları araladığı an Buğra odaya girdi.

"Azra! Uyanmışsın!"

Buğra neredeyse bir adımda yanına ulaşp kızın canını yakmamaya özen göstererek kollarını vücuduna sardı.

"İyi misin?"

Azra hâlâ şoktaydı.

"Ne oldu?"

"Arat..." dedi kız heyecanla, "Evlendiğimizi söylüyor."

Buğra şaşkın gözlerle Arat'a baktı.

"Hatırlamıyor mu?"

Buğra da böyle söylediğine göre kesinlikle kötü bir şakanın içerisinde değilim, diye düşündü genç kız.

"Kısmi hafıza kaybı... Kendini on dört yaşında zannediyor."

Buğra tekrar Azra'ya baktı. Eğer kendini on dört yaşında sanıyorsa bu anne ve babasının öldüğünü de hatırlamadığı anlamına geliyordu.

"Buğra sana soruyorum?"

Buğra, Azra'nın sesini duyunca kendini toparlayıp Azra'nın söylediklerine odaklanmaya çalıştı.

"Ne dedin?"

"Kız mı erkek mi?"

Arat oturduğu sandalyeye iyice yayılıp sırtıırken Buğra bu kez anlam-sız bakışlarını Azra'ya çevirmişti.

"Ne kız mı erkek mi?"

"Çocuk Buğra, çocuk! Başka ne olacak?"

"Ne çocuğu?"

"Hafızasını kaybedenin ben olduğuma emin misiniz?" dedi Azra sabırla derin bir nefes alarak.

"Bu neyden bahsediyor Arat?"

Arat hâlâ sinsi sinsi sırtıyordu.

"Yeğeninden bahsediyorum Buğra! Hani Arat ve benim çocuğundan. Kız mı erkek mi?"

Buğra, kızın ne demek istediğini anlayınca alını şaşkınlıkla kırıştı.

"Ne çocuğu Azra, daha siz evleneli iki ay olmadı."

Azra'nın gözleri Arat'ı bulduğunda Arat artık sırtıtmıyor aleni bir şekilde kahkaha atıyordu.

"Dalga geçtin benimle değil mi?"

"Hayır, evlendiğimiz konusunda kesinlikle ciddiyim ancak çocuk konusunda evet, biraz dalga geçmiş olabilirim."

"Çok adisin Arat."

Azra bir süre sessiz kaldıktan sonra sanki yeni aklına gelmiş gibi Buğra'ya döndü.

"Annem nerede Buğra? Yani ben burada hastane köşelerinde yaralı bir vaziyette yatıyorum sonuçta, o nerede?"

Buğra sessiz kalınca Azra bu defa hayal kırıklığıyla omuzlarını düştürdü.

"Sakin bana ameliyatta olduğunu söyleme! Yani ben burada bu hâldeyken bile hastalarımı bir kenara bırakıp gelemiyor mu?"

Azra'nın annesi çok başarılı bir kalp cerrahıydı. Bu yüzden hayatta olduğu zamanlarda vaktinin büyük çoğunluğu hastanede ya da ameliyatta geçiriyordu ve aslında Azra'nın tıp okumayı istememesinin en büyük nedeni annesinin bu yoğun yaşamıydı. İleride anne olduğu zaman çocuğunun da kendisi gibi yalnız kalmasını istemiyordu.

"Ya konuşsanıza bir şey mi oldu anneme?"

Buğra konuşmak için hanlede bulunacağı sırada Arat onu susturmuştu.

"Annen ve baban seyahate çıktılar Azra. Bir ay yurt dışında kalacaklar. Endişelenmemeleri için durumunu haber vermedik."

Azra bu kez inatla Arat'ın telefonunu istedi.

"Konuşmak istiyorsun. Arayın onları."

"Şimdi kendini yorma. Hastaneden bir çıkalım, söz arayacağız aileni."

Azra, Arat'a her ne kadar inanmasa da gerçekten çok yorgundu ve biraz uyumak istiyordu.

"Tamam, eve gidince konuşurum." dedi ağır bir kabullenişle başını olumlu yönde sallarken.

Kum Taneleri

Azra'nın gözleri kapanırken Arat ve Buğra birbirlerine baktılar. Kızın uyuduğuna ikna olduktan sonra Buğra üzgün gözlerle önce Azra'ya ardından Arat'a baktı.

"Ne yapacağız Arat? Nasıl anlatacağız ona?"

"Anlatmayacağız. Zaten kendisi hatırlayacak. Şimdilik bunları anlatıp da onu üzmeyleyim. Bırak annesinin ve babasının yurt dışında tatilde olduğunu düşünsün."

Buğra başını tamamen dercesine salladı. Kardeşine ikinci kez yalan söylemek onu rahatsız etsc de bir kez daha içinden *onun iyiliği için* diye geçirdi.

Ertesi gün eve gitmek üzere hastaneden ayrıldıklarında Azra hâlâ anne ve babasıyla konuşmak için ısrar ediyordu. Arat ona her defasında, "*Daha sonra...*" dedikçe Azra durumdan daha fazla şüpheleniyordu. Genç adam onu daha ne kadar oyalayabilirdi gerçekten bilemiyordu. Azra'nın inadı tuttuğunda istediğini elde etmeden asla vazgeçmezdi ama Arat bu defâ öyle olmasına izin vermeyecekti.

Evliliklerinin aslında gerçek bir evlilik olmadığını ona anlattıklarında Azra hayal kırıklığıyla yıkılmıştı. Gerçi ne bekliyordu ki gerçekten Arat'ın ona aşık olacağını ve aşk evliliği yaptıklarını falan mı?

Azra bir kez daha kendine sinir oldu. Bu adam onu sevmeyecekti işte! Bunu o aptal kafasına sokamamıştı bir türlü!

Eve geldiklerinde Azra arabadan inmek için kapısını açtığı sırada Arat hemen yanına gelmiş ve o arabadan inmeden kucığına almıştı.

Azra ilk önce bu harekete şaşırsa da sonradan umursamadan bu anın tadını çıkarmayı tercih etti.

Odaya girdiklerinde Azra'ya çok tanıdık gelmişti burası. Sanki aklında kesik kesik anılar canlanıyordu.

Arat onu yavaşça yatağa bıraktığında Azra onun da kendisiyle birlikte burada yatıp yatmadığını merak etti.

"Annemle ne zaman konuşacağım?"

Arat sabrının taşığını hissederek derin bir nefes aldı.

"Çok ısrar ediyorsun Azra! İnsanlar orada kafa dinliyorlar. Müsait olsalar seni ararlardı zaten değil mi?"

Azra küçük bir kız çocuğu cdasıyla başını önüne eğdiğinde Arat ona karşı biraz sert konuştuğunu fark ederek gönlünü almak için yarına

Berna Aslıhan

oturdu ve başını göğsüne bastırıp saçlarına sıcak bir öpücük bıraktı.

"Özür dilerim, sesimi yükseltmek istememiştim."

Azra şaşkınlukla Arat'a baktığında karşısındaki adamın kesinlikle tanıdığı Arat'la yakından uzaktan alakası olmadığını düşündü.

"Sen kimsin ve Arat'a ne yaptın?"

Arat sessizce güldükten sonra Azra'yı tekrar göğsüne yasladı. Kendisi hâlâ aynı Arat'tı ancak tek bir farkla...

Genç adam artık bu kıza âşık ve bundan kaçmayacaktı. Hastane-de Azra'nın başında geçirdiği o lanet günlerde kendi kendine bir söz vermişti. Bundan sonra ne olursa olsun Azra'yı üzmeyecek ve onun kırılmasına asla izin vermeyecekti. Hatta eline geçen her fırsatta ona ne kadar âşık olduğunu hatırlatmaktan da geri kalmayacaktı.

"Sen bir iyileş de bunların hepsini konuşacağız."

Şu an Azra eski anılarında takılı kalmıştı ve bu durumdayken Arat'ın ona edeceği itiraf bir şey ifade etmezdi. Arat ona olan aşkını itiraf ettiğinde Azra her şeyi hatırlıyor olmalıydı.

Azra âşık olduğu adamın ne demek istediğini anlamamıştı. Şu an için bu konuyu deşmeye de niyeti yoktu. O kadar mutluydu ki konuşup da bu anın büyüsunü bozmak istemiyordu.

Azra karanlık yolda ilerlerken bulunduğu yerin mezarlık olduğunu fark edince korkuyla etrafına bakındı. Az önceki deniz kenarının aksine burada son derece huzursuz ve korkmuş hissediyordu

Etraftaki sisten görüşü kısıtlanırken üzerindeki heyaz elbiseyle kendi etrafında bir tur döndü.

İleriden gördüğü ışık huzmesini takip etmeye başladığında içindeki korku ona hiç de iyi şeyler olmayacağını anlatmaya çalışıyordu ancak Azra inatla yürümeye devam etti.

"Azra..."

Annesinin sesinden kendi ismini duyunca etrafına bakındı.

"Gel kızım buradayız."

Bu defa ses babasına aitti. Tekrar etrafına bakındı ancak sonuç yine aynıydı. Kimse yoktu etrafında. Azra duyduğu sesleri takip ettiğinde birden her yer tekrar karardı. Bir şeyler görmek için kendini zorlasa da hiçbir şey göremedi.

Etraf az da olsa aydınlandığında iki tane mezar ve mezarların

Kum Taneleri

arasında kendisine hiç de hoş bakıylar göndermeyen bir adımı duruyordu. Azra'nın gözleri mezarların üzerinde tek tek gezdi.

"Cihan Ateş"

"Semra Ateş"

Azra nefes nefese uykusundan uyandığında gördüğü rüyalara bir anlam verememişti. O kadar karmaşık rüyalar görmüştü ki...

"Güzelim iyi misin?"

Arat, kızın yüzünü örten saçları ensesinde toplayıp endişeli gözlerle karsına bakıyordu.

"İyiyim..."

"Kâbus mu gördün?"

Azra sadece başını hafifçe sallamakla yetindi.

"Tamam geçti." Azra'yı kendine yaslayıp başını okşadı.

"Arat."

"Efendim?" dedi Arat dudaklarını Azra'nın saçlarına değdirirken.

"Annem ve babam... Onlar iyi mi gerçekten?"

Arat, sorusunu yanıtsız bırakırken Azra yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Ben sanırım kesik kesik de olsa bir şeyler hatırlamaya başladım. Rüyamda önce deniz kenarında gördüm kendimi. Fazlasıyla tanıdık bir yerdi. Ardından mezarlıktaydım ve..."

Arat suçlulukla gözlerini kaçırırken Azra devam etti.

"Mezar taşının üzerinde anne ve babamın ismini gördüm."

Azra, Arat'ın hâlâ sessiz kalmasından bir şeyler olduğunu anlamıştı. Gözyaşları sessizce yanağını terk ederken mavilcrini Arat'ın gözlerine dikti.

"Onlar yurt dışında değil."

Arat sadece başını salladı. Kızın gözyaşları daha da hızlı akarken inatla Arat'ın gözlerine bakmaya devam ediyordu.

"Ne zaman?" Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki Azra bile kendi sesini duyamamıştı. "Ne zaman öldüler?"

Arat derin bir nefes alıp Azra'nın gözlerine şefkatle baktı.

"Beş yıl oldu."

Arat daha fazlasını anlatmak istemiyordu. Tekrar tekrar aynı şeyleri anlatıp her defasında onun aynı korku ve acıyla sarsılmasına dayanamazdı.

Berna Aslıhan

Azra bir süre daha ağladı. Arat onu susturmak ya da teselli etmek için hiçbir şey söylemedi. Sadece içindeki sessiz gözyaşlarını akıtmasına izin verdi.

Azra gözünden akan yaşları silme gereği duymadan başını kaldırıp Arat'a baktığında "Bir şey daha var." dedi titreyen sesiyle.

Arat sabırla devam etmesini bekledi.

"Yani bunlar gerçekten oldu mu bilmiyorum ama... Şey bir adam vardı. Burada... Bu odada..." dedi Azra etrafını göstererek.

Arat daha fazla konuşmasına izin vermedi. Çünkü onun hafızasını kaybettiğini duyduğunda aralarında olanları hatırlamadığı için üzülürken aynı zamanda o geceyi hatırlamayacağı için de sevinmişti.

"Bunları tekrar hatırlamanı istemiyorum Azra."

Azra sessiz kalıp Arat'a baktığında o da sessiz kalmayı tercih etmişti. Zaten her şeyi yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı. Olanları en başından anlatıp da onu bir kez daha sarsmanın kimseye bir yararı olmazdı.

Azra duyduklarına inanamıyormuşçasına Arat'a hakarken "Ben..." dedi kendini işaret ederek. "Hukuk okuyorum, hem de istediğim üniversitede öyle mi?"

Arat gülümseyip "Ever." dediğinde Azra neredeyse mutluluktan kalkıp dans edecekti.

"Eee o zaman okula gideyim ben."

"Saçmalama Azra, daha iyileşmedin bile."

Azra itiraz edeceği sırada kapının çalmasıyla Arat kalkıp kapıyı açtı.

Esra koşarak içeri girerken daha durumu izah edememişti. Arat merakla Buğra'ya baktı.

"Haber var mı?"

Buğra başını iki yana salladı ve sadece birkaç saniye sonra Esra'dan duyacağı nidayı bekledi.

"Söyleyemedim. Dün gece zaten zor zapt ettim. Babası izin verse koşarak gelecekti buraya."

Arat cevap vermek üzere ağzını araladığı sırada tam da beklediği gibi içeriden Esra'nın sesi duyuldu.

"Buğra!"

"A-ha! Azra kesin sen kimsin falan dedi."

Buğra koşarak içeri girdi. Azra şaşkın bakışlarla bir Esra'ya bir ken-

Kum Taneleri

disine bakıyordu.

"Ne diyor bu?"

Azra masum bakışlarını abisine çevirdi.

"Ne dedim ki? Alt tarafı siz *kimsiniz* diye sordum. Hem gerçekten Buğra bu kız kim?"

"Beni cidden tanımıyor!" dedi Esra fenalık geçirircesine kendini kol-tuğa bırakırken.

Buğra yavaşça Azra'nın yanına oturup hızla Esra'yı tanıttıraya koyuldu.

"Esra... Benim kız arkadaşım."

Azra inanamaz gözlerle Buğra'ya baktı.

"Normal kız arkadaş mı?"

"Hayır Azra, sevgilim."

"Sevgilin? Bu kız mı?"

Esra biraz bozalsa da belli etmemeye çalıştı.

"Azra ayıp oluyor."

Azra pot kırdığını fark ederek karışındaki afete baktı.

"Hayır, yanlış anladınız yani ben yakıştıramadığım için söylemedim. Buğra ve sevgili yapmak. Çok ilginç. Hem de senin kadar çok konuşan bir kızla..."

"Ay yok, bu ciddi ciddi hatırlamıyor!" dedi Esra bu defa ellerini kendine yelpaze yaparak. Ardından Buğra'yı oturduğu yerden kaldırdı ve Buğra'nın boşalttığı yere oturdu.

"Azra bak bana canım. Kimim ben?"

Azra *kurtar beni* der gibi abisine bakıyordu.

"Esra üsteleme istersen canım."

"Buğra durur musun bir dakika?" Tekrar Azra'ya döndü. "Benim ya ben! Esra! Hani en yakın arkadaşın."

"Ne kadar yakın?"

Esra sanki arkadaşlıklarını ispatlamaya çalışır gibi Arat'a ardından Azra'ya bakıp kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla cevap verdi.

"Arat'ı ne kadar çok sevdiğini bilecek kadar yakın."

Bu kız kesinlikle onun arkadaşıydı. Azra buna şimdi emin olmuştu çünkü Arat'a olan duygularını asla kolay kolay kimseye açmazdı.

"Ben... Yani özür dilerim gerçekten hatırlamıyorum."

Esra ve Azra bir yanda sohbet ederken Arat, Buğra'ya eliyle işaret

edip yanına çağırmişti.

"Ne oldu abi?"

"Azra dün gece bir şeyler hatırladı."

"Sen ciddi misin? Esra'yı neden hatırlamıyor?"

"Her şeyi değil zaten. Daha çok kendisinde travmaya neden olan şeyleri net olmasa da hatırlıyor."

Buğra inanılmaz gözlerle Arat'a baktı. O da düşündüklerinin doğruluğunu başını sallayarak göstermişti.

"Nasıl bir tepki verdi?"

"Ağladı... Bir şekilde kabullendi."

"Peki, ona yalan söylediğimiz için kızdı mı?"

Arat bu kez başını iki yana salladı.

"Kızların yanına dönelim de senin cadı sevgilin karımı daha fazla sıkıştırmasın."

"Hadi hayırlı işler. *Karım* falan ne oluyoruz oğlum?"

Arat sessiz kalıp sadece gülümsemekle yetindi.

"Lan yoksa? Biliyordum oğlum! Aşık oldun Azra'ya değil mi?"

"Şşş... Sessiz olsana kız duyacak."

"Bilmiyor mu?"

"Hayır."

"Oğlum ne o öyle ergenler gibi korkuyor musun kıza açılmaya?"

"Saçmalama lan! Sadece her şeyi hatırlamasını bekliyorum."

İçeri geri dönecekleri sırada Buğra aklına gelen fikirle hızla Arat'ın önünü kesip durmasını sağladı.

"Ne diyeceğim! Hani filmlerde olur ya hafızasını kaybeden kişi şok yaşayınca hatırlar her şeyi."

"Yürü git! Karımın kafasına tavayla mı vuracaksın?"

"He tavayla vuracağım. Azra tüplü televizyon ya vurunca kendine gelir belki. Salak salak konuşmaşana birader!"

"Eee nasıl olacaktı o şok işi?"

"Oğlum çıkacaksın karşısına, *ben sana aşığım* diyeceksin. Azra'ya daha büyük şok mu var?"

Bu fikir Arat'ın kafasına yatsa da o yine de bunu itiraf ettiğinde Azra'nın her şeyi hatırlıyor olması taraftarıydı.

Bir an Esra'nın resmen cırlamasıyla ikisi de salona koştu.

"Hatırlaya hatırlaya Fge'yi mi hatırladın Azra?"

Kum Taneleri

Arat, Ege ismini duyunca iki yanına saldığı ellerini sinirle yunruk yaptı.

Azra neler olduğunu anlamamış bir şekilde etrafına bakmıyordu. Ege'nin kim olduğunu hatırlayamasa da bu isim ona sadece tanıdık geliyordu.

"Yanlış birini mi hatırladım anlamadım ki..."

Herkes dönüp Arat'a baktı, yüzünde hatırı sayılır derecede sinirli bir ifade vardı.

"Ya biriniz bir şey soylesenizel!"

"Benimle yaşadıklarını hatırlamıyorsun da o iti mi hatırlıyorsun Azra!"

Arat resmen dişlerini kırmak istercesine sıkarak söylemişti bunu. Azra o an kocasının gözlerinde gördüğü kıskançlık karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Benimle yaşadıkları derken Arat ne demek istemişti ki?

Ege'yle aralarında ne geçtiyse karşısındaki adamın bu durumdan hiç de hoşnut olmadığı belliydi. Arat sinirle arkasını dönüp giderken Buğra da arkadaşının peşinden gitti.

İkisi birden salону terk ettikten sonra Azra bu kez merakla yanında oturan arkadaşına baktı.

"Ben ne dedim şimdi?"

Esra, Ege'yle arasında olanları anlatınca Azra'nın gözleri şokla açıldı.

"Bunu gerçekten yaptım mı? Resmen Arat'ı kıskandırmak için bana ilgisi olan birini mi kullandım yani?"

Esra başını olumlu yönde sallayınca kız gerçekten kendinden utandı. Ancak anlamadığı bir şey vardı. Arat'a ne oluyordu?

"Arat neden bu kadar büyük bir tepki gösterdi peki?"

Esra küçük bir çocuğa laf anlatıyormuş gibi sabırla derin bir nefes aldı.

"O kadarını bilmiyorum ancak benim anladığım kadarıyla Arat sana karşı boş değil."

"Arat!" dedi Azra inanamıyormuş gibi. "Bana karşı boş değil öyle mi?" Esra'nın cevap vermesini beklemeden başını geriye atıp büyük bir kahkaha attı.

Ancak Esra ciddi duruşunu bozmadan Azra'nın gözlerine bakmaya devam etti. Azra birden Esra'nın dalga geçmediğini fark etti.

"Sen ciddisin!"

"Elbette ciddiym Azra! Artık lütfen geri gel ya! Valla ben bu alık Azra'yı sevmeydim. Benim arkadaşım leb demeden bana Çorum'dan bir ilçe söylerdi. Bak Çorum bile değil dikkatini çekerim."

Azra sanki hiç mi uğraşmıyordu hatırlamak için, ne sanıyorlardı kı?

Arat sinirle kendini dışarı attığında soğuk rüzgârın yüzüne çarpmasına aldırmadan olduğu yerde öylece dikildi.

"Dostun!"

Buğra elini Arat'ın omuzuna koyarken Arat duruşunu bozmadan cevap verdi.

"Ne evliliğimizi hatırlıyor ne benimle yaşadıklarımı... Ama o piçi hatırlıyor!"

"Biraz sakinleşmelisin."

Arat öfke taşan bakışlarını Buğra'ya çevirdi.

"Koyuyor lan! Hem de çok koyuyor oğlum! Beni ya, beni hatırlamıyor ama o ıtı hatırlıyor!"

"Abicim sakin olsana ya! Onu tamamen hatırlasa o çocuğa neden gittiğini de hatırlardı. Saduce ismen hatırlamıştır ya da kim olduğunu bilmeden hatırlamıştır."

Arat başını şiddetle iki yana salladı.

"Bu böyle olmayacak! Ben gidip Azra'yla konuşacağım. Hafızasının geri gelmesini beklemeyeceğim."

Buğra onaylar gibi kafasını salladığında Arat çoktan eve girmek için hareketlenmişti bile.

"Dur lan! Nereye?"

Ancak Arat cevap vermeden eve girmiş, birkaç adımda soluğu Azra'nın yanında almıştı.

Kız kendisine ürkek gözlerle bakarken Arat yarasına özen göstererek Azra'yı kucığına aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Konuşacağız!"

Azra hafızasını kaybetse de sonuçta onu hatırlıyordu ve eğer bu ses tonu hâlâ aynı şeyi ifade ediyorsa Azra kesinlikle bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu.

Odalarına vardıklarında Arat yavaşça Azra'yı yatağa bıraktı. Kıza

Kum Taneleri

arkasını dönüp clini ensesine attığında söyleyeceği şeyleri kafasında tartıyor gibiydi.

Azra merakla Arat'ın ne söyleyeceğini beklerken birden Arat yüzünü tekrar kıza döndü ve önüne diz çöküp ellerini avucunun içine aldı.

"Biliyorum," dedi genç adam gözlerini kızın mavilerine dikerken. "Seninle yaşadığımız şeyleri hatırlamıyorsun."

Azra gözlerini kırpmadan hatta nefes bile almadan Arat'ın söyleyeceklerini bekliyordu.

"Sen hatırlamasan da o anılar yaşandı."

Arat yatağı işaret ettiğinde kız belirgin bir şekilde kızardı. Ne yani gerçekten bir şeyler mi yaşamışlardı? Azra utançla gözlerini kaçırırken Arat konuşmaya devam etti.

"Burada. . Bu odada... Bu yatakta..."

Hayır ya! dedi Azra içinden. Galiba Arat'la birlikte olmuştu. Bundan tabii ki gocunmazdı ancak... O Arat'ın! Hep hayallerinde vardı. Gerçekten Azra'ya âşık olmuş olamazdı.

O Arat Öztürk'tü! Her gece başka bir kızla olurdu. Tek eşlilik ona göre bir şey değildi ki...

"Seninle neredeyse iki ay oldu evleneli. Ben tam iki aydır senin yase-min kokunu uyuyorum, uyanıyorum..."

Kız henüz duyduklarını sindirememişken Arat konuşmaya devam etti.

"İsminin anlamını biliyorsun değil mi?"

Kız sessiz kalmayı tercih ederken usulca başını olumlu yönde salladı.

"Azra..." dedi ismini tekrarlayarak. "Ayak değmemiş kum demek."

"Çok doğru," dedi genç adam Azra'yı sarhoş edebilecek kadar harika gülümsemesiyle cevap verirken.

Azra onu belki de ilk defa bu kadar içten gülümserken görmüştü.

Eğer daha önce böyle güldüyse ve ben hatırlamıyorsam bana yazıklar olsun, dedi kız içinden.

Genç adam derin bir nefes aldı ve kızın deniz mavisi gözlerine bakarak tekrar konuşmaya başladı.

"Ben o ayak değmeyen kumda kendimi kaybetmek üzereyim Azra."

Azra duydukları karşısında şaşırmış bir ifadeyle bakıyordu adama.

"Ama Arat..."

Arat işaret parmağını kızın dudaklarına bastırıp onu susturdu.

"Ülçübir şey söyleme, sadece seni sevmeme izin ver."

Berna Aslıhan

Azra senelerdir bu anı bekliyordu ve bu adam ona açıldığında hiçbir şey hatırlamıyor olmasa ciddi anlamda canını sıkıyordu.

Arat cevap bekleyen gözlerle Azra'ya bakıyordu. Bu gözlerde daha önce hiç böyle şeyler görmemişti Azra.

Öfkeyi, nefreti hatta kıskançlığı bile görmüştü ancak şu an gördükleri...

"Peki..." diye bildi sadece.

Gerçekten ne diyeceğini bilemiyordu. Arat'ın kolları vücuduna dolandığında kalbi yine aynı tepkiyi verirken birden bu kolların ashında ilk kez vücuduna dolanmadığını hatırladı.

Eksik kalan anıları yavaş yavaş dolarken zihnine sanki dış dünyayla bağlantısı kesilmiş gibi hissetti genç kız. Önce o deniz kenarını hatırladı. Senelerce annesini ve babasını kendisinden aldığı için nefret ettiği deniz kenarını... Sonra Arat'la yaptığı evliliği ve ardından yaşanan tüm anıları...

Anılar gözlerinin önünde teker teker canlanırken Arat'ın kulağına doğru eğildi.

"Yaralarımı her zaman öperek saracağına söz verir misin?"

Arat şok olmuş bir ifadeyle Azra'ya bakarken genç kız sadece gülümsemekle yetindi.

“Hatırlıyorsun!”

Arat küçük bir çocuğunu aratmayacak bir heyecanla gözlerimin içine bakarken benim de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

“Hatırlıyorum, hem de her şeyi.” dedim en az Arat kadar heyecan dolu bir ses tonuyla.

Her şey yavaş yavaş yoluna giriyordu. Senelerdir bu anın hayalini öyle çok kurmuştum ki... Arat bana küçük bir kız çocuğundan farksız davranırken bile hayallerimi kaybetmemiştim. Ancak şu an olanlar... Hayallerimde bile böylesini düşünememişim. Gözlerimi bir an olsun gözlerinden ayırmadan dakikalarca bakışlarındaki huzuru içime çektim.

Birkaç dakikanın sonunda Arat gözlerini gözlerimden çekip bakışlarını dudaklarıma indirdi. Kalp atışlarım yine *biz buradayız* dercesine gümbürderken saniyeler içerisinde dudaklarının sıcaklığını hissettim.

Bu öpüşü diğerleri gibi değildi. Özgürce, korkusuzca, birkaç dakika sonra ne olacağını bile düşünmeden verilen bir öpüktü bu. Belki de hayatımdaki en mutlu anlardan birini yaşıyordum. Dudakları yavaşça dudaklarımdan ayrılırken yeni hatırlamışçasına derin bir nefes aldım.

“Aşağı inelim mi artık?”

Sesinde farklı bir tını vardı. *İmezsek hiç hoş şeyler olmayacak* der gibiydi. Sanki ben bir torba kan, o da yeni dönüşmüş bir vanı pirmiş gibi bakıyordu gözlerimin içine.

Başımı olumlu yönde sallarken çoktan Arat'ın kucaklarındaki yerimi

almıştım.

"Aral..."

"Efendim güzelim?"

"Oyun oynayalım mı şunlara?"

Merdivenlerin başına geldiğimizde önce aşağıya ardından bana baktı.

"Ne çeviriyorsun yine?"

"Buğra, Esra'ya aşkını itiraf etti mi?"

"Bildğim kadıyla hayır."

Ben uygulayacağım planı aklımdan geçirirken Arat tekrar araya girdi.

"Sen yine neler karıştırıyorsun prenses?"

"Şşşt sessiz ol, duyacaklar." Bakışlarımı ve ses tonumu masumlaştıran bir iki defa gözlerimi arka arkaya kırparak devam ettim. "Hafızamın geri geldiğini söylemesek?"

"Azra!"

"Ya ama dur bir dinle ya! Lütfen!"

Ellerimi boynuna koyup başını göğsüne yasladım.

"Lütfen, lütfen, lütfen..."

Evet, şu an Arat'a karşı olan tüm kredilerimi kullanıyordum. Ancak onu ikna etmenin başka yolunu da bilmiyordum. En azından bu hâlim Esra'nın işine yaramalıydı. Demek benim öküz abim hâlâ kıza aşkını itiraf edememişti.

"Uzatmayacaksın ama..."

Arat'ın sesi beni düşüncelerimden sıyrırken başını olumlu yönde salladım.

"Buğra, Esra'ya *seni seviyorum* desin hemen bitireceğim söz."

Küçük bir çocuk gibi kucığında tepinirken Arat ikimizi de dengede tutmaya çalışarak merdivenleri inmeye devam etti.

Bizim geldiğimizi gören Esra ve Buğra hemen meraklı gözlerle bizi izlemeye başladı. Arat beni yavaşça koltuğa bıraktıktan sonra umutsuz bir şekilde gözlerine baktım.

"Ne oldu?"

Tabii ki ilk atlayan Esra olmuştu.

"Bir şey olmadı."

"Ne demek bir şey olmadı! Adam seni aldı kucığına götürdü. Ne konuştunuz?"

"Şey dedi ya..." Sanki çok normal bir şey söylüyormuşum gibi

Kum Taneleri

umursamaz bir tavırla burun kemerimi sıktım.

"Ya ne dedi söylesene!"

"İşte beni seviyormuş falan filan."

"Nci?"

"Kızım ne bağırıyorsun ya?"

Esra'nın sesini biraz olsun bastırması için ellerimi kulağımın üzerine kapattım. Ben bile bu kadar büyük bir tepki vermemiştim. Bu kızın tepkileri ciddi normal değildi.

"Nasıl bağırman Azra! Arat bana olan aşkı ilan etti diyorsun."

"Evet, öyle diyorum."

Arat karşımızdaki koltuktan büyük bir zevkle bizi izliyordu.

"Siz beni bırakın şimdi, konumuz sizsiniz." dedim parmağımı havaya kaldırıp ikisini işaret ederek.

Hadi bakalım başlıyoruz.

"Ne olmuş bize?"

Buğra'nın sorusuna karşılık umursamazca omzumu silktim.

"Ne olduğunu siz söyleyeceksiniz."

İkisi de sessiz kalmayı tercih ederken ayrı ayrı yüzlerine baktım.

"Şimdi sen diyorsun ki Esra benim sevgilim."

Buğra başını olumlu yönde sallarken bu kez de Esra'ya döndüm.

"Ne kadar oldu?"

"Hım... Üç hafta falan."

"Ooo baya da uzun bir süre..." dedikten sonra tekrar Buğra'ya döndüm.

"Ah tabii Buğra için uzun bir süre."

İkisi de ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Azra ne demeye çalışıyorsun?"

Buğra'ya aldırmadan tekrar Esra'ya döndüm.

"Bak Esrcığım, ben seni her ne kadar hatırlayamasam da sana kamım kaynadı. Bu benim abim âşık falan olamaz."

Buğra kolumdan tutup beni susturmaya çalışırken kolumu kurtarıp tekrar Esra'ya döndüm.

"Sen bana şunu söyle, bu adam sana *seni seviyorum* dedi mi?"

Esra başını önüne eğdiğinde sinirle Buğra'ya döndüm.

"Bu kıza da oyalıyorsun değil mi?"

Ozür dilerim Esrcığım, hıtlıyorum şu an seni çok üztiyorum ama sonu mutlu bitecek affet beni ne olur.

Berna Aslıhan

Ben Esra'nın gözlerine özür diler gibi bakarken Buğra ses tonunun ayanını kaçırmaya başlamıştı bile.

"Azra ne diyorsun sen güzelim! Hı?"

"Valla kusura bakma Buğra, abimsin falan ama bu kıza da yazık yani. Oyalıyorsan bilsin de ona göre umutlanmasın."

Buğra sinirle ayağa kalktı.

"Azra!"

"Polat, o ses tonuna dikkat et!"

Arat da sinirlenmeye başlamıştı. Benim bu oyunu derhâl bir sonuca bağlamam gerekiyordu. Onlar birbirlerine delici bakışlar atarken Buğra'ya fark ettirmeden Esra'yı dürttüm.

Gözlerimiz birbirini bulduğunda muzip bir ifadeyle gülüp göz kırptım.

"Sen hatırlıyorsun..."

"Şşş..."

İşaret parmağımı dudaklarına bastırdım.

Buğra bu kısa bakışmamızı fark etmeden tekrar bana döndü.

"Sen ne demeye çalışıyorsun?"

"Sen bu kıza hemen burada *seni seviyorum* demezsen ben senin onu sevdiğine inanmayacağım. Senin sevmediğin insanın da benim evimde ve hayatımda yeri yok."

Esra bunları neden söylediğini bildiği için çok rahat söylemişim.

"Azra bak saçmalıyorsun!"

Üzgün bakışlarını Esra'ya çevirdim.

"Arkadaş kusura bakma, benim bu öküz abim her zaman böyledir işte. Bir kızın ona olan ilgisini fark ettiğinde istediğini alana kadar bırakmaz. Ben seni yolun başındayken uyarayım. Aklın varsa kaç git."

Esra da aynı benim gibi üzgün gözlerle etrafına bakınıyordu.

"Sanırım haklısın."

Buğra'nın bir şey söylemesine izin vermeden ayağa kalktığı anda gözlerini yalancı bir hüznle gözlerime dikti.

"Ben gidiyorum. Sen de beni hatırlayınca ararsın artık."

"Tamam, merak etme."

Esra ciddi ciddi kapıdan çıkmak üzere hareketlendiği halde Buğra hâlâ öylece bekliyordu.

"Oğlum sen ne yapıyorsun? Kız gidiyor!"

Buğra hüznü gözlerle Esra'nın ardından bakarken bu kez ben öne

Kum Taneleri

atıldım.

"Buğra! Hadi!"

Esra kapının kolunu tuttuğu anda Buğra resmen kükredi.

"Esra!"

Oha yani! Kulak zarım patladı sanırım. Zaten koltuktan kapı iki metre ya var ya yok. O kadar şiddetli bağırmanın nedeni ne acaba?

"Esra..."

Sesi bu defa daha naif çıkmıştı. Esra arkasını dönüp hüznü gözlerle Buğra'ya baktı.

"Gitme..."

"Neden?"

"Çünkü..."

Hepimiz Buğra'nın ne diyeceğini bekliyorduk.

"Çünkü?" dedi Esra Buğra'nın devam etmesi için.

"Seni seviyorum!"

İşte o an Esra'nın surat ifadesi görülmeye değerdi. Öyle bir gülümsemişti ki...

Onlar birbirine sarılırken neşçyle ellerimi çırttım.

"He şöyle ya! Abi dediğin verdiği sözü tutmalı ama değil mi?"

"Söz mü?" dedi Arat merakla bana bakarak.

"Evet, ben senin bana gelmeni bekleyecektim o da Esra'ya olan aşkı-
nı itiraf edecekti."

Arat bana kaş göz işareti yaparken ne demeye çalıştığını hâlâ anlamamıştım.

"Ne var ya! Ne kaş göz yapıp duruyorsun?"

"Azra!"

Bir an Arat'ın işaretlerinden ne demek istediğini anladığımda her şey için çok geçti. Ben henüz Buğra'ya hafızamın geri geldiğini söylememiştim ve az önce kıldığım pot benim için hiç hayra alamet değildi.

"Abicğim?"

Olabildiğince masonı bakmaya çalışıyordum. Buğra, Esra'yı bırakmış üzerime doğru yürüyordu.

"Sen az önce ne dedin?"

"Hım, *abi* verdiği sözü tutar dedim."

"Ondan sonra ne dedin?"

"Hiç abicim, hiçbir şey demedim."

"Dedin dedin, Arat'a bir şey söyledim az önce."

"He... Ooo... Sen şeyi diyorsun. Hım şimdi..."

Arat'a baktığımda bu durumdan büyük bir zevk aldığını gördüm.

"Arat... Sevgili kocacığım bana yardım etmek ister misin acaba?"

Arat gülümseyip başını olumsuz yönde salladı.

"Arat!" Sesini sakın tutmaya özen göstererek alçalttım. "Gece kancpede yatmak ister misin hayatım?"

Arat derhâl kendini toparlayıp Buğra'ya baktı.

"Oğlum uzatma işte... Kız bir şey demedi."

Buğra ikimize de şüphe dolu bakışlar gönderdikten sonra gözlerini üzerime dikti.

"Sen hatırlıyorsun."

Şimdi buna üzöldü mü, sevindi mi? Ben anlamadım.

"Ne zamandan beri hatırlıyorsun Azra?"

Sen böyle benim üzerime gelirken acaba ben nasıl hatırlıyordum aslında diyeyim?

"Şey abicığım... Hah! Sen Esra'ya *seni seviyorum* dedin ya hani?"

"Eee?"

"O bana öyle büyük bir şok oldu ki ben birden bire hatırlayıverdim her şeyi!"

İliç inanacakmış gibi bir hâli yoktu ya yine de şansımı denemekten zarar gelmezdi.

"Azra!"

"Of tamam ya! Arat'la yukarı çıktığımızda birçok şeyi hatırladım."

"Yani?"

"Şu kıızı o kadar çok süründürdün ki benim de bunu yapmaktan başka çarem kalmadı."

Buğra bana kötü bakışlarını gönderirken iki parmağını havaya kaldırıp konuşmasına devam etti.

"Bak bu iki oldu. İlkinde beni oyuna getirip Esra'dan hoşlandığımı itiraf ettirdin şimdi de sevdiğimi söyledin."

"Ne var! Könü mü ettim? Senin kendi kendine bu kıza bir şey itiraf edeceğin yoktu."

Buğra da bana hak verir gibi gülünse de yalancı bir ötküyle gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Sen küçük cadı, beni tam iki kez kandırdın."

Kum Taneleri

Bir an gözleri benden uzaklaşıp Esra'yı buldu.

"Ama yine de iyi ki kandırdın. Yoksa benim kendi başıma bir hoku halledeceğim yoktu."

Esra büyük bir sevinçle gülümserken Buğra kısa adımlarla yanına ulaşmış Esra'ya sarıldı. O an gözlerinin Arat'ı buldu.

Keşke birileri de zamanında bizim için uğraşmış olsaydı. Belki birbirimizi daha erken bulabilirdik.

Buğra'nın boşalttığı yeri Arat doldururken gözlerimle onu takip ettim. Vücudumu aksı yönde çevirmeme yardım ederek göğsüne yaslanmamı sağladı.

"Azra..."

Sadece devam etmesini bekledim.

"Ben üzgünüm."

Başımı yasladığım göğsünden kaldırıp yüzüne baktım.

"Seni bunca sene üzdüğüm, bu kadar uzun zaman seni beklettiğim ama en önemlisi de sana olan duygularımı basit bir koruma içgüdüsünün ardına sakladığımı için..."

Gözlerinin içine şefkatle baktım.

"Seni severken hiçbir zaman senin de beni sevineni beklemedim. Evet, seni her şeyden çok istedim ancak şu geçen dokuz sene boyunca aşkı tek tarafı yaşamayı öğrendim."

Tamamen dik bir pozisyona geçtikten sonra elimi yanağına koydum.

"Beni hiçbir zaman üzmedin. Seni beklemek bile ayrı güzeldi. O yüzden üzülme olur mu?"

Yanağındaki elimi tutup naif bir dokunuşla avucumun içine sıcak bir öpücük bıraktı.

"Ben bu kadar büyük bir aşkı hak etmek için ne yaptım?"

Gülümsememe engel olmadı. Ben bu zamana kadar onu sadece sevmiştim. Bu aşkın karşılığını alabilmekse benim için hayallerden ibaretti. Arat'ın bana âşık olabilmesi ihtimalini hep hayallerimde yaşatmışım. Oysa şimdi bana âşık olan Arat hayallerimden fırlayıp gelmiş, bana aşkla bakıyordu.

Tekrar gülümseyip huzuru bulduğum tek yere, Arat'ın göğsüne yasladım başımı.

Aradan neredeyse iki hafta geçmiş ve yaram belirgin bir şekilde

iyileşmişti. Yattığım yerde sağuna doğru döndüğünde yine haftalardır alışık olduğum bu güzel manzara karşıladı beni. Arat bir elini başının altına sabitlemiş uyuyordu.

Ona dokunma isteğim her geçen saniye kendini belli ediyordu. Bu saçma savaşa bir son verip elimi usulca yanağına koydum. Yüzünde bir gülümseme yer edinirken bedenini bana doğru çevirip yanağındaki elimi kavradıktan sonra dudaklarına bastırdı.

"Günaydın prenses."

"Günaydın."

Kısa bir süre sessizlik oluştuğunda aslında biz gözlerimizle konuşmaya devam ediyorduk. Bu iki hafta içerisinde benden uzak durmak için o kadar büyük bir çaba göstermişti ki...

Uzak durmasının sebebi elbette yarımın henüz iyileşmemiş olmasıydı ancak artık iyiydim. Arat'ın kucağında gezmiyordum, doktorun izniyle dış alabiliyordum ve en güzeli de bugün okula gidebilecektim.

Ağır hareketlerle yattığımı yerden doğrulup Arat'ın yanağına usulca bir öpücük bıraktım.

"Ben duşa giriyorum."

Arat'ı arımda bırakıp duşa girdikten sonra okula geç kalmamak için fazla oyalanmamıştım. Bornozuma sıkıca sarılıp odaya geri döndüğümde Arat kenarda duran havlusuza uzanıp dudaklarını alınma bastırdıktan sonra lavaboya girdi.

Günlerdir öylesine mutluydum ki sanırım bunun tarifi yoktu.

Hızla üzerimi giyinip mutfığa indim. Gülay teyze her zaman olduğu gibi kahvaltı hazırlıyordu.

"Günaydın kızım."

"Günaydın."

"Bugün daha iyi misin?"

"Evet, hatta okula bile gideceğim."

Sanki ilkokul çocuğu gibi heyecanlıydım. Arat bile benimle dalga geçiyor, "İstersen dersin bitene kadar seni dışarıda hekleylebilirim." diyordu.

"Arat Bey kalktı mı?"

"Evet, gelir şimdi."

Gülay teyzeyle birlikte sofrayı kurduğumuz sırada Arat da mutfığa girmişti.

Kum Tanesi

"Günaydın. Çok acıkm var çıkmam lazım."

Mutfaga yaptığı hızlı girişin ardından ağzına birkaç lokma bir şey attı ve Gülay teyzerin yanımızda olmasına aldırmadan dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktı.

"Ben çıkıyorum. Bir şey olursa hemen ara beni."

Kahvaltına devam ederken başını olumlu yönde salladım. Mutfaktan henüz çıkmıştı ki tekrar kapıdan eğilip seslendi.

"Azra bugün yapman gerekeni lütfen unutma olur mu? Telefonunu parçalamak istemiyorum."

"Tamam."

Neyden bahsettiği gayet açıktı. Birkaç günde bir Ege sürekli arıyor ve neden okula gelmediğimi soruyordu. Arat bu duruma her ne kadar sinirlense de sesini çıkarmamıştı, ta ki dün geceye kadar. Ege'nin telefonda beni özlediğini söylemesi bardağı taşıran son damla olmuştu.

Kahvaltımı bitirdikten sonra neredeyse kendimden ağır olan kitapları zorla taşıyarak arabaya ulaştım.

Okula varana kadar Ege'ye söyleyeceğim şeyleri tekrar ediyordum.

Nasıl bana karşı ilgisi olan birini kullandım hâlâ aklım almıyordu. Ne dersem diyeyim onu teselli etmeyecekti ancak bu konuşmayı yapmak zorundaydım.

Araba okulun önüne ulaştığında kitapları düşürmemek için büyük bir çaba sarf ederek arabadan indim.

Okula girerken Arat'ın ayarladığı diğer koruma da arkamdan giriş yapmıştı. Her hareketimi izliyor, etrafındaki herkese potansiyel suçlu muamelesi yapıyordu.

Kantine doğru çekingen adımlar atarken Ege'yi görmemeyi dilssem de bahçedeki masada oturduğumu görebiliyordum. Ağır adımlarla yanına ulaştıktan sonra kitapları masanın üzerine koyup hiç yapmak istemediğim konuşmamı yapmak üzere söze girdim.

"Ege, şimdi bölmeden beni dinlemeni istiyorum."

İlk önce şaşırda da bir şey söylemeden devam etmemi bekledi.

"Bak biliyorum, bu yaptığım hiç hoş bir şey değil ancak ben son birkaç haftadır çok zor zamanlar geçiriyorum. Sana bunları açık açık anlatamam ancak bilmen gereken bir şey varsa o da benden uzak durman gerektiridir."

Başka türlü onu kırmadan kendimden uzaklaşamazdım.

"Neler oluyor Azra?"

"Dediğim gibi sana olanları anlatamam. Gerçekten üzgünüm."

Masadan kalkmak için hareketlendiğim sırada kolumdan tutup kalkmamı engelledi.

"Onunla birlikteisin değil mi?"

"Anlamadım?"

"Arat'tan bahsediyorum."

Cevap vermeden özür dileyen bakışlarımı gönderdim.

"Biliyordum zaten. Ondan bahsederken bile gözlerin parlıyordu."

Kendimden nefret ediyorum! Her ne olmuş olursa olsun onu bu işe alet etmemeliyim.

Ege'nin ses tonu yükselirken hemen arka masamızda oturan koruma bir dakika olsun gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Korumaya *sorun yok* dercesine baktıktan sonra tekrar Ege'ye döndüm.

"Özür dilerim."

Ege'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden hızlı adımlarla bahçeyi terk edip amfiye indim. Şu an yapmam gereken tek şey derse odaklanmak ve Ege'yi düşürdüğüm bu saçma durumu düşünmemektir ancak yapamıyordum. Ona karşı en başından beri hatalıydım. Aslında ortada var olan bir gerçek vardı, o da zaten Ege'yle birlikte olamayacağımı. Yani Arat hayatımda olmamış olsaydı bile içinde bulunduğum bu tehlikeli durumda Ege'yi hayatıma sokmam mümkün değildi.

Bu düşünce biraz olsun içimin rahatlamasına yardımcı olurken sonunda aklımı boşaltmayı başarıp henüz birkaç dakika önce başlamış olan derse odaklanmıştım bile.

Tüm gün boyunca tekrar Ege'yle karşılaşmamak için büyük bir çaba sarf ettim. Kanüne gitmemiş, hukuk derslerinin yapıldığı binadan neredeyse hiç ayrılmamıştım.

Son dersten çıktıktan sonra kimseye karşılaşmamaya özen göstererek hızlı adımlarla arabaya ulaştım. Ancak Ege'yle bütün gün karşılaşmamış olmam bir işime yaramamıştı. Telefonuma gelen mesaja kısa bir göz attım. Ege benimle son kez konuşmak istiyordu. Bu konuda onu haklı bulmasam gerçekten ikinci konuşmayı gerçekleştirmeyi bile düşünmez hatta mesajımı görmezden gelirdim ama onun duygularıyla oynayan bendim ve son kez de olsa söyleyeceği şeyleri söylemesine izin ver-

Kum Taneleri

miştim.

Korunmalara Ege'nin mesaj olarak attığı adrese gitmek istediğini söyledikten sonra onlar Arat'a haber vermeden bu haberi kendim vermek üzere telefonuma uzandım. Kısa birkaç çalışın ardından Arat'ın sesi kulaklarımda yankı buldu.

"Efendim?"

"Hayatım ben çıktım okuldan."

"Ve?"

Sesimden o kadar anlaşılıyor muydu bir sorun olduğu?

"Hım... Şey..."

"Azra söyle hadi güzelim, ne oldu?"

"Ben bugün Ege'yle dediğin gibi konuştum."

"Evet?"

"Tekrar konuşmak için mesaj attı. Şu an yanına gidiyorum."

Sessizlik... Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi? Aldığı nefesi telefonun diğer ucundan duyabiliyordum.

"Peki, madem konuşmak istiyor konuşun ancak fazla uzatma."

"Tamam."

Telefonu kapatmak için kulağımdan uzaklaştırdığım sırada tekrar Arat'ın sesini duydum.

"Azra!"

Telefonu tekrar kulağıma dayadım.

"Efendim?"

"Sana güveniyorum."

Ve telefonu kapattı. Ne demek bu şimdi? Ne demek istediğini sormak için tekrar arayacağım sırada Lige'nin çağırdığı yere gelmiş olduğumuzu fark ettim.

"Azra Hanım sizinle gelmemizi ister misiniz?"

"Gerek yok, zaten uzun sürmeyecek. Siz bekleyin burada."

"Peki efendim."

Arabanın durduğu yere baktığımda etrafımda herhangi bir kafe görememiştim. Tekrar etrafıma bakındığım sırada telefonum çalmaya başladı, Ege arıyordu. Telefonu açıp kulağıma dayadım ve hiçbir şey söylenmeden konuşmasını bekledim.

"Üçüncü kattayım. Kapıyı açıyorum şimdi."

Nasıl yani beni eve mi çağırıyordu?

Berna Aslıhan

Telefon kapandığında tereddüde apartman kapısına baktım. Korku filmlerinde *o tarafa gitme* diyen yaşlı amca geldi gözümün önüne.

Ne olabilirdi ki? Son bir kez apartmana doğru bakıp açılan kapıdan içeri girdim.

Son kata ulaştığımda içinden bir ses hâlâ geri dönmemi söylüyordu.

"İloş geldin."

Ege geri çekilip içeri girmem için beklerken temkinli adımlarla içeri girdim. Burası Ege'nin evi olmalıydı. Ben etrafıma bakınmaya devam ederken Ege sessizliğini bozmadan salona geçmem için eliyle işaret etti.

Salona girdiğimde dikkatimi çeken ilk şey masanın üzerinde duran viski şişesiydi. Benim ardından Ege de içeri girdi ve koltuğa oturup yarım viski bardağını eline aldı.

"İçer misin?"

Başımı olumsuz yönde salladığımda umursamazca omzunu silkip elindeki bardağı kafasına dikti.

Bardağı sesli bir şekilde masaya bıraktıktan sonra oturmam için eliyle işaret etti. Sorgulamadan karşısındaki koltuğa oturdum.

"Beni kullandın." dedi son derece sakin bir ses tonuyla. Ancak bu sakinliğin fazla uzun sürmeyeceğiyle ilgili kötü bir his vardı içimde.

"Hayır, amacım o değildi. Ben gerç-"

Sinirle ayağa kalktı ve üzerime doğru yürümeye başladı. Gözlerinde gerçekten belirgin derecede bir öfke vardı.

"Sen beni kandırdın Azra! Sırf o adamı kıskandırmak için kullandın."

Koltukta üzerime doğru eğildiğinde artık iyice korkmaya başlamıştım. Samir'in buraya gelmek doğru bir karar değildi.

"Ege lütfen..."

Kırmızılaşmış gözlerini gözlerime dikerken yalvarır gibi bakıyordu.

"Oysa ben senin beni sevebileceğine gerçekten inanmıştım."

Üzerimden hızla doğrulurken kısa bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Ben... Özür dilerim Ege."

"Özür dileme Azra!"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Ege'nin cevap vermesini beklerken telefonum çalmaya başladı. İkimizin de gözleri aynı anda telefona kaydığında Araf'ın aradığını gördüm.

Kum Taneleri

Özür dileyen gözlerle Ege'ye baktıktan sonra çekingen bir ifadeyle telefonu açtı.

"Efendim?"

Gözlerim hâlâ Ege'nin üzerindeydi.

"Azra korumalar aradı. O herifin evine mi gittin sen?"

"Öyle değil Arat."

"Nasıl olduğu beni ilgilendirmiyor. Hemen aşağı inmezsen ben yukarı çıkıyorum!"

"Na-nasıl yani, aşağıda mısın?"

"Uzatma Azra! İniyor musun?"

Ege'ye tekrar baktığımda pencereye yaklaşmış aşağıya bakıyordu.

"Ben... Birazdan geliyorum."

Arat telefonu kapattığında Ege öfkeli gözlerle arkasını döndü. Resmen avına yaklaşmak üzere olan bir aslan gibiydi.

"Ne yapmamı istiyorsun diyordun ya?"

Başımı olumlu yönde salladıktan sonra devam etmesi için bekledim.

"Gitme. Benim için bir şey yapmak istiyorsan gitmel!"

"Yapamam Ege. Lütfen anla beni."

Ege'nin gözlerindeki öfke tekrar belirginleşirken bu kez sakın kalamamıştı. Kolumdan hızla kavrayıp beni ayağa kaldırdıktan sonra duvara doğru itti. Sırtım soğuk duvarla buluşurken henüz kendimi savunmak için toparlanamadan Ege yüzümü avucunun içine hapsedip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Elinden kurtulmak için itmeye çalışıyordum ama çabalarım bir sonuç vermiyordu. Ege'den kurtulmak için son bir hamlede bulunduğum sırada büyük bir gürültüyle evin kapısı açıldı.

"Azra!"

Arat salona girdiğinde vücudum Ege ile duvar arasında sıkışmış durumdaydı. Hızla yanıma ulaşip Ege'yi kolundan kavradıktan sonra hıncımı almak istemesine bir yumruk attı. Ege savunmasızca yerde yatarken korkuyla Arat'a baktım. Ancak gözlerinde öylesine kırgın bir ifade vardı ki... Bir an onu kaybettiğimi düşündüm.

Elimi dokunmak üzere koluna uzattığımda başını iki yana sallayıp geri çekildi.

"Sana güvenmiştım."

"Arat..."

Berna Aslıhan

Arkasını dönüp evden çıkarken gözlerimdeki yaşlar hızla akınaya başladı.

Arat'ın arkasından bakmayı bırakıp Ege'ye döndüm. Bulunduğu durumdan son derece memnun bir ifadeyle sırtıyordu. Yatıldığı yerden ağır hareketlerle kalkıp yüzündeki sırtınayı bozmadan gözlerimin içine baktı.

"Senin yüzünden! Hepsi senin yüzünden!"

"Ben değil Azra, sen yaptın."

Gözlerine nefretle bakıp hızla evden çıktı. Önümdeki merdivenleri olabilecek en hızlı şekilde indim. Arat görüş alanına girdiğinde arabaya binmek üzercydi. Ani bir hamleyle öne atılıp son anda kolundan tuttum.

"Arat!"

"Ne var?" diye bağırdı kolunu ellerimin arasından çekerken.

Sesi o kadar yüksek ve ürkütücü çıkmıştı ki bir an korkuyla geri adım atacak gibi olsam da vazgeçmeden tekrar kolundan yakaladım.

"Bak bana Arat! Gözlerime bak!"

Söylediğimi ikiletmeden öfkeyle gözlerime baktı.

"Kimim ben hatırla! Sence ben orada isteyerek mi öptüm Ege'yi?"

Kolunu bir kez daha öfkeyle elimden kurtardı.

"Umurunda bile değil!"

"Ne demek umurunda değil?"

"O eve," dedi Ege'nin evini işaret ederek "kendini isteginle kendi ayaklarında gittin!"

"Yemin ederim böyle olacağını düşünmemiştim."

Berna Aslıhan

İnanamıyormuş gibi gözlerime baktı.

"Seni o eve ne için çağırdı sanıyorsun Azra? Bu kadar saf olma!"

"Onun beni o eve neden çağırdığı değil, benim neden gittiğim önemli.

Son kez konuşacak ve her şeyi tamamen bitirip bir daha beni aramamasını söyleyecektim."

Gözlerime son kez bakıp arabaya bindiğinde var gücümle bağırdım.

"Eğer gidersen, bir daha asla beni yanında göremezsin Arat!

Kapıyı kapatmak üzere uzanan eli bir an durdu.

"Eğer gidersen Arat, eve gelmem. Yarı da ilk işim boşanma davasını açmak olur!"

Arabadan öyle bir hızla inip yanıma ulaştı ki henüz ben yanıma ulaş-
tığımı bile fark etmeden kolumdaki baskıyı hissettim.

"Ne dedin sen? Bir daha söyle!"

"Dedim ki eğer gidersen eve gelmem."

"Ondan sonra ne dedin!"

"Boşanırım senden dedim!"

Kolumdaki elini öyle bir sıktı ki acıdan bağımnamak için kendimi
zor tutuyordum. Sınırdan sınırsız olan gözleri korkuyla yutkunmama
neden oluyordu.

"Denesene! Beni terk etmeyi, benden boşanmayı bir dencesene!"

Akan gözyaşların fısıltıyla çıkan kelimelerime karışırken cevap
verdim.

"Sen az önce beni terk ediyordun zaten."

Hiçbir şey söylemeden birkaç dakika öylece dikildikten sonra
kolumdaki elini gevşetti ve vücudumu hızla kendine çekip sarıldı.

Ağlamanın etkisiyle vücudum şiddetle sarsılırken geri çekildi ve elini
çeneme koyup gözlerine bakmanı sağladı.

"Ağlama.. Ben senden vazgeçebilir miyim sanıyorsun?"

Dudakları dudaklarımı bulurken az önceki öfkesinden sıyrılmış
gibiydi. Öyle yumuşak ve naif öpüyordu ki sanki az önce olanları
silme, Ege'nin dudaklarında bıraktığı izi yok etmek ister gibi...

Öptükten sonra parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek
ellerinizi birbirine kenetledi ve bir şey söylemeden arabaya doğru
ilerlemeye başladı.

Arabaya bindiğinizde hâlâ derin bir sessizlik hâkimdi. Gözlerimi
tepemizle dolanan parlak ay ışığına sabitledim.

Kum Taneleri

Her ne olursa olsun gerçekten beni terk etmez miydi?

Bakışlarım kısa bir an için Arat'ı bulduğunda gözlerini yoldan ayırmadan hâlâ tuttuğu elimi dudaklarına doğru götürdü. Dudaklarının sıcaklığını tenimde hissederken gözlerini bir an olsun yüzünden uzaklaştırmadım. Tek eliyle direksiyonu tutarken arabayı kullanmaya devam etti.

Evin önüne ulaştığımızda arabayı park ettik ve gözleri bir süre sonra nihayet gözlerimi buldu.

"Azra... Ben kendime engel olamıyorum. Yani sen o adamın yanına gittiğinden beri neredeyse her gün onunla görüşmeni istemediğimi sana söylemek istedim ama yapamadım."

"Neden?"

Bilmem der gibi omuzlarını kaldırdı.

"Belki de sana olan hislerime yenik düşmek istemedim. Nedenini bilmiyorum ancak o zaman bildiğim tek şey aşkın beni zayıflatacağıydı."

İçimde bir yerlerde senelerdir uyanmayı bekleyen hisler *burada-*yız diye bağırıp ortaya çıkarken beklentiyle Arat'ın gözlerine baktım. Devam etmesini, beni sevdiğini bir kez daha söylemesini bekledim.

"Peki, aşk seni zayıflattı mı?"

Başını hızla iki yana salladı.

"Sandığının aksine daha da güçlendirdi. Düşmanlarıma göre sen benim zayıf noktam olabilirsin ancak bana göre beni daha da güçlendiriyorsun. İkimde, etrafımda kurduğum ilişkilerde sanki kendimi daha da güçlü hissediyorum."

Mutlulukla gülümserken gözlerimi bir an olsun Arat'ın gözlerinden ayırmadım. Derin bir nefes aldı ve az önce öfkeden parlayan gözleri bu kez istekle parladı.

"Azra... Sen bana ne yaptın, nasıl yaptın bilmiyorum ancak... Ben sana aşığım, seni deli gibi seviyorum. Bütün dünya yok olsun sadece biz kalalım istiyorum."

Hiçbir şey söylemeden mutluluktan parlayan gözlerimle Arat'a baktım. Beklentiyle bakan gözleri bir süre sonra hayal kırıklığına büründü.

"Ne oldu?"

"Hiç... Hadi eve girelim artık."

Arat'ın ardından ben de arabadan inip eve girdim. Ancak eve girdi-

ğimizde de durum aynıydı. Sessizce oturduğu koltukta ellerini önünde birleştirip gözlerini yere dikti.

"Arat problem ne?"

Kolumdan tutup kendine doğru çektiğinde başını sessizce göğsüne yasladım. Onun konuşması için beklesem de aldığım tek cevap sessizlik olmuştu.

"Arat?"

"Sadece korkuyorum." dedi gözleri uzaklara bakmaya devam ederken.

"Peki neden?"

"Seni kaybetmekten korkuyorum."

"Ben bir yere gitmiyorum, buradayım. Sen git dediğin zamanlarda bile gitmedim. Bu saatten sonra da asla gitmem."

Yine sessiz kaldığında bir problem olduğuna artık iyice emin olmuşum. Kollarının arasından sıyrılıp yüzüne bakabilmek için başını kaldırdım.

"Neler oluyor, nedir seni bu denli korkutan?"

Zoraki bir tebessümde bulundu.

"Yok bir problem güzelim."

"Arat bana en son yalan söylediğinde başıma neler geldi hatırlıyorsun değil mi?"

Yüzündeki kaslar sinirle gerilip gözleri koyulaşırken konuşmaya devam ettim.

"Ahmet Aslan mı?"

Sinirli bakışlarını kaçırmadan başını olumlu yönde salladı.

Daha fazlasını sormama gerek yoktu. Ancak ben sessizliğimi korurken Arat uzun bir sessizliğin ardından, "Gitmeyi düşünüyorum." dedi.

Korkuyla gözlerinin içine baktım. Beni bırakıp gidecek miydi yani?

Arat gözlerindeki korkuyu görmüş olacak ki hafif bir tebessüm etti.

"Tabii ki seninle birlikte prenses. Ben, sensiz bu saatten sonra hiçbir yere gidemem..."

"Nereye gideceğiz ki?"

Bakışlarını ciddileştirdi ve boğazını temizleyip tekrar gözlerine odaklandı.

"Bak Azra, ben normalde bu kadar çabuk pes etmemi, huyumu bilirsin ancak söz konusu sen olduğun zaman, yani nasıl desem... Bilemiyorum.

Kum Tanesi

sana sahte bir ölüm raporu çıkarıp uzaklaşalım bu ülkeden.”

Bir an ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerinin içine baktım.

Yok, gerçekten ciddiydi!

Cevap vermem için beklentiyle yüzüme bakıyordu.

“Olmaz Arat, yani benim burada bir hayatım var. Okulum, abim, sonra Esra var... Olmaz gidemem bir yere.”

“Benim için şu an senden önemli kimse yok Azra.”

“Üzgünüm, olmaz.” dedim bakışlarımı kaçırken.

Koyulaşan gözlerinden sinirlenmeye başladığını anlamıştım. Biraz olsun onu sakinleştirebilmek için elimi omzuna koydum ve dudaklarına doğru yaklaşıp aradaki mesafeyi hızlı bir şekilde kapattım.

Kısa ve hızlı öpücüğümün ardından geri çekilip tekrar Arat'ın gözlerine baktığımda siniri geçmiş gibi görünüyordu.

Birkaç kısa saniye gözlerimin içine baktıktan sonra ellerini saçlarımın arasına karıştırıp dudaklarına kapandığında bu kez geri çekilmeye hiç niyetim yoktu.

Arat'ın hızlı ama sert olmayan öpüşüne karşılık verdiğimde kollarını vücuduma sarıp naif dokunuşlarla beni kendine doğru çekti.

Şu an hissettiklerim mutluluğun ve huzurun çok ötesindeydi. Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki bir an heyecandan nefes alamayacağımı hissettim. Bir süre sonra Arat ayağa kalktığında beni kucağına almıştı.

Beline doladığım bacaklarımdan güç almak istercesine daha da sıkı sarıldım. Merdivenlere ulaştık ve kısa bir süre bakışlarımız birbirini bulduğunda gözlerindeki huzurlu ifade kalbimin ısınmasına neden oldu.

Zor da olsa odaya geldiğimizde Arat kapıyı ayağıyla ittikten sonra vücudumu yavaşça yatakla buluşturdu. Bir elinden destek alarak üzerimde dururken gözleriyle resmen izin ister gibi bakıyordu. Hiç bir şey söylemeden sadece tişörtünden tutup kendime doğru çektim.

Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda tecrübesizliğimden dolayı ne yapacağımı bilmediğim için sadece Arat'ın beni yönlendirmesine izin verdim. Dakikalar birbirini kovalarken yaptığım tek şey kendimi Arat'ın kollarına bırakmak olmuştu.

“Azra...”

Nefesimi düzenlemeye çalışırken bakışlarımdaki korkuyu saklamaya çalışarak gözlerimin içine baktım.

“O kadar uzun süre bekledim ki özellikle son iki haftadır o kadar

sabrettim ki..."

Gözleri bir an inip kalkan göğsüme takılsa da tekrar gözlerimin içine baktı.

"Şimdi *dur* dersin *dururum* ancak birkaç saniye sonra çok geç olacak."

Başımı olumsuz yönde salladıktan sonra tekrar ensesinden kavrayıp dudaklarını kendime hapsedtim.

Arat'm da dediği gibi artık durmak ve vazgeçmek için çok geçti. Ellerinin bedenimde dolaşmasına izin verirken gözlerimin bir an olsun gözlerinden ayırmıyordum. İlk defa birbirimize böylesine yakındık. Hem de fazlasıyla yakın...

Vücudumda varlığından yeni yeni haberdar olduğum hislerle tanışmaya devam ederken Arat'ın sesi kulaklarımda yankı buldu.

"Seni seviyorum..."

Bunu söylerken o da gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmamıştı. Birkaç saniye sonra kasıklarında hissettiğim acıyla gözlerim kapandı. Tüm bedenimi nüthiş bir acıyla kasılırken bir an ne yapacağımı bilemeden geri çekilmeye çalıştım.

"Şşş geçti... Gözlerine bak."

Acıyı düşünmemeye çalışarak tekrar Arat'm gözlerine baktığımda bakışlarında bariz bir şefkat gördüm. Öylesine güzel bakıyordu ki... Benden daha zor bir durumda olmasına rağmen canımı yakmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Özür dilerim prenses. Canımı acıtmak istemedim."

Kısa bir süre hareketsiz kaldığımda ben de sadece onun gözlerindeki şefkatini izledim. Aradan geçen birkaç dakikada acı hatırı sayılır derece azaldı. Artık hissettiğim şey acıdan ziyade zevkti. Vücudum alışık olmadığı hislerle tanışmaya devam ederken bulutların üzerinde gibiydim.

Kendimi son düzlükte koşan sporcular gibi hissediyordum. Vücudumu istekle havaya doğru kaldırdığımda Arat'ın sert kaslarını hissettim. Daha sonra başımı geriye doğru atıp boynumun ortaya çıkmasına izin verdim. Arat'm dudaklarını boynuma bastırıldığını hissedince zaman kavramını tamamen yitirmiştim. Saniyeler sonra bütün vücudum şiddetli bir titremeye tutulduğunda kendimi hayatımda ilk kez tatıştığım bu hazzın kollarına bıraktım.

Ben nefesimi düzenlemeye çalışırken Arat yorgunlukla kendini üze-

Kum Taneleri

rime bıraktı. Yüzünü boynuma gömerken hâlâ nefesimi düzenleyememiştım.

Dudaklarını tekrar boynuma bastırıp kendini yavaşça yatağın diğer tarafına bıraktıktan sonra herhangi bir şey söylememe izin vermeden kollarının sıcaklığını çıplak vücudumda hissetmemi sağladı.

Bedenimi Arat'a çevirdiğimde bu kez dudaklarının adresi alnım olmuştu. Hiçbir şey konuşmuyor, sadece bakışlarımızla birbirimizi sevmeye devam ediyorduk. Gözlerim yorgunlukla kapanmak üzereyken başımı göğsüne yaslayıp kulağıma dolan ritmik kalp atışlarını dinlemeye koyuldum. Öylesine huzurluydum ki .. Sonsuza kadar böyle kalacaksın deseler bir saniye düşünmeden kabul ederdim.

Gün ışığı odayı doldururken bu kez yüzümü memnuniyetsizce buruşturmamıştım. Aksine gözlerimi aralarken gülümsüyordum. Üzerimde ki yorgana kısaca göz gezdirirken çıplak vücuduma sarılı olan kollar görüş alanına girdi.

Rûya gibi geçen bir gecenin izleri beni karşılamaya devam ediyordu ve tek kötü yanı kasıklarındaki ince sızıydı. Bacaklarımı yavaşça kendime doğru çektiğimde Arat hareket etmemden dolayı uyanmış olacak ki dudaklarının sıcaklığını kısa bir süre için boynumda hissettim.

"Günaydın sevgilim."

Sevgilim...

Arat'ın dudaklarından dökülen bu kelime nasıl da güzeldi... Bu kelime onun ağzından çıkınca daha da bir anlam kazanmıştı sanki.

"Sen ne dedin bana az önce?" dedim, *sevgilim* kelimesinin tekrar dudaklarından dökülmesini dilçyerek.

"Ne dedim?"

"Ya Arat!"

"Tamam, tamam." dedi kollarını vücuduma dolayıp başını saçlarıma yaslayarak. "Sevgilim dedim."

"Sevgilim..."

"Evet. Sen benim sevgilimsin, aşkımsın, hayatımsın, *karımsın*..."

Karımsın kelimesini vurgulayarak söylediğinde yüzüm tekrar kızardı. Ne demek istediğini gayet açık bir şekilde anlamıştım.

"Kızarma hemen."

Büyük bir kahkaha atarken dudaklarını saçlarıma değdirdi. Yüzümü

Berna Aslıhan

saklamak adına boynuna daha fazla gömüldüm. Ellerini omzumda gezdirirken bütün tüylerim isyan edercesine hareketlenmişti ama Arat inatla omzumdaki ellerini gezdirmeye devam ediyordu.

"Utlanmanı seviyorum, sana dokunduğunda tüylerinin diken diken olmasını, seni öptüğüm zaman bacaklarının titremesini... Masumiyetini seviyorum. Bana aitsin, sadece bana..."

Arat'a ait olma hissi... İşte bu gerçekten tarifsiz bir mutluluktu. Sırtımı Arat'a doğru dönüp beni saran kollarına sarıldım ve vücudumu aradımdaki bedenine yasladım.

Arat bir an yaptığım hareketle irkilirken kulağıma doğru eğildi.

"Güzelim bence ben bu hâldeyken böyle tehlikeli hareketlerde bulunmamalıyım. İşe geç kalmak istemiyorum."

Kulağımın hemen bitimindeki noktaya dudaklarını değdirince arsızca yüzümü Arat'a döndüm.

"Ne olur geç kalırsan?"

Burnunu burnuma sürttükten sonra yaramazlık yapıyormuşum gibi yüzüme baktı.

"Sen ne olsun istiyorsun?"

Başımı geriye doğru attım ve düşünüyormuş gibi gözlerimi kapayıp tekrar açtım.

"Hum... Bilmem."

"Ben anladım, senin canın yaramazlık istiyor."

Daha birkaç dakika öncesine kadar utançla kızarıırken şimdi nasıl bu kadar rahat bir tavırla Arat'a davetkâr davrandığıma inanamıyordum. Her ne kadar utansam da oyunuma devam ettim.

"Olabilir..."

Dudaklarını bu kez boynuma değdirdiğinde kollarımı sırtına attım. Bütün vücudum devam etmesi için yalvarırken Arat yavaşça kendini geri çekti.

"Hevesini akşama sakla güzelim. Gerçekten benim gitmem lazım."

Yataktan kalkmak üzere hareketlendiği sırada kolundan çekip üzerime düşmesini sağladım. Hızla dudaklarına uzanırken Arat kendini çekmek için çaba sarf etmeden bana karşılık veriyordu. Bir süre sonra bu kez ben geri çekildim ve üzerimdeki çarşafa sarınarak ayağa kalktım. Arat ne yaptığını anlayamamış gibi yüzüme bakıyordu.

"Ne yapıyorsun Azra?"

Kum Taneleri

"Geç kalıyorum demedin mi? Ben de geç kalmaman için seni oyalamıyorum."

"Saçmalama hatun! İnsan bu hâlde bırakılır mı?"

Bana yaptığının aynısını yaparak üzerine doğru eğildim.

"Hevesini akşama sakla hayatım."

Arat üzerine atlamadan derhâl geri çekildim.

"Sen gel bakayım buraya. Şirket biraz daha bekleyebilir."

Banyoya doğru koştururken arkamdan koşan Arat'a bağurdım.

"Aaa olmaz ama hayatım! Hem bak işlerin vardı senin."

Arat bana yetişmeden banyoya girdim ve kapıyı ardından kapatıp hızla duşa girdim.

Odaya geri döndüğümde Arat kısmi bir şekilde giymikti. Kısmi diyorum çünkü sadece eşofmanımı giymişti ve üzerinde bir şey yoktu.

Benim duştan çıkışımı görünce yattığı yerden doğruldu ve yanıma ulaştı.

"Seninle akşam görüşeceğiz Bayan Öztürk."

"Ah, neden olmasın?" dedim Arat'ın oyunu sürdürerek dizlerimi kırıp reverans yaptım.

"Sen dua et ben cidden geç kalıyorum yoksa hesabını şimdi keserdin."

"Hadi hadi, söylenme de git duşuna gir."

Arat duşa girerken tehditkâr bakışlar atmaya ihmal etmedi. Yapmacık bir ifadeyle gülümsedikten sonra dolabıma doğru ilerledim. Aslında bugün okula gitmek istemiyordum.

Ege'yle kesinlikle karşılaşacaktık ve ben bunun olmasını istemiyordum.

Üzerindeki bornozdan kurtulup tekrar dolaba yöneldim. Hızlı bir şekilde iç çamaşırlarını giydikten sonra dolabın üst rafındaki kotuma uzandım.

Üzerime ne giyeceğime bir türlü karar veremiyordum. Alışverişe gitmeyi aklımın bir köşesine not ettikten sonra dolapla uzun uzun bakışmaya devam ettim.

Banyonun kapısı açıldığında bakışlarımı istem dışı kapıdan tarafa çevirdim. Arat belindeki havlusuyla odanın ortasına ulaştığında elindeki diğer havluyla saçlarını kuruluyordu.

Gözleri bir an beni bulduğunda yüzündeki ifade değişti.

Sanki şey gibi... Odaanın ortasında çıplak dolaşıyormuşum gibi...

Berna Aslıhan

Çıplak... Oda'nın ortasında...

Arat'ın gözlerini takip ederek üstüme baktığımda altımda sadece kotumla dolabın önünde dikildiğimi fark ettim.

"Sen beni gerçekten zorluyorsun ama Azra."

Ani bir refleksle dolap kapağının ardına saklandım. Kimden neyi saklıyorsam artık.

Arat bu hâlîme büyük bir kahkahayla gülerken yaptığının ciddiye alınması bir şey olduğunu fark ederek saklandığım yerden çıktım.

"Gülme... Akıl mı bıraktın insanda?"

Kısa adımlarla yanıma ulaşmış nemli saçlarımı omzumdan ittikten sonra çıpkınca sırttı.

"Ya, evet öyle bir huyum vardır insanlar üzerinde. Huyum kurusun."

"Arat! Sınırlandırma beni!"

Uyuz ne olacak!

"Sen beni kışkırtıyor musun?"

"Ne? Hiç de bile!"

"İtiraf et Azra kışkırtıyorsun işte."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

Küçük bir çocukla uğraşıyormuş gibi derin bir nefes aldı.

"Neyse, sen itiraf etmesen de ben biliyorum."

Arkasını dönüp havluyla saçlarını kurutmaya devam etti.

"Neyi biliyorsun?"

Umursamazca omzunu silkti.

"Kışkırttığımı işte... Biliyorum."

Kışkırtıyorum tabii, bu benim en doğal hakkım değil mi? Ancak bunu Arat'a söyleyip de havalarda olan egosuna ego katmayacağım elbette.

"Hıh! Sen öyle zannet."

Arat'ı taklit ederek ben de omzumu silktikten sonra kıyafet seçimine devam etmek üzere dolabıma geri döndüm.

Sonunda elime aldığım kotla siyah gönslekte karar kılarak hemen üzerine geçirdim.

Banyoya girdim ve saçlarımı tarayıp kuruladıktan sonra makyaj yapmak üzere tekrar odaya geri döndüm.

Arat çoktan üzerini giyinmiş elindeki kravatı büyük bir ustalıkla bağlıyordu.

"Dersin var mı bugün?"

Kum Taneleri

Elime aldığım eyelineri taşımamaya özen göstererek cevap verdim. "Aslında var ama gitmek istemiyorum."

Kravatını bağlamayı bitirdikten sonra yanına geldi ve ellerini omzuma koydu.

"Neden gitmek istemiyorsun? Derslere hevesle girdiğini sanıyordum."

"Öyle ama bugün hukuk dersim yok. Hepsi seçmeli ders."

"Öyle mi? Benimle gel o zaman."

Aslında bugün okula gitmemek gözümün son derece mantıklı görünüyordu.

"Geçen gün tamamladığım araştırmayı teslim etmem gerek. Sen şirkete geç, ben de dosyayı teslim edip geleyim. Olur mu?"

Başımı olumlu yönde sallayıp saçlarıma bir öpücük kondurduktan sonra masanın üzerine bıraktığı kol düğmelerini alıp tekrar aynanın karşısına geçti.

Makyajımı tamamladıktan sonra Arat'la beraber aşağı indik ve hızlı bir kahvaltının ardından Arat şirkete giderken ben de elimdeki dosyaları düşürmemeye özen göstererek korumalarla beraber okula doğru yola koyuldum. Bütün yol boyunca Ege'yle karşılaşmamak için planlar yaptım.

Şu an tüm bölümler derste olmalıydı. Eğer oyalanmazsam ara verilmeden dosyayı hocanın odasına bırakıp çıkabilirdim. Tabii şans benden yana değilse yani Ege derse girmediyse o ayrı konu.

Araba, okulun önünde dururken vakit kaybetmeden içeri girdim. Tıpkı tahmin ettiğim gibi birkaç öğrenci dışında okul son derece sakin. Hızlı adımlarla hocanın odasına ulaştıktan sonra elimdeki dosyayı kapının altından alıp aynı hızla arabaya geri döndüm.

Ben utanılacak bir şey yapmamıştım ancak onun yapması gerekeni ben yapıyordum. Başımı onaylamaz bir tavırla iki yana sallarken nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"Eve mi dönüyorsunuz Azra Hanım?"

"Hayır, şirkete gidiyoruz."

"Peki."

Şirketin önüne ulaşana kadar yolu izledim. Arat ilk defa şirkete gelmemi istemişti. Hem de ben teklif etmemişken.

Şirkete vardığımızda korumalardan biri kapımı açarken şoför

koltuğunda oturan korumaya döndüm.

"Siz gidebilirsiniz. Arat'la dönerim ben."

Cevap vermesini beklemeden arabadan inıp büyük kapıdan geçmek üzere ilerledim.

İçeri girdiğimde danışmada geçen defaki kadın yoktu, sanırım işten çıkmıştı. Yavaş adımlarla danışmaya ulaştım.

"Kolay gelsin. Arat Öztürk'ün odası ne tarafta?"

Soruma karşılık yüzüme baktı ve ilerideki kalababığı gösterdi.

"Onların arasında bekleyin. biz size sesleniriz."

Gösterdiği tarafa baktığımda kadın ve erkek karışık bir grup gördüm. Hepsi de son derece resmi ve şık giyinmişti.

Ne yani hepsi Arat'ı mı görmek istiyordu?

"Neden onların yanında beklemem gerektiğini anlamadım."

Kadın sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi gözlerini kucaman açıp yüzüme baktı.

"Her önüne geleni Arat Bey'in odasına alacak değiliz ya!" Ben boş boş yüzüne bakarken kadın konuşmaya devam etti. "İş görüşmesi için gelmediniz mi?"

"Hayır hanımefendi, ben iş görüşmesi için gelmedim."

"Ya ne için geldin? Ayrıca randevun var mı?"

Bu kullandığı kaba üslup hiç hoş değildi. Benim yerimde şu an şirketin iş yaptığı çok önemli biri olabilirdi.

"Randevum yok. Peki, görüşmez miyim kendisiyle?"

Vazgeçmeyeceğimi anlayınca sabır dileyerek derin bir nefes aldı ve telefonu kaldırıp kulağına dayadı.

"Zehra Hanım burada bir bayan var, Arat Bey'i görmek istiyor."

"..."

"Ben de kendisine aynen bu şekilde ifade ertim ancak ısrar ediyor."

"..."

"Dur bir dakika ismini sormadım."

Telefonu kısa bir süre kulağından uzaklaştırıp bana döndü.

"İsmi neydi?"

"Azra." dedim bir an evvel bu saçma sorgunun bitmesini beklerken.

Telefonu tekrar kulağına dayadıktan sonra hiçbir şey söylemeden tekrar bana döndü.

"Bir soyadı var mı?"

Kıym Taneleri

"Öztürk... Azra Öztürk."

"Ö-Öztürk mü?"

Canım Türkiye'm! Demek her yerde olduğu gibi burada da işler soya-
dıyla yürüyor. Ne mutlu bize!

Kadının elindeki telefon şaşkın bir ifadeyle asılı kahrken hayal kır-
ıklığıyla gözlerinin içine bakıp arkama döndüm. Çantamdaki telefonu
çıkardıktan sonra Arat'ı aradım.

"Azra..."

"Hayatım ben aşağıdayım."

"Çıksana yukarı ne bekliyorsun orada?"

"Odan kaçınıcı kattaydı? Danışmadaki arkadaş sanırım yeni, beni ta-
nımadı da..."

Kadın hayretle beni izliyordu.

"Evet, yeni girdi. On birinci kattayım. Asansörden inince sola dön,
orada sekreter var ona sor gösterir odamı."

"Tamam hayatım."

Telefonu kapatıp çantama koydum ve korkulu gözlerle beni izleyen
kadına döndüm.

"İsmin neydi?"

Önce korkup ismini söylemese de bu çabanın yersiz olduğuna kanaat
getirdikten sonra, "Derya..." dedi çekingen bir tavırla.

"Derya... Bak Deryacığım benden sana bir tavsiye; gelen kişinin kim
olduğunu bilmiyorsan önce ismini öğren olur mu?"

İsminin Derya olduğunu öğrendiğim hatun belli belirsiz kafasını
salladıktan sonra iyi günler dileyip asansöre doğru ilerledim.

Bir süre asansör bekledikten sonra sonunda binbilmişim. Neredeyse
her katta duruyorduk. Asansöre binenler garip gözlerle bir süre beni
süzdükten sonra önlerince dönse de artık rahatsız olmaya başlamıştım.
Patlama noktasına geldiğim sırada asansör on birinci kata ulaştı.

Arat'ın taraf ettiği gibi sola döndüm ve uzun koridorda bir süre
ilerledikten sonra sonunda sekreteri bulmuştum.

"İyi günler. Arat Bey'in odası ne tarafta?"

Kadın bir süre beni süzdükten sonra son derece kaba bir şekilde sihirli
kelimeleri tekrarladı.

"Randevunuz var mıydı?"

Ne randevuymuş arkadaş ya! Öüne gelen randevu diyor.

Berna Aslıhan

"Azra Öztürk, Arat'ın eşiyim," dedim az önce yaşanan olayların tekrarlanmaması için.

"Kusura bakmayın Azra Hanım. Arat Bey'in odası şu tarafta."

Nezaketi elden bırakmadan teşekkür edip gösterdiği yöne doğru ilerledim. Arat'ın yanına varana kadar bir kişi daha randevu sorarsa bu kez soran kişiyi boğazlayacaktım, kafaya koymuştum.

Gösterdiği odanın kapısına nihayet ulaştığımda kapıda kimse yoktu. Arat'ın içeride yalnız olmaması ihtimalini düşünerek kapıya hafifçe tıklatıp içeri girdim.

Tahmin ettiğim üzere yalnız değildi. Gözlerini karşısındaki adamdan ayırmadan oturmam için sandalyeyi işaret ettiğinde sessizce gösterdiği yere oturdum.

"O dosyalar en geç yarın masamda olacak Doğan! Anlaşıldı mı?"

Evde her ne kadar farklı olsa da burada aynı Arat'tı. Tıpkı tanıdığım gibi sert, taviz vermeyen Arat...

Karşısındaki adam korkuyla cevap verdi.

"Tabii efendim."

Arat adama eliyle çıkmasını işaret ettiğinde adam bir an bile tereddüt etmeden odadan çıktı.

Adamın çıkmasıyla beraber Arat yine eski hâline dönüp şefkatli bakışlarını yüzüme çevirdikten sonra oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı.

"Hoş geldin."

"Valla hiç hoş gelmedim."

"Ne oldu?" dedi kaşları çatılırken.

"Allah aşkına burası nasıl bir yer! Ötunc gelen ismini sormadan randevu sordu. Ne meraklılarmış randevuya."

Arat geniş bir kahkaha atarken ben de az önce olanların verdiği sinir bozukluğuyla gülmeye başladım.

"Onlara da hak ver. Sonuçta öyle talimat veriliyor onlara da."

"Ya ben ona kızmıyorum ki... Elbette beni tanımalarını beklemiyorum. Sonuçta senelerdir bu şirkete uğramayan benim ancak o kadar kaba bir dil kullanıyorlar ki sanki ben seni görmeye değil de şirketi soymaya geldim."

Arat'ın birden surat ifadesi ciddileşti.

"Kaba bir dil mi kullanıyorlar?"

Kum Tanrıları

Eyvah, sanırım bu işin sonu Derya Hanım'ı işinden edecekti.

"Yok, yok kaba falan değil. İşini yapıyordu sonuç olarak." dedim hemen toparlamaya çalışarak.

Ben sadece durumdan kaynaklı rahatsızlığımı dile getirmek istemiş-tim. Eğer Arat'ın bu denli sinirleneceği aklıma gelmiş olsaydı asla ağ-zını dahi açmazdım.

"İşini de yapıyor olsa kıbar olup gelene önce ismini soracak!"

Benim bir şey söylememe izin vermeden telefonu kaldırıp kulağına dayadı.

"Zehra, danışmaya yeni giren kıızı ara ikiniz de hemen yanınıza geli-yorsunuz."

Telefonu kadının suratına kapattı.

"Arat gerçekten gerek yok. Bak onların bir suçu yok tamam mı? Sadece beni tanımıyorlardı o kadar."

Sert bakışları yumuşarken kollarını masaya dayayıp üzerime doğru eğildi.

"Hayatım bu durum seninle alakalı bir şey değil. Tahii ki sana yaptıkları saygısızlığın hesabını da soracağım ancak orada senin yerine iş yaptığımız önemli insanlardan biri de olabilirdi."

Aslında Arat haklı olabilirdi ancak ne olursa olsun insanlar benim yüzümden azar işitecekti.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından kapı tıklatıldı.

Arat, "Gir!" diye emir verdiğinde kapı yavaşça içeri doğru hareket etti ve korkudan titreyen iki kadın içeri girdi.

İkisi de tam Arat'ın önünde durup başlarını önlerine eğdiler. Şu an içimden onlara acısam da Arat'ın otoritesini sarsacak bir şey yapamazdım.

Arat ilk önce Zehra'ya döndü.

"Zehra, hadi bu kız işe yeni girdi. Sen nasıl böyle tecrübesizce davranabildin?"

"Ben... Efendim özür dilerim."

Arat elini sinirle masaya geçirdiğinde ben dâhil herkes korkuyla olduğu yerde sıçradı.

"Sorun bunu Azra'ya yapmış olmamız değil! Ya Azra yerine gelen kişi iş yaptığımız önemli biri olsaydı?"

Derya neredeyse ağlamak üzereyken Zehra ona nazaran biraz daha

güçlü duruyordu.

"Haklısınız Arat Bey."

"Haklıyım!"

Bu iş sadece azarlamakla kalsa iyi olacaktı. Eğer Arat kızları isten kovarsa kendimi gerçekten suçlu hissedecektim.

Kızlar ne diyeceğini beklerken Arat derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalışıyormuş gibi başını arkaya atıp sakallarını sıvazladı.

"İsmim neydi senin?"

Derya korkudan titreyerek Arat'a cevap verdi.

"D-Derya..."

Arat tekrar Zehra'ya döndü.

"Derya'dan bundan sonra sen sorumlusun. Eğer bir daha böyle bir şey yaşanırsa kimin sorumlu olduğuna bakmam ve ikiniz de kendinizi kapının önünde bulursunuz."

İkisi de başını olumlu yönde salladıktan sonra Arat'ın işaretiyle dışarı çıktılar.

Odada yaluz kaldığımızda ürkek gözlerle Arat'a baktım.

"Biraz fazla gitmedin mi üstlerine?"

Gözlerini tekrar şefkat kaplarken oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi.

"Burada böyle davranmak zorundayım. En ufak bir hatada bütün itibarım yerle bir olabilir."

"Haklısın ama yine de acıdım kızlara."

Kollarımı vücuduma doladıktan sonra saçlarıma bir öpücük bıraktı.

"Yufka yürekli sevgilim benim. Senden harika bir anne olur biliyor musun?"

"Öyle mi dersin?" dedim kollarından sıyrılıp merakla gözlerine bakarak.

"İstersen deneyip görelim."

Kastettiği şeyi anladığımda bariz bir şekilde korkmuştum. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım çünkü anne olmayı hiç düşünmemiştim.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Yo hayır. Sadece daha çok erken. Okulum bile bitmedi."

Aslında problem bu değildi. Sanırım ben o çocuğu annesiz bırakmaktan korkuyordum. Tıpkı benim gibi... Harika bir on beş senenin ardından geçirdiğim annesiz beş sene...

Kum Taneleri

Arat gözlerimin içine baktığında ona bir şey belli etmemek için bunları düşünmemeye çalışsam da sanırım pek becerememiştim.

"Problem ne Azra?"

"Dedim ya okul diye."

"Başka bir şey var." dedi sözümü bitirmeme izin vermeden.

"Hayır, gerçekten bir problem yok."

"Peki, öyle olsun."

Sanırım daha fazla üzerime gelmek istememişti.

Aklıma az önceki kızlar gelince Arat'a lavaboya gidiceğimi söyleyip odadan çıktım. Bir süre etrafıma bakındıktan sonra yan odadan gelen seslere dikkat kesildim.

"Sana söylüyorum Zehra, o kız işpiyonladı bizi Arat Bey'e."

Asla böyle bir amacım yoktu! Kendime hâkim olup diğer kadının cevap vermesini bekledim.

"Zannetmiyorum."

"O söylemese Arat Bey az önce olanları nereden bilecek? Hem hiç de yakışmıyorlar. Arat Bey'in yanına benim gibi biri yakışurdu."

Tutmayın beni! Ben bu kadının saçını başını yolarım. Sinirle odaya dalacağım sırada Zehra'nın sesi tekrar duyuldu.

"Çok ayıp Derya! Bize ne insanların özel hayatlarından? Bir daha böyle bir şey söylediğini duymayayın!"

Hanımefendiliği elden bırakmadan kapıyı bir kez tıklatıp içeri girdim. Derya korkuyla ayağa fırlarken Zehra ona nazaran biraz daha rahatı.

"Azra Hanım!"

Sinirli bakışlarımı Derya denen kızdan uzaklaştırıp Zehra'ya döndüm.

"Benim hakkımda yanlış bir düşünceye kapılmanı istemem. Gerçekten Arat'a herhangi bir şey anlatmadım. Sadece kaba bir dille karşılandığımı ağzımdan kaçınca Arat biraz sinirlendi."

Kadın şok olmuş bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Sonunda kendini toparlayıp cevap vermeyi akıl edebildi.

"Estağfurullah Azra Hanım. Sizin değil bizim suçumuz, Arat Bey haklı. Sizi tanınıyorsak isminizi sormalıydık. Bize eğitimlerde ilk öğretilen kural nezakettir."

"Yanlış anlaşılmağıma sevindim."

Zehra samimi bir şekilde gülümserken gözlerim tekrar Derya'yı buldu.

Berna Aslıhan

"Buraya ikiniz için de konuşmaya gelmiştim ancak sen bu söylediklerini sakın üzerine alınyım deme."

Sinsice bir hakış atıp bir iki adım geri gittiğinde hızla aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma ulaştım ve kulağına eğilip sessiz bir şekilde konuşmaya başladım.

"Az önce söylediklerini duymadığımı sanma. Hâlâ hayattaysan bu sadece ortam el vermediği için."

Sıkıttığım kolunu hızla bırakıp Zehra'ya tebessüm ettikten sonra iyi günler dileyip odadan çıktığımda Derya'nın telaşlı sesi odanın dışına kadar geliyordu.

"Zehra ben bittim! Az önce söylediklerimi duymuş. Ya gidip Arat Bey'e anlatsa?"

"Hak etmiş olursun!"

Sevdim bu kıızı. Tam arkamı dönmüş Arat'ın odasına doğru ilerliyordum ki Zehra'nın büyük bir gürültüyle odadan çıktığını gördüm.

Beni görünce tekrar gülümseyip işinin başına döndü.

Bütün gün boyunca Arat'ın yanındaydım. Sürekli odaya birileri giriyor, birkaç dosya inzalıyor ya da uzun uzun bir şeyler anlatıp çıkıyordu. Sıkılmadım desem yalan olurdu ancak Arat'ın yanında olduğum için mutluydum.

Saat neredeyse sekiz olduğunda Arat hâlâ çalışıyordu. Oturduğum sandalyede bacaklarımı esnetip gerindim.

"Azra benim için uzun sürecek gibi sen korumalarla geri dön istersen."

"Problem değil bekleyebilirim."

"Bütün gün buradayım zaten sıkılmışsındır. Sen dön eve, ben de birkaç saate geleceğim zaten."

Her ne kadar yanımdan ayrılmak istemesem de Arat haklıydı. Hem sıkılmıştım hem de yorulmuşum.

"Peki, ama sen de çok oyalanma."

Başını olumlu yönde sallayıp birkaç adımda yanıma ulaştı. Önce alınma ardından dudaklarına bir öpücük bıraktı.

"Sen gelene kadar uyumayacağın haberin olsun."

Ellerini kalçalarımın doğru indirip iyice kendine yasladı.

"Ben geldikten sonra da bir süre uyuyabileceğini sanmıyorum." dedi

Kum Taneleri

çekici bir gülünseme bahşederken.

Elimi hafifçe omzuma vurdum.

"Terbiyesiz!"

"Çok ayıp, insan kocasına hiç terbiyesiz der mi?"

Sadece gülümseyip kollarımı boynuna doladım ve ben de onu öptükten sonra odadan çıktım.

Kapının önüne ulaştığımda hiç kimse yoktu. Elimi sinirle alnıma vurdum.

"Tabii ya! Ben öğlen geldiğimde Arat'la döneceğimi söyleyip korumaları geri göndermiştim."

Etrafıma bakındığımda taksi göremedim. Yapacak bir şey yoktu Arat'ı bekleyecektim.

Şirkete geri dönmek için adımlarımı tersine çevirdiğim sırada birden belimde bir soğukluk hissettim. Önüme geçen üç kişi görüşümü kısıtlamıştı.

"Sakın bağırmaya kalkma yoksa delik deşik ederim seni."

Korkuyla olduğum yerde kabırken önümde dikilen adamlardan biri konuşmaya başladı.

"Ahmet abim selam söyledi. 'Geçen sefer biz size gelmiştik, sıra sizde.' dedi."

Ahmet... Ahmet Aslan! Kahretsin! Çaresizlikle etrafıma bakındığım sırada arkamdaki adam silahı ateşlemekle tehdit ederek zorla beni şirketten uzaklaştırıyordu.

Son bir anut şirketin kapısına baktım. Buğra! Kapıdan çıktığını gördüğüm anda var gücümle bağıracaktım ancak arkamdaki adam benden önce davranıp ağzıma bir pamuk dayadı.

Refleks olarak nefes aldığında ilk önce ağzımın içi uyustu daha sonra bilincimi yavaş yavaş kaybederken bedenimin yerden havalandığını hissettim. Zihnimde hayılmamak için büyük bir savaş vardı ancak karımda ınzla yayılan uyuşturucunun etkisi sonunda galip geldiğinde bilincim de tıpkı zihnim gibi koyu karanlığa boğuldu.

20. Bölüm

Vücudumdaki titremeye bakılırsa kesinlikle soğuk bir yerdeydim.

Gözlerimi tamamen açtığımda boş bir depoda olduğumu fark etmem uzun sürmedi. Oturduğum sandalye öylesine rahatsızdı ki bir an olduğum yerde hareket etme ihtiyacı hissettim ancak ellerim ve ayaklarım bağlıydı. Ellerimi gevşetmeye çalışsam da ipler o kadar sıkıydı ki ellerimi gevşetmem mümkün değildi.

Etrafıma kısa bir göz gezdirdim. Aslında pek de bakılacak bir yeri yoktu. Rutubetle kaplı sımsiyah duvarlar ve oturduğum sandalye dışında boştu.

Ben ifadesiz gözlerle etrafımı süzerken büyük bir gürültü duvarlarda yankı buldu. Demir kapının açılmasıyla birlikte içeriye gün ışığının dolması bir oldu.

"Uyanabilmişsin. Sonunda be güzeldim. Biz de artık sıkılmaya başlamıştık."

"Neredeyim ben?"

"Bu kadar aceleci olman iyi bir şey değil. Bol bol vaktimiz var. Elbet anlatırız sana da neden buradasın, burası neresi falan..."

Tam adama cevap vermek üzere hazırlanmıştım ki kapı tekrar aralandı ve içeri ikinci bir adam girdi.

"Serhat, elin ayağın rahat dursun abicim."

Adımın Serhat olduğunu öğrendiğim adam elinden oyuncakçı alınmış gibi dudaklarını bükü.

"Ama hep böyle yapıyorsunuz. Buraya ne zaman biri gelse öldürmeden

Kum Taneleri

“önce eğlenmeme izin vermiyorsunuz.”

“Öldürmek mi dedi o? Allah'ım ben nasıl bir yere düştüm?”

“Ahmet abi birazdan burada olur. Dediğim gibi elin ayağın rahat dur-
sun.”

Adam odadan çıkmak üzere hareketlendiği sırada Serhat da arkasından ilerlemeye başladı.

“Serhat'tı değil mi?” dedim adamın ardından seslenirken.

Serhat ağır adımlarla bana doğru döndüğünde yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Bu adama haddini bildirmeliydim, yoksa içinde kalırdı.

“Yaklaşsana bir şey söyleyeceğim.”

Serhat beklentiyle üzerime doğru eğildi. Yüzlerimiz eşit seviyeye geldiğinde önce gözlerinin içine baktım ve ardından var gücümle yüzüne tükürdüm.

“Kaltak!”

Haykırmasıyla eş zamanlı olarak yüzüme okkalı bir tokat geçirdi. Vuruşunun etkisiyle birlikte başımı sağa doğru savrulurken ağzımda kan tadı hissettim.

Ağzımı kolumun kenarına sildikten sonra çıkan adamların arkasından baktım. Yüzündeki yanmaya rağmen gülümsüyordum. Tokadı yemiştim ancak yine de bu adama yapacağımdan geri kalmamıştım.

Karnımdan yükselen guruldama sesleri git gide şiddetini artırırken memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. Açlığa bir nebze dayanabilirdim de susuzluğu iliklerime kadar hissediyordum.

“Hey, kimse var mı orada?”

En azından bana su vermelerini isteyebilirdim. Kapı tekrar açıldığında az önce içeri giren adamı gördüm.

“En azından bir bardak su verseydiniz.”

Adam sabır dilcyerek kapıyı kapattı ve birkaç dakika sonra elindeki su şişesiyle geri döndü.

“Al iç!”

Şu an büyük bir kahkahayla gülmek istesem de yapmadım. Bu adamlar ne geri zekâlı şeylerdi böyle.

“Şişeyi zihin gücümle açıp suyu içmem. Daha mezriyetlerimi henüz o kadar ilerletemedim.” dedim alaycı bir ifadeyle gülümserken.

Adam hâlâ put gibi karşımda dikilmeye devam ediyordu.

"Diyorum ki ya ellerimi çöz kendim içeyim ya da içmene yardımcı ol!"

"Ellerini çözeyim de kaç değil mi?"

Bu kez kendimi tutamadım ve kahkaha attım.

"Ne o benim gibi bir kızdan mı korkuyorsun?" Bir süre yüzüne baktıktan sonra konuşmaya devam ettim. "Ashında haklısın, ben olsam ben de korkardım. Ne demişler, unmadık taş baş yarar."

"Sen ne çok konuşuyorsun ya! Beynini siktin beş dakıkada!"

"Çok ayıp. Küfretmek hiç yakıştı mı sana?"

Adam sabır dilercesine derin bir nefes alıp başını iki yana salladıktan sonra şişeyi dudaklarıma yasladı. Aldığım her yudumda serinlediğimi hissederken neredeyse şişedeki tüm suyu bitirmiştim.

Adam boş şişeyi dudaklarımdan uzaklaştırıp kapağını kapattıktan sonra gayet kaba bir ifadeyle, "Oldu mu?" dedi.

"Biraz kıbar olamaz mısın? Karşımda bir bayan var."

"Ya sabır! Bela mısın kızım sen?"

Bir şey söylemeye fırsat vermeden arkasını dönüp çıktığında demir kapıdan yükselen sesle bir an boş bulunup korkmuşum. Korkmamalıydım! Eğer korkarsam ve buradaki adamlar benim bu korkumu sezecek olursa kesinlikle üstüme daha fazla gelirlerdi. Ancak onlara karşı daha dik bir duruş sergilersem ben de onları psikolojik olarak bastırabilirdim.

Gözlerimi boş odada gezdirirken iyice sıkılmaya başlamıştım.

Sessizlikten nefret ediyordum! Ben normal zamanda bile iki kelime konuşmadan duramazdım ki... Ancak burada neredeyse üç saattir sessizce oturuyordum. O an aklıma gelen fikirle yüzümde hain bir gülümseme belirdi. Madem sıkılıyordum biraz eğlenmenin kimseye bir zararı olmazdı öyle değil mi?

Ben bu çeneyle Arat'ı bile bezdirebilmiş bir insanken buradakiler buna ne kadar dayanabiliirdi?

"Hey, baksanıza!"

Beni duymaları için var gücümle bağırdım. Adamların yüz ifadesi gözlerimin önüne geldikçe kendimi gülmek için zor tutuyordum. Benim de adım Azra'ysa onları beni kaçırdıklarına pişman etmeden buradan gitmeyecektim.

Kum Taneleri

"Ne var be ne var?"

Adamın yüzündeki bezmiş ifadeyi görünce başımı diğer tarafa çevirip yüzündeki mimikleri rahat durmaları için hizaya sokmaya çalıştım ve ardından ciddi bir tavırla adama döndüm.

"Ya ben çok sıkıldım. En azından gel burada bekle de sohbet edelim."

"Tövbe tövbe!" Kapının diğer tarafında olduğunu tahmin ettiğim adama döndü. "Manyak lan bu! Buradan onlarca insan geçti ben böyle manyağımı görmedim."

Yanımdaki adam sesli bir şekilde güldükten sonra tekrar bana döndü.

"Uslu dur, asabımı bozma benim!"

"Kaba adam ne olacak! Sen kadınlara böyle davranırsan evde kalırsın, almaz kimse seni benden söylemesi."

Adam birkaç kez daha sesli bir şekilde *ya sabır* çektikten sonra kapıyı kapattı. Yine yalnızdım. Ama vazgeçmeyecektim. Yaklaşık bir saat daha yalnız kaldıktan sonra tekrar kapının önündekilere seslendim.

"Şşt kapıdaki! Sana diyorum baksana!"

Sanırım biraz daha uğraşırsam adamı delirtecektim.

"Yine ne var!" diye adeta kükreyince psikolojik baskımın son derece işe yaradığını fark ettim. Bu kez bürüneceğim kılıksa *baş belası Azra*'ydı.

"Ya benim çok fena çışımı geldi biliyor musun?"

"Ee ne yapayım?"

"Burada lavabo falan yok mu?"

"Başka derdin var mı?"

"Vallahi yok be abı. Sadece tualete götürsen yeter."

Adam yine sabır dilercesine derin bir nefes alıp yanımdaki arkadaşına döndü.

"Bu hatun bela ha! Ben sana söyleyeyim Ahmet abi biraz daha gelmezse ben bunu kedim öldüreceğim."

"Aman abi sakın ol. Başınıza bela açma."

Adamlar kendi aralarında konuşmaya devam ederken tekrar araya girdim.

"Beyler sohbetinizi bölmek istenmem ancak ben gerçekten çok sıkıştım. Acilen lavaboya gitmem lazım."

Kapıdaki adam öyle bir sinirle içeri girdi ki oluşturduğu rüzgardan kapı hafifçe hareket etti.

Berna Aslıhan

Kısa sürede yanıma ulaşip elimdeki ve ayağımdaki ipleri çözünce gerçekten rahatladığımı hissettim.

"Uslu dur. Artistlik yapmaya kalkarsan..." Ceketini açıp silahını gösterdi.

Umursamaz bir ifadeyle yanımda duran adama baktıktan sonra, "Tamam tamam, vurursun anladık. Uslu duracağım." dedim.

Depodan çıktığımızda yanımda sessizce yürüyen adama baktım.

"Senin bir ismin falan yok mu?"

"Yok!"

Gözlerimi abartılı bir ifadeyle açıp olabilececek en şaşkın hâlimle elimi ağzıma kapattım. "Nasıl yani? Gerçekten bir ismin yok mu? Harika! İlk defa ismi olmayan biriyle tanşıyorum."

Elbette bunları onunla alay etmek için yapmıştım. Tabii bir de sinir olmuş hâlini izlemek için. Sanırım bunda başarılı da olmuşum ki adam sinirli bir bakış atıp ellerini yumruk hâline getirdi.

"Allah'ım sabır ver! Sabır ver de ben bu kadını burada öldürmeyeyim."

Sağa dönüp ofis diye nitelendirebileceğimiz bir yere girdiğimizde yine kibarlık kelimesinin sözlük anlamından haberi olmayan adam konuştu.

"Gir içeri!"

Yavaş adımlarla içeri girdiğimde hemen etrafıma bakındım. Pencere çok küçüktü ancak tahminlerine göre vücudum oradan geçirdi.

Klozetin üzerine basıp pencereye uzandığımda karşımda gördüğüm manzarayla yüzümü buruşturdum.

Kahretsin! Pencere boşluğa bakıyordu ve bu boşluk kesinlikle dışarı çıkıyordu.

"Hadi be!"

Kapının önündeki adam var gücüyle kapıyı yumruklarken cevap verdim.

"Tamam ya çıkıyorsun."

Kaçamayacağımı anlayınca en azından rahatlayabilmek adına lavaboya girebilirdim. Sonuçta burada ne kadar duracağımı bilmiyordum.

Lavabodan çıktığımda kapıda bekleyen adam ilk iş olarak ellerimi bağladı.

"Ya cidden senin adın ne?"

Bu kez gerçek bir merakla sormuştum bu soruyu. Ancak adamın ce-

Kum Taneleri

vap vermesi tahminlerim arasında değildi.

"Yavuz."

"Annem da çabuk cevap verdin. Ben yine tersleyeceksin sanmıştım."

Depoya tekrar döndüğümüzde sorduğum sorulara hiçbir şekilde cevap vermedi ve beni sertçe sandalyeye itip ipleri tekrar ellerimin ve ayaklarımın etrafına sardı.

"Yavuz?" dedim adam depodan çıkmak için kapıya yöneldiği sırada.

"Ne var yine?"

Bu defa daha sakın gibiydi. Sanırım bana karşı bağışıklık kazanmaya başlamıştı.

"Hangi marka kullanıyorsunuz?" diye sorduğumda Yavuz boş boş yüzüne baktığı için açıklama ihtiyacı hissederek sorumu yineledim. "Köpek mamalarından diyorum hangisini kullanıyorsunuz?"

Bana doğru bir adım attığında ardından gelecek olan tokada kendimi hazırlamıştım ancak Yavuz umduğumdan daha dirençliydi.

Vurmak yerine, "Ağzını topla!" diye kökredi.

"Aaa niye kıızıyorsun kı? Başbayağı o Ahmet Aslan denen adamın köpekliğini yapıyorsunuz. Ben söyleyince mı koydu?"

"Bana bak kadın! Edebinle otur şurada!"

Tekrar bağırdıktan sonra demir kapıyı ardı sıra hızla çekti.

Depoda yine yalnız kalmıştım. Elbette birazdan yine bir bahanesini bulup adamları sinir etmek için elinden geleni yapacaktın. Onlar beni serbest bırakmadıkları sürece ben de oynadığım bu oyundan vazgeçmeyecektim. Artık sıkıntıdan patlamak üzereyken sonunda kapı tekrar açıldı.

Ancak bu defa hazırlıksız yakalanan taraf ben olmuştum. Karşımdaki adamı görünce gözlerim olabildiğince açıldı.

"Sen!" dedim bağı ellerimi adama doğrultarak.

Karşımda gördüğüm kişi kesinlikle Hasan Çelik'ten başkası değildi.

"Hasan Çelik, Ahmet'in sağ kolu da diyebilirsin. Asla yanından ayrılmaz. Eğer yanından ayrılırsu bil ki senin yakınlarında bir yerdendir."

Ara'tın söyledikleri kulaklarımda yankılanırken yaptığı tespitin ne kadar da doğru olduğunu düşünüyordum.

"Ooo Azra Hanım! Şeref verdiniz."

Bu adamın da kapıda bekleyenlerden bir farkı yoktu. Yani bu demek

Berna Aslıhan

oluyordu ki ona da farklı bir tavırla yaklaşmayacaktım.

"Ben aynısını sizin için söyleyemeyeceğim." dedim ukala bir ifadeyle adamın gözlerine bakarken.

Hasan'ın cevabı gecikmemişti.

"Nedenmiş o?"

"Şeref yoksunu bir insanın şeref vermesi pek mümkün değil de o yüzden."

Adam sinirle yanındaki Yavuz'a baktığında onu da sinir etmiş olmanın verdiği mutlulukla gülmüsyordum.

"Abi, hatun biraz sıyrılmış, söylediklerine aldırma."

Hasan da Yavuz gibi derin bir sabır çekti.

"Sen hiç mi korkmuyorsun kızım? Kim bilir sana neler yapacağız?"

Elbette korkuyorum! Hem de it gibi. Ama bunu size belli etmeye niyetim yok! Gözlerimden geçen korku ifadesini derhâl saklayıp meydan okurcasına karşımdaki adama baktım.

"Korkmuyorum! Zaten öldürecekseniz korkup yalvarmanın ne anlamı var ki?"

Hasan gerçekten korkmadığına ikna olunca gözleri şokla açıldı.

"Harbiden korkmuyor lan!"

"Abi sen gelene kadar bize neler yaptı?"

Bağlı ayaklarını hızla havaya kaldırıp Yavuz'un bacağına sağlam bir tekme attım.

"Çok ayıp Yavuzcuk! Hiç yakıştı mı sana? Gelir gelmez abine şikâyet ediyorsun beni."

Yavuz acıyla bacağına sıvazladıktan sonra sinirle üzerime atlamaya kalktığı sırada Hasan kolundan tutup durdurdu.

"Sakin ol aslanım."

Yavuz tekrar sesli bir şekilde iç çektikten sonra Hasan'a döndü.

"Ahmet abi gelecek mi?"

"Yok, onun işi uzadı biraz. Yerine beni gönderdi." dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

O adam gelene kadar burada rahatımı ve bu rahatlığı da sonuna kadar kullanacaktım.

"Tüh ya üzüldüm bak şimdi!" dediğimde ikisi de merakla bana baktı.

"Hazır gelmişken onu da görseydim. Sadece fotoğraflardan görmekle olmaz ki."

Kum Taneleri

Hasan ellerini sandalyenin iki tarafına koyup üzerine doğru eğildi.

"Ahmet abi geldiğinde bence onu görmemiş olmayı dileyeceksin." dedi bilmiş bir ifadeyle yüzüne bakıp gülümserken.

Beni korkutmalarına izin vermeyecektim.

"Hah! Çok korktum. Sayenizde ne dileyeceğimi de bilemedim zaten. O Levent midir ne karın ağrısıdır, o da beni ilk gördüğünde buna benzer şeyler söylemişti."

Levent'in ismini duyduklarında ikisi de bariz bir şekilde sinirlendi.

"Ay pardon! O da sizin arkadaşınızdı değil mi?" dedim sanki kırdığım pottan çok utanmış gibi.

"Bana bak güzelim, Ahmet abiyi beklemem yemin ederim sıkarım kafana."

Anlaşılan bu Ahmet denen adam gelene kadar güvendediydim. Bu da demek oluyor ki Ahmet Aslan gelmeden benim buradan kurtulmam gerekiyordu.

"Ne o korktun mu?"

Korktuğumu belli etmeden duruşumu dikleştirdim.

"Ne var biliyor musun?" Devam etmem için ikisi de sessizce bekledi.

"Hani o çok sevgili arkadaşınız var ya? Levent..."

Yine aynı ifade geçti gözlerinden.

"Ölmeden önce gözlerimin içine bakıp yalvardı ama kimse ona yardım etmedi. Ona ettiğim işkenceleri bir duysanız..."

Yüzüme inen ikinci tokatla ağzıma tekrar kan tadı doldu. Ancak bu defa sersemlemekten ağzımdaki kanı kenara tükürüp sırtıma devam ettim.

"Manyak mısın lan sen? Tokat atıyorum sırtıyorsun."

"Olur öyle ya, sıkma canımı. Sen gelmeden Serhat denen arkadaş da patlattı bir tane. Alıştım o yüzden."

Şu an ben bile bu adamlar karşısında nasıl bu kadar dik durduğuma şaşıryordum. Ancak oyunundan vazgeçmeyecek, geri adım atmaya caktım.

"Valla adam haklı. Kim bilir ne yaptım da delirip vurdu sana."

Gözlerimi kısıp Hasan'a baktıktan sonra, "Sana da yapayım mı aynısını? Bakalım sen nasıl tepki vereceksin?" dedim.

Hasan önce Yavuz'a ardından bana baktı.

"Yap lan! Ama sinirlenirsem bir tokat daha yersin."

Bir an üçüncü bir tokadı kaldırabilir miyim diye düşünsem de bu adamı sınırlı etmeye değeceğini karar verdim.

“Yaklaş.”

Tereddüt etse de yavaşça yaklaştı. Başımı hafifçe havaya kaldırıp Serhat’a yaptığım gibi yüzünün ortasına tükürdüm. Refleks olarak gözlerini kapattıktan sonra koluyla yüzünü sildi.

Gelecek olan tokada kendimi hazırlayarak yüzüne baktım ancak herhangi bir hareket gelmemişti.

“Vurmuyacak mısın?”

“Yok,” dedi kafasını geriye doğru atarak. “Vurmuyacağım. Hak ettim çünkü.” Sonra yanındaki Yavuz’a döndü. “Yürü gidelim buradan yoksa ben bu karının kafasına sıkacağım.”

İkisi de arkasını dönmüş çıkarken seslendim.

“Yavuz be, bari sen kal yanımda. Valla çok sıkılıyorum.”

“Tövbe estağfurullah!”

İkisi de depoyu terk ettiğinde kapının aralığından havanın kararmak üzere olduğunu gördüm.

Arat neredesin? Gel kurtar artık beni!

Neredeyse bir gündür Arat’ı görmemiştim. Onu o kadar çok özlemiştim ki...

Gözümünden süzülen yaşları koluma sildim.

Ya onu bir daha göremezsem?

Ne kadar geçti bilmiyorum ancak artık iyice uykum gelmişti. Başım aşağı doğru düşerken gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Hem uykusuzluktan hem de açlıktan hitmiş bir hâldeydim. Gerçi yemek getirirlerse yer mıydım onu da bilmiyorum. Sonuçta içine zehir de atmış olabilirler öyle değil mi? Ben kendi kendime konuşmaktan kafayı sıyracağım sırada sonunda içeri Yavuz girdi.

Elindeki yemek mi?

“Acıkmışsındır. Al, ye.”

“Çok kibarsın yine.”

“Her zaman öyleydin. Uzatma da al, ye. Ahmet abinin karşısında güçlü olman lazıma.”

Elindeki tepsiyi yere koyduktan sonra ellerimi çözdü.

“Ya kaçarsam?”

“Kapının önü bir ordu adam dolu. Dene istersen,” dedi Yavuz kafa-

Kum Taneleri

sıyla bize iki metre uzaklıktaki kapıyı işaret ederek.

Bir süre sessiz kalıp yüzüne baksam da tek kaşımı havaya kaldırıp umursamaz bir tavır takındım.

"Bir şey soracağım. Benden değil de asıl Arat'tan korkuyorsunuz değil mi?"

Yavuz sessiz kalırken tepsiyi kucığıma koydu. Ancak gözlerindeki bakış bana yotmişti. Gerçekten Arat'tan korkuyorlardı. Yoksa benim gibi çelimsiz birinin başına bir ordu adam yığmazlardı öyle değil mi?

"Bitirince seslen."

"Ya, gitme de iki çift laf edelim."

Bir an kararsız kalırken arkasına döndü.

"Seninle ne konuşacağım ben?"

"Ne bileyim ya havadan sudan işte."

Samimî eşref saatine denk gelmiştim.

"Peki, kalalım bakalım."

"Ha yaşı be!"

Tepsiyi önüme aldığında korkuyla tabağa baktım

"Zehir falan yok içindü merak etme." dedi Yavuz sanki aklımı okumuş gibi.

"Neden inanayım sana?"

"Valla Ahmet abi kesin bir dille seni canlı ve dinç istediğini belirtti."

Madem öyle, yemeği yiyebilirdim. Karmımdan gelen gurultularda artık cidden bir şeyler yememi emrediyordu. Tepsiyi iyice kucığıma yerleştirdikten sonra bir yandan Yavuz'la muhabbet etmeye başladım.

"Biliyor musun Medeni Kanun'un yüz otuz ikinci maddesine göre boşandıktan sonra üç yüz gün içerisinde tekrar evlilik yapamıyorsun."

Yavuz şaşkınlıkla yüziüme baktığında aslında biraz pratik yapmanın bir zararı olmayacağını düşündüm.

"Sen avukat falan mısın?"

"Aaa oldu mu ama şimdi bu? İnsan kaçırdığı kişi hakkında bir araştırma falan yapar."

"Seninle sohbet edende kabahat."

Yavuz tam yanımdan kalkmak üzere hareketlendiği sırada seslenerek gitmesini engelledim.

"Tamam, tamam küsme hemen. Hayır, avukat değilim. Hukuk okuyorum."

Berna Aslıhan

"Hadi ya ben de hep hâkim olmak istemiştim."

Böylesine saf bir adamın bu insanların arasında ne işi olduğunu bir an için merak ettim. Gerçekten bana diğerleri gibi davranmıyordu. Birkaç kez bağırıp terslemiş olabilirdi ancak ne Hasan gibi tokat atmış ne de Serhat gibi sert davranmıştı.

"Ben de mezun olunca savcı olmayı planlıyorum."

Yavuz hayranlıkla yüzüme baktı.

"Tabii siz beni öldürmezseniz." diye ekledim hemen.

Gözlerini kaçırırken bu kez konuyu değiştirmek için, "Neden üç yüz gün beklemek gerekiyor?" diye sordu.

"Soybağı karinesi... Yani hamilelik varsa kimden olduğu belli olsun diye."

"Çok saçmaymış. Sonuçta günümüzde artık DNA testi denen bir şey var."

Umursamazca omuz silktim.

"Eee, başka neler biliyorsun?"

Samım konu ilgisini çekmişti.

"Birçok şey... Sen aklına bir şey geliyorsa sor ben cevaplarım."

"Bilmem ki... Aslında sen birkaç bir şey anlatsan."

Bir süre sonra Yavuz'ta hayağı muhabbeti ilerletmiştik. Bu gecede gelen giden olmayacağı belliydi. En azından bu adamla sohbet ederken biraz olsun Arat'ı düşünmüyordum.

"Hadi canım ciddi misin?"

"Evet, GSM şirketi bildiğin ölmüş adama dava açmış."

"Mümkün mü ki böyle bir şey?"

"Tabii ki mümkün değil."

"Yazık olmuş, o kadar para kaldı yani. Adamlar zarar etmiş."

"Otur mu hiç öyle şey? Mirasçısı olarak karısı üstlenmiş davayı. Adamların borcu ödenmiş yani rahat ol." dedim gülümseyerek.

Neredeyse üç-dört saat muhabbet ettikten sonra önümdeki tepsiyi alıp ellerimi tekrar bağladım.

"Yine öküz moduna mı geçtin? Ne güzel muhabbet ediyorduk."

"Bu kadarı yeter. Sohbetin hoş ancak burada olma nedeniniz farklı."

"Biliyorum beni öldüreceksiniz."

Yavuz cevap vermeden kapıya doğru ilerlerken arkasından seslendim.

"Evli misin?"

Kum Taneleri

Neden bu soruyu sorduğuma bir anlam vermese de yine de cevap verdi.

"Evet."

"Çocuğun var mı?"

"Üç yaşında bir kızım var."

"Allah bağışlasın."

"Sağ ol... Sağ ol da neden sordun?"

"Senin de kızın, karın var. Sadece empati kur istedim."

Yavuz'un gözlerinden belirgin bir merhamet geçse de hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp depoyu terk etti.

Saatler hızla birbirini kovalamaya devam ediyordu ve sonunda verdiğim savaşı kaybetmişim. Gözlerim ağır ağır kapanurken kendini uyku-nun kollarına teslim ettim.

"Kalk hadi! Uyan!"

Gözlerini yavaşça araladığımda karşımdaki tanımadığım adam görüş alamama girdi. Ellerini çözdükten sonra son derece kaba bir tavırla tepsiyi kucığıma koydu.

"Ooo çok kıbarşınız. Sabah kahvaltısı demek ha?" dedim bakışlarımı kucığımda duran tepsiden çekip adama bakarak.

"Kapa çeneni de yemeğini ye!"

"Ya sen ne kaba şeysin. Ben Yavuz'u istiyorum. Onu çağır."

"Oldu prenses hazretleri. Başka emriniz var mıydı?"

Birden *prens*es deyince yine aklıma Arat gelmişti. Buradaki ikinci gün-
nündü ve Arat hâlâ ortalıkta yoktu. Adam dışarı çıktığında yine sessiz
güzyaşlarımı akutmaya başladım. Burada her ne kadar güçlü durmaya
çalışsam da artık dayanma gücümün sonuna gelmiştim.

Bileğimdeki ipler yüzünden oluşan kızarıklıkla diğer elimle ovdum.
Ayaga kalkmadığım için bacaklarım uyuşmaya başlamıştı.

Birden aklıma annem ve babam geldi. Eğer ölürsem onlara
kavuşabilecektim. Hiç değilse bunun için mutlu olabilirdim.

Öldüklerimi öğrendiğim o berbat gün...

Ekim 2010

Kemal Bey oturduğu koltukta gazetesini okumaya devam ederken

Berna Aslıhan

Arat yorgunlukla içeri girdi.

Babası her zamanki gibi umursamaz bir tavırla gazetenin üzerinden Arat'a bakmış ve okumaya devam etmişti.

Zaten ne zaman Arat'a hâl hatır sormuştu ki? Arat en uzundan onu sindirmiş olmanın verdiği zaferle yetinehiliyordu. Babası diğer babalardan farklı oluruk asla Arat'a şefkat göstermemişti.

Onun bildiği tek şey Arat'a bağırıp sürekli onu suçlamaktı.

Annesinin ölümünden bile Arat'ı sorumlu tutmuştu. Halbuki o ne yapmıştı ki? Her masum çocuk gibi annesinden kendisini parka götürmesini istemişti. O insanların annesini kaçırması kendi suçu muydu yani?

Arat senelerce babası yüzünden kendisini suçlamıştı.

Babası her defasında, "Senin yüzünden!" diye bağırduğunda Arat yaşının verdiği küçüklükle bunun gerçekten böyle olduğuna inanmıştı. Büyüyüp olaylara dışarıdan bakmayı öğrendiğinde düşünceleri değişmişti elbette.

Babası hırkaç yılın sonunda Arat daha on altı yaşındayken onu Cihan Bey'e emanet edip gitmişti.

Kemal Bey'in Türkiye'de bulunduğu nadir zamanlarınun biriydi. Yaklaşık bir haftadır evdeydi. Arat bunu her ne kadar yadırgasa da babasına belli etmedi.

Kendini yorgunlukla koltuğa atmış, günün yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışıyordu ki birden Kemal Bey'in telefonu çaldı. Arat umursamaz bakırlarını babasına döndürse de tekrar önüne dönüp gözlerini kapattı.

Ta ki babası, "Öldüler mi?" diye hağırana kadar.

Aklından ılık geçen isimse. "Azra" olmuştu

"Tamam, geliyorum hemen."

"Babu ne oldu?"

"Cihan ve Semra..."

Arat korkuyla Azra ismini duymayı bekledi ancak bu olmamıştı.

"Ne olmuş onlara?"

"Arabaları patlamış."

"Ne?"

"Duydun işte Arat! Tekrar tekrar söyletme, ikisi de ölmüş."

"Kahretsin! Allah kahretsin böyle olacağını biliyordum."

Kum Taneleri

Kemal Bey hızla ayağa kalkıp paltosunu giyerken Arat korkuyla sordu habasına.

"Peki ya Azra?"

"O iyi... Yanlarında bile değilmiş. Ancak ikimiz de biliyoruz ki hedef Azra'ydı."

Yaklaşık iki senedir başlarındaki bu belayı def etmek için ellerinden geleni yapmalarına rağmen adamlar bir türlü vazgeçmemişti.

"Arat biliyorsun Buğra burada değil. Azra'yı senin konuşman lazım. Yalnız Azra, nasıl ve neden öldüklerini bilmeyecek."

"Ne diyeceğim?"

"Patlama deniz kenarında olmuş. Buna uygun olması için turtuşırlar-ken araba kontrolden çıkmış gibi bir şey söyleyebilirsiniz."

Nasıl söylenebilirdi ki böyle bir şey? Ne diyecekti Arat?

Azracım, annen ve baban öldü haşın sağ olsun mu?

"Baba sen konuşsan?" dedi genç adam son kez şansını denerken.

"Sen konuş dedim!"

Bahasına her ne kadar sinirlense de şu an önceliği Azra'ydı.

Kemal Bey'le birlikte evden çıkan Arat iki blok ötede ki Azra'nın evine ulaştı. Birkaç kez derin nefes aldıktan sonra zile basıp beklemeye başladı.

"Kim o?"

"Benim Arat..."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından kapı açılmıştı. Azra, Arat'ın sesini duyduğunda heyecandan ne yapacağını bilemedi. Genç adam, bahçe kapısını aşır Azra'nın yanına ulaştığında hâlâ ne diyeceğini bilemez bir hâldeydi.

"A-Arat?"

"Azra içeri geçelim mi?"

Arat'ın bu teklifi karşısında Azra bir an bayılacağını sandı.

"Tabii huyur geç."

İçeri girdiklerinde Arat, Azra'nın oturmasını işaret ederek kendisi de karşısındaki koltuğa yerleşti. Babasının söylediklerini aklından tekrar ettikten sonra Azra'ya döndü.

"Bak Azra, benim sana söylemem gereken bir şey var."

Azra heklentiyle gözlerinin içine baktığında Arat içinde bir şeylerin acıdığını hissetti

Berna Aslıhan

"Seni dinliyorum."

"Az önce bir haber aldık." dedi Arat. Hâlâ bunu Azra'ya nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Azra'nın beklenli dolu bakışları yerini bu kez korkuya bıraktı.

"Buğra'ya bir şey mi oldu?"

"Hayır, Buğra iyi. Birkaç saat önce yola çıkmıştı. Gelmesi uzun sürmez."

"Kim?" diyebilirdi kız korkuyla karşısındaki adamı hakurken.

Arat dilinin ucuna kadar gelip geri giden sözcükleri sonunda söyledi.

"Annen ve baban..."

Azra duyduklarının bir an gerçek olmamasını diledi.

"Kaza yapmışlar."

Arat en azından öldüler dememişti. Azra kendi kendini avutmaya devam etti.

"İyiler mi peki?"

Arat başını yere eğdiğinde Azra hızlı yanına ulaştı ve Arat'ın yakasına yapışıp kendine doğru çekti.

"İyiler mi Arat? Bir şey söyle!"

Arat, zor da olsa bunu yapmayıymı diye geçirdi içinden.

"Üzgünüm..."

Azra tükenmiş bir şekilde yere yığılırken Arat son anda elini başının altına koyarak çarpmasını engellemişti. Yere yığılan kızın başını dizlerine yasladıktan sonra yüzünü okşumaya başladı.

"Azra, kendine gel güzelim."

Bir süre uğraştıktan sonra Azra sonunu gözlerini araladı.

"Arat az önce söylediklerin gerçek değildi, değil mi?"

"Keşke öyle olsa."

"Hayır! Hayır olamaz! Böyle bir şey mümkün değil!"

"Azra! Kendine gel!"

Azra hızla ağlamaya devam ederken hıçkırıklarının arasında nihayet konuşabildi.

"Şimdi neredeler?"

"Araba denize uçmuş. Arıyorlar ancak enkazın içinde ikisi de yok."

Azra için sanki hayat durmuş gibiydi. Annesi ve babası arak yanında olamayacaktı. Onun liseden mezun olduğunu, üniversiteye başladığını. babası gibi bir hukukçu olduğunu göremeyeceklerdi.

Kum Taneleri

Azra ikinci kez Arat'ın kollarına bayıldığında Arat çaresizlikle bu küçük bedeni sarmaladı.

Kasım 2015

Gözyaşlarım hızla yanağımı terk ederken önümdeki tepsiyi yavaşça yere bıraktım. Demir kapı hızla açıldığında bu kez içeri girenlerin sayısı oldukça fazlaydı. Güçlü gibi davranmaktan bıksam da gözyaşlarımı siliş duruşumu dikleştirdim.

En önde bana doğru ilerleyen adam kesinlikle Ahmet Aslan'dan başkası değildi. Beş sene önce annemin ve babamın canını alan adam bu kez benim için gelmişti. Zaten tek hedeci ben değil miydim? Arat böyle söylemişti değil mi?

Kalabalık grup yanıma ulaştığında kırklarının sonunda olan adam iğrenç gülümsemesiyle bana baktı.

"Azra Hanım, sonunda teşekkür edebildiniz mekânıma."

Güçlü dumaya çalışarak gözlerinin içine baktım.

"Siz de sonunda fotoğraflardan fırlayıp yanıma gelebildiniz."

"Vay vay vay! Demek beni tanıyorsun."

"Elbette tanıyorum. Sen annemi ve babamı öldüren adamsın."

"Orada sadece onların değil senin de öldüğünü sanmıştım ama kader işte seni bir şekilde çıkardı karşıma."

Korkusuzca gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Senden korkmuyorum Ahmet Aslan! Ne yapacaksan yap! Bitsin bu işkence."

Adamların arasında Yavuz da vardı. Bir an için gözleri gözlerimi bulduğunda diğerlerinden farklı baktığını bir bakışta anlayabilmişim.

"Demek korkmuyorsun?"

"Evet! Korkmuyorum senden!"

Etrafındaki adamlara döndü.

"Hepiniz dışarı çıkın!"

Depodaki herkes saniyeler içerisinde ortadan kaybolurken hâlâ gözlerinin içine bakıyordum.

"Nasıl öleceksin biliyor musun Azra?"

Cevap vermeden sadece devam etmesini bekledim. Sesini alçaltıp iyice üzerime doğru eğildi.

Berna Aslıhan

"Benim kızım nasıl öldüyse öyle ölceksin ve ben de en az senin baban kadar haysiyetsiz bir avukat tutacağım ki benim kızıma tecavüz edip öldüren o adam nasıl bir gün bile içeride yatmadıysa ben de aynen öyle stınlacağım bu işten."

"N-Ne?"

"Bilmiyordun değil mi? Senin baban benim kızımı öldüren o adamı öyle bir savundu, delilleri öyle güzel kararttı ki kızımı öldüren adam bir gün bile içeride yatmazken benim kızım öldüğüyle kaldı ve senin o aşağılık baban da aldığı parasına baktı."

Babam! Benim idolüm olan babam! Tecavüze uğrayan ve ardından ölen bir kızı savunup o adamın müebbet yemesini sağlamak yerine adamı korumuştun!

"Biz kendi mevzuumuza dönelim. Senin baban bunları göremeyecek olsa da eminim hissedecektir ve mezarında ters dönecektir."

Artık iyice korkmaya başlamıştım.

"Bana ne yapacaksın?"

"Dedim ya Azra, kızım nasıl öldüyse, ölmeden önce neler yaşadıysa aynılarını yaşayacaksın."

Ahmet Aslan'ın söyledikleri sürekli kulaklarımda yankı bulurken bu kez korkusuzca bakamamıştım gözlerine. Sanki tüm gücümü yitirmiş gibiydim.

Kızım nasıl öldüyse sende öyle öleceksin!

"Lütfen... Bırak beni. Bak benim suçum ne ki? Hem kızın senin bu hâlini görse bana yapacakların onun hoşuna gider miydi?" dedim son kez şansımı denerken.

Belki olur da bana merhamet ederdi de yapacaklarımdan vazgeçerdi. Ancak gözlerinde öyle bir ifade vardı ki ona ne kadar yalvarırsam yalvarayım bundan daha fazla zevk alacak gibiydi.

"Kimse benim kızıma acımadı. Söylers misin ben neden sana acıyayım?"

Hiçbir şey söylemedim. Ne diyebilirdim ki? Bu adam zaten yapacaklarını kafasına koymuştu. Bir süre bana baktıktan sonra yüzünü tekrar kapıya döndü.

"Bakın lan buraya!"

Yavuz koşarak içeri girdiğinde bakışları önce beni bulsa da hemen kendini toparlayıp Ahmet Aslan'a döndü.

"Buyur abi."

"Ben şimdi gidiyorum. Yarın bu kızı istediğim adrese getireceksiniz."

"Emrin olur abi."

Tekrar bana döndü.

"Sen de kendini iyi hazırla Azra! Yarın senin için her şey bitmiş

olacak!”

Arkasını dönmüş giderken sinirle ardından bağırdım.

“Neyi bekliyorsun ki? Öldürecekse öldür!”

“O kadar basit değil. Senin için farklı planlarımı var.” dedikten sonra bir şey söylememe fırsat bırakmadan arkasını döndü

Yavuz, Ahmet Aslan’ın biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra sessizce yanıma yaklaştı.

“Gece uyuma!”

“Yavuz yürü!”

“Geldim abi.”

Yavuz’un söylediği şeye bir anlam verememiştim. *Gece uyuma* derken ne demek istedi? Ancak ben Yavuz’a bir şey sormadan Ahmet Aslan’ın ardından o da çıktı depodan.

Ne yapacaktım şimdi? Benim kesinlikle buradan kurtulmam gerekiyordu ama nasıl?

Aslında bunlardan önce benim düşünmem gereken başka bir şey vardı.

Babam nasıl olurdu da böyle bir şey yapardı? Hâlâ aklım almıyordu. Sonuçta onun da kızı vardı. Ne kadar zor durumda olursa olsun asla böyle bir davaya bakmamalıydı.

Neredeyse akşama kadar yanıma kimse gelmemişti.

Yalnız kaldığım süre boyunca sürekli Arat’ı ve babamı düşünmüştüm. Onların bu olayları bildiğine adım gibi emindim. Eğer buradan kurtulursam yapacağım ilk şey bu işin aslını öğrenmek olacaktı.

Aradan geçen birkaç saatte korkum biraz olsun dinmişti. Kendimi oyalamak için farklı farklı şeyler düşünüyordum. Örneğin; Ahmet Aslan’ın şu an işlediği suçlar benim önüme pratik çalışma olarak gelseydi buna bir hukuk öğrencisi olarak nasıl yaklaşırdım?

Öncelikle adam öldürmeye azmettirirne... Soua tabii tehdit de vardı. Fiziki ve ruhi zararı da atlamamak gerekiyor. Eh... Şimdi buna bir de adam kaçırma ve zorla alıkoyma eklenince müebbet olmasa da sıkı bir ceza alma olasılığı yüksekti. Tabii burada Arat’ın vurulması da kasten adam yaralamadan zincirleme suç hükümlerini düşürdüğü için alacağı ceza kuvvetle muhtemel müebbede yakın olacaktı

Sıkıntudan kendi kendime Anayasa’nın ilk dört maddesini

Kum Taneleri

mırıldanmaya başladığım sırada deponun kapısı açıldı.

"Yavuz!"

"Şşş, sessiz ol."

"Valla daha da gelmeseydin herhâlde bütün Anayasa'yı tek tek aklımdan geçirecektim."

"Değişik değişik konuşma."

Yavuz ellerimi çözmeye devam ederken merakla yüzüne baktım.

"Ne yapıyorsun?"

"Konuşma da al şu telefonu." Bir süre elindeki telefona baktım. "Hadi al şu telefonu. Kimi arayacaksın ara. 6. caddede boş yağ deposundayız."

Ciddi olup olmadığını anlamak için bakışlarımı telefondan çekip yüzüne çevirdim.

"Yardım istemiyor muydun? Hadi vaktimiz yok!"

Şaşkın bakışlarımı Yavuz'dan uzaklaştırıp elindeki telefonu aldıktan sonra hemen Arat'ı aradım. Uzun çalışmalar ardından telefonu açmayacağını düşünmeye başlamıştım ki saniyeler sonra Arat'ın sesi kulaklarımda yankı buldu.

"Efendim?"

Sesi o kadar bitkin geliyordu ki bir an içim acıdı.

"Arat..."

"Azra!"

"Evet, benim." dedim yüzümdeki gülümsemeye engel olamadan.

"İyi misin? Neredesin? Sana bir şey yaptılar mı?"

"Dur sakın ol. Ben iyiyim. Burada bana yardım eden biri var."

"Kimmiş o?"

"İsmi Yavuz ancak tanıyacağımı sanmıyorum. Bak şimdi beni iyi dinle 6. caddede boş yağ deposunda tutuyorlar beni."

"Tamam, herkese haber veriyorum. Merak etme kurtaracağız seni oradan."

"Arat..."

"Söyle güzelim."

"Hemen gelin. Seni çok özledim."

Derin bir nefes alıp sesli bir şekilde aldığı nefesi geri verdi.

"Ben de güzelim... Ben de çok özledim seni. Yanındaki adamı verir misin telefona?"

Telefonu kapatmadan Yavuz'a uzattım.

"Seninle konuşmak istiyord."

Yavuz telefonu hızla elinden alıp kulağına dayadı.

"Buyur abi."

"..."

"Sessiz gelin kimse uyanmasın mevzuya."

"..."

"Merak etme abi ben kapıları bir şekilde açık bırakacağım. Zaten bu gece kapıda benden başka kimse yok."

Telefonu kapatıp cebine koydu ve bir şey söylemeden arkasını dönüp kapıya yöneldi.

"Neden?" Sorduğum soruya anlam veremeyerek yüzüme baktı. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Dün dedim ya benim de karım, kızım var. İçindeki insanlık daha ölmedi çok şükür. Hem bu adamdan alacağım var benim. Onun pis işleri yüzünden yeğenim öldü, abim hapse girdi."

Demek onun içindeki insanı uyandırmayı başarmıştım.

"Ya senin yaptığın ortaya çıkarsa?"

"En fazla öldürür."

Yavuz'un bu cesur cevabı karşısında teminat vericesine bakıp gülümseyip "Merak etme sana bir şey olmasına izin vermezler." dedim.

Acı acı gülümsedikten sonra bir şey söylemeden depodan çıktı. Ellerimi tekrar bağlamadığı için hızla ayağımdaki ipleri gevşettim. Arat geldiğinde vakit kaybetmemeliydik.

Hırkaç dakikanın ardından deponun kapısı diğer zamanların aksine son derece sessiz ve yavaşça aralandı.

En önde Arat olmakla beraber Buğra, Barış, Umut ve en arkalarında da Yavuz içeri girdiğinde sevinçle oturduğum yerden kalktım ve ayağımdaki uyuşmaya aldırmadan Arat'a doğru koşup kollarımı boynuna doladım.

Arat sarılmama karşılık verdiğinde bir süre sonra geri çekilip yüzüme baktı.

Onu o kadar çok özlemiştim ki şu an burada olmamıza aldırmadan dudaklarına uzanmak istedim.

Arat bir elini çeneme koyup başını sağa doğru çevirdi.

"Kim yaptı sana bunu?"

Kum Taneleri

Sanırım iki gün önce yediğim tokatların izi hâlâ dudaklarında duruyor olmalıydı.

"Ne önemi var? Gidelim hadi buradan."

"Kim yaptı dedim Azra?"

Arat'ın bakışları Yavuz'u bulurken hemen öne atıldım.

"Onun bir suçu yok. Her şeye rağmen beni korudu."

"İsim ver!" dedi Arat gözlerini Yavuz'dan ayırmadan.

"Serhat yaptı abi."

Arat arkasında duran Barış'a döndü.

"Yavuz'la beraber çık, o Serhat denen it de bizimle gelecek."

Barış bir saniye bile beklemeyen Yavuz'la dışarı çıktı. Arat tekrar ilgisini bana yönelttiğinde aşkla gözlerinin içine baktım.

"Gidelim artık buradan."

Başını olumlu yönde salladıktan sonra elini belime koyup yürümeme yardımcı oldu. Ne de olsa iki gündür oturuyordum ve bacaklarımı hareketsizlikten uyuşmuştum.

Buğra diğer tarafıma geçip saçlarımdan arasına özlem dolu bir öpücük bıraktıktan sonra, "Sana bir şey olacak diye çok korktuk," dedi.

"Biliyor musun bir an ben de çok korktum ama hep sizi düşündüm. Aklım meşgul etmeye çalıştım."

Depodan çıkıp arabaya ulaştığımızda Arat diğer arabada bekleyen Barış'a döndü.

"Hallettin mi?"

"Evet abi."

Etraf tamamen sessizdi. Gözlerim bir an yerde yatan diğer adamlara kaydı. Ben yerdekileri incelerken Arat'ın sesiyle dikkatimi tekrar toparladım.

"Sana borçlandım Yavuz."

"Geç bile kaldım abi. Bu kızı buraya ilk getirdiklerinde yapmalıydım bu işi."

Arat teşekkür eder gibi Yavuz'un gözlerine baktı.

"Buralar sakinleyince beni ara konuşmamız gereken şeyler var."

"Nasıl istersen."

Arat tam arkasını dönmüş gidiyordu ki tekrar Yavuz'a döndü.

"Bu arada birazdan yapacağım şey için üzgünüm ancak seni diğer türlü öldürürler."

Ben Arat'ın neyden bahsettiğini anlamaya çalışırken Yavuz sadece sırıyordu.

"Müsaade var mı aslanım?"

"Tam olarak şuraya vursan." dedi çenesinin sağ tarafını göstererek.

"Geçenlerde Hasan abiyi biraz kızdırdım sol tarafa vurmuştu da..."

Arat başını olumlu yönde sallarken ben hâlâ şaşkınca onlara bakıyordum. Resmen Arat adama vurmak için izin istiyor, adam da ne-reye vurması gerektiğini söylüyordu.

"Müsaade olunca bekliyorum yanına. Yaptığın her şey için teşekkürler."

Yavuz'un cevap vermesine izin vermeden var gücüyle çenesinin sağ tarafına bir yumruk geçirdi.

Yavuz yere yığılırken korkudan çığlık atmamak için elimle ağzımı kapattım. Boşluğumdan yararlanan Arat, beni ön koltuğa oturtup kendisi de şoför koltuğuna yerleştikten sonra hızlı bir kalkış yaptı.

Çok geçmeden anayola çıkmıştık bile.

"Adamı bayıltmak zorunda mıydın?"

Arat hafif bir tebessüm ettikten sonra gözlerini yoldan ayırmadan konuşmaya başladı.

"Eğer ona vurmasaydım yardım ettiği açık bir şekilde belli olurdu."

"Anladım. Peki ne konuşacaksın, neden çağırdın yanına?"

"Bundan iyi fırsat mı olur Azra? Adam şu an bize yardım ettiğine göre daha fazlasını da yapabilir. Ahmet Aslan'ın içine bizden bir adamın sızması benim için bulunmaz bir fırsat."

"Anladım. Peki-"

"Ya sen beni hiç mi özlemedin? Sürekli saçma sapan sorular soruyorsun." dedi cümlemi tamamlamama izin vermayerek.

"Özledim tabii ki... Özlemez olur muyum?"

Ellerimi kofuna doladıktan sonra başını omzuna doğru yasladım. Arat az önce konuşmama izin verseydi Serhat'a ne yapacağını soracaktım ancak geçen seferki olaydan dolayı bunun cevabını gayet iyi biliyordum. Öldürmese bile sağlam bir dayak atacağı kesindi.

Sonunda evimize ulaştığımızda derin bir nefes aldım. Geçirdiğim iki berbat gecenin ardından bu gece evimde olmak iyi hissettirecekti.

Arat, arabayı park ettiğinde hemen yanına gelip parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi.

Eş zamanlı adımlarla eve ulaştığımızda ilk iş olarak derhâl odaya

Kum Taneferi

çıktım ve üzerimdekilerden kurtulup duşa girdim.

Üzerimden akan su vücudumda temizlenme hissi uyandırırken aklıma yine babam gelmişti. Yeni öğrendiğim şeyleri kesinlikle Arat'a sormalydim.

Benim babam her zaman adil, hukuktan yana bir insan olmuştu. Kesinlikle bu işin içinde başka bir iş olmalıydı.

Duştan çıkıp bornozuma sarındıktan sonra odaya geri döndüm. Arat yatağa uzanmış düşünceli gözlerle tavanı izliyordu. Üzerimi değiştirdikten sonra sessizce yanına uzandım.

"Ne düşünüyorsun?"

Sorduğum soruya aldırmadan vücudunu bana doğru döndürdü ve güçlü kollarını vücuduma sarıp beni kendine çekti.

"Arat..."

"Söyle güzelim."

"Bu sabah Ahmet Aslan geldi."

Arat'ın yüzü belirgin bir şekilde gerilirken konuşmama devam ettim.

"Bana saçma sapan şeyler söyledi."

"Ne gibi?"

"Kızından bahsetti." dediğimde Arat'ın gözlerinde şaşınmış bir ifade vardı. Aldırmadan devam ettim.

"Dediğine göre kızı yıllar önce tecavüze uğramış ve ardından öldürülmüş. İşin asıl ilginç olan tarafıysa kızına tecavüz edip öldüren adamı babamı savunmuş, bu da yetmiyormuş gibi o adamın bir gün bile ceza almamasını sağlayarak kurtarmış."

Arat anlattıklarımı karşında sessiz kalınca başımı yukarı doğru kaldırıp gözlerine baktım.

"Doğru değil, değil mi? Yani benim babam asla böyle bir insan olmadı ki."

Bakışlarımdaki duygu gayet açıktı. *Lütfen bunların yalan olduğunu söyle. Arat bana o adamın söylediklerinin yalan olduğunu söylese bir an bile tereddüt etmeden ona inanırdım. Çünkü son yaşadığım olaylardan sonra bir de babamın bu yaptığını kaldıramazdım.*

"Buğra sana babanın bıraktığı mektuptan bahsetmişti hatırlıyor musun?"

Buğra'nın bahsettiği mektupta babam beni Buğra'ya emanet etmiş ve gerçekleri asla öğrenmemi istemediğini belirtmişti. Kesin bunun

altından da bir şeyleri çıkacaktı. Başımı olumlu yönde salladıktan sonra sessizce Arat'ın devam etmesi için bekledim.

"Sadece ona değil, sana da mektup yazmış ancak Buğra'ya özel olarak 'Azra gerçekleri öğrenirse hiçbir şey anlatmadan ona bu mektubu ver.' diye not bırakmış."

Omuzlarımı hayal kırıklığıyla düşürürken "Yani öğrendiklerim gerçek öyle mi?" dedim.

"Babanın da dediği gibi mektubu okumalısın Azra. Eğer baban hiçbir şey anlatmadan mektubu verin dediyse bize de bunu yapmak düşer."

"Peki."

Sarımsı Arat haklıydı. Hiçbir zaman yargısız infaz yapmamıştım. Şimdi de bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Arat'ın kolları arasında hafifçe kıpırdanarak başımı göğsüne yasladım ve son zamanlarda yapmayı huy edindiğim şeyi yaptım.

Arat'ın kalp atışlarını dinlemek. Bu bana öylesine huzur veriyordu ki duyduğum her kalp atışı sanki benimle olduğunun kanıtı gibiydi.

"Çok korktum biliyor musun?"

Arat sessiz kalıp devam etmem için beklediğinde derin bir nefes aldım ve zihnimde beliren görüntüleri kovalamak istercesine başımı iki yana salladım.

"Bir daha seni göremeyeceğim, evimize geri dönemeyeceğim diye..." Tekrar derin bir nefes aldım. "Sensiz kalmaktan çok korktum."

Vücutuma sardığı kollarını mümkünmüş gibi daha da sıkı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı.

"Ben de sevgilim... Ben de çok korktum. Sensizlikten, hayatımın sonuna kadar bu yafakta yalnız kalmaktan ama en çok da zamanında yetişememekten korktum."

Kötü ve yorucu geçen günlerin ardından şu an öylesine mutluydum ki... Gözlerim ağır ağır kapanırken "Seni seviyorum." dedim.

Elbette Arat'ın cevabı gecikmemişti.

"Seni seviyorum."

Sabah uyandığımda gerçekten huzurlu bir uyku çekmiş olmanın verdiği mutlulukla yatakta gerindim. Arat hâlâ yanımdaydı. Kollarının arasında yüzüne doğru dönüp sert yüz hatlarını incelemeye koyuldum.

Kim derdi ki bu adam bir gün bana âşık olacak, her zaman delicesine

Kum Taneleri

atan kalbi benim için atacak diye. Samım beklediğim onca seneden sonra şu an bulunduğumuz durumu hak etmişim.

Arat'ın telefon sesini duyduğunda yavaşça uzanıp elime aldım telefonu. Numara kayıtlı değildi. Yavuz olabilir miydi?

"Arat..." Cevap vermeyince tekrarladım. "Arat kalksana telefonun çalıyor."

Uykulu bir ses tonuyla söylenirken "Kapat gitsin," dedi.

"Arayan Yavuz olabilir. Bence açmalısın telefonu."

Zor da olsa gözlerini aralayıp elimdeki telefonu aldı.

"Efendim?"

"..."

"Problem olmamasına sevindim."

"..."

"Sinirlensin pezevenk. Sen müsait olunca yanıma gelebilir misin?"

"..."

"Tamam o zaman ben sana adresi gönderiyorum."

Telefonu kapattığında merakla gözlerinin içine baktım.

"Kimmiş?"

"Yavuz..." dedi tekrar gözlerini kapatırken.

"Ne diyor?"

"Ahmet köpeği çok sinirlenmiş. Ortalığı yıkmış, dökmüş. Bunları da biraz hırpalamış ancak sorun yok. Bize yardım ettiğini anlamamış."

"İyi bari rahatladım."

Elindeki telefonu komodinin üzerine koyup sinirli gözlerini bana çevirdi.

"Ne?"

"Sen az önce başka bir adam için endişelendin mi?"

"Ne ilgisi var Arat? Sonuçta yardım etti bize. Yavuz olmasaydı belki de hâlâ oradaydım."

"Umurumda bile değil. Sen benden başka bir erkeğe karşı herhangi iyi niyetli bir duygu besleyemezsin."

"Saçmaladım şu an."

"Azra!"

Gülmemek için kendimi zor tutarken gözlerimi kaçırdım.

"Etrafındaki bütün erkekleri öldürceksin sen bana kadın?"

Bu defa kendime engel olamadım ve gülmeye başladım

"Kıskanç!"

"Evet!" dedi beni tekrar kollarının arasına çekerek. "Kıskanıyorum. Karım değil misin? Elbette kıskanacağım."

Dudaklarını yavaşça yüzüme yaklaştırdıktan sonra önce altını, ardından burnumu öptü. Başını tekrar kaldırıp gözlerime baktığında mavilerinin resmen laciverte dönüştüğünü görebiliyordum. Herhangi bir şey söylemeye izin vermeden dudaklarını bu kez dudaklarıma sürdü.

Aradaki mesafeyi kapatmadan sadece başını sağa sola çevirecek dudaklarıma işkence yapıyordu âdeta.

"Arat..."

Fısıltı gibi çıkan sesimi duyduğunda bu kez istekle dudaklarıma kapandı. Uzun bir süre öptükten sonra zor da olsa nefes nefese geri çekildi.

"Seni o kadar çok özledim ki..."

Ben söylediği şeyleri beş saniye gecikmeli algılarken üzerimdeki gecelik çoktan yeri boylamıştı.

Arat'ın çıplak sırtına dayadığım başımı hafifçe kaldırdım.

İnatçı bir tavırla hâlâ uyumaya devam ediyordu. Bir elimi başımın altına destek yaparak dirseğimin üzerinde yükseldikten sonra diğer elimi Arat'ın sırtında gezdirmeye devam ettim.

"Arat... Uyanır mısın artık?"

Ancak beyefendinin uyanmaya hiç niyeti yoktu. Hafifçe sırtına doğru eğilerek nefesimi verdiğimde tüyleri diken diken olmuştu.

"Şu tüyler bile bana tepki veriyor, sen vermiyorsun yani."

Bir kez daha tepkisiz kaldığında tekrar sırtına doğru eğildim ve bu kez fazla sert olmayacak bir şekilde dişlerimi vücuduna geçirdim.

"Ah! Azra ne yapıyorsun?"

"Uyan hadi ya!"

Aşağıdan gelen zil sesini duyduğumda yatakta hafifçe doğruldum.

"Kim geldi ki?"

"Yavuz gelmiştir. Eve gelmesi için adresi yollamıştım."

Birkaç dakika sonra Gulay teyze hafifçe kapıyı tıklatıp içeri girmeden seslendi.

"Arat Bey, Yavuz diye biri geldi. Salonda sizi bekliyor."

Kum Taneleri

"Geliyorum!"

Arat kapıya doğru seslendikten sonra sonunda yattığı yerden kalktı. Eşofmanını ve tişörtünü üzerine geçirdi ve kapıya doğru ilerledi.

"Sen de hazırlan gel. Ben inip konuşayım."

Başını olumlu yönde salladıktan sonra yattığı yerden kalkıp duşa girdim.

Tamamen hazır olduğumda merdivenlere doğru yönelmişim ki alt kattan Arat'ın kahkahaları eşliğinde Yavuz'un sesini işittim.

"Alışsın koçum." dedi Arat.

"Abi yalnız delikanlı bir karın var. Yani orada o kadar dik ve sağlam durdu ki ben onun bulunduğu konumda olsaydım herhâlde korkudan ağlardım."

"Azra öyledir."

Merdivenleri bırırip yollarına ulaştığımda Yavuz'a hafif bir baş selamı verip Arat'ın yanına oturdum.

"Siz beni mi çekiliştiriyorsunuz?"

"Yavuz yaptığın yaramazlıkları anlatıyordu. Delirtmişsin kapıdaki herkesi."

Söylediklerine kayıtsız kalamayarak hen de gülmeye başladım

"Ne yapayım? Yalnız başıma kalkmaktan ve sessizlikten nefret ederim."

Arat kolunu omzuma atıp alınma bir öpücük bıraktı.

"Biliyorum. Maalesef ki konuşmadan fazla uzun süre duramıyorsun."

Yavuz'un yanımızda olduğunu hatırlayarak hafifçe geri çekildim.

"Evet, şimdi konumuza gelelim."

"Dinliyorum abi."

"Ahmet Aslan'ın Azra'yla olan derdini biliyorsun." Yavuz, başını olumlu yönde sallarken Arat devam etti. "Azra'nın yaşadığını öğrenmemesi için çok uğraştık ancak bu bize sadece beş sene kazandırdı. İçine her ne kadar adam sokmaya çalışsak da her defasından bir şekilde yakalandık. Senden istediğim o adamın her adımını bize bildirmen."

Uzun bir sessizlik olduğunda bir an için Yavuz'un bu teklifi kabul etmeyeceğini düşündüm. Aslında kabul etmese de ona kızmazdım. Sonuçta beni kurtarmak için bir kere hayatını tehlikeye atmıştı. Ondan daha fazlasını istemek haksızlık olurdu.

Berna Aslıhan

Yavuz bir süre daha sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes alıp kararını açıkladı.

"Onun yaptığı pisliklerin yanına kalmasını istemiyorum. Bunca zaman her ne dediyse yaptım. Onun yüzünden yeğenim öldü ve bunun cezasını abim çekti. Hapiste şu an."

İkimizde beklentiyle Yavuz'a bakıyorduk.

"Yani demem o ki size yardımcı olacağım."

Ben derin bir ah çekerken Arat elini Yavuz'a uzattı.

"O zaman aramıza hoş geldin."

Yavuz kendisine uzatılan eli samimi bir gülümsemeyle sıktığında gerçekten üzerimden büyük bir yük kalkmıştı. Sonuçta bu kabul etdiği şeyi yapma zorunluluğu yoktu. Kendisini tehlikeye atmak istemeyebiliirdi

Artık Ahmet Aslan'ın attığı her adımdan haberimiz olacaktı. Bundan sonra her an korkuyla beklemek yoktu.

Bir süre daha Yavuz'la sohbet ettikten sonra geç kalmaması gerektiğini söyleyerek yanımızdan ayrılmıştı. Yavuz gittikten birkaç dakika sonra Arat'la birlikte salondaki koltukta oturuyorduk. Omzuma doğru uzattığı koluna başımı yasladığımda gözlerimi kapattım.

"Biz ne yapalım prenses?"

"Bilmem ki... Bir günümüzü de normal çiftler gibi geçirebiliriz mesela." dedim gülümsememe engel olmayarak.

"Peki, normal çiftler ne yapıyormuş Azra Hanım?"

Gözlerimi açtıktan sonra başımı yasladığım yerden kaldırıp heyecanla öne atıldım.

"Hım... Mesela sinemaya gidiciler."

"Olmaz çok kalabalık."

Bu kez farklı bir öneri sunarak "Alışverişe gidebiliriz." dedim.

"Olmaz orası da kalabalık..."

"Niye sende Agorafobi mi var?"

Arat anlamsız gözlerle bakınca açıklama yaparak "Kalabalık korkusu." dedim.

"Saçmalama, neden kalabalıktan korkayım ki?"

"Ne bileyim baksana ne desem çok kalabalık diyorsun. Bari sahilde yürüyüş yapalım."

"Bak o dediğin olur işte."

Kum Taneleri

"Yalnız olalım ama..."

"Bütün herkesi çağıracak hâlim yok. Tabii ki yalnız olacağız."

"Ben kapıdaki gorillerinden bahsediyorum." dediğinde başını iki yana salladı.

"O olmaz işte."

"Ya niye olmuyormuş! Zaten her yere bizimle geliyorlar."

"Olmaz dedim Azra."

"Günayelim bir yere. Oturalım böyle evde!"

Elimi göğüslerimin altında bağlayıp sinirle arkama yaslandım.

"Film izleyebiliriz." dedi gönlümü almaya çalışarak.

"Ezberledim evdeki filmleri artık."

"Sana da bir şey beğendiremedik."

Birden aklıma gelen fikirle Arat'a döndüm

"Soru cevap oynayalım mı?"

"O nasıl bir oyun?"

"İsminden de anlaşılacağı gibi birbirimize soru soracağız."

"Sıkıcı..." dedi bu kez kaşlarını havaya kaldırırken.

"Ya oyunbozanlık yapma."

Oturduğum yerde heyecanla Arat'a dönerken kabul etmesi için masum bir ifadeyle gözlerinin içine bakıyordum.

"Peki, tamam."

Ellerimi birbirine çarparken, "İlk önce sen sor." dedim.

"Olmaz, fikri ortaya atan sensin, önce sen."

"İyi tamam."

Bir süre düşündükten sonra tekrar Arat'a döndüm.

"Bana âşık olduğumu ne zaman fark ettin?"

"Bilmem."

"Ne demek bilmem?"

"Cevap vermesem bu soruya."

"Olmaz ama oyunbozanlık yapıyorsun."

Derin bir nefes alıp bıkkınlıkla geri verdi.

"Peki. Sanırım Oya ile birlikte olduğum gece."

Pardon? Birlikte olduğum gece derken!

"Ne demek birlikte olduğum gece?"

Ben ölümcül bakışlarımı gönderirken o sadece pişkin pişkin sırıtıyordu.

"Ne anladıysan o."

"Arat!"

"Efendim hayatım?"

Şu an bana hayatım demiş olmasına bile takılacak durumda değildim.

"Hani o kızla aranda bir şey geçmemişt?"

"Geçmedi zaten."

"Neden birlikte olduğum gece diyorsun o zaman?"

"Çok fesatçe düşünüyorsun Azra. İki insanın yan yana olması birlikte olması için yeterlidir."

"Bir şey olmadı yani?"

"Olmadı." dedi sabırsızca.

"İyi, peki o zaman. Ne oldu o gece?"

"Bütün gün aklımda sen vardın. İnatla bunun aşk olduğunu kabullenmedim. Gece geç saate kadar da şirketteydim. Sonra Oya girdi içeri. Bir dosya unutmuş sanırım. O sırada sen arayınca ben de seni kendimden tamamen uzaklaştırmak için Oya'ya açturdım telefonu."

Vay canına! Demek bütün mesele bundan ibaretti ha?

"O gece nasıl bir hâle geldim senin haberin var mı?"

"Özür dilerim. Sadece bana göre doğru olan şeyi yaptım."

Ben sessiz kalırken Arat omuzlarından tutup kendine çekti ve alnına bir öpücük bıraktı.

"Hadi sıra sende."

"Ben seninle ilgili her şeyi biliyorum zaten. Ne sorabilirim ki sana?"

"Nasıl yani? Her şeyi derken?"

Tekrar kolumdan tutup göğsüne çekti.

"Her şeyi demek, her şeyi demektir Azra."

"Mesela?" dedim başımı yukarı doğru kaldırıp Arat'ın yüzünü görmeye çalışarak.

Bir süre sessiz kaldığında sadece kalp atışlarının huzur verici sesini dinledim.

"Mesela, sinirlendiğin zaman boynunun sağ tarafına elinle hafif bir baskı uygulayıp derin bir nefes alıyorsun ve ardından dudağının sol tarafını ısıtıyorsun."

Bu ayrıntının ben bile farkında değilken o nasıl oluyor da tüm bunları biliyordu? Şaşırısam da söyledikleri hoşuma gitmişti.

"Peki başka?"

Kum Taneleri

"Senin hakkında bildiğim her şeyi anlatmaya kalkarsam sabah olur."

"Ya olsun, birkaç örnek daha ver." dedim çocuk gibi mızırızlanarak.

"Düşünelim bakalım." dediğinde ona biraz zaman tanıdım. Birkaç saniyenin ardından tekrar konuşmaya başladı.

"Ders çalışırken kalemi sol elinin parmakları arasında çeviriyorsun tabii ki solaksın, tarçına alerjin var, asla rakı içmezsin - içme zaten - böceklerden nefret edersin. İkinci bir ismin var, Zeynep, ancak sana ikinci isminle hitap edilmesiünden hoşlanmazsın çünkü o ismi sana deden vermiş. Onu kaybettikten sonra bu isimle çağrılmak seni üzmekten başka bir işe yaramıyor."

Resmen hakkımda her şeyi biliyordu.

"Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Biz birlikte büyüdük Azra, unuttun galiba."

"Öyle ama ben senin hiçbir zaman beni bu denli izlediğini ve takip ettiğini bilmiyordum."

"Ben de... Sana olan aşkının farkına vardığımda bu bilgileri istem dışı beynime not ettiğimi fark ettim."

Kollarımı gevşettikten sonra geri çekilip dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktım ve tekrar aynı pozisyona geçip başımı göğsüne yasladım.

"Peki, sana olan hislerimle ilgili ya da herhangi bir konuda merak ettiğin bir şey yok mu?"

"Ashnda var."

Merakla gözlerine baktım.

"Ege'yle partiye gittiğin o gece eğer ben gelmiş olmasaydım gerçekten onun duygularına karşılık verecek miydin?"

Elbette hayır!

"Sana o zaman çok sinirlenmiştim. Yani o kadar umursamazca davranıp bana, 'Kendine ait özel hayatın olabilir' dediğinde gerçekten senden vazgeçmeyi düşündüm."

Gözlerinden belirgin bir hüznün geçerken elimi teselli etmek istercesine yanağına koydum.

"Ama sen geldin, geldin ve benim senden başkasına âşık olmayacağı-mı bir kez daha hatırlattın."

Vücudumu kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı.

"İyi ki gelmişim o zaman."

"İyi ki gelmişsin."

Dudaklarını tekrar dudaklarımda hissettiğimde kalp atışlarımda hızlanmasına engel olamamıştım. Bu hisse artık alışmaya başlasam bile yine de her defasın bacaklarım titriyor ve kasıklarımın aşağıya tatlı bir his akıyordu. Kendini Arat'ın kucağında bulduğumda mutlulukla yüzüne baktım.

"Bence senin uykun geldi."

"Evet, sen de zaten kesinlikle uyumam için çıkaracaksın beni odamıza."

Çapkın bir ifadeyle gülümsedikten sonra adımlarını merdivenlere yöneltti. Mutluyum, mutluyuz. Her şeyden önemlisi artık *biziz*.

Sanırım farklı karakterlere, farklı kişiliklere sahip iki insanın tek olması kadar harika bir duygu yoktu dünya üzerinde.

Birkaç haftadır o kadar sakin günler geçiriyorduk ki sanırım buna alışmam zaman alacaktı.

Yavuz sayesinde her türlü tehlikeli durumdan sıyrılmayı başarıyordum. Asla yalnız kalmıyor, tabiri caizse korumalara yapışık bir yaşam sürüyordum.

Okuldaysa durum biraz farklıydı. Yine yanımda bir koruma vardı ancak bu Ege'nin bana gönderdiği kötü bakışlara engel olamıyordu.

Allah'tan yanıma gelip bir şeyler söyleme çabasına girmiyordu.

Hayatımda birçok soru cevabını bulurken hâlâ babamın bana bıraktığı mektubu okunamıştım. Tabii ki mektubu bana vermişlerdi ancak okuyacaklarımdan korktuğum için cesaret edememiştim.

Araç, kendime zaman tanımamı, ne zaman hazır hissedersen o zaman okutmanı söylüyordu.

"Sen şimdi diyorsun ki bu adam beş sene önce annen ve babanla beraber senin de o arabada olduğunu zannediyordu yani öyle mi?"

Esra'nın üçüncü kez sorduğu soruya sabırla cevap verdim.

"Evet."

"Ama çok saçma. Yani nasıl olurda senin yaşadığını öğrenemez ki?"

"Öğrenmiş zaten Esra. Saçma saçma sorular sorup durma."

"Nasıl öğrenmiş peki?"

"Annem ve babam öldükten sonra aralarındaki husumet bilindiğinden dolayı kendisini suçlamamaları için yurt dışına çıkmış. Tabii bizinkiler bu işi onun yaptığını biliyormuş. Asıl hedefin ben olduğumun farkında

oldukları için benim de o arabada olduğumu bir şekilde duyurmuşlar adama.”

“Anladım. Eee sonra?”

“Adam beş sene sonra Türkiye'ye dönünce tesadüfen yaşadığını öğrenmiş.”

“Arat'la evliliğinin durumu bağlantısı var mı?”

“Sence?” dedim gözlerinin içine bakarak.

Bir süre düşündükten sonra sanki yeni bir icat bulmuş gibi gözleri parladı.

“Tabii ya! En başından beri biz haklıydık. Başındaki belanın ne olduğunu bilmesek de seni bu durumdan koruyabilecek olan kişinin Arat olduğunu söylemiştim zaten. Soyadın değişince adamın seni bulması otomatik olarak onlara zaman kazandırdı.”

“Zeki kız!” dedim yalandan gülümseyerek.

“Of ne var ya! Dalga geçmesene.”

Ben bu kez samimiyetle gülümserken Esra heyecanla devam etti.

“Yalnız resmen Türk filmi gibi bir hayatın var. Düşünsene yıllardır aşık olduğun adam bir anda karşına geçiyor ve *evleniyoruz* diyor.”

“Ben o zamanlar Arat'a karşı bir şey hissetmiyordum bir kere!”

“Hıhı tabii ben de William Shakspeare'in üçüncü kuşak torunuyum zaten.”

“Ya sana yalan borcum mu var?”

“Kulahımı getireyim mi Azra? Ona da anlatmak ister misin?”

“Gıcık! Gün geçtikçe Buğra'ya benzemeye başladın sen de. Evlensenize siz! Tam bir çift olmuş sizden.”

Sinirle arkama yaslanıp kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Esra sessiz kaldığında bakışlarımı tekrar üzerine çevirdim.

Hayır hayır! Bu sessiz kalmak falan değil! Bildiğin bu kız yeni gelin gibi sırıtıyor, başını öniüne eğiyordu.

“Esra!”

Mahcup bir ifadeyle gülümsedikten sonra bombayı patlattı.

“Buğra bana evlenme teklif edecek sanırım.”

“Sanırım?”

“Yani emin olamıyorum. Bu akşam birlikte yemeğe çıkacağız. Önemli bir şey konuşmak istiyormuş.”

“Sen ciddi misin?”

Kum Taneleri

Dudakların birbirine bastırıp başını olumlu yönde salladı.

"Eee ne duruyorsun burada? Git ve hemen hazırlan o zaman!"

"Saat kaç oldu ki?"

Kolundaki saati kontrol ettikten sonra korkuyla ayağa fırladı.

"İnanamıyorum! Saat altı olmuş. Ben nasıl yetişeceğimi?"

"Yetişirsin merak etme. Hemen buradan doğruca kuaföre gidersin. Çok oyalanmadan da eve geçip üzerini giyinirsin."

"Tamam, tamam lütfen beni hadi! Daha çok işim var."

Ben Esra'nın bu taltli telaşına gülümserken o çoktan beni öpüp ayrılmıştı yanımdan.

Yalnız kaldığımı gören koruma sanki bir şey isteyecekmiş gibi yanıma yanaştı ve masaya oturdu.

"Azra Hanım dersiniz bittiyse eve geçelim mi artık?"

Başımı olumlu yönde salladıktan sonra korumanın peşi sıra okuldan çıktım.

Eve gelir gelmez hemen duşa girdim ve üzerimi değiştirip kitaplarımla beraber salona indim. Gülay teyze birkaç dakika önce iyi akşamlar dileyerek evden ayrılmıştı.

Saat sekize geliyordu. *Arat neredeyse gelir* diye geçirdim içimden. Yarın çok önemli bir sınavın vardı. Hemen kitapları açtım ve çalışmaya başladım.

Kitaptaki pratik çalışmaları okurken kendimi resmen peynbe dizi izliyor gibi hissediyordum. Burada yazarlar bir senaryoya falan uyarlansa on sezonluk dizi çıkardı.

Aradan geçen birkaç saatte kendimi iyice okuduğum pratiğe kaptırmıştım ki birden Arat'ın sesini duyunca korkuyla olduğum yerde sıçradım.

"Azra?"

"Ya neden bağıırıyorsun? Korkuttun beni!"

"Hayatım o kadar derinlere dalmışsın ki neredeyse beş defa seslendim."

İki adında yanıma ulaşp dudaklarını alnuna bastırdıktan sonra geri çekildiğinde önündeki kitaplara kısa bir göz gezdirdi.

"Sınavın mı var?"

Başımı olumlu yönde salladım.

Berna Aslıhan

"Eve girdiğimden beri seni izliyorum. Ne okuyorsun da bu kadar çok tepki veriyorsun anlat bakalım."

"Ne okumuyorum ki..." dedim kitapları işaret ederek. "Hâkim karşı tarafın dayısı mı çıkmadı, kadın kocasını aldatıp başka adamla mı kaçmadı, Neler neler..."

"Şu an okuduğun biraz karışık sanırım."

"Nereden anladın?"

"Yine alımı kaşımaya başlamışsın, oradan anladım."

Saduce gülmüsmekle yetindikten sonra tekrar kitabı elimde aldım.

"Eee ne okuyorsun şu an?"

"Bence duymak istemezsin. Ben bile okurken beynimi ambale oluyor."

"Oku sen. Eğlenceli görünüyor."

"Ben uyarımı yapayım da..."

"Tamam, özet geç o zaman olayı genel hatlarıyla."

Hızla önümdeki pratik çalışmayı okudum ve Arat'ın sıkılmaması için dilini sadeleştirerek anlatmaya başladım.

"Bak şimdi, Ahmet ve Ayşe evleniyorlar. Birkaç sene sonra Ahmet nedeni belli olmayan bir sebepten dolayı kayboluyor ve adamın öldüğü konusunda kesin deliller olsa da cesedi bulunamıyor."

"Lee?"

"Dur anlatıyorum. Sonra aradan iki sene geçiyor. Adam ortadan kaybolunca kadın mahkeme kararıyla evliliğinin son bulması ile başka biriyle evleniyor."

"Vay kâlık!"

"Terbiyeni bozma Arat!"

"Pardon, tutamadım kendimi. Bir an aklıma sen geldin."

"Ben asla öyle bir şey yapmam. Neyse konumuza dönelim. Evlendiği kişiden bir de çocuğu oluyor. Ahmet ortadan kaybolalı aradan toplam dört sene geçiyor."

Arat'ın tepkisini bir süre daha izledikten sonra konuşmaya devam ettim.

"Dört senenin sonunda Ahmet çıkıp geliyor."

"Hayda! Al bir de buradan yak."

"Aynen. Genel olarak çalışmanın konusu bu. Şimdi sorular şöyle: Ayşe kanunlar önünde resmi olarak hangisiyle evli? Ahmet ile mi yoksa

Kum Taneleri

sonradan evlendiği diğer adamla mı? Diğer adamdan olan çocuk resmi olarak evlilik içerisinde doğmuş olsa bile bu evlilik geçerli mi?"

Arat bir süre düşünüyormuş gibi baktıktan sonra pes ederek kolunu omzuma attı.

"Aman bana ne, kim kiminle evlityse. Benim hatun burada ya problem yok!"

Ben sarılmasına karşılık verip yanağına bir öpücük bıraktığımda Arat garip gözlerle beni izliyordu.

"Ne oldu?"

"Ben de yarın öbür gün böyle kaybolursam evlenir misin başkasıyla?"

"Arat saçmalama. Hem öldüğüne dair kesin bir delil olmadığı sürece bu gaipliğe girer ve ben beş seneden önce kimseyle evlenemem. Sonuna gelecek olursak, hayır evlenmezdim."

"Valla ölmüş bile olsam mezarından çıkıp gelirim. Sana da o adama da hayatı zindan ederim."

Geniş bir kahkaha attığımda Arat hâlâ sinirle bana bakıyordu.

"Ne o? Çok mu komik?"

"Hiç... Bir an hayal ettim de..."

"Etme! İkinizi de öldürürüm valla. Gülme diyorum."

Ellerimi şeslin olur gibi havaya kaldırdım ve gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Tamam, tanıam gülmüyorum." derken bile hâlâ gülüyordum.

Arat sinirle yüzüme bakıp bir şeyler söyleyeceği sırada kapı çalmaya başladı.

"Ben bakarım."

Arat oturma için eliyle işaret ederken merakla kapıya baktım.

"Esra!"

O ağlıyor mu? Yoksa bana mı öyle geliyor?

"Ne oldu?"

Esra içeri girdikten sonra üzerindeki ceketini koltuklardan birine doğru fırlattı ve sakinleşmeye çalışıyormuş gibi ellerini yüzüne siper etti.

"Kızım ne oldu? Anlatsana."

"Bitti!"

"Ne demek bitti?"

"Bitti işte Azra!"

"Ya bir dur. Ağlama da adam akıllı anlat."

Berna Aslıhan

"Ayrılmak istiyormuş beyefendi. Sıkılmış!"

Sinirden bütün kan beynime sıçrarken hiddetle ayağa kalktım.

"Nasıl olur ya! Daha birkaç gün önce hepimizin önünde bu adama sana ilân-ı aşk etmedi mi?"

"Of! Bilmiyorum Azra! Bilmiyorum!"

"Tamam canım, sakinleş."

Arat şaşkınca bana bakarken *bilmiyorum* dercesine omuzlarını yukarı kaldırdım. Buğra'yı bu defa kesinlikle öldürecektim.

"Ya inanabiliyor musun? Ben evlenme teklifi beklerken o resmen *ayrılalım* dedi!"

"Adi, pislik, şerefsiz, hayvan."

"Yavaş ol Azra! Nefes al!"

Arat'ın uyarıcı sesini işitiğimde derin bir nefes aldım. Nasıl yapabirdi böyle bir şeyi? Sonuçta Esra sıradan biri değildi ki benim arkadaşımı, dostumdu.

Kapı ikinci kez çaldığında Arat tekrar oturduğu yerden kalktı.

Bu kez gelen Buğra'ydı.

"Niye geldin sen?" dedim âdeta Buğra'ya doğru kökreyerek.

"Sen kaçma!"

Buğra, Esra'ya doğru bir hamlede bulunacağı sırada Arat kolumdan yakaladı.

"Buğra şimdi değil, baksana kız ne hâlde. Yarın konuşursunuz."

"Hayır abi şimdi konuşacağız."

Buğra sinirle kolunu Arat'tan kurtarıp yanıma ulaştı.

"Buğra!" dedim uyarıcı bir tavır takınarak.

"Ne!"

Hâlâ ateş saçan gözlerle Esra'ya bakıyordu. Esra bir an sinirle ayağa kalktı.

"Sen ne yüzle geldin buraya? Ne o, sıkılmadığını mı fark ettin!"

"Evet! Sıkıldım senden oldu mu?"

"Olmadı! Oyuncak mıyım ben? Gel Esra, git Esra, seni seviyorum Esra, yok ben sıkıldım ayrılalım Esra! Sen beni ne sanıyorsun bel!"

Yürü kız arkadayım.

"Evleneceksin benimle o kadar!"

Ha?

"Tamam evleniriz! Ne bu sinir?"

Kum Taneleri

Ne oluyor ya? Ne diyor bu manyaklar? Az önce bunlar gırtlak gırtlığa değil miydi?

Arat da benim gibi çok olmuş bir ifadeyle ikisini izliyordu.

"İyi söyleyelim o zaman şunlara!"

Sesi arka plandan al, bunlar bildiğin kavga ediyor. Sesi aç, baya baya evleniyorlar.

"Biz evleniyorsunuz!" diye bağırıyor ikisi de bir ağızdan.

Önce Arat'a baktım ardından gözlerimi sırayla üstlerinde gezdirdim.

"Siz iyi misiniz? Yediklerinizden mi zehirlendiniz?"

Bu defa gülmeye başladıklarında cidden bir şakanın içinde bulunduğumuzun farkına vardım.

"Siz..." dedim işaret parmağımı üstlerinde gezdirerek. "Bizimle kafa mı buldunuz!"

"Çok mu belli oluyor?" dedi Buğra bir kolunu Esra'nın omzuna atarken.

Arat hâlâ sessiz kalmaya devam ederken ben sinirle Buğra'nın yüzüne bakıyordum.

"İyi de neden?"

"Hafızan geri geldiği hâlde sen abime oyun mu oynarsın? Öyle olmaz Azracık, oyun dediğin böyle olur."

Ne yani, sadece benden intikam almak için mi yapmışlardı tüm bunları?

"Esra!"

"Valla çok ısrar etti Azra. Hatta verdiği tek taş geri almakla tehdit etti."

Esra tek taş dediğinde bütün ölkem bir anda geçti.

"Hemen yüzüğünü gösteriyorsun!"

Esra cebindeki kutuyu çıkardı ve yavaşça açtı.

"Oha! Çok iyi!"

Kutudaki yüzüğü çıkarıp iyice inceledim. Taşı biraz fazla büyük olsa da yine de çok güzel bir yüzüktü.

"Tabii biz ne tek taş gördük ne evlenme teklifi. Paşam geldi, 'Evleniyorsunuz!' dedi evlendik." dedim küçük bir çocuk gibi dudaklarımı büküp Arat'a bakarak.

Hemen yanına ulaşıp elini omzuma attı.

"Evlenme teklifi için artık biraz geç ancak yüzüğü hallederiz."

"Gerçekten mi?"

"Evet, birlikte gideriz. İstediğin yüzüğü seçersin."

Şaka yapıyor değil mi? Sonuçta o yüzüğü Arat'ın seçmesi gerekmez miydi?

"Ne oldu güzelim?"

"Yüzüğü benim için senin seçmen gerekir Arat."

"Valla ben hiç anlamam o işlerden."

Kırgın bir ifadeyle kolumun altından çekilip koltuğa oturdum.

"Ne dedim ben şimdi?" dedi Esra ve Buğra'dan medet umarak.

"Demedin bir şey!"

"Yok, abi ben anlamıyorum yani. Ne istyorsun? Tek taş mı? Gidip alalım. Ne bu trip ya!"

"Trip falan yapmıyorum ben!"

Esra ortamı yumuşatmak adına kendini ortaya attı.

"Ay tamam kavga etmeyin. Hadi yemek yiyelim. Acıktım ben."

"Kızım siz yemekten gelmediniz mi? Ne acıkmasından bahsediyorsun?"

"Evlilik teklifi alınca yemek falan yalan oldu. Zaten başımıza da gelmeyen kalmadı. Az daha yüzüğü yutuyordum."

Ben Esra'yla beraber mutfağa geçerken Buğra ve Arat da her zaman olduğu gibi Fenerbahçe maçının karşısına geçmişti.

"Anlat bakalım neler oldu?"

"Aslında her şey gayet normal başladı. Yemekleri sipariş ettik ama aradan geçen bir saate rağmen yemekler gelmedi. Meğer bizim siparişler başka masaya gitmiş. Tabii benim zeki sevgilim yüzüğü şarabın içine saklayınca o da başka masaya gitmiş oldu."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Esra konuşmasına devam etti.

"Neyse, bir şekilde Buğra ayarladı. Yanlış giden siparişler halledildi. Allah'tan yanlış masadakiler alkol almıyormuş da benim yüzük sağ salım kurtuldu. Yoksa milletin tuvaletinde nöbet tutacaktık yüzüğü bulmak için. Her neyse şarabım sağ salım geldi önüne. Bir yudum almıştım ki tahmin edeceğin üzere yüzük nefes boruma kaçtı. Az daha boğulup ölüyordum."

Son duyduklarından sonra artık gülümsememi saklamaya falan çalışmıyor alenen kahkaha atıyordum.

Kum Taneleri

Esra'ya cevap vermek için döndüğüm sırada içeriden gelen bağışmayla olduğum yerde sıçradım.

"Ne oluyor ya!"

Konkuyla içeri girdiğimde Buğra her zaman olduğu gibi hakeme saydırıyordu. Ancak ilginç olan kısım şu an Arat da ona katılıyordu. Maçı daima itadesiz izleyen Arat koltuğun tepesinde tepiniyordu.

"Yuh ya! Sakin olmanız!" dedim farkında olmadan televizyonun önüne dikilerek.

İkisi de aynı anda sağa doğru sarkıp ekranı görme çabası verdiklerinde televizyonun önünde dikildiğini fark ettim.

"Abicim çekilsene oradan ya!"

Ben matla Arat'a bakarken sonunda ekranı görme çabalarından vazgeçip bana döndü.

"Azra çekilir misin televizyonun önünden?"

Cevap vermeden ellerim belimde hâlâ Arat'a bakıyordum.

"Hadi benim güzel karım. Çekil de maçı!"

Arat cümlesini tamamlayamadan televizyondan sesler yükselmeye başladı, gol olmuştu.

"Hay ben, senin!"

"Bana mı dedin sen onu?"

Arat iki adımı yanıma ulaşıp eklemek gibi kolumun altına kısırdıktan sonra kanepceye döndü ve beni yanına oturttu.

"Senin yüzünden gol yedik zaten!"

"Aaa, üstüne iyilik sağlık! Ne müasebet? Benim yüzümdenmiş. Sizin kalecinizin beceriksizliğini bana mı yüklüyorsun sen?"

Arat sinirle yüzüme baktıktan sonra sanki küçük bir çocuğu başından def etmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı.

"Hayatım, senin hazırlamakta olduğun bir yemek yok muydu?"

"Öyle mi? Peki... Sen kov beni yanından."

Sinirle ayağa kalktım ve o an aklıma gelen şeyi söylemek için Arat'ın kulağına eğildim.

"Sen akşam o yatağa geleceksin değil mi Arat Öztürk?"

Astında sıradan bir soru gibi duran bu cümlenin içinde yatan tehdidi Arat anlanıyordu.

"Saçmalama!"

"Valla ben bilmem. Tek taşım da yok zaten." Koltuğu işaret edip ko-

nuşmaya devam ettim. "Koltuk da rahatır ama merak etme."

Arat'ın bir şey söylenmesine izin vermeden mutfağa geri döndüm. Elbette gece onu koltukta yatıracak değildim ancak biraz burnu sürsün istiyordum.

Yemek tamamen hazır olduğunda tabakları masaya yerleştirdim ve içeri doğru seşlendim.

"Yemek hazır!"

Arkamdaki çekmecedeki çatal ve bıçak çıkıp masaya dizdiğimde Arat ve Buğra hâlâ gelmemişti.

Elimi belime koyup bir anne edasıyla salona girdim.

"Kim diyor ben?"

"Azra son beş dakika. Çekil şu televizyonun önünden!"

Buğra bana doğru kükrlediğinde bu kez cidden korkmuştum. Arat korktuğumu fark edip Buğra'nın kafasına okkalı bir fiske indirdi

"Bağırma lan karıma! Kızın aklı çıktı!"

Buğra sadece sinirle kafasını sağa sola sallarken Esra da arkamdan gelmiş salonda hep beraber maçın bitmesini bekliyorduk.

"Maç kaç kaç?"

"3-2 öndeyiz."

"Hım... Peki, kaybederseniz ne olur?"

"Şampiyon olmak için hiç şansımız kalmaz."

Arat televizyondan gözlerini ayırmadan bana cevap veriyordu

"Geçen sene kim şampiyon oldu?"

"Azra iki dakika güzelim sadece iki dakika sus. Sonra ne sorarsan cevaplayacağım." dedi yine gözlerini televizyondan ayırmadan.

Sonunda maç bittiğinde ikisi de sevinçle ayağa fırladı ve senelerdir Buğra'dan duymaya alıştığım o tezahüratı söylemeye başladılar.

"İşte böyle!"

"Her sene böyle!"

"Cimboma böyle..."

Bizim yanlarında olduğumuzun farkına varıp devamını tamamlamadılar.

"Yavaş olsak azıcık,"

Arat yanıma ulaşıp yanığımdan bir makas aldı.

"Tamamlamadık ya zaten prenses."

"Sen sus!"

Kum Taneleri

"Azra hadi ama güzelim ya! Valla çok uzatıyorsun."

Arat'a cevap vermeden masaya oturdum. Yemek boyunca Bağıra ve Arat maçı kritiklerini yapmıştı. Bu maç muhabbeti evimizden asla eksik olmuyordu. Bu kez Arat fazla heyecanla izlemişti maçı.

"Arat..."

Uzun süredir konuşmadığım için şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Söyle güzelim."

"Sen normalde maç izlerken bu kadar tepki vermezdin?"

"Kızını Galatasaray maçı bu! Taş olsa yarılır ortadan ikiye."

"Abicim valla kaç sene oldu ben saymıyorum artık. Adamlar hıkmadı her Kadıköy'e geldiklerinde aynı hüsrancı yaşamaktan."

"Ay tamam, yeter! Maç maç maçı! Sıkıldım ben."

Benim cırlanmam üzerine maç muhabbeti kapanmış huzur içerisinde yemekler yenmişti.

Esra'yla beraber mutfağı da topladıktan sonra onlar salonda çay içerken ben sınavım olduğu için müsaade isteyip kitaplarımla beraber Arat'ın çalışma odasına çıktım.

Aradan ne kadar geçti bilmiyorum Arat'ın saçlarındaki dudaklarını hissedince kalemi bırakıp Arat'a doğru döndüm.

"Bebegim geç oldu. Hadi yatalım artık."

Kolumdaki saati kontrol ettiğimde neredeyse üç saattir çalıştığımı fark ettim.

"Hem yarın erken kalkacaksın. Bence yeter bu kadar."

Arat haklıydı. Zaten daha fazla çalışamazdım. Kesin rüyamda o seri katili görecektim.

Kitaplarımı yavaşça kapatıp kapıya doğru ilerlerken Esra'yla dosya aradığımız gün arasında Arat ve benim fotoğrafımın olduğu kitap takıldı gözüme.

Arat kapıda beni beklerken kitaba doğru uzandım.

"Ne yapıyorsun?"

Arat'ın sorusunu cevapsız bırakarak kitabı açıp fotoğrafı görmesini sağladım.

Fotoğrafı eline alıp inceledikten sonra yerine geri koydu ve bir şey sormama müsaade etmeden üst raftan başka bir kitaba uzandı.

Merakla ne yapacağını beklerken benim yaptığım gibi kitabı açıp önüne uzattı.

Arat'ın lise mezuniyetinde beraber çekildiğimiz fotoğraf vardı. Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Bakma öyle. Sadece bunların değil birçok kitabın arasında seninle olan fotoğraflarımız var."

"Sen ciddi misin?"

Başımı olumlu yönde sallarken elimdeki kitabı alıp yerine yerleştirdi ve başka bir kitaba uzanıp eline tutuşturdu.

Merakla kitabın kapakını araladığımda karşıma bu kez bir aile fotoğrafı çıktı.

Annem, babam, Arat, Kemal anıca, Buğra ve ben... Nasıl da mutlu bir fotoğraftı. Muhtemelen bu fotoğrafta on bir yaşında salandım.

"İyi de neden?"

Arat omuzlarını silkeli.

"Bilmem... Yani sadece fotoğraflarımız hoşuma gidiyordu."

"Arat..."

Elindeki kitabı tekrar rafa yerleştirip bana döndü.

"Söyle güzelim."

"Bence sen bana hep âşıktın. Sadece bundan habercin yoktu."

"O zamanlar bunu sadece sana değer vermek olarak adlandıyıordum, sanırım haklısın."

Sinirle omzuna vurdum.

"E be adam! Madem sen de bana âşıktın, ne demeye uzattın bu kadar?"

Arat vurduğum omzunu sıvazlarken sitem dolu sesiyle bana döndü.

"Ben bile bilmiyordum diyorum Azra. Farkında olsam gurur yapacak hâlim yok ya."

"Sana belli olmaz. O gece de senden uzaklaşmam için Oya'yla birlikte olduğunu düşünmemi istemedin mi?"

"Orası öyle ama... Aman neyse ne! Uzatma işte. Şimdi biliyorum seni sevdiğimi. Yetmez mi?"

"Sanırım yetebilir." dedim sanki düşünüyormuş gibi bakarak.

Arat kollarını vücuduma sarp beni kendine çektikten sonra dudaklarını saçlarıma bastırıldı.

"Hadi uyuyalım artık."

Uzattığı elini itiraz etmeden tuttum. Odaya geldiğimizde gerçekten yorulduğumu fark etmiştim. Hızla üzerimi değiştirdikten sonra Arat'ın

Kum Taneleri

beni bekleyen kollarına sığınıp gözlerimi kapattım.

Sınavdan çıkar çıkmaz ilk işim Arat'ı aramak olmuştu.

"Söyle bir tanem."

Telefonu açar açmaz kurduğu cümle karşısında kısa süreli bir şaşkınlık yaşasam da hemen kendimi toparladım.

"Çıktım ben sınavdan."

"Eee anlat bakalım nasıl geçti? Senin seri katili sordular mı?"

"Sormaz olurlar mı hiç... Ama sonuç olarak harika bir sınav geçirdim."

"Senin adına sevindim hayatım."

Sesinde sanki garip bir tını vardı.

"Sen iyi misin? Sesin kötü geliyor."

"Yok bir problem. İyiyim, sadece biraz yorgunum."

"Yalan söylemeyi beceremiyorsun hayatım."

"Neyse senin sınavın hittiğine göre korumalara söyle de seni buraya getirsinler."

Kesinlikle önemli bir şey var!

"Arat neler oluyor?"

"Buraya gelince konuşuruz."

Bir şey sormama fırsat vermeden telefonu kapattığında hızla okuldan çıkıp arabaya bindim.

"Şirkete gidiyoruz."

Korumalar hiçbir soru sormadan yola koyuldu. Hey bir dakika! Bu adamların şu an bana, *Arat Bey'in haberi var mı?* gibi saçma sorular sorması gerekmiyor mu?

"Sizin olanlardan haberciniz var mı?"

"Duyunca çok üzüldük Azra Hanım. Başımız sağ olsun."

"Ne! Kim öldü?"

"Siz... Bilmiyor muydunuz?"

Olduğum yerde korkudan gözlerim karanırken hatırladığım son şey korumanın yanındakine bağrıışydı

"Oğlum sen geri zekâlı mısın? Pat diye söylenir mi?"

"Azra... Hadi güzelim kendine gel."

Arat'ın derinlerden gelen sesiyle yavaş yavaş gözlerimi araladım.

"Kendine geliyor."

Berna Aslıhan

Arat'ı karşımda görmemle hemen boynuna sarıldım.

"Arat herkes iyi mi? Buğra! Buğra nerede?"

"Buradayım Azra sakın ol."

"O zaman Esra!" dedim korkulu gözlerle etrafıma bakarak.

Olduğum yerde yavaşça dikeldim.

"Esra iyi merak etme."

"Kim o zaman kim?"

Karşıda koltukta oturan kadını fark ettiğimde sorgular gözlerle Arat'a baktım. Kadın bir yandan ağlıyor bir yandan da kucagındaki küçük kızın saçlarını okşuyordu.

Arat yanıma oturdu ve kolunu omzuma koyup beni kendine doğru çekti.

"Arat bunlar kim?"

Şu an tahmin ettiğim şeyin doğru olmaması için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Arat... Bunlar..."

Yaşlar yanağından hızla akarken gözlerimi Arat'a çevirdim.

"Olamaz değil mi? Onu öldürmüş olamazlar değil mi?"

"Üzgünüm Azra... Yani biz onu korumak için her şeyi yaptık ama..."

Gözlerim tekrar karşı koltukta oturan kadına takıldı.

"Yani... Onlar..." dedim elimle kadını ve bebeğini işaret ederek.

"Evet hayatım, onlar Yavuz'un ailesi."

23. Bölüm

Karşımdaki kadına tekrar baktım. Kucagındaki çocuk öylesine Yavuz'a benziyordu ki.

"Nasıl olmuş?"

"Benimle telefonda konuşurken duymuşlar."

Gözlerindeki yaşlar hızla yanığımı terk edip boynuma doğru yol aldığımda elimin tersiyle sildim.

"Şikâyet edelim! Dava açalım!"

Arat beni teselli etmeye çalışarak omzuma eliyle kavradıktan sonra yavaşça yanıtıma oturdu.

"Bir şey çıkmaz ki en iyi ihtimalle adamlarından biri üstlenir. Bir gün bile ceza alınmadan kurtulur."

"Allah kahretsin! Benim yüzümden! Bize yardım etmesini istemeseydik bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Azra... Kendini suçlama güzelim."

"Hayır! Benim yüzümden oldu!"

Arat'ın boynuna gömdüğüm yüzümü utana sıkıla karşımdaki kadına çevirdim. Benim bakışlarımdaki özrü anlamış gibi konuşmaya başladı.

"Senin bir günahın yok bacım. Bin defa dedim Yavuz'a o adamdan uzak dur diye. Beni hiç dinlemedi."

Bir yandan Yavuz'a sitem ederken diğer yandan ağlamaya devam ediyordu.

"Ne olacak şimdi? Değdi mi o adamın pis işlerini yapmaya? Benim kızım daha üç yaşında. Ben ne yaparım? Kime sığınırım?"

Oturduğum yerden kalkıp yanına gittim ve ellerini tuttum.

"Biz varız. Merak etme sen..."

Teminat isteyen bakışlarını Arat'a çevirdim.

"Tabii ki bize sığınacaksın. Kocan benim karımı korurken öldü. Ben onun karısını, çocuğunu ortada bırakır mıyım? Bize yakışmaz bunu yapmak."

Kadın gözyaşları içerisinde Arat'a teşekkür ederken kucakındaki her şeyden habersiz uyuyan küçük kıza baktım. Ben en azından on beş senemi annemle ve babamla geçirmiştım. Oysa bu minik beden belki babasını hatırlamayacaktı. Belki de onu sadece fotoğraflardan bilecekti.

İşte o an aklıma yine babam gelmişti. Bana bıraktığı mektubu okumak öylesine ağır geliyordu ki... İçinde yazılanları deli gibi merak etsem de babamdan sonsuza dek nefret etmekten korkuyordum.

Arat'ın yardımıyla tekrar ayağa kalktığımda bir elini belime dolayıp Buğra'ya döndü.

"Tuğba'yı al evine götür. Ne ihtiyacı varsa halledin. Kapısına da adanılardan birini dik. Bundan sonra bizim korumamız altında olacak."

Arat cümlesini bitirdiğinde Buğra başını olumlu yönde sallarken ismini yeni öğrendiğim acılı kadın ayağa fırlayıp Arat'ın elini ellerinin arasına hapsedti.

"Allah senden razı olsun."

"Ne demek, sen de kızın da bundan sonra bize emanetsiniz."

Odadan ayrıldığımızda nemli gözlerimle koridorda ilerlemeye başladım. Birden midemden yükselen acımsı tatla kendimi son anda ruvalete atabildim. Ancak kapıyı kapatamadan Arat da benim ardından girmişti.

Saçlarını tek eliyle toplayıp alnımı okşarken yanımdan gitmesi için itecek gücü bile bulamamıştım kendimde.

Yüzümü yıkadıktan sonra soğuk suyla ıslattığım elimi enseme bastırıp biraz olsun rahatlamaya çalıştım.

"İyi misin?"

Arat'ın telaşlı çıkan sesine nazaran son derece rahat bir şekilde başımı salladım.

"Stresten oldu sanırım."

"Sen her zaman böyleydin. Üniversite sınavına girmeden önce de neredeyse on beş dakikada bir kusmuştun."

Kum Taneleri

Arat haklıydı. Ne zaman stres yapsam sonu lavaboda bitiyordu.

"İyiysen gidelim artık. Dinlen biraz."

İtiraz etmeden Arat'ın bana uzattığı elini tuttum. Danışmanın öbünden geçerken Derya'yla göz göze geldik.

Bizi görünce hızla ayağa fırladı.

"İyi günler efendim."

Arat cevap vermek yerine sadece başını sallamış, ben de girdiğimi kolundan destek alarak yürümeye devam etmiştim.

Eve gelene kadar yolda neredeyse iki kere daha kusmuştum. Bu lanet şey de böyle bir başlıyor ve beni kısıkaına alıyordu. Midemde artık bir şey kalmadığı için sadece boş boş öğürüyordum.

Sonunda eve ulaştığımızda Gülay teyze hâlâ evdeydi. Beni görünce panikle bir iki adım geri attı.

"Ne oldu kızım sana? Betin benzin atmış. Bembeyaz kalmış suratın."

"İyiyim ben Gülay teyze merak etme."

"Yok kızım iyi görünüyorsun. Hasta falan mısın?"

Ben nasıl diyeyim şimdi sana benim yüzümden bir insan canından oldu, o da yetmezmiş gibi minicik bebeği ve karısı kimsesiz kaldı diye.

"Üşürüm herhâlde. Merak etme biraz dinlensem geçer." diye yalan söyledim.

"Ben hemen sana nane limon kaynatayım. İyi gelir midene."

Daha fazla konuşacak gücü kendimde bulamadığım için sadece başımı sallamakla yetindim. Arat'ın elini belimde hissedince ağır adımlarla odaya çıktım.

Arat beni yatağa oturtuktan sonra birkaç saniye yanımdan ayrılıp geri geldiğinde elinde pijamalarımın durduğunu fark ettim.

"Azra, üzerini değiştirmen lazın."

"Hiç hâlim yok."

"Olmaz ana güzelim. Böyle rahatsız kıyafetlerle yatma."

Kaçışım olmadığını anladıktan sonra yatakta oturur pozisyona geldim.

Arat üzerimdeki elbiseyi tek hamlede çıkardıktan sonra cindeki pijamaları aheste aheste giydirmişti.

Son olarak dudaklarını alıma bastırıp soğuk yorganın altına girmeme yardımcı oldu. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından kapının

tıklanılmasıyla bakışlarını kapıya çevirdim.

"Müsait misiniz? Girebilir miyim?"

"Gel Gülay teyze, müsaidiz."

Kapı yavaşça aralanırken Gülay teyze elindeki bardakla odaya girdiğinde nane kokusu saniyeler içerisinde bütün odayı sardı. Elime aldığım bardağı yavaşça dudaklarıma götürdüm. İlk sıvı mideme indiğinde rahatlama hisseyle kendimi yatağa geri bıraktım.

"Birazdan iyi eder o seni."

"Teşekkür ederim."

Gülay teyze odadan çıktığında Arat'ın kolundan tutup ketdi yanına çektim. Yanıma uzandığında ihtiyaçla göğsüne sokulup gözyaşlarımın gömleğini ıslatmasına izin vermiştim. O da elini saçlarıma atmış yavaş yavaş oksuyordu.

"Benim yüzümden daha kaç insan ölecek?"

Arat sorduğum soru karşısında sessiz kalırken başımı göğsüne iyice bastırdım.

"Belki de... Beni vermélisin ona."

Tek hamlede beni kendinden uzaklaştırıp ölkeyle gözlerimin içine baktı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Dayanamıyorum artık anlamıyor musun? Benim yüzümden kim bilir daha kaç kişi öldü. Onların ailesini bir düşünsene. Arkalarında bıraktıkları küçücük çocukları, kimsesiz kadınları... Belki de benim kendi isteğimle o adama gitmem en doğrusu."

"Azra!"

"Kızma bana... Biliyor musun bugün o kadının yerine sadece bir an için kendimi koydum. Sana bir şey olmuş olsaydı, Tuğba'yı korumak için ölmüş olsaydın... Ben onun kadar güçlü olamazdım."

"Her ne olursa olsun, bir daha asla ağzından bunları duymayacağım Azra! Sen onların arkasında bıraktıklarını düşünüyorsun. Peki ya ben? Beni hiç düşündün mü? Sen gidersen, sana bir şey olursa ben ne yaparım?"

Haklıydı, ne diyebilirdim ki?

"Söz ver bana Azra. Asla böyle saçma bir şey yapmayacaksın."

Başımı olumlu yönde sallarken belli belirsiz bir fısıltı döküldü dudaklarımdan.

Kum Taneleri

"Söz..."

Beni tekrar göğsüne çekti ve ben de daha fazla açık tutamadığım gözlerimin kapanmasına engel olamadım.

Gözlerimi hafifçe araladığımda Esra'nın odaya girmiş olduğunu fark ettim.

"Azra, iyi misin güzelim?"

"Evet. Arat nerede?"

"Buğra'yla aşağıdalar."

"Anladım."

"Ben bir lavaboya gireyim. Sen de kalk biraz. Yemek hazırladım."

Başımı olumlu yönde salladıktan sonra Esra'nın ardından ayağa kalkıp üzerimdekileri değiştirdim. Esra'nın hâlâ lavabodan çıkmamış olmasıyla kapısını hafifçe tıklattım.

"Sen in. Ben geliyorum hemen."

Esra'yı sorgulamadan odadan çıkıp aşağı indim. Buğra ve Arat koltukta oturmuş birbirlerine üzgün gözlerle bakıyorlardı.

Benim geldiğimi görünce Buğra kenara doğru kayıp aralarına oturmam için bana yer açtı.

"Tuğba nasıl?"

Rüyamda bile onları görmüştüm. Kucağındaki kızıyla hana doğru yaklaşıp acıyla gözlerimin içine bakmıştı.

"İyi. Yeni evine yerleştirdik. İhtiyaçlarını karşıladık. Kapısında da bizim adamlardan biri bekliyor."

Aldığım cevaplar karşısında yine sadece başımı salladım.

"Sen nasılsın?"

Arat'ın sorusuna karşılık benim bile zor duyabileceğim bir şekilde, "İyiyim." diyebildim. Kolunu omzuma atıp beni kendine çektiğinde sorgulamadan başımı göğsüne yasladım.

"Barış ve Umud nerede? Uzun zamandır görmüyorum."

"Bir iş için şehir dışındalar." dedi Buğra sorduğum soruya karşılık olarak.

"Sence ikisini bir arada göndermek ne kadar mantıklıydı?"

Arat dalga geçer gibi Buğra'ya baktı.

"Valla bu konuda ben de çok endişeliyim de neyse ki Umud'a göre Barış biraz daha oturaklı."

Buğra'nın söylediğine gülümserken Esra telaşla aşağı indi.

"Ne oldu?"

"Hiç, yok bir şey."

Bana cevap verirken bir yandan da Buğra'ya kaş göz işareti yapıyordu.

"Ne oldu ya?"

"Ya sen bi' gelsene!"

Bize bakıp zoraki bir tebessümde bulunduktan sonra Buğra'yı koltundan tutup mutfığa çekti. Arat onların ardından ayaklanınca merakla yüzüne baktım.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Üzerimi değiştireceğim."

Arat da gittikten sonra salonda yalnız kalmıştım. Yalnızlık beni yine sabah olanları düşünmeye ittiğinden dolayı boş kalmamak için televizyonu açtım.

Kendime uygun bir film bulduğunda bütün ilgimi televizyona yönelterek aklımı boşaltmaya çalıştım.

Aradan geçen birkaç dakikanın ardından Arat yanıma döndüğünde sırıyordu.

"Hayırdır? Altın falan mı buldun?"

"Yoo." dediğinde hâlâ sırıyordu. "Azra..."

"Efendim canım?"

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Bir süre düşündüm. Arat'a söylemem gereken ve benim unuttuğum bir şey var mıydı ki? Ah tabi ya!

"Evet var."

Arat heyecanla bana döndü.

"Ya şey..."

"Çekinme kızım söyle işte pat diye."

"Ama yani ne bileyim evli olsak bile utanıyorum ben."

"Azra saçmalama sevgilim. Neden utanacaksın ki? Söyle hadi."

"İyi söylüyorsun o zaman."

Arat tekrar heyecanla oturduğu yerde kıpırdandı.

"Benim okul taksitim vardı ya, işte bu ay ödenmemiş." dedim mahcup bir ifadeyle yüzüne bakarak.

"Bu mıydı?"

"Evet, ne söyleme mi bekliyordun ki?"

Kum Taneleri

"İliç. Yani ama bak bir şey söylemek istersen çekinme olur mu?"

"Tamam."

Allah Allah nesi var bu adamın?

Esra ve Buğra tekrar içeri girdiğinde konu dağılmıştı.

"Hayırdır?"

Buğra biraz gergin gibi görünse de Esra'ya bakıp gülümsedi.

"Yok bir şey. İyiyiz yani."

Esra da belli belirsiz başını salladı. İkisi de koltuklara yerleştikten sonra sessizlik içerisinde herkes benim açlığım filmi izliyordu.

Arat'ı arada bir sırtarak yüzüme bakarken yakalıyordum. Her defasında yok bir şey deyip beni kendine doğru çekiyordu. Bir ara yanımdan kalktı ve birkaç dakika sonra yemek doldurduğu tabağı kucığına bıraktı.

"Beline yastık ister misin prenses?"

Arat'm sorduğu soruya anlam veremeyerek yüzüne baktım.

"Ya da battaniye falan getireyim mi? Üşümüşsündür belki."

"Sevgilim sen iyi misin?"

Buğra ve Esra sırtarak bize baktıktan sonra Esra dayamayacağım kadar alçak sesle Buğra'ya bir şeyler söyledikten sonra gülmece başladılar.

"Ya siz iyi misiniz?" Arat durup durup sırtıyor. Siz de bir garipsiniz."

"Valla Arat'a ne olduğuyla ilgili bir fikrimiz yok ama biz iyiyiz."

Arat'ın garip sırtışları eşliğinde film bitmişti. Buğra ve Esra geç olduğunu söyleyerek gittikten sonra Arat'la baş başa kaldık.

"Azra."

"Söyle hayatım."

"Diyorum ki eve barmaktan köpek falan mı sahiplensek?"

"O nereden çıktı Arat?"

"Ne var işte çocuğumuza arkadaş olur."

"Çocuk?"

"Eninde sonunda bir çocuğumuz olacak öyle değil mi? Hem arkadaş gibi birlikte büyürler."

"Yani, aslında mantıklı. Ben de hep bir köpeğim olsun istemişim."

"Tamam, o zaman yarın okuldan sonra gidip bakalım."

Yok, bu adamda var bir şey! Tam Arat'a dönüp *aralık neyin olduğunu söyle*, diyeceğim sırada telefonum çaldı.

"Esra arıyor." dedim şaşırarak.

"Bir şey unuttular herhâlde."

Telefonu açıp kulağıma dayadım.

"Efendim Esracığım?"

"Azra benim sana bir şey söylemem lazım."

"Dinliyorum."

"Arat yanında mı?"

"Evet." dedim Arat'a bakarak.

"Yanından uzaklaş o zaman."

Arat'a elimle *geleceğim* diye işaret ettikten sonra dikkat çekmemeye çalışarak yavaş adımlarla mutfığa girdim.

"Tamam, yalnızım söyle şimdi."

"Şimdi bak sana bir haber vereceğim ancak iyi bir haber mi kötü bir haber mi bunu ben de bilmiyorum."

"Esra beni korkutma da söyle."

"Hım... Şey... Sanırım hala oluyorsun."

"Ne?" Fazla yüksek sesle bağırdığımı fark edip sesimi alçalttım. "Ne diyorsun sen kızım?"

"Hamileyim diyorum Azra!"

"O kadarını anladım da ne bok yiyeceksin şimdi?"

Esra cevap vermek üzereyken aklıma gelen soruyla tekrar konuşmaya başladım.

"Buğra'nın haberi var mı?"

"Evet..."

"Nasıl karşıladı?"

"Zaten şüpheleniyorduk. Çok da sürpriz olmadı yani."

"Anladım. Eee ne olacak şimdi?"

"Azra sen rol mîl çalışıyorsun?"

"O ne demek be?"

"Normalde böyle aradı ardına soruları ben sorarım, sana ne oluyor diyorum."

"Ol! Esra bırak şimdi dalga geçmeyi. Ne yapacaksın onu düşün."

"Zaten evlenmeyi düşünüyorduk. Bu durumda tarihi biraz erkene alacağız."

"Doğuracağın diyorsun yani?"

"Tabii ki doğuracağım Azra. Ben çocuk falan aldıramam. Bebeğimi

Kum Taneleri

öldüremem."

"Aman tamamen dramstın yani. Sanki ben bebeğimi öldürebilirim. Bu konuya tamamen karşıyım. Asla çocuğumu alıramam."

"Neyse ne işte ya! Sonuç olarak ben doğuruyorum sen de hala oluyorsun."

"İyi be ne kızılıyorsun? Anladık. Doğuracağız mübarek olsun."

"Doğuracağız derken? Ben doğuruyorum kızım sana ne oluyor? Yoksa... Sen de mi?"

Esra'ya cevap vermek için ağzımı açtığım sırada kapının pervazına yaslanmış benı izleyen Arat'ı gördüm

"Esra ben ararım sonra seni."

Neden panik yaptysam, onu da anlamadım!

"Hayatını." dedim yüzüme yalandan bir gülümseme yerleştirerek.

"Ne diyor Esra?"

"Hiç, hiçbir şey."

"Peki. Ama bak bana bir şey--"

"Sana söylemek istediğim bir şey yok. Ne bu akşarıdan beri doladın diline 'Söylemek istediğim bir şey olursa çekinme.' deyip duruyorsun."

Arat sessiz kaldığında sorumu yenilemek yerine bir iki adımda yanın ulaştım.

"Bir problem mi var?"

Başını olumsuz yönde salladıktan sonra elimi sıkıca kavrayıp peşinden merdivenlere doğru sürükledi.

"Uykum geldi benim."

Odaya çıktığımızda hemen üzerimi değiştirip Arat'ın yanına uzandım.

"Arat."

"Söyle güzelim."

"Bir ara Tuğba'nın yanına gidelim mi?"

"Olur gidelim."

"Sence bize kızgın mıdır?"

"Benim anladığım kadıyla bizden çok Yavuz'a kızgın."

"Ben anlamıyorum. Yani insanın korunması gereken bir ailesi varken neden böyle tehlikeli işlere bulaşır ki?"

"Biz bunu anlayamayız. İnsanlar o kadar ağır şartlar altında yaşamaya çalışıyor ki çaresizlik bazen böyle kötü işler yapmaya zorluyor insanı."

"Peki sen?"

"Ben ne?"

"Senin de karanlık bir yanın var mı?"

Sorduğum soru karşısında cevapsız kalması beni tedirgin etmişti.

"Arat?"

"Boş ver konuşmayalım bunları." dedi kollarını vücuduma dolayıp beni kendine çekerek.

Sanırım bu sorunun cevabı benim hoşuma gitmeyecekti. O yüzden Arat sessiz kaldığında ben de üstelenmek istememiştim. Bugün olanları düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapatıp yanı başımda duran güven hissiine dört elle sarıldım.

Arat sabahıtan beri neredeyse dört kez arayıp nasıl olduğumu sormuştu. Ben bu adamı ciddi anlamıyorum. Neyi vardı dünden beri?

"Yine arıyor!" dedim bıkkınlıkla gözlerimi devirecek.

Esra benimle alay eder gibi gülümserken koluna hafifçe vurup telefonu açtı.

"Efendim?"

"Azra. İyisin değil mi?"

"En son aradığından bu yana geçen yarım saatte hâlâ iyiyim."

"Dalga geçme benimle. Dikkat et kendine. İlava soğuk üşürsün."

"Tamam hayatım, merak etme."

"Bak öyle bahçede oturup kalma. Üşüdüğünün farkına bile varamadan hasta olursun."

"Tamam."

Benimle ilgilenmesi hoşuma gitse de artık iyice sıkılmaya başlamıştım. Telefonu kapatıp masanın üzerine koyduktan sonra tekrar Esra'ya döndüm.

"Eee anlat bakalım şu işi adam akıllı."

"Valla anlatacak bir şey yok. Hamileyim ve kesinlikle aldırmanı düşünmüyorum."

"Onu anladık. Sizinkilere ne diyeceksin?"

"Annem Buğra'yı zaten biliyor. Bu akşam bizi yemeğe gelecek. Resmi olarak babamla da tanışacaklar."

"Evleneceğinizi bu akşam ıttı söyleyeceksiniz?"

Elindeki elmadan bir ısırık aldıktan sonra başını olumlu yönde salladı.

"Anladım. Peki, zamanından önce doğum yapınca şüphelenmeyecekler

mi?"

"Erken doğum falan sallayacağım artık bir şeyler."

"Ciddi ciddi hala oluyorum yani?"

"Ay evet Azra! Sabahtan beri durup durup aynı şeyleri tekrarlıyorsun. Hala olacaksın kendini buna alıştırsan iyi edersin."

"Başların senin hormonlarına ha! Bağırıp durma!"

Ben bunu şaka olsun diye söylesem de sanırım Esra ciddi olarak algılamıştı. Dudaklarının titremeye başladığını görünce telaşla ayağa kalkıp yanına oturdum.

"Kızım saçmalama! Sakın ağlayayım falan deme! Valla şaka yaptım."

Esra burnunu çektikten sonra gülümseyen gözlerle bana baktı.

"Tamam, önemli değil."

"Şu an ciddi anlamda Buğra'ya acıdım. Dokuz ay sen böyle çekilmezsin."

"Çekceksiniz artık yapacak bir şey yok. Çocuğu sevmeye gelince seviyorsanız ön hazırlık aşamalarını da benimle birlikte çekeceksiniz."

"Tamam Bayan Agresif bir şey demedik. Senin dersin var mı başka?"

"Yok bitti."

"Tamam o zaman kalk gidiyoruz."

Şaşkın bir ifadeyle yüzüne baktı.

"Nereye?"

"Nereye olacak alışverişe gidiyoruz Esra. Kalk hadi."

Esra'yı zorla oturduğu yerden kaldırdıktan sonra çantamı koluma asıp okuldan çıktım. Korumalar her zaman olduğu gibi kapının önünde bekliyordu.

"Eve mi gidiyoruz Azra Hanım?"

"Hayır, alışveriş merkezine gideceğiz."

Esra'yla beraber arabaya bindik.

"Azra daha gerek yok ki alışverişe. Cinsiyeti bile belli değil."

"Öyle alışveriş değil bu Esra. Bebeklerle ilgili hiçbirimizin bilgisi yok. Bu konuyla ilgili dergi ve kitap alacağız."

"Dergi? Kitap?"

"Esra hamilelik dergisi."

"Tamam anladım."

Korumalardan biri arkasına dönüp "Hayırlı olsun." dediğinde Esra sessiz kahrken tehriklerini ben kabul ettim.

"Teşekkürler."

Alışveriş merkezinin önüne geldiğimizde arabadan inip yavaş adımlarla içeri yöneldik.

"Eee, nereden başlıyoruz?"

"Şurada kitapçı olması lazım. Orada istediğimiz dergileri bulabiliriz."

Birkaç mağaza ilerideki kitapçıya girip hemen bebekler ve hamilelikle ilgili kitapların bulunduğu reyna ilerledim.

Birkaç tane kitabı karıştırdıktan sonra bir tanesini elim'e aldım.

"Al bak bu işimize yarayabilir."

Elimdeki kitap ilk kez doğum yapacak anne adaylarıyla ilgiliydi. Esra ilgiyle elindeki kitabı karıştırırken birkaç tane daha kitap alıp incelemeye başladım.

Kitap kapağındaki bebek fotoğraflarını görünce insanın çocuk yapası geliyor. O kadar sevimliler ki.

Kendine gel Azra! O çocuk sadece kitap kapağında durup sana bakmayacak. Daha kaç yaşındasın, ne çocuğu?

Telefonum çalmaya başladığı sırada elimi cebime atıp telefonu aldım.

"Azra bak burada da doğumla ilgili kitaplar var. Bunlar da işimize yarayabilir."

Esra'ya cevap vermek için döndüğüm sırada telefonu çoktan açmış olduğumu fark ettim.

"Sen bak onlara ben Arat'la konuşup geliyorum."

Mağazadan çıkıp telefonu kulağıma dayadım.

"Efendim hayatım?"

"Azra neredesin güzelim?"

"Esra'yla beraber kitapçıya geldik."

"Anladım. Geleyim mi bende?"

"Hayatım sen iyi misin?"

"Evet, neden kı?"

"Yani işini gücünü bırakıp buraya benimle kitap bakmaya mı geleceksin?"

"Bunda garip olan kısım ne onu anlamadım ben."

"Yani sen sevmezsin ki böyle şeyleri. İki gündür çok garip davranıyorsun."

"Tamam Azra. Bir şey demedim farz et. Hadi dön Esra'nın yanına."

Surauma kapanan telefona şaşkınlıkla baktıktan sonra Esra'nın yanı-

Kıym Taneleri

na geri döndüm.

“Yine ne diyor seninki?”

“Aman ne bileyim? Bir garip bu aralar. Ben de geleyim sizinle kitap bakayım falan dedi.”

Esra da benim gibi şaşmıştı.

“Bu saatte? Arat işi gücü bırakıp burada bizimle hamilelik dergilerine mi bakacak?”

“Ne bileyim işte bir anlasam derdinin ne olduğunu. Dün de bana köpek alalım dedi. Çocuğumuzla beraber büyümüş. Sanki hamile olan sen değilsin de benim.”

Esra bir süre yüzüne bakıktan sonra bir şey hatırlamış gibi yüzü gerildi.

“Azra!”

“Ne! Ne oldu? Bir yerin falan mı ağrıyor?”

“Yok, yok öyle bir şey değil bu.”

“Ne oldu o zaman?”

“Ben dün gebelik testini sizin evde yaptım. Aşağıda rahat olamam diye sizin odadaki lavaboyu kullandım.

“Ve?”

“Şey, testi lavaboda unutmuş olabilirim. Yani o kadar çok panikledim ki çift çizgi görünce.”

“Senin arkandan da Arat üzerini değiştirmek için odaya çıkmıştı.”

İkimiz de şaşkın bir ifadeyle birbirimize bakıktan sonra söylemeye korktuğum şeyi sözcüklere döktüm.

“Esra korkarım ki Arat beni hamile zannediyor.”

“Ben de şu an tam olarak onu düşünüyorum.”

“Yani dünden beri etrafımda pervane oldu adam yastık, battaniye diye. Sabahtan beri yarım saate bir arıyor. Ben nasıl düşünemedim bunu ya?”

“Tamam, sakın ol. Eve gidince münasip bir dille anlattırın.”

“Söylemesi kolay tabii. Sen onu akşam bir görseydin. Her zamankinden farklıydı. Yani normal zamanda yatınca eli ayağı rahat durmazdı. Dün gece hiç öyle değildi. Sabah da bana zorla süt içirdi.”

“Adam heveslenmiş o zaman. Ne yapacaksın? Yapacak bir şey yok. Bir an önce hamile kalmaya bak. Ay ne güzel beraber doğururuz.”

“Esra, saçmalama! Ne doğurması ya?”

"Azra senin çocuk yapmakla ilgili bir problemin mi var?"

Aslında bunu daha önce bir kere daha düşünmüştü. Arat bana senden harika bir anne olur dediğinde içimi ciddi bir korku kaplamıştı.

"Sanırım."

"Tamam, gel hadi şunları ödeyip çıkalım. Sonra birer kahve içip senin şu durumunu konuşuruz."

Başımı olumlu yönde salladıktan sonra Esra'nın taşınmasına izin vermeden kitapları alıp kasaya yöneldim.

"Anlat bakalım şimdi. Neden korkuyorsun sen?"

"Bilmiyorum." dedim önümdeki kahveden bir yudum alarak.

"Bak dün o testin pozitif çıktığını görünce içimi inanılmaz bir panik kapladı. Ancak Buğra'yla konuşurken bana ne dedi biliyor musun? 'O ikimizden bir parça. Ben de henüz baba olmaya hazır değilim ancak o bizim bir parçamız. Korkma, yalnız değilsin.' dedi."

Yanağından süzülen bir damla gözyaşını silip tekrar Esra'ya döndüm.

"Sanırım ben o bebeği ailesiz bırakmaktan korkuyorum Esra. Yani benim durumumu biliyorsun. Peşimdeki onca adama rağmen ben nasıl gönül rahatlığıyla hamile kalmayı isteyebilirim ki? Sağlıklı bir şekilde onu doğurmuş olsam bile, ya yarın öbür gün bana ya da Arat'a bir şey olursa? Bu o çocuğa haksızlık değil mi?"

Esra başını önüne eğip bir süre düşündükten sonra kararlı bir ifadeyle gözlerimin içine baktı.

"Bu korkuyla yaşanmaz. Benim ya da Buğra'nın başında böyle bir bela olmaması bize bir şey olmayacağı anlamına gelmez kı."

"Öyle ama bilmiyorum. Yani çocuk benim için sorumluluk demek. Elbette güzel yanları da var ancak ben şu an için hazır değilim. En iyisi akşam oturup Arat'la konuşmak."

"Tamam, ama bak benim hamile olduğumu söyleme tamam mı?"

Bu saçma isteğine karşılık dönüp Esra'ya baktım.

"Neden?"

"Utaniyorum kızım. Ne o öyle bir şey yaptık der gibi."

"İyi tamam söylemeyeyini de o testin bana ait olmadığını nasıl açıklayacağım?"

"Bilmiyorum. Benim değil de. Arkadaşım yapmış de."

Kum Taneleri

"Esra şu an saçmaladığının farkında mısın ya? Çocuk mu bu? Koskoca adam inandır mı hiç bu dediklerine?"

"Ya tamam ama çok zor durumda kalmadığın sürece söyleme işte."

"Peki."

Günün geri kalanını bunu Arat'a nasıl anlatacağımı düşünerek geçirmiştim. Aslında çocuk sahibi olmak fena bir fikir gibi görünmese de yine de korkuyordum.

Esra'yı bıraktıktan kısa bir süre sonra kendi evimin önüne ulaştım. Esra elindeki dergileri ailesine açıklayamayacağı için mecburen ben almıştım hepsini.

Kapıdan içeri girer girmez Gülay teyze karşıladı beni.

"Kızım hoş geldin."

"Hoş buldum."

"Azra o elindekiler ne yavrum? Yoksa sen?"

"Ay yok yok ben değil. Bir arkadaşımın bunlar."

"Çekinme yavrum. Ne var bunda çekinecek? Korumalar konuşurken duydum zaten."

Gözlerimi kısarken şaşkın bir ifadeyle Gülay teyzenin söylediklerini tekrarladım.

"Korumalar neyi konuşurken ne duydun? Anlamadım ben."

"Kızım hamileymişsin işte."

"Yapma Gülay teyze Allah aşkına ya sen de mi?"

"Değil misin?"

"Hayır değilim tabii ki."

"Ben de onlardan öyle duyunca bir de sabah Arat Bey etrafına pervane olup sana zorla süt içirince sanmıştım ki..."

"Yok, hamile falan değilim. Hepsi sadece bir yanlış anlaşılma. Ayrıca ben daha kaç yaşındayım ne hamileliği. İstemiyorum çocuk falan."

Gülay teyzenin kaşı gözü ayrı oynarken ne demek istediğini anlamamış bir şekilde yüzüne bakıyordum.

"Azra..."

İşte o an arkamda Arat'ın olduğunu fark ettim. Gülay teyze saniyeler içinde ortadan kayboldu ve Arat'la mutfakta yalnız kaldım.

"Bak konuşmanın ne kadarını duydun bilmiyorum ancak..."

"Duymam gerektiği kadarını duydum! O da bana yetti."

Öfkeyle gözlerimin içine bakarken birden bakıştarını elimdeki

dergilere yöneltti.

"Madem hamile değilsin ve benden bir çocuğunun olmasına bu kadar karşısın ne bu elindekiler!"

"O nasıl söz ya! Senden bir çocuğunun olmasını istememem söz konusu bile olamaz."

"Duydum az önce Azra! Çocuk falan istemiyorum ben dedin. Aldır-
dın mı yoksa?"

"Yok artık daha neler!"

"Azra böyle yanlış anlaşılma mı olur? Odaya çıktığımda lavaboda gebelik testi gördüm. Sonra seni Esra'yla konuşurken duydum. Bebeğimi aldırمام gibi şeyler söylüyordun. Bugün seni aradığımda telefonu yanlışlıkla açtığımda Esra şana doğumla ilgili bir dergi için sesleniyordu. Son olarak da elinde bu dergilerle çıkıp geliyorsun. Bu nasıl bir yanlış anlaşılma?"

Üzgünüm Esra ama Arat'a söylemek zorundayım.

"Bunların hepsi bir yanlış anlaşılmadan ibaret çünkü..." Derin bir nefes alıp devam ettim. "Çünkü hamile olan ben değilim, Esra."

"Esra?"

"Evet."

"Daha inandırıcı bir yalan uydurabilirdin. Söylemen gereken tek şey şu; *senden bir çocuğum olmasını istemiyorum.*" dedi ve arkasını dönüp gitti.

Nasıl böyle bir düşünceye kapılabilir? Ben bu hayatta ondan daha fazla bir şey istemedim ki onun çocuğunu neden istemeyeyim? Eğer ki bir gün çocuğum olacaksa bu kesinlikle Arat'tan olmalıydı. Bunun aksini düşünmek bile saçmalık.

Hızla mutfaktan çıkıp Arat'ın ardından odaya girdim. Sinirle üzerindeki tişörtü çıkartmış elinin arasında sıkıyordu.

Yavaşça yanına yaklaşıp elimi koluna koydum.

"Arat..."

Kolunu elimden çekmedi ancak herhangi bir şey de söylemedi. Elim i yavaşça çekip önüne geçtim.

"Bana bakar mısın?"

Öfkeden laciverte dönmüş gözlerini çekinmeden gözlerime dikti.

Bir an için korkacak gibi olsam da şu an tek önceliğim onu kendime inandırmaktı.

Kum Taneleri

"Ben hayatımda hiçbir şeyi senden daha fazla istemedim. Benim şu anda çocuk istemememi neden kendinle bağdaştırdın anlayamıyorum."

Bir süre sessiz kalıp elimi yanağına koyduktan sonra devam ettim.

"Eğer çocuğum olacaksa bu senden başkasıyla olmaz zaten. Neye bu kadar kınkıldığını bilmiyorum ama ben sana yalan söylemedim. Esra gerçekten hamile."

Bakışları yavaş yavaş yumuşarken ben hâlâ gözlerinin içine bakıyordum.

"Sen yine de bir çocuğumuz olmasını istemiyorsun."

"Haklısın ama şu an için istemiyorum. Sonuçta daha yaşıam küçük."

"Hayır Azra, başka bir şey var ve sen bana söylemiyorsun."

İçindeki korkulardan Arat'a bahsetmeli miydim? Ya o zaman bu yaşadığım hayattan, onun yanında olmaktan memnun olmadığımı düşünürse? Gözyaşlarım akmaya başladığında konuşmak için bir müddet daha bekledim.

"Korkuyorum... Ya ona bir şey olursa? Beni öldürmek isteyen adamlar ya ona zarar verirse?"

Yüzünde öfkeden eser kalmadığı sırada kollarını vücuduma sarıp başımı göğsüne bastırdı.

"Asla size bir şey olmasına izin vermem."

Hiçbir şey söylemeden uzunca bir süre ağlamama izin verdikten sonra tekrar kollarımdan kavrayıp yüzüme baktı

"Peki ya şu an hamileysen ve haberin yoksa? O zaman ne olacak?"

Korkuyla gözlerinin içine baktım. O sırada aklımdan regl günümü geçiriyordum. Kahretsin neredeyse bir hafta gecikmişti.

"Dün yanıma geldiğinde baygındın. Eve gidene kadar da yolda neredeyse üç defa kustun."

Arat'ın söylediklerini dinlerken gözlerim korkuyla ırıştı.

"Ne oldu?"

"Gecikti..." diyebildim sadece.

"Ne gecikti?"

"Şey işte... Bir hafta önce gelmesi gerekiyordu."

"Anladım. O zaman ben şey yapayım... Ne yapayım? Gridip eczaneden test alayım."

Arat'ın bu şaşkın haline içimden gülmek gelse de şu an hissettiğim tek şey endişeydi. Kollarımdan tutup yatağa oturtuktan sonra tişörtünü

üzerine geçirip ok gibi fırlayıp gitti.

Ellerimi başımın arasına alıp öne doğru eğildim.

Ya Arat'ın dediği gibi hamileysem? O zaman ne olacaktı? Ben bir cana kıyamam ki. Peki ya doğurursam? Okul? Başımı iki yana salladım. Hamile olsam hissederdim. Muhakkak hissederdim.

Bir kere göğüslerimin şişmesi ve sertleşmesi gerekirdi. Elimi korkuyla göğsüme atıp yokladım. Evet, sertti ancak herhangi bir şişine yoktu. Hem ayrıca kasıklarım da hafif bir sancı olması gerekiyordu.

Bir yandan kendimi kontrol ederken diğer yandan da sakinleşmeye çalışıyordum. Aradan geçen yarım saatte olabilecekler üzerinde kafa patlatırken sonunda hızla odanın kapısı açıldı ve Arat içeri girdi. Elindeki torbayı bana uzatırken heyecanlı gibiydi.

Onun bu çocuğu istediğini biliyordum ancak ben yapamazdım.

Sessizce elindeki testi alıp lavaboya girdim. Talimatları teker teker uyguladıktan sonra beklemeye başladım.

Çift çizgi olursa pozitif, tek çizgide kalırsa negatif.

İçimde çok ufak bir parçam çift çizgi-görmeyi istese de diğer yanım derhâl onu susturuyordu.

Kolumdaki saati son kez kontrol ettiğimde içimden ona kadar sayıp korkuyla elimdeki teste baktım.

24. Bölüm

Elindeki testi çöp kutusuna atıp lavabodan çıktım. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bir yanım oturup ağlamak isterken diğer yanım mutluluktan havalara uçmak istiyordu.

Yatağa oturmuş heyecanlı beni bekleyen Arat'ın yanına yavaş adımlarla ilerledim.

“Sonuç?”

O merakla benim gözlerime bakarken hâlâ ne hissedeceğimi bilmiyordum. Sessizce yanına oturdum ve gözlerinin içine baktım.

“Azra sana diyorum. Sonuç ne?”

Derin bir nefes aldıktan sonra sesimi normal düzeyde tutmaya çalışarak cevap verdim.

“Negatif... Hamile değilim.”

“Öyle mi? Ne mutlu sana...”

Hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp gitti. Benimi bu sonuçtan mutlu olduğumu da nereden çıkardı? Ben çocuğumuzun olmasını istemiyor değilim ki...

Arat odadan çıkuktan sonra yavaşça yatağa uzanıp bacaklarını kendine çekti.

Neden bu kadar acımasızca tepkiler verdiğini anlamıyordum. Ben bile daha ne hissettiğimi bilmezken o nasıl olur da benim mutlu olduğumu söyleyebilirdi? Testin sonucunu beklerken bile içimde bir yerlerde hamile kalmış olmayı dilemiştim.

Bir süre daha yatağın içinde dönüp durduktan sonra yataktan kalkıp

aşağıya indim.

"Arat nerede?"

Gülay teyze üzgün bir ifadeyle yüzüme bakıp kapıyı işaret etti.

"Bahçeye çıktı."

Adımlarımı kapıya doğru yönlendirdiğim sırada Gülay teyze tekrar seslendi.

"Azra... Kızım iyi misiniz? Ben Arat Bey'i hiç böyle görmedim. Ne bileyim, yıkılmış gibiydi."

"Ben halledeceğim Gülay teyze merak etme."

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Korumalar pür dikkat beni izliyordu.

"Bahçede mi?"

Birkaçı belli belirsiz kafasını salladığında hemen arka tarafa doğru yöneldim.

Arat, hasır koltuğa uzanmış bir elini de başının altına sabitlemişti.

Yanına ulaştığımda koltuğun önüne diz çöküp görüş hizamı Arat'la eşitledim.

"Arat..."

Kapatmış gözlerini açmadan başımı salladı.

"Eak, beni yanlış anlıyorsun."

Birden gözlerini açıp yattığı yerde dik pozisyona geldi.

"Neyi yanlış anlıyorum? Zaten korkuyordun hamile kalmaktan. Test de negatif çıktı. Mutlu ol işte."

"İyi de benim mutlu olduğumu nereden biliyorsun ki?"

"Gözlerinden belli oluyor. O kadar rahat ve düz bir sesle *negatif* dedin ki seni tanımayan bir insan bile buna mutlu olduğunu, beni üzmemek için bu kadar ifadesiz kaldığını anlayabilir."

"Böyle mi düşünüyorsun yani?"

"Başka ne düşünebilirim ki? Sen bana söz hakkı bile tanımıyorsun. Sadece *daha erken* deyip geçiririyorsun. Sana daha önce de bunu ima ettiğimde korkudan betin benzin atmıştı."

"İlâklsın korktun. Korktun ama bu senden çocuğum olmasını istemediğim anlamına gelmez."

"Sonuç olarak hamile değilsin. Mutlu mesut devam et işte hayatına."

Bu kez yanımdan uzaklaşmak yerine başını diğer tarafa çevirdi. Diz çöktüğüm yerden kalkıp yanına oturdum.

Ben onu kendime inandırmak için daha ne diyebilirdim ki? Aramız-

Kum Taneleri

daki sessizlik her geçen dakika büyürken Arat ayağa kalktı ve çok da hızlı olmayan adımlarla eve doğru yürüdü.

Arat'ın yanından ayrılmasından geçen birkaç dakikada sadece sessizce ağlamışımı. Koltuktan aşağı sarkıttığım ayaklarımı kendime doğru çektim ve çenemi dizime yaslayıp kollarımı bacaklarıma sardım.

İçim o kadar daralıyordu ki... Şu an anneme olan özlemim iki kat artmıştı. Eğer o yanımda olmuş olsaydı bana akıl verirdi. Kendimi böyle kötü hissettiğim zamanlarda başımı dizime yasladım. O da saçlarımı okşayıp üzülmememi söylerdi.

Koltuğun yanında hissettiğim hareketlilikle başımı dizlerimden ayırıp kimin geldiğine baktım.

"Kızım hava soğudu, hadi içeri gir artık."

Nemli gözlerimle Gülay teyzeye bakıp bir şey söylemeden oturması için kolundan tuttum. Sorgulamadan yanıma oturduğunda yana doğru yatarak başımı dizlerine yasladım. Bir an için şaşırsa da buna ihtiyacım olduğunu anlayarak ellerini saçıma atıp okşamaya başladı.

"Azra... Bak kuzum aramızda ne gibi bir problem var bilmiyorum, hanginiz haklısınız onu da bilmiyorum ama birbirinizi bu şekilde yıpratmayın. Eğer kendini biraz olsun suçlu hissediyorsan özür dile. Her zaman içe yarar."

Ben suçlu muyum bu konuda? Suçlu olup olmadığını bilmiyorum ancak Arat'ı istemeden de olsa kırmışım bunu biliyorum.

Gülay teyze saçlarımı okşamaya devam ederken Arat'la aramızdaki sorunu anlattım.

Belki de bu onu ilgilendirmezdi, bunları ona anlatmam doğru değildi. Ancak şu an ihtiyacım olan tek şey içimdekileri birilerine anlatmaktı.

Konuşmayı bitirdiğimde Gülay teyze bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Ben anne olduğumda on sekiz yaşındaydım biliyor musun? Hamile olduğumu öğrendiğimde korkudan ne yapacağımı şaşırmıştım. Yaşım o kadar küçüktü ki daha ben kendimi büyüyememişken anne olacaktım. Kızıma hamileliğim boyunca hep bunları, ona nasıl iyi bir anne olabileceğimi düşündüm."

Saçımdaki elleri bir süre durduktan sonra konuşmaya devam etti.

"Ama ne oldu biliyor musun? Onu kucığıma ilk verdikleri anda öyle bir duygu seline kapıldım ki bütün korkum, endişem geçti. O an

isteseler hayatımı onun için feda edebilecek duruma gelmiştim. Demem o ki korkman çok normal. Başında annen yok. Benim yanımda o zaman hiç değilse annem vardı.”

Gözyaşlarını hızla akmaya devam ediyordu.

“Kocana kızma. Arat Bey’in ben bu eve ilk geldiğim zamanki bakışları, tavırları sen geldikten sonra o kadar çok değişti ki... O sert görünümlü adamın içinden sanki küçük bir çocuk çıktı.”

Son söylediğine istem dışı gülümsedim.

“Seni böylesine çok sevmese senden bir çocuğu olması için bu kadar istekli olmazdı. Bu korkularını bir an evvel aşmalısın. Hemen hamile kalmasan da en azından bu konuda istekli olduğunu Arat Bey’e gösterirsen emin ol sana olan tavrı değişecektir. Ancak her şeyden önce senin korkularını aşman gerek.”

Sanırım Gülay teyze haklıydı. Arat bir çocuğumuz olmasını istiyordu ve benim bu konuda kesinlikle yapmam gereken tek şey korkularımı yenmekti.

Bir süre daha saçlarımı okşadıktan sonra kalkmam için hafifçe koluma dokundu.

“Hadi bakalım. Artık evi girme zamanı. Yoksa ikimiz de hasta olacağız.”

Başımı kucağından kaldırıp yüzüne baktım.

“Teşekkür ederim. Gerçekten bunu tecrübeli biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.”

Kucağında duran elini avucumun içine alıp öptüm.

“Ne demek benim güzel kızım. Bu eve geldiğinden beri seni kızımдан farklı görmedim. Sen de beni annen gibi görebilirsin.”

Tekrar teşekkür ettikten sonra birlikte eve girdik. İlk iş olarak hemen odaya çıktım. Tahmin ettiğim gibi Arat buradaydı. Uyuyor gibi gözükmesine de gözleri kapalıydı. Sessizce yanına uzandıktan sonra konuşma çabası içine girmeden sadece yüzünü izledim.

Benim derdim neydi? Bir an içim öfkeyle dolmuştu. Senelerdir âşık olduğum adam bir ailemiz olmasını istiyordu. Ben her zaman onunla mutlu bir ailenin hayalini kurmamış mıydım? Şimdi neden böylesine korkuyordum? Belki isteyerek evlenmemiş olabilirim ancak ben zaten ona hep âşıktım.

Bunu her ne kadar kabullenmek istemesem de bu böyleydi. Yani sonuç-

Kum Taneleri

ta biz para için ya da iki insanın hayatını kurtarmak için evlenmemiştik ki... Bizim hikâyemiz farklıydı. Biz evlendiğimizde zaten birbirimizi tanıyorduk. Arat bunun farkında olmasa da o da beni seviyordu. Peki, şu an her şey yolundayken neden huzurumuzu bozmak için böylesine çaba sarf ediyordum?

Evet, korkuyordum ancak bu üstesinden gelinemeyecek bir sorun değildi. Eğer bugün yaptığım test pozitif çıksaydı ne yapacaktım? Gülay teyze gibi korkardım en fazla ama aldıramazdım. Birkaç kendini bilmez onun o kadar küçükken kan pıhtısı olduğunu iddia etse de bu kesinlikle cinayetten başka bir şey değildi.

Arat'a bakmaya devam ederken elim istem dışı karnıma gitti. Orada bir canlının varlığı... Aslında bu o kadar da korkutucu bir şey olmazdı. Bizden bir parça... Arat'tan ve benden bir parça... Acaba gözleri Arat'inkiler kadar koyu mavi olur muydu? Ya da burnu... Onunki gibi düz ve kalkık olur muydu?

Her ne kadar korksam da bizden bir parçanın içimde büyümesi aslında güzel bir düşünceydi. Kararımı vermiştim. Kesinlikle hamile kalmayı istiyordum.

Heyecanla olduğum yerde dikleşip elimi Arat'ın yanağına koydum.

"Arat... Uyuyor musun?"

Birkaç defa dürttükten sonra yavaşça gözlerini açtı.

"Ne oldu?" Sesi son derece uykuyla geliyordu.

"Üyandırdığım için özür dilerim ama sana bir şey söyletmem gerekiyor."

Arat merakla gözlerimin içine bakarken konuşmaya devam ettim.

"İstiyorum... Gerçekten bir çocuğumuz olmasını istiyorum."

Ben heyecanlanır diye beklerken o tekrar gözlerini kapattı.

"Sırf ben istiyorum diye böyle bir şey söylemene gerek yok."

"Hayır! Öyle değil gerç."

"Tamam Azra. Sana kızgın falan değilim. Sırf gönlümü almak için istemediğin bir şeyi istiyormuş gibi gösterme."

İçimdeki heyecan yavaş yavaş sönerken Arat'a sırtımı döndüm.

Neden böyle davranıyor ki? Yani ona çocuk istediğimi söylüyordum, onun yaptığı tek şey dönüp arkasını uyumaktı. Hâlbuki ben gerçekten kararımı vermiştim ama bunu görmek yerine beni istemediğim bir şeyi istiyormuş gibi göstermekle suçluyordu.

Berna Aslıhan

Yattığım yerden yavaşça kalkıp lavaboya girdim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynada uzun uzun kendime baktım. Hatta bir ara yan dönüp karnıma bile baktım. Orada bir bebeğin olması gerçekten hoş bir his olacaktı. Arat şu an için bana inanamasa da zamanla ne kadar ciddi olduğumu görecekti.

Odaya geri dönüp tekrar yatağa uzandım.

"Sen hana inanıyabilirsin ama ben gerçekten kararımı değiştirdim. Bir çocuğumuz olmasını istiyorum."

Arat'ın herhangi bir şey söylemesini beklemeden uyumak üzere gözlerimi kapattım.

Alnımda hissettiğim sıcaklıkla gözlerimi aralandığında Arat'la burun burunaydım.

"Atışın var." dedi duygusuz bir ses tonuyla. Oysaki ben, beni öperek uyandırmak istediğini sanmıştım. "Neredeyse bütün gece sayıkladın."

"Kahvaltı yaptıktan sonra ilaç içerim."

Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp lavaboya girdi. Sinirle yatakta doğrulup ellerimi gözlerime bastırdım. Böyle mi olacaktı? Yani eskiden olsa Arat'ın bu tavırlarını umursamazdım ancak şu an farklıydı. Biliyorum, bana değer veriyordu ancak bu şekilde davranması içimi huzursuz ediyordu. Eskisi gibi Arat bu işte her zamanki hâli deyip geçemiyordum.

Lavabonun kapısı aralandığında kendini yatağa geri bıraktım. Samım biraz daha uyumak iyi gelebilirdi.

"Okula gitme bugün. Dinlen evde."

"Olmaz. Bugün önemli bir dersim var."

Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkercek "Sen bilirsin." dedi.

Sinirle yattığım yerden doğrulup ayağa kalktım.

"Senin derdin ne?"

"Bir derdim yok."

Sesi benim öfkeli tonuma göre daha sakindi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Azra kavga mı etmek istiyorsun? Bir şey yapmaya çalıştığımı yok. Müsaade edersen üzerimi giyinip işe gideceğim."

Dolaba doğru hareketlendiği sırada sinirle koluna yapıştım.

"Bana baksana sen! Senin karşında birkaç ay önceki Azra yok! Bana

böyle davranamazsın.”

Kolumu sertçe çekip elimden kurtardıktan sonra yine sakin bir şekilde dolaba yöneldi.

“Sana diyorum! Neden böyle davranıyorsun?”

“Nedenini gayet iyi biliyorsun.”

“Kahretsin, Arat sana söyledim, *istiyorum* dedim. Daha ne dememi istiyorsun?”

“Sen sadece benim için istediğini söyledin. Gerçekten istiyor olsaydın başından beri istekli davranırdın.”

Bu sakinliği daha da sinirlenmeme neden olurken Arat hızla üzerini değiştirip odadan çıktı. Ben de öylece odanın ortasında dikiliyordum. Arat’ın gittiğini idrak ettikten sonra üzerimi değiştirip evden çıktım.

Okula geldiğimde zorla arabadan indim. Evden çıkarken kahvaltı yapmadığım için normal olarak ilaç da içmemiştim. Vücudum iyice kırılmaya başladığında kantine geçip sıcak bir şeyler içtim. Boğazlarım da ağrmaya başlamıştı.

Hasta olmaktan nefret ediyordum! Neden evde kalmadıysam! Dersce girsem de bu hâlde zaten bir şey anlayamayacaktım.

Sınıftan çıkıp tekrar kantine döndüm ve bir şeyler yedikten sonra yanımdan ayrılmayan korumadan ilaç almasını rica ettim.

Aradan geçen birkaç dakikada koruma elinde ilaç poşetiyle kantine girdi.

Bu adama da koruma deyip duruyorum. Yok mu bunun bir adı? Bana uzattığı poşeti aldıktan sonra yüzüne baktım.

“Senin ismin ne?”

“Hüseyin...”

“İlaç için teşekkür ederim Hüseyin.”

Evet, böylesi daha iyiydi. Adam sürekli yanımdaydı ve benim adını bilmiyor olmam saçmaydı. Uzattığı suyla beraber ilacı içtim.

“İsterseniz eve gidelim.”

“Hayır, eve gitmek istemiyorum.” dedim başımı olumsuz yönde sallayarak.

“İyi görünmüyorsunuz ama...”

“İlaç içtim zaten birazdan kendime gelirim.”

Başını olumlu yönde salladıktan sonra çatan telefonunu açıp yanımdan uzaklaştı. Baygın gözlerle etrafımı izlerken Esra büyük bir coşkuyla

yanıma geldi.

"Azra! Sana bomba gibi haberlerim var! Bir dakika ya, sen iyi misin?"

"İyiyim..."

Elini alnıma koyup anında geri çekti.

"Kızım sen yanıyorsun. Nasıl iyi olmak bu?"

"İyiyim işte Esra... Uzatma!"

"Olmaz böyle, kalk yürü eve gidiyoruz."

"Gitmek istemiyorum. Sen ne haberi verecektin bana?"

"Şu an vereceğim haberin bir önümü yok. Hastalıktan geberiyorsun neden eve gitmemek için ısrar ediyorsun? Hem sen bu kadar hasta olurken Arat neredeymiş acaba!"

"Esra..."

"Efendim?" dedi merakla bana doğru eğilerek.

"Kurban olayım bağırma. Kafanda filler tepişiyor rıcsın."

"Yahu iyi değilsin işte. Neyin inadı bu anlamadım ki..."

"İlaç içtim zaten birazdan kendime gelirim."

"Safi inatsın yani Azra." dedi sonunda pes ederek.

Hüseyin yanıma geri döndükten sonra yavaşça sandalyeyi çekip oturdu.

"Azra Hanım eve gitsek iyi olacak."

Boş gözlerle yüzüne baktım.

"Arat mıydı seni arayan?"

Hüseyin sussuz kalıp yüzüme baktığında cevabımı almıştım.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Durumumu çok merak ediyorsa beni arasın seni değil!"

"Çocuğun ne suçu var Azra? Bağınmasana."

"Haklısın... Kusura bakma." dedim Hüseyin'e dönerek.

"Yok Azra Hanım estâğfurullah, Arat Bey merak etmiş sadece."

"Dediğim gibi bu kadar merak ediyorsa beni arasın."

Sesim az önceki nazaran daha sakın çıkmıştı. Kolumdaki saati kontrol ettikten sonra oturduğum yerden kalktım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Derse, nereye gideceğim başka?"

"Neden?"

"Biz normal insanlar okula derse girmek için geliyoruz Esra. Sorduğun

soru sence de saçma değil mi?"

"Hayır efendim saçma falan değil. Bu hâlde ne dersi Azra Allah aşkına?"

"Kafamı bir şeylerle meşgul etmem lazım. Zaten çok dersim yok."

Esra'nın itirazlarına aldırmadan kantinden ayrılıp dersin yapılacağı amfiye indikten sonra en öne oturup eşyalarını yerleştirdim. Çok geçmeden dersin hocası da gelmişti.

Aslında zor bir ders değildi ancak bugün hiç keyfim olmadığı için derse doğru düzgün katılamamıştım.

"Azra..."

Hocanın sesini duyunca kafamı kitaptan kaldırdım.

"Buyurun hocam."

"Kızım sen iyi misin?"

Başımı olumlu yönde salladım.

"Çıkmak istersen çıkabilirsin."

"Yok hocam teşekkür ederim."

"Peki..." dedikten sonra dersi anlatmaya devam etti. "Evet arkadaşlar bunlara adı karine..."

Benim öksürmeye başlamamla ders tekrar bölünmüştü. Hay aksi! Nereden çıktı şitidi bu öksürük? Hocadan özür dileyerek sınıftan ayrılıp lavaboya girdim.

Öksürmekten boğazlarım tahriş olmuştu. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra sınıfa dönmek için lavabodan çıktığım sırada gözlerimin kararmasıyla birkaç saniye görüşüm kısıtlanmıştı.

Kendime gelmek için duvardan destek alıp bir süre bekledikten sonra tekrar sınıfa döndüm.

Dersi zor da olsa tamamlayabilmiştim. Sınıftan çıkıp kendimi kantine attım. Kesinlikle sıcak bir şeyler içmem gerekiyordu.

"Hüseyin rica etsem bana birki çayı alabilir misin?"

Söylediğimi ikiletmeden kantine girdikten birkaç dakika sonra elindeki bardağı önüme koydu.

"İhlamur varmış. Boğazlarınıza iyi gelir."

Teşekkür ettikten sonra çıkan buhara aldırmadan içmeye başladım. Aldığım her yudumda boğazım biraz daha rahathıyordu.

"Azra Hanım inat etmeyin de eve gidelim artık."

"Hayır istemiyorum. Bir dersim daha var."

Berna Aslıhan

Esra sinirle bana doğru yaklaşıp elindeki kitapları masaya çarptı.

"Sizin sınıftaki Ebru'yla karşılaştım. Durumunun kötü olduğunu söyledi."

"İyiymi ben..." dedim elimdeki bardağı işaret ederek. "İhlamur içtim epey iyi geldi."

"Azra itiraz istemiyorum. Kalk eve gidiyoruz."

Esra'ya cevap vereceğim sırada telefonum çalmaya başladı.

"Beyefendinin sonunda aklına gelebildik." dedim alaycı bir tavır takınarak.

Telefonu aheste aheste açıp kulağıma dayadım.

"Efendim?"

"Azra hemen eve gidiyorsun!"

"Emredersin paşam!"

"Evet, gerekiyorsa emrediyorum. Getirtme beni oraya! Derhâl eve dedim!"

"Gelsene! Çok umurundayım ya!"

"Eve dedim Azra!"

"Gitmiyorum eve falan!"

Telefonu suratına kapatıp masaya fırlattım.

"Beni de sabahattan beri üç kere aradı." dedi Esra gözlerini telefondan çekip bana bakarak.

Ben sessiz kalmayı tercih ederken yine Hüseyin'in telefonu çalmaya başladı.

"Arat mı?"

Telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktıktan sonra başını olumlu yönde sallayıp kulağına dayadı.

"Buyur abi."

"..."

"Abi emin misin?"

"..."

"Sen öyle diyorsan..."

Telefonu kapatıp bana doğru döndü.

"Azra Hanım özür dilerim ama sizi eve götürmek zorundayım."

"Pardon?"

"Arat Bey'in kesin emri var. 'Gerekirse sırtına at öyle götür.' dedi."

"Öyle mi? Dene istersen. Bak gör bakalım okulu ayağa kaldırıyor

Kum Taneleri

muyum kaldırmıyor muyum?"

"Beni zor durumunda bırakıyorsunuz ama..."

Bir an yumuşayacak gibi olsan da ciddiyetinden taviz vermedim.

"Ara onu. *Azra beni tehdit etti. Okulu ayağa kaldırırm.*" diyor dc."

Hüseyin çaresiz bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra telefonu eline alıp Arat'ı aradı.

"Abi kusura bakma rahatsız ediyorum ancak Azra Hanım, okulu ayağa kaldırmakla tehdit ediyor beni."

...

"Tamam abi."

Telefonu bana uzattı. Sinirle elindeki telefonu alıp kulağıma dayadım.

"Ne var!"

"Hanım sen beni deli etmeye mi çalışıyorsun!"

"Belki olabilir... Ancak senin atladığın bir şey var. Ben bir şeyi yapmak istemiyorsam bunu bana hiçbir kuvvet yaptıramaz. Beni tanıdığını santıyordum."

Ben Arat'ın cevap vermesini beklerken o telefonu yüzüme kapatmıştı.

"Kapatıldı!" dedim Hüseyin'e telefonunu geri verirken.

Esra, "Ne dedi?" diye sordu.

"Ne diyecek kendince tehdit falan etti işte."

"Sonunda delirttin adamı değil mi?"

"O zaten deliydi benim bir şey yapmama gerek yok ki..."

Derse gitmek için tekrar ayaklandığımda Esra beni yine vazgeçirmeye çalıştı. Onu dinlemeyip derse girdim. Bu zaten son dersti. Arat'ın benimle inatlaşmasına gerek yoktu yanı ders bitince okulda öylesine oturacak hâlim yok ya...

Hoca girip ders başlayalı neredeyse on beş dakika olmuştu ki hirden kapı tıklatıldı. Bütün sınıf merakla kapıya dönerken ben de herkes gibi kimin geldiğine baknuştum.

Arat!

"Sen kimsin evladım?"

Hocanın sorusuna karşılık Arat gözlerini benden ayırıp hocaya döndü.

"Hocam kusura bakmayın bölüyorum."

Amfideki kalabaha aldırmadan yanıma geldi.

"Yürü!"

"Sana gelmeyeceğim demiştin. Şimdi izin verersen ders dinlemek

istiyorum."

Bütün sınıf şaşkınca bizi izlerken Arat itiraz etmeme müsaade etmeden kolumdan tuttu ve ben daha ne olduğunu anlayamadan baş aşağı duruyordum. Beni sırtına attıktan sonra çantamı eline aldı.

"Kusura bakmayın böldüm dersinizi."

"Birader adam kaçırmaya girer bu yaptığın."

İsmi bilmediğim çocuk beni kurtarmak için bir hamlede bulunduğu sırada Arat benimle beraber bedenini sesin geldiği yöne çevirdi.

"Kızımı zorla eve götürmek adam kaçırmaya giriyorsa evet adam kaçınıyorum." dedikten sonra arkamızdan gelen itiraz seslerine aldırmadan sınıftan dışarı çıktı.

"Bırak beni! Rüşmen rezil oldum!"

"Onu beni kışkırtmadan önce düşünecektin."

Benim çırpınıyor olmama aldırmadan merdivenlerden çıkıp çıkışa yöneldi. Güvenlikte duran kızın yanına geldiğimizde sessizce teşekkür edip yoluna devam etti.

Etraftaki bütün gözler bize dönerken çaresizlikle elimi çeneme dayayıp bize bakanlara gülümsüyordum.

"Tarzı böyle. Seviyor saçmalamayı."

Söylediklerimi duyan birkaç kişi gülümserken sonunda okuldan çıktık. Arabanın önüne geldiğimizde Esra koşarak elindeki kitaplarla yanımıza ulaştı.

"Enişte! Kitapları unuttunuz."

"Sağ ol baldız. Sen de olmasan bulamazdım ben bu inatçı keçiği."

Enişte, baldız falan bunlar iyice kurmuşlar muhabbeti. Hayırlı olsun! İyi çete olur bunlardan. Ama siz durun. Suç işlemek amacıyla örgüt kurmaktan ben de sizin başınıza çorap örmezsem! Öyle etken pişmanlık falan da kâr etmeyecek!

Arat beni nazikçe yere indirip arabaya bindirdiğinde Esra'ya ölümcül bakışlar gönderiyordum.

"Gel seni de bırakayım evime."

"Yok ben Buğra'yı bekliyorum. Siz gidin."

"Tamam. selam söyle."

Esra'yla vedalaşıp arabaya bindiğinde sinirli gözlerle Arat'a döndüm.

"Sen ne yaptığını santyorsun?"

"Seni eve götürüyorum."

Kum Taneleri

"O kadarını anladık herhâlde. Sınıfı basıp beni sırtına atmak da ne demek oluyor!"

Sakince bana doğru döndü.

"Hani telefonda dedin ya *sen beni tanımıyor musun* diye, anladığımı kadarıyla sen benim inadımı unutmuşsun ben de sana hatırlatayım dedim."

Kollarımı sinirle göğsümün altında bağladım.

"Bu kadar umurunda olsaydım sabah bana o şekilde davranmazdım."

"Kızgındım... Hâlâ da kızgınım ancak bu seni umursamadığımı anlamına gelmez."

Eve gidene kadar bir daha hiç konuşmadık. Arat arabayı park ettiğinde hâlâ arabanın içinde oturuyordum.

"İnmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır!" dedim duruşumu bozmadan.

"Peki... Sen bilirsin."

Arabadan inip kapımı açtı. Ben inatla önüme bakarken tek hamlede kolumdan tuttuğu gibi yine beni sırtına aldı.

"İndirsene beni!"

Yine çırpınıyor olmama aldırmadan yürümeye devam etti. Korumalar şaşkın gözlerle bizi izlerken rezaletin son perdesini oynuyorduk. Elbette ki başrol ben ve Arat'ın!

Tek eliyle belime destek verdikten sonra kapıyı çaldı.

"Aaa! Arat Bey!"

Arat, Gülay teyzenin şok olmuş yüz ifadesine karşılık bir şey söylemeden içeri girdi ve beni yere indirdi.

"Azra biraz rahatsız ve sana emanet. Ben gidiyorum. Evden çıkmaya falan kalkarsa kesinlikle izin verme."

Gülay teyze bir bana bir Arat'a baktıktan sonra başını olumlu yönde salladı.

"Sen de uslu dur. Akşama geç kalmam."

Arat etrafa emirlerini yağdırdıktan sonra hiçbir şey söylemeden evden çıktı.

"Azra... Neler oluyor kızım?"

"Ne olacak, delirdi yine zorba şey."

Gülay teyze güldüğünü belli etmemek için başını öne eğerken sinirli gözlerle etrafına bakınıyordum.

"İnanabiliyor musun? Resmen okulu basıp beni sırtına attığı gibi eve getirdi!"

"Ne yaptın da bu kadar sinirlendi?"

"Biraz rahatsızdım. Sabah bana karşı umursamaz davranınca ben de okula gittim. Eve git dedi inat ettim. Sonuç bu..." dedim kendimi işaret ederek. "Sırtına atıp eve getirdi."

"E ama hak etmişsin sen de. Kocanın sözünü dinlesene yavrum."

"Ne yapayım? O da damarıma basmasaydı. Başkalarını arayıp nasıl olduğumu soracağına beni arasaydı."

Gülay teyze hâlâ gülüyordu.

"Neyse... Ben gidip sana sıcak bir şeyler getireyim. Sesin değişmiş. Burnun da tıkalı gibi..."

Arat'la boğuşmaktan kendimin farkında bile değildim. Vücudum müthiş derecede kırgındı. Arkamdaki koltuğa oturup Gülay teyzeyi beklemeye koyuldu. Sehpanın üzerine bıraktığım telefonum çalmaya başladığında eğilip kimin aradığına baktım.

Arat'm pis işbirlikçisi arıyordu.

"Ne var Esra!"

"Ne bu sinir? Sakin olsana biraz."

"İkiniz birlik olup beni bütün okula rezil ettiniz. Nasıl bir tepki vermeni bekliyordun acaba?"

"Valla hiç de rezil olmuş sayılmazsın."

"O ne demek?"

"Şu demek. Azracım; şu an bütün okul ne kadar romantik ve yakışıklı bir kocan olduğunu konuşuyor."

"Yakışıklı kısmını anladık da romantiklik bu işin neresinde? Mağara adamları gibi beni sırtına atıp kaçırdı resmen. Hem ayrıca bütün okul benim evli olduğumu nereden biliyor?"

"İşte o kısmında birazcık devreye ben girmiş olabilirim."

"Ne yaptın yine?"

"Okulun en dedikoducu kızına senin hasta olduğunu ve eve gitmemek için inat ettiğini, düşünceli kocanın da seni eve götürebilmek için işini gücünü bırakıp buraya geldiğini anlatmış olabilirim." dedi sanki çok takdir edilesi bir şey yapmış gibi.

"Aferin sana. Bari bu anlatığın kişinin Semra olmadığını söyle bana."

"Valla hamileyim yalan söylersem çarpıtma olasılığım yüksek."

Kum Taneleri

"Ya Esra sana inanmıyorum! O kıza anlatman, yarın Senira'nın bütün şehre demec vermesi demek."

"Biliyorum. Zaten bunu bilerek anlattım."

"İyi bok yedin. Allah'un ben okuldakilerin yüzüne nasıl bakacağını ya!"

"Bence gururla bakabilirsin. Şu an buradaki kız nüfusunun yüzde doksanı senin yerinde olabilmek için dua ediyor."

"Of Esra ya! Bi' saçmalama Allah aşkına!"

"Valla ben gayet ciddiym yani. Neyse Buğra geldi seni sonra ararım."

Telefonu kapatıp tekrar sehpanın üzerine bıraktım. Gülay teyze elinde dumanı tüten fincanla bana doğru geliyordu.

"Ne var onun içinde? Kokusu hiç de iyi bir şeyin habercisi gibi değil."

"İyi bir şey, al iç bakayım şunu."

İstemeyerek de olsa elindeki fincanı alıp içmeye başladım.

"İyk! Bu ne be! Sabun gibi tadı var."

"Ne sabunu deli kız. Zencefil o zencefil..."

"Zencefil mencefil tadı iğrenç, kokusu da sabun gibi zaten."

"Azra mıznuzlanma yavrum. Hadi iç elindeki."

Her ne kadar itiraz etsem de bunu içmekten kaçamayacağımı bildiğim için sessiz sessiz çayımı içtim. Boş fincanı Gülay teyze uzatırken bir daha hasta olmamayı diledim. Umarım bu iğrenç şeyi bir daha içmek zorunda kalmazdım.

"Oh şifa olsun. Ben şimdi sana bir de çorba yaparım. İlacını da içtin mi bir şeyin kalmaz."

Camın bir şey istemiyor demeye kalmadan Gülay teyze çoktan mutfığa gitmişti bile.

Akşama kadar çorba ve ilaç faslı bitmedi. Gülay teyze bıkmadan usanmadan bana işkenec etmişti.

Al işte! Yine geliyor.

"Yine ne getirdin?"

Bana doğru yaklaşan fincanı görünce ister istemez yüzümü buruşturdum.

"Ne var onun içinde? Yine mi zencefil?"

"Balı karabiberli bir kaşım. İçinde zencefil de var ama tadı gelmez bu defa. Çok fena öksürüyorsun." dedi elindeki çay kaşığını fincana

Berna Aslıhan

daldırıp bana doğru uzatarak.

"Yemesem onu?"

"Olmaz! Aç bakayım ağzını."

Zorla da olsa kaşığı ağzıma sokmayı başarmıştı. Bal her ne kadar tat verse de karabiberin acılığını gizleyememişti.

"Bak bu son. Vallahi başka bir şey getirirsen yemem."

"Tamam, bitti zaten. Şimdi çık odana bir güzel dinlen. Kalkınca da muhakkak sıcak bir duş al. İyi gelir."

Gülay teyzenin zulmünden kurtulmak için dediğini ikiletmeden hemen odama çıktım. İlk iş olarak üzerimi değiştirdikten sonra kendimi yatağa bıraktım. Verdiği şeyleri içmek istemesem de baya iyi gelmişti.

Gözlerim yavaş yavaş kapanırken uykuya teslim olmuşum.

Yatağın sağ tarafındaki hareketlilikle gözlerimi araladığımda yanımda yatan Arat'ı fark etmem uzun sürmedi.

"Saat kaç?"

"Dokuza geliyor."

"Uyuman için henüz erken değil mi?"

"Uyumaya geldiğimi nereden biliyorsun?"

"Peki, neden geldin?"

Arat bir şey söylemeden elini alınma koydu.

"Ateşin de yok ama senin hafızanda yine bir sıkıntı mı var acaba?"

Ben boş boş yüzüne bakarken Arat alaycı bir tavırla gülümseyip konuşmaya devam etti.

"Hatırlıyorsun değil mi? Biz evliyiz ve ben burada yatıyorum."

"Çok komiksin!" dedim hastalıktan çatallaşmış sesimle.

Arat'ın kaşları çatılmaya başlarken merakla yüzüne baktım. Yine ne olmuştu?

"Sesin çok kötü geliyor. İlaç içtin mi?"

"Bana ilaç demic lütfen, Gülay teyze tam iki saatlik bir işkence uyguladı zaten."

Arat bu kez memnun bir tavırla gülümsedi.

"İyi olmuş sana. Hasta olmadan önce düşüncektim bunları."

"Kimin yüzünden hasta oldum acaba?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Kendi ihmalkarlığını bana yıkma."

Sinirle nefesini dışarı verdikten sonra Arat'a sırtını dönüp ayağa

kalkum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Duşa gireceğim." dedikten sonra adımlarımı lavaboya yönelttim.

Sıcak suyun küvete dolmasını beklerken üzerimdekileri çıkardım. Dolapta duran jellerden birkaçını alıp sıcak suyla dolu olan küvete döktükten sonra kaymamaya özen göstererek vücudumun sıcak suyla buluşmasına izin verdim.

Her geçen saniye bednimin rahatladığını hissediyordum. Başımı geriye doğru atıp küvetin kenarına yasladıktan sonra gözlerini kapattım. Bugün olanlar aklıma gelince garip bir şekilde gülümsemeye başladım.

Sanki Arat beni omzuma atarken kendimi dışarıdan izliyordum. Sesli bir şekilde gülümserken üzerimdeki gölgeyi fark etmemle gözlerimi açtım.

"Arat! Korkuttun beni!"

Arat küvetin kenarına diz çökerken arzu dolu gözlerle köpüğün altında kalan vücudumu izliyordu. Kendime doğru çektiğim bacaklarım bütün çıplaklığıyla ortadaydı. Arat parmağını yavaşça suyun içine sokup küçük daireler çizmeye başladıktan sonra kapının arkasına astığı bornozu işaret ederek "Bornozunu almayı unutmuşsun." dedi.

"Teşekkür ederim."

Küçük daireler çizen parmağını yavaşça bacaklarıma doğru ileriçtiğinde kasıklarındaki hareketlenmeyle bir an vücudum kasılmıştı.

Parmakları bu kuz bacağımın üzerinde gezerken istekle koyulaşan gözlerini gözlerime dikti.

"İyi misin biraz daha?"

Sesli bir şekilde yutkunup başımı olumlu yönde salladım.

"Kendine dikkat et olur mu?"

Elini bacaklarımdan yavaşça aşağı doğru indirirken bâtâ gözlerimin için bakıyordu.

"Azta..."

Fısıltıdan farkı olmayan sesi isteklerini rahatlıkla dışa vurabiliyordu.

"Efendim?"

Benim ses tonumun da Arat'tan farkı yoktu.

"Gerçekten istiyor musun?"

Neyi kastettiğini anlayamadan yüzüne baktım.

"Çocuğumuzun olmasını gerçekten istiyor musun?"

"E-Evet istiyor-um..." diyebildim güçlükle çıkan sesimle.

"Emin misin?"

Sakinliğinden hiçbir şey kaybetmeden ağır hareketlerine devam ediyordu.

"Ben istiyorum diye değil yani..."

"Hı?"

Kendimden öylesine geçmiştin ki ne dediğini algılayabilecek durumda değildim.

"Gerçekten istiyorsun..."

"İstiyorum dedim ya! Sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Kendi dilimde ceza veriyorum diyelim."

"Arat! Lütfen..."

Yüzündeki hain gülümsemeyle beraber elini sudan çıkarıp ayağa kalktı. Şaşkın gözlerle arkasından bakarken "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Cezamı verdim gidiyorum."

"Arat!"

Ancak benim bir şey söylemeye izin vermeden banyoyu terk etmişti.

Bu iş burada bitmez! Ben istediğimi almadan bu gece bitemez!

Hızla küvetin içinde doğrulup durulandıktan sonra çıkıp bornozu vücuduma sardım. Odaya döndüğümde Arat yatağa sırt üstü uzanmıştı.

Yavaş hareketlerle dolaba doğru ilerledim ve üzerimdeki bornozun vücudumdan kayıp yere düşmesine izin verdim.

Arat'tan gelen sesi işittiğimde doğru yolda olduğumu fark ederek devam ettim. Arat'a aldırmadan yavaşça eğildim ve alttaki çekmeceден iç çamaşırlarımı çıkardım ve aynı yavaşlıkta doğrulup üzerime giymeye başladım.

Arkamdaki şehvet dolu bakışları hissedebiliyordum. Az bile yapıyorum sana! Oh olsun!

Aynı yavaşlıkla yatağa ulaştıktan sonra yanına uzandığımda Arat'ın sesini duymam uzun sürmemiştir.

"Hatun sen hakikaten adamı çıldırtırsın."

Arat'ın hızla vücuduma dolanan kollarıyla sonunda başardığımı anlamıştım.

Saf bir ıstekle gözlerimin içine bakarken "Sen ne yapmaya

Kum Taneleri

“Çalışıyorsun?” diye sordu.

Elbette cevabım hazırды.

“Kendi dilimde istediğimi elde ediyorum diyelim.”

Arsızca yüzüne bakıp göz kırptım.

“Siz kadınlar şeytana pabucunu ters giydirtirsiniz.”

“Ağzın değil Arat, ellerin çalışsın.”

“Utanmaz!”

Yüzündeki menunun gülümsemeyle Arat'a bakmaya devam ederken üzerimdeki gecelikten tek hamlede kurtulmuştu.

25. Bölüm

Elimdeki çantayı yorgunlukla koltuğum üzerine bıraktıktan sonra oturdüğüm yere iyice yerleşip ayaklarımı sehpaye uzattım.

Sınavlarımın bitmesine son bir gün kalmıştı ve ben yarınki sınavdan sonra neredeyse bir aylık bir tatile giriyordum.

Arat'la aramızdaki çocuk meselesi o gecedan sonra bir daha hiç açılmamış ve bu durum bizim için bir sorun olmaktan çıkmıştı.

Buğra ve Esra ise evlenme fikrini o kadar çok ısınanslardı ki okulun tatil olmasını dört gözle bekliyorlardı.

Buğra, Esra'nın ailesiyle tanışmış ve onlarla çok iyi anlaşmıştı. Bu akşamsa hep beraber Esralara yemeğe davetliydik. Esra'nın annesi ve babasıyla tanışmış olmasam da Buğra'nın anlattığına göre son derece sıcakkanlı insanlardı.

Çantamdan yükselen melodiyle olduğum yerde dikleşip telefonu elime aldım. Çanta değil Hermione'nin boncuklu çantası mübarek. Hayır, elim yanlışlıkla kalın bir kitaba çarpacak ondan korkuyorum.

Ekranda Esra'nın ismini görünce hemen açtım.

"Efendim?"

"Azra senin sesin uykulu geliyor. Bana hâlâ hazırlanmadığını söyleme."

"Bir dur kızım ya, nefes alayım. Eve yeni geldim. Hem Arat sekizden önce gelmez ben hazırlansam ne olacak? Saat daha altı bile değil."

"Valla senin uyuşukluğunu bilmesem şu an bu söylediğini mantıklı bulabilirdim. Sen düşünüy bile kırk dakikada alan bir insansın. O yüzden

hiç beni yeme, kalk hazırlan."

"Of! Sanki ben gelin olacağım. Nedir senin bu heyecanın anlamıyorum ki..."

"Azra kalk dedim beni bu hâlimle kaldırıp getirme oraya."

"Tamam ya kızma hemen, kalkıyorum."

Esra'ya laf yetiştirmeyi bırakıp hemen üst kata çıktım. Arat'a eve geldiğime dair bir mesaj attıktan sonra derhâl üzerindeki kilerden kurtulup duşa girdim.

Her yavaş hareketimde Esra'nın sesi kulaklarında yankılandığı için hızlı olmaya özen göstererek duştan çıkıp odaya geri döndüm.

Dolaşın başında giyeceğim kıyafeti seçmeye çalışırken aklımdan da kıyafete uygun ayakkabı düşünüyordum.

Sonunda siyah, göğüs dekolteli elbiseyi elime alıp üzerime tuttum.

Ne çok şık ne de sıradan bir elbiseydi...

İlk etapta iç çamaşırlarımı giydikten sonra elbiseyi üzerime geçirdim. Saçlarımı da kurutup taradıktan sonra uçlarını maşayla düzeltip atkuyruğu yaptım. Fazla abartmak istemesem de bu gece Buğra'nın ailesini temsil edecektik. Ne olursa olsun özenli olmalıydım.

Çok da ağır olmayan siyah ağırlıklı bir göz makyajı yaptıktan sonra kırmızıya yakın olan bir parlatıcı sürdüm.

Ayağa kalkıp kendini boy aynasında incelediğinde karşılaştığım görüntüden memnun kalmıştım. Saatimi kontrol ettiğimde sekize geldiğini fark ettim, Arat neredeyse gelirdi. Çantamı ve ayakkabılarımı da elime alıp aşağı indiğimde çok geçmeden zil çalmıştı. Gülay teyzenin mutfaktan çıkmasına izin vermeden hemen gidip kapıyı açtım.

"Hoş geldin hayatım."

"Hoş buldum."

Arat ceketini çıkartırken bir yandan da üzerimdeki elbiseyi süzüyordu.

"Fazla güzel olmuşsun." dedi bir elini belime koyup vücudumu kendine yaslayarak.

"Teşekkür ederim. Hadi sen de değiştir üzerini çıkarılın. Buğra neredeyse gelir."

Başını olumlu yönde salladıktan sonra yanağıma bir öpücük bırakıp yukarı çıktı.

Koltuğa oturup Arat'ı beklemeyle başladığım sırada merdivenlerin başından bana seslendiğini duydum.

"Hayatım bakar mısın?"

Oturduğum yerden kalkıp odaya çıktım.

"Sence hangisi?" dedi elindeki iki gömleği bana doğru uzatarak.

Önce beyaz olan gömleğe ardından da diğer elinde tuttuğu lacivert gömleğe baktım.

"Bence laciverti giymelisin. Sana yakışıyor."

"Öyle mi?"

Yatağa doğru ilerlerken başımı olumlu yönde salladım.

Üzerindeki gömleği çıkarttığı anda loş ışıktaki parlayan kaslı vücudundan gözlerimi ayırmamıştım. Arat da bakışlarımı fark etmiş olacak ki elindeki gömleği sandalyenin üzerine asıp kısa adımlarla yanıma ulaştı.

"Arat ne yapıyorsun, geç kalacağız."

Arat benim ikazıma aldırış etmeden dudaklarına doğru uzandı. Bu adam her hareketiyle benim aklıma başımdan almak zorunda mıydı? Dudaklarımı zorla Arat'tan ayırdığımda nefesim düzensizleşmişti.

"Geç kalırsak Esra'ya bunun hesabını sen verirsin."

"Ne yapayım? Sen de bu kadar çekici olmasaydın o zaman. Acaba girmekten vaz mı geçsek?"

"Saçmalama sevgilim. Hadi giy üzerini de gidelim artık."

Arat memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzünü buruştururken sandalyede asılı olan gömleği alıp üzerine geçirdi.

"Hazırım."

Odadan çıkıp aşağı indiğimizde Gülay teyze de evden çıkıyordu.

"Size iyi eğlenceler. Ben çıkıyorum."

Bizimle vedalaştıktan sonra karanlıkta kaybolurken biz de arabaya bindik.

Esra'nın evine ulaştığımızda Buğra arabanın kapısına yaslanmış bizi bekliyordu.

"Nerede kaldınız ya!"

Buğra'nın sitem dolu sesine aldırış etmeden hep beraber apartman kapısına ulaştık. Buğra derin bir nefes alıp zile bastığında Arat, onun bu hâline bir anlam veremeden, "Oğlum ne bu heyecan? Sen bu insanlarla tanışmadın mı daha önce?" diye sordu.

"Tanıştım tanışmasına da bu akşam Esra'nın dedesi de olacak. Biraz ters bir adam. Emekli albaymış kendisi. Asker disiplini işte bitirsin."

Kum Taneleri

Diyafondan Esra'nın sesi duyulduğunda Buğra gibi ben de heyecanlandım. Sonuçta bir nevi kız isteyecektik.

Eteğine takılmamaya özen göstererek ilerlerken Esra'nın dairesinin bulunduğu kata ulaştık.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Esra'nın heyecanı gözlerinden okunabiliyordu.

"Kızım alsana misafirlerimizi içeri."

Yaklaşık bir elli boylarında, son derece sıcakkanlı ve sevinçli bir kadın kapının kenarından Esra'yı azarlarken bu kadının Esra'nın annesinden başkası olamayacağını düşündüm.

İçeri girdiğimizde Arat'a kısa bir göz attım.

"Hayatım gergin misin?"

"Ben ne gergin olacağım, bu sırtık gerilsin."

Buğra, Arat'a ölümcül bakışlar yollarken salona girmiştik bile. Esra'nın babası olduğunu tahmin ettiğim adam ayağa kalkıp yanımıza ulaştı.

"Hoş geldiniz gençler. Buyurun geçin."

Adamın sevecen tavrı hoşuma gitmişti. Hepimiz teker teker elini sıktıktan sonra tekli koltukta oturan yaşlı adamın yanına ilerledik.

Nedense içeri girdiğimizden beri Arat'ı öldürecekmiş gibi bakıyordu. Gözleri beni bulduğunda sevecen bir tavırla gülümsedi.

"Buyurun masaya geçelim."

Esra'nın annesinin ikazını duyduğumuzda salondaki gereksiz gerginlik bitmişti.

"Sen gel bakalım benim yanıma otur dclikanlı." dedi Esra'nın dedesi Arat'a bakarak.

"Ben mi?"

"Sen tabii ya... Gel otur şöyle."

"Adnan Bey uğraşmasana çocukla."

Sanırım yanındaki tombul ve bir o kadar da sevimli olan kadın da Esra'nın anneannesi olmalıydı.

Esra yavaşça Arat'ın kulağına eğildi.

"Dedemin kusuruna bakma. Kafası arada bir gidip geliyor. İdare et."

Arat başını olumlu yönde salladıktan sonra yanımdan kalkıp Adnan amcanın yanına geçti.

"Sen askerliğini yaptın mı?"

Arat ağzına götürmek üzere olduğu kaşığı elinden bırakıp Adnan amcaya döndü.

"Evet yaptım."

"Seni tanıyor gibiyim ben. Nerede yaptın askerliğini?"

"Eskişehir'de yaptım. Havacı olarak."

"Kaç tertipsin sen bakayım?"

Arat büyük bir sabırla Adnan amcanın sorularını cevaplıyordu.

"87/4..." dedi sakince.

Sanırım Adnan amca bu gece Arat'a takmıştı. Arat sorgulayan gözlerle Esra'ya bakınca Esra kısa bir açıklama yaptı.

"Dedem havacıydı. Eskişehir'de çok uzun yıllar görev yaptı."

"Öyle mi?"

Yemek boyunca Adnan amca Arat'la uğraşırken ben de sessiz sessiz gülüyordum. Yemek bittikten sonra masanın toplanmasına yardımcı oldum. Elimdeki tabakları mutfaka götürdüğümde Esra da bulaşıkları makineye yerleştiriyordu.

"Deden neden Arat'a bu kadar taktı?"

"Valla bilmiyorum ki..." dedi elimdeki tabağı alıp makineye yerleştirirken. "Dedem bu, sağı solu belli olmaz."

Ben başımı olumlu yönde sallarken Arat bir hisim mutfaka girdi.

"Ya siz neredesiniz? Kurtar beni hatun. Adnan amca beni resmen ablukaya aldı."

"Kusuruna bakmayın ya. Normalde böyle yapmaz ama neden sana taktı anlamadım ben de."

İçeriden tekrar Adnan amcanın sesini duyduğumuzda Arat yüzünü ekşitti.

"Nereye kaçtın? Gelsene buraya!"

"Yok, bildiğin taktı bu adam bana."

"Hayatım hadi sinir etme adamı da git içeri."

"Of!"

Arat mutfaktan çıktığında gülümseyerek Esra'ya baktım.

"Arat bu gece çıldırmasa bir daha çıldırmaz herhâlde."

Mutfaktaki işimizi bitirip salona döndüğümüzde Adnan amca, Arat'ı yanına oturtmuş ardı ardına soru soruyordu.

"Ne işle uğraşıyorsun sen bakayım?"

Kum Tanesi

"Birden fazla alanda iş yapıyorum ancak çoğunlukta ihracat..." dedi Arat uzatmak istemeyen bir tavırla.

"Zenginsin yanı?"

"Yani, sayılır..."

Esra bir ara ortadan kaybolduğunda elinde kahvelerle geri döndü. Adnan amcanın Arat'la uğraşması dışında bir problem yoktu da benim anlamadığım neden Buğra'ya hiç soru sormadığıydı.

"Gülseren!"

Esra'nın annesi koşarak içeri girdi.

"Ne oldu baba?"

"Ben bu adamı sevmeyim."

Hepimiz şaşkın bir ifadeyle Adnan amcaya bakıyorduk.

"Neden baba?"

"Fenerbahçeliymiş. Yok, olmaz ben kız falan vermem buna."

İlah! İşin rengi şimdi anlaşıldı.

"Adnan amca sen yanlış anladım." dedim öne atılarak. "Damat o değil," Buğra'yı işaret edip konuşmaya devam ettim. "Damat orada."

Adnan amca şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Bu kim o zaman?"

"O benim kocam."

Bir bana bir Arat'a baktı.

"Git karının yanına otur o zaman çocuk. Ne diye oyahıyorsun beni saatlerdir?" dedikten sonra Buğra'ya döndü. "Gel bakayım yanına."

Arat yerinden kalkarken Buğra'ya *Allah sabır versin* der gibi baktıktan sonra sessizce yanına oturdu.

"Anlat bakalım."

Buğra şaşkınca karşıındaki adama bakıyordu.

"Ne anlatayım?"

Adnan amca garip bir ifadeyle baktıktan sonra Esra'nın babasına döndü.

"Yok Hakan, olmaz. Bu adam çok saf."

"Ya baba uğraşmasana çocukla."

"Ne demek uğraşma? Kız veriyoruz iki torba domates değil!"

Hepimiz Adnan amcanın söylediğine gülerken Adnan amca sinirle Buğra'ya döndü.

"Ne gülüyorsun sen! Git tavla getir bakayım. Onu oynamayı

biliyorsundur inşallah.”

Gülseren teyze, “Baba sırası değil.” diye itiraz etse de Adnan amca hiç orali bile olmadı. Buğra eli mahkûm Esra’nın tavla getirmesini beklerken Arat kulağına yavaşça eğilerek “Buğra eğer bu adamı yenerse kızı falan unutsun.” dedi.

Esra elindeki tavlayla salona girdiğinde yavaşça sehpanın üzerine bıraktı. Buğra ürkek bir şekilde pulları dizerken Adnan amca meydan okurcasına sırtıyordu.

Koskoca adamı da şu hâllere soktın ya helal olsun sana Esra!

Başlangıç atışını Adnan amca kazanmıştı. Buğra merakla atacağı zarı bekliyordu. Hepimiz pür dikkat beklerken ilk zar 6-4 gelmişti. Adnan amca kendinden emin bir şekilde ilk kapısını aldı. Bu kez Buğra atacaktı zarı.

Düşes! Koçum benim!

Buğra biraz ürkek biraz da mutlu bir şekilde iki kapısını da aldı.

Oyun başlayalı neredeyse yirmi dakikayı geçti ve durum 4-4 oldu. Adnan amca son yenilgisinden sonra iyice hırslandı.

Son durumda Adnan amcanın bir kapısında iki pulu, Buğranın beş kapısında dört pulu vardı.

“Hadi bakalım çocuk. Eğer şansın varsa 5-5 ya da 6-6 atarsın.”

Buğra gergin bir şekilde eline zarı aldı, Esra’ya baktı ve dudaklarıyla küçük bir öpücük gönderdikten sonra zarlara üflledi. Buğra’nın elindeki zarlar iki defa tavlının zemine çarptı, döndü, döndü, döndü... Ay başım döndü dur artık! Ve durdu!

“Heyt be 6-6!”

Tabii ki bu nida Buğra’ya aitti. Bir an yüksek sesle bağırdığını fark edip kendini toparladı ve yerine oturdu.

“Yani şey... Böylelikle-”

“Anladık! Sen kazandın!”

Adnan amca kükredığında hepimiz korkuyla yüzüne baktık. Buğra elini ayağını nereye koyacağını bilemez bir şekilde etrafına bakıyordu. Adnan amcanın çatıltı kaşları yavaş yavaş düzeldi ve gülümsemeye başladı.

“Sevdim seni çocuk. Bana yaranmak için yorulmaya çalışmadın. Ben sana ters ters bakarken bile duruşundan taviz vermedim.”

Hepimiz derin bir nefes alırken Buğra bızden daha da rahatlamış gö-

Kum Taneleri

rünüyordu.

"Olur olur... Bundan damat olur." dedi Hakan amcaya bakarak.

Buğra, Adnan amcadan da onayı almış olmanın mutluluğuyla Esra'ya baktı.

Vay be! Kim derdi ki Buğra bir gün âşık olacak da kızın ailesine kendini sevdirmek için bu kadar çabalayacak diye? Valla ben gözlerimle görüyor olmasam inanmazdım herhâlde.

Buğra son engeli de aştığında herkes mutlu mesut sohbete dalmıştı. Onların bu mutlu sohbetini dinlerken bir an sadece annemin ve babamın hayatta olmasını istedim.

Belki onlar da böyle olurdu. Arat'ın annesi de yaşıyor olsaydı biz de böyle güzel sohbetlerin olacağı geceler geçirebilirdik.

"Ne oldu güzelim? Daldın..."

"Üç... Sadece bir an için hayal ettim de... Eğer bizimkiler hayatta olmuş olsaydı biz de böyle mutlu bir aile ortamında olabilirdik."

"Bizim aileleriniz belki yanınızda değil ama çok yakın zamanda kendi ailemizi kuracağız bebeğim."

"Biz onu hiç bırakıp gitmeyelim ama olur mu?"

"Senin ve çocuklarımızın her zaman yanında olacağım. Asla babam gibi bir baba olmayacağım.

Diğerlerinin bizi izlediğinin farkına bile varmadan sevgili dolu bakışlarla Arat'a bakıyordum.

"Tü tü maşallah! Allah bozmasın. Nasıl da sevgiyle bakıyorlar birbirlerine."

Gülseren teyzenin sesini duyduğunda yanaktarımın kızarmasına engel olamadım. İlgi birkaç dakika sonra bizden kopmuştu ve yine Adnan amcaya odaklanmıştı.

"Lee söyle bakalım damat, Sen de arkadaşın gibi Fenerli misin?"

Adnan amcanın sorusu karşısında Buğra'nın gözlerindeki telaş görülmeye değirdi.

"Hım... Yani..."

Evde maç izlerken kaplan kesilen, her gol atıldığında maç Galatasaray'la oynansın oynanmasın aldırmadan yine de "İşte böyle her sene böyle!" diye coşan Buğra gitti yerine âdeta küçük bir kanarya geldi.

Ne oldu Buğra Efendi? Öyle evde "Durağacında olsak bile son sözümüz Fenerbahçe!" diye bağrıma benzemiyormuş demek ki bu işler.

"Anladık anladık Fenerlisin. Neyse o kadar kusur kadı kızında da olur."

Biz yine bağırıp çağırarak diye beklerken Adnan amcanın verdiği bu sakın cevaba şaşırmıştık.

Gecenin sonlarına doğru artık iyice uykum gelmeye başlamıştı. Gülseren teyze bizi bırakmamak için türlü türlü bahaneler buluyordu. Önce çerezler geldi, ardından çayları da içtiğimize göre sanırım artık bizi bırakmaması için bir bahanesi kalmamıştı.

Arat'ı hafifçe dürttim,

"Biz kalkalım artık "

Gülseren teyze tekrar öne atılacağı sırada bu kez konuya ben dâhil oldum.

"Kahve içtik, çay içtik, çerezleri de yedik. Ellerinize sağlık."

Artık bir bahanen kalmadı Gülseren teyze. der gibi yüzüne baktığım-
da gözleriyle resmen, *Sen öyle san!* dedi.

"Aaa, olur mu yavrum? Daha meyve yiyeceğiz."

Allah'ım bu gece bitmeyecek sanırım.

"Biz de yiyecek yer kalmadı artık Gülseren Hanım. Hem çocukların yarın okulu var. Beyler de işe gidecek." dedi Hakan amca bizi kurtarmaya çalışarak.

Gülseren teyze elinden oyuncacı alınmış küçük bir çocuk edasıyla başını önüne eğdi.

"Eh madem öyle diyorsunuz, dediğiniz gibi olsun bakalım. Ama bakın her zaman beklerim. Kapın size her zaman açık. Olur da canınız sıkılır, çıkın çıkın gelin. Danışım yoksa."

Gülseren teyze makineli tüfek gibi arka arkaya saydırırken güç bela kapıya ulaştık ve herkesle vedalaştıktan sonra hızla apartmandan çıktık.

"Esra'nın kimne benzediği ortada. Bir an hiç susmayacak sandım."

Ben Arat'ın söylediğine gülerken Buğra saf saf sırtıyordu.

"Ne sırtıyorsun lan?"

Buğra omuzlarını havaya kaldırıp pencereden bize bakan Esra'ya döndü.

"Bilmem... Mutluyum oğlum işte."

"Allah bozmasın kardeşim. Düğünü ne zaman yapıyoruz?"

"Esra'nın okulu tatile girsin hemen yapacağız."

Buğra gözlerini zorla Esra'dan ayırdıktan sonra bizimle vedalaşıp

Kum Taneleri

arabasına bindi.

Ben de sessizce arabadaki yerimi alırken Arat'ın da binmesiyle nihayet evimize dönmek üzere yola çıktık.

Sabah uyandığımda Arat çoktan kalkıp hazırlanmıştı. Ben uykulu gözlerle onu izlerken yavaşça yanıma yaklaşıp dudaklarını alnıma bastırdı.

"Sınavın öğleden sonra olduğu için uyandırmak istemedim."

"Uyandırsaydın keşke beraber kahvaltı yapardık."

"Çıkamam lazım sevgilim. Geç bile kaldım."

"Peki..."

Bu kez dudaklarına kısa bir öpücük bırakıp çıktı. Biraz daha uyumayı düşünsem de öğleden sonra olacak olan sınava dün geceden dolayı çalışmadığımı hatırlayınca hemen yattığım yerden doğruldum.

Aslında çok da önemli bir sınav değildi ancak yine de son bir defa göz atmazsam içimin rahat etmeyeceğini biliyordum.

Kitaplarımı beraber çalışma odasına geçip son kez notlarıma göz attıktan sonra hazırlanıp evden çıktım.

Arabaya bindiğim sırada Arat'ın aradığını görünce hemen açtım.

"Efendim hayatım?"

"Okulda mısın?"

"Yoldayım, bir şey mi oldu?"

"Bir sorun yok. Hüseyin'in yanından ayrılmaya olur mu?"

"Bir sorun yok ama ben Hüseyin'in yanından ayrılmayayım öyle mi?"

"Evet hayatım aynen öyle."

"Bir şey var ve sen bana söylemiyorsun."

"Azra söz dinle, ayrılmaya Hüseyin'in yanından."

"Arat hemen mailine bak!" Arkadan Buğra'nın sesini duyduğumda telaşla öne atıldım.

"Arat neler oluyor?"

"Buğra senin çeneni siksinler! Yok bir şey diyorum hayatım hadi sınavına gir."

Benim bir şey söylemeye izin vermeden telefonu kapattı. Sinirle etrafıma bakınırken okula geldiğimizi fark ettim. Aynı sinirle arabadan inip okula girdim.

Onlar orada kim bilir nelerle uğraşırken ben nasıl rahat bir kafayla

sınava girecektim?

Korkulu gözlerle Hüseyin'e baktım.

"Sen ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır Azra Hanım, bilmiyorum."

"Emin misin?"

"Evet, ne olursa son birkaç dakika içerisinde olmuş olmalı. Benim haberim yok."

Hızla sınıfın olduğu koridora doğru ilerledim.

"Bir yere ayrılmı. Sınavdan çıkar çıkmaz şirkete gideceğiz."

"Arat Bey'e sormamız lazım."

Hüseyin'in söylediğini duyunca ateş saçı gözlerle Hüseyin'e baktım.

"Sakin! Sakin bana Arat'a soracağız deme! O şirkete gidilecek! Bekle burada hızlı bir şekilde soruları çözüp çıkacağım. Sınavını test zaten."

Hüseyin'in bir şey söylemesine izin vermeden kapıyı açıp içeri girdim. Benim hızla içeri girmemden kaynaklı birkaç göz bana dönmüştü. Etrafındakilere aldırımadan sıraya ilerledim.

Saniyeler bana saatler gibi gelirken sonunda kâğıtlar dağıtıldı. Hızlıca sorulara baktım ve mantıklı cevaplar vermeye çalışarak en gereksiz YÖK derslerinden biri olan Tarih dersinin sınavını sonlandırıp ayağa kalktım.

Kâğıdı hocanın masasına bırakıp çıkışa yöneldiğim sırada hocanın uyarıcı sesini işittim.

"Azra yarım saat dolmadan çıkamazsın."

"Hocam mümkün değil. Benim derhâl çıkmam lazım."

Diğerlerinin sınavda olmasını umursamadan yüksek sesle konuşmuştum.

"Bir sorun mu var kızım?"

"Evet hocam. Lütfen çıkmama izin verin. Saygısızlık yapmak istemiyorum."

Hoca bir süre gözlerimin içine bakıp neler yapabileceğimi düşündükten sonra gözleriyle kapıyı işaret etti.

"Acil olduğunu söylediğin için izin veriyorum."

"Teşekkürler!"

Hızla sınıfı terk ettiğimde Hüseyin kapının önünde beni bekliyordu.

"Gidiyoruz!"

"Azra Hanım lütfen! Arat Bey gelmememizi söyledi."

Kum Taneleri

"Bak, içeride insanlar sınav oluyor. Beni bağırma. Sız götürmezseniz ben bir şekilde giderim o şirkete."

Son kez sinirle gözlerine baktıktan sonra hızla okulu terk edip korumaların da içinde bulunduğu arabaya bindim.

"Şirkete gidiyoruz."

Arabayı kullanan koruma Huseyin'e bakınca öne doğru uzandı.

"Hiç bakışmayın beyler. Şirkete gidiyoruz!"

Bu sahne onlara daha önceden tanıdık gelmiş olacak ki seslerini çıkarmadılar. Şirketin önüne ulaşana kadar kafamda milyonlarca senaryo kurmuştum.

Arabanın durduğunu fark ettiğim anda daha onlar park etmeden hızla arabadan fırladım.

Korumaların arkamdan seslenmesini aldırış etmeden şirkete girdim. Arat'ın odasını bildiğim için etrafına bakınmadan asansöre doğru ilerlediğim sırada arkamdan gelen sesle yerimde durup sesin geldiği tarafa döndüm.

"Hanımefendi! Böylece giremezsiniz içeri!"

Danışmadaki kişinin Derya olmadığını görünce ateş saçan gözlerle kıza doğru yürüdüm.

"Bak arkadaşım, şu an kalbini kırmayı hiç istemiyorum. Çok acelem var." Kadın tekrar ağzını açacağı sırada onun konuşmasına izin vermeden "Azra Öztürk, Arat'ın eşiyim." dedim ve kadının tepkisini beklemeden asansöre ilerledim.

Telaşımı fark eden herkes garip gözlerle bana bakıyordu. Kendimi asansörün içine atıp on birinci kata çıkabilmek için düğmeye bastım.

Sanki asansör ilerlemiyor gibiydi hâlbuki beş saniye içerisinde on birinci kata ulaşmıştım.

Zehra'yla göz göze geldiğimizde başımla hafif bir selam verdim.

"Azra Hanım şimdi girmesiniz iyi olur."

"Neler oluyor?"

Zehra başını önüne eğdiğinde neler oluyorsa bundan kesinlikle haberi olduğunu anlamıştım.

"Zehra?"

Zehra'nın cevap vermeyeceğini anladığım sırada adımlarımı tekrar Arat'ın odasına yönlendirdim. Arkamdan gelen itiraz seslerine aldırmadan Arat'ın odasına girdim.

"Neler oluyor!"

"Azra! Seni kim getirdi buraya?"

"Ne önemi var? Neler oluyor Arat?"

Buğra yavaşça yanıma geldi.

"Azra, hadi eve dön güzelim."

"Hayır! Önce bana burada neler olduğunu anlatacaksınız!"

Arat oturduğu yerden kalkıp öfkeli gözlerini bana çevirdi.

"Sadece bir defa laf dinlesen olmaz mı?"

Başımı olumsuz yönde sallayınca sabırla derin bir nefes alıp yanıma geldi. Kolumdan kavrayıp kendi sandalyesine oturmamı işaret ettiğinde isteğini ikiletmeden sandalyeye oturdum.

Mailine girip bir bağlantı linkine tıkladı.

Ekrana gelen fotoğrafa dikkatle bakıyordum. Dün Esra'nın evine gitmek için evden çıktığımız ana ait bir fotoğraf vardı ve altında, "*Ne yaparsan yap onu senden alacağım!*" yazıyordu.

Korkulu gözlerle Arat'a baktım.

"Şirketin sistemini birkaç dakikalığına ele geçirip bana bağlı olan bütün bilgisayarlarda yayımlamış." Bu, Zehra'nın hâlini açıklıyordu.

Ben henüz bir yorumda bulunamamışken Arat başka bir linke tıkladı.

Bu kez açılan fotoğraf okulda çekilmişti. Yanımda Hüseyin ve Esra vardı. "*İstedığın kadar uğraş onu koruyamayacaksınız Arat Öztürk!*" yazıyordu altında.

"Sistem ele geçirildikten birkaç saniye sonra da bu fotoğraf çıktı ekranda."

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde Arat'a baktıktan sonra aklıma Buğra'nın telefonda Arat'a, "*Mailine bak*" dediği gelmişti. Sonuçta bunlar ekranda yayımlandıysa Arat'ın sonradan mailine bakmasını gerektirecek bir durum yoktu.

"Biz telefonda konuşurken gelen mail neydi?"

Arat söyleyip söylememek arasında kalırken ısrarla gözlerinin içine baktım.

Henüz ağzını açmış bir şeyler söyleyecekti ki o sırada odanın kapısı şiddetle geriye doğru savruldu.

"Arat Bey, giremezsiniz dedim ama..."

Zehra kendince açıklama yapmaya çalışırken söylediklerinden ziyade karşımda duran kadınla ilgileniyordum. Kimdi bu kadın ve neden böy-

Kum Taneleri

lesine mutlu bir ifadeyle Arat'a bakıyordu?

"Merve?"

Arat merakla karşısındaki kadına bakarken isminin Merve olduğunu öğrendiği kadın, "Benim sana vermem gereken önemli bir haber var." dediğinde söyleyecekleriyle ilgili içinden hiç de iyi hisler geçmemişti.

Hepimiz merakla kadına bakarken Arat, Zehra'ya çıkması için eliyle kapıyı işaret etti.

Merve bir elini karnın üzerine koyarken "Tebrik ederim, baba oluyorsun." dediğinde zihnimin bir an için bana oyun oynadığını düşündüm.

Hepimiz şaşkın gözlerle kadına bakarken Merve bir iki adım önümüzde doğru ilerledi.

"İlanlıyım!"

Arat birkaç saniye içerisinde toparlanıp bana döndü. Ne hissedeceğimi, ne diyeceğimi gerçekten bilemiyordum. Yapabildiğim tek şey sadece bariz bir hayal kırıklığıyla Arat'ın gözlerine bakmaktı.

"Bu kadını..." dedim Merve'yi işaret ederek. "Gerçekten birlikte oldun mu Arat?"

"Evet ama bak..."

Arat'ın konuşmasına daha fazla müsaade etmeden odayı terk edeceğim sırada hızla kolumu kavradı.

Neden yapmıştı ki bunu bana? Çok şey mi istemiştin? Tek dileğim onunla mutlu, huzurlu bir hayat geçinmekti. Bu kadar mı zordu sadece beni sevmesi?

Gözlerinin içine nefretle bakarken kolumu tutan elinden tek seferde kurtuldum.

"Al işte! Çocuk istiyordun! Mutlu ol! Tebrik ederim baba oluyorsun!"

Kimsenin tek kelime etmesine izin vermeden hızla odayı terk ettikten sonra asansöre gerek duymadan merdivenlere yönelip koşarak şirketten çıktım.

Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Arat nasıl olur da bana ihanet ederdi? Gözlerimden akan yaşlara aldırmadan yoldan geçen ilk taksiyi durdurdum.

"Nereye gidiyoruz abla?"

"Sadece sür." dedim adama hiçkırklarının arasından.

Hiç sesini çıkarmadan yola devam etti. Nereye gidecektim? Sanki gidecek çok kapım varmış gibi...

Sahil kenarına geldiğimizde taksiciye durmasını söyleyip ücreti ödedikten sonra sahildeki banklardan birine oturdum. Bir süre denizi izledikten sonra yavaş adımlarla kayalıklara çıktım. Şu an kendimi buradan bıraksam...

Çok da yüksek sayılmayan bu yerden atsam kendimi... Hayatın bu hâle gelmişken yaşamaya devam etsem ne değişecek ki? Bir adım daha öne ilerleyip kayalara çarpan azgın dalgalara meydan okurcasına baktım.

Şu an kesinlikle mantıklı düşünmüyordum. Ne yapacaktım? Kendimi öldürmek bir çözüm müydü? Peki, yaşarsam ne olacaktı? Arat'tan boşanacak mıydım? Beni sevdiğini biliyordum ancak ne olursa olsun bu beni aldatığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Sinirle attığım adımları biraz daha sakın bir şekilde geri sarıp ban-

Kum Taneleri

ka oturdum. Ben bir karıncayı bile incitemem ki... Kendi canıma nasıl kıyacağım? Bunu benim yerime başkasının yapması gerekiyordu. Yapmam gereken tek şey sanırım Ahmet Aslan'ın beni bulmasını sağlamaktı. Şu an zaten açık hedeflim. Etrafımda ne korumalar ne de Arat vardı.

Telefonum neredeyse otuzuncu kez çaldığında tamamen kapatıp tekrar cebime yerleşürdüm. Şu an beni kimin aradığı ya da ne için aradığı umurumda bile değildi. En azından artık çalma ihtimali yoktu.

Arat'ın canını yakmak, benim canımın yandığı gibi onun da canının yanmasını istiyordum. Hızla akan gözyaşlarımı elimim tersiyle sildim. Hava soğuk olmasına rağmen etrafta birkaç kişi vardı.

Kimisi çocuğuyla, kimisi sevgilisiyle gelmişti. Karşımdan bana doğru ilerleyen çiftte baktım. İkisinin de ellerinden tutmuş yaklaşık üç yaşlarında küçük bir oğlan çocuğuyla önümden geçip gittiler. Eğer Arat böyle bir hata yapmış olmasaydı belki kısa bir zaman sonra biz de böyle mutlu bir aile olabilirdik.

Başımın döndüğünü hissettiğim an banka iyice yerleşip arkama yaslandım. Hava kararmak üzereydi. Peki, hen nereye gidecektim? Gidebileceğim birkaç arkadaşım vardı ancak Esra sayesinde beni hemen bulurlardı. Bütün geceyi burada geçirmem de mümkün olamayacağı için son çare olarak aklıma otel geldi. Kredi kartı kullanamazdım. Daha ben odaya çıkmadan Arat anında yerimi bulurdu. Cüzdanımı açıp ne kadar param olduğuna baktım.

Bu para beni ancak iki gece idare ederdi. Perişan bir hâlde ayağa kalkıp etrafına bakındım. Buraya yakın bir otel olmalıydı.

Hava tamamen kararmıştı ve kış aylarında olduğumuz için sahilde benden başka kimse kalmamıştı. Üzerimdeki cekete iyice sarılıp yürümeye devam ettim. Son derece hassas bir bünyem vardı. Hemen hasta olabilen bir insan olduğum için yeniden yataklara düşmem kaçınılmaz bir son olacaktı benim için.

Herideki otelin ışıklarını görünce adımlarımı biraz daha hızlandırdım. Şu an sıcak bir ortama her şeyden daha fazla ihtiyacım vardı. Otelin kapısından içeri girdiğimde resepsiyondaki adam garip gözlerle bana baktıyordu. Çok da lüks sayılmayan bu otel sanırım beni bu gece misafir edebilirdi.

Ürkek adımlarla resepsiyona ilerledim.

Berna Aslıhan

"İyi geceler. Bir oda istiyorum."

Adanı kayıt işlemlerini hallettikten sonra arkasına dönüp anahtarlardan birini uzattı.

"Ödemeyi çıkarken yapabilirsiniz."

Başını olumlu yönde salladıktan sonra elindeki anahtarı alıp odanın bulunduğu kata doğru ilerledim. Odaya girer girmez ceketimi bile çıkarmadan yatağa uzandım. Yorganı üzerime çektikten sonra gözlerimi kapattım.

Uyumak şu an için ihtiyacım olan tek şeydi.

Dışarıda duyduğum gürültüyle gözlerimi açıp yatakta doğruldum. Sesler gittikçe yaklaşırken sırtımı yatağın başlığına dayayıp bacaklarımı iyice kendime çektim.

Neler oluyordu? Kalp atışlarım hızlanırken bulunduğum odanın kapısı büyük bir gürültüyle kırıldığında korkudan çığlık attım. İçeri giren siyah giyimli adamlar ışığı açtığında gözlerim kamaştı.

Işığa alışmayı bekledikten sonra tekrar adamların yüzüne baktım.

"Demek artık yalnız takılıyorsun. Kocan nerede Azra?"

Alihan Aslan'ın adamı olan Hasan alaycı bir tavırla gözlerimin içine bakıyordu. Sakinleşmeye çalışıp bir süre bekledikten sonra kendimden emin bir şekilde konuştum.

"Beni bulmanız fazla uzun sürdü."

"Ona öyle demeyelim de fazla gürültü yapmak istemedik diyelim."

"Laf kalabahçı yapma bana! Öldürün hadi! Kaybedecek bir şeyim yok artık!"

Yalandan burnunu çekip olmayan gözyaşlarını sildi.

"Beni uygulandırıyorsun Azra. Yapma böyle, ağlayacağım yoksa."

"İsmim Hasan, değil mi?"

Sorduğum soruya anlam vermemiş bir şekilde yüzüme baktı.

"Evet."

"İyi... Defol git başımdan. Senin bir hoku beceremeyeceğin ortada."

"Doğru konuş kıl!"

"Öldürecek misin beni?"

"Uyarı."

"O zaman hiçbir yere gelmiyorum."

Yanımdaki adamlara baktı.

"Manyak mı lan bu?"

"Valla abi ben geçer seferden hatırlıyorum. Hiç normal bir şey değil bu kadın."

"Doğru diyorsun. Benim de yüzüne tükürmüştü."

Sıkıntıyla ayağa kalktım.

"Sonuç? Öldürecek misiniz yoksa ben yatıp uyuyayım mı?"

Şu an hiçbir şey umurumda değildi. Hayatımdaki en büyük hayal kırıklığını tecrübe etmişim ve tabiri caizse yaşamak istemiyordum.

"Bu kadar çok ölmek istiyorsan al sık kafana."

"Yok, ben kendimi öldüremem. Yapacaksınız siz yapın. Yoksa," dedim kapıyı işaret ederek. "müsaade ederseniz aşk acısı çekmem gerekiyor."

İçeri koşturarak bir adam daha girdiğinde hepimiz dönüp kapıdan tarafa bakmıştık.

"Abi, Ahmet abi aradı. 'Çay kahve içmeye yollamadım sizi. Kızı alıp gelin hemen.' dedi."

Hasan bir an bile tereddüt etmeden kolumdan tutup kendine çekti.

"Çekiştirmene gerek yok. Kendi isteğimle geliyorum zaten."

İçinden sessizce bir *ya sabır* çekip ceketimi giymem için uzattıktan sonra kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Ceketi üzerime geçirip ben de arkasından ilerledim.

Resepsiyonda bekleyen adam korkulu gözlerle bana bakarken Hasan cebinden çıkardığı bir deste parayı adamın önüne fırlattı.

"Ağzını sıkı tut, daha fazlasını kazan." dedikten sonra otelden çıktık.

Şu an resmen kendi isteğimle aylardır kaçtığım adamın ayağına gidiyordum. Ama umurumda bile değildi. Şu an içinde bulunduğum bu durumdan daha kötüsü ne olabilirdi ki? En kötü ihtimalle öldürdüm. Zaten şu an bir ölüden farklı da değildim.

Ağlamaktan şişmiş bir çift kırmızı göz, damadağın saçlar, sinirden sağa sola vurulmaktan morarmış eller ve paramparça olmuş bir kalp...

Benim için daha kötüsü yoktu. Tabii bir de şu mide bulantısı olmasaydı...

"Durun!"

"Ne o, korktun galiba?"

"Dur diyorum!"

"Çocuk oyuncacı mı lan bu?"

"Geri zekâh! Durdur arabayı yoksa ensene kusarım."

Araba saniyeler içerisinde dururken hızla kendimi dışarı attım. Midem bana inat yerinde durmuyordu. Sonunda olacağı buydu.

Artık dışarı çıkacak bir şey kalmadığında eğildim yerden doğruldum.
"A!."

Adamın elindeki peçeteyi alıp samimiyetsiz bir ifadeyle gülümsedim.
"Çok kibarsınız. Yapmayın böyle çocuklar gözlerim doluyor."
"Kes zevzekliği de bin arabaya."

Zaten konuşacak hâlim de yoktu. Sanki *konus* diye yalvarsa konuşacak olan varmış gibi.

Karanlık yolda ilerlerken etrafını görmeye çalışsam da nîlmkün değildi. Etrafın karanlık olması yetmiyormuş gibi ayırt edici hiçbir yer, doğru düzgün bir ev bile yoktu. Tahminlerime göre şehirden yaklaşık beş kilometre uzaklıktaydık.

Araba yavaşladığında sonunda gideceğimiz yere vardığımızı anlamıştım. Arabanın kapısını açan adam sabırla inmemi bekliyordu.

"İnecek misin yoksa zorla indirelim mi?"

Söylene söylene arabadan indim. Karşımda duran ev devasa büyüklükte bir villaydı. Anlaşılan bu Ahmet denilen adam fazlasıyla zengindi.

"Evi çok beğendin galiba?"

Umursamazca omzumun silkip içeri doğru yürümeye devam ettim. Kapının önüne ulaştığımızda Hasan öne atılıp kapıyı çaldı.

Bir seksen civarı, sarışın, afet gibi bir hatun açtı kapıyı.

"Hoş geldiniz Hasan Bey."

Kadının aksanına bakılırsa Rus olmalıydı.

"Abi içerde mi?"

"Evet, o da sizi bekliyor."

Kadın bana acıyan gözlerle bakarken içeri girdim.

"Geç şöyle."

Hasan'ın gösterdiği tarafa doğru ilerledim. Son derece uzun olan koridoru tamamladığımda büyük bir kapının önüne gelmiştik.

Kapı bütün ihtişamıyla ileri doğru savruldu ve sonunda Ahmet Aslan'la göz göze gelebilmiştini.

Kendiinden emin adımlarla odanın içine ilerledim ve karşındaki koltuğa oturup tiksiniç bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Bunlar beni sana getirmeden öldüremeyeceklerini söylediler. Hadi

Kum Tanecikleri

öldür de bitsin artık bu işkence."

Ahmet Aslan şaşkınlıkla bana baktıktan sonra bakışlarını Hasan'a çevirdi.

"Ne içirdiniz lan buna?"

"Hiçbir şey içmedim ben. Sadece artık yaşamak istemiyorum. Ne yapacaksan yap sonra da öldür beni."

"Bu kızın şu an ağlıyor, korkudan çırpınıyor olması gerekiyordu."

Ahmet Aslan hâlâ yanındaki adamlara bakarak konuşmasına devam ederken umursamaz bir ifadeyle omzumu silkip "Elimizde bu var tatlım, idare edeceksin artık." dedim.

"Ben bu hatunu bu hâldeyken öldürsem kaç yazar. Olay senin sadece ölmen değil ki benim kızımın ölürken yaşadığı hisleri yaşamam."

"Şıkıldım ama ben. Karı gibi dardır mı edeceksin böyle? Umurunda değil diyorun. Öldür ya da canını ne istiyorsa onu yap ama bana önce şunun teminatını ver, ne yaparsan yap sonuç olarak öldürecek misin?"

"Ahn lan götürün şunu yukarı. Bu işten bir zevk almadıktan sonra ne anlamı var ki?"

İki kişi koluma girneye kalktığı sırada elimle duvarlarını işaret ettim.

"Size zorluk çıkarak değilim."

Bu adamlar önceki karşılaştığım güne nazaran daha sakindim. Sonuçta beni öldürecek olması zerre kadar umurumda değildi.

Siyah giyimli adamları takip edip üst kata çıkarken arkadan Ahmet Aslan ve Hasan'ın konuşmasını bir kısmını duyabilmiştim.

"Kocasına yolladığımız görüntülerden dolayı mı böyle davranıyor?"

Hasan'ın vereceği cevabı duyamayacak kadar uzaklaştığım için konuştuklarını çok da umursanmadan yukarı çıktım. Ne görüntüsünden bahsediyordu bu adamlar? Ben sadece birkaç tane fotoğraf görmüştüm. Ne yani, dahası da mı vardı?

Bir odanın önüne geldiğimizde adamlardan biri kapıyı açıp içeri girmem için eliyle işaret etti.

Odaya girdiğimde kapıyı arkamdan kilitlemişlerdi. Sanki kaçmaya çalışan var.

Kendimi kenardaki yatağın üzerine bırakıp ellerimi başımda birleştirip tavanı izlemeye başladım.

Aklımdan hiç çıkmayan sevgili kocam yeniden zihnimi meşgul etmeye başladığımda gözyaşlarım isyan etmeden yavaşça aktı. Artık neden

ya da *nasil* diye sormayacaktım. Bir kere olan olmuştu. Zaten bir iki güne bu adam beni öldürecek ve her şey tamamen bitecekti. Uyumalıydım... Uyursam geçecekti. Her şeyi unutacaktım ve ölümüne biraz daha yaklaşacaktım.

Zor da olsa uykuya dalebilmişim. Tahmini olarak sabaha karşı uyan-
dığımda midemdeki bulanıklıya hızla yataktan doğrulup kapıya koştum
ancak kahretsin ki kilitliydi.

Yumruk yaptığım elimi sertçe kapıya vurmaya başladım.

"Açın şu kapıyı!"

Bir yandan bağırıp bir yandan da kapıyı yumrukluyordum. Merdiven-
lerden gelen ayak seslerinin ardından kapı açılmıştı.

"Lavabo ne tarafta?"

Adamın işaret ettiği tarafa koşturup lavaboya girdim. Klozete dayadı-
ğım kolumdan güç alırken midem resmen tersine dönmüş gibiydi.

Ayağa kalkıp yüzümü yıkadıktan sonra aynadaki aksime baktım.

Neler oluyordu? Düinde bir defa kusmuştum. Aklıma gelen ihtimalle
gözlerimi alabildiğine açılmıştı. Son regl tarihini hatırlamaya çalışıp
küçük bir hesap yaptım. Böyle bir durumda gerçekten hamile kalmış
olamazdım değil mi?

Kapının önünde beni bekleyen adamları hatırlayınca ağır adımlarla
lavaboyu terk ettim.

"İyi misiniz?"

İkinci Yavuz vakası mı yaşanıyor? Yok, bu kez kimseyi kendi peşimden
sürüklemeyeceğim. Bu defa kimsenin mesuliyetini üstlenmeyeceğim.

Aklıma Yavuz'un eşi ve kızı gelince tekrar gözlerim dolmaya başladı.

Karşımda benden cevap bekleyen adama başımı olumlu yönde
salladıktan sonra odaya geri döndüm.

Eğer ki şu an hamileysen ölüm planımı dokuz ay kadar ertelemeli
hatta vazgeçmeliydim. Arat'a olan öfkem yüzünden çocuğumu annesiz
bırakamazdım.

Tahminlerim doğruysa iki gün önce regl olmam gerekiyordu. Elim
istem dışı karnıma gitti. Sanırım bu kez geçen defaki gibi bir korku
hissetmiyordum. Arat'a olan öfkemle rağmen şu an hamile olma
olasılığım beni mutlu ediyor bile diyebilirdim.

Peki, şimdi ne olacaktı? Benim acilen bu adamın elinden kurtulmalıy-
dım. Hamile olma olasılığım olmasa asla böyle bir girişimde bulunmak

Kum Tanrıları

istememedim ancak şu an durumlar biraz değişmişti. Benimi bir şeyler yapıp Buğra'ya haber vermem gerekiyordu.

Ne yapacağımı düşünürken montumun bacağına değen cebinde hissettiğim sertlikle elimi cebime attım.

Telefon! Telefonumu cebimde unutmuşum. Onlarında üzerimi aramak akıllarına gelmemiştii tabii.

Yavaşça ayağa kalkıp kapının önünü dinlemeye başladım. Son derece sessiz olması işimi biraz daha kolaylaştırıyordu.

Tekrar yatağa döndüm ve montumun cebinden telefonu çıkarıp açtıktan sonra Buğra'nın numarasını çevirdim.

Neredeyse çalmadan açıldığında "Azra!" diye haykıran Buğra'nın sesinin dışarı gıtmış olmasını umarak kenardaki tuştan sesi kıstım.

"Azra!"

"Dur bağırma."

"Neden sessiz konuşuyorsun? Başına bir şey mi geldi yoksa?"

"Bak beni iyi dinle. Ahmet Aslan'ın evindeyim ben."

"Ne? Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet Buğra, son derece farkındayım. Yalnız biraz daha laf kalabalığı yaparsan telefonla konuştuğumu fark edecekler."

Buğra'nın konuşmasını beklerken Arat'ın sesini duyunca bir an konuşamayacağımı sandım

"Azra sana diyorum! Neredesin?"

Sesimi son derece düz tutmaya çalışarak "Telefonu Buğra'ya ver. Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok." dedim.

Arat beni ikna etmek için bir şeyler söylerken ciddi ses tonumdan hiçbir şekilde taviz vermeden konuşmaya devam ettim.

"Telefonu Buğra'ya vermezsen nerede olduğunla ilgili tek kelime etmeyeceğim."

Telefonu Buğra'ya vermeden önce içimi acıtacak son cümlesini kurdu.

"Gerçekleri öğrendiğin zaman benden özür dileyeceksin ve ben seni o kadar kolay affetmeyeceğim Azra."

Ben ne diyeceğimi şaşırmış bir vaziyette etrafıma bakınırken tekrar Buğra'nın sesini işittim.

"Söyle artık nerede olduğunu."

"Şehrin dışında yaklaşık olarak beş kilometre sonra bir çiftlik çıkacak

karşıma, orada tutuyorlar beni."

"Hangi çıkış Azra? Doğu mu batı mı?"

Otelin bulunduğu yerden geldiğimiz yönü düşünüp hesapladıktan sonra cevap verdim.

"Batı çıkışı."

"Emin misin?"

"Evet eminim, batı çıkışı."

"Tamam, hemen geliyoruz."

Telefonu kapatıp kenara koyacağım sırada kapının önünden gelen ayak sesleriyle hızımı arttırıp telefonu saklamayı başardım.

Kapı açıldığında içeri yine siyah giyimli adamlardan biri girdi.

"Ahmet abi sizi bekliyor."

"Senin abın kadar kafana .."

Kendi kendime söylenip küfür ederken odadan çıktım.

"Bir şey mi dediniz?"

Adamın bana sürekli *siz* diye hitap ediyor olmasını yadırgamıştım. Böylesine kibar bir adamın bu insanların arasında ne işi olduğunu anlayamıyordum.

Dün gece girdiğim salona tekrar girdiğimde uzun bir masanın başında oturan Ahmet Aslan'ı gördüm.

Eliyle karşıma oturmamı işaret etti.

"Hayırdır, kahvaltı mı yapacağız?"

Cevap vermeden yüzüme baktı.

"Vazgeçtin değil mi? Öldünmeyeceksin beni."

Ölmekten vazgeçtiğimi öğrenmesinin bir gereği yoktu. Yine cevap alamayınca sinirle sandalyeye oturdum.

"Ne u, bana kibar davranmaya mı karar verdin?"

Ben yine sessiz kalacağımı düşünürken elindeki çatalı masaya bıraktı. Kahvesinden abeste abeste bir yudum aldı ve bana baktı.

"O kamera kayıtları yüzünden böyle davranıyorsun değil mi?"

"Kamera kayıtları mı?"

Ahmet Aslan, şüpheli bir ifadeyle beni izlerken bu kez ellerini masanın üzerinde birleştirip öne doğru eğildi.

"Sen o kayıtları izlemedin mi?"

Başımı usulca iki yana salladım. Karşımdaki adam sanki ona yalan söylüyormuşum gibi bakıyordu.

Kum Taneleri

"Kayıtları izlemediysen neden bu hâldesin? Ölmek istiyorsun. Neden?"

"Sana ne be adam? Seni neden ilgilendiriyor benim bu hâldc olmam, sana ne?"

Ahmet Aslan, ona bağırmandan ötürü sonunda taşmış olan sabrıyla sandalyesini geriye doğru fırlatıp üzerine yürümeye başladı.

Artık daha fazla serinkanlılığını koruyamayacağını anladığım sırada bahçeden gelen silah sesleriyle birlikte korkarak kendimi yere attım.

Masanın altından görebildiğim kadarıyla Ahmet Aslan endişeyle kapıya ulaşmıştı.

"Ne oluyor lan dışarda?"

"Abi birileri geldi, fazla kalabalıklar."

Adam cümlesini tamamladığı sırada büyük bir gürültüyle bulunduğumuz evin kapısı kırıldı. Silah sesleri giderek çoğalırdı. Ahmet Aslan kolumdan tutup beni masanın altından çıkardı.

"Ben buradan sağlam çıkamayacaksam önce seni öldürecekler."

Beni vücuduna siper ederken Arat salona girdi.

"Arat!"

Önce bana ardından arkamdaki adama baktı.

"Evet Arat, şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Elindeki silahı enseme hissettiğim an korkuyla ürperdim.

"Bırak onu!"

Arat resmen dişlerinin arasından kükrediğinde Ahmet Aslan bu durumdan hiç etkilenmiş gibi durmuyordu.

"Ben değil koçum, sen elindeki bırakacaksın ve ben senin karınla beraber burayı terk edeceğim."

Arat çaresizce bana bakarken yapabildiğim tek şey ağlamaktı. Dünden beri neredeyse ağlamadığım bir dakika bile olmadığı için akan gözyaşlarım artık yanağımı yakıyordu.

Arat ınatla elindeki silahı bırakmazken Ahmet Aslan kulaklarını sağır edecek kadar yüksek sesle bağırdı.

"Azra'nın beyni dağılsın istemiyorsan elindeki silahı yere bırak!"

Eğer Arat beni kurtarmak için bir şey yapamıyorsa benim bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kasıklarına atacağını bir tekme sanırım beni bırakıp bir süre afallamasına ve bu sürecin Arat'a zaman kazandırmasına yardımcı olabilirdi.

Yapmak istediğim şey kasıklarına vurmakken vücudum kendisine fazla yakın olduğu için bacağına vurabilmişim.

Ensemde hissettiğim acıyla bilincim kapanırken gördüğüm son sahne Arat'ın bana doğru koşmasıydı.

Bilincim yavaş yavaş açılırken etraftaki sesler bir uğultu misali kulağıma doldu. Tavanıdan yansıyan beyaz ışık gözlerimi rahatsız ettiğinde memnuniyetsizce yüzümü buruşturdum.

"Uyanıyor!"

Bu ses sanırım Buğra'ya aitti. Zor da olsa gözlerimi araladım.

"Azra! İyi misin güzelin?"

Başımı olumlu yönde salladım.

"Ne oldu bana?"

"Hayırdın."

En son ensemde hissettiğim o uyuşturucu hissi hatırladım. Gözlerini odanın içinde gezdirdiğimde Arat'ın olmadığını fark etmem uzun sürmedi.

Benim ona yapmam gerekeni o mu bana yapıyordu? Samir'in böylesine hem suçlu hem güçlü deniyordu.

Hiç umursamayacak ve *Arat nerede?* diye bile sormayacaktım. Ben merak etmeyen adamı ben mi merak edecektim?

"Arat'ı mı arıyor gözlerin?"

"Benim bundan sonra Arat'la hiçbir işim olmaz."

Buğra başını önüne eğerken bir şeyler döndüğünü anlamıştım.

"Siz benden ne saklıyorsunuz?"

"Sakladığımız bir şey değil de senin görmem gereken bir şey var."

Buğra cebindeki telefonu çıkartırken merakla bana göstereceği şeyi beklemeye koyuldum. Kısa bir bekleyişin ardından Buğra elindeki telefonu önüne uzattığında "Ne bu?" diye sordum.

Sessiz kalırken sadece elindeki telefonu almanı işaret etti.

Gözlerimi Buğra'dan uzaklaştırıp telefonu elime aldığım anda başlatılmak üzere bekleyen video dikkatimi çekti.

Kısa bir süre tereddüt etsem de hemen videoyu başlattım. Bu görüntüler sanırım bir kamera kaydına aitti. Ahmet Aslan'ın bahsettiği görüntüler bunlar olmalıydı. Görüntülerde ise Arat ve Merve vardı. Bir otel lobisinde başlayan görüntüler ikisinin birlikte son derece samimi

Kum Taneleri

pozlar vererek odaya girmesiyle son buluyordu.

Video bittiğinde telefonu tekrar Buğra'ya uzattım.

"Merve'nin nasıl hamile kaldığını tahmin edebilecek kadar zekâm var çok şükür. Gerek yoktu bu görüntülere."

Buğra bıkın bir ifadeyle gözlerini devirdikten sonra videoyu tekrar açıp önüne uzattı.

"Kamere kayıtlarının tarihine bak Azra. Siz evleneli daha üç ay bile olmadı ancak bu kayıtlar üç ay öncesine ait."

Buğra'nın elindeki telefonu hızla çekip elime aldıktan sonra dikkatle kayıt tarihine baktım.

Bu durum elbette Merve'nin hamile olduğu gerçeğini değiştirmezdi ancak aynı zamanda Arat'ın beni aldatmadığını da ispatlardı.

Gözlerimi bir kez daha odanın içinde gezdirdikten sonra korkulu gözlerini Buğra'ya çevirdim.

"Arat nerede?"

Buğra başını önüne eğerken aklımdan bin türlü senaryo kurmuştum bile.

Beni terk etti!

Başına kötü bir şey geldi!

Ahmet Aslan benim yerime Arat'ı kaçırdı!

Yok, bu sonuncusu saçma oldu.

"Nerede diyorum Buğra?"

Buğra'nın cevap vermesine fırsat kalmadan odanın kapısı açıldı. Doktor olduğunu tahmin ettiğim adam elindeki kâğıtları karıştırdıktan sonra hafif bir tebessümle yüzüne baktı.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Biraz başım ağrıyor." dedim ensemi işaret ederek.

"Başınıza aldığımız darbeden dolayı bu normal bir durum. Ensenizdeki morluk dışında hiçbir probleminiz yok. Siz de bebek de sonra derece sağlıklısınız."

"Teşekkürler." dedikten sonra doktorun söylediklerini son anda idrak edip çok olmuş gözlerle etrafıma bakındım. Onlar da tıpkı benim gibi şaşkın gözlerle doktora bakıyordu.

Şaşkın bakışlarını doktora çevirirken "Bebek mi?" dedim üslu gibi çıkan sesimle.

"Haberiniz yok muydu? Daha çok küçük ancak tebrik ederim üç haf-

talık hamilesiniz. Bir ihtiyacınız olursa hemşirelerden birini çağırmanız yeterli, tekrar geçmiş olsun.”

Doktor odadan çıkarken Buğra'ya baktım. Sanki biraz buruk bir sevinç vardı yüzünde.

“Tebrik ederim.” dedi dudaklarını altınma bastırarak.

Ortada normal gitmeyen bir şeyler vardı. Bundan kesinlikle emindim. Buğra'nın arkasından bana gülümseyerek bakan Barış birkaç adımda yanına ulaştı.

“Tebrikler Sarı, Demek amca oluyoruz ha?”

Barış'a buruk bir tebessümde bulunduktan sonra, “Arat nerede?” diye sordum merakla.

Yine başlar öne eğildi. Ben delireceğim ama!

“Arat nerede dedim!”

Barış birkaç adımda yanıma ulaşip ellerimi avucunun içine hapsederken “Söyleyeceğiz ancak sakın olacaksın.” dedi.

Ancak onlar bana sakın olınamı söylerken bile korkudan tekrar bayılmak üzereydim.

“Söyle... Sakinim.”

Barış derin bir nefes alırken sadece gözlerimin içine bakıyordu. Sonunda benim sakinleştiğime ikna olduktan sonra, “Arat vuruldu.” dedi sakın bir ses tonuyla.

Vuruldu! Arat vuruldu!

Yattığım yerden doğrulup kolundaki serumu tek seferde söktüm. Arkamdan seslenmelerine ve fişkıran kana aldınmadan elimi kanın üzerine bastırıp odadan çıktım.

Benim yüzümden! Hepsi benim yüzümden! Kahretsin, ya ona bir şey olursa? Asla kendimi affetmem. Koridorda koştururken gözyaşlarım hızla akıyordu.

Arat...

27. Bölüm

Saniiyeler saatlere dönüşürken uzun koridorda koşmaya devam ettim. Hemşirelerin bulunduğu vezneye gelince korkulu gözlerle bana bakan hemşireye doğru eğildim.

"Arat Öztürk... Hangi odada?"

"Hanımefendi kolunuz."

"Bırak şimdi kolumu! Kocam nerede diyorun!"

Hızlı bir şekilde önündeki bilgisayara baktıktan sonra koridorun sonunu işaret etti.

"403 numaralı oda."

Kadın odayı söylediğinde ardından söylediği şeyleri bile duymamıştım. Koşarak Arat'ın bulunduğu odaya ulaştım.

Kapıyı yavaşça açtığımda olduğum yerde kaldım.

Merve, Arat'ın başucuna oturmuş elini tutuyordu ve asıl sinirlenmemi sebep olan şeyse Arat'ın baygın değil kendinde olmasıydı.

Yani bu durum Arat'ın sağlıklı olduğunu gösterse de benim ruh sağlığımı bozuyordu.

Kolundaki sargıya bakılırsa yarası ağır değildi.

Arkamı dönüp gitmeden önce derin bir nefes aldım ve içeri girdim. Arat beni görünce Merve'nin avucundaki elini geri çekti.

"Geçmiş olsun diyeceğim ama çocuğunun annesiyle hasret giderdiğine göre geçmiş zaten."

Odadan çıkacağım sırada Arat arkamdan seslendi.

"Azra! Yine mi anlayıp dinlemeden yargılayacaksın?"

Yavaş adımlarla yüzümü Arat'a doğru döndüm ve sessizce bana yapacağı açıklamayı bekledim.

"Merve sadece geçmiş olsun demek için gelmiş."

Bunu o kadar soğukkanlı bir şekilde söylemişti ki. San ki ben onu Merve'yle el ele değil de normal bir şekilde sohbet ederken görmüşüm gibi.

Arat'tan dilemem gereken bir özür vardı ve her ne olursa olsun bende kocamı bu kadına kaptıracak göz yoktu.

"Öyle mi? Tamam o zaman. Geçmiş olsun dileklerini iletirseye kendisini kapının dışına alalım."

Merve şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra ayağa kalktı. Yanından geçerken kısa bir süre tekrar gözlerimin içine baktı.

"Şu an bana çok kızdığımı biliyorum ancak inan amaçım sizi huzursuz etmek değil. İstedğim tek şey çocuğumun babasıyla büyümesi." dediikten sonra benim bir şey söylememe fırsat vermeden odadan çıktı.

Dolan gözlerimle Arat'ın yanına ulaştım.

"Senin şu an dinleniyor olman gerekmez miydi?"

"Senin vurulduğunu duyunca..."

Başımı mahcup bir ifadeyle önüme eğdim.

"Arat, biliyorum sana güvenmem gerekiyordu ancak benim yerimde kim olsa aynı şeyi düşünürdü. O kadın içeri girdi ve hamileyim dedi. Nasıl bir tepki vermemi bekliyordun ki?"

Yüzündeki yorgun ifadeye tezat buruk bir tebessümde bulundu.

"Sen böylesine yunuşadığına göre Buğra sana kamera kayıtlarını izletmiş. Eğer Merve'nin gelişyle beraber çekip gımseseydin zaten o kayıtları ben izletecektim sana. Ayrıca, sonuna gelince olursak... Hayır Azra, herkes senin gibi düşünmezdi. Sen eğer gerçekten bana güvenceseydin beni dinlerdin. Ama sen ne yaptın? İlk fırsatta benden uzaklaştın. Peki, ben ne yapmıştım? Seni Ege'yle dudak dudağa gördüğüm zaman... Senin gözlerinde her şeyin ispatını görmüştüm."

Son iki gündür ağlamaktan başka bir şey yapmamıştım. Gözyaşlarımı bunca şeye rağmen hâlâ akabiliyordu.

"O adamların seni bulma için resmen uğraştın. Peki, bu kadar ölmek istiyorsan söyler misin bana seni vazgeçirip bize haber vermene neden olan şey neydi?"

Kırmızı Taneleri

Hamile olduğumu şu an biz bu durumdayken söylemek istemesem de eninde sonunda öğrenecekti.

Hiç böyle hayal etmemiştim. Yani ben hamile olduğumu söylediğim zaman biz bu durumda olmamalıydık.

"Azra?"

Gözyaşlarını silme gereği duymadan başını kaldırıp gözlerine baktım.

"Hakhsın, beni bulmalarını ve öldürmelerini istedim. Çünkü kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Ama şimdi..."

Arat beklentiyle söyleyeceğim şeyi bekliyordu.

"Şimdi kaybedecek çok kıymetli bir şeyim var."

Gözyaşlarını sildikten sonra derin bir nefes alıp duruşumu dikleştirdim ve gülümsemeye çalışarak "Hamileyim." dedim.

Arat heyecanla yerinde dikleşirken sadece bir an için gözlerindeki yumuşamayı görebilmiştim.

"Sen ciddi misin?"

Artık rahat bir şekilde gülümseyebiliyordum. Başımı olumlu yönde salladım.

"Ahmet Aslan"ın evindeyken hamile olduğumdan şüphelendiğim için sizi arayıp nerede olduğumu haber verdim. Sana her ne kadar kızgın olsan da hamile olma ihtimalimden dolayı kararından vazgeçtim."

Arat'ın gözlerindeki sert ifade yerini geri alırken içimdeki hisle tekrar başımı önüme eğdim.

"Benim sana bir şey söylemem lazım." dedi sanki iki çay istiyormuş gibi.

"Dinliyorum."

"Merve... Üç aylık hamileymiş."

Kurduğu cümleyi tam olarak idrak ettiğim an çocuğun Araf'tan olma ihtimalinin yüksek olması düşüncesiyle durmuş olan gözyaşlarım tekrar akmaya başladı.

"Peki siz... Yani tam olarak ne zaman..."

"Üç ay önce." dedi kendinden emin ve sert bir ifadeyle.

Bu kadar acımasız ve soğuk olmak zorunda mıydı?

"Anladım."

"Eğer dün birkaç dakika daha o odada kalmış olsaydın, bütün bunları öğrenebilirdin. Birkaç saat önce yaşananlar hiç yaşanmamış olabilirdi

ve biz seninle bu duruma gelmezdik.”

Ne diyebilirdim ki? Ben ona güvenmemiştim ve şu an yaşadığım her şeyi hak ediyordum.

“Özür dilerim.”

Arat'ın yüzüne bakamıyordum. Kucığıma koyduğum ellerimi incilemeye devam ederken Arat'ın ifadesizliğinden taviz vermeyen sesini tekrar işittim.

“Beni üzen tek şey ne biliyor musun?”

Yüzüne bakmadan başımı olumsuz yönde salladım.

“Hani beni dinlemeden sanki düşmanına bakıyormuş gibi yüzüne baktın ya... İşte o an o kadar büyük bir bayal kırıklığı yaşadım ki tarifi imkânsız.”

Ben sessiz kalmaya devam ederken elini çeneme koyup yüzüne bakmam için yüzümü kendine doğru çevirdi.

“Azra, o an gözlerindeki nefret gerçek miydi?”

Çenemi elinden kurtarmaya çalıştım ancak bırakmadı.

“Cevap ver. Gerçekten o kadar nefret ettin mi benden?”

Elimi elinin üzerine koyup çenemi zor da olsa elinden kurtarıp ayağa kalktım.

“Bize ne yaptığının farkındasın değil mi? Ben seni bu kadar çok sevip sana böylesine güvenirken sen nasıl benden nefret edebildin?”

Pencerenin önüne gelip dışarıyı izlemeye başladım. Arat benden cevap alamayacağını anlayınca ısrarından vazgeçmişti. Bir süre böylece dışarıyı izledikten sonra başımdaki ağrıya aldırış etmeden arkama döndüm.

Arat uzandığı yatakta çoktan uykuya dalmıştı. Yavaş hareketlerle yanına ulaşıp başucundaki sandalyeye oturdum. Yüzündeki huzursuz ifadeyle böylesine içime işlemişti ki. Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve dudaklarımı alına değdirdim.

“Ne yaparsan yap ben senden asla nefret edemem.”

Yavaşça ayağa kalkıp odadan çıktıktan sonra kendi odamın bulunduğu yöne doğru ilerledim. Şu an kendimi dün içinde bulunduğum durumdan daha da tükenmiş hissediyordum. Nasıl olacağını bilmiyordum ancak bir şekilde kendini Arat'a affettirmeliydim.

Odaya geri döndüğümde herkes bıraktığım vaziyetteydi.

Esra hızlı adımlarla yanıma ulaşıp kollarını boynuma doladı.

Kum Taneleri

"Tebrik ederim bebeğim. Hamileymişsin."

Esra'nın sarılmasına karşılık verirken hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Azra! Ne oldu?"

Geri çekilip Esra'nın yüzüne baktım.

"Beni asla affetmeyecek."

Tekrar kollarını boynuma dolayıp başımı göğsüne bastırdı.

"Affeder, merak etme."

Başımı olumsuz yönde salladım.

"Bana nasıl baktığını görmeliydin Esra. O kadar soğuk ve ifadesizdi ki. Hamile olduğumu söyleyince bile sadece bir an için yumuşasa da tepki vermedi."

"Sadece sana biraz kızgın o kadar. Hamile olmaya tabii ki sevinmiştir. Ona biraz zaman ver. Seni çok seviyor ve eninde sonunda affedecek."

"Umarım."

Esra'nın kollarından ayrıldıktan sonra yatağıma geri dönüp uyumamaya çalıştım. Başımdaki ağrı şiddetini arttırırken uyumamam gerektiğini biliyordum ancak gözlerim sanki bunun aksini iddia etmek ister gibi kapanmaya çalışıyordu.

"Hayır Sarı, uyumak yok!" dedi Barış bir adım öne atılarak.

"İyi de benim çok uykum var."

"Olmaz. O hayvan herif silahın kabzasıyla ensene vurmuş. Doktorun kesin talimatı var, yirmi dört saat uyumak yok."

Yirmi dört saat... Ben, yirmi dört saat uyumadan duracağım? Hem de bu yorgunluğun üzerine öyle mi?

"Siz unuttun o işi. Benim yirmi dört saat uyumamam gibi bir durum söz konusu dahi olamaz."

Umut, Barış'ı desteklediğini belli edercesine öne atılıp "Göreceğiz Azra. Biz yanındayken kolaysa uyu." dedi.

"Ya sizin işiniz yok muydu? Ne diye döndünüz?"

"Sen kendini kaçırtmayı başarıncaya doğal olarak bize yardım etmek için dönmek zorunda kaldılar."

Buğra'nın azıcık da olsa azarlama barındıran ses tonunu duyduğumda başımı önüme eğdim.

"Ben Arat'ın yanına gitmek istiyorum."

Küçük bir çocuk odasıyla mızımızlanırken kapıdaki hareketlilikle herkes gibi ben de başımı kapıdan tarafa çevirdim.

Berna Asfahan

Arat kolundaki sargıyla içeri girdiğinde şaşkınlıkla olduğum yerde oturur pozisyona geçtim.

"Neden kalktın? Dinlenmen lazım."

"İyiyim ben, bir şeyim yok."

Sesindeki soğuk ifadedden taviz vermeden sessizce Barış'ın yanına oturdu.

Odadaki herkes bir bahane uydurup birer ikişer odayı boşaltırken Arat'la yalnız kaldık.

Ben kucacıma koyduğum ellerimi incelerken Arat oturduğu yerden kalkıp yanıma ulaştı.

"Sana çok kızgınıyım ana bu çocuğumuz olacağına sevinmediğim anlamına gelmiyor."

Belli belirsiz gülümseyip elini karnıma koydu.

"Bizi çok bekletme ufaklık."

Arat'ın bebeğimize hitaben söylediği şeyi duyunca gözlerim dolmaya başladı.

"Anne karnında DNA testi yapılabiliyormuş." dedi elini ve bakışları karnımdan çekmeden, "Merve de kabul etti. Doktorla görüşmüş, bebeğim dört aydan küçük olması gerekiyormuş. Yarın test için buraya gelecek ancak..."

Gözlerimi gözlerime dikti. Bu soğuk bakışlarını tekrar görmek hayatımdan isteyeceğim son şey bile değilkten Arat'ın şu an tam olarak yaptığı bakışlarını soğukluğuyla beni üşütmekti.

"Fetüsten alınan örnek Almanya'ya gönderilecek ve sonucun çıkması bir ayı bulabilirmiş."

Bebeğe *fetüs* demesi dikkatimden kaçmamıştı.

"Ya sonuç pozitif çıkarsa, o zaman ne olacak?" dedim çekinerek.

"Bilmiyorum."

Verdiği tek kelimelik cevap beni dağıtmaya yetmişti. *Bilmiyorum*. Küçük bir bebeğe sırtını dönmesini isteyemezdim ancak çocuğun bizim hayatımızda olması aynı zamanda Merve'nin de hayatımızda olacağı anlamına geliyordu.

"Sonuçta o çocuk seninse ona arkayı dönemezsin."

"Peki, sen böyle bir şeyi kabullenebilir misin?"

Bu kez, "Bilmiyorum." deme sırası bendeydi.

Arat verdiğim cevap üzerine sessiz kalmayı tercih ederken odaya

Kum Taneleri

hemşire girdi.

Önce başucunda asılı duran seruma ardından koluma baktı.

"Damar yolunuzun neden yerinde olmadığını öğrenebilir miyim?"

Ben suçlu bir çocuk gibi başımı önüme eğerken Arat da tıpkı karşıdaki hemşire gibi cevap vermemi bekliyordu.

"Şey... Ben senin vurulduğunu duyunca..." dedim Arat'a bakarak.

Hemşire yavaşça yanına yaklaşıp kolundaki kurumuş kana baktı.

"Bana böylece damar yolunu çıkarıp attığınızı söylemeyin."

Başımı tekrar önüme eğince kenarda duran pamuğu ıslatıp kolundaki kurumuş kan lekelerini temizledi ve tekrar seruma baktı.

"Neyse ki serumunuz bitmiş."

"Ne zaman çıkacağız?" dedim hem Arat'ı hem de kendimi kastedererek.

"Beycendinin yarasında bir problem yok ancak siz başınıza darbe aldığınız için bu gece burada kalacaksınız."

Ben itiraz etmek için ağzımı açmışken Arat sert bakışlarını bana çevirince ağzımı açtığım gibi kapatıp tekrar ellerimi incelemeye koyuldum.

Hemşire odadan çıkıp birkaç dakika sonra geri döndü.

"Üzgünüm ancak kolunuza tekrar damar yolu açmak zorundayım." dedi elindeki korkutucu şeyi bana göstererek.

"Gerçekten gerekli mi?"

"Maalesef bu gece burada kalacağınız için gerekli."

Hemşire itiraz kabul etmeyen ses tonuyla konuştuğunda kaçışımın olmadığını anlayarak kolumu uzattım.

Koluma turnikayı bağladıktan sonra damarı kontrol edip elindeki iğnenin poşetini açtı. İğneyi koluma doğru iletletirken bakmaya daha fazla dayanamadığım için başımı Arat'tan tarafa çevirip gözlerimi sıkıca yumdum.

"Ah!"

İğne koluma girerken tepkime hâkim olmanıştım. Gözlerimi açtığımda Arat'ın yüzünü buruşturmuş koluma baktığını fark ettim. Kendisine baktığımı fark edince hemen yüz ifadesini düzelterek yine o sert tavrını takındı.

"Lütfen bir daha damar yolunu çıkartmaya kalkmayın."

Başımı olumlu yönde sallayıp hemşirenin odadan çıkışını izledim.

Berna Aslıhan

Ben küçük bir çocuk gibi kolumdaki damar yolunu incelerken Buğra ve diğerleri içeri girdi.

"Yakışmış." dedi Umut koluma bakıp sırtarak.

"Umut!"

Arat'ın uyanıcı sesi odada yankılanırken ben hariç hepsi sınıyordu.

"Ne o Arat? Karının çamının yanmasına dayanamıyorsun galiba?"

"Zevzek zevzek konuşma!"

Ben bu Arat'ı tanıyordum. Bu sadece Arat'tı. Benim kocam olan Arat asla böyle bir tepki vermez Umut'un kurduğu bu cümle karşısında, "*Tabii ki de dayanamam.*" derdi.

Bu duruma her ne kadar üzülsem de bunu ben yapmıştım. Arat'ın şu an böyle davranmasının tek suçlusu bendim.

Odadaki herkes benim beklediğim tepkiyi bekliyor olacaktı ki Arat'ın verdiği cevap üzerine hepsi en az benim kadar şaşırmıştı.

"Evet neyse, bakın size oyun getirdik." dedi Esra konuyu değiştirmek için.

"O ne?"

"Tabu getirdik. Senin uyumaman gerekiyor ve bir şeylerle oyalanmazsan uyursun."

Masanın üzerine her şeyi hazırladıktan son kartları düzenlediler.

"Kim kim olacağız?"

"Ben, Esra, Umut... Siz de üçünüz olun işte." dedi Buğra soruma karşılık olarak.

Arat oynamaya pek hevesli görünmese de sesini çıkartmadan oyuna dâhil oldu.

İlk önce biz başlayacaktık. Esra yasak kelimeleri kontrol etmek için yanına gelirken Barış, Arat'ın aksine heyecanla beni bekliyordu.

Kartları elime alıp kelimeye baktım.

Rakı.

"Asla içmem."

Barış boş boş yüzüme baktı.

"Neyi asla içmezsin?"

"Barış böyle salakça bir soru olabilir mi?"

Ben, Barış'a laf yetiştirirken Arat ciddiyetinden taviz vermeden cevap verdi.

"Rakı..."

Kum Taneleri

"Doğru!"

Esra bize ait olan piyonu ilercitirken arkadaki karta geçtim.

Çilek.

"Ben nasıl anlatayım ki bunu?"

"Hadi Sarı! Zaman geçiyor."

"Hım... Tamam, buldum. Sırtında bu şekle benzer bir doğum lekesi var."

Barış yine boş boş yüzüme bakarken Arat ruhsuz sesiyle cevap verdi.

"Çilek..."

"Ohoo! Olmaz ama abicim ya! Adamın karısı yani tabii ki bilecek!"

Umut'un itirazlarına aldırmadan sonraki karta geçtim.

Dedikodu.

"Yapmaktan ve yanında yapılmasından en nefret ettiğim şey."

"Bak bunu biliyorum işte. Dedikodu..."

"Doğru!"

Zamanı kontrol edip diğer karta geçtim. Sürenin bitmesine çok az kalmıştı.

Güvenmek.

Arat'a baktım. Gözlerim yanmaya başladı. Tam ağzımı açacağım sırada Buğra kurtancım gibi yetişt.

"Süre bitti!"

"Neydi kelime?" dedi Barış heyecanla.

Gözlerimi Arat'tan ayırmadan cevap verdim.

"Güvenmek..."

Odadaki sessizlik hâkimiyetine devam ederken Esra öne atıldı.

"Neyse sıra bizde."

Elimdeki kartları alıp Buğra ve Umut'a anlatmaya başladı. Arat kadar olmasa da Buğra da Esra'nın anlatmaya çalıştığı şeyleri biliyordu.

Oyunu biz kazanmıştık ve ben Arat'ın ifadesiz yüzüne rağmen sevinip Barış'a sarılmıştım. Barış'a sarılırken omzunun üzerinden Arat'ı çok rahat görebiliyordum. Gözlerindeki ifadeye ve ellerini yumruk yapmasına bakılırsa sinirlenmişti.

"Barış!"

Kükremeye başladığına göre iyice sinirlendi demekti.

"Tamam oğlum. Al, bıraktım karım."

Arat'ın beni kıskandığını görmek hoşuma gitmişti. Ancak yüzümdeki

g l msene Arat'ın ruhsuz bakışlarıyla karşılaşınca hemen silindi.

Neredeyse güneş doğmak üzereydi ve odadaki herkes benimle birlikte uyumamış aksine beni uyanık tutmak için ellerinden gelen her Şeyi yapmıştı.

"Gidin artık evinize. İlepiniz burada benimle harap oldunuz."

İtiraz etmek için birkaç  nc atılacağı sırada Arat'ın itiraz kabul etmeyen ses tonu son noktayı koydu.

"Azra doğru söylüyor. Gidin artık evlerinizde, ben buradayım zaten."

Hepsi yorgun ve uykusuz gözlerle bakıp bizimle vedalaştıktan sonra odadan  ıkıldılar. Arat'la yalnız kalmış olmanın verdiği gerginlikle uyumamak için gözlerimi açık tutmaya çalıştım.

Bir saatin sonunda odadaki sessizliğe rağmen uyumadığımı için kendimi tebrik ederken bulunduğumuz odanın kapısı açıldı.

Kimin geldiğine bakmak için kapıya doğru eğilirken karşımda Merve'yi görünce belirgin derecede gerildim.

"Şey... Ben test için gelmiştim de senin yanına uğramak istedim ancak odan boştu. Hemşireler de Azra'nın yanında olduğunu söyleyince geçmiş olsun demek istedim."

Arat'a yönelik konuşmuş olmasına rağmen Arat'ın cevap vermesine fırsat bırak bırakmadan  nc atıldım.

"Teşekkür ederim."

Sesim normalden sert çıktığı için Merve daha fazla burada kalmaması gerektiğini anlamış olacak ki fazla uzatmadan yanımızdan ayrıldı.

"Neden her fırsatta yanına gelmeye  alışıyor?"

"Ben nereden bilebilirim Azra?"

"Ben rahatsız oluyorum ama artık."

"Sadece iyi niyetini göstermeye  alışıyor. Ben samimiyetine inanıyorum."

"Kuşura hakma da samimiyetini göstermek isteyen insan karınıdaki  ocuk üç aylık olana kadar beklemez, hamile olduğunu öğrendiği anda karşımıza çıkardı.  ocuk olmuş üç aylık, aldırma ihtimali yok. Affeder-sin ama bana hiçbir Şekilde samimi gelmiyor yani."

Bu kadar uzun c mlerme karşılık Arat ne mi yaptı, umursamaz bir Şekilde omzunu silkip elindeki telefonla ilgilenmeye devam etti.

Sinir oluyordum! Bu kadar umursamaz olmasına sinir oluyordum! Suçlu olduğunu bildiğim için sesimi çıkarmak istemiyordum ancak

Kum Taneleri

beni kavga çıkarmaya zorluyordu.

Neyse, sakini. İstedigini ona vermeyecekti. Beni kızdırıp bağırma-
ma neden olarak biraz daha haklı konumuna gelmesine katkıda bulun-
mayacaktım.

Derin bir nefes aldıktan sonra gülümsememi yüzüme yerleştirip
Ara'ya döndüm.

"Benim karnım acıktı. Bir şeyler yemeyecek miyiz?"

"Birazdan getirirler." dedi elindeki telefonda kafasını kaldırmadan.
Şeytan diyor al elindeki telefonu fırlat odanın diğer tarafına.

"Hastane yemeği yiyemem ben."

"Neden prenses hazretleri, klasınız mı sarsılır?"

Al işte! Uyuz!

"Hayır! Midem hulanıyor. Hastane yemekleri çok yağlı oluyor."

Bu kez kafasını telefonda kaldırıp bana baktı. Ne yani benimle ilgili
bir durum olunca tepki yok, hamileliğimle yani bebeğimle ilgili bir
durum olunca tepki mi veriyor? Ben bu adamı boğarım!

"Ne yemek istiyorsun?"

"İstemiyorum hiçbir şey yemeyeceğim!"

"Az önce karnım acıktı demedin mi?"

"Dediysem dedim! Şimdi de vazgeçtim diyorum."

Hadi yine umursamazca omzunu silksene! Silksen değil mi? Ne-
den, çünkü mevzu bahis ben değil bebek. Tövbe yarabbi ya! İnsanı
kendi bebeğini kışkırtmaya itiyor resmen!

*Sen bakma annecum babana. Bu onunla benim aramda. Yoksa tabii ki
sen her şeyden ön plandasın.*

"Azra!"

"Ay! Ne bağırıyorsun? Korktum."

"Yemek diyorum, ne yiyeceksin?"

"Yemeyeceğim!

Tabii ki yiyeceğim ama önce seni biraz delirtmek istiyorum.

"Yiyeceksin! Ya canının ne istediğini söylersin ya da ben kafama göre
hafif bir şeyler söylerim."

Kollarımı göğsümün altında birleştirip başımı Ara'dan zu tarafa
çevirdim.

"Canın ne istiyorsa onu yap çünkü ben hiçbir şey yemeyeceğim.
Ayrıca artık buradan çıkmak istiyorum. Yirmi dört saat neredeyse doldu

sayılır. Rica etsem gidip doktorla konuşur musun? Sıkıldım bu saçma hastane odasından."

Yine söyledigim bu uzun cümleyi cevapsız bırakıp ayağa kalktı ve telefonu kulağına dayadı.

"Buğra, hastaneye bizim adamlarla bir şeyler gönderir misin? Azra hastane yemeği yemek istemiyor da..."

"..."

"Çok yağlıymış. Hanımefendi tutturdu yemem diye."

"..."

"Kafana göre hallet işte. Hafif bir şeyler olsun."

"..."

"Tamam, daha iyi olur."

Telefonu kapatıp yanına döndü.

"Buğra bizim eve uğrayıp Gülay Hanım'a bir şeyler hazırlayıp gönderecek ve o yemek geldiğinde yiyeceksin."

Duruşumu hiç bozmadan tepki vermedim. Cevap vermem için bir süre bekledikten sonra sinirle nefesini dışarı verip odadan çıktı.

Yaklaşık bir saat sonra yemeğim gelmişti. Açlıktan artık midem bulanmaya başlamıştı. Arat elindeki kutuları masanın üzerine hazırlayıp çatalı önüme koydu.

"Yesene hadi."

Naz yapacak kadar bile hâlim kalmadığı için çatalı elime alıp Gülay teyzemin nefis yemeklerini yemeğe başladım.

"Sen de yesene."

"Aç değilim ben."

Elindeki çatalı masanın üzerine geri koydum.

"Sen yemezsen ben de yemiyorum."

Önce sert bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra çatalı aldı ve tavuktan bir parça alıp ağzına attı.

"Yedim işte. Devam et yemeye hadi."

"Olmaz öyle beraber yiyeceğiz."

Sanırım inadım arada bir işimize yarıyordu. Çünkü Arat şu an dünden beri takındığı ifadenin aksine gülümsüyordu.

Onun gülümsemesini görünce içim ısınmıştı.

Sessizlik içinde yemeğimizi bitirdikten sonra boşalan saklama

Kum Taneleri

kaplarını toplayıp torbanın içine geri koydu.

Akşamüstüne doğru doktor geldiğinde artık buradan çıkmak için can atar hâle gelmiştim. Kısa bir muayenenin ardından elindeki kâğıtlara birkaç not aldı.

"Herhangi bir sorun görünmüyor. Sizin bir şikâyetiniz var mı?"

"Hayır yok. Başım bile ağrımıyor artık."

"Tamam o zaman. Çıkış işlemlerinizi hallettikten sonra dilediğiniz zaman çıkabilirsiniz."

Utanmasam ayağa kalkıp dans edeceğim! Hastanelerden oldum olası nefret etmişimdir.

Arat çıkış işlemlerini halletmek için doktorun ardından çıkarken ben de yataktan kalkıp kolumdaki damar yolunu çıkarması için hemşireyi beklemeye başladım.

Ayaklarımı aşağı doğru sarkıtıp çocuk gibi bir ileri bir geri sallayıp sıkıntıdan patlamak üzereyken sonunda Arat'la beraber hemşire teşrif edebildi.

Suratsızlıkta dünya markası hâline gelme adayı olan kadın yanıma ulaşıp elindeki sıvıyı koluma döktü.

Kolumdaki bandı resmen yırtarcasına çekince sinirle geri çekildim.

Ben herhangi bir şey söyleyemezken Arat öfkeyle. "Biraz daha dik-kali olur musunuz?" diye bağırды.

Arat'a hayretle baktığım sırada kadın Arat'ın bakışlarından korkmuş olacak ki kolumdaki bandı sanki bütün hayatı buna bağlıymışçasına yavaş hareketlerle çıkardı. Elindeki pamuğu koluma bastırdıktan sonra beş dakika boyunca çekmememi söyleyip odadan kaçarcasına çıktı.

İğnenin kolumda bıraktığı ağrıyla yüzümü buruştururken Arat yanıma geldi.

"Acıyor mu?"

Başımı olumlu yönde sallayıp pamuğu bastırmaya devam ederken Arat kolumu naif bir dokunuşla kavrayıp pamuğu elinden aldı. Yavaş yavaş pamuğu bastırırken acımı çoktan unuttuğum bile. Arat bir yandan üfle-yip bir yandan kolumdaki pamuğu koluma bastırırken fırsattan istifade rahat rahat yüzünü izledim.

"Geçti mi?"

Geçmez mi? Senin elinin değdiği yer acımaya devam eder mi?

Tabii ki bunları Arat'a söylemedim. Sadece başımı olumlu yönde

salladım. Pamuğu çektiğinde kan durmuştu.

Arat yine utnursamaz ifadesine dönüş yaparken ben hayal kırıklığıyla öylece kalmıştım.

Sonunda eve ulaştığımızda Gülay teyze bizi kapıda karşılaşmıştı.

"Hoş geldiniz."

Gülay teyze tüm sıcaklığıyla bana sarılırken Arat elindeki saklama kaplarının bulunduğu poşeti mutfaka bırakmaya gitti.

"Azra..."

"Efendim?"

"Kızım hayırlı olsun hamileymişsin."

"Maşallah daha hastaneden çıkalı bir saat olunadı nereden haberin oldu?"

"Buğra Bey yemek almaya geldiğinde söyledi."

Boşboğaz!

"Korkuyor musun?"

Gözlerinin içine bakıp başımı olumsuz yönde salladım.

"Hayır korkmuyorum. Aksine o kadar mutluyum ki."

"Aman kızım mutlu ol."

Gözlerimdeki hüznü fark etmiş olacak ki şefkatle gözlerimin içine baktı.

"Bir sorun mu var?"

"Aramız biraz kötü." dedim mutfakta olduğunu bildiğim Arat'ı işaret ederek.

"Ve?"

"Ve yine suçlu benim."

Elini saçıma atıp yavaşça okşarken yine ağlamaya başladım. Yok, bu kadar ağlamak normal değil. Kesin benim hormonların taklaya geldi. Tamam, normal zamanda da kolayca ağlayabilirim ancak bu denti fazla ağlamam normal değildi.

Gülay teyzemin yanından ayrıldıktan sonra Arat'ı beklemeden yukan çıktım. Üzerimi değiştirip yatağa uzandım ancak Arat hâlâ gelmemişti. Beklemekten vazgeçip yirmi dört saat uyumamış olmanın verdiği uykusuzlukla gözlerimi kapattım.

Gözlerimi yavaşça araladığımda etraf karanlıktı. Belimde hissettiğim

Kum Taneleri

ağırlıkla arkama döndüm. Arat uyuyor, uyumakla yetinmeyip bir de kollarımı vücuduma doluyordu.

Yüzümü Arat'a döndüğümde dudaklarımız arasında yaklaşık beş santinilik bir mesafe vardı. Uyuyor olmasından cesaret alarak yavaşça öne doğru uzanıp dudaklarımızın arasındaki o küçük mesafeyi yok ettim.

Artık bana daha fazla uzak davranmasını istemiyordum. Kendini benden uzak tutması her şeyden daha büyük bir cezaydı bana.

"Uyuyan birinden böyle faydalanmak sana hiç yakışmıyor." dedi gözlerini açmadan.

Yanaklarım kızarıken gözlerini açıp da bu sahneyi görmediği için şükrettim.

"Senden faydalanmıyorum ben. Kocam değil misin? İsteddiğim zaman öperim."

"İki gün önce öyle demiyordun. Beni hiç anlayıp dinlemeden arkamı dönüp giderken kocan olmam pek de umurunda değil gibiydi."

Artık gözlerini açmış ve benim gözlerime dikmişti. Ne çok sinirli ne de çok sakın görünüyordu.

"Özür diledim ama..."

"Ben de aynı şeyi sana söyledim. Özür dileyeceksin ama seni o kadar kolay affetmeyeceğim dedim."

"Uzatmasan olmaz mı?"

"Azra sen bizim evliliğimizi bitiriyordun farkında mısın?"

"Peki, bu sürekli böyle mi olacak? Sürekli böyle soğuk mu olacaksın?"

"Hayır."

"Neyi bekliyorsun o zaman? Neden daha fazla uzattıyorsun?"

"Dersini almanı bekliyorum ama sen öylesine rahatsın ki sanki iki gün önce beni terk etmeye değil de tatil yapmaya gitmişsin gibi davranıyorsun. Sen beni terk ettin Azra!"

Son kurduğu cümleye kadar sakın olsa da lafının sonunda son derece sinirliydi.

"Terk ettiğin yetmiyormuş gibi bir de kendini öldürtmeye kalktın! Beni bu kadar çok mu cezalandırmak istedin? Seni sonsuza kadar kaybedince benim yaşayacağım acıdan mutlu mu olacaktın?"

Ben sessizce ağlarken Arat yattığı yerden kalkıp odayı terk etti. Ellerimi karnıma sarıp dizlerimi kendime çektim. Beni affetmesi hiç ko-

Berna Aslıhan

lay olamayacaktı ancak ben kendimi affettirmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

28. Bölüm

Sabah uyandığımda Arat yanımda yoktu. Sanırım bütün gece gelmemişti. Yattığım yerden doğrulup aşağı inmek üzere merdivenlere yöneldim. Mutfığa girdiğimde Gülay teyze kahvaltı hazırlıyordu.

"Günaydın."

"Günaydın güzel kızım. Gel, kahvaltı hazır sayılır."

"Arat'ı gördün mü hiç?"

"Yok görmedim. Ben geldiğimde kapıda arabası da yoktu."

Nereye gitti bu adam? Salona geçip sehpanın üzerindeki telefonu aldıktan sonra Arat'ın numarasını tuşladım.

Aynı rutin sesi duymaktan sıkıldığım sıralarda telesekreterin sesi kulaklarımda yankı bulunca telefonu kapatıp bu kez şirketi aradım. Arat'ın dâhili numarasını bildiğim için beni direkt Zehra'ya yönlendirdi.

"Zehra ben Azra. Arat odasında mı?"

"Hayır Azra Hanım. Bugün hiç gelmedi."

"Peki, teşekkür ederim."

Telefonu kapatıp bu kez telaşla Buğra'yı aradım. Ancak Buğra da telefona cevap vermemişti.

Kahretsin! Neler oluyor?

Telefonu elime alıp tekrar Buğra'yı aradığımda kapanmak üzereyken sonunda telefon açıldı.

"Buğra! Neredesin?"

"Dur kızım ya! Sakin ol. Ne oldu?"

"Dün geçeden beri Arat'a ulaşamıyorum. Şirkete gitmiştir diye orayı

aradım ancak orada da yok.”

“Telefonunu da mı açmıyor?”

“Hayır açmıyor.”

“Tamam güzelim. Sen merak etme ben bulacağım onu tamam mı?”

“Tamam.”

Telefonu kapatıp masanın üzerine koydum. Ya başıma bir şey geldiyse? Ben ne yaparım o zaman?

Dizlerimin üzerine koyduğum ellerimi çeneme dayayıp bacaklarımı ritmik bir şekilde hareket ettirmeye başladım. Gözlerim sehpanın üzerindeki telefona kilitlenmiş bir şekilde Buğra'nın aramasını bekliyordum.

Beş dakika...

On dakika...

On beş dakika...

Sonunda çaldı. Telefonu hızla elime alıp kulağına dayadım.

“Buğra?”

“Ulaşamadım. Barış ve Umut da nerede olduğunu bilmiyor.”

“Nereye gitmiş olabilir?”

“İnan aklıma hiçbir yer gelmiyor. Siz kavga falan mı ettiniz? Neden gecenin bir yarısı çekip gitti?”

“Tartıştık biraz. Ashnda onu sınırlendirmemeye gayret ettim ancak anlaşılan pek de başarılı olamadım.”

“Ashnda aklıma bir yer geliyor.”

Tabii ya! Ben bunu nasıl düşünemedim? Arat'ın yalnız kalmak istediği zaman gideceği yer belliydi.

Buğra'yla aynı anda, “Ali abinin kulübesi!” dedik.

“Ben hemen korumalarla yanına gidiyorum.”

“Gelmemi ister misin?”

“Hayır Buğra. Sanırım yalnız olsak daha iyi.”

“Tamam, ama bana da haber ver.”

“Tamam.”

Telefonu kapatıp hemen üst kata çıktıktan sonra üzerimi benden beklenmeyecek bir hızla değiştirip evden çıktım. Korumalar sorgulayan gözlerle bana bakarken Hüseyin yanıma yaklaştı.

“Azra Hanım bir yere mi gideceksiniz?”

“Evet Hüseyin. Dün geceden beri Arat'a ulaşamıyoruz ve sanırım

Kum Taneleri

nerede olduğunu buldum.”

Hüseyin daha fazla sorgulamadan diğer korumalara arabaya binmelerini söyledi. Ali abinin kaldığı yeri tarif edip yolu izlemeye devam ettim.

Eğer Arat tahmin ettiğim gibi oraya gitmediyse elimde başka bir ihtimal kalmıyordu ve ben kesinlikle polise haber verecektim.

Deniz kenarına vardığımızda korumalara aradaki تنها yola girmelemini söyledim. Yolum sonu olarak nitelendirebileceğimiz bu izbe yerdeki kulübeye ulaştığımızda rahatlamayla karışık derin bir nefes aldım.

Arat'ın arabası yolun kenarında duruyordu. Hızla arabadan inip korumalara, “Siz gidebilirsiniz. Gördüğümüz gibi Arat burada.” dedikten sonra kulübeye doğru ilerlemeye başladım.

Etrafta birkaç balıkçı dışında kimse yoktu. Arat'ın arabasını da geçtikten sonra kulübeye ulaştım. Midemdeki bulantıya aldırmadan ilerleyip kapıyı hafifçe çaldım. Ali abi kapıyı açıp yüzündeki gülümsemeyle bana baktı.

“Azra, hoş geldin kızım.”

“Hoş buldum Ali abi. Arat içeride mi?”

Bana cevap vermeden geri çekilip içeri girmem için yol verdi.

“Benim biraz işim var. Siz keyfinize bakın.”

Ali abi kulübeden çıkmak üzereyken nazik bir dokunuşla kolundan kavradım.

“Neyi var?”

“Bahçe çıkmıştım. Döndüğümde sahilde onu buldum. Çok sarhoştu. Ben de alıp buraya getirdim.”

Minnet dolu bakışlarıyla başımı teşekkür eder gibi salladıktan sonra içeri girdim. Ali abi yüzündeki gülümsemesiyle çıkıp kapıyı kapattı.

Arat ilerideki koltuğun üzerinde uzanıyordu. Yavaş adımlarla yanına yaklaştığımda aldığım yoğun alkol kokusuyla istem dışı yüzümü buruşturdum.

Yanına ulaştığımda dizlerimin üzerine çöküp elimi dağıtık saçlarının arasından geçirdim.

“Arat...”

Gözlerini açmak yerine rahatsızca yerinde kıpırdandı.

“Arat...”

Tekrar seslendiğinde sesteki rahatsız olduğu belli edeceğine yüzünü

buruşturduğunda gözleri beni bulunca bir süre hoş bakışlarla gözlerime baktı.

“Neredeymi ben?”

“Nerede olduğunu bilemeyecek kadar içecek ne vardı?”

Sanki ben ona bu soruyu hiç sormamışım gibi gözlerini birkaç defa kırıştırdı.

Dün gece buraya geldiğini hatırlamış gibi, “Sen, beni nasıl buldun?” diye sordu.

“Bu senin rutinin Arat. Senin sinirlendiğin zaman kafa dinlemek için kimin yanına gittiğini tahmin edemeyeceksem sana olan aşkımdan bahsetmemin bir anlamı yok.”

“Demek ki bir dahaki sefere kafa dinlemek istediğim zaman senin tahmin edemeyeceğin yerleri seçmem gerekiyor.”

Sinirle diz çöktüğüm yerden doğruldum.

“Gelmenden bu kadar rahatsız olduysan gidebilirim. Ancak şunu unutma ki o bir dahaki sefere gitmek için seçeceğin yer bir hatunun koynu olmadığı sürece seni her türlü bulabilirim.”

Arkamı dönüp gitmek üzereyken Arat yattığı yerden doğrulmaya gerek duymadan elimi tuttu.

“Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece biraz sınırim bozuk.”

Gözlerimi yumup dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra boşta kalan elimi boynumun sağ tarafına koydum.

“Sinirlendin yine.”

Beni bu kadar iyi tanımak zorunda mısın?

“Sen beni ne kadar iyi tanıyorsan ben de seni en az senin beni tanıdığın kadar iyi tanımak zorundayım Azra.”

Benim bir şey söylememeye fırsat vermeden yattığı yerde doğruldu. Tuttuğu elimi hâlâ bırakmamıştı. Beni yavaşça yanına çekip oturmanı sağladıktan sonra gözlerinin içine baktı.

“Beni bulamayınca çok mu endişelendin?”

“Tabii ki endişelendim Arat. Soru mu bu?”

“Çemkirmic hemen! Benim de neler hissettiğimi biraz olsun anlamana yardımcı olmuştur umarım.”

“Ne yani, sırf bana ders vermek için mi kayboldun ortadan?”

“Buraya sinirli olduğum için ve kafa dinlemek istediğim için geldim ancak görüyorum ki aynı zamanda sana ders de verebilmişim.”

Kum Taneleri

Yani neden böyle şeylerle uğraştığını anlamıyordum. Tamam, ben zaten dersimi aldım. Bir dahaki sefere Arat'ı bir hatunla birlikte bile görsem onu dinlemeden asla çekip gitmem.

"Farkındasın değil mi? Ben hamileyim ve senin beni bu kadar strese sokman doğru bir şey değil."

Hiçbir şey söylemeden oturduğumuz koltuğa tekrar uzandı ve yanına yatmam için kolundan çekti. İtiraz etmeden yanına uzandığında elini karnımın üzerine koyup beni kendine çekti.

"Arat?"

"Sadece beş dakika sus güzelim. Biliyorum senin için zor bir şey ama lütfen denemeye çalış."

Bu sürekli değişken ruh hâli beni afallatıyordu. Daha dün gece beni o kadar kolay affetmeyeceğini söyleyen adam şu an kollarını vücuduma dolmuş bir şekilde bana sarılıyordu.

Gözlerim karşı duvardaki saate ilişti. İsteddiği gibi yaklaşık beş dakika susmuştum. Tam olarak beş dakika olmasa da son otuz saniyeyi beklememiş olmam büyük bir sorun teşkil etmezdi sanırım.

Kollarının arasında dönüp yüzüne baktım.

Arat bana sorgulayan gözlerle bakarken "Beş dakika doldu." dedim.

Kendini tutamayıp gülümsediğinde içimde yine mutluluk çiçekleri açtı.

"Yapamıyorsun değil mi?"

"Neyi?"

"Susmadan beş dakika durmayı bile beceremiyorsun."

"Biliyorsun ki susmak benim doğama aykırı bir şey. Ben ve konuşmadan durmak? Sanırım bu Harry Potter'ın, Mürver asanın Voldemort'ta olmasına aldırmadan hayatına devam etmesi kadar saçma olurdu. Yani biliyorsun ki aslında Mürver asa dünyanın en güçlü asası ve bunun Voldemort'ta kalması demek."

Ben daha cümlemi tamamlayamadan Arat dudaklarıyla beni susturdu. İşte dünyanın en büyük ironisi de buydu. Ben konuşurken beni susturabilecek tek gücün Arat'ın dudakları olması... Sanki tedavisi olmayan bir kanser hücresinin çok basit bir tedavi yöntemiyle yok edilebilmesi gibi.

Şu an susmuş olmama rağmen içimden konuşabilmeme hayret ediyordum. Arat'ın dudakları ısrarcı bir şekilde beni öpmeye devam

ederken ona karşılık vernemi beklediğini fark ederek ağzımı araladım.

Sonuçta ağzımı konuşmak dışında bir şeyler için de aralamam gerekiyordu öyle değil mi?

Ya ben ne diyorum Allah aşkına! Şu an günlerden beri ilk kez Arat'la romantik bir an yaşıyorum ve benim düşündüğüm şeylere bak.

Bilinçaltıma hayali bir yumruk atıp bütün ilgimi Arat'a yönleltmeyi başardım.

Dili ağzımın içinde dolaşırken bir elini belime koyup beni iyice kendine bastırdı. Nefesim düzensizleştiğinde kendime engel olmaya çalışıyordum. Kahretsin! Bu hormonlarımın nesi vardı? Hamilelik hormonları sanırım sadece fazla hassas olmaya değil aynı zamanda libidonun da tavan yapmasına neden oluyordu.

Ali abinin kulübesinde değil de evde olsaydık çoktan Arat'ın kucasına çıkmıştım. Ancak o şu an benim düşündüklerimin aksini düşünüyor olacak ki göğsümü çoktan elinin arasına almıştı bile.

İnlememek için kendimi zor tutarken güç bela Arat'ı kendinden uzaklaştırmayı başardım.

"Hayatım şu an inan ben de en az senin kadar devam etmek istiyorum ancak farkındaysan evimizde değiliz ve Ali abi her an gelebilir."

"Haklısın. Kalk eve gidiyoruz!"

Yattığımız yerden ikimizi de kaldırdı.

"Arat ne yapıyorsun?"

"Eve gidiyoruz dedim ya!"

"Ya bi' dur. Kudurdun mu?"

"Evet kudurdum!"

Bir yandan konuşurken diğer yandan beni sürüklercesine kulübeden çıkarttı. Tam biz çıkarken Ali abi geldi

"Oğlum dur, nereye?"

"İşimiz var abi. Geliriz yine."

"Hay deli çocuk. Özletmeyin ama kendinizi tekrar gelin ha!"

Beni arabaya bindirdikten sonra kapımı kapatıp Ali abiye bakarak elini başıma doğru salladıktan sonra, "Geliriz geliriz. Hadi selametle." deyip ışık hızında arabaya bindi.

Yola çıkalı neredeyse beş dakika olmuş ve biz iki tane kaza tehlikesi atlattığımızı bile.

"Arat biraz yavaş olsana! Hamileyim ben ya!"

"Biliyorum hamile olduğumu. Yaparken ben de ordaydım unuttun mu?"

"Terbiyesiz." dedim yanaklarımın kızarmasına engel olamayarak.

"Yaparken kızarmıyorsun da söyleyince mi kızarıyorsun?"

"Tamam Arat. Kapat konuyu."

Arat önümüzdeki arabayı sollamaya çıktığı sırada karşıdan başka bir arabanın üzerimize doğru gelmesiyle korkuyla bağurdım.

"Arat! Dikkat et!"

Ancak Arat benim aksime hiç panik olmadan ustalıkla iki arabanın arasından geçti.

"Biraz daha sakın kullanmazsan eve gitmek yerine hastane gideceğiz. Çünkü ben böyle giderse korkudan çocuğu düşüreceğim."

Benim uyarım üzerine biraz yavaşladı. Tekrar ediyorum sadece biraz. Öyle eliyle altmışla gittiğimizi falan düşünmeyin. Bir yol hayal edin ki daracık sokak ve biz seksenle falan gidiyoruz.

Bu da demek oluyor ki hızımı yüz ondan seksene indirdi. Evin önüne ulaştığımızda yeri öpcek duruma gelmiştim. Arabadan hızla inip benim olduğum tarafa geldi ve kapımı açıp inmemi bekledi.

"Biraz daha seri hareket eder misin?"

Olabildiğince hızlı bir şekilde arabadan indikten sonra eve doğru ilerlemeye başladım. Arat benden önce kapıya varıp zili çaldı. Gülay teyze elleri köpüklü bir şekilde kapıyı açtı.

"Hoş geldiniz. Sizi merak ettik Arat Bey. İyi misiniz?"

Ali abiye yaptığının aynısını Gülay teyze de yaptı.

Yani geçiştirdi.

"İyiym iyiyim. Bir problem yok." dedikten sonra elimden tutup Gülay teyzenin arkamuzdan söylediklerine aldırmadan beni arkasından çekiştirmeye devam edeceği sırada salonda oturan Kemal amcayı gördüm.

"Hoş geldin baba."

Arat'ın bu rahat tepkisine bir anlam verememiştim. Gelceğinden haberi var mıydı ki?

Merdivenlerin başına geldiğimiz sırada Arat olaya yeni uyanmış olacak ki hızla olduğu yerde durdu. Ancak ben bu hamleyi beklemediğim için onun kadar ani bir şekilde duramamış alımı Arat'ın sırtına çarpmışım.

Berna Asfahan

Arat şaşkın gözlerle Kemal amcaya bakarken benim sızlanmamla ilgisini bana çevirdi.

"Ah! Ya ne yapıyorsun? Sakin ol sana!"

Yücudunu bana çevirip yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim hayatım."

Tekrar babasına döndü ve başından beri aklımı kemiren soruyu sordu.

"Baba senin ne işin var burada?"

"Ulan hayta! İnsan bi' hoş geldin der."

"Diyeyim demesine de..."

"Aylardır görüşmüyorsunuz, senin beni görür görmez verdiği tepkiye bak."

İşte bize ilginç gelen kısımda o ya. Yani Kemal amca Türkiye'ye senede bir, bilemedin iki defa gelir. Daha birkaç ay önce gelmiş olmasına rağmen neden tekrar geldi ki? Arat'a karşı olan bu sıcak tavrı da dikkatimden kaçırmamıştı.

"Hoş geldin Kemal amca." dedim Arat'ın aksine daha az sorgulayıcı bir tavırla.

"Ha şöyle ya! Hoş buldum kızım."

Kollarını iki yana açıp sarılmamı için beni yanına çağırduğunda ikiletmeden yanına gidip kollarının arasına girdim.

Kemal amca benim habam olmasa da habam öldükten sonra babamımsı gibi davranmaya özen göstermişti. Benim ardımdan Arat da babasına sarıldı. Koltuklara oturduğumuzda Arat kendi kendine bir şeyler söylendi.

Ne dediğini tam olarak anlayamasam da sanırım, "*Tam da gelecek zamanı buldun.*" gibi bir şey gevelemişti. Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirip tekrar Kemal amcaya döndü.

"Bu ziyaretini neye borçluyuz?"

"Bir nedeni yok."

"Nedeni yok?"

"Evet, Allah Allah evime gelmek için bir nedene ihtiyacım mı var?"

"Tabii yok da... Yalnız burası benim evim, sanırım yanlış geldin."

"Ya çocuk sen neden böyle saçma saçına davranıyorsun. Hayırdır bir işiniz falan mı vardı? Böldüm mü?"

Arat her an patlamaya hazır bir bomba gibi babasına bakarken bir an

Kıym Taneleri

için sinirle, *Evet sevişeceğiz.* diyecek diye çok korktum.

Kendimi Kemal amcaya rezil edemeyeceğimi için Arat'ın konuşmasına müsaade etmeden öne atıldım.

"Yok Kemal amca. Ne işimiz olacak, hiçbir işimiz yok." deyiverdim bir çırpıda.

Sanki daha çok mu belli ettim? Aman. neyse ne! Toparlanabilecek en makul şekilde toparladım işte.

"İnanayım mı?"

Ya adam zorla söyleteceksin! Ben böyle düşünürken Arat çıktan beti rezil etmeyi başarmıştı bile.

"Evet baba sevişeceğiz, oldu mu?"

Kemal amca kızarmak yerine gür bir kahkaha attı.

"Sizi en son bıraktığımda evleneceğiniz için pek mutlu değildiniz. Hatta hatırlıyorum da Azra epey direnmişti evlenmemek için."

"Baba, sana burada özelinizi mi anlatahm?"

"Ulan eşek sıpa! Az önce utanmadan sevişeceğiz demedin mi? Daha ne özelini anlatacaksın?"

Hadi Arat, buna da cevap ver! Adam haklı yani zaten söyleyeceğini söyledin. Bir de adama çemkiriyorsun.

"Yok baba yani, onu sen üstleyince öylesine söyledim."

Hah! Şıçtım, tüyü nereye dikeyim? Yemin ediyorum şu an yanıma bir nar koy, renginiz farkhysa benim de adım Azra değil.

"Neyse... İyi misiniz, nasıl gidiyor?"

"Güzel. Her şey yolunda." dedi Arat fazla uzatma tarafları olmadığını belli ederek.

Allah! Midem bulanıyor! Adama sevişeceğiz falan derken iyice rezil olacağım şimdi iyi mi? Kendimi lavaboya atmamak için derin derin nefesler aldım.

"Azra? İyi misin?"

Arat'ın sorusuyla başımı olumsuz yönde sallayıp alt kattaki lavaboya koşturdum. Sabahtan beri oradan oraya o kadar çok hırpalandım ki midemin bulanması çok da sürpriz bir durum olmadı yani. Bir de Arat'ın deli gibi araba kullanmasını göz önünde bulundurursak bu son benim için kaçınılmazdı bile diyebiliriz.

Sifonu çekip yüzümü yıkadıktan sonra salona geri döndüm.

"Hayırdır kızım? Hasta falan mısın?"

Ben açıklama yapacağım sırada Arat öne atılıp beni bir kez daha rezil etmeyi başardı.

"Azra hamile de..."

Kemal amca önce bir şaşırsa da hemen kendini toparlayıp yeniden kahkaha atmaya başladı.

"Siz benim beklediğimden de hızlı çıktınız. Eee, kimin oğlu?" dedi ve gülmeye devam etti.

İyi bok yedin! der gibi Arat'a baktığımda umursamazca omzunu silketti.

"Sonuç olarak ben şimdi dede mi oluyorum?"

Malhup bir ifadeyle gülümseyerek başımı olumlu yönde salladım.

"İyi bari buraya geldiğimden beri en azından mutlu bir haber alabildim."

Arat da ben de aynı ayna Kemal amcaya baktık.

"Ne? Olanlardan haberim olmaz mı sandınız? Birkaç aylığına ortadan kayboluyorum ve ne kaçırılmadığınız kalmış ne de vurulmadığınız... Ah tabii çatışmaya girmenizi de atlamamak lazım."

İkimiz de yaramaz bir çocuk edasıyla başımızı önümüze eğdik.

"Tamam, kaldırın başlarınızı. Buraya asıl gelme nedenim sizi bu Ahmet Aslan belasından tamamen kurtarmak."

Sevinçle başımı kaldırıp Kemal amcaya baktım.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ahmet Aslan'la ilgili çok önemli bilgiler edindim ve emin olun şu bildiklerimi ispatlayabilirsek onun ipini çok kolay bir şekilde çekebiliriz."

Ben heyecanla Kemal amcaya dinlerken Arat birden yeni fark etmiş gibi öne atıldı.

"Bir dakika ya! Sen bu olanları nereden biliyorsun? Diğerlerini bir şekilde duyabilirsin ancak Azra'nın her şeyden haberi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Arkamda baba olanları haber vermesi için kimseyi bırakmayacağımı mı sandın? Oğlum, babanı çok halife alıyorsun. Ben her ne kadar size karşı ilgisiz gibi görünsem de her zaman arkam kollamak için uğraştım."

"Evet baba biliyorum. Ben daha küçük bir çocukken de buna güvencerek beni yalnız bırakıp gitmiş değil mi?"

Bu kez malhuphiyetle başını önüne eğme sırası Kemal amcadaydı ve

Kum Taneleri

şunu söylemeden geçemeyeceğim ki Arat sonuna kadar haklıydı.

"Arat, bak oğlum ben o zamanlar büyük bir hata yaptım biliyorum. Senelerce annenizi ölümünden seni suçlu tuttum. Bu da yetmezmiş gibi şana da böyle hissetmen için her şeyi yaptım ama bu düşünceden kurtulalı yıllar oldu."

"Neden baba? Neden benim once sene kendimi suçlu hissetmeme izin verdin? On altı yaşındaydım baba! Sadece on altı! Bu ne demek biliyor musun? Bir erkeğin belki de babasına en ihtiyaç duyduğu anlarda sen benim yanımda yoktun! Ama ne var biliyor musun? Neden gittin diye sorgulamayı ben çoktan bıraktım. Şimdi sanki beni çok umursuyormuşsun gibi davranma. Nereden geldiysen aynen geri dönebilirsin. Senin bizim için yapacağın hiçbir şeyi istemiyorum."

Arat sinirle oturduğu yerden kalktı, ve Kemal amcanın herhangi bir şey söylemesine izin vermeden hızla yukarı çıktı. Kemal amca yıkılmış görünüyordu. Arat'ın söylediği her şeyi kelimesi kelimesine hak etmiş de olsa ona baktıkça içim acıdı. Oturduğum yerden kalkıp Kemal amcanın yanına oturdum ve elini ellerimin arasına aldım.

"Arat bunu hiçbir zaman dile getirmese de ben onun sana çok düşkün olduğunu biliyorum. Onu bize bırakıp gittiğin zaman bile neredeyse her gün seni babama soruyordu. Şimdi onun sana böyle davranmasına atınma olur mu? Biliyorsun, Arat görüldüğünün aksine çok yufka yüreklidir. Seni affedeceğine eminim."

Kemal amca diğer elini elimin üzerine koydu ve hüzünlü gözlerle bana baktı.

"Biliyorum kızım. Ben Arat'ın söylediklerini sonuna kadar hak ettim. Merak etme bu söylediklerinden dolayı ona kızacak değilim. Beni affetmesi için bence artık çok geç. Bunun da bilincindeyim. Tütkiye'ye dönmemin tek amacı sizi bu beladan kurtarmak. Şimdiye kadar oğlum için hiçbir şey yapmadım. Senden tek bir isteğim var: Arat'ı yardımımı kabul etmesi için ikna et."

Samimi bir ifadeyle gülümseyip gözlerinin içine baktım.

"Merak etme. Ben onunla konuşacağım."

Ellerini bırakıp ayağa kalktığım sırada arkamdan seslendi.

"Azra..."

Arkam dönüp tekrar Kemal amcaya baktım.

"Harika bir anne olacaksın. Sen benim yaptığım hatayı yapma olur

nu? Her ne olursa olsun asla çocuğuna sırtını dönme.”

Söylediklerini onayladığımı belli eder bir şekilde gözlerimi kapatıp başımı aşağı yukarı salladım.

Kemal amcayı ardımda bırakıp Arat'ın yanına çıktım. Sırtını yatak başlığına dayamış, gözleri kapalı bir vaziyette öylece duruyordu. Yavaş adımlarla yanına yaklaşıp oturdum.

Yataktaki hareketlilikle gözlerini açıp kısa bir süre bana baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden başını dizlerime yaslayıp yatağa çaprazlamasına uzandı.

Bir an yaptığı hareketi yadırgasam da tıpkı benim daha önce Gülay teyzenin saçlarını okşamasına iltiyacım oldu gibi şu an Arat'm da buna ihtiyaç duyduğunu fark ederek elimi saçlarının arasına karıştırıp okşamaya başladım.

“Arat?”

Sırtüstü uzanıp yüzüme baktı.

“Biliyorum babana çok kızsın. Sana onu anlamaya çalış gibi bir cümle kurmayacağım. Söylediklerinde sonuna kadar haklı olduğunu biliyorum. Sadece bu yüzden üzülmediğini görmek canımı yakıyor.”

Buruk bir tebessümde bulunduktan sonra saçlarına karıştırdığım elimi tutup dudaklarına bastırdı.

Yaptığına karşılık eğilip alınca küçük bir huse bıraktım.

“Sana yardım etmesine izin ver. Bu beladan bir an önce kurtulmamız gerekiyor.”

Kaşları bir an için çatılınca elimi istem dışı kaşlarına uzattım ve düzeltmesini sağladım.

“Onun yardımını istememeni anlıyorum ama bizim için bunu yapmalıyım. Artık yalnız değiliz. Bir bebeğimiz olacak ve ben onu korkarak içimde büyütmek istemiyorum. Dünyaya geldiği zaman kesinlikle huzurlu ve korkusuz bir ortamda büyümeli. Beni öldürmek için bu kadar çaba sarf eden o şerefsiz bebeğimizi rahat bırakır mı sanıyorsunuz?”

Arat, uzunca bir süre sessiz kaldığında en azından söylediklerimi aklında tattığını düşündüm. Sonuçta benim söylediklerim mantıklıydı. Kemal amca dediği gibi bize yardım edebilirse başımızdaki bu büyük beladan kurtulmuş olacaktık.

Arat, sonunda kabullenmiş bir ifadeyle yüzüme bakıp başını olumlu

Kum Taneleri

yönde salladı.

"Haklısın. İstemeyerek de olsa babamın yardımını kabul etmek dışında bir çarem yok. Bunu biliyorum ve bu yüzden de kendime kızıyorum. Ona muhtaç olmayı bırakalı çok oldu. Kabullenemiyorum Azra. Ona en çok ihtiyacım olduğu zamanlarda yanında olmadığı için çok kızgıyım. Şu an ona muhtaç olmayı kabullenemiyorum."

"Biliyorum sevgilim. Hepsini biliyorum. Unuttun mu, sen o zamanlarını yaşarken peşinden hiç ayrılmayan sürekli arkada dolanan küçük bir kız çocuğu vardı. Yaşun küçük olduğu için seni anlamadığını zannetme. Senin yüzünün asık olduğunu gördüğüm her an şu an hissettiklerimden farklı bir şey hissetmedim ben."

Gözlerimin içine aşkla bakıp başını karnıma doğru çevirdi. Kollarını belime dolarken başını karnıma yaslayıp bir öpücük bıraktı.

"Ben böyle bir aşkı hak etmek için ne yaptım da Allah seni bana gönderdi?"

Elimi tekrar saçlarına karıştırdım. Şu an beni ne kadar çok sevdiğini bilsem de biraz uğraşmaktan zarar gelmez diye düşünerek "O zamanlar öyle demiyordun ama ben peşini bırakayım diye az uğraşmadın." dedim.

"Evet, o zamanlar öyleydi. Bunu inkâr etmiyorum ama iyi ki benden vazgeçmemişsin. Eğer benden vazgeçmiş olsaydın o zaman böyle bir hissin varlığından haberim olmadan ölüp gidecektim. Aşkın ne demek olduğunu bilmeden..." Elim tekrar karnımın üstüne koydu ve konuşmaya devam etti. "Baba olmanın, sevdiğim kadının karnında benden bir parça olmasının ne kadar harika bir his olduğunu öğrenmeden ölüp gidecektim."

Şu an bu romantik ortamı bozmak istemiyordum ancak Arat'ın kurduğu son cümleyle ben olmasam da baba olma ihtimalinin yüksek olduğu gerçeği aklıma gelince istem dışı yüzüm asıldı.

Arat da bunu anlamış olacak ki gözlerini tekrar gözlerime sabitledi.

"Testin sonucu pozitif çıkarsa bana böyle aşkla bakmaya devam edebilecek misin?"

Bir an kurduğu cümleyle afallasam da hemen toparlandım.

"O nasıl söz öyle? Tabii ki seni sevmeye devam edeceğim ama..."

"Ama?" dedi devam etmemi bekleyerek.

"Bilmiyorum Arat. Sadece korkuyorum. Ben günahsız bir bebeğin

ortada kalmasına asla göz yummam ancak o bebek sendense onun hayatımıza girmesiyle birlikte o kadının da hayatımıza girecek olması beni huzursuz ediyor.”

Yattığı yerden doğrulup yüzümü avuçlarının içine aldı.

“Sana söz veriyorum. Eğer öyle bir durum olursa Merve asla hayatımıza dâhil olmayacak. Bu durumun seni huzursuz etmesine asla izin vermeyeceğim.”

İstedğim tek şey şu an Arat’a güvenmekti. Zaten başka bir seçeneğim de yoktu.

“Bana güveniyor musun?” dedi ellerini yüzümden çekmeden.

Avucunun içindeki başımı olumlu yönde salladım.

“Güveniyorum.”

Daha önce güvenmediğimde başınıza neler geldiğini göz önünde bulunduracak olursak Arat’a sonsuz güveniyordum.

Dudaklarımın üzerine istekli ancak naif bir öpücük bıraktı.

“Aşağı inip babamı gönderelim ve mümkünse birkaç saat önce yarım bırakmak zorunda kaldığımız işi tamamlayalım.”

Terbiyesiz ya! Adamın aklı fikri... Tövbe tövbe!

Arat’ın ardından yataktan kalkıp aşağı indim. Kemal amca hâlâ bıraktığımız yerde oturuyordu. Yavaş adımlarla merdiveni tamamlayıp yanına ulaştığımızda Arat soğuk bakışlarını babasına dikip konuşmaya başladı.

“Yardıma kabul edeceğim baba. Ancak bu durumu sakın yanlış yorumlamaya kalkma. Seni asla affetmeyeceğim. Bu yüzden sadece bana yardım ettiğinin ilişkinizin de bu durumdan öteye gidemeyeceğinin bilincinde ol olur mu?”

Kemal amcanın Arat’ın söyledikleriyle hüzünlendiğini görebiliyordum. Bir süre sessiz kaldıktan sonra buruk bir tebessümde bulunup başını olumlu yönde salladı.

“Tamam oğlum. Sen nasıl istiyorsan öyle olsun.”

Kemal amca kalkınca ikimiz de aynı anda ayağa kalktık. Arat her ne kadar babasına kızgın olsa da asla ona karşı saygısızca davranmazdı. Onu geçirdikten sonra Gülay teyze de evden çıktı.

Yalnız kaldığımız ilk saniyede ben daha ne olduğunu anlayamadan kendimi Arat’ın kucığında buldum.

“Ya sakın olsana! Korkuttun beni!”

Kum Taneleri

"Çok ayıp, insan kocasından korkar mı hiç?"

Yaramaz çocuklar gibi gülümseyip başımı iki yana salladım.

"Korkmaz."

Arat merdivenleri bitirip odaya ulaştığımızda hâlâ gülümseyerek Arat'a bakıyordum.

"Ama bence şu an korkmalısın."

"O nedenmiş?"

Odanın kapısını ayağıyla ardından kapattıktan sonra beni yavaşça yatağa bıraktı.

"Senden kaç gündür uzak kaldığımı biliyor musun?"

Gözlerindeki ifade gerçekten korkuma neden olmuştu.

"Arat... Şey... Ashında biz yani diyorum ki hani ben hamileyim ya... Tehlikeli olmaz mı?"

Arat üzerindeki gömlektan çoktan kurtulmuş, üzerime doğru ilerliyordu.

"Üç haftalık bebeğe bir şey olmaz korkma."

"Ama ya zararlıysa?"

Küçük bir çocukla uğraşıyormuş gibi sabırla derin bir nefes aldı ve üzerime doğru gelmeye devam etti. Arat geldikçe yatakta geriye doğru yaslanıyordum. Sırtım yatakla buluştuğunda Arat ilerlemeye devam etmiş ve dudaklarımız arasında mesafe kalmamıştı.

"Ben doktorla konuştum merak etme."

Konuşurken dudakları dudaklarıma değecek kadar yakın olsa da kendimden geçmeden "Şaka yapıyorsun! Ne dedin adama? Açık açık sordun mu yani?" diyebilirdim.

"Neden utanacağım ki?"

"Arat adama açık açık söylenir mi öyle şey?"

"Güzelim, bence doktor zaten tahmin ediyordu bunu."

Boş gözlerle yüzüne bakınca konuşmaya devam etti.

"Hani hamileşin ya... Bu adamda altı yıl tıp okuyup dört yıl da uzmanlık aldığına göre çocukların leylekler tarafından getirilmediğini de biliyordur herhâlde."

Cünülesini bitirdikten sonra daha fazla konuşmama müsaade etmeden dünya üzerinde susmamı sağlayacak tek şeyi yapıp beni öpmeye başladı.

Dudakları, dudaklarımı ve boynumu keşfe çıkarken her zaman olduğu gibi nasıl gerçekleştiğini anlayamadan üzerimdekilerden çoktan

kurtulmuştu bile.

Bir ay sonra...

Uyanır uyanmaz derhâl yataktan kalkıp duşa girdim. Arat çoktan hazır bir vaziyette beni bekliyordu. Hızlı bir duşun ardından dolaptan pantolonumu çıkardım.

Bugün büyük gün!

Evet, tahmin edeceğiniz gibi bugün DNA testinin sonuçları çıkacak ve ben deli gibi korkuyorum. Geceledir sürekli olarak rüyamda Merve ve kucığındaki bebeği görüyorum.

Pozitif çıkarsa ne olacak?

İyi düşün, iyi olsun Azra.

Pantolonu üzerime geçirdikten sonra fazla salaş olmayan bluzu elime aldım. Birkaç defa üzerine tutup sonunda üzerime geçirdim.

Acaba saçlarımı salsam mı? Yok, yok toplamak en iyisi.

Saçlarımı tarayıp kuruttuktan sonra sıkı bir atkuyruğu yaptım.

Aynada kendime şöyle bir baktım da sanırım salsam daha iyi olacak. Tokayı gevçtip saçlarımı çözdüm ve başını önüme doğru eğerek iyice karıştırıp havalandırdım. Evet, böyle daha güzel oldu. Aslında sanki toplanması daha iyi.

Elime tokayı tekrar aldığım sırada Arat elimi tutup durmamı sağladı.

"Saçlarınla kavgan bitse de gitsek artık diyorum."

Önce elimdeki tokaya ardından Arat'a baktım.

"Biliyorum sevgilim gerginsin ancak biraz sakinleşmeye çalış."

Derin bir nefes alıp son olarak saçlarımı açık bırakmaya karar verdim. Tokayı tekrar masamın üzerine bıraktım ve kapıdan çıkmak üzere hareketlendim.

Arat, tekrar kolumu kavrayıp "Azra... Sonuç ne çıkarsa çıksın bu asla hayatımızı etkilemeyecek." dediğinde buruk bir tebessümde bulundum.

"Umarım öyle olur."

"Öyle olacak. Sadece bana güven, olur mu?"

Gözlerinin içine uzun bir süre baktıktan sonra zoraki bir gülümsemeyle başımı olumlu yönde salladım.

Arat yüzümü avuçlarının arasına alıp almama sıcak bir öpücük bıraktığında el ele odadan çıkıp aşağı indik. Arat'a her ne kadar

Kum Taneleri

güvensem de içimde bir parçam korkudan ölüyordu. Eğer o test pozitif çıkarsa hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Elimi yavaş yavaş belirginleşmeye başlayan karnımın üzerine koydum. Sanki bebeğim bana güç veriyordu. Biliyorum, daha bir buçuk aylık ancak onu yine de hissedebiliyordum.

Evden çıkıp hastaneye gitmek üzere arabaya bindiğimizde hâlâ belirgin bir şekilde gergindim. Yavaşça eğilip Arat'a baktım. Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Her ne kadar hayatımızda bir şey değişmeyecek dese de onun da korktuğunu gözlerinden anlayabiliyordum.

Hastaneye ulaştığımızda doktorun bulunduğu kata çıktık. Merve de tıpkı bizim gibi sonucu öğrenmek için doktorun yanına gelmişti. Üçümüz de gergin bir şekilde birbirimize baktıktan sonra Arat sıkıca tuttuğu elimi bırakmadan doktorun kaptısını çaldı.

İçeri girdiğimizde doktor hemen ayağa kalkıp elimizi sıktıktan sonra masasının önündeki sandalyeleri işaret ederek "Buyurun, şöyle geçin." dedi.

Gösterdiği sandalyelerden birine oturduktan sonra stres içinde ağzından çıkacak kelimeleri beklemeye başladım.

"Sonuçlar çıkmış. Ben de bakmadım, sizinle birlikte bakmak istedim."

Önünde duran zarfı yavaşça elime aldı ve ağır hareketlerle açmaya başladı.

Ay hadi be! Sanki *Var mısın Yok musun?* oynuyoruz. Aç artık şu zarfı. Gerçi orada açılan zarf değil kutuydu. Büyük hissediyor mu diye sorsam mı acaba?

Sus Azra! Sus! Allah aşkına bu durumdayken bari saçmalama!

Doktor zarfı açtıktan sonra içindeki kâğıdı çıkardı. Sonuçları incelerken önce kaşları çatıldı, sonra bize baktı. Gözlerini hepimizin üzerinde tek tek gezdirdi ve tekrar kâğıda baktı.

Konuş artık be adam! Konuş!

Sonucu söylemek üzere ağzımı açtığı sırada stresten olduğum yere bayılmak üzereydim.

“Evet sonuç...”

Sonuç? Susup yüzümüze baktı. Vallahi ben bu adamı boğarım! Tam yerimden hareketleneceğim sırada Arat kolumdan tutup hareketimi engelledi.

“Sonuç negatif...”

Negatif? Negatif mi dedi? Vallahi negatif dedi, billahi negatif dedi! Sonucu duyduktan sonra mutlulukla gülümseyip Arat’a sarıldım.

Doktorun odasından çıkarken Merve, “Nasıl olabilir böyle bir şey?” diye hayıflanıyordu. Kapıyı kapattıktan sonra Arat’ın beni durdurma-ya çalışmasına rağmen bileğimi elinden kurtarıp Merve’nin karşısına dikildim.

“Bundan sonra emin olmadığın sürece, kısa süreli de olsa insanların huzurunu kaçırmaya çalışma olur mu?”

Söylediklerim karşısında Merve belirgin bir şekilde sarstılırken bu kez Arat’a döndüm ve elini sıkıca kavrayıp asansöre doğru ilerledim.

Arabaya bindiğinizde Arat neşeli gözlerle bana bakıyordu.

“Gördün mü bebeğim? Ben sana söylemiştim. Her şey güzel olacak. güven bana demiştim.”

Arat’a nazaran sinirli bakışlarla başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

“Bir daha asla! Asla böyle şeylerle muhatap etme beni!”

Havaya kaldırıp kendisine doğru salladığım pamağımı yavaşça yakaladı ve elimi dudaklarına bastırdı.

Kum Taneleri

"Merak etme sevgilim. Bundan sonra asla böyle şeylerle muhatap olmak zorunda kalmayacaksın. Söz veriyorum. Sadece sen, ben ve bebeğimizden başkasının hayatımıza müdahil olmasına izin vermeyeceğini."

Aferin! Şimdi azarladığıma göre sattığı sevincimi paylaşabilirim öyle değil mi?

Ciddi tavrını takınmış olan gözlerim yavaşça yumuşayıp gülümseye başladı.

Gözler gülümser mi hiç? demeyin çünkü şu an o kadar mutluyum ki gözlerim gülümseyebilir, kulaklarım alkışlayabilir hatta kaşlarım dans edebilir.

Arat'a en güzel gülümsememi gönderdikten sonra kollarımı vücuduna dolayıp başımı omzunun üzerine yerleştirdim.

Ben huzurla gözlerimi kapatmış Arat'ın kokusunu içime hapsederken "Aşkım?" dedi.

"Söyle sevgilim."

"Ya senin canın hiçbir şey istemiyor mu?"

Geri çekilip yüzüne baktım.

"O ne demek Arat?"

"Yani hamileşin ve senin şimdiye kadar benim canıma okuman gerektirdi."

Evet, sanırım bu durum biraz ilginçti. *Bilmem* der gibi omuzlarını silktim.

"Bir problem olmasın? Hemen doktora gidelim baksın."

"Hayatım sakın olur musun? Daha bir hafta önce gitтік doktora. Bir problem olsa söylerdi."

"Olsun biz yine gidelim."

Arabayı ters yöne çevirip hastane yoluna geri döndükten sonra kapının önüne park edip inaneme yardımcı oldu.

"Hayatım, bak abartıyorsun."

"Ya içimiz rahatlasın. Allah Allah!"

"İyi rahatlasın bakalım."

İtiraz etmeden Arat'ın ardından hastaneye girdim. Daha önceki doktor karşıdan geliyordu. Bizi görünce hemen yanımıza geldi.

"Bir problem mi var?"

"Evet var. Odanıza çıkalım mı?"

Berna Aslıhan

Doktorla beraber odaya geri döndük.

"Buyurun Arat Bey, problem nedir?"

"Problem şu ki," dönüp bana baktı, "Azra aşermiyor."

"Ben bunun bir problem olduğunu zannetmiyorum."

"Olur mu doktor? Sen demedin mi ilk aydan itibaren aşermeleri başlar diye?"

"Bazı bayanlarda bu sürecin uzayabileceğini bazılarında birkaç ay sürebileceğini de söylemiştim. Telaş edilecek bir şey yok. Sizden tek isteğim eğer Azra Hanım yememesi gereken şeylere aşererse haberim olsun."

"Yememesi gereken şeyler derken?"

"Kum, talaş, kireç... Hatta lastik, köpük çiğnemek isteyen bayanlar bile oluyor."

Saydıkları karşısında ben yüzümü buruştururken Arat doktorla konuşmaya devam etti.

"Doktor saçmalama! Ycnir mi bu saydıkların?"

"Yenmez tabii ki. Ben de onu söylemeye çalışıyorum. Eğer bu tarz ilginç istekleri olursa hemen bana haber verin. Herhangi bir vitaminin eksikliğinden kaynaklanabilir."

"Tamam. Yani sen şimdi diyorsun ki aşermemesi problemi değil."

"Evet Arat Bey, problem yok. Sakin olun. O dönem başladığı zaman bugünlerin tadını çıkarmadığımız için kendinize kızabilirsiniz."

İşte doktor bu konuda çok haklıydı. Ben kendim normal bir insan olmadığım için hamileliğimin normal olması beklenemezdi. Şu an her ne kadar canım bir şeyler çekmese de doktorun dediği gibi o dönem başladığında Arat'ın elimden çekeceği vardı.

Doktora teşekkür ettikten sonra hastaneden çıkıp arabaya geri döndük.

"Arat."

"Söyle sevgilim."

"Benim canım ne istiyor biliyor musun?"

Aşerdiğimi zannedip heyecanla yüzüne baktı.

"Ne istiyor? Hemen gidip alalım!"

"Şey... Alınacak bir şey değil."

"O ne demek Azra?" diye sordu şaşırmış bir ifadeyle yüzüne bakarak.

"Şu demek: canımın istediği şeyi paramızla alamayız."

Arat canımın ne istediğini tahmin edemediği için meraklı bakışlarını

Kum Taneleri

yüzüme dickerken sessiz kalmayı tercih etmişti.

“Ben müsait olduğum zamanlarda Çocuk Esirgeme Kurumu’na gidiyorum, yani gidiyordum. Şu aralar başımızda o kadar çok dert var ki onları ziyaret edemedim. Benimle birlikte gelir misin?”

Arat istediğim şey karşısında biraz şaşırda da hemen kendini toparlayıp gülümsemeye başladı. Elimi tutup dudaklarına bastırdıktan sonra, “Tabii ki gelirim sevgilim.” dedi.

“Teşekkür ederim.”

“Tarif et bakalım. Neredeymiş senin bıcıklar?”

Hemen yolu tarif ettim. Hastaneden çok da uzakta değildi. Yol üzerindeki oyuncakçıyı görünce Arat’a durmasını söyledim.

“Ne oldu?”

“Çocuklara oyuncak almadan gidemeyiz. Her gittiğimde muhakkak oyuncakla giderim. Şimdi elim boş gidersem üzülürler.”

Arat başını olumlu yönde salladıktan sonra arabayı müsait bir yerde durdurdu. Mağazaya girdiğimizde gözöme ilk çarpan şey Rüzgar’ın benden istediği modeldeki araba olmuştı.

“Bunu görünce çok sevinecek.” dedim kendi kendime.

Diğer çocuklara da uygun oyuncaklar aldık ve mağazadan çıkıp yola devam ettik.

Arat arabayı otoparka bıraktıktan sonra oyuncakların içinde bulunduğunu poşetleri paylaşıp içeri girdik.

Selma Hanım beni görür görmez hemen yanıma geldi.

“Azra Hanım! Hoş geldiniz! Biz de sizi merak ediyorduk. Uzun zamandır uğramıyorsunuz.”

“Evet, öyle oldu. Bu aralar biraz yoğunum da...”

Selma Hanım, Arat’a kısa bir süre baktıktan sonra hemen kendini toparlayıp elini uzattı.

“Merhaba. Siz de hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk.”

Selma Hanım, sorgular gözlerle bana bakınca Arat’ın kim olduğunu merak ettiğini anlamıştım. Kadın da haklı bir yerde. Ben buraya daha önce hiç yanımda bir başkasıyla gelmemiştim.

Selma Hanım’a gülümsedikten sonra elimle Arat’ı işaret ettim.

“Tanıştırayım, eşim Arat...”

“Ah! Evlendiniz mi? Tebrik ederim.”

Başımı olumlu yönde salladım.

Tanışma faslını bitirdikten sonra çocukların olduğu tarafa doğru ilerlemeye başladık.

"Neredeler?"

"Bahçedeler Azra Hanım. Şu an oyun saatindeler."

"İyi o zaman, Tam zamanında gelmişiz."

Arat ne demek istediğini anlamamış bir ifadeyle yüzüme bakınca açıklama gereği duyarak kulağıma doğru yaklaştım.

"Daha önce birkaç kez ders saatlerine denk geldim de."

"Eee?"

"Anlarsın şimdi." dedim göz kırparak.

Bahçeye çıkacağımız sırada Selma Hanım bana döndü.

"Rüzgâr neredeyse her gün sizi sordu. Biraz tepkili olabilir ama siz onun gönlünü almayı başarırsınız ben inanıyorum."

Selma Hanım'a sıcak bir tebessümde bulunduktan sonra bahçeye çıktım. Beni ilk fark eden Pelin olmuştu.

"Azra abla gelmiş!" dedi cümlelerin sonunu uzatarak.

Pelin'in sesini duyan diğer çocuklar elinde ne varsa bırakıp koşarak yanıma geldiler. Etrafım yaklaşık otuz çocuk tarafından sarılmıştı. Hepsi bir ağızdan konuşmaya devam ederken onları susturabilmek için elimi havaya kaldırdım.

"Çocuklar!"

Bahçedeki derin sessizliğin ardından Arat'ı yanıma çağırdım ve elimizdeki oyuncakları dağıttık. Oyuncaklarını alan bir köşeye geçip paketini açmaya başladı.

Gözlerim Rüzgâr'ı arıyordu ancak her yere bakmama rağmen bulamamıştım. Arat'la birlikte, salıncakta oturmuş oyuncaklarının paketini açmaya çalışan Pelin'in yanıma doğru ilerlemeye başladık.

"Pelin."

"Efendim Azra abla?" dedi boncuk mavisi gözlerini bana dikerek.

"Rüzgâr'ı gördün mü ablacım?"

"Görmedim ama nerede olduğunu biliyorum."

Sorgulayan gözlerle Pelin'e bakınca elindeki oyuncakları yere bırakıp ayağa kalktı ve ilerideki kaydırağı gösterdi. Kapalı boru gibi olan kaydırağa baktım.

"Onun içinde oturuyor. Ne zaman bahçeye çıksak hep oraya gidip

Kıym Taneleri

yalnız başına oturuyor.”

“Teşekkür ederim.” dedim saçlarını okşayarak.

Tam arkamı dönmüş Pelin'in gösterdiği kaydırağa doğru ilerleyecekken minik elleriyle kolumu kavradı.

“Azra abla?”

“Efendim güzelim?”

“Bu abi...” dedi Arat'ı göstererek. “İlani anlatmıştın ya bana... Senin yakışıklı prensin mi?”

“Pelin!”

Çok da sert olmayan ses tonumu duyunca kıkırdamaya başladı.

“İsmi Arat değil mi?” dedi Arat'a bakarak.

Arat durduğu yerde bana bakıp sınıyordu. Pelin'e cevap vermeden önce kulağına eğildi.

“Aşkını buradaki çocuklara mı anlattın hayatım?”

Gözlerimi kısıp dudaklarımı büzüşürerek önce Arat'a döndüm.

“Uğraşma benimle.” dedikten sonra Pelin'e baktım.

“Sen de küçük cadı... Uğraşmayın benimle.”

“Evet Pelinciğim, ismim Arat.”

“Azra ablanın anlattığı kadar varsın. Gerçekten çok yakışıklıymışsın.”

“Hım, demek Azra ablan sana benim çok yakışıklı olduğumu söyledi öyle mi?”

Pelin tekrar kıkırdayıp başını olumlu yönde salladıktan sonra oyuncuğuna geri dönerken Arat'la beraber Rüzgar'ın saklandığı kaydırağa doğru ilerlemeye başladık.

“Sevgilim, beni anlatmadığın kimse kaldı mı acaba? Hayır, küçücük çocuk bile benim kim olduğumu, ismimi, cismimi biliyor da...”

“Arat!”

Benim ikinci ikazımla ağzına hayali bir fermuar çekti. Kaydırağın önüne geldiğimizde Rüzgar'ı görebilmek için aşağı doğru eğildim.

“Rüzgar kim?”

Arat'ın sorusuna karşılık eğildiğim kaydırağın önünde tekrar doğruldum.

“Buradaki çocuklardan biri... Biraz içine kapanık bir çocuk.”

Arat'a açıklama yaptıktan sonra tekrar kaydırağın içine eğildim.

“Rüzgar?”

Cevap vermedi.

"Rüzgar? Ben geldim. Hadi çık dışarı."

Bir süre daha sessizliğin ardından, "Sen kimsin?" dedi.

"Azra."

"Niye geldin?"

"Seni görmeye geldim Rüzgâr."

"İstemiyorum seni. Git buradan."

"Ama beni üzüyorsun. Çık hadi."

Bu kez cevap vermedi.

"Sen çıkmazsan ben geleceğim yanına."

"Git dedim! İstemiyorum seni!"

"Rüzgâr lütfen. Hadi çık oradan ablacım."

Kaydırağın içinden gelen sürtünme seslerinin ardından minik ayaklar görüldü. Rüzgâr yavaşça kaydırağın içinden çıkıp büyük bir adam gibi ellerini beline koydu.

"Neden geldin?"

"Dedim ya seni görmek için geldim diye."

"Ben seni çok bekledim. Bana söz vermiştin. Gelecektin ama gelmedin."

"Özür dilerim. Gerçekten vakit bulamadım."

"Biliyordum işte! Senin de diğerleri gibi olduğunu biliyordum. Buraya kim gelse hep söz veriyor. Yine geleceğim seni görmeye diyor ama gelmiyor. Sen de onlar gibisin işte."

Olduğum yerde diz çöküp boylanımı eşitledim.

"Ama ben buraya hep geldim Rüzgar. Sizi hiç yalnız bırakmadım ki."

Rüzgar, bir an için yumuşayacak gibi olsa da sinirle kollarını göğsünde birleştirdi.

"Lütfen... Ben seni çok özledim. Hem bak..." Arakama dönüp Arat'ın elinde kalan son oyuncak paketini alıp Rüzgâra uzattım. "Sana hediye getirdim. Hani geçen defa benden istemiştin ya..."

Gözleri heyecanla büyürken göğsünde birleştirdiği kollarını çözüp elimdeki paketi aldı.

"Gerçekten aldın mı?"

Gülümseyip başımı olumlu yönde salladım.

Rüzgâr olduğu yere çöküp paketi önüne koydu ve heyecanla açmaya başladı. Paketi açma işlemini bitirdiğinde çok kutsal bir şeye bakıyormuş gibi gözleri parladı.

Kum Taneleri

Arat yavaşça Rüzgar'a yaklaşıp yanına oturdu.

"O nedir?" dedi Rüzgar'la iletişim kurmaya çabalayarak.

"Bu ne mi?" Bunu büyük bir saygısızlık olarak algılamış gibi Arat'a baktı. "Bu elimdeki 1954 model bir Mercedes SL 300!"

Arat gülümseyerek Rüzgar'a baktı.

"Ah tabii ya! Özür dilerim. Hatırlayamadım bir anı."

Bunu tabii ki Rüzgar'la iletişim kurabilmek için söylediğini biliyordum. Yoksa Arat ve bir Mercedes'i tanımamak? Herhâlde bu bir bebeğin annesini tanımaması kadar saçma olurdu.

Rüzgar, Arat'ı duymamış gibi elindeki maketi incelemeye devam etti.

"İnanamıyorum, kapıları da açılıyor."

"Evet." dedim ben de yanlarına oturarak. "Bagajı da açılıyor, kaputu da..."

Hayatının en güzel haberini almış gibi yüzüne baktı ve derhâl bagajı açtı.

"Rüzgar?" dedi Arat, ilgisini çekmeye çalışarak.

Cevap vermek yerine sadece başını salladı.

"İstersen sana daha güzellerini gösterebilirim."

Arat'ın bu söylediğine karşılık Rüzgar kahverengi gözlerini heyecanla Arat'a çevirdi.

"Gerçekten mi? Nasıl?"

Arat, cevap vermeden önce bana döndü.

"İzin alıp Rüzgar'ı dışarı çıkarmamız mümkün mü?"

Arat'a olumsuz cevap vermek üzere döndüğüm sırada Rüzgar'ın yalvaran bakışlarıyla karşılaştım.

"Selma Hanım'la konuşurum. Zor olur ancak izin alabiliriz belki."

Rüzgar'ı çok da heyecanlandırmek istemiyordum. Buradaki çocuklar hemen her şeye umutlanıyor, gerçekleşmemesi durumunda da yaşadıkları hayal kırıklığını atlatmaları çok uzun sürebiliyordu.

Rüzgar ve diğer çocuklarla birkaç saat daha vakit geçirdikten sonra hepsiyle tek tek vedalaşıp Selma Hanım'la beraber çıkışa doğru ilerlemeye başladık.

"Selma Hanım biz sizden bir şey rica edebilir miyiz?"

"Yapabileceğim bir şeyse neden olmasın?"

Arat'la birbirimize baktıktan sonra bakışlarımı tekrar Selma Hanım'a çevirdim.

“Biz Rüzgar’ı birkaç saatliğine dışarı çıkarmak istiyoruz.”

Selma Hanım olumsuz gözlerle bize baktığında bunun için yalvarmaya hazırımdım çünkü Rüzgar belli etmemeye çalışsa da kesinlikle bu konuda umutlanmıştı.

“Azra Hanım üzgünüm ancak-”

“Selma Hanım lütfen. Gerekirse siz de yanımızda gelin. Eşim ve ben Rüzgar’a bir söz verdik ve bunu tutmak istiyoruz. Biliyorsunuz ki Rüzgar olumsuz cevabınız karşınızda yıkılacak.”

Selma Hanım bir müddet düşündükten sonra, “Sizin için izin almaya çalışacağım.” dedi.

Biz mutlulukla birbirimize bakarken Selma Hanım izin alabilmek için müdürünün yanına gideceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldığında heyecanla beklerken telefonum çalmaya başladı.

“Kim arıyor?”

Arat’ın sorusuyla ekrana bakıp cevap verdim.

“Esra arıyor.” dedikten sonra telefonu açıp kulağıma yasladım.

“Azra! Sen neredesin?”

“Sakin ol kızım ya! Ne oldu?”

“Ya daha ne olsun? Akşam kına gecesi var. Sen neredesin?”

“Tamam bebeğim biliyorum. Aklımda, unuttur muyum hiç? Birkaç saate yanındayım merak etme.”

Esra’yı ikna etmek kolay olmasa da sonunda telefonu kapatabilmiştim.

“Ne diyor?”

Selma Hanım’ın bize doğru geldiğini fark edince Arat’ın sorusunu cevapsız bıraktım.

“İzin alabildik mi?”

“Zor oldu ancak benim de gelmem şartıyla kabul ettiler.”

Küçük bir çocuk gibi heyecanla yerimde zıplayıp Arat’a sarıldım.

“Hatun deli deli zıplama! Bir şey olacak.”

Arat’ın azarlar tondaki sesini duyunca başımı önüme eğdim. Yüzümü avuçlarının arasına alıp başımı yukarı kaldırdı.

“Özür dilerim. Bağırarak istemedim. Sadece korkuyorum işte bebeğimize bir şey olacak diye.”

“Asıl ben özür dilerim. Düşünemedim.”

Dudaklarını alnıma bastırıp elini belime indirdi ve beni kendine çekip sarıldı.

Kum Taneleri

Selma Hanım'ın varlığını unutup uzun uzun birbirimize sarılırken boğazını temizlemesiyle geri çekildik.

"Ben Rüzgar'ı hazırlayıp geliyorum. Bu arada tebrik ederim." dedikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Selma Hanım ve Rüzgar'la beraber arabaya bindiğimizde Arat'a nereye gittiğimizi hâlâ sormadığını fark ettim.

"Arat?"

Gözlerini yoldan ayırmadan "Efendim hayatım?" dedi.

"Biz nereye gidiyoruz?"

"Gidince görürsün."

En az Rüzgar kadar ben de merak etmiştim nereye gideceğimizi. Yaklaşık yirmi dakikalık yolculuğun ardından depo gibi bir yerin önünde durduk.

Arat arabayı park ettikten sonra aşağı inip etrafıma bakındım.

"Sevgilim nereye getirdik çocuğu?"

"Şu çocuktan daha sabırsızsın Azra. Bekle biraz daha."

Hepimiz dışarda beklerken Arat arabanın içine eğilip torpidodan anahtara benzer bir şey çıkardı.

Elindeki anahtarla beraber deponun önüne kadar geldi.

"Rüzgar?"

Rüzgâr meraklı bakışlarını Arat'a çevirdi.

"Hazır mısın?"

Rüzgar küçük başını abartılı bir şekilde aşağı yukarı salladığında Arat elindeki anahtarın düğmesine bastı.

Deponun otomatik kapısı büyük bir gürültüyle yukarı doğru hareket ettikten birkaç saniye sonra kapı tamamen açılmıştı. Arat, Rüzgar'ın minik elini avucunun içine hapsettikten sonra içeri doğru ilerlemeye başladı.

Arat'ın içeri girmesiyle beraber her adımı da ışıklar yavaş yavaş açılmaya başladı. Bütün ışıklar açıldığında içerisi adeta bir görsel şölene dönüşmüştü. En eskiden en yeniye, cabriodan cipe çok sayıda model vardı. Sayabildiğimi on beş tane kadardı. İlk arabanın yanına geldiğimizde hemen tanımuştım.

Şu an karşında 1955 model Mercedes 190 SL Cabrio duruyordu. Metalik gümüş renginde olan bu efsanenin koltukları kırmızıydı. Bej rengi

direksiyonu ve dış kaplamaların aynı rengi göğüslüğüyle tam bir görsel şölendi.

Biraz daha ilerleyip arkadaki 1969 model Mercedes C 111 Special Edition marka bir arabanın önünde durduk. Altın rengindeki bu bebeğin uçaktan bir farkı yoktu. Ön tamponu düz bir kâğıt gibi aşağı uzanıyordu. Yamuk şeklini andıran farların arasında büyük harflerle C 111 yazıyordu. Kapıları martının kanadını andırarak şekilde yukarı doğru açılmıştı. Yavaşça Arat'a yaklaştım.

"Sevgilim?"

"Efendim hayatım?"

"Bu araçtan sadece beş tane üretilmedi mi?"

Gururla gülümseyip başını olumlu yönde salladı.

"Nasıl?" diyebildim sadece.

"Çok zor ve tuzlu oldu ama koleksiyonumda bu parça olmazsa olmazdı."

Arat'ın cevabı üzerine ağzımın kenarından akanları derhâl toparlayıp arkadaki diğer araca ilerledim.

1970 model Mercedes 600 Pullman.

Hemen arkasında 1974 model Mercedes 230.

Allah'ım! Buranın cennetten farkı yok!

İlerlemeye devam ettim. Her yeni gördüğüm parçada biraz daha heyecanlanıyordum.

Arka tarafta yan yana duran Mercedes SL 500 ve Mercedes 230 Peoplenobile'ı gördüm. Biri cabrio diğeri cipti. İkisi de 1955 model ateş gibi parçalardı.

İleri doğru gittikçe modellerin tarihi de günümüze yaklaşıyordu.

Hemen sağındaki Mercedes AMG GT onun yanındaki Mercedes G63 AMG 6x6, Mercedes SLK 55 AMG Cabrio...

Ancak en arkadaki arabayı görünce bir an kendimden geçeceğim sandım.

"Bu! Bu SLR McLaren mı?"

Arat tepkime gülümserken ben çoktan arabanın yanına koşmuş ve kaputunu okşamaya başlamıştım bile.

Tam üzerine yabnak üzereyken arkadaki bebeği görünce Arat'ın tanıtmasını beklemeden "SL 65 AMG..." dedim. "Hem de Black Series!"

Kum Taneleri

Buraya Rüzgar'ı mutlu etmeye gelmiştik ancak ben şu an Rüzgar'dan daha mutluydum.

Arabanın yanına yanaştım, resmen yere sıfırdı.

Pardon, buna araba diyen taş olur bel!

Altına tek bir parmağımı soksam anca girerdi herhâlde. Simsiyah bir melek gibi... Siyah melek mi olur demeyin. Eğer bu bahsettığımız SL 65 AMG Black Series ise olur. Arkasındaki ince spoiler, zarif spot lambaları... Sanırım ölüyorum!

Ben SL 65'in başında kendimi kaybetmek üzereyken Arat'ın seslenmesiyle bu bebekle olan sohbetime son verip Arat'a baktım.

Deponun sonundaydık ve son bir araba kalmıştı. Ancak arabanın üzeri bir örtüyle örtülüydü.

"Bu nedir?" dedi Rüzgar hevesle.

Arat içeri girdiğimizden beri tuttuğu Rüzgar'ın elini bırakıp arabanın yanına ulaştı.

"Bunu çok seveceksin."

Her şey ağır çekimde ilerlerken Arat tek seferde örtüyü çekip yere düşmesine izin verdi.

İşte bu en efsanesiydi! 1954 model Mercedes SL 300!

Rüzgar önce dönüp Arat'a ardından bana baktı.

"Bu! Bu..."

Rüzgar konuşamazken Arat yavaşça yanına ilerleyip diz çökerek boylarını eşitledi ve elini Rüzgar'ın beline yerleştirdi.

"Evet aslanım, bu bir 1954 model Mercedes SL 300."

Rüzgar dönüp Arat'a sarıldıktan sonra hevesle arabanın yanına koştu.

"İçine binebilir miyim?"

Arat ayağa kalkıp sağ elini cebine koyduktan sonra Rüzgar'a baktı.

"Tabii ki binebilirsin. Kapısı açık, yani emrine amade. İsteddiğini yapmakta özgürsün."

Arat'ın yardımıyla birlikte Rüzgar bariz bir sevinçle kapısını açıp arabanın içine girdi. Kutsal bir şeye bakıyormuş gibi bütün arabayı inceledikten sonra elini değdirmeye korkar bir şekilde yavaşça direksiyonu tuttu.

Arat yanına ulaşıp elini belime koyarken Rüzgar'ın mutluluğunu izlemeye devam ettim. Sabırla Rüzgar'ın arabadan inmesini beklerken

hepimiz gülümseyerek onu izliyorduk. Rüzgar arabanın her yerini inceledikten sonra istemeye istemeye de olsa arabadan indi.

Depodan çıkarken Rüzgar'ın hüznünü fark eden Arat, durmasını sağlayıp tekrar önüne diz çöktü.

"Yine gelirsiniz. Merak etme." dedi Selma Hanım'a bakıp teminat isteyerek.

Selma Hanım gülümseyerek başını olumlu yönde salladı.

"Geliriz tabii ki."

Rüzgar, Selma Hanım'dan söz almış olmanın verdiği mutlulukla arabaya binerken onu bu denli mutlu edebildiğimiz için sevinçliydim.

Yettiştirme yurdunun önüne geldiğinizde Rüzgâr ikinize de sarılıp teşekkür ettikten sonra içeri doğru koştu. Selma Hanım da bize teşekkür ettikten sonra Rüzgar'ın ardından içeri girdi.

"Teşekkür ederim hayatım. Onu gerçekten çok mutlu ettin."

Elimi avucumun içine alıp dudaklarına bastırdı.

"Sen ondan daha mutlu görünüyordun. Meğer benim hatunun içinde Mercedes aşığı bir insan yatıyormuş da benim haberim yokmuş."

"Bak işte o konuda haklısın. Mercedes dedin mi bir duracaksın."

Arat benim tepkime gülüp hayran olmuş bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Nereden geldi bu merak sana? Bildiğim kadarıyla hiç böyle bir hayranlığın yoktu."

Nedenini söyleyip söylememek arasında bir süre düşündükten sonra gözlerinin içine baktım.

"Sana hayrandım. Yctmez mi? İnsan birinc hayran olduğu zaman farkında olmadan onun hayran olduğu şeylerin peşinden gidebiliyor."

"Bazen beni çok şaşırtıyorsun Azra."

"Neden şaşırtıyorsun ki? Sana olan aşkımin, hayranlığımın her zaman farkındaydın."

"Evet, ama bunları senin ağzından duymak başka oluyor."

Aramızdaki mesafeyi saniyeler içinde kapattıktan sonra dudaklarına bıraktığı kısa öpücüğün ardından arabaya bindik.

Akşam Esra'nın kınası vardı ve benim bu kınaya geç kalmam demek Esra'nın beni katletmesi demekti.

Hadi canım! dediğinizi duyar gibiyim, demeyin. Esra bu, her şeyi yapar.

Kum Taneleri

Telefonum yine Esra tarafından tacize uğrarken Arat'a biraz daha hızlı olmasını söyleyerek telefonu kulağıma dayadım.

"Azra! Seni öldüreceğim! Buraya gelince seni elimden kimse alamayacak!"

Esra telefonun diğer ucundan ciyaklarken telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

"Özür dilerim, Hemen geliyorum."

"Azra farkında mısın? Sen benim en yakın arkadaşımın ve utanmasan davetli gibi akşam geleceksin yanıma."

"Saçmalama ya saat daha erken. Hemen evden kıyafetlerimi alıp geliyorum yanıma."

"Hemen!" dedikten sonra telefonu suratıma kapattı.

Arat sırtarak bana bakıyordu.

"Sevgitim eğer beni akşam tek parça görmek istiyorsan sırtmak yerine biraz daha hızlı ol."

Arat gaza biraz daha yüklenirken hâlâ sırtıyordu.

Evin önüne ulaşınca hızlı arabadan indim. "Sen bekle. Ben hemen eşyalarımı alıp geliyorum."

Arat'ın cevap vermesini beklemeden eve girdim. Hemen yukarı çıkıp geceden hazırladığım eşyaları aldım ve aynı hızla evden çıktım.

"Esra saçınıyla oynayıp durma. Gayet güzel oldu."

"Çok komik oldu bence. Bu ne böyle? Kuşlar saçına yuva yapacak."

Esra'nın söylediğine gülmeden edemedim.

"Bak gördün mü sana bile komik geldi." dedikten sonra kuaföre döndü.

Kuaför korkulu gözlerle Esra'ya bakıyordu. Sanki içinden, *Yine mi bozacağa?* dediğini duyar gibiydim.

"Bu saç sizce güzel oldu mu?"

"Yani Esra Hanım, siz ne tarif ettiyseniz onu yaptım."

"Ben sana kafamı kuş yuvasına mı çevir dedim? İstedğim tek şey abartmadan topuz yapınandı."

"Özür dilerim efendim. Hemen hallediyorum."

Üçüncü kez Esra'nın saçını bozup yeniden yapmaya giriştiler.

Bense bir saat önce makyajım ve saçımı beraber hazırdım. Esra yapılan saçından bu kez de merminin kalmazsa kendi kona gecesine geç

kalacaktı.

Kuaförün işi bittiğinde korkulu gözlerle Esra'ya bakıp tepkisini bekledi.

"Ha şöyle ya! Bak isteyince kuş yuvasına benzemeyen saçlar yapabiliyorsun."

Kuaför sonunda Esra'yı memnun etmiş olmanın verdiği mutlulukla gülümserken ben de Arat'a haber vermek için telefonu elime aldım.

"Sonunda hayatım ya! Hazır mısınız?"

"Evet sevgilim. Esra'nın geç kalma çabalarına rağmen sonunda hazırız."

"O ne demek?"

"Şu demek sevgilim: Esra üç defa saçımı yaptırdı. Dur sen sormadan hen söyleyeyim neden üç defa saç yaptırdığını. Çünkü yaptırdığı ilk iki modeli beğenmedi ve usanmadan bıkmadan her defasında saçımı bozdurdu, yıkatı ve yeniden yaptırdı."

"Sizin bu kadar geç kalmanızla şaşmamalı."

"Aynen öyle. Hadi gelin artık, ben burada durmaktan çok sıkıldım."

"Hemen geliyoruz."

Telefonu kapatıp çantama koyduktan sonra Esra'ya döndüm.

"Bizimkiler birazdan burada olur. Hazırsın artık değil mi?"

"Evet, ama bir problemimiz var."

"Yine ne oldu?" dedim bıkınmış bir ses tonuyla.

"Karnım acıktı he bir de çişim geldi."

"Of Esra! Bebekten farkın yok. Sabahtan beri derdin bitmedi bir türlü. Daha yeni girmedin mi sen lavaboya?"

"Evet, ama ne yapayım? Hıccandan oluyor sanırım."

"Tamam, hadi konuşup oyalanma da git. Neredeyse gelirler. Hızlı ol."

Esra hemen oturduğu yerden kalkıp lavaboya girdi. Onu beklediğim sırada önümdeki dergileri karıştırmaya başladım. Pardon düzeltiyorum, yaklaşık on defa okuduğum dergileri tekrar karıştırmaya başladım.

Esra sonunda lavabodan çıktığında Arat da kuaförün kapısında belirdi. İçerideki bütün gözlerin kapıya dönmesiyle oturduğum yerden kalktım.

"Sevgilim hazırsanız çıkalım."

Kuaförddeki kadınlara bakınca hepsinin benim yerime cevap verebilmek için can attığını fark ettim.

Hop hop! Sakin olun bayanlar. O udam benim! diyemediğim için

Kum Taneleri

hızla Arat'ın yanına ulaştım.

"Hazırız hayatım."

Kolundan çekiltilererek dışarı çıkardım.

"Dursana kızım. Ne yapıyorsun?"

"Asıl sen ne yapıyorsun?"

"Hafun sen yine neye sinirtiletin?"

"Soruma soruyla karşılık verme Arat! İçerideki kadın nüfusunu sıfıra indirmemi istemiyorsan derhâl arabaya bin."

"Anlaşıldı şimdi. Senin kıskançlık damarın kabarmış."

Esra'nın da kuaförden çıkmasıyla beraber kına gecesinin yapılacağı otele doğru yola çıktık.

Otelin önüne varana kadar Esra bütün yol mızızlanıp durdu.

"Benim karnım aç."

"Yoruldum."

"Yine çışım geldi."

Evet, bütün yol bunları dinlemekle geçti. Allah'tan kuaför otele yakındı da bu işkence fazla uzun sürmedi.

Vanı varmaz hemen içeri girdik. Otelin açık olan kısmında bayanlar, hemen dışarıda da erkekler vardı.

Esra'nın içeri girmesiyle beraber organizasyon ekibi etrafımızı sardı. Nasıl giriş yapacağını, daha sonrasında nasıl bir program izleyeceğimizi anlattıktan sonra ben konukların yanına geçtim.

Esra'nın annesi ve bizim arkadaşlarımızdan oluşan küçük bir grup vardı. Bizim tarafımızdan yaşayan kimse olmadığı için doğal olarak sadece arkadaşlarımızı çağırmıştık.

Ashında böyle günlerde ailenin yokluğu daha da belirgin bir şekilde hissediliyordu. Buğra şimdi istemez miydi annesi burada olsun, gelinine kınasını yaksın. Ancak hayat bize her zaman mükemmeli yaşamıyordu. En mükemmel hayatı yaşadığına inanan insanın bile eksikliğini yaşadığı bir şey elbette oluyordu.

Ben derin düşünceler içerisindeyken müziğin çalmaya başlamasıyla gözlerim Esra'yı aradı. Elindeki tefle içeri girdiğinde kıvrak hareketlerle kalçasını bir sağa bir sola sallayarak ritme ayak uyduruyordu.

Neredeyse hepimizin yanına gelip bir süre dans ettikten sonra şarkı son bulmuştu. Sanırım bu gelenlere hoş geldiniz demenin farklı bir yoluydu. Biten şarkının arkasından bu kez başlayan şarkıyla herkes

ayağa kalkmış, Esra'yla beraber oynamaya başlamıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde hepimizin ayarı kaçmış, deli gibi dans ediyorduk. Esra'yı neredeyse hiç yalnız bırakmamış, her şarkıda onunla beraber oynamıştım ancak benim de bir sınırim vardı. O kadar çok yorulmuştum ki Esra'ya hemen döneceğimi söyledikten sonra masama geçtim.

Acaba Arat ne yapıyordu?

İnsan bu kadar kısa süre içerisinde kocasını özleyebilir mi?

Benim hâlimde bakılırsa sanırım bu sorunun cevabı *evet* olmalıydı. Oturduğum yerden kalkıp Arat'ın yanına gitmek için ilerlemeye başladım.

Kapalı alanı aştıktan sonra çıktığım ikinci bahçede erkekler vardı. Onların da sayısı bizimki kadar azdı.

Gözlerim Arat'ı aradı ancak hiçbir yerde bulamadı. Buğra'nın oturduğu masayı görünce hızla yanına ilerledim.

"Arat nerede?"

"Arabadan bir şey almaya gideceğim demişti," dedikten sonra gözlerini arkamdaki boş caddeye çevirdi. "Heh, geliyor işte."

Buğra'nın işaret ettiği yöne bakıp Arat'ı görmeyi bekledim. Kapının olduğu taraf fazla karanlık olduğu için yüzünü tam olarak seçemiyordum.

Arat hafif dengersiz bir şekilde bize doğru ilerliyordu.

"Sarhoş mu oldu? Ne çabuk?"

"Bilmem ki. Aslında o kadar da çok içmedi ama..."

Arat ışığın altına yaklaştığı anda yüzünü tam olarak görebiliyordum ancak Allah biliyor ya, şu an istediğim tek şey hayal görüyor olmaktır.

Her şey ağır çekimde gerçekleşirken yapabildiğim tek şey Arat'ım yere yığılmasını izlemek oldu. Korkuyla olduğum yerde kaldığım sırada kulakları sağır eden bir el silah sesinin ardından Esra'nın çığlığı geceye bomba gibi düştü.

Kendime geldiğim sırada hızla Arat'ın yanına ulaştım. Yüzü neredeyse tanınmayacak haldeydi. Buğra içeriye doğru koşururken ben Arat'ın başından ayrılmıyordum.

Ambülansın sesi insanların çığlık atan sesini bölerken Arat'ın avucunda duran kâğıt dikkatimi çekti. Yavaşça avucunun içindeki kâğıdı çekip aldım.

Kum Taneleri

Oğlunu seviyorsan benden uzak dur Kemal Öztürk! Geline de yazık oldu ancak bir dahaki yazık olan senin gelinin olacak, bundan hiç şüphelen olmasın.

Gözlerimi nottan ayırıp Arat'a baktım. Yüzünden akan kan damlatları ağır ağır yere süzülürken elimi ürkek bir dokunuşla dudaklarına değdirdim.

"Sevgilim?"

Dudaklarından belki belirsiz bir tebessüm geçerken iyi olduğunu belirtmek için gözlerini kapatıp açtı. Sanırım yavaş yavaş bilincini kaybetmek üzereydi. Arat, verdiği savaşı kaybedip gözlerini kapattığında boş avluda siren sестeri yankılanmaya başlamıştı bile.

Yanımızdan hızla geçen sedye içeri doğru ilerlemeye devam ederken ikinci sedye tam yanımızda durdu. Arat'ın başına toplanan sağlık görevlileri onu yerinden kıpırdatmadan önce boynuna boyunluk taktılar. Gözlerimden akan yaşlar görüşümü engellerken "O iyi mi?" diye sordum.

Ancak bu soruma cevap alamamıştım. Gözlerimi bir an için Arat'tan uzaklaştırdığımda yanımızdan geçen Esra'nın sedyesini gördüm.

"Esra?"

Hızla ayağa kalkıp Esra'nın yanına ulaştım. Onu ambulansa binmeden önce son bir kez görebilmiştim. Karnındaki yoğun kırmızılıkla gözlerimden akan yaşlar şiddetini artırmıştı.

İlâla Esra'nın ardından bakarken ambulansa binmek üzere olan Buğra, hafifçe omzuma dokundu.

"Arat'la ilgilen. Ben Esra'nın yanındayım merak etme."

Başımı usulca salladıktan sonra tekrar Arat'ın yanına döndüm. Sedye

Kum Taneleri

çoktan ambulansa bindirilmişti bile. Ben de hemen ambulansa koşup Arat'ın yanına ulaştım. Elini ellerimin arasına aldıktan sonra dudaklarını sertçe tenine bastırdım.

Ambulans hastanenin önüne yanaşırken kendimi toparlamaya çalışarak Arat'ın ardından hastaneye girdim.

Actile girdiğimizde doktorlardan biri yanıma geldi.

"Hanımefendi iyi misiniz?"

Sadece başımı olumlu yönde sallamakla yetindim.

"Hastanın neyi oluyorsunuz?"

"Eşiyim..."

Kendinde olup olmadığını test etmek ister gibi gözlerimin içine baktı.

"Eşinize ne olduğuyla ilgili bir bilginiz var mı?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak, "Arkadaşımın kına gecesi vardı. Ben ona bakmaya gittiğimde yerinde yoktu."

Şu an bunları neden anlattığımı ilgili hiçbir fikrim yoktu. Doktora her şeyi anlatmayı bitirdiğinde artık daha fazla bir şey sormasını istemiyordum. Doktorların girmemem üzerine otan ısrarlarına rağmen Arat'ın yanına girdim.

Sanki... Sanki nefes almıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Onun neyi var?" Endişeli gözlerle doktorlara bakıyordum. "Gözleri neden hâlâ kapalı? Biriniz bir şey söyleyin!"

İki hasta bakıcı koluma girince zorla kendimi geri çekmeye çalıştım.

"Bırak! Bırak kolumu! Neyi var diyorum size! İlaç mı vereceksiniz? Uyuşmak istemiyorum."

Beni dinlediklerini pek zannetmiyordum.

"Hamileyim ben!"

Biliyordum. Hamile olduğum için bana sakinleştirici veremezlerdi.

Doktor bir süre yüzüme baktı. Sanırım vereceği ilacın bebeğe zarar verip vermeyeceğini tartıyordu kafasında.

"O zaman size ilaç veremem ancak sizi buradan uzaklaştırmamı istemiyorsanız lütfen sakinliğinizi koruyun. Eşiniz aldığı darbelerle bağlı olarak şoka girmiş. Bu yüzden uyutuyoruz. Lütfen siz de sakin olun."

Ben sakinim dercesine elimi havaya kaldırdım. Doktor sakinleştiğine

İkna olduktan sonra Arat'ın başında olan diğer doktorların yanına döndü.

Büyük bir dikkatle ne yaptıklarını izliyordum. Yaralarının hepsini tek tek temizledikten sonra kaşına dikiş attılar ve birkaç saat sonra Arat'ı bir odaya çıkardılar.

“Neden eve gitmiyoruz? Bitmedi mi tedavisi?”

“Beyefendi başına darbe almış. Bu yüzden ilk önce tomografisi çekilecek. Tomografinin sonucunda bir sorun çıkmasa dahi başma darbe aldığı için bu geceyi burada geçirmesi gerekiyor.”

“Peki, ne zaman kendine gelecek? Sonuçta başına darbe aldıysa uyumaması gerekmiyor mu?”

Yani geçen sefer bana öyle yapmamışlar mıydı? Tam yirmi dört saat boyunca ayakta kalmıştım. Uyumamam için herkes başında beklemişti. Eğer Arat'ın da başma darbe aldığı için geceyi burada geçirmesi gerekiyorsa aynı zamanda onun da tıpkı benim gibi uyanık olması gerekmez miydi?

“Evet hanımefendi, normal şartlarda hastanın uyumaması gerekiyor ancak eşiniz şoka girdiği için uyutmamız gerekiyordu. Merak etmeyin birkaç saate kendine gelecek. Siz de artık rahatlamaya çalışın. Eşinizin durumu gayet iyi.”

O sırada aklıma Esra geldi.

“Doktor bey, bizimle gelen diğer ambulanstaki hastadan haberiniz var mı?”

“Ameliyata alındığını duydum.”

Doktor odadan çıktıktan sonra Arat'ın uyuyor olmasını fırsat bilerek doğrudan ameliyathanenin olduğu kata çıktım. Buğra ellerini başının arasına almış bir vaziyette yerde oturuyordu.

“Buğra?”

Sesimi duyunca başını kaldırıp yüzüme baktı.

“Esra... O iyi mi?”

Gözünden akan yaşlara aldırmadan ayağa kalkıp sarıldı.

“Azra...” Kollarının arasında söyleyeceği şeyi bekliyordum. “Bebeğimiz öldü! Onu kurtaramadılar. Esra'nın bile yaşayacağı konusunda kesin bir şey söyleyemiyorlar!”

Kollarının arasından çıkmak için herhangi bir hamlede bulunmadım. Sadece bana sarılmasına izin verdim. Bir süre daha kollarının arasında durduktan sonra yavaşça geri çekildi. Gözyaşlarını sildi ve yüzüne

baktı.

"Arat nasıl?"

"Tomografi çekecekler hırazdan. Uyunuyorlar şu an."

"Ciddi bir şey yok yani?"

"Bilmiyorum. Tomografinin sonuçları temiz gelirse problem yok ancak yine de bu gece burada tutacaklar."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Çok az kalmıştı. O adamı tuzağa düşürmemize çok az kalmıştı. Aklım almıyor! Nasıl oldu da öğrendi?"

"Sen neyden bahsediyorsun?"

"Ahmet Aslan... Kemal amca onunla ilgili çok önemli bilgiler ele geçirmiş. Bir aydır bu konu üzerine çalışıyorduk."

"Kemal amca geldiğinde yardım etmekten bahsediyordu." dedim Kemal amcamın ilk geldiği günü hatırlamaya çalışarak. "Onunla mı ilgili?"

Buğra sadece başını salladı.

"O adamı kendi ellerimle öldüreceğim!"

O sırada Arat'ın elinde gördüğüm not geldi aklıma. Cebindeki buruşuk kâğıdı çıkarıp Buğra'ya uzattım.

Notu okuduktan sonra sinirle dişlerini sıktı.

"Çok açık. Sonraki hedef sensin."

"Ben anlamıyorum. Başından beri hedef bendim zaten. Neden Arat'a ve Esra'ya zarar vermeyi seçtiler? Beni öldürmek isteseler bunu çok rahatlıkla yapabilirlerdi."

"Seni bu şekilde öldürmek istemiyor."

"Neden peki Buğra? Babam neden böyle bir işe karıştı?"

Anlamsız gözlerle yüzüme baktı.

"Arat sana mektupları bahsettiğini söylemişti."

"Evet bahsetti."

"Peki, neden okumadın?"

"Neden okuyayım Buğra? Babamın pis bir tecavüzçüyü güzelce savunup bir gün bile ceza almadan ustalıkla nasıl kurtardığını mı okuyacağım?"

"Azra lütfen... Cihan abi asla böyle bir şey yapmaz. bunu sen de biliyorsun. Eminim ki bunun mantıklı bir açıklaması vardır."

"Nasıl mantıklı bir açıklaması olacak Buğra? Ne kadar zor durumda olursa olsun yaptığı yanlışın bahanesi olur mu?"

"Bilemeyiz... Bunu ne sen ne de ben bilebiliriz. Azra. Eğer sorularının cevabını arıyorsan o mektubu okumalıydın."

"Diyelim ki babamın bunu yapması için geçerli bir nedeni vardı -ki ben babamın yazmış olduğu hiçbir mazereti geçerli saymam- peki ya, benim başıma gelseydi? Aynı şeyleri yaşayan Ahmet Aslan'ın kızı değil de ben olsaydım? O zaman da babam geçerli sebebi nedeniyle o adamı savunur muydu?"

Buğra cevapsız kaldığında ben cevabımı çoktan almıştım.

"Savunmazdı. Bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz. Gerekirse o ettiği yemini çiğner yine de müvekkili olmasına rağmen o adamın müebbet yemesi için elinden geleni yapardı. Elinden bir şey gelmezse de o adamı öldürürdü. Bağlı olduğu ve her zaman savunduğu adalete rağmen o adamı öldürürdü."

Buğra bu kez cevap vermek için öne atıldığında elimi havaya kaldırarak susmasını sağladım.

"Ara'tın yanına dönmem lazım. Her an uyanabilir. Esra ile ilgili bir gelişme olursa lütfen haber ver." dedikten sonra Buğra'nın vereceği cevabı beklemeden adınlarımı ters yöne çevirip Ara'tın yanına döndüm.

Odaya girdiğimde Ara'tın yanında Kemal Amca vardı.

"Uyanmadı mı hâlâ?"

Sesimi duyunca başını eğdiği yerden kaldırıp yüzüme baktı.

"Hayır. Birazdan tomografi için götürülecekler."

Başını olumlu yönde sallayıp yatağın kenarındaki sandalyeye oturdum.

"Kemal amca?"

"Efendim kızım?"

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum Azra. Bir aydır yürüttüğümüz bir iş vardı. Sen de az çok biliyorsun. Ahmet Aslan'ı tuzağa düşürebilmek için..."

"Evet." dedim devam etmesini bekleyerek.

"Nasıl oldu bilmiyorum ancak Ahmet Aslan arkasından dönen işleri bir şekilde öğrenmiş. Bu yaptığı da sadece bir uyarı."

Az önce Buğra'ya gösterdiğim notu Kemal amcaya da gösterdim.

"Şerefsiz!"

"En azından bir dahaki sefere benden başka kimsenin canı yanmaya-

cak onu biliyorum."

O kadar büyük suçluluk duyuyordum ki. Bu iş başladığından beri benim yüzümden canı yanmayan kimse kalmamıştı.

"Azra o nasıl söz? Bu kadar insan senin için uğraşırken sen nasıl olur da böyle şeyler söylersin?"

"Eğer hamile olmasaydım, şu an kendi canımdan daha önde tuttuğum bir can olmasaydı, çoktan o adama gidip teslim olmuştum."

Kemal amca inanamaz gözlerle bana bakıyordu.

"Annen ve baban nasıl öldü Azra biliyor musun? Senin için canlarını feda ettiler. Hani habanı sürekli suçluyorsun ya bir tecavüzcüyü savunduğu için..."

"Ne demek istiyorsun? Açık konuş. Annen ve baban senin için canlarını feda etti de ne demek?"

"Adli tıp raporlarını gördün mü Azra?"

Başımı olumlu yönde sallayıp yüzüne baktım.

"Peki, neden babanın ölüm nedeni üçüncü derece yanıkken annenin ölüm nedeni aldığı kurşun yarası?"

Gözleriünden akan yaşlara alımdan yüzüne bakmaya devam edip başımı iki yana salladım.

"O gün takip edileceklerini biliyorlarmış. Arabayı sahile çektikten sonra gelmelerini beklemişler. Ahmet Aslan'ın adamlarından biri arabaya yaklaşıp direkt arka kapıya yönelince annen oyunları ortaya çıkmasını diye inip arka kapıya geçmiş. Adamın kapıyı açmasına izin vermemiş. Arka koltukta battaniyeye sarılı yastıkları sen zanneden adam da anneni geçmek için..."

Kemal amca sustuğunda gözyaşların hızını arttırmıştı.

"Sonra da seni gördüğünü zannedip direkt arabadan uzaklaşmış. Onun uzaklaşmasıyla beraber işaretini bekleyen adamlar da arabayı patlatmış. Yakalanan adam Ahmet Aslan'ın ismini vermeden sadece bunları anlatmış polise. O adamın, o kadar çok köpeği var ki o zamanlar bizim dışımızda kimse Ahmet Aslan'dan şüphelenmedi bile..."

"Peki, sen..." diyebildim huçkırıklarımın arasından. "Onların intihar edeceğini nereden biliyordun?"

Başımı iki yana salladı. "Bilmiyordum. Eğer bilseydim böyle bir şeye asla izin vermezdim. Hele ki senin bunca sene sonra onlara böyleleme acımasızca davranacağını bilseydim asla izin vermezdim."

Hâlâ bunları nasıl öğrendiğini söylememiştir. Aklından geçen soruyu duymuşçasına yüzüne baktı.

"Baban sadece sana ve Buğra'ya mektup bırakmamış Azra. Size bıraktığı mektuplar bir açıklama ve özür niteliği taşıırken bana bırakılan mektup tamamıyla bir intihar mektubuydu."

"Neden durdurmadin onu?" dedim elimin tersiyle gözyaşlarını silerken.

"Mektup annenin ve babanın ölüm haberinden bir gün sonra elime ulaştı. Yani yapabileceğim bir şey yoktu."

Sandalyede geriye yaslanıp başımı ellerimin arasına aldım.

Kahretsin! Daha kaç insan benim için kendini feda edecek? Daha kaç insanın bu işte canı yanacak?

Hayır! Buna daha fazla izin vermeyeceğim!

Başımı ellerimin arasından çıkardım, gözyaşlarımı sildim ve Kemal amcanın karşısına dikildim.

"Ne gerekiyorsa... O adaman kurtulmamız için artık başka insanların canının yanmaması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Senin yapabileceğin bir şey yok Azra."

"Var!"

Merakla gözlerimin içine baktı.

"Beni yem olarak kullanacaksınız. İşin içinde ben olursam o adam her türlü gelir yanımıza."

"Hayır Azra! Asla böyle bir şey olmayacak. Ben izin versem bile..." Bakışlarını yatakta baygın hâlde olan Arat'a çevirdi. "Arat asla izin vermez."

Ben de tıpkı Kemal amca gibi bakışlarını Arat'a çevirdim.

"Onun haberinin olmasına gerek yok." dedim gözlerimi Arat'ın üzerinden çekmeden.

"Unut bunu Azra. Asla böyle bir şey yapmayacağız."

Kemal amcaya itiraz etmek için ağzımı açmışken odanın kapısı ileri doğru hareket etti.

"Aral Bcy'i tomografiye götürmem gerekiyor."

Odaya geri dönerken doktor da bizimle birlikte geldi.

"Sonuçlar birkaç saate çıkar. Ben kötü bir sonuç beklemiyorum ancak yine de her şeye hazırlıklı olalım."

Kıym Taneleri

"Ne zaman kendine gelecek?"

"Birazdan uyanır, merak etmeyin. Geçmiş olsun. Sonuçlar çıktığında tekrar geleceğim."

"Teşekkürler."

Doktor odadan çıktıktan sonra Kemal amcaya tekrar yalnız kaldık.

"Azra?"

Başımı kaldırıp efendim dercesine yüzüne baktım.

"Kızım hak biliyorum bu olanlardan kendini sorumlu tutuyorsun ancak lütfen saçma bir şey yapma olur mu? Her şeyden önce hamilesin, kendinden ve bizden önce düşünüp önemsemen gereken bir can var."

Biliyordum. Kemal amca sonuna kadar haklıydı ancak ben dayanamıyordum artık. Benim yüzümden canı yanan insanları görmeye artık dayanamıyordum.

"Uyanıyor..."

Kemal amcanın sesini duyunca hemen Arat'ın yanına geçtim. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu ancak ne dediği anlaşılmıyordu.

"Arat?" dedim ellerimi saçlarının arasından geçirerek. "Sevgilim?"

Gözlerini tamamen araladığında birkaç saniye anlamsız gözlerle yüzüme baktı.

"Azra, ben doktoru çağırmaya gidiyorum."

Kemal amcaya onayladığımı belli eder bir şekilde başımı sallayıp tekrar Arat'a döndüm.

"Hayatım... Beni duyabiliyor musun?"

"Sen... Sen..."

"Evet, ben?" dedim konuşmasının devamını bekleyerek.

"Sen iyi misin?"

Gözlerimden akan yaşlara rağmen başımı olumlu yönde salladım.

"Azra?"

"Söyle hayatım."

Elini avucumun içine alıp yüzüne baktım.

"İkiniz de iyisiniz değil mi?"

"Biz iyiyiz merak etme. Ancak..."

"Ancak ne?"

"Esra..."

"Ne oldu Esra'ya?"

"Esra vuruldu."

"İyi mi? Yaşıyor değil mi?"

"Esra yaşıyor da hebek... Bebeği kurtaramadılar."

Arat çenemi tutup kendisine bakmam için başını yukarı doğru kaldırdı ve başparmağıyla akınakta olan gözyaşını sildi.

Aradan geçen birkaç saatte Arat biraz daha kendine gelmişti. Yüzündeki şişlikler ve yaralar belirgin bir şekilde yerinde dursa da kendini daha iyi hissettiğini söylemişti.

İlk başta inanmak istemesem de doktor sonuçlarla beraber odaya gelip bir sorun olmadığını söylediğinde içim tamamen rahatlamıştı.

"Sevgilim ben Esra'ya bakmaya gitsen? Nasıl olsa baban yanında."

"Sen git hayatım. Problem yok."

Kemal amcayla Arat'ı yalnız bırakıp ameliyathanenin olduğu kata çıktım ancak ameliyathanenin ötü boştu.

İlerideki vezneye gidip Esra'yı sorduğumda ameliyatın bittiğini ve Esra'nın odaya alındığını öğrendim.

Teşekkür etiketinden sonra hemen Esra'nın bulunduğu odaya ilerledim.

İçeri girdiğimde Buğra dışında kimse yoktu. Esra'nın ellerini avucunun içine almış, alnını da ellerine yaslamış bir vaziyette Esra'nın başucunda oturuyordu.

"Buğra?"

Sesimi duyunca başını yavaşça kaldırıp kızarmış gözleriyle bana baktı.

"Esra nasıl?"

"Ameliyatı iyi geçmiş. Doktor yarına uyanacağını söyledi."

"Ailesi... Bebeği öğrendi mi?"

Cevap vermek yerine sadece başını aşağı yukarı salladı.

"Tepkileri ne oldu peki?"

"İlk önce şaşırırsalar da Esra'nın hayatı şu an daha önemli olduğu için herhangi bir tepki vermediler."

İyice yanına yaklaşıp kollarımı boynuna doladım.

"Her şey yoluna girecek. Özür dilerim, hepsi benim suçum. Bu iş benimle başladı, benimle son bulacak."

Boynundaki kollarımı tutup yüzümü görebileceği mesafeye kadar geri çekildi.

"Ne demek bu Azra?"

Kum Taneleri

"Her neyle uğraşıyorsanız... O adamdan kurtulmak için nasıl bir oyunun içine girdiyseniz artık ben de varım. Uzak kalmayacağım Buğra."

"Seni yem olarak kullanmamızı istiyorsun yani?"

"Evet." dedim kendimden emin bir ifadeyle.

"Azra... Ne sen bunu söyledin ne de ben duydum."

"Ama Buğra-"

"Konu kapandı Azra! Bu dediğin asla olmayacak. Arat'a da bu saçma fikrini söyleyip sinir etme adamı."

Buğra sessiz kalışımı kabullenmek olarak algılasa da ben kararımı vermiştim. Onları bir şekilde ikna edecektim.

Esra'nın yanından ayrılıp odaya geri döndüm.

Kemal amca bir köşede oturuyor, Arat da yatağında uzanmış boşluğa bakıyordu. Benim geldiğimi görünce daldığı düşüncelerden çıkıp gülümsemeye çalıştı.

"Artık eve gitmek istiyorum."

"Ben de sevgilim... Doktor yarın çıkabileceğimizi söyledi."

Arat büyük bir sevinçle gülümserken aklım Esra'ya gitti. Biz böylesine sevinirken acaba o yarın uyanınca ne hâlde olacaktı? Bebeğini kaybettiğini ona nasıl söyleyecektik?

"Esra uyandığında yanında olmak istiyorum. Ondan sonra gideriz eve olur mu?"

"Olur güzelim. Bence de en doğrusu uyandığında yanında olman."

Kemal amca eve uğrayacağını söyleyerek yanımızdan ayrıldıktan sonra Arat'la yalnız kalmıştık.

Yatığı yatağa sağa doğru kayıp yanına gelmemi işaret edince isteğini ikiletmeden yanına uzanıp başımı göğsüne yasladım.

"Arat?"

Pikeyi üzerime örttüktan sonra kolunu omzuma doladı.

"Söyle güzelim."

"Biz içerideyken neler oldu?"

Arat sessiz kalmayı tercih ederken "Anlatmayacak mısın?" dedim.

Yüzünü görmesem de yumruğunu sıkmasından sinirlendiğini anlamıştım.

"Arabadan şarj aletini almaya gitmiştim. Birden önüme çıktılar.

Birkaç taneşini indirsem de sayıları oldukça fazlaydı.”

Sesi olduğundan daha öfkeli çıkmıştı. Sıkıdığı dişlerinin arasından konuşurken ürpermiştim.

“Hiçbir şey söylemediler mi?”

“Hayır. Zaten konuşmakla bana zaman kazandırsaydılar işler bu raddeye gelmezdi.”

“Seni o hâlde görünce o kadar çok korktum ki...”

Omuzumdaki kolunu biraz daha sıktıktan sonra beni iyice kendine çekip saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı.

“Geçti artık. Korkma ben buradayım.”

“Ne zamana kadar?”

Beni hafifçe kendinden uzaklaştırıp yüzüme baktı.

“O ne demek Azra?”

“Sen yerde baygın yatarken avucunun içinde bir not vardı.”

Arat anlamsız gözlerle bana bakarken konuşmaya devam ettim.

“Babana, sana değer veriyorsa kendisiyle uğraşmamasını sıradaki he-defin ben olduğumu söyleyen bir not...”

“Her şey normale dönsün, yemin ederim o herifi kendi ellerimle öldüreceğim.”

Aklımdakini söyleyip söylememek arasında bir süre gel git yaşadım. Buğra bunu Arat’a söylememem gerektiğini tembihlese de onu dinleyeceğimi hiç zannetmiyordum.

“Size yardım etmek istiyorum.”

“Hayır, senin karışmanı istemiyorum.”

“Olmaz! Ben istemesem de zaten bu işin içindeyim. Artık benim yüzümden bir başkasının canının yanmasını istemiyorum. Bir kişi daha benim yüzümden zarar görürse bunu kaldıramam.”

“Aklındaki nedir?”

Arat’ın, Kemal amcanın ve Buğra’nın aksine konuyu kestirip almak yerine bana bu soruyu sormuş olmasına şaşırmıştım.

“Ahmet Aslan’ı tuzığa düşürmek için.”

Ancak ben konuşmamı tamamlamadan Arat araya girdi.

“Hayır! Seni yem yapmayacağım!”

“Başka çareminiz mi var?”

“Hayır Azra, unut bunu!”

Arat’ın itiraz kabul etmez ses tonunu duyduğumda daha fazla

Kum Taneleri

üstüne gitmedim. Onlar bu fikrini kabul etmese de ben kararından vazgeçmeyecek, gerekirse kendim halledecektim.

Sabah Arat'ın çıkış işlemlerini hallettikten sonra birlikte Esra'nın odasına gittik. Buğra hâlâ dün gece bıraktığım gibi Esra'nın başucunda oturuyordu.

"Uyanmadı mı hâlâ?"

Buğra sesimi duyunca başını kaldırıp bize baktı. Öylesine yorgun görünüyordu ki.

"Bir ara uyanacak gibi oldu. Bir şeyler sayıkladı ancak uyanmadı."

Arat yavaş ve aksak adımlarla Buğra'nın yanına geldi. Buğra ayağa kalktığında bir süre birbirlerine baktıktan sonra sıkıca sarıldılar. Bu sarılmalarında o kadar çok anlam yatıyordu ki. Konuşmalarına gerek bile yoktu.

Birbirlerinden ayrıldıktan sonra Arat elini Buğra'nın omzuna koyup güven vericesine sığıldı.

"Neleri atlattık ki? Bunu da atlatacağız."

Buğra başını önüne eğerken gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu.

Arat, karşıdaki koltuğa otururken ben de Buğra'nın yanındaki diğer sandalyeye oturdum.

"İyi görünmüyorsun."

"Değilim... Hem de hiç iyi değilim."

"Biraz dinlenmek ister misin? Ben Esra'nın başında dururum. Uyansa hemen sana haber veririm."

Buğra bakışlarını üzerimden çekip bir süre Arat'a baktıktan sonra tekrar bana döndü.

"Arat'ı şu an o kadar iyi anlıyorum ki... Sen vurulduğunda üç gün onu o sandalyeden kaldıramamıştım. Onu ikna etmek için yanına son kez geldiğimde bana ne dedi biliyor musun?"

Başımı olumsuz yönde salladım.

"Azra gözlerini açtığında beni yanı başında görmeli."

Buğra bunu söylediğinde arkamda oturan Arat'a baktım.

Aşkla, şefkatle bakan gözlerine...

"O yüzden şimdi bana aynı şeyleri tekrarlattırma. Hiçbir yere gitmeyeceğim." Buğra'nın kararlı sesini duyunca oturduğum sandalyeye iyice yerleştim.

Ellerimi göğsümün altında bağladıktan sonra ben de tıpkı Buğra gibi beklemeye devam ettim.

Neredeyse saatler olmuştu ancak Esra'da bir hareket yoktu. Bütün gece uyumamış olmanın verdiği yorgunlukla gözlerim kapanmak üzereyken Buğra'nın hareketlenmesiyle derhâl kendime geldim.

"Uyanıyor!"

Esra başını yavaşça sağa sola hareket ettirirken Buğra saçlarını okşuyordu.

"Hadi bebeğim, aç gözünü artık."

Sanki zorlanıyormuş gibi gözlerini sıkıca yumdu, ardından gün ışığından rahatsız olduğunu belli edencesine yüzünü buruşturup yavaşça gözlerini araladı.

Bilincinin yerine gelmesi için ona biraz süre tanıdıktan sonra Buğra tekrar üzerine eğilip dudaklarını alına bastırdı.

"Buğra?"

Esra'nın çatallaşmış sesini duyunca içimi yine suçluluk duygusu kaplamıştı. Sonuçta bu olanlar, Esra'nın başına gelenler, hepsi benim suçumdur.

"Hoş geldin sevgilim."

Esra küçük bir tebessüm ettikten sonra elini yavaşça karnının üzerine koydu.

"Bebğim? O iyi mi?"

Sesi beklediğimden daha sakin çıkmıştı. Buğra cevap veremez bir hâlde Esra'ya bakınca tıpkı onun da benim gibi gözyaşları akınaya başlamıştı bile. Yattığı yerden başını Buğra'dan tarafa çevirip gözyaşlarını silme gereği duymadan Buğra'ya baktı.

"Üntü değil mi? Bebeğim beni bırakıp gitti değil mi?"

"Esra..."

"Biliyor musun? Kız olacaktı."

Hepimiz anlamsız gözlerle Esra'ya bakınca konuşmaya devam etti.

"Veda etti bana. Çok güzel, sarışın, yemyeşil gözleri vardı. Elleri ve ayakları tombul tombuldu."

Bir elini Buğra'nın yanına koydu ve yüzüne bakması için kendine doğru çevirdi.

"Ağlama sevgilim. Kızımız giderken seni de çok sevdiğini eğer bize gelebilmiş olsaydı kesinlikle senin ikinci aşkın olacağını da söyledi."

Kum Taneleri

Buğra akan gözyaşlarına aldırmadan yüzünü Esra'nın yanağındaki eline çevirip avucunun içini öptü.

Esra'yı böyle metanetli görünce benim de moralim biraz olsun yerine gelmişti.

"Geçmiş olsun." dedim mahcubiyetimi gizlemeye çalışmadan.

Başımı önüme eğmiştim. Ne de olsa şu an Esra'nın başına gelenlerin tek sorumlusu bendim.

"Azra... Kaldır o başını. Bebeğimin katili sen değilsin. Yakışmıyor sana böyle davranmak."

Gözlerimden akan yaşları silip yanına sokuldum.

"Özür dilerim. Kendime engel olamıyorum. Özür dilerim."

"Özür dileme. Senin suçun değil bu yaşananlar."

Başımı iki yana salladım.

"Benim yüzümden..."

"Kızacağım ama... Beni hasta yatağımdan kaldırma. Senin suçun değil dedim."

"Nasıl bu kadar güçlü durabiliyorsun?"

"Güçlü durabiliyorum çünkü sevdiklerim yanımda. Baksana etrafına. Abin burada, kocan burada, ben buradayım. Güçlü olmak için senin de yeteri kadar sebebin var."

Canını acıtmamaya özen göstererek kollarımı boynuna doladım.

"Yeter bu kadar kasvet. Hadi gidin siz de evinize."

"Kalsaydık..."

"Ay git diyorum Azra. Aaa, dinleneceğim."

"Tamam. tamam sinirlenme hemen."

Arat da benimle birlikte ayağa kalktı.

"Bir şey ihtiyacınız olursa arayın."

"Sağ ol kardeşim. Merak etme."

İkisiyle de vedalaştıktan sonra hastaneden çıktık.

Esra'nın bizi neden gönderdiğini çok iyi biliyordum. Sadece benim kendimi suçlu hissetmemi istemiyordu. Adım gibi eminim ki aklının küçücük bir köşesinde de olsa bütün her şeyin suçlusu olarak beni tutuyordu.

"Esra tahminimden daha metanetli davrandı."

Başımı usulca iki yana salladım.

"Sadece benim yanımda ağlamak istemedi. Şu an çok kötü olduğuna

emnim ama arkadaşımın yanında olamıyorum. Neden biliyor musun?"

Arat cevap vermemi beklerken derin bir nefes alıp "Çünkü her şeyin sorumlusu benim ve Esra, arkadaşlığımızın ve Buğra'nın hatırına beni suçlamıyor." dedim.

Arat bu kez sessiz kalmayı tercih ederken haklı olduğumu biliyordum. Ancak bunlara ben sebep olduysan son veren de ben olacağım.

Evin önüne ulaştığımızda arabadan inerken Arat'a yardımcı oldum.
"Dikkat et sevgilim."

"İyiymi iyiyim merak etme."

Kolumu beline doladıktan sonra ağır hareketlerle eve doğru ilerlemeye başladık.

"Abi geçmiş olsun."

"Geçmiş olsun abi."

Korumalar bizi karşılayıp geçmiş olsun dileklerini iletirken Arat başıyla selam verdi.

"Sağ olun çocuklar."

"Abi..."

"Söyle Hüseyin."

Hüseyin'in gözleri beni bulurken Arat da bana döndü.

"Güzelim sen gir içeri. Ben geliyorum hemen."

Kızgın bakışlarını ikisinin de üzerinde gezdirdikten sonra, "Hiçbir yere gitmiyorum. Ne söyleyeceksen ben buradayken söyle." dedim.

Arat itiraz edecek gibi olsa da bir şey söylemedi.

"İçimizde bir casus varmış. Ahmet Aslan'a her şeyi o anlatmış. Sizin gittiğiniz akşam yerinizi de o söylemiş."

Arat sinirle yumruklarını sıktı.

"Kim?"

"Ali'ymiş abi... İçimizdeki casus Ali'ymiş."

"Nerede?"

"Depoya götürdük."

"Gidelim!"

"Hayır!" diye önc atıldım. "Bu hâlde hiçbir yere gidemezsin. Ne yapacaksın iyileştikten sonra yap."

Arat sinirli bakışlarını bana çevirirken djk durumundan taviz vermedim.

Kum Taneleri

"Abi, yenge haklı. İyileş de ondan sonra gideriz. Adam elimizde zaten. Kaçamaz bir yere."

Hüseyin de benimle aynı fikri savununca Arat yenilgiyi kabullenerek başını olumlu yönde sallayıp eve doğru ilerlemeye devam etti.

Kapıyı çaldığımızda Gülay teyze sanki kapının arkasında bekliyormuş gibi hemen açtı.

"Hoş geldiniz."

Yüzündeki endişeli ifadeyi saklayamamıştı.

"Hoş bulduk."

"Hayatım sen yukarı çık, ben yiyecek bir şeyler getireceğim sana."

Arat yorgun bir ifadeyle merdivenlere yönelirken ben de Gülay teyzeyle mutfığa girdim.

"Kızım iyisiniz değil mi?"

"İyiyiz Gülay teyze, iyiyiz. Sen bizi merak etme."

"Arat Bey'in yüzü çok kötü olmuş. Bir şeyler sürsek mi?"

"Doktor kremin verdi zaten. Çocuklar alıp gelir birazdan."

"E, iyi bakalım. Tarhana çorbası yapmıştım. İyi gelir."

Gülay teyze çorbayı tabağa doldururken mis gibi kokusu bütün mutfığı istila etmişti.

"Harika kokuyor. Elleri sağlık."

"Afiyet olsun kuzum. Şifa olsun."

Çorbayla beraber yukarı çıktığımda Arat yatakta uzanıyordu. Tepsiyi yatağa bıraktıktan sonra ben de yanına oturdum ve tepsiyi tekrar kucağıma aldım.

"Kendim yiyebilirim."

"Olmaz. Ben yedireceğim."

Benimle baş edemeyeceğini anlayınca itiraz etmekten vazgeçip ağzını açtı.

Yaklaşık beş dakika sonra tablo şu şekildeydi: bir kaşık Arat'a iki kaşık bana...

"Sevgilim ben yemesem de olur. Sen ye istersen."

"Sen bana obur mu demeye çalışıyorsun?"

"Ne alakası var hayatım? Çorba hoşuna gittiyse iç hepsini, ben doy-dum zaten."

"He yani sen bi' doy da ondan sonrasına bakarsız diyorsun?"

"Ya sabır! Ben öyle bir şey mi dedim hatun?"

Bağırmasnı beklemediğim için sesini yükseltince birden korkuyla sıçrayıp ağlamaya başladım.

"Ne bağırıyorsun!"

Ağladığımı görünce korkuyla yattığı yerde dikleşti.

"Özür dilerim hayatım. Sen öyle şey yapınca-"

"Anlaşıldı anlaşıldı!" dedim kafamı aşağı yukarı sallayarak. "Sen bana tahammül edemiyorsun artık."

"Azra lütfen bir tanem. Beni sınaama olur mu?"

"He ben seni bir de sinir ediyorum yani?"

"Azra.." dedi çaresizlikle.

"Tamam Arat! Anladım ben!"

Boş çorba kâsesini alıp mutfığa indim. Sanırım biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Neler oluyor bana ya? Ben normalde böyle saçma sapan şeylere trip atmam ki?

"Hamileyim ben!" dedi iç sesim ağtamlıklı ses tonuyla.

"Git nazım Arat'a yap! Çarparım bir tane!"

Cevabını alan iç sesim nazı keserken ben de sakinleşmiş bir şekilde Arat'ın yanına geri döndüm.

"Sevgilim?"

Tavana diktığı gözlerini bana çevirdi. Yatağın yanına kadar yaklaştıktan sonra omuzlarını havaya kaldırıp avucumu yukarı bakacak şekilde göğüs hizama çıkardım.

"Hormonlar..." dedim yapacak bir şey yok der gibi.

Arat gülümsemesine engel olamazken hemen sinirinin geçtiğini anlayıp yanına uzandım.

"Bütün gece ayaktaydık. Biraz dinlenmeliyiz."

Arat hiçbir şey söylemeden kollarını vücuduma doladıktan sonra beni iyice kendine çekti.

Bu his biraz olsun bana huzur vermişti.

Gözlerinizi açtığınızda her yer karanlıktı. Komodinın üzerinde duran telefona uzanıp saate baktım.

04.57

Birden içinde hissettiğim dürtüyle yavaşça Arat'ın kolundan kurtulup ayağa kalktım. Ayaklarım istem dışı beni Arat'ın çalışma odasına götürürken hâlâ mektubu okuyup okumamak arasında tereddütlüydüm.

Kum Taneleri

İçeri girdiğimde sandalyeye oturdum. Boş bakışlarımı odada gezdirdikten sonra dosyanın içinde olduğunu bildiğim çekmeceyi açıp bütün kâğıtları tek tek gözden geçirdim.

Kaçıncı defa incelediğimi unuttuğum kâğıtları bir kenara koyduktan sonra Arat'ın okumam için çekmeceye koyduğu mektubu aldım elime.

"Azra'm..." yazıyordu üzerinde.

Mektubu bir iki tur elimde çevirdikten sonra derin bir nefes alıp zarfı yırttım. İçinden çıkan dörde katlanmış kâğıdı açtığımda babamın nerede görürsem göreyim tanıyacağım el yazısı gözlerimin dolmasına neden olmuştu.

Ne kadar çok özliyordum onları...

Derin bir nefes alıp bütün cesaretimi toplayarak mektubu okumaya başladım.

"Azra'm,

Eğer bu mektubu okuyorsan her şeyi öğrendin demektir. Biliyorum buna çok kızıyorsun. Yaptığım yanlış bir şeydi. Bunu sana savunacak değilim. Beni ancak okutunu bitirip bu mesleğe atıldığım zaman anlayabilirsin. Ben o çocuğu savunmak zorundaydım. Ancak sadece şunu bulmeni istiyorum ki bunu asla para için yapmadım.

Benim güzel kızım. Ne yaptıysam senin için yaptım ancak bunun, senin başına daha da büyük bir bela açabileceğini düşünemedim yavrum, affet.

Sen beni affeder misin bulmıyorum ama ben kendimi asla affetmeyeceğim. Yarın annenle beraber seni bu beladan kurtaracağız. Bize kızma olur mu? Sakın kendini suçlu hissetme. Hepsi benim suçum ve ben bunun cezasını çekmeye razıyım.

Yavrum, bu mektup eline büyük ihtimal biz öldükten bir gün sonra ulaşacak ancak Buğru'ya bıraktığım mektup daha önce ulaşacağı için bu mektubu asla okumamamı diliyorum.

Arat'la mutlu olursun inşallah bebeğim. Ona nasıl baktığın gördüm. Arat bunların henüz farkında değil ancak ben sana güveniyorum. Eminim sen bir gün onu kendine pervane edeceksin.

Seni çok seviyoruz bir tanem. Bizi affet olur mu?"

Gözyaşlarının yer yer ıslattığı mektubu katlayıp çekmeceye koyduktan sonra gözlerini sımsıkı kapattım.

Babam... Bunları neden yaptığını bilmesem de artık onu suçlamaktan vazgeçecektim. Kendisi de benim için yaptığını söylüyorsa bunun altında başka bir neden aramaya gerek yoktu.

Arat'ın ellerini yanaklarımda hissettiğimde içimde sımsıcak bir duygu oluştu. Yavaşça gözlerimi aralarken dudaklarımı avucunun içine bastırdım.

Bariz bir şefkatle gözlerimin içine bakarken "Baban istedi." dedi.

Neyi? Merak dolu bakışlarımı yüzünden çekmeden devam etmesi için bekledim.

"Evlenmemizi baban istedi. Buğra'ya bıraktığı mektupta, eğer Ahmet Aslan tekrar ortaya çıkar da senin yaşadığım öğrenirse seninle evlenmemi istedi."

"Neden peki?"

"Hem seni koruyabilmem için hem de..."

Gözlerimin içine bakıp devam etmesini bekledim.

Derin bir nefes aldıktan sonra ellerimden tutup ayağa kaldırdı. Yüzüme düşen birkaç tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Senin bana olan ilgini biliyordu. Aslında bunu anlamamak için kör olmak gerekiyordu."

Karnına doğru hafifçe vurdum.

Kum Tanrıları

"Ne var yalan mı? Sevmiyor musun beni?" derken gözlerindeki ifade aşk doluydu.

"Seviyorum, hem de çok seviyorum."

Yüzünü avucunun içine aldıktan sonra dudaklarını alnına değdirdi. Kollarını beline sarıp başını göğsüne yasladığında kalp atışlarını dinlemeye başladım.

"Sadece bu da değil. Benimle evlendiğin zaman soyadın değişecekti ve bu da seni koruyabilmemiz için bize zaman kazandıracaktı. Ama dediğim gibi en büyük nedeni babanın isteği olmasıydı."

Bir yandan konuşurken diğer yandan da saçlarını okşuyordu.

"O zaman babam iyi ki böyle bir şey istemiş yoksa senin beni göreceğin yoktu."

"Biliyordum sevgilim. Buğra mektubu okuduğunda bana gelip her şeyi anlattı. Sen benim için o kadar değerliydin ki bir gün bunların yaşanacağını ve seninle evleneceğimizi biliyordum."

"Ama istemedin." dedim geri çekilip yüzüne bakarak.

"Nereden biliyorsun istemediğimi?"

"Seni evlilikten vazgeçirmek için eve çağırdığımda bana kendin söyledin. *'Ben de seninle evlenmeye meraklı değilim.'* demiştin. Unuttun mu?"

Ellerini tekrar saçlarının arasına karıştırıp beni kendine doğru çekti.

"Sen bile istemezken ben nasıl sana evlenmek istediğimi söyleyebilirdim ki? Seninle evlenmeyi istedim ama o zamanlar sadece seni korumak istediğim içindi. Şimdiyse sana aşığım." Elini karnıma koydu ve yavaşça okşadı. "Seni de kızımızı da elimden almaya kalkanı öldürürüm."

Kızımız mı dedi? Yüzünü görebileceğim mesafede geri çekildim.

"Kız olacağımı nereden biliyorsun?"

"Bilmem birden çıktı öyle ağzımdan."

"Bence erkek olacak."

"Sen nereden biliyorsun bakalım küçük hanım?"

Bilmiş bilmiş yüzüne bakıp elimi karnımdaki elinin üzerine koydum.

"Çünkü anneler hisseder. Yani bilmiyorum, bana öyle gibi geliyor ama bir kızımız olsa da üzülmem. Cinsiyeti önemli değil sonuçta."

Boşta kalan elini çeneme koyup gözlerini gözlerime kenetledi.

"Senin gibi bir prenses olacak bence. Masmavi gözleri olan, uzun

kirpikli, narin bir kızımız olacak.”

Bir süre daha gözlerinin içine baktıktan sonra parmak ucunda yükselip dudaklarına uzandım. Serbest kalan ellerimi boynuna dolarken çoktan Arat'ın kucagındaydım.

Dudaklarımızı ayırmadan odaya döndüğümüzde beni nazıkçe yatağa bıraktı. Karnıma baskı uygulamadan üzerinde dururken kısa bir an geri çekilip yüzüme baktı.

“Senin gibi saf, temiz, masum bir prenses olacak.”

Tekrar dudaklarına uzamırken kıkırdamam ağzının içinde kayboldu.

“Bence sen bu hâldeyken uslu durmalısın sevgilim. Bu hormonların bana neler yaptığına inanamazsın. Seni yormak istemem.”

“Umurunda mı sanıyorsun?”

Bir şey söylememi izin vermeden dudaklarını boynuma doğru indirdi.

“Hayır sevgilim işe falan gitmiyorsun! Yatar mısın şuraya?”

“Azra lütfen! Günlerdir bu evin içindeyim. Artık çalışmak istiyorum.”

Flindeki gömleği çekip sandalyenin üzerine koyarken “Daha iyileşmedin bile...” dedim.

“Hayatım ben gerçekten iyiyim. Hem senin de okula gitmen gerekmiyor mu?”

“Gerekıyor ama gitmeyeceğim. Sen iyileşmeden hiçbir yere gitmeyeceğim. Hem yarın doktor kontrolümüz var. Zaten çıkacağız dışarı.”

Arat benimle baş edemeyeceğini anlayınca yenilgiyi kabul ederek yatağa geri döndü.

“Ha şöyle ya! Bir izin ver kendine bir adam. Üç gün evde yatmakla şirket batmaz korkma.”

“Korkmayayım öyle mi? Bugra günlerdir hastanede, ben evdeyim. Şu an şirket resmen Barış ve Umut'un insafına kalmış durumda. Hatun peşinde koşturmaktan işlerle ilgilenirler mi sanıyorsun?”

Yataktan kalkmak için tekrar bir hamlede bulununca, “İlgilenirler merak etme sen.” dedim göğsünden bastırıp kalkışımı engelleyerek.

“Gerçekten çok inatçısın Azra, gerçekten!”

“Biliyorum.”

Şirin şirin sırıtırıp yanına uzandım. Henüz iyileşmeden bir de işe gitmeye kalkıyordu. Allah aşkına ne iş kolik bir adam bu böyle!

Kum Taneleri

Arat'ı yaklaşık olarak bir saat oyalamıştım ancak ne yapıp edip yine kalkmıştı yataktan.

"Salona inelim bari. Yatmaktan yara olacak bir taraflarımız."

Derin bir nefes alıp ya sabır çektikten sonra ben de Arat'ın ardından kalkıp salona indim.

Sadece beş dakika mutfağa su içmeye gitmişim ki geri döndüğümde Arat'ı telefonla konuşurken buldum.

"Hayatım ne yapıyorsun, yine mi iş?"

Eliyle bir dakika diye işaret ettikten sonra telefondaki her kimse konuşmaya devam etti.

"Evet dinliyorum."

" "

"Ben o dosyalar Barış Bey'e gönderilecek demedim mi?"

" "

"Ne demek Barış Bey şirkette değil?"

" "

"Peki Umut?"

" "

"Tamam Zehra kapat. geleceğim ben."

Telefonu kapatıp ayaklandı.

"Nereye?"

"Şirkete gidiyorum hayatım. Ne Barış var ortada ne de Umut."

"Gitmesen olmaz mı?"

"İmzalanması gerçeken dosyalar varmış. Bir de müşterilerimizden biri gelmiş ilgilenecek kimse yokmuş. Yarı uzun lafın kısası, ben gidiyorum."

Engel olmaya çalışsam da bu çabam boşunaydı.

Çocuk oyalılar gibi ne dersen geçiştirdikten sonra hızla üzerini değiştirip kaçır gibi çıktı evden.

"Ecc, ben ne yapacağım şimdi?"

Arat'ın ardından boş boş bakırken en azından koltuğa oturmayı akıl edebilmişim.

"Arat Bey gitti mi?"

Gülây teyzenin sesini duyunca sesin geldiği yöne döndüm.

"Evet gitti."

"Aaa, ben çorba yapmıştım ama..."

Berna Aslıhan

"Tarhana mı?"

Heyecanla ayağa kalktım.

"Evet, tarhana yaptım. İçecek misin?"

"Bu da soru mu? Elbette içeceğim."

Hızla mutfığa girip büyük bir kâseye doldurdum çorbayı.

"Yavaş ol kızım, boğulacaksın."

On dakika sonra...

Bitmiş tabağımın kenarlarından tutup Gülay teyzeye uzatırken sevimli sevimli bakıyordum.

"Beşinci tabağımı istiyorsun?"

Gözlerimi kırıştırtıp başımı olumlu yönde salladım.

"Miden bulanmasın sonra?"

"Bir şey olmaz."

"Deli kız!" dedi kırkıdayarak.

Elimdeki tabağı alıp bir kez daha doldurdu. Tani kaşığı elime almış istahla yemeye başlayacaktım ki telefonum çalmaya başladı.

Elimdeki kaşığı bırakmadan masanın üzerindeki telefona baktım. Arayan Arat'tı.

"Efendim sevgilim?"

Arat'ın cevap vereceği süreci değerlendirtirerek bir kaşık aldım çorbadan.

"Nasılsın bakalım?"

"İyiyim," dedim çorbayı yutmaya çalışarak.

"Sen yine ne yiyorsun Azra?"

"Yemiyorum, içiyorum."

Arat'a verdiğim her cevabın ardından çorbadan bir kaşık alıyordum.

"Çocuk senin sayende turuncu doğacak. Yine tarhana çorbası içiyorsun değil mi?"

"Evet, ama ne yapayım canım çekiyor. Hem ben değil, oğlun istiyor."

"Oğlun deyip durma. Çocuk kızsı psikolojisi bozulacak."

Arat'a cevap vermek yerine önümdeki çorbayı kaşıklamaya devam ettim.

"Sevgilim?"

Bitmiş tabağı tekrar Gülay teyzeye uzattım.

Kum Taneleri

"Azra yeter yavrucum. Altıncı tabağın olacak."

Gülay teyzemin sesini duyan Arat, "Altı tabak mı?" diye sordu.

"Ya siz bana karışmasanız!"

"Karışmayalım hayatım peki. Altı tabak az, git beş tabak daha çorba iç. İnsan vücudunun üçte biri su sende üç biri tarhana çorbası olacak bu gidişle."

"Sen benden çorbayı mı kıskanıyorsun Arat! Lokmalarımı mı sayıyorsun? Merak etme ayırdım sana da gelince içersin!"

"Sevgilim öyle demek ist-"

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden telefonu suratına kapattım.

"Sana da aşk olsun yani Gülay teyze. İçmiyorum çorba falan!"

Sinirle oturdüğüm yerden kalkıp odaya çıktım.

Hayır yani! Ne olmuş beş kase çorba içtiysem? Sanki ben bayılıyorum sürekli bir şeyler yiyip içmeye!

Biraz olsun sakinleşebilmek için duşa girmeye karar verdim. Üzerimdekilerden hızla kurtulduktan sonra bornozumla beraber banyoya ilerledim.

Su üzerinden akmaya başladığında yavaş yavaş sinirimim geçtiğini hissediyordum.

Biliyorum bunda bu kadar sinirlenecek bir şey yok ancak kendime engel olamıyordum işte. Suyu kapattıktan sonra kaymamaya özen göstererek bornozu üzerime geçirdim ve odaya geri döndüm.

O kadar büyük bir yorgunluk çökmüştü ki kendimde üzerimi değiştirecek gücü bile bulamamıştım.

Üzerimdeki bornozu iyice sarındıktan sonra yatağa yattığımda yastığımı ıslatan saçlarıma aldırmadan gözlerimi kapattım. Çok geçmeden uykuya dalmıştım bile.

"Azra..."

Gözlerimi açmak istesem de açamadım.

"Azra..."

Arat'ın sesini ikinci kez işittiğimde kendimi cevap vermek için zorladım ancak yapabildiğim tek şey başını sağa sola hareket ettirmektir.

Elini alnuma koyduğu an geri çekti.

"Kahretsin! Sen yanıyorsun! Azra? Aç gözlerini güzelim."

Zorda olsa gözlerimi araladığım sırada midemden yükselen bulantıyla

yatakta iki büküm oldum.

"Neler oluyor?"

Arat endişeli gözlerle bana yardımcı olmaya çalışırken elimle ağzımı kapattım. Zor da olsa yataktan kalkmaya çalıştığım sırada Arat'ın da yardımıyla lavaboya gidebilmişim.

Ne oluyordu bana? Klozetin kenarından destek alabilmek için ellerimi kenara dayadım.

İçinde bulunduğum durumun bir an önce bitmesi için dua ederken nedense bu durum son bulmuyordu. Neredeyse midemde bir şey kalmamıştı ancak ben hâlâ kusuyordum.

Bir daha tarhana çorbası içersen!

Başım dönmeye başladığı sırada Arat'ın kolundan yardım alarak ayağa kalktım.

"İyi misin?"

Cevap verebilecek durumda olmadığını için başımı olumsuz yönde salladım.

"Ne oldu sana böyle?"

"Bilmiyorum..."

Elimi, yüzümü yıkadıktan sonra Arat'ın kucığında yatağa geri döndüm.

"Sen burada bekle ben doktoru arayacağım."

Gözlerim inatla kapanırken vücudumdaki üşümeye dayanamayıp yorganı üzerime çektim.

Vücudumdaki titreme ve bulantı bir türlü geçmiyordu.

"Azra üzerini örtmemen gerekiyor. Ateşin çok yüksek."

Arat üzerimdaki yorganı kaldırırken dişlerimin birbirine vurnasına engel olamıyordum.

"Üşüyorum."

Yorganı üzerimden tamamen çektikten sonra yanıma uzanıp beni iyice kendine çekti. Kollarını vücuduma sardığında üşümemi biraz olsun dinmişti ancak titremem hâlâ devam ediyordu.

"Doktoru aradım. Birazdan burada olacak sevgilimi merak etme."

Başımı göğsüne daha da bastırıp iyice sokuldu. Yumruk yaptığım elimin arasındaki gömleğini sıkarken mideindeki bulantı tekrar baş göstermeye başladı.

"Arat! Midem!"

Kum Taneleri

Arat hiçbir şey söylemeden beni kucağına alıp lavaboya iletledi.
Tekrar klozetin başındaki yerimi aldığım sırada henüz kendimi toparlayamadan kusmaya başlamıştım.
Aral bir yandan saçlarını tutarken diğer yandan da alnımı okşuyordu.
"Rahat bırak kendini bebeğim."
Daha önce böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım.
Tekrar ayağa kalkıp yüzümü yıkadıktan sonra odaya geri döndük.
"Aral Bey, doktor geldi."
Gülây teyzenin sesini duyduğumda hafifçe olduğum yerde dikleşmeye çalıştım.
"Girsin içeri."
Aral'ın sakinlikten cıscı olmayan sesinin duyulmasının ardından ellilerinin sonunda, kır saçlı bir adam içeri girdi.
"Nesi var?"
"Ateşi çok yüksek, sürekli kusuyor ve titremesi var."
Doktor yanıma ulaşıp elini almıma dayadıktan sonra çantasındaki ateş ölçeri çıkardı.
"Otuz dokuz derece... Çok yüksek. Eşin hamileydi değil mi?"
"Evet."
"Bebek için çok tehlikeli. Besin zehirlenmesi olabilir. Kaç defa kustu?"
"İki defa..."
"Korkulacak bir şey olduğunu düşünmüyorum ancak yine de hastaneye gitsek iyi olacak. Bu durum bebek için sorun teşkil edebilir. Hamileliğin ilk aylarında bu tarz ateşlenmeler düşüğe neden olabiliyor."
Benim gözlerim korkuyla açılırken Arat'a baktım. O da aynı endişeli gözlerle doktora bakıyordu.
Doktor odadan çıktıktan sonra Arat üzerimi giyinmeye yardımcı oldu.
"Dedim sana değil mi? O çorbayı o kadar çok içme dedim sana Olacağı buydu."
Aral bir yandan söylenirken diğer yandan üzerime ceketimi giydirip kucağına aldı.
Titremem biraz olsun geçse de midem hâlâ bulanıyordu.
Evden hızlı bir şekilde çıkıp aşağıda bizi bekleyen doktorla beraber hastaneye doğru yola koyulduk.

Hastaneye geldiğimden beri iki kez daha kusmuştum.

Doktor karnımdaki baskısına devam ederken önündeki monitörü inceliyordu.

“Korkulacak bir şey yok. Bebeğin durumu gayet iyi.”

İkimiz de derin bir nefes alıp rahatlarırken doktor önündeki makineden birkaç düğmeye basıp küçük bir kâğıtla bize geri döndü.

“Serhat Bey’in de dediği gibi sanırım besin zehirlenmesi yaşıyorsunuz. Son birkaç saat içerisinde ne yediniz?”

Ben mahcup bir ifadeyle başımı önüme eğerken Arat azarlayıcı ses tonuyla, “Tarhana çorbası içti.” dedi.

Doktor anlamsız gözlerle bize baktığında Arat açıklama ihtiyacı hissederek konuşmasına devam etti.

“Beş kâse...”

“Şimdi anlaşıldı durum. Çorbada et suyu falan var mıydı?”

“Bilmiyorum.”

“Yediklerinize dikkat etmelisiniz. Eğer çorbada et suyu kullanıldıysa fazla tüketiminizden dolayı zehirlenmiş olabilirsiniz.”

“Tamam.”

“Serumunuz bittikten sonra gidebilirsiniz. Bol bol sıvı tüketmeye çalışın. Geçmiş olsun.”

Doktor odadan çıktıktan sonra mahcup gözlerle Arat’a döndüm. Bakışları önce sert olsa da sonradan dayanamayıp yumuşadı.

“Bakma bana öyle. Tamam işte sorun yokmuş. Rahatla artık ve bir daha da bir şey söylüyorsak laf dinle.”

Cevap vermeden sadece başımı salladım. Serum damarlarımda ilerledikçe kendime gelmeye başlamıştım.

Mide bulantım geçerken ateşim de düşmüştü.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Biraz daha iyiyim ama çok susadım.”

“Sen bekle burada ben su alıp geleceğim.”

Arat yanımdan ayrıldıktan sonra beklemeye başladım.

Ya bebeğime bir şey olsaydı? Kendimi asla affetmezdim. Sanırım uzun bir süre tarhana çorbası içenmeyecektim. Düşündükçe bile midem bulanıyordu.

“Al bakalım.”

Kum Taneleri

Arat odaya geri döndüğünde elindeki suyu hızla aldım ve içmeye başladım. Bir şişe suyu tek dikişte içip boş şişeyi Arat'a geri uzattım.

Yine bir hastane odasında kolumla serumla uzanıyordum. Bu durum bana birkaç gün öncesini hatırlattı.

"Arat?"

"Efendim hayatım?"

"Ahmet Aslan'ın köstebekliğini yapan adam... Ali..."

"Sen bunları düşünme. Ben icabına bakacağım onun."

"İcabına bakacağım derken? Öldürmeyeceksin değil mi?"

"Ölmek onun için biraz kolay olur. Esra bir hastaneden çıksın da gerisi Buğra'nın insafına kalmış artık."

O adamı şu an elime geçirsem öldürebilirdim ancak yine de ölümüne neden olan kişinin Buğra ya da Arat ölmesini istemiyordum.

"Kendinize hâkim olmaya çalışın olur mu?"

Arat alaycı bir ifadeyle gülümsedikten sonra üzerime doğru eğildi.

"Bunu birkaç ay önce çakıyla adamın sırtına harita çizip tuzu bastıktan sonra adamın kasıklarını parçalayan kişi mi söylüyor bana?"

Yani... Şimdi tabii... Öyle bir şey yapmış olabilirim. Ancak o adam bana tecavüz etmeye kalkmıştı.

"O zaman o adama illa ki işkence yapılacaksa Esra yapmalı. Sonuçta onun yüzünden hebeğini kaybetti."

"Ben bu konuda Esra'nın senin kadar cesaretli olabileceğini sanmıyorum sevgilim. Senin gibi narin bir hatunun içinden resmen Zeyna çıktı. Bir tek deli deli etrafında dönüp adama bumerang atmadığın kaldı."

Arat'ın yaptığı betimleme gözlerimde canlanırken kendime hâkim olamayıp şuh bir kahkaha attım.

"İyi de oldu o adama."

"Bir tek o adam da değil ki Yavuz kaçırıldığında neler olduğunu anlatmıştı."

Yavuz'un ismini duyunca ister istemez yüzüm düşmüştü.

"Özür dilerim bir tanem. Birden çıkıverdi öyle ağzımdan."

Zoraki bir tebessümde bulundum.

"Benim yüzümden zarar gören insanların listesi uzun olduğu için ister istemez birinin ismini ağzından kaçırabiliyorsun."

"Azra lütfen..."

"Teklifimi kabul etmeyeceksin değil mi?"

Berna Aslıhan

"Seni ve daha doğmamış çocuğumu ortaya yem yapmaktan bahsediyorsan hayır! Asla kabul etmeyeceğim bu teklifini!"

"Ben yalnız olmayacağım ki... Sadece onlar beni yalnız zannedecekler."

"Hayır dedim Azra! Konu kapanmıştır."

Bu konuyla ilgili bir girişimin daha hüsrarla sonuçlanmıştı. Ben artık bu belanın bitmesini istiyordum. Eninde sonunda Arat'ı ikna edecektim.

Eve geri döndüğümüzde kapının önünde anormal bir hareketlilik vardı.

Arat arabayı park ettikten sonra hızla yanlarına ilerledik.

"Neler oluyor burada?"

Merak ve korkulu gözlerle korumaların vereceği cevabı bekliyordum.

"Ahmet Aslan'dan bir paket..." dedi diğerlerinin aksine daha soğukkanlı olan koruma.

Yerdeki kutuyu gördüğümde korkuyla geriye bir adım attım. Kutunun kenarından kanlar süzülüyordu.

"N-ne var o kutuda?"

Korkuyla çıkan sesime hâkim olamamıştım.

"Abi, Azra Hanım görmese daha iyi."

Arat sinirli gözlerini kutudan ayırmadan, "Azra içeri gir!" dedi.

"Hayır! Neler olduğunu öğrenmeden gitmiyorum hiçbir yere."

"Gir dedim Azra!"

Bu kez öfkeli gözlerini bana çevirmişti. Duruşundan taviz vermeden korumalara döndüm.

"Bu kez kim benim yüzümden öldü? Söylesenize!"

"Hüseyin..." dedi korumalardan bir sesi ağlamaklı çıkmıştı.

Hüseyin... Her gün birlikte okula gittiğim koruma mı? Gözlerim kararmaya başladığında dengemi kaybetmek üzereyken Arat son anda belimden yakaladı.

Sonrası koyu karanlık. Zindan gibi bir boşluk.

Yine etrafımdaki bir insan benim yüzümden ölmüştü.

Yavuz, Esra'nın bebeği. Hüseyin... Belki de daha bilmediğim onlarcası benim yüzümden hayata gözlerini yumup ardında birilerini bırakırken benim yapabildiğim tek şey onlar için üzülmekti.

Gözlerimi yavaşça araladığımda Arat başucumda oturmuş saçlarını okşuyor, bir yandan da telefonla konuşuyordu.

"Bu adam artık çok olmaya başladı Buğra! En yakınındaki adamın kafasını yolladı bana!"

Benim uyandığımı görünce endişeli gözlerle bana döndü "Ben seni sonra ararım." dedikten sonra telefonu kapattı.

Ellerini birkaç kez saçında gezdirdikten sonra dudaklarının sıcaklığını alnımda hissettim.

"İyi misin?"

Gözümden akan bir damla yaşa rağmen başımı olumlu yönde salladım.

"Yetmez mi bu kadar kayıp? Ne zaman ikna olacaksın anlamıyorum. Benim ölmemi mi bekliyorsun?"

"Başkaları ölmesin diye seni ortaya atmayacağım Azra. Unut bunu."

Sesi son derece sakın ve naif çıkmıştı. Verdiği tepkiye karşılık sadece gözyaşlarını akıtarak gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Senin umurunda olmayabilir ama benim umurunda. Ölen insanların yükünü taşıyamıyorum artık. Anlamıyor musun? Taşıyamıyorum!"

Sesin sonlara doğru ağlamaktan kısık bir hâlde çıkmıştı.

"Biliyorum sevgilim. Ben çok mu mutluymum zannediyorsun? Ama merak etme. Bu bizden aldığı son can olacak. Alınacak bir sonraki can Ahmet Aslan'ın canı olacak."

Elimin tersiyle gözyaşlarını silip ağlamaktan kızarmış gözlerimle Arat'a baktım.

"Bir planınız mı var?"

Cevap vermek yerine sessiz kalıp başımı olumlu yönde salladı.

"Söylemeyecek misin?"

"Zaten bu olanları öğrenmen hiç doğru değildi. Bütün ısrarlarına rağmen şüpheliydim. Soruna gelecek olursak, hayır söylemeyeceğim."

"Yardım etmek istiyorum."

"Yardım edebileceğin bir şey yok. Sadece artık etrafında bir şey olmuyormuş gibi davranmanı istiyorum. Az önce babamla konuştum. Ahmet Aslan'ın planımızı öğrenmiş olması hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Bütün ısrarlarına rağmen Arat ne yapacaklarını anlatmayınca bir kez daha yenilgiyi kabul ederek sustum.

Birkaç saat öncesinde yaşapanulardan dolayı son derece yorgun düşmüştüm. Bir de üstüne bu olanlar... Fazlasıyla ağır gelmişti.

"Hadi uyuyalım artık. Sen de düşünmemeye çalış. Yarın hastaneye gideceğiz. Hem senin kontrollerin için hem de Esra tabureu olacak."

Arat'ın da yardımıyla üzerimi değiştirdikten sonra artık daha fazla konuşmaya çabalamadan usulca yatağa girip başını Arat'ın göğsüne yasladım.

Sabah kısa bir kahvaltının ardından hastaneye gitmek üzere evden çıktık.

Arabada sessizlik hüküm sürerken boş gözlerle etrafıma bakınıyordum. Daha neler olacaktı? Bizi neler bekliyordu? Bu beladan nasıl kurtulacaktık? Bu soruların cevabı sinir bozucu derecede kafamı kurcaladığı sırada bakışlarım Arat'ı buldu.

Gözlerini pür dikkat yola dikmiş olmasına rağmen aklımda başka yerde olduğunu görebiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Elleriyle sıkıca kavradığı direksiyonu sağa kırarken gözlerini yoldan ayırmadan cevap verdi.

"Yarın yapacak çok işim var. Onu düşünüyorum."

Sanırım bu yapacağı işler şirketle ilgili değildi. Sert ve sınırlı yüz çehresine baktığım zaman bu gerçek hariz bir şekilde kendini belli ediyordu.

Hastanenin önüne yanaştığımızda emniyet kemerini çıkarmak için bir hamlede bulunmuştum ama Arat'ın beni engellemesiyle elim havada kaldı.

"Eğer o adamdan kurtulamazsak buradan gideceğiz Azra ve ben bu konuyla ilgili asla itiraz kabul etmeyeceğim."

"Ama-"

"İtiraz kabul etmiyorum." dedi cümlemizi tamamlamama izin vermeden. "Seni ve bebeğimizi böylesine tehlikeli bir ortamda bırakamam."

Sanırım haklıydı. Tek olsam bu durumda savaşmayı tercih ederdim ancak mevzu bahis bebeğim olunca sanırım Arat'ın dediğini yapmaktan başka çaremiz yoktu.

"Tamam."

Arat, tekrar itiraz etmemi beklerken kabullendiğimi görünce şaşırsa

Kum Taneleri

da sadece belli belirsiz bir şekilde gülümseyip kemerini çözdükten sonra arabadan indi. Ben de onun ardından arabadan inip hastaneye girdim. İlk önce benim doktora gittik.

Yatağa uzanıp karnımı açtıktan sonra sessizlik içerisinde doktoru beklemeye başladık.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Arat benim yerime cevap vermişti.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz. Herhangi bir şikâyetiniz var mı?"

Bir yandan bana sorular sorarken diğer yandan karnıma soğuk jeli döküyordu.

Dün akşam olanların kısa bir özetini geçtim. Buradaki hastane eve yakın olmadığı için doktorumun dün olanlardan haberi yoktu.

"Geçmiş olsun. Keşke haberim olsaydı."

"Ben Azra'yı o hâlde görünce çok endişelendiğim için en yakındaki hastaneye götürdüm."

"En iyisini yapmışsınız Arat Bey."

Birkaç dakikalık sessizlik içerisinde doktorum gözlerini monitöre kilitlemişti.

"Hamileliğinizin sekiz haftası bitti. Bebeğimiz son derece sağlıklı ve gelişimi de olması gerektiği gibi ilerliyor. Yani hiçbir problem yok ancak kendinize çok dikkat etmelisiniz. Özellikle ilk üç ay çok önemli. Bir daha dün geceki gibi bir durum yaşanırsa lütfen haberim olsun. Hamileliğin ilk aylarındaki bu gibi mikrobik durumlar bebeğin düşmesine neden olabiliyor. O yüzden iyi pişirmiş ve hijyeninden emin olmadığınız hiçbir şeyi yemeyin."

Doktorun söylediklerini can kulağıyla dinledikten sonra yazdığı reçeteyi beraber odadan ayrıldık.

"Esra'nın geleceğimize haberi var mı?"

"Evet, gelmeden önce Buğra'yla konuştum. Bizi bekliyorlar."

Elimi Arat'ın avucunun içine bıraktıktan sonra Esra'nın odasına doğru ilerlemeye başladık. İçimde sanki kötü bir his var gibiydi.

Gerçi başımıza daha kötü ne gelebilirdi ki?

Odanın önüne geldiğimizde Arat yavaşça kapıyı açıp içeri girmem için kenara çekildi. Belime koyduğu eliyle beni içeri doğru yönlendirirken gözlerim Buğra ve Esra'nın üzerinde geziyordu.

İkisi de iyi görünmüyordu.

"Sorun ne?" dedim endişeli gözlerle yanlarına ilerlerken.

Esra başını kaldırıp bana baktığında gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğu fark ettim.

Bir iki kısa adımda yanına ulaşıp ne olduğunu bilmeden teselli etmek istercesine elini tuttum.

"Esra?"

"Bir daha bebeğim olmayabilmiş."

"Neden?"

"Yumurtalıklarında sorun var. Doktor hamile kalmamın bile mucize olduğunu söyledi. Düşük yaptığım için..."

Gözyaşları tekrar akınaya başladığında konuşması yarım kalmıştı. Kollarımı boynuna dolarken edeceğim hiçbir özrün şu an onu teselli etmeyeceğini biliyordum.

Sadece sessiz kalmayı tercih ettim. Bir süre sonra geri çekildiğimde Esra kuşku barındırmayan gözleriyle bana baktı.

"Eğer bu olanlardan kendini sorumlu tutarsan bir daha yüzüne bakmam Azra. Anlıyor musun beni? Olanlar senin suçun değil."

Gözlerimden akan yaşları usulca silerken başımı önüme eğdim. Odada derin bir sessizlik olurken bu sessizlik kapının çalınmasıyla son buldu.

İçeri elinde bir demet çiçekle genç bir çocuk girmişti.

Buğra ayağa kalkıp çiçeği aldıktan sonra çocuğun elindeki kâğıdı imzalayıp yanımıza geri döndü.

"Kim göndermiş?"

Esra'nın sorusuna karşılık Buğra elindeki çiçeğin içinden notu çıkarıp okudu. Kaşları sınırlı çatılırken oturduğum yerden kalkıp elindeki kartı aldım.

Geçmiş olsun diyeceğim ama ben hayatta olduğum sürece geçmeyecek. Sıradakinin kim olduğunu söylememe gerek yoktur herhâlde.

Kimin gönderdiğini bildiğim hâlde kartın arkasını çevirip gönderenin ismine baktım.

Ahmet Aslan

32. Bölüm

İki ay sonra

“Azra daha bekleyecek miyim?”

“Geliyorum!”

Merdivenlerin başından Arat’a seslendikten sonra odaya geri dönüp ayakkabılarını ve çantamı elime aldım ve seri adımlarla aşağı indim.

“Düğüne geç kalan nikâh şahitleri olarak tarihe geçeceğiz sayende.”

“Geldim işte. İki dakika bekleyemedin.”

Ayakkabılarımı düşmeden ayağıma giymek için çırpınırken Arat kolundaki saati kontrol ettikten sonra, “İki dakika mı? Tam olarak otuz yedi dakikadır seni bekliyorum.” dedi sabırsız bir ses tonuyla.

“Hadi ya! Oldu mu o kadar? Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim.”

“Birde dalga geçer gibi, ‘Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim.’ diyorsun. Yukarıda ne yaptın da zaman akıp gitti sevgilim öğrenebilir miyim?”

“Anlatırsam düğüne geç kalırsız sevgilim. Hadi çıkalım artık.” dedim çantamı kolumun altına sıkıştırıp son bir kez aynada kendime bakarak.

Arabaya bindiğimizde Esra gün onuncu kez beni arıyordu.

“Efendim Esracığım?”

“Azra! Herkes geldi nerede kaldınız?”

“Yoldayız bebeğim.”

“Ben biliyordum böyle olacağını. Seni eve hiç yollamamalıydım.”

Berna Aslıhan

"Seninle birlikte otelde hazırlanamazdım ki..."

"Olsun ben yine de seni bırakmamalıydım."

"Pijamalarımla mı gelecektim düğüne?"

"Azra bana laf kalabalığı yapma. Benim bildiğim gelin beklenir, damat beklenir, nikâh memuru beklenir ancak ilk kez şahitlerin beklendiğine şahit oluyorum. Çığır açtın resmen."

"Farkımız, tarzımız bebeğim."

Evet, bu iğrenç espriyi yaptım ve hiç pişman değilim.

Esra telefonu yüzüme kapatınca aklımda bir köşesine Esra'ya gerginken espri yapmamam gerektiğini not ettim.

Düğünün yapılacağı otelin önüne geldiğimizde Arat'ın da yardımıyla eteğimc dolanmadan içeri doğru yürümeye başladım.

Arat'ın siyah, vücuduna tam oturan takım elbisesi öyle yakışmıştı ki... Siyah ince kravatıyla da görsel şölenime tat katmıştı. Beyaz gömleğinin üzerinden bile belli olan kaslarına bakınca bir an evvel evc gitmeyi hayal ettim.

Allah'ım! Neler oluyor bana? Ah bu hormonlar! Hepsı onların yüzünden. Bilinçaltım bile sapıklaşmaya başladı.

Otele girerken Arat'ın uzattığı koluna girip *Bu adam benim!* dercesine sınıksı yapıştım.

"Hayatım kolum bana kalsa?"

"Olmaz! Hayatta bırakmam!"

"Bırak diyen yok da... Biraz daha gevşetebilirsin kollarını."

Sıkı sıkıya yapıştığım kolunu biraz gevşetip etrafıma bakmaya devam ettim. Salona girdiğimiz anda bütün gözler bize döndü.

Özellikle salondaki bayan nüfusu Arat'a odaklanırken delici bakışlarını salondakilerin üzerinde gezdirdim.

"Sevgilim biraz gevşer misin?"

Farkında olmadan sıkıttığım ellerimi gevşettim. Bizim salona girmemizin ardından yüksek merdivenlerden aşağı inen Esra ve Buğra takıldı gözüme.

İkisi de o kadar mutlu görünüyordu ki bir an aklıma kendi düğünüm geldi. Keşke ben de Arat'la evlenirken höylesine mutlu olabilseydim.

Esra ve Buğra masaya yerleşirken biz de masanın etrafındaki boş olan iki sandalyeye oturduk.

Nikâh memuru da yerini aldıktan sonra klasik konuşmalar başladı.

Kum Taneleri

Nikâh memuru sorusunu Esra'ya yönettiğinde Umut yine her zamanki fırlamalıgım ortaya koyarak davetlilerin arasından, "Bir daha düşün derim!" diye bağırınca kalabalıktan kahkaha sesleri yükseldi.

"Umut!"

"Abicim kızı uyarmak benim boynumun borcu yani."

"Umut dedim!"

Buğra'nın ikinci kez kükremesiyle Umut'un sesi gidercek alçalırken nikâh memuru garip gözlerle bizi izliyordu

"İlk kez böyle bir şeye denk geliyorum." dedi gülümseyerek ve ardından sorusunu yineledi.

"Buğra Polat'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Esra ikinci bir kişinin -ki bu ikinci kişi kesinlikle Barış oluyor- olaya müdahil olmasına izin vermeden "Evet!" diye bağırdı.

Salondan alkış sesleri yükselirken nikâh memuru aynı soruyu Buğra'ya da sordu.

Buğra'nın cevabıysa hiç gecikmedi.

"Evet!"

Esra, Buğra'nın ayağını çiğnemekle meşgulken nikâh memuru bize döndü, "Siz de şahitlik ediyor musunuz?"

"Evet." dedik ikimiz de bir ağızdan.

Buğra ve Esra'nın ardından biz de deftere imza attık.

"Ben de Belediye başkanının bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri kan koca ilan ediyorum."

Nikâh cüzdanını Esra'ya uzatacağı sırada Buğra atik bir hamleyle nikâh memurunun elindeki cüzdanı kaptı.

"İpleri o kadar da kaptırma gerek yok değil mi?"

Hetkes deli gibi alkışlarken nikâh memuru sanki bir salon dolusu delinin arasında kalmış gibi kaçarak uzaklaştı.

"Senin iplerin hiçbir zaman sende olmadı ki zaten."

Esra'nın alçak sesle kurduğu bu cümleyi yanında olduğum için rahatlıkla duyabilmişim.

Başlarda acaba Buğra, Esra'yı üzer mi diye düşünsem de bir süre sonra gördüm ki Esra'nın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Hatta Buğra'dan daha baskın bile diyebilirdim.

Eee, ne demişler? Dinsizin hakkından imansız gelirmiş.

Alkışlar devam ederken Buğra, Esra'nın elinden tutup piste doğru

Berna Aslıhan

ilerledi. Onlar ilk dansını yaparken Arat'la beraber bize ayrılan masaya geçtik.

Umut, yanında getirdiği kızla sohbet ederken birden Arat'ın isminin anons edilmesiyle ilgimi yapay sarışından ayırıp sırttan Buğra'ya çevirdim.

"Damat Beyden özel bir istek var." Mikrofonu alan adam elini alına koyup karanlığın içindeki masalara bakıyordu.

"Arat Bey'i sahneye alabilir miyiz?"

Gözlerim Arat'ı bulurken garip gözlerle olanları izliyordum.

Sahneye neden çıkılır?

Sarı söyleyecek?

Sesi güzel değil ki...

Oynayacak?

Bunu direkt cliyorum. Arat ve oynamak?

O zaman bu adamı ne diye masadan kalkıp Buğra'nın yanına gidiyor?

Arat, Buğra'nın yanına ulaştıktan sonra elinde mikrofon olan adamın kulağına eğilip bir şeyler söyledi.

"Barış Bey'i ve Umut Bey'i de buraya alabilir miyiz?"

Barış ve Umut aynı anda birbirlerine baktıktan sonra sırtıp ağır adımlarla ayağa kalktılar.

Barış tam yanımdan geçeceği sırada kolundan tutup durmasını sağladım.

"Bana oraya çıkıp çiftetelli oynayacağız deme!"

"Ne çiftetellisi Sarı?"

"O zaman?"

Gözlerimin içine bakıp sırtıttıktan sonra, "İzle ve gör." deyip sahneye doğru ilerlemeye devam etti.

Hepsi üzerlerindeki çekimleri çıkartıp kenara koyarken zurna sesi kulakları doldurdu. Kollarını kabadayı misali hafif kabartarak dördü de dört yandan ağır adımlarla piste dönüp bir çember oluşturdular.

İlk davul sesinin duyulmasıyla kolları kartal misali havaya kalkarken hayranlıkla Arat'ı izliyordum.

Harmandalı mı? Gerçekten mi?

Hızlanan davul sesiyle ayaklarını hızla yere vurup kollarını sırasıyla önterine ve arkalarına salladılar. Kollarını havaya kaldırdıktan sonra

Kum Taneleri

gözleri bir süre uzaklara bakarken kollarını yavaşça iki yana sarkıtarak başlarını havaya kaldırıp sırtlarını dikleştirdiler.

Davulun ikinci defa sert bir şekilde vurulmasıyla kolları tekrar havaya kalktı. Ritmik adımlarla bir tur döndükten sonra dördü de aynı anda dizlerini yere vurdu.

Ağzının kenarından akınak için sıra bekleyen salyalarını yuttuktan sonra Arat'ı izlemeye devam ettim.

Viedansızın evladı! O nasıl bir duruş?

Yerden kalkarken dizlerini ikinci kez yere vurarak kollarını tekrar açtılar. Birbirlerine sert bakışlar göndermeyi ilimal etmeden tek ayaklarının üzerine kalkıp bir kez sektikten sonra müzik yavaşladı ve havadaki kolları yavaşça iki yanlarına düşü.

Herkes deli gibi alkışlarken hâlâ yaşadığım şoku atlatabilemişim. Arat kenara bıraktığı ceketini eline alıp yanıma geri döndüğünde ağzım açık bir şekilde yüzüne baktım.

"Sen?"

Tek kaşını kaldırıp "Ne oldu?" diye sordu.

Ne mi oldu?

"Harmandalı oynayabildiğini bilmiyordum."

Şaşkınlığının asıl nedeni Arat'ın harmandalı oynamasından ziyade sahneye çıkmasıydı. Hiç hoşlanmazdı böyle şeylerden. Bizim düşünümüzde orkestra bile yoktu.

Yani vardı tabii; yan flüt, viyola ve keman...

Kırk yıl düşünsem Arat'ın bu kadar insanın içinde kalkıp da oynayacağı aklına gelmezdi.

"Buğra'ya sözümüz vardı."

Arat'ın sesini duyunca derin düşüncelerimden sıyrıldım.

"Dördümüz birlikte harmandalı oynayacaktık. Bu sözü verdiğimizde daha liseye falan gidiyorduk sanırım."

"Oynamayı nereden biliyorsun?"

"Benim özel ilgim vardı. Buğra, Barış ve Umut da lisede folklor oynamışlar."

Önce piyano, şimdi de harmandalı... Acaba daha bilmediğim ne gibi yetenekleri vardı?

Salondaki hareketlilik bir hızlanıp bir yavaşlarken iyice yorulmaya başlamıştım. Ayrıca biraz sıkıldığını da söylemeden geçemeyeceğini.

Neden mi sıkıldım? Hem de en yakın arkadaşımın ve abimin düğününde...

Çünkü ne zaman masadan kalkmaya yeltensem Arat kolumdan tutup durduruyordu.

"Hopluyup zıplayacaksın çocuğa bir şey olacak."

"Şimdi kalkma sevgilim çok kalabalık. Mikrop kapabilirsin."

"Elbisen çok uzun takılıp düşersin."

Ve ben salona girdiğimden beri olduğum yerde oturmaktan çok sıkılmışım.

Bari şu düğünü benim doğurmama yakın yapsalardı da düğünün ortasında doğursaydım. En azından aksiyon olurdu.

"Tüh bel!" dedim içimden geçirmem gereken düşüncüyü dışa vurmaya niyetlenerek.

"Ne oldu hayatım?"

"Düğünü keşke beş ay sonra yapsalardı."

"Neden?"

Arat'ın yüzündeki şaşkın ifadeye gülmenek için kendimi sıkarken cevap verdim.

"Düğünde doğururdum aksiyon olurdu. Şimdi ben dört aylık çocuğun neresini doğurayım?"

"Sen sıkıntıdan sapıttın iyice."

"Ah, tebrik ederim. En azından sıkıldığımı fark edebilmişsin."

"Sıkıldığımı biliyorum sevgilim ancak sizi düşündüğüm için yapıyorum biliyorsun."

Arat'ın söylediklerine karşılık sessiz kalıp kabullenirken etrafını izlemeye devam ettim.

Bulunduğumuz yerde resmen davetliden çok koruma vardı. Bunun nedeni kına gecesindeki gibi bir sürprizle karşı karşıya kalmamaktı. Sebebinin farkında olsam da etrafta dolaşan siyah giyimli adamlar beni huzursuz ediyor, sürekli kötü anıların aklıma üşüşmesine neden oluyordu.

Düğünün neredeyse sonlarına yaklaşmıştık. Davetliler birer ikişer salonu boşaltmaya başlamıştı. Esra'nın ailesi ve bizim dışımızda kimse kalmayana kadar bekledik.

Bir avuç insan kaldığımız şu dakikalarda sıkıntı seviyem ayyuka ulaştığında nihayet Esra ve Buğra ayaklandı.

"Sizin gideceğiniz yok. Ben karımı da alıp gidiyorum."

Buğra'nın bu söylediğine hepimiz yorgun bir tebessümde bulunurken Esra karına hafifçe vurup uyarıcı bir ses tonuyla, "Biraz daha kibar olamaz mısın?" diye Buğra'yı uyardıktan sonra hüznü bakışlarını annesine ve babasına çevirip vedalaştı.

Bence bu durum biraz abartılıyordu. Tamam, yani belli bir düzenden ayrılp aileden uzaklaşıyor olabilirsin ancak sonuçta sevdiğin insanla bir hayat kuruyorsun. Geceleri özlemek gibi bir durumun kalmıyor sonuçta.

Belki de ben anne ve babamdan bu kadar erken ayrıldığım için bana böyle geliyor olabilirdi. Tam emin değildim yani.

Ben derin düşüncelerimle boğuşurken Esra'nın vücuduma dolanan kollarıyla kendime geldim.

"Bir hafta yokuz. Kendinize dikkat edin."

Ah tabii ya! Balayma gidiyorlar. Hani benim şu hiç gidemediğimi balaya! Hâlâ tek taşım bile yok inanabiliyor musunuz?

Aklımın bir köşesine balayı ve tek taş aşermeyi not ettikten sonra ben de Esra'ya sarıldım.

"Merak etme sen bizi. Fğlenmenize bakın."

Arkada bıraktıklarına el salladıktan sonra arabalarına binip yanımızdan uzaklaştılar.

Biz de diğerleriyle vedalaşıp evimize gitmek üzere yola çıktık.

"Sevgilim?"

Arat gözlerini yoldan ayıtmadan cevap verdi.

"Efendim?"

"Bana piyano çalar mısın?"

Önce şaşırsa da hemen tebessüm edip isteğimi geri çevirmedi.

"Tabii ki çalarım ama sen de bana katılacaksın."

"Nasıl katılacağım? Kemanım yok ki."

"Sen öyle zannet."

Birden hevesle Arat'a döndüm.

"Sen ciddi misin? Gerçekten keman mı aldın bana?"

Sarhoş edici gülümsemesini gönderdikten sonra başını olumlu yönde salladı.

"Ne zaman aldın?"

"İki gün önce."

"Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?" dedim yalancı bir kızgınlıkla.

"Aşında dün söyleyecektim ancak sen pitaya aşerince doğal olarak aklımdan çıktı. Hayır anlanıyorum mis gibi elma, armut, portakal varken neden pitaya? Sanki çocukluğun pitaya yemekle geçmiş gibi... İşin ilginç kısmı bu meyve ülkemizde yetişmiyor."

"Ne yapayım bir belgeselde gördüm canım çekti."

"Tadına bakmadan?"

"Ama görünüşü hoştu ne yapabilirim?"

"O zaman seni televizyondan uzak tutuyoruz. Allah korusun yarın öbür gün canım daha saçma sapan bir şey çekebilir."

Ben küskün bir edayla kollarımı göğsümün altına bağlayıp arkama yaslanırken Arat elini yavaşça yanağıma koydu ve okşamaya başladı.

"Tamam, tamam kızma hemen. Sizin için yapamayacağım şey yok biliyorsun. Sipariş verdim getirecekler. Bakalım senin bu pitaya neye benziyormuş?"

Bu kez küçük bir çocuk gibi sevinip ellerimi çırpıyordum.

"Şey... O zaman cocona da getirtilir miyiz?"

"Kokona mı?"

"Hayır, öyle kokona değil. Meyve ismi bu."

"O benim bildiğim çok süslü insanlara söylenen bir söz."

"Güncy Amerika'da yetişen bir meyveden bahsediyorum ben hayatım ve sen sormadan söyleyeyim daha önce yedim."

Arat gülümserken başını aşağı yukarı sallayınca sevinçle boynuna sarıldım.

"Dur! Kaza yapacağız!"

Suçlu suçlu geri çekildim.

"Bir de şey..."

"Bu defa hangi garip isimli meyveyi aşereceksin?"

"Yok, bu defaki meyve değil."

"Söyle hadi." dedi beni yüreklendirmek istercesine.

"Muhlama istiyorum."

"Bak o kolay işte."

"Nasıl?"

"Gülây teyze Trabzonlu. Yarın rica ederiz yapar bize."

Uzun yemek listemin sonu gelmezken Arat evin önüne arabayı park

edince arabadan indim. El ele eve doğru ilerlediğimiz sırada Arat korumalara selam verdi.

"Herhangi bir problem yok değil mi?"

"Yok abi merak etmeyin. Kuş uçurtmuyoruz."

"Bunu en son duyduğumda siz yediğiniz pizzadan dolayı uyumuştunuz."

Çevremizdeki korumalar mahcup bir ifadeyle başlarını önelerine eğerken Arat biraz olsun yumuşamış bir ses tonuyla, "Kaldırın başlarınızı. Sizin suçunuz değildi." dedi.

Korumalar sanki babalarında şefkat görmüşçesine gülümseyerek başlarını kaldırırken iyi geceler dileyip eve girdik.

İkimiz de üzerimizi değiştirdikten sonra Arat'ın yatmasına izin vermeden koluna yapıştım.

"Söz verdin. Pişano çalacaksın."

Arat yatmak için bulunduğu hamleden vazgeçip tekrar yanıma geldikten sonra elini belime yerleştirdi ve ben belki de ikinci kez piyanonun bulunduğu odaya doğru hareketlendim.

Bu odayı keşfettiğim ilk günü hatırlıyorum da Arat'ın bilmediğim bir yanını öğrenmiş olduğum için şaşırıken birlikte yatacağımız gerçeğini öğrendiğim için utanmışım.

Odaya girdiğimizde Arat piyanonun başına oturdu.

"Kemana mı nereden?"

Arkadaki masayı işaret edince bakışlarımı hızla işaret ettiği yöne çevirdim.

Siyah kutu içerisindeki kemana doğru ilerledim. Yavaş hareketlerle kutuyu açtığımda karşımda bembeyaz bir keman duruyordu.

Ben asaletin elçisiyim derçesine durduğu yerden bana göz kırpyordu. İncitmekten korkarmışçasına kemana elime alıp hayran hayran bakmaya devam ettim.

"Çok güzel... Teşekkür ederim."

"Çalmayacak mısın?"

"Ne çalacağız?"

Önündeki notaları karıştırıp seçtiği kâğıdı bana uzattı.

"*Romeo ve Juliet*"

Seçtiği parçanın ismini okuduktan sonra tebessüm etmekten kendimi alıkoyamadım.

"Ben bunu ezbere biliyorum zaten. Notaya ihtiyacım yok."

"Başlayalım o zaman."

"Notayı almayacak mısın?"

"İhtiyacım yok. Ben zaten sana her baktığımda bu şarkıyı içimde yaşıyorum."

Ağzından çıkan her bir kelimeyi içimde tutmak istencesine derin bir nefes aldım.

"Seni seviyorum biliyorsun değil mi?" dedim dudaklarına uzanıp küçük bir öpücük çaldıktan sonra.

"Biliyorum sevgilim. Ben de seni çok seviyorum."

Uzun parmakları piyanoya doğru hareket ederken boynumu çeneliğe yerleştirdikten sonra Arat'ın yapacağı girişi bekledim.

Elleri tuşların üzerinde ahenkle dans ederken dikkatimi toplamaya çalışarak giriş yapacağım kısma odaklandım. Kısa bir süre sonra ben de Arat'a katıldığında gözlerimiz birbirini buldu ve bir daha hiç ayrılmadı. Uzun ve sessiz bir şekilde gözlerimizle birbirimizi sevdik.

Romeo ve Juliet.

Her şeyin özeti;

Aşk ölümü bile göze alır. Yemin ettim bir kere, dudaklarındaki zehri tatmak olsa da kaderimde senden asla vazgeçmeyeceğim diye... Sonum belki de onun hançerinin soğuşundan akıp kalbimde son bulacaktı ama yine de ben onun aşkıyla ölecektim. Gözlerinin içine bakarken sessizce tekrar ettim.

"Senin için ölümü bile göze alırım."

Bu sessiz yeminin bizi birkaç gün sonra sınayacağını bilmeden... Hiç kaybetmeyecekmiş gibi sevdik birbirimizi.

33. Bölüm

*Y*ataklıta huzursuzca sağıma doğru döndüm. Gözlerimin önündeki görüntü beni bu denli huzursuz etmeye yetmişti.

Esra'nın kına gecesindeki Arat'ın kanlar içerisinde yerde yattığı o berbat gece...

Gözlerimi hafifçe aralayınca birden içimdeki huzursuzluk bir anda yerini huzura bıraktı.

Bir süre gözlerimi kırpnadan Arat'ı izledim. Şu son zamanlarda hormonlarımdan mıdır bilinmez Arat uyurken son derece sevimli geliyordu gözüme.

Her şeye daha bir şefkatle bakar olmuştum. Kesinlikle annelik içgüdüsünden diye geçirdim içimden.

Yoksa yunan heykellerini aratmayacak seksitikte yanında yatan bu adam için *sevimli* demek ona hakaret gibi bir şeydi.

Yattığım yerde yavaşça Arat'a doğru yaslanıp başımı göğsüne yasladım.

Kalbinin ritmik sesi kulaklarıma dolarken uyuduğu için her zamanki ritminden daha yavaş attığı dikkatimden kaçmamıştı. Kendümü tekrar uykunun kollarına bırakmadan önce başımı yasladığım göğsünden kaldırıp boyun girintisine yanaşım.

Burnum yanağına sürterken erkeksi kokusunu içime çekmeyi ihmal etmeden huzuru hissederek tekrar daldım uykuya.

“Sevgilim...”

Arat'ın sesini duyduğumda gözlerim istem dışı açıldı.

Berna Aslıhan

"Günaydın." dedim uykudan dolayı çatallaşmış sesimle.

"Günaydın. Ne görüyordun bakayım sen rüyanda?"

Zihnimi zorlayarak rüyamda ne gördüğümü hatırlamaya çalıştım.

Sanırım bir çilek bahçesindeydim. Çileğin tatlı kokusunun burnuma dolduğunu hatırlıyorum ancak görüntü fazlasıyla bulanıktı.

"Tam hatırlayamadım. Neden sordun ki?"

"Yaklaşık yarın saattir derin derin nefesler alıp dudaklarınla boynumu taciz ediyorsun da."

"Hım o zaman yüksek ihtimalle rüyamda çilek görürken gerçekte seni yemeye çalışıyordum."

Arat geniş bir kahkaha attıktan sonra yatakta bana doğru döndü.

"O zaman sen çileğini yediğine göre ben de benimkini yiyebilir miyim?"

"Bilmem ki... Yiyebilir misin?"

"Bence yiyebilirim." dedi dudaklarını boynuma yönelterek.

"Tadı güzel mi bar?"

"Mmm, tahmin bile edemezsin."

"Edepsiz!"

Arat'ın dudakları boynumda gezerken kıkırdamama engel olamadım.

"Bence tadımlık almalısın sevgilim. Yoksa işe geç kalacaksın."

"Boş ver işler beklesin. Ben kendime ziyafet çekme niyetindeyim."

Arat'ın her bir hareketinde kıkırdarken bir yandan da hareketlerine ayak uydurmaya çalışıyordum. Kollarını iki yanına koyup yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Karım artık iyice çıkmaya başladığı için üzerime hiçbir şekilde ağırlığını vermiyordu. Bu da hareketlerimizi biraz olsun kısıtlıyordu.

Nazik hareketlerle üzerimdekileri çıkartırken dudaklarını dudaklarımdan boynuma doğru kaydırdı.

Arat'ın elleri çıplak karımda dolaşırken içimin ürpermesine engel olamadım.

"Acaba nasıl bir bebek olacak? Kız mı olacak erkek mi?"

Ellerini çekip bu kez kulağını karıma dayadı. Onun bu bâlîni görünce elimi saçlarının arasına karıştırmaktan kendimi alıkoyamadım.

"Bir sonraki kontrolde cinsiyeti belli olacak." dedim saçlarını okşamaya devam ederek.

"Evet, az kaldı."

Derin bir nefes aldı, dudaklarını tüy gibi karnıma değdirdikten sonra eğildiği yerden dikleşip bu kez de az önce saçlarının arasında geçirdiğim elimi dudaklarına bastırdı.

"Hadi bakalım. Bu kadar keyif yeter. Ben işe sen de okula..."

Dudaklarıma bıraktığı kısa öpücüğün ardından yataktan uzaklaşıp banyoya girdi.

Arat'ın duştan çıkmasını beklerken yerdeki geceliğini üzerime geçirip tekrar yatağa uzandım.

Ne giyeceğim ben şimdi? Doğru düzgün hiçbir kıyafetim olmuyor ki. Bebeğim neredeyse dört aylık olmuştu ve benim karnım artık kendini iyice belli ediyordu.

Banyonun kapısı açıldığında ben de duşa girmek için ayaklandım.

"Neden asık senin suratın?"

"Hiçbir şeyim üzerime olmuyor."

"Sevgilimi bunun için surat asılır mı? Esra'yla beraber alışverişe çıkarsınız."

"Alışverişe elbette çıkarız da ben doğumdan sonra yine eskisi gibi olabileceğim miyim? Ya beni artık böyle beğenmezsen?"

Birkaç adımda yanıma ulaşip kolunu belime doladı. Islak vücudu vücuduma temas ederken sır veriyormuş gibi kulağıma eğildi.

"Ben seni her hâlinle beğenirim. Ayrıca bu beğenmediğin hâlinle bile beni nasıl etkilediğini tahmin dahi edemezsin."

Dudakları boynuma çok yakın olduğu için nefesi tüylerimin isyana kalkarak ayaklanmasına neden oldu.

Arat geri çekilip alınma bir öpücük kondurdu.

"O yüzden böyle saçına şeyler için surat asma ve ben, tekrar seni soymadan gir artık şu duşa."

Tehditkâr sesini duyduktan sonra kapının ardındaki bornozunu alıp doğrudan banyoya kaçtım.

"Of, keşke hep halayında kalsaydım."

"Hayatın gerçekleri bebeğim. Ben de istiyorum ki şu sınavlar bir an ervel bitsin ancak olmuyor."

"Zaten şu okul bir kapansın ilk iş tatile çıkacağım."

Esra isyankâr bir tavırla önündeki kitabı kapatıp arkasına yaslandı.

Berna Aslıhan

"Ece, anlat bakalım Buğra'yla evlilik nasıl gidiyor?"

"Harika! Her yerden çoraplarını topluyorum. İyice aşk artık kendini. Geçen gün çorabının tekini küvetin içinde buldum."

"Buğra'yla aynı evi paylaşmak zordur. Tecrübeyle sabit." dedim kendimi işaret ederek.

"Valla ne yalan söyleyeyim evlilik hiç sevgili olmaya benzemiyor-muş."

Esra'ya bakıp tebessüm ederken gözlerim birden karşı masada oturan adama yöneldi. Elindeki gazeteye arada bir baksa da gazeteyi okumaktan çok bizi izliyor gibiydi.

Karşımdaki adamı daha önce görüp görmediğimi hatırlamaya çalışarak tedirgin gözlerle Esra'ya döndüm.

"Esra sanırım karşı masadaki adam bizi izliyor."

Esra gözleriyle kimin bizi izlediğini tararken kafenin önünde bekleyen korumalar hızla içeri girdi.

"Azra Hanım gidiyoruz!"

"Neler oluyor?"

"Ahmet Aslan'ın adamları burada. Lütfen korkmayın. Arat Bey'e haber verdik. Her şey kontrolümüz altında."

Korumalardan biri hesabı öderken ılık hızında oturduğumuz masadan kalkıp yanımızdaki iki korumayla beraber kafeyi terk ettik.

"Yine mi aynı adam?" dedi Esra arabaya binerken.

Cevap vermek yerine sadece başımı olumlu yönde salladım.

Korkulu gözlerle yolu izlemeye devam ederken takip eden var mı diye arada bir arkama bakıyordum.

"Kahretsin!"

Korumanın verdiği tepkiyle hızla arkama döndüm.

"Ne oldu?"

"Takip ediliyoruz!"

Tekrar arkama baktığımda siyah bir arabanın peşimizden geldiğini gördüm. Gözlerim korkuyla arabayı kullanan adama odaklanırken telefonum çalmaya başladı.

"Sevgilim?"

Arat'ın sesi son derece endişeli geliyordu.

"Arat, arkamızdalar!"

"Sakin ol. Hiçbir şey olmayacak merak etme."

“Korkuyorum!”

“Korkma bir tanem. Ben yoldayım. Geliyorum yanına sakın korkma.”

Telefonu kapatıp çantama koyduktan sonra arkamızdan gelen arabaya tekrar bakım. Hâlâ peşimizdeydi ve kolay kolay vazgeçecek gibi de görünmüyordu.

Ben tedirgin gözlerle etrafıma bakınırken Esra kollarını vücuduma dolayıp başımı göğsüne bastırdı.

“Sanki hiçbir şey yokmuş gibi davran. Beraber bir yolculuğa çıktık ve birazdan Arat ile Buğra da bize katılacak.”

Arkamızdaki adamları düşünmemeye çalışarak sadece Esra’nın söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Gözlerimi sımsıkı kapatıp bebeğimi hayal etmeye başladım.

Sevimli bir bebek olacaktı.

Arkamızda bizi takip eden adamlar var.

Kesinlikle Arat’a benzeyecekti.

Beni ve bebeğimi öldürmek isteyen adamlar arkamda.

Arat’a benzemeli ki ona nasıl âşık olduysam bebeğime de her baktığımda Arat’ı hatırlamalıym.

Çok yakınımızdalar. Arat’tan önce bize yetişme olasılıkları çok yüksek.

Olmuyor! Kahretsin her ne kadar arkamızdan gelen adamları düşünmemeye çalışsam da olmuyor!

Gözlerimi tekrar kapatmış kendimi düşünmemeye zorluyordum ki kulakları sağır eden bir silah sesi duyuldu.

“Neler oluyor?”

Araba ani bir frenle dururken korkulu gözlerle başımı kaldırıp etrafıma bakındım. Arabayı kullanan şoförün başı direksiyonun üzerindeydi ve kanlar akıyordu.

Oturduğum tarafın kapısı hızla açılırken korkudan çığlık attım.

“Bırak beni!”

Ancak adamın bırakmaya hiç niyeti yoktu. Gözlerim Esra’yı ararken onun da başka bir adam tarafından esir alındığını gördüm.

“Esra!”

“Korkma Azra! Bir şey olmayacak!”

Adamlar bizi şırıklercesine kendi arabalarına doğru götürürken başka bir arabadan çıkan lastiklerin acı dolu sesi duyuldu.

Lütfen Arat gelmiş olsun. Lütfen...

Ben içimden sessiz duama devam ederken bu kez duyulan ses iki el silah sesiydi.

Sadece iki kurşun... Arkamdaki adam yere yığılırken gözlerim Esra'yı buldu. Onu esir alan adam da kanlar içerisinde yerde yatıyordu.

Afallamış gözlerle etrafıma bakırken vücuduma dolanan kollarla kendime getmeye çalıştım.

"Azra iyi misin?"

Korkulu gözlerimi Arat'a çevirdim.

"Sevgilim korkutma beni. İyi misiniz?"

Cevap veremesem de başımı olumlu yönde salladım. Hlep beraber arabaya bindiğimizde diğer arabadaki korumalara baktım.

"Söz vermiştin."

Arat ne dediğimi anlamamış bir ifadeyle yüzüme baktı.

"O adamın bizden alacağı son can Hüseyin olacaktı. Söz vermiştin ama bak..." dedim kanlar içerisinde olan gencecik iki adamı göstererek.

"Kaç kişi oldu Arat? Sen sayabildin mi? Ben artık sayamıyorum."

"Azra lütfen..."

"Hayır Arat! Artık lütfen falan yok! Eğer siz benimle işbirliği yapmazsanız ben kendim o adamın yanına gideceğim ve o zaman ya o ölecek ya da ben!"

Neredeyse yanımızdaki varlıklarını unuttuğum Esra ve Buğra aynı anda bana döndü.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Hiçbir şeyin bu kadar farkında olmamıştım."

"Sen gerçekten aptalsın Azra! Gerçekten aptalsın!"

Esra'nın bu öfkeli sesine karşılık oturduğum koltukta yavaşça arkama döndüm.

"Sizi korumak istemem aptallıksa evet aptalım!"

"Sana bizi koru diyen yok! Baksana." dedi kendi karnını işaret ederek. "Benim bebeğim nerede Azra? Senden sadece kendini ve bebeğini korumanı istiyoruz! Biz başımızın çaresine bakarız!"

"Esra doğru söylüyor Azra. Yeter artık kendini suçlamaktan vazgeç."

Eve geldiğimizde hâlâ korkudan titriyordum. Odaya çıkıp üzerimdekilerden kurtulduktan sonra yavaşça yatağa uzandım.

"İyi misin?"

Arat'ın sesini duyunca gözlerimi aralayıp yanına uzanması için yataкта ona da yer açtım.

"Gel..."

Her zamanki gibi Arat'ın göğsüne sığınıp gözlerimi kapattım.

"Bugün sizi kaybetmekten çok korktum Azra. Şirketten ne zaman çıkıp yanına nasıl geldiğimi hatırlamıyorum bile. Beş dakika... Sadece beş dakika daha geç kalmış olsaydım belki de sizi..."

Yarım bıraktığı cümlesinin devamını duymama gerek yoktu. Aynı korkuyu ben de yaşamıştım. Bir daha Arat'ı görmemekten, bebeğimin kokusunu bir kez bile içime çekmeden ölmekten...

"Bize bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Birbirimizden asla kopmayacağız. Bu beladan bir an evvel kurtulacak ve sonsuza kadar bebeğimizle mutlu olacağız."

Çenesini alıma dayayıp dudaklarını saçlarıma değdirdi. Bu sessiz kalış hoşuma gitmese de hiçbir şey söylemedim.

"Arat?"

"Söyle sevgilim."

"Babanın o davayı neden kabul ettiğini biliyor musun?"

Biliyorum bunu artık kurcalamayacağımı söylemiştim ancak yine de merak ediyordum işte.

"Biliyorum güzelim."

"Peki, anlatacak mısın bana?"

"İstiyor musun? Yani gerçekten babanın neden bu davayı almak istediğini öğrenmek istiyor musun?"

Bir an içimde küçücük de olsa bir yanımdı korktu. Arat'ın anlatacağı şeyleri duyduktan sonra babamdan nefret eder miydim? Peki anlatmazsa? Hayatının sonuna kadar bunu öğrenmek için can atmayacak mıyım?

"Öğrenmek istiyorum." dedim kendimden emin bir tavırla.

Kısa bir sessizliğin ardından derin bir nefes aldı ve söyleyeceklerini kafasında tartıyormuş gibi bir süre bekledikten sonra beni iyice kendine çekip saçlarını okşamaya başladı.

"Sanırım yirmi iki yaşındaydım. Amerika'dan yeni döndüğüm zamanlardı. Babam her zamankinin aksine o sene benimle beraber dönmüştü. Tabii sonradan öğrendim ki meğer Cihan abi çağırmış onu."

Saçlarını okşamaya devam ederken arada bir başımı kaldırıp gözlerine bakıyordum.

"Şirkete gittiğimizde babam ve Cihan abi hemen bir odaya kapandılar. Çok da ilgimi çekmemişti bu durum. Ancak bir süre sonra sesleri yükselmeye başladı. Yine ilgilenmeyeceğim sırada içriden babanın sesini duydum. 'Beni Azra ile tehdit ediyorlar Kemal!' dedi babama. İşte o an mevzunun seninle ilgili olduğunu anlayınca izin bile istemeden daldım içeri."

Aralık 2009

"Beni Azra ile tehdit ediyorlar Kemal!"

"Anlıyorum dostum ancak bunu yapamazsın. Senin prensibine aykırı bir kere. Sen asla tecavüzçüleri savunmazsın. Yapamazsın!"

Kemal Bey'in sesi giderek yükselirken Arat sinirle odaya girdi. İkisi de Arat'ı görünce derhâl sustular.

"Neler oluyor?" dedi Arat meraklı gözlerini üzerlerinde gezdirirken.

"Hiç... Hiçbir şey olduğu yok."

Kemal Bey durumu toparlamaya çalışırken Arat'ın gözlerindeki öfkeyi görmüştü.

Bu küçük kız, Arat için çok kıymetliydi. Cihan Bey ve Kemal Bey bunun son derece farkındaydı. Her ne kadar Azra için "küçük baş belası" dese de Azra, Arat için çok kıymetliydi.

"Duydum baba! Azra ile ilgili bir sorun var!"

Kemal Bey tekrar itiraz ederken bu kez Cihan Bey eliyle durmasını işaret etti.

"Geç oğlum, otur söyle."

Arat, yüzündeki ters ifadeden taviz vermeden sessizce kendisine gösterilen yere oturdu.

"Sizi dinliyorum."

İki adam birbirlerine bir süre baktıktan sonra Cihan Bey endişeli bakışlarını Arat'a çevirdi.

"Bir dava var. Avukatlığımı yaptığım adamın oğlu bir kaza tecavüz etmiş. Sonra da kız kendisini tehdit edince korkup kızı öldürmüş."

Arat, şaşkın gözlerle karşısındaki adama baktı. Bu nasıl bir yokluktu ki kızı tecavüz ediyordu? Bu da yetmezmiş gibi bir de kızı öldürüyordu.

"Bunun Azra'yla ne gibi bir ilgisi var?"

"Bu davayı üstlenmemi istiyorlar. Eğer istediklerini yapmazsam..."

Kum Taneleri

Yapmazsam Azra'yı öldürmekle tehdit ettiler."

"Asla izin vermem böyle bir şeye. Dünyayı yerinden oynatırım yine de onun kılına zarar gelmesine izin vermem!"

Arat'ın gür sesi odayı doldururken iki adam yine birbirlerine baktılar. Arat'ın söyledikleri odadaki herkesi yasırtmıştı. Azra'ya değer verdiğini biliyorlardı ancak herkesi karşısına alabilecek kadar değer verdiğini bilmiyorlardı.

Bir an Arat kendi söylediklerine şaşırsa da o küçük baş belasını korumaya yemin ettiği günü dün gibi hatırlıyordu.

O küçücük bedeniyle babasının karşısına dikilip Arat'ı nasıl koruduğunu hatırlıyordu.

"O davayı almayacaksın Cihan!"

Kemal Bey'in sesi itiraz kabul etmeyecek kadar gür çıkmıştı.

"O kızın kimin kızı olduğundan haberin var mı senin?"

Cihan Bey başını olumlu yönde sallarken Arat merakla babasına baktı.

"Ahmet Aslan..." dedi Kemal Bey, Arat'ın sormasına izin vermeden.

Arat bu ismi tanıyordu. Cihan Bey bu davayı alır da o tecavüzcüyü kurtarırsa bu adam her zaman başlarına bela olurdu.

"Davayı alırsan o adam asla peşini bırakmaz Cihan abi."

"Eğer almazsam Azra'yı öldürecekler."

Cihan Bey't ikna etmek Kemal Bey ve Arat için de imkânsız hâle gelmişti. Herkes o un için Azra'yı düşünerek Cihan Bey'in davayı almasını mantıklı bulmuştu.

Cihan Bey aklınca Azra'yı kurtarabilmek için kendini feda ediyordu. Ancak bilmiyordu ki bu verdiği karar ileride hem kendisinin hem de karısının hayatına mal olacaktı.

Mart 2016

Gözlerimde hiç kurumayan yaşlar tekrar akmaya başladı.

"O zamanlar bu durumun senin başına daha büyük bir bela açacağını bilseydim asla Cihan abinin o davayı almasına izin vermezdim."

Arat'ın göğsüne daha da sokuldum.

"Babamın neden seninle evlenmemi istediğini şimdi daha iyi anlıyorum."

“Neden?”

“Yeryüzünde beni senden daha iyi koruyabilecek hiç kimse yok. Buna babam da dâhil. Eminim ki o gün senin gözlerinde bunu gördüğü için benimle evlenmeni istedi.”

“Olabilir. Her zaman sana ne kadar çok düşkün olduğumun farkındaydı. Bunun ben bile bu kadar farkında değilkcn babam fark etmişti.”

“Peki Buğra? O ne zaman öğrendi?”

“Dava sonuçlandıktan bir süre sonra Ahmet Aslan babamı tehdit etmeye başladı. Seni takip ediyordu. Hatta bir keresinde seni kaçırmaya çok yaklaşmıştı. Bir gece evinize bir kargo gelmiş. Senin gözleri oyulmuş bir fotoğrafın ve yine her zamanki tehdit mektupları. Babam ve annen konuşurken Buğra duymuş. O şekilde öğrendi.”

Bir an aklına gelen fikirle yattığım yerden doğruldum.

“O gönderilen tehdit mektupları duruyor mu? Eğer bunlar hâlâ elimizdeyse o adama çok sağlam bir dava açabiliriz.”

“Denemedik mi sanıyorsun? Adamın eli kolu o kadar uzun ki tek bir gün bile ceza alınadan hütün suçlamalarımızdan kurtuldu.”

Arat'ın kurduğu her cümlede biraz daha umutsuzluğa kapılarak heyecanım yok oldu.

“Kemal Bey geldi.”

Gülây teyzenin sesini duyunca ikimiz de yattığımız yerden doğrulup aşağı indik.

“Hiç hayra alamet değil. Bu adam bir sene içerisinde üçüncü kez buraya gelmez.”

Koşar adım Kemal amcanın yanına indik.

“Baba?”

Arat'ın korku dolu sesine karşılık Kemal amca sadece buruk bir tebessüm etti.

“Gel otur oğlum. Sakin ol.”

İkimiz de Kemal amcanın karşısına yerleşip söyleneceklerini dinlemeye başladık.

“Aslında size iyi bir haber vermeye geldim. Her şey hazır. Yarın gece Ahmet Aslan'ın işini bitiriyoruz.”

Arat'la birbirimize baktıktan sonra Kemal amca, “Azra, hadı bir kah-

Kırmızı Taneleri

ve yap da içelim.” dedi.

Gülây teyzce var diyecektim ki bu kez de “Ben gelinin elinden içmek istiyorum yahu!” diye gülmeye başladı.

Mutfığa girdiğinde Gülây teyze yemek hazırlıyordu.

“Hayırdır kızım?”

“Kemal amca kahve istedi.”

“Deseydiniz ya ben yapardım.”

“Ben de öyle dedim ama Kemal amca gelinin elinden içmek istiyorum diye tutturdu.”

Gülây teyzce gülümserken ben de dolaptaki cezveyi çıkartıp kahve yapmaya koyuldum.

Kemal amca gittiğinden beri Arat’ın yüzü asıktı.

“Ne oldu sevgilim?”

“Hiç...”

“Yüzün asık.”

“Yok yok... İyiyim, bir problem yok.”

Arat yanına uzanınca her defaki rutinimizin aksine bu kez göğsüme başını yaslayan Arat olmuştu.

“Buradan gitmek zorunda kalabiliriz biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.” dedim hüznüyle dolan gözlerimi saklamaya çalışarak.

“Az kaldı sevgilim. Yarın gece bu iş ya bizim için ya da Ahmet Aslan için sonsuza kadar kapanacak.”

“Bizim için?”

Başını göğsümden kaldırıp yüzüme baktı.

Ellerini saçımda ve yanağımda gezdirdikten sonra çenemden tutup gözlerini gözlerime kenetledi.

“Buradan yalnız başına gitmek zorunda kalabilirsin.”

“N-ne demek istiyorsun?”

“Ya ben ya Ahmet Aslan...”

“Hayır!” dedim başımı öfkeyle iki yana sallayarak. “Bunu istemiyorum. Planımızın tehlikeli olmadığını söylemiştin. Bana bir şey olmayacak demiştin.”

Arat başını önüne eğerken inatla gözlerine bakmaya devam ettim.

“Arat?”

“Üzgünüm... Senin için... Bebeğimiz için... ‘Aşk ölümü bile göze alır.’

Unuttun mu?"

Gözlerimden sicim gibi akan yaşlara aldırmadan başımı iki yana salladım.

"Aşk bunu gerektirir. Eğer siz kurtulacaksınız, siz huzurlu bir hayat yaşayacaksınız ben kendimi feda etmeye razıyım."

"Sen yokken ben huzurlu olamam ki. Bu yatağa beraber girmedik mi ben uyuyamam. Hem büyüdüğü zaman bebeğimize ne derim ben? Baban benim için kendini feda etti mi diyeceğim? Olmaz!"

Bu kez gözlerimdeki yaş silip başımı dikleştirdim.

"Benim için yeteri kadar insan kendini feda etti. Ben onların yüküyle ezilirken bir de senin ölümünü kaldıramam."

"Dayanırsın..."

"Sensiz yaşayamam!"

"Yaşarsın sevgilim." Elini kalbimin üzerine koydu. "Ben her zaman burada olacağım zaten."

"Olmaz! Yapamam!"

"Yaparsın. Sen çok güçlü bir kadınsın."

"Değilim! Ben zannettiğin kadar güçlü değilim!"

"Öğrenirsin... Zamanla bununla da baş etmeyi öğrenirsin."

Gözlerini tekrar huğulanırken başımı iki yana salladım. Göğsünde yumruk yaptığım ellerimi birkaç kez vurup sessizce sitem ettiğimde sanki bir daha bırakmayacakmış gibi sarıldı.

Sanki bırakırsa ayrılacakmışız gibi...

Simsiyah gecede hızlı adımlarla ilerliyordum. Boş sokaktaki bu sessizlik her insanı ürkütebilecek cinstendi. Belki de hayatımın hatasını yapıyordum. Aylardır kaçtığım adamın ayağına keneli isteğimle gitmek... Sanırım delirmiş olmalıydım.

İçimdeki korku gittikçe baş verirken cesaret almak istercesine elimi karnımın üzerine koydum.

"Korkma bebeğim. Annen sana bir şey olmasına asla izin vermez."

Ahmet Aslan'la planladığımız gibi buluşma yerine gelince sağ taraf-taki banka oturup beklemeye başladım.

Karanlık gecede bu huzurlu denizin dalga sesi bile beni rahatlatmaya yetmemişti.

"Azra?"

Birden korkuyla arkamı döndüm.

"B-benim..."

"Ahmet abi seni bekliyor."

Kahretsin! Ben bunu hiç hesaba katmamıştım. Tabii ya adam kalkıp da tek başına buraya gelecek değildi ya!

Siyah arabaya yaklaştıkça içimdeki korku kat sayısını artırıyordu. Arabanın yanına gelince siyah filmli cam yavaşça aşağı doğru kaydı.

"İyi geceler Azra. Bana katılmak ister misin?"

24 saat önce...

"Hayır Arat gitmene izin vermeyeceğim! Ben babasız çocuk büyütemem. Sensiz bir hayat geçiremem."

"Azra bunları seninle defalarca konuştuk. Kurtulmanızın tek çaresi buysa gideceğim."

Sinirle elimi saçlarımin arasına karıştırdım.

Nasıl yapabiliirdi bunu? Bizi kendinden mahrum bırakması benim için ölmekten daha kötüydü. Tamam, helki de her şey onların planladığı gibi gidecekti ve biz sonsuza kadar başımızdaki bu beladan kurtulabilecektik.

Peki ya her şey olması gerektiği gibi gitmezse? Sadece Arat'ı değil Buğra'yı, Barış'ı ve Umut'u da kaybedebilirim. Onlar benim için bunca senedir bu kadar çok şey yaparken ben böylece oturduğum yerde beklemeyecektim.

Arat yattığı yerden kalkmış yatağın ucunda oturuyordu. Sanırım onu ikna etmek için biraz daha uğraşmalıyım. Yatakta dizlerimin üzerine kalkıp yavaşça yatağın ucuna doğru ilerledim. Başını sırtına yasladıktan sonra kollarımı beline doladım.

"Bunlarla hiç uğraşmayalım. Unut yarın geceyi. Hemen iki bilet alıp gidelim buradan."

"Buradan kaçmak bizi bu beladan tamamen kurtarmaz. Eğer bana bir şey olursa..."

Cebinden bir kâğıt parçası çıkartıp bana uzattı.

"Bana bir şey olursa bir dakika dahi beklemeden buradan gitmeni istiyorum."

Elindeki uçak biletini alıp baktım.

Danimarka - Kopenhag

Sadece gidiş..

Tek başıma, Arat olmadan buradan gitmek.

"Gitmeyeceğim! Eğer buradan gideceksem seninle birlikte gideceğim. Sana bir şey olursa buradan gitmeyeceğim. Anlıyor musun? Gitmeyeceğim!"

Yataktan hızla kalkıp kapıyı çarptım.

Neden ben? Neden dünyada yedi milyar insan varken ben?

Evin kapısını da hızla çarptıktan sonra peşime takılan iki korumayla

beraber arka bahçeye doğru ilerlemeye başladım.

Artık neredeyse yaz gelmek üzereydi. Çok sıcak olmasa da esen rüzgâr üşümeme neden olmuyordu.

Arkadaki salıncağa doğru ilerleyip ağır hareketlerle oturdum.

Eğer kimse beni ciddiye almyorsa ben de kendi işimi kendim halledecektim. Telefonumu çıkartıp kısa bir araştırma sonucu ulaştığım numarayı aradım.

Benden yaklaşık üç metre geride olan korumaları kontrol edip telefonu kulağıma dayadım ve uzun uzun çaldıktan sonra kapanmak üzereyken açıldı.

"Efendim?"

"Ben Azra Öztürk."

Kısa bir sessizliğin ardından sabırsız bir nefes sesi duyuldu.

"Cesaretine hayranım Azra."

Bu duyduğum ses Ahmet Aslan'dan başkasına ait olamazdı.

"İnsanlar genelde kendilerinde olmayan şeylere hayran olurlar. Haklısın..."

Karşıdaki sessizlik hâkimiyetini sürdürürken konuşmaya devam ettim.

"Uzatmayacağım. Yarın gece sahilde seni bekliyor olacağım. Bitsin artık bu iş."

"Sana neden inanayım? Belki de beni ruzağa düşürmek için çağırıyorsun."

"Ben insanları arkasından vurmam. Beni kendinle karıştırmı. Sana orada yalnız olacağım diyorsam yalnız gelirim."

"Yarın gece seni orada bekleyeceğim Azra. Bence de artık bu iş fazla uzadı."

Telefonu kapatıp cebime koyduktan sonra salıncağa uzanıp gökyüzünü izlemeye başladım.

Sessiz siyah bir gece... Yıldızlar o kadar parlak o kadar net ki...

Elimi karnımın üzerine koyup yavaş hareketlerle okşamaya başladım.

"İkimize de bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Odaya geri döndüğümde Arat yatakta sırtüstü uzanmış uyuyordu. Uyandırmamaya özen göstererek parmak ucumda yanına ilerleyip dudaklarımı hafifçe alınına değdirdim.

Geri çekilip yüzünü bir süre izledikten sonra aynı sessizlikle odadan çıkıp koridorun sonundaki çalışma odasına girdim.

Gözlerim ilk olarak kütüphanedeki kitaplara ilişti. Her birinin arasında bir resim...

Yavaş hareketlerle kitaphıya yaklaşp boyumun uzandığı en yüksekteki kitabı elime aldım.

Yine Arat ve bana ait fotoğraflardan biri karşılanıştı beni. Uzun uzun baktım resme. Bebeğim erkek olursa kesinlikle Arat'a benzemeliydi.

Birkaç kitabı daha indirip aralarındaki fotoğraflara baktıktan sonra son kitabı çektiğimde kitapla duvar arasına sıkıştırılmış bir zarf buldum.

Zarfin üzerinde *Arat* yazsa da merakıma yenik düşüp zarfı açtım.

Tammediğim harika el yazısına bakarken okuduğum ilk cümlede mektubun Kemal amca tarafından yazılmış olduğunu anladım.

"Arat, oğlum... Biliyorum benimki geç kalmış bir özür. Özür dilerim oğlum. Annenin ölümünden asla seni sorumlu tutmadım. Biliyorum seni buna inandırdım ancak gerçek düşüncelerim asla bu yönde olmadı.

Annemi çok sevdim oğlum. Hayatımda hiçbir şeyi sevmemişim kadar çok sevdim annemi. O öldüğünde ben de ölmek istedim ama sen vardın. Seni öylece ortada bırakamazdım. Sen her ne kadar benim suna değer vermediğimi düşünsen de hep değer verdim sana. Belki de annenden sonra en çok sana değer verdim. Eğer bunun aksini düşünmene neden olduysam tek sebebi seni her gördüğümde annemi hatırlamamdır.

Gözleriniz .. O kadar çok benziyor ki ben... Ben onlara her baktığımda annemi hatırlayıp kendime işkence etmekte buralardan gitmeyi tercih ettim.

Oğlum... Affet beni. Eskisi gibi olmasa da yine bana hahha derken gözlerin gülsün. O gözlerde hem seni hem anneni aynı anda görmeme izin ver.

Affet..."

Mektubu okumayı bitirdiğimde gözyaşlarım yine henden izinsiz akmaya başlamıştı.

Kemal amca sandığımızın aksine ne kadar da düşküdü Arat'a...

Mektuba son bir kez göz gezdirdikten sonra katlayıp zarfa koyacağım sırada zarfın içindeki fotoğraf dikkatimden kaçmamıştı.

Katladığım mektubu kenara bıraktıktan sonra fotoğrafı elime alıp incelemeye başladım. Kadın kucagındaki küçük bebeğe şefkatle ba-

Kum Taneleri

kırıyordu. Gözlerindeki bakışlardan bebeğin annesi olduğu hemen anlaşılıyordu.

Bunlar sanırım Arat ve annesiydi. Asel teyzeyi hiç görmemiştim ancak annemin anlattığına göre harika bir kadınmış.

Asel... Cennetteki dört ırmaktan biri... Bal ırmağı... Gerçekten mükemmel bir ismi vardı.

İncelediğim fotoğrafı da mektupla birlikte zarfın içine koyduktan sonra tekrar bulduğum yere geri koydum.

Çalışma masasına oturduktan sonra alttaki çekmeceyi açıp Arat'ın silahını elime aldım. Yarın gece buna ihtiyacımı olacaktı.

Emniyetinin kapalı olup olmadığını kontrol ettikten sonra elimdeki silahla beraber odaya geri döndüm.

Arat hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmamaya özen göstererek dolaptaki çantamı aldım ve silahı içine yerleştirdim.

Eğer bu son gecemse... Mutlu ya da mutsuz... Son gecemse her bir dakikasını Arat'ı izleyerek geçirmeliydim.

Gün ışığı odayı aydınlatırken yatağın başlığına sırtımı dayayıp Arat'ın saçlarını okşamaya devam ettim.

Bütün gece bir dakika bile gözlerimi kapatmamıştım. Arat uyumaya devam ederken sabaha kadar onu izlemiştim.

İşin ilginç yanı bütün gece tek bir dakika bile uykum gelmemişti.

Normal şartlarda hamileliğinden dolayı sürekli uyuyan ben, bütün gece gözlerimi kırpmadan Arat'ı izlemiştim.

Demek ki aşk böyle bir şeydi. Kaybedeceğini hissettiğin anda dünyadaki hiçbir şey ondan daha değerli olmuyordu. Hayatının tek odak noktası o oluyordu.

Belki ben onu, belki de o beni kaybedecek. Bunu bilmiyordum ancak eğer ikimizden birine bir şey olursa geride kalanın yaşayan bir ölüden farkı kalmayacaktı. Bunu çok iyi biliyordum.

Arat yavaşça kıpırdanıp bana doğru dönerken saçlarını okşamaya devam ettim.

"Sen ne ara uyandın?"

"Az önce..."

Hiç uyumadım dersem büyük ihtimalle kızacaktı.

"Sen de uyan artık."

"İstemiyorum."

Başını karnıma yasladıktan sonra kollarını belime sardı.

"İkinizi aynı anda hissetmek harika bir şey. Kalp atışları bana huzur veriyor. Bu kadar hızlı atması normal mi?"

Gözümden akan bir damla yaşı silip göremeyeceğini bildiğim hâlde başımı olumlu yönde salladım.

"Bebeklerin nabızı bize göre çok daha hızlı atar."

Ağladığımı anlamaması için sesimin titrememesine özen göstermiştim.

"Onu bir an önce görebilmek için can atıyorum."

Kucağında yavaşça dönüp dudaklarını karnıma değdirdi.

Ben sessiz kalmaya devam ederken Arat ortamdaki hüznü dağıtmak ister gibi konuşmaya devam etti.

"Bence önce baba diyecek ve sen de kıskançlıktan çatlayacaksın."

Gözlerimdeki yaşlar şiddetini arttırırken istem dışı gülümsedim.

"Ağlama... Ne kadar saklamaya çalışsan da ağladığını hissedebiliyorum."

"Arat..."

Sesimdeki titremeyi bu kez saklayamadım.

"Efendim sevgilim?"

Sevgilim... Dudaklarından dökülen bu kelimeyi hayatımın sonuna kadar her an duyabilmek için elimdeki her şeyi feda etmeye hazırdım.

"Seni çok seviyorum. Bunu unutma olur mu?"

Başını karnımdan kaldırıp yüzüme baktı.

"Bunu bana her gün söyle ki unutmayayım."

"Yanımda olabileceek misin peki?"

"Olacağımı... Sen, ben ve bebeğimiz... Hep birlikte olacağız."

Yatakta doğrulup yanına oturdu. Kolumu omzuna koyarken beni iyice kendine çekti.

"Sakin aksini düşünme. Birbirimizden asla kopmayacağız."

Gözlerimi şımsıkı kapatıp kokusunu içime çekerken "İnşallah..." dedim.

Birden aklıma dün gece Kemal amcanın bıraktığı mektup geldi.

"Kütüphanede bir meknup buldum. Baban sana bırakmış."

Arat'ın sessizliğine karşılık başımı yasladığım yerden kaldırıp yüzüne baktım.

"Haberin yok muydu?"

Kum Taneleri

Cevap vermek yerine sadece başını iki yana salladı.

Ben yavaşça yataktan kalkarken nercye gittiğimi sorgulamadan benim ardımdan yataktan kalktı.

Odadan çıkarken elimi avucunun içine bırakıp çalışma odasına doğru ilerledim.

Koridorun sonundaki odaya ulaştığımızda kapıyı açıp dün gece mektubu bulduğum rafa yöneldim.

"Ben... Yani özür dilerim. Merakıma yenik düşüp okudum. Bence sen de okumalısın."

Arat hiçbir tepki vermezken mektubu Arat'a uzatıp okumasını bekledim. Okuduğu her bir cümlede yüzündeki ifade yavaş yavaş yumuşuyordu.

Kemal amcanın yer yer gözyaşlarıyla ıslattığı mektubu katlayıp zarfa geri koydu.

"Bir de resim var içinde. Sanırım Asel tıyız ve sana ait bir resim..."

Fotoğraflı Arat'a uzattığımda uzun uzun baktı resme. Sanki aklına kazımak ister gibi...

"Sevgilim..."

Bakışlarını elindeki resimden uzaklaştırıp gözlerine baktı.

"Bence habarı affetmelisin."

Yüzündeki ifade... Öylesine ilginçti ki... Ben Arat'ı daha önce hiç böyle bakarken görmemiştim.

Hiçbir yorumda bulunmadan elindeki fotoğrafı da zarfa koydu ve sanki o mektubu hiç okumamış gibi elimden tutup odadan çıktı.

"Arat?"

"Biraz sessiz kalsak?"

Bu isteğini geri çevirmedim. Belli ki içinde hesaplaşması gereken anılar vardı ve ben ona saygısızlık edip konuşmaya çalışmayacaktım.

Odaya geri döndüğümüzde sırtım yatak başlığına yaslayıp Arat'ın da yanıma oturmasını bekledim ancak Arat yanıma oturmak yerine başını dizlerime yasladı.

Onu daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. Sanki on yaşına geri dönmüş gibiydi. Babasının yaptıklarını kabullenemediği aşıkardı.

Şimdi onu affedebilecek miydi?

Bunu zaman gösterecekti. Peki ya zaman yoksa? İşte bu her zaman

Berna Aslıhan

atladığımız bir gerçektir.

Sadece yapamadıklarımızdan pişman oluruz.

Yarın yaparım.

Sonra konuşuruz.

Sevdiğimi şimdi söyleyemem,

Ertelemek... Sanki yarınımızdan eminmişiz gibi ertelemek...

Hep sonraya ertelemek hep bir sonrakine, yarının ne getireceğini bilmeden. Hangi sonraya? Sonra diye bir şey yok. Bugün var, belki yarın yok...

Yarın diye bir şey yok.

Şimdi var.

Şu an var.

Bunu değerlendirmek o kadar önemli, yaşadığın an öylesine kıymetli ki...

"Sonra pişman olmamak için babanı affettimelin sevgilim. Affetmek seni özgür kılar..."

Simsiyah gecede hızlı adımlarla ilerliyordum. Boş sokaktaki bu sessizlik her insanı ürkütebilecek cinstendi. Belki de hayatımın batasını yapıyordum. Aylardır kaçtığım adamın ayağına kendi isteğimle gitmek... Sanırım delirmiş olmalıydım.

İçimdeki korku gittikçe baş verirken cesaret almak istercesine elimi karnımın üzerine koydum.

"Korkma bebeğim. Aamen sana bir şey olmasına asla izin vermez."

Ahmet Aslan'la planladığımız gibi buluşma yerine gelince sağ taraf-taki banka oturup beklemeye başladım.

Karanlık gecede bu huzurlu denizin dalga sesi bile beni rahatlatmaya yetmemişti.

"Azra?"

Birden korkuyla arkamı döndüm.

"B-benim..."

"Ahmet abi seni bekliyor."

Kahretsin! Ben bunu hiç hesaba katmamıştım. Tabii ya adam kalkıp da tek başına buraya gelecek değildi ya!

Siyah arabaya yaklaştıkça içimdeki korku kat sayısını arttırıyordu. Arabanın yanına gelince siyah filmli cam yavaşça aşağı doğru kaydı.

Kum Taneleri

"İyi geceler Azra. Bana katılmak ister misin?"

Çantamın içinde sıkıca kavradığım silahı bırakmadan arabaya doğru birkaç adım daha attım.

"Benden bu kadar korkma Ahmet Aslan!"

"Senden korkmak mı?" dedi son derece küstah bir tavırla.

"Benden korkmasan o zıhlı kapının ardına saklanmazdın. Ben kadın başına buraya yalnız gelirken sen bir ordu adamla gelmişsin. Gerçekten mi? Yani gerçekten bu kadar korkak mısın?"

Öfkeyle oturduğu yerde dikleşip arabamın kapısını açtı. Arabadan indikten sonra kapıyı aynı hızla çarptı.

"İşte..." dedi iki kolunu yana açarak. "Karşıdayım. Şimdi daha mı az tedirgin oluyorsun?"

"Hayır... Senden tedirgin olduğum falan yok. İsteddiğim gibi ayağına geldim. Yine senin istediğin gibi öleceğim ancak senden bir tek istediğim var."

Kararsız gözlerle yüzüme baktı.

"Yapma Ahmet Aslan! İdam sehpasındaki mahkûma bile son arzusu sorulur. İdam sehpasındaki mahkûm kadar kıymetimin yok mu şu dünyada?"

"Peki... Neymiş isteğin?"

"Sadece seninle konuşmak istiyorum. Ondan sonra seninle istediğin yere geleceğim."

Kontrol etmek ister gibi etrafına bakındı.

"Yalnız geldim. Kimse yok. Ben sadece bu yapmak istediğin şey sana ne kazandıracak bunu senden duymak istiyorum. Lütfen..." dedim ilerdeki bankı işaret ederek.

"İsteddiğin gibi olsun."

Arkamızdan gelmek üzere hareketlenen korumalarına eliyle duvarlarını işaret etti.

Siyah gecede sadece ayak seslerimizin ve kıyıya vuran dalga seslerinin eşliğinde ilerdeki banka oturduk.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Kızım..." dediğinde gözlerinden belirgin derece bir sinir dalgası geçmişti. "Kaç yaşındaydı?"

"On yedi..."

"Kızım adına çok üzgünüm. Gerçekleri öğrendiğimde babamdan

nefret ettim. Bunu bilmek senin için neyi değiştirir bilmiyorum ancak yine de söylemek istiyorum. Sen nasıl ki şu an kızının intikamını almak için beni öldürmek istiyorsan benim babam da beni korumak için aldı o davayı.”

“Sen de buna inandın öyle mi?”

“İnandım. Senin bildiğinin aksine benim babam asla savunduğu değerlerin dışında bir şey yapmadı. Ben bütün hayatımı boyunca onu kendime örnek aldım. O yüzden babam bunu benim için yaptığını söylüyorsa öyledir.”

“Neye inanmak istiyorsan ona inan Azra. Sonuçta birkaç dakika sonra ölmüş olacaksın.”

Şaşırmış bir ifadeyle yüzüne baktım.

“Kızın nasıl öldüyse öyle öleceğini söylemiştin. Neden vazgeçtin?”

“Seni öldürmek istiyorum. Evet, şimdiye kadar birçok insanı öldürdüm ama asla hamile bir kadına tecavüz edecek kadar düşmedim.”

Bu benim işimi kolaylaştırırdı. Biraz daha oyalamak adına etrafıma bakındım ve tekrar karşımdaki adama döndüm.

“Beni öldürmek sana ne kazandıracak?”

“İntikamımı alacağım.”

“Kimden? Benden mi? Bebeğimden mi? Arat’tan mı? Senin meselen babanla. Nasıl senin kızının bir suçu yoktuysa benim de bir suçum yok.”

“Bunları bana boşuna anlatıyorsun. Eğer yumuşayacağımı falan sanıyorsan çok yanılıyorsun.”

Yüzüme vuran rüzgâra rağmen titremeden, sağlam bir şekilde gözlerine baktım.

“Öyle bir şey beklemiyorum. Sen merhametini kızınla beraber gömmüşsün. Bu çok açık. Sadece bunları bilmeni istedim o kadar. Şimdi öldürebilirsin beni.”

Belindeki silahı çıkarıp kafama doğrulttu.

“Benim anlamadığım bir şey var.”

Sımsıkı yumduğum gözlerimi tekrar açtım.

“Nedir?”

“Benden kurtulmak için son çare ölümü seçtin bunu anlayabiliyorum da... Peki ya bebeğin? Yani onu doğurana kadar benden kaçabilirdin. Sizi düşündüğümünden değil sadece merak ediyorum.”

Kum Taneleri

Bebeğim... Sadece yüzüne bakıp gülümsedim.

"Neden gülümsüyorsun?"

Gözlerimle arkasına bakmasını işaret ettim.

"Ben senin yerine ikisini de düşünüyorum zaten merak etme."

Arat'ın sesini duyunca öyle rahatlamıştım ki...

Ahmet Aslan ne olduğunu anlayamadan bir anda bir ordu adam sahili doldurdu. Susturucu takılmış silahların sesi denizin dalga sesine karışırken Buğra atık bir hamleyle Ahmet Aslan'ın elindeki silahı aldı.

"Azra, gel buraya!"

Oturduğum yerden kalkıp Arat'ın kolunun altına girdim.

"Sana tehlikeli olmayacağını söylemiştim değil mi?" dedim Arat'm gözlerine bakarak.

Ahmet Aslan, hâlâ boş gözlerle bizi izliyordu.

"Asla beni yem yapacağına inanmayacağını da söylemiştim. Baksana hâlâ kendine gelemedi."

Arat elindeki silahı indirmeden bana bakıp gülümsedi.

"Siz... Bana oyun mu oynadınız?"

"Evet. Sen de bir güzel kandın." dedim alaycı bir tavır takınarak. "Gerçekten buraya tek başıma geleceğime nasıl inandın anlamıyorum. Her şeyi geçtim, bebeğim için bile senden kaçardım."

Ahmet Aslan yenilgiyi kabul eder gözlerle bana bakarken onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı.

"En az baban kadar üçkağıtçısın Azra. O da böyle senin gibi adaleti kandırırmıştı. İkiniz de dolandırıcısınız."

"Şu dünyada kandırılamayacak bir şey varsa o da adalettir. Er ya da geç yerini bulur. İçin rahat olsun."

Buğra yanımıza gelip elini belime yerleştirdi.

"Azra ben de... Sahil temiz. Hasan zaten elimizde, az önce çocuklar arayıp haber verdi. Onun da ömrü uzun değil yani. Bu adama da canım ne istiyorsa onu yap." dedi Arat'a bakarak.

Arat sert bakışlarından taviz vermeden başını olumlu yönde salladı.

"Sen bir insanı öldüremezsın Arat."

Buğra'yla beraber birkaç adım atmışken Ahmet Aslan'ın sesini duyunca geri dönüp yüzüne baktım.

"Senin gibi bir pisliği o kadar rahat öldürürüm ki... Seni öldürürken kılım bile kıpırdamaz."

Berna Aslıhan

Buğra tekrar elini belime yerleştirip beni oradan uzaklaştırırken konumların arasından Kemal amcanın bize doğru geldiğini fark ettim

"İyi misin kızım?"

"İyiyim Kemal amca merak etme."

Huzur dolu bir ifadeyle bakıp almama kısa bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi.

"Arat bile beni affetmişken artık sen de baba desen bana?"

Arat'ı ikna etmek kolay olmasa da babasıyla oturup konuşmuş ve onu affetmişti.

"Peki..." dedim gülümseyerek. "İyiyim baba merak etme."

Kemal amca da bana aynı sıcaklıkla gülümsedikten sonra yavaş adımlarla Arat'ın yanına ulaştı.

"Hadı Azra arabaya dönelim."

Arabada beni bekleyen Esra'yı görünce mutlulukla gülümseyip kolumu boynuna doladım.

"Korktuğun gibi olmadı değil mi?"

"Ama olabiliirdi. Zaten Arat'ı nasıl ikna ettin hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Zor oldu ama başka çaremiz olmadığını o da biliyordu."

Esra gözlerimin içine bakıp gülümserken başımı çevirip camdan dışarı baktım. Bir el silah sesinin ardından Ahmet Aslan'ın yere yığılmasını izledim.

İçim sızlamamıştı bile. Uzaktan Kemal amcaya ve Arat'a baktım.

Gözlerinin içi gülüyordu. Birbirlerine tam bir baba oğul gibi bakıyorlardı.

Arabanın kapısını açıp aşağı indim. Çok da hızlı sayılmayan adımlarla onlara doğru ilerlerken her şey saniyeler içerisinde gerçekleşti.

Ahmet Aslan yattığı yerden son gücünü kullanarak doğruldu ve Buğra'nın arkasının dünk olmasını fırsat bilerek belindeki silahı alıp Arat'a doğrulttu.

"Arat! Dikkat et!"

Olan gücümle haykırmca hepsi aynı anda Ahmet Aslan'a döndü. İkinci kez duyulan silah sesiyle bütün bedenimin titrediğini hissettim.

"Hayır!"

Etrafımdaki hiçbir şeye aldırmadan koşup yanlarına ulaştım. Kimin vurulduğuna anlam veremezken Kemal amca ağır hareketlerle yere

düştü.

Son duyulan silah sesiye Ahmet Aslan'ın ebediyetinin başlangıcı olmuştu.

Yanlarına ulaştığımda yere diz çöktüm.

"Bitti oğlum. Artık huzurlu olun. Ben annene gidiyorum."

Kemal amcanın boğuk ve kesik kesik çıkan sesinin arasında son sözleri bunlar olmuştu.

"Baba!"

Arat kucagında kanlar içerisinde yatan babasına sarılırken hayat durmuş gibiydi.

"Baba!"

Arat son kez çaresizlikle bağırırken sesi yavaşça fısıltıya dönüştü. Elimi teselli etmek ister gibi omzuna koydum.

"Sevgilim..."

Başını kaldırıp beni görünce kollarım boynuma doladı.

Ölüm acısının yerini ne tutardı ki?

Ne demem Arat'ı teselli ederdi?

Sahi o bana annemle babamın öldüğünü nasıl söyleyebilmişti? Ben şu an onu teselli edecek kelime bulamazken o beni nasıl teselli etmişti?

O zaman ben onun aşkına sığınmıştım. Tek tarafı da olsa o yoğun hisse sığınmıştım. Şimdiyse sıra ondaydı.

Arat için zorlu dört ay başlamıştı. Gerçi bu geçirdiğimiz bir ay da onun için çok kolay geçmemişti.

Neredeyse her gece canım bir şeyler çekiyordu. Bu ya ülkemizde olmayan bir şey ya da mevsiminin dışında bir meyve oluyordu.

Aslında bunu yapma amacım her şeyden çok Arat'ın babasını düşünmemesini sağlamaktır.

"Cinsiyetini öğrenmek istiyor musunuz?"

Derin düşüncelerimden sıyrılıp monitörün başında olan doktora baktım. Sonunda bebeğimizin cinsiyetini öğrenebilecektik. Aslında bunu son birkaç kontrolümüzde de görebilirdik ancak bebeğim benden atabilceği en güzel huyu almıştı.

İnatçılık...

Bize cinsiyetini göstermemek için elinden geleni yapmış, adeta karınmda yüz üstü yatmıştı.

"Görünüyor mu?"

"Şu an görebiliyorum."

"Sonunda! Annesi gibi inatçı bir kız mı yoksa?"

Bunun da diline düştüm işte! Bebeğiniz cinsiyetini itinayla bizden saklarken Arat kesinlikle kız olacağını bu inadının başka türlü gerçekleştiremeyeceğini savunurken ben erkek olacak diyordum.

"İsim düşündünüz mü?"

Bakışlarımı Arat'a çevirirken "Erkek olursa Kemal olacak." dedim.

Ben Arat'ın gözlerindeki hüznü izlerken doktor ikimizi de mutlu edecek o haberi sonunda vermişti.

"Samım bebeğinizin ismi Kemal olacak."

"Erkek mi?"

Heyecandan neredeyse kalbim duracaktı.

"Evet, erkek."

Yattığım yerden kollarımı Arat'ın boynuna doladım.

"Ben demiştim sana erkek olacak diye gördün mü?"

"Evet sevgilim söylemiştin."

Doğurana kadar gözlerini Arat'tan ayırmamalıyım. Bir yerde okumuştum. Kime benzemesini istiyorsan sürekli ona bakmalısın yazıyordu.

Gerçi ben Arat'a bakınsam da bebeğim ona benzer.

Neden mi? Çünkü ben zaten baktığım her yerde onu görüyorum.

Aşk... Bunu gerektirir değil mi? Ancak son birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa o da; aşk sevdiği için ölümü değil yaşamayı göze almaktır...

Pencereden içeri süzülen ışık gözlerimi rahatsız ederken memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. Yüzüme vuran ışığı engellemek istercesine hızla sağıma dönünce karnundaki sancıyla gözlerimi araladım.

"Ah!"

Arat, yattığı yerden hızla doğrulurken "Ne oldu, geliyor mu?" diye telaşla bağırdı.

"Dur aşkım, sakın ol. Tekmeledi sadece. İyiyim ben."

"Hatun öyle desene! Ne demeye bağırıyorsun? Doğuruyorsun sandım."

Arat'ın yüzündeki endişe gerçekten görülmeye değerdi. Bir an kendimi tutamayıp gülümseyince "Neden gülüyorsun, komik mi?" dedi.

"Komik yani... Şu an kendine aynadan baksan sen de gülersin."

"Azra..."

"Tamam, gülmüyorsunuz." dedim bu kez elimi ağzıma kapatarak. "Hadi kalkalım artık. Çok işim var bugün."

Yataktan kalkmak için hareketlendiğim sırada bu kez Arat, kolumdan tutup durmamı sağladı.

"Yavrum doğurdun doğuracaksın, otur bir gün de evde."

"Olmaz. Çok önemli bir dersim var bugün. Oturamam."

Arat, bıkkın bir ifadeyle başını olumlu yönden sallarken bu kez yataktan kalkmıştım.

"Akşam geç kalma. Buğralarla beraber yemek yiyeceğiz. Barış ve

Umut da gelecek.”

Arat'm vereceği cevabı beklemeden lavaboya girmiştim bile. Üzerimdekilerden kurtulduktan sonra aynadan gözümde yansıyan görüntüyle bakışlarımı şişmiş karnıma çevirdim. Oğlumun gelmesine çok az bir zaman kalmıştı.

Onu içimde hissetmek farklı bir histi ancak artık bir an evvel kucacıma almak istiyordum. Sanki beni duymuş gibi karnımdaki pozisyonunu değiştirip yattığı yern aksi yönünde hareket edince karnımda dışarıdan görülebilecek kadar belirgin bir şişkinlik oluşup inmişti.

Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Sabahları yemek yiyene kadar bir o yana bir bu yana hareket edip duruyordu.

Gözlerimi karnımdan uzaklaştırdıktan sonra ağır hareketlerle duşu girdim. Malum artık doğumuma sayılı günler kaldı ve ben eskisi kadar hızlı hareket edemiyordum.

Duşumu da aynı yavaşlıkla aldıktan sonra duvarda asılı duran bornozuma uzandım. Artık bornozumu içerde unutmak gibi bir lüksüm de yoktu. Eğer üşütecek olursam ilaç almanı mümkün değildi ve uzunca bir süre iyileşemezdim. O yüzden artık hayatımdaki rutinlerime bile daha fazla dikkat ediyordum.

Odaya geri döndükten sonra dolaptan giyeceklerimi çıkartıp bornozumdan kurtuldum. Kıyafet seçme işlemi son derece kısa sürmüştü. Elbette ki bunun nedeni üzerine giyebileceğim sınırlı sayıda seçeneğimin olmasıydı.

İçime beyaz tişörtümü giydikten sonra yatağın üzerine bıraktığım kot tulumu uzandım. Neyse ki bunları hamilelere özel tasarladıkları için giymesi o kadar da zor olmuyordu.

Üzerimi giyindikten sonra aynanın karşısında saçlarımı topluyordum ki birden belimde hissettiğim ellerle korkuyla sıçradım.

“Ne kadar sevimli görüldüğünü söylemiş miydin?”

Arat, ellerini karnımın üzerinde birleştirmiş başını da omzuma yaslamıştı. Aynadaki aksimizi izlerken ben de ellerimi Arat'm ellerinin üzerine yasladım.

“Bu üzerindeki nallımla gerçekten harika görünüyorsun.”

Sahte bir kızgınlıkla gözlerine bakarken “Yalancı!” dedim. “Çocuk gibi görünüyorsun. Baksana şu hâlime. Top gibi oldu zaten karnım.”

Ellerini vücudumdan uzaklaştırdıktan sonra acele etmeden yavaşça

Kum Taneleri

bodenimi kendine doğru çevirdi. Ben merakla ne yapacağını beklerken Arat, bu kez önümde diz çöküp dudaklarını karnıma değdirdi.

“Bu hâlini hepsinden daha çok seviyorum. Neden biliyor musun?”

Gözlerimi bir an olsun gözlerinden ayırmadan başımı iki yana salladım.

“Burada benden bir can var. Bizim bebeğimiz... Hiçbir hâlini şu anki hâline değişmem.”

Dudaklarını tekrar karnıma değdirip kısa bir öpücük bıraktıktan sonra ayağa kalkıp bu defa yüzümü avuçlarının arasına aldı. “O yüzden lütfen oğlum yüzünden top gibi görüldüğünü söyleyip durma.”

“Peki.”

Dudaklarını alnuma bastırdıktan sonra duşa girmek üzere yanımdan ayrıldı. Yüzümdeki aptal gülümsemeyle odadan çıktıktan sonra her zamanki, gibi ağır aksak adımlarla merdiveni bitirip aşağı indim.

Gülây teyze bugün izinliydi ve maalesef ki kahvaltıyı ben hazırlamak zorundaydım. Normal zamanda bu beni elbette rahatsız etmezdi ancak şu halimle iş yapmak gerçekten zor oluyordu.

Dakikalar sonra çayı demlemiş tabakları masaya yerleştirmek üzereyken Arat, hızla mutfaka girdi.

“Azra, ne yapıyorsun güzelim?”

“Kahvaltı hazırlıyorum.”

“Hadı canım! Sence onu soruyor olabilir miyim? Kaç defa söyledim sana iş yapmak yok diyc.”

Elimdeki tabakları aldıktan sonra elini belime destekleyip sandalyeye oturmamı sağladı.

“Ben hazırlarım.”

Ben inanmaz gözlerle Arat’ı izlerken kenarda duran mutfak önlüğünü üstüne geçirip kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Bunu gerçekten yaptığını inanamıyordum. Yani onu daha önce yemek hazırlarken görmüşüm ancak bu aylar öncesindeydi ve sadece bir defa olmuştu.

Arat, kahvaltıyı hazırlamaya devam ederken kapı çalınca oturduğum sandalyeden kalkıp kapıyı açmaya yeltenmişim ki Arat benden önce davranıp kapıyı açtı.

Kimin geldiğini görebilmek için mutfak kapısına ulaştığımda Barış’ın kahkahaları tüm evde yankı buldu.

“Abi, bu ne hâl?”

Arat, sinirle kapıyı kapatıp içeri döndüğünde Barış da hemen ardından yanımıza ulaştı. Sandalyeme geri oturduğumda Barış, çoktan yanıma oturmuş ve garip gözlerle Arat'ı izliyordu.

"Sarı, belal olsun. Dağ gibi adamı ne hâle getirdin. Resmen üzerinde mutfak önlüğü var. İnanamıyorum."

Henüz Barış'a cevap veremeden Arat, elindeki bıçağı bırakmadan hızla bize döndü.

"Barış! Sınırdaki yürüyorsun birader, yapma!"

Barış, ağzına hayali bir fermuar çekip bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Bugün Samet'in davası var."

Başımı olumlu yönde sallayıp Arat'ın masaya koyduğu salatalıklardan birini ağzıma attım.

"Onun davasında merak edilecek bir şey yok. Hem ırza geçme hem de kasten adam öldürme..." Elimî havada sallayıp devam ettim. "Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası."

Siz şimdi diyacaksınız ki Samet kim? Haklısınız hemen açıklıyorum. Samet, yıllar evvel Ahmet Aslan'ın kızına tecavüz edip onu öldürmüş olan kişi. Babam kendilerini savunup kurtarmış olabiliirdi ancak ben o adam cezasını almadan rahat uyuyabilir miydim? Elbette hayır.

Hocalarımm da yardımıyla ortaya çıkan yeni deliller sayesinde kendilerine tekrar dava açılmış durumda. Diyacaksınız ki üzerinden seneler geçmiş sen kime, nasıl dava açıyorsun? O da mantıklı ancak ablanız da hukukçu yani... Onu da düşündüm. Şöyle ki; ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasını gerektiren suçların dava zaman aşım süresi otuz yıl. Yani bu da demek oluyor ki ben bu adama önümüzdeki yirmi beş yıl boyunca dilediğim gibi dava açabilirim. Sonuç olarak bugün Samet'in kalemi kırılacak. Yani mecazi anlamda... Gönül isterdi ki böylesine cani bir suç işleyen adamın cezası ölüm olsun. Gerçi ben onun içeri girdikten sonra sağ kalabileceğinden de pek emin değilim.

"Sarı, kime diyorum?"

Barış'ın sesini duyunca derin düşüncelerimden sıyrılıp hemen kendimi toparladım.

"Ne dedin?"

"Diyorum ki davaya katılmayacak mısın? O kadar uğraştın bu dava için."

Başımı iki yana salladım. "Dersim var. Yani sonucu belli olan bir

dava için Timur Hoca'nın dersini ekmem."

"Öyle olsun bakalım. Ben gidiyorum. Sana da haber veririm."

"Tamam."

Barış son bir kez Arat'a muzip bir bakış atıp evi terk etti. Arat belirgin bir sinirle elindeki tavayı masaya bıraktığında ilginç bakışlarla onu izliyordum.

Ne vardı ki bunda bu kadar sinirlenecek. Daha bir kaç gün önce Arat bana masaj yaparken yine Barış'a yakalaanmışık. O zamanda Barış, onunla dalga geçince aynı tepkiyi vermişti.

Tabii ki de bu düşüncelerimi dile getirip Arat'ı daha fazla sinir etmek yerine sessizce kahvaltımı yaptım.

"Arat! Arat diyorum!"

Oturduğum koltukta ayaklarımı sehpanın üzerine uzatmış Arat'a sesleniyordum.

Birden mutfaktan çıkan Arat'ı görünce gülümsememe engel olamamış hatta kahkaha atmıştım. Sabah nedense bu kadar komik görünmemişti bu görüntü gözüme.

"Yakışmış." dedim elimle üzerindeki önlüğü işaret ederek.

Üzerine giydiği beyaz desenli mutfak önlüğü çıplak vücuduna tam oturmuştu.

Sanırım şu anki görüntüye seksi bile denebilirdi. Bakışlarımla baştan ayağa Arat'ı süzerken hormonlarıma bir kez daha lanet ettim.

Altındaki lacivert eşofman bel boşluğundan aşağı salınmış adonisleri-Of?

Normal zamanda hiç böyle olmazdım ben. Tabii hamileyim ya! Bir de doğurmak üzere olduğum için herhangi bir icraatta da hulanamayınca başıma vurdu tabii...

"Hayatım neden deli danalar gibi bağırdığımı öğrenebilir miyim?"

"Hani portakal suyu getirecektin? Neden getirmedin?" dedim yalandan dudaklarımı bitererek.

"Yaklaşık yarım saat önce istediğin nar suyu yüzünden olabilir mi?"

"Olabilir... Ama ben şu an portakal suyu istiyorum."

Dudaklarımı küçük bir çocuk edasıyla bükerken Arat sabrı tükenmiş bir ifadeyle ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Azra... Sevgilimi ne olursun acı bana. Beş dakikada bir, insanın canı

bir şeyler çekmez.”

“Kimin? Benim mi canım beş dakikada bir, bir şeyler istiyor?”

Arat gözlerini inanamıyormuş gibi kocaman açtı.

“Azra, nar suyun bitse portakal suyun bitmiyor, meyve suyu krizin geçiyor bu defa da tatlı istiyorsun o da bitiyor canım turşu çekiyor. Yani bu sılısilenin halkaları böyle devam ediyor acı bana, lütfen...”

“Aşk olsun yani Arat... Sanki ben istiyorum.” dedim ellerimi karnımın üstünde birleştirerek. “Bebğim görüyorsun değil mi baban bize iki meyveyi çok görüyor. En azından canım artık egzorik meyveleri çekmiyor.”

“Çok şükür!”

Arat mutfğa geri dönerken timsah misali akan gözyaşlarını silip yanındaki kâseyi kucığına yerleştirdim.

Son derece iştah açıcı görünen turşuyu âdeta ağzıma tıkıştırırken televizyon izlemeye devam ettim.

“Arat?”

“Hı?”

“Uyuyor musun?”

“İzin verirsen neden olmasın?”

Yattığım yataкта doğrulup sırtımı duvara yasladım.

Kısa süren sessizliğin ardından Arat sonunda pes edip gözlerini açtı ve tıpkı benim gibi yataкта doğrulup sırtını duvara yasladı.

“Ne istiyorsun yine sevgilim?”

Suçlu suçlu gözlerine baktım.

“O kadar mı zor bulunabilecek bir şey? Ne? Kiraz, çilek, üzüm? Ne istiyorsun yine?”

“Yok, meyve değil bu defaki...”

“Söyle hadi. Ne istiyorsun?”

“Şey... Kapuska...”

“Kapuska mı? İyi de sen kapuska sevmezsin ki.”

“Ne bileyim? Canım çekti işte!”

Arat sinirle nefesini dışarı üfledikten sonra kolundaki saate baktı.

“Gece saat üç hayatım farkında mısın bilmiyorum ama ben kapuska nasıl yapılır bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum.” dedim gözlerimi kırıştıtırıp yüzüne bakarak.

Kum Taneleri

"Of Azra of!"

Arat'a çemkireceğim sırada kasıklarına saplanan sancıyla gözlerim kocaman açıldı ve avazım çıktığı kadar bağırmağa başladım.

"Arat! Ahh!"

"Ne, ne oldu! Bir yerin mi ağıyor?"

"Hayır!" dedim dudaklarım o halini alırken nefesimi ritmik bir şekilde dışarı üflüyordum.

"Azra! Bana doğuruyorum deme!"

"Ben demeyce demeyeyim de... Sevgili oğlun bas bas bağırıyor ben geliyorum diye!"

Arat hızla yataktan kalkarken üzerine tişörtünü geçirip kenarda duran araba anahtarlarını alıp koşarak odadan çıktı.

"Arat!"

Beni almadan kimi doğurtmaya gidiyor acaba?

Birkaç saniye sonra Arat koşarak odaya geri döndü ve herhangi bir şey söylememe izin vermeden tek hamlede beni kucığına alıp odadan çıktı.

Merdivenleri koşarcasına aşarken hissettiğim bu berbat acıdan dolayı bağırmağa devam ediyordum.

"Ah! Acele et! Kahretsın!"

Bacaklarımın arasından akan ılık sıvıyı hissedince korkuyla ağlamağa başladım.

"Biz o kadar eğitim aldık! Şu an ne yapacağımı bilmiyorum!"

Aylardır haftanın üç günü Arat'la beraber hamile plâtesine gitiş, doğum anında yapılacakların derslerini almıştık.

"Hastane! Hastaneye götür işte!"

"Hastane... Hastane..."

Arat kendi kendine sayıklarken beni yavaşça arabanın ön koltuğına oturtup kapımı kapattıktan sonra kendi de hızla arabaya bindi.

"Buğra! Buğra'yı ara hemen!"

Arat bir yandan arabayı çalıştırmaya çalışırken diğer yandan telefonla Buğra'yı aramaya çalışıyordu.

"Buğra!"

"..."

"Uyan oğlum uyan!"

"..."

"Polat, kes zevzekliği! Azra doğuruyor!"

Şu an Buğra'ya sınırlanmanın tam zamanı zaten değil mi sevgilim?

Arat telefonu kapatıp arka koltuğa fırlatırken eş zamanlı olarak arabayı çalıştırıp hastanenin yolunu tuttu.

"Hastane neredeydi ya!"

Pardon düzeltiyorum. Bilmediği hastanenin yolunu tuttu.

"Arat! Saçma sapan konuşma, dön şuradan sağa!"

Yani şu hâlde resmen adama hastane tarif ediyorum.

Arat'ın tüm kaybolma çabalarına rağmen sonunda hastanenin önüne ulaştık.

Arabadan inip derhâl beni kucağına aldı.

"Yardım edin, kanım doğuruyor!"

İçeriden koşan sağlık görevlileri beni Arat'ın kucağından alıp sedyeye yatırırken hâlâ nefesimi ritmik bir şekilde dışarı veriyordum.

"Abh! Çok acıyor!"

"Tamam sevgilim, sakın ol, geldik hastaneye!"

Arat benden daha telaşlı hâliyle hastanedeki herkesin odak noktası olurken ben hâlâ acı içerisinde kıvranıyordum.

Sedye uzun koridorda hızla ilerlerken Arat elimi sımsıkı tutmuş benimle beraber ritmik nefesler alıp veriyordu.

"Arat?"

"Söyle güzelim."

"Sen değil ben doğuruyorum! Rol çalma rica edeceğim!"

"Tamam, tamam sakın ol!"

Şu an olanları herhâlde dışarıdan izliyor olsam şu duruma kabkaha-larla gülüyor olabilirdim ancak kasıklarından bütün vücuduma yayılan bu lanet sancı yüzünden maalesef ki gülemiyordum.

Ameliyathanenin kapısından içeri girerken Arat dışarıda kalmıştı.

"Arat!"

"Sakin olun hanımcendi. Doktorunuz gelmek üzere."

"Bırak doktoru! Kocam! O olmadan çocuğu değil doğurmak kafasını bile dışarı çıkarmasına izin vermem!"

"Peki... Siz sadece sakın olun ve ritmik nefes almaya devam edin. Ben eşinizi getireceğim."

Hemşire doğumhaneden çıkarken çaresizlikle etrafıma bakındım.

Arat Öztürk

Doğumhanenin önünde bir sağa bir sola volta atarken birden Buğra'nın sesini duydum.

"Azra... O nerede, iyi mi?"

"İyi, merak etme. İçeri aldılar."

Esra telaşlı gözlerle etrafına bakınırken doğumhanenin kapısı açıldı ve içeriden hemşire olduğunu tahmin ettiğim kişi yanıma ulaştı.

"Eşiniz doğuma girmenizi istiyor."

"Ne!"

"Sizi istiyor, 'Kocam olmadan çocuğu değil doğurmak kafasını bile dıyari çıkarmasına izin vermem.' dedi."

Hemşirenin söylediklerine gülsüm mi ağlasam mı kendimi bilmez bir vaziyette Buğra'ya baktım.

"Hadı abi! Kız seni bekliyor içeride."

Hemşirenin peşine takılıp uzun koridoru geçtikten sonra sağlık ekipmanlarının olduğu bir odaya girdik.

"Lütfen bunları üzerinize giyin."

Hemşirenin önüne uzattığı yeşil hastane kıyafetlerine baktım.

"Şart mı bunu giymem?"

"Evet beyefendi. Maalesef ki şart, eşinizin ve çocuğunuzun sağlığı için..."

"Tamam."

Kadının elindekileri aldıktan sonra hızla üzerime geçirdim.

Şu hâlime bak! Boşuna demiyorlar kadın milleti adamı vezir de eder rezil de eder diye.

Tekrar doğumhanenin önüne döndüğümde Esra ve Buğra bu trajikomik halime katılarak gülüyordu.

"Polat! Bir tek kişiye şu hâlimden bahsedersen kendini öldü bil!"

"Sanırım bunun için biraz geç kaldın kardeşim."

Buğra'nın söylediklerine bir anlam veremesem de koridorda yalnız olmadığımı anladım.

Siktir ya!

Umut ve Barış sırtarak yanıma ulaştıklarında her şey için artık çok geçti. Biliyordum ki onlar beni bu hâlde gördükten sonra bu durumu herkese anlatmakla kalmayacak en az bir sene benimle dalga geçecek-

lerdi.

"Abi yakışmış." dedi Umut gevrek gevrek sırtarak.

"Aaa, ama öyle deme Umut. Bence mutfak önlüğü daha çok yakışmıştı."

"Kesin lan zevzekliğil!"

Normal şartlarda benim bu denli sinirlendiğimi gördüklerinde korkup susarlardı ancak dediğim gibi normal şartlarda...

"Abicim şu an üzerindeki bu kıyafetle ve tabii ki kafadaki bu şeyle hiç korkutucu görünmüyorsun haberin olsun."

İkisi bir ağızdan tekrar gülmeye başladıkları sırada tam üzerlerine yürüyecektim ki hemşirenin uyarı içeren sesini duydum.

"Girelim artık isterseniz."

"Girelim girelim! Ulan şu tantana bir bitsin ikinizi de Ok Meydanı'nda sallandırmazsam!" dedim tehditkâr bir tavırla parmağımı sallayarak.

Umut ve Barış arkamdan gülmeye devam ederken hemşireyi takip edip doğumhaneye girdim.

Azra beni görür görmez avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Sen neredesin bir saatir! Doğunuyoruz burada değil mi?"

"Özür dilerim sevgilim." dedim hemen elini avucumu içine hapsederek.

"Dileme Arat, özür falan dileme! Zaten hepsi senin yüzünden!"

Al işte! Yine suçlu ben oldum.

"Şu iş bir bitsin, seni bu sandalyeye bağlayıp suni sancı verdireceğim! Ahh!"

Sen hayırlısıyla bir doğur da... Zaten ben dokuz aydır suni sancı almış gibi geziyorum ortalıkta.

Azra'ya cevap verip sinirlendirmek yerine tıpkı yanındaki hemşire gibi ritmik nefesler alarak Azra'ya örnek olmaya çalışıyordum.

"Hadi sevgilim! Biraz daha dayan!"

"Söylenesi kolay tabii! Gel kolaysa sen dayan! Ahh!"

Saatler sonra sabrımın son demlerini yaşarken doğumhaneyi dolduran bebek sesini duyunca gülümseyerek doktora baktım.

Azra doğum sandalyesinde kendinden geçmiş vaziyette baygın bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Bitti mi?" dedi fısıltıdan farksız sesıyla.

Elimi saçlarına atıp başım okşadım.

Kum Taneleri

"Bitti sevgilim. Bak oğlumuz geldi."

Azra belli belirsiz gülümsedikten sonra gözleri tamamen kapandı.

"Azra!"

"Korkmayın, eşiniz iyi. Bu kadar dayanmasına bile şaşırdık açıkçası."

Kendimi bilmez bir hâlde etrafıma bakınırken birden doktor yeşil çarşafa sarılı oğlumla önünde bitiverdi.

Bebeğimi kollarının arasına alırken gözlerimden akan bir damla yaşa engel olamamıştım.

Sanırım hayatımda ağladığım nadir anlardan biriydi. Babam beni küçük yaşında terk edip gittiğinde bile ağlamamıştım da bir Azra vurulduğunda bir de babamı kaybettiğimde ağlamışım. Bir de oğlumu ilk kucağıma aldığım an... Yani şu an...

"Hoş geldin bebeğim."

Minicik elini havaya kaldırıp yüzüme uzatığında üzerine doğru eğilip kokusunu içime çektim.

Bebek kokusu cennet kokusudur diye boşuna dememişler.

"Azra Hanım'ı odasına alıyoruz," dedi yanımda dikilen hemşire ve ardından kollarını bana doğru uzattı. "Beyefendiyi de hazırlayıp getirelim size olur mu?"

İstemeyerek de olsa kucağımdaki minik bedeni hemşirenin kollarına bıraktım.

Azra yanı baygın bir halde sodacyyle ameliyathane'den çıkarken ben de hemen yanına ulaştım.

Kapıda bizi karşılayan Buğra meraklı gözlerle yüzüme baktı.

"İkisi de iyi merak etmeyin."

Herkes derin bir oh çekerken Azra'nın peşi sıra odaya girdim. Esra elinde küçük bir bavulla odaya girdiğinde şaşırmıştım.

"Biz doğum eşyalarını evde bıraktık."

"Azra bana iki hafta önce verdi bu çantayı. Senin kendisini bile unutabileceğini o yüzden bu çantayı doğuma getirmemi söylemişti."

Esra'nın söylediklerine geniş bir tebessümde bulundum.

"Azra haklıymış."

"Yok artık!" dedi Buğra araya girerek. "Bana Azra'yı evde bıraktığını söyleme."

"O kadar çok telaşlandım ki arabanın anahtarını alıp koşarak odadan çıktım. Tam evden çıkacağını sırada Azra'yı unuttuğumu fark edip geri

döndüm.”

Herkes söylediklerine katılarak gülüyordu.

“Abi sen evlendikten sonra çok bozdun kendini.” dedi Barış. “Bir gün Azra’ya masaj yaparken gördüm seni. Bir diğer gün mutfak önlüğüyle karşıma çıktım. Şimdi de bana heyecandan Azra’yı evde unuttuğunu söylüyorsun.”

Barış hâlâ katıla katıla gülüyordu.

“Sen âşık ol, ben o zaman göreceğim seni paşam.”

“Ya ben daha gece takıldığım hatunun adını sabah kalktığımda hatırlamıyorum. Sen ne âşkından bahsediyorsun be abi?”

“Bir gün bir kız çıkacak karşına, sana adını öyle bir belletecek ki kendin şaşacaksın. Ben de o günler geldiğinde tıpkı senin gibi katıla katıla gülüreceğim.”

“Yav he he... Ben ve âşık olmak?”

“Görüreceğiz...”

Biz Barış’la atışmaya devam ederken Azra gülüntüden rahatsız olmuş gibi başını yavaşça iki yana salladı.

Ağır ağır gözlerini aralarken hemen yanına ulaşip elini ellerimin arasına aldım.

“Prenses? Günaydın.”

“Bebeğim?”

“Birazdan getirecekler. Sevgilim oğlumuzu görmelisin. O kadar sevimli bir şey ki göğsümü ikiye yarıp içime kalasım geldi.”

Azra belli belirsiz bir tebessümde bulundu.

“Ama bu haksızlık.” dedi yorgunluktan tekrar kapanmak üzere olan gözlerini zorla aralayarak. “Sen onu kucağına aldım. Ben daha görmedim bile.”

“Birazdan hemşire getirecek oğlumuzu güzelim. Merak etme.”

Azra’nın gözleri tekrar kapanmak üzereyken odanın kapısı açıldı ve hemşire kucağında bebeğimizle içeri girdi.

“Biz geldik.”

Herkesin gözleri bebeğinin üzerinde birleşirken hemşire ağır adımlarla yanımıza yaklaşıp oğlumu yavaşça Azra’nın kollarına bıraktı.

Azra da tıpkı benim gibi bebeğimizi kucağına alır almaz kokusunu zihnine kazımak ister gibi içine çekti.

“Hoş geldin bebeğim.”

Kum Taneleri

Yatağın diğer kenarına oturup kolunu Azra'nın omzuna atım.

"Ara, bu çok güzel bir şey değil mi?" dedi gözlerinden süzülen yaşları silme ihtiyacı duymadan.

"Evet sevgilim. Gerçekten çok güzel. İnsanın kendi canından bir varlığa sahip olması gerçekten harika bir his."

"Kemal..."

Azra bebeğimize ismiyle hitap edince baham gelmişti aklıma. Gözlerimin dolmasına engel olmaya çalışırken parmağımı Kemal'in küçük avucuna yerleştirdim.

"Kemal... Tıpkı deden gibi sevdikleri için ölümü göze alabilecek kadar cesur bir adam ol öğlum olur mu?"

Bebeğime doğru eğilip kokusunu bir kez daha içime çektikten sonra ellerimi Azra'nın yanaklarına yerleştirip altına bir öpücük bıraktım.

"Teşekkür ederim. Bana bu hissi yaşattığın için, her güzel geçen günümüz için ama en önemlisi bana âşk olmayı öğrettiğin için teşekkür ederim."

Dudaklarına küçük bir buse kondurduğunda gözlerini kapatıp huzurla gülümsedi.

Sen hep böyle gül, ben hayatımın sonuna kadar seni izlemeyi razıyım ruhuna taptığım kadın.

“Azra hadi sevgilim! Daha bekleyecek miyiz?”

Kenarda duran çantamı elime alıp son kez kendime aynada baktıktan sonra hızla merdivenleri aşıp aşağı indim. Arat, kucagında Kemal’le beraber beni bekliyordu.

“Alışısın oğlum. Senin annen de böyle bir kadın, ne yapalım?”

“Sen ne anlatıyorsun yine benim oğluma?”

“Ne anlatacağım? Çocuk öğrensin annesinin huyunu şimdiden de ilerde başına gelecekleri bilsin.”

Gözlerimi devirerek Arat’a baktıktan sonra ayakkabılarımı ayağıma geçirip Kemal’i kucagiıma aldım.

“Önce senin huylarını öğrensin de vakit kahrısa benimkileri de öğrenir.”

“Allah Allah! Ne huyum varmış benim?”

“Mesela fazla sabırsızsın.”

“Ha, sen aslında son derece hızlı hazırlanıyorsun ama ben sabırsızım öyle mi?”

“Aynen öyle... Altı üstü bir saatte hazırlandım ne var bunda?”

Arat, daha da açtığı gözleriyle bana baktığında çoktan kapıyı kilitleyip evden çıkmıştık. Kapıyı önünde bekleyen korumalardan biri hızla koşup arabamın kapısını açtığı sırada hâlâ Arat’la atışmaya devam ediyordum.

“Kendi partisine geç kalan insan mı olur ya? Bir saatte hazırlandım ne

Kum Taneleri

var bunda diyor bir de!"

Evet, yanlış duymadınız. Partimiz var. Öğlum artık iki aylık oldu. Umud ve diğerleri iş birliğiyle hazırlanan bu parti aslında biraz için de Kemal'e hoş geldin partisiydi.

Yol boyunca Arat'la atışa atışa sonunda partinin yapılacağı alana ulaştık.

"Azra, Melis gelecek demiştin. Nerede kaldı bu kız?"

"Haklısın, dur ben onu arayayım."

Kucağımdaki Kemal'i Esra'ya uzatıp cebimdeki telefonu çıkardım. Birkaç saniye sonra Melis'in sesi kulaklarımda yankı bulurken fazlaca yorulmuş gibiydi.

"Melis, merak ettik kızım nerede kaldın?"

"Sonra Azra! Öküzün biri arabamın arkasına park etmiş. Çıkamadım bir türlü evin oradan. Taksityle gelmek zorunda kaldım. Yetmezmiş gibi bir de yolu kaybettim. Taksiden de erken inince yürümek zorunda kaldım ama sonunda buldum. Beş dakikaya yanınızda olurum."

Melis, benim vereceğim cevabı beklemeden telefonu kapattığında meraklı gözlerle hana bakan Esra'ya döndüm.

"Ne diyor?"

"Ne demiyor ki kızın başına gelmeyen kalmamış ama birkaç dakika ya burada olacak."

Esra bir şeyler söylemek üzere öne atılacağı sırada Barış araya girmişti.

Bir yandan gözleriyle giriş kapısını kontrol ederken "Sarı, hanı senin arkadaşın gelecekti? Saat kaç oldu gelen giden yok." diye sitem etti.

"Melis'i mi soruyorsun!" Az evvel konuştum birkaç dakikaya burada olur."

Cümlemi henüz tamamlamıştım ki Barış'ın baktığı yöne bakınca Melis görüş alanıma girdi.

Yanınıza doğru ilerleyen Melis'i işaret edip "Geldi işte!" dedim.

Üzerindeki siyah elbisesi ve yorgunluktan dağılmış saçlarıyla Melis gerçekten harika görünüyordu. Kısa bir an için gözlerimi Melis'ten uzaklaştırıp Barış'a baktığımda donup kaldığımı fark ettim.

"Barış?"

"Söyle Sarı..."

"Ne oldu?"

"Ne olmuş?"

Hâlâ gözlerini bize doğru gelen Melis'ten çekmemişti.

"Ne demek ne olmuş? Dünyaya geri dönsene."

"Dur bir dakika Sarı. Ben şu an büyük olasılıkla cennete düştüm ve bana doğru bir melek geliyor."

Gülmek için dudaklarını birbirine bastırırken "Melis o gelen. Ne meleği?" dedim.

Ancak Barış, hâlâ hoş gözlerle kıza bakıyordu. Melis yanımıza ulaştıktan sonra hızla kollarını boynuma doladı.

"Bir an burayı bulamayacağımı sandım Azra. Yemin ediyorum geri dönecektim."

Barış, dakikalar sonra kendine gelirken benim yerime cevap verdi.

"Yazık olurdu."

"Efendim?"

Hızla kendini toparlayıp kıza eline uzattı.

"Barış Kılıç..."

Melis, kısa bir süre Barış'a baksa da o da elini havada bırakmadan sıkıp "Melis Demir..." dedi.

İkisinin gözlerinde oluşan kıvrılın dikkatimden kaçmazken bakışların Esra'yla buluştu. O da tıpkı benim gibi şu an olanları izliyordu. Barış'ın bir kız karşısında bu denli tutulup kaldığına ilk kez şahit olmuştum.

Gerçi artık onun âşık olma zamanı gelmiş de geçiyordu bile ancak tercih biraz yanlıştı. Yani Allah var Melis iyi kızdı, hoş kızdı ama Barış'ı süründürürdü.

Melis'e belli etmeden Barış'ın kulağına eğilip "Tersi pistir. Dikkat et, etrafındaki sıradan kızlara benzemez." diye uyarısam da Barış, yine her zamanki ukala tavrından ödün vermemişti.

"O daha benim gibi biriyle tanışmamış o zaman. Kimin tersi daha pismiş görelim bakalım."

Umursamaz bir tavırla omzumu silktim.

"Ben uyarımı yapayım da sonra gelip benim kapımda ağlama,"

"Korkma bir şey olmaz."

Ben, Esra ve Kemal'le geride kalırken Barış çoktan Melis'i yanımızdan alıp uzaklaşmıştı bile.

Dört ay sonra...

Yatakta hızla sağuna doğru dönüp yastığı başına siper ettim.

“Arat!”

“Bu defa sıra sende. Sen kalkacaksın.”

“Of!”

Yastığı başımdan çekip zorla gözlerimi araladım. Kemal bağrı bağıra ağlarken yataktan kalkıp hemen kenardaki beşiğe doğru ilerledim.

Ellerimi küçük bedenine sarıp başımı koruyarak beşikten çıkardığımda hemen susmuştu.

“Oğlum yine mi ya? Hani biz bu huyumuzdan vazgeçmiştik annecim, hı?”

Kemal elini ağzına sokup kemirmeye başladıktan sonra sanki beni uykumdan uyandıran o değilmiş gibi etrafına bakınmaya başladı.

“Sakinleştiğine göre seni beşiğine geri bırakıyorum. Kurban olayım ağlama.”

Tam beşiğe geri koyacağım sırada içli içli burnunu çekip bir damla gözyaşı yanağından boynuna süzüldü

“Tamam anlaşıldı. Biz bu huyumuzdan hâlâ vazgeçememiştiz.”

Kemal’i kucığıma sabitlerken üzgün gözlerle Arat’a baktım.

“Üzgünümü sevgilim ama oğlumuz uyumani istemiyor.”

Yavaşça yatağa yaklaşip Kemal’i yüz üstü Arat’ın karnına yatırdım.

“Ya yine mi ya!”

“Bağırma! Ne yapayım? Beşiğinc bırakınca ağlıyor.”

“Hani vazgeçmişti artık bu huyundan? Üç ay boyunca her gece karnımda yattı.”

“Mızırızlanma sevgilim. Yapacak bir şey yok. Hadi size baba oğul iyi geceler.”

Kemal çoktan uykuya dalarken Arat bir elini Kemal’in beline diğer elini de başına sabitleyip gözlerini kapattı.

Altı ayda hayatımızda öyle çok değişmişti ki...

Kemal resmen hayat akışımızı, yaşam tarzımızı değiştirmişti.

İlk üç ay boyunca neredeyse her gece iki saat anca uyuyabilmiştik.

Bazı geceler hiç susmuyordu. Arat’la nöbetleşe kalktığımız zamanlarda uyuyabilmek için salona kaçıp koltuğa kıvrılıyordum. O zaman da bir-

kaç dakika sonra Arat gelip Kemal'i yine kollarının arasına bırakıyordu.

İlk üç ay boyunca Kemal benim göğsümde sonraki üç ayda ise Arat'ın göğsünde uyumuştı. Bu huyunun nedenini anlamasam da ilk zamanlarda hoşuma gitmişti ancak bir süre sonra uyurken sağma solma dönerim de ona zarar gelir diye korkmaya başlamıştım.

Neyse ki Arat'ın göğsünde yatmaya alışmıştı. Arat bana nazaran daha sakin uyuyordu. O yüzden içim rahatı.

Yatakta yan dönüp bir elimi başımın altına koyduktan sonra ikisini izlemeye başladım. Neredeyse iki sene olacaktı.

İki sene önce biri çıkıp deseydi ki "*Arat'la evleneceksin. Hatta ondan bir oğlun olacak.*" herhâlde benimle dalga geçmemesini söylerdim.

Bu hayaller bana öylesine uzak geliyordu ki...

İmkânsız gibiydi. Hayaldi. Sadece hayal...

Ama şimdi o hayalim tam da karşımda duruyordu. Yavaşça yanlarına doğru sokuldum. Arat Kemal'in belindeki elini indirip koluna yatmam için uzattı.

Omzuna doğru sokulurken diğer elini Kemal'in beline sabitledim. Derin derin nefesler alarak ikisinin de kokusunu içime çektim.

Biri saflığın diğeri ise cazibenin beden bulmuş hâliydi. Gözlerimi yavaşça kapatırken hayatım boyunca şu anda takılıp kalmak istiyordum.

Sabah zil çalınca yavaşça yataktan doğruldum. Kemal ve Arat hâlâ aynı pozisyonda uyuyordu.

Yataktan çıkuktan sonra Kemal'i uyandırmamaya özen göstererek yavaşça kucığıma alıp beşiğine yatırdım.

Zil tekrar çaldığında hızla odadan çıkıp aşağı indim.

Koltuğun üzerinde duran sabahlığı üzerime geçirdikten sonra koşup kapıyı açtım.

Kapıda korumalardan başka kimse yoktu.

"Ne oldu çocuklar?"

"Yenge bir dakika baksan iyi olacak galiba."

"Hayırdır?"

"Barış Bey..."

"Ne olmuş Barış'a?"

"Dün geçeden beri arka bahçeden ayrılmamış. Havuzun kenarına

Kum Taneleri

oturmuş sadece boş gözlerle etrafına bakınıyor.”

Allah Allah, ne oldu ki şimdi bu çocuğa?

“Tamam geliyorum.”

Kapıyı çekip yavaşça dışarı çıktım. Arat'ın pencereden seslendiğini duyunca başımı havaya kaldırıp yatak odasının penceresine baktım.

“Azra nereye?”

“Barış dün gecedən beri arka bahçedeymiş. Ona bakıp geleceğim.”

“Tamam.”

Arka bahçeye ulaştığımda Barış havuzun kenarında bağdaş kurmuş oturuyordu. Yavaşça yanına yaklaşıp omzuna dokundum.

“Barış iyi misin?”

Cevap vermeden öylece karşıya bakmaya devam etti.

“Barış? Korkmaya başlıyorum ama!”

Yine gözlerini havuzdan ayırmağan sadece, “Melis...” dedi.

“Melis? Benim arkadaşım olan Melis mi?”

Başını olumlu yönde salladı.

“Ne oldu?”

Bilmiyorum dercesine omuzlarını silkti.

“Bazen böyle dahi gidiyorum. Kendimi onu düşünürken yakalıyorum.”

“Barış dün gece ne oldu? Çocukların söylediğine göre dün gecedən beri buradaymışsın.”

Ellerini yere sabitleyip gözüne yansıyan güneşin etkisini azaltmak için gözlerini hafifçe kısıp yüzüme baktı.

“Dün aslında bir şey olmadı. O geldi yine. Böyle salına salına geçti önümden. Aklında arkasından...”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Melis ve Barış tanışalı neredeyse iki ay olmuştu. Barış ilk başlarda Melis'e sıradan bir hatun gibi davransa da Melis ona durumun böyle olmadığını iki hafta sonra yüzüne attığı ilk tokatla bildirmişti. Ben ona durumun böyle olacağını önceden söylemiştim ancak o beni dinlemek yerine Melis'e etrafındaki hatunlar gibi davranmaya devam etmişti.

Barış, Melis'ten karşılık alamadıkça daha çok sarmıştı. Aslında onu ilk gördüğünde Barış'ta bir değişiklik olacağını tahmin etmiştim ancak böyleleri aklımın ucundan geçmemişti.

Bir kız Barış'ı öylece akşamdan sabaha derbeder gibi havuz başında

Berna Aslıhan

oturtacak ha? Şu an buna gözlerimle şahit oluyor olmasam herhâlde inanmazdım.

“Barış?”

Derin bir nefes alıp yüzüne baktı.

“Söyle Sarı.”

“Bana kızma ama sen bu kıza tutuluyorsun.”

“Yok canını daha neler.” dedi bir an silkelenip kendini toparlayarak.

“İnkâr etme. Kızı ne zaman görsen fişi çekilmiş buzdolabına dönüyorsun.”

Kabullenir gibi başını önüne eğdi.

“O kadar belli oluyor mu?”

Yanına oturup elimi elinin üzerine koydum.

“Oluyor Barış. Hem de fazlasıyla belli oluyor.”

“Ama ne zaman ona yaklaşılmaya çalışsam beni geri itiyor.”

“Ona âşık olduğunu itiraf etmeyi denedin mi?”

Başını iki yana salladı.

“Bence denemelisin. Eğer niyetinin ciddi olduğunu bilirse, onunla sadece takılmak değil de bir ömür yaşamak istediğini bilirse, bence o da sana karşı bir adım atacaktır.”

Barış’ın herhangi bir şey söylemesini beklerken o hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve koşarak arabasına binip bahçeden çıktı.

“Hey yarabbi ya! Buğra’yı atlattık. Barış da hemen hemen tamam derssek geriye bir tek Umut kalıyor. Kalıyor kalmasına da... Benim ondan pek umudum yok. Barış bile âşık oldu ama Umut... Hiç satmıyorum.”

Kendi kendime söylenerek eve girdiğimde Arat kucagında Kemal’le merdivenlerden aşağı iniyordu.

“Barış gitti mi?”

“Gitti.”

Mutfığa doğru ilerlerken Arat da peşinden girdi içeri.

“Ne olmuş?”

Çaydanlığı elime alıp içindeki kuru çayı yıkamak üzere çeşmenin altına tuttum.

“Âşık olmuş.”

“Ne?”

Arat’ın bağırmasıyla hem ben hem de Kemal aynı anda sıçramıştık.

Kemal korkudan ağlarken Arat arka arkaya özür dileyip Kemal’in

Kum Taneleri

haşını göğsüne bastırdı.

"Ne demek Barış âşık olmuş?" dedi bu kez sesinin alçak çıkmasına özen göstererek.

"Âşık olmuş işte. Sizin kervana o da katıldı. Bir Umut kaldı geriye."

"Kim peki?"

"Sence?" dedim dolaptan çıkardığım kahvaltılık malzemeleri masaya yerleştirirken.

"Melis mi?"

"Başka kim olabilir ki? Ben en başından beri Barış'tan böyle bir şey bekliyordum."

Son tabağı da masaya yerleştirdiğimde kapının zili ikinci kez çalmaya başladı.

"Sen Kemal'le ilgilen ben bakarım."

Arat'ı Kemal'le beraber mutfakta yalnız bırakıp kapıya doğru ilerledim.

Kapıyı açtığımda karşımda Esra ve Buğra'yı bulunca gülümsemeden edemedim.

"Biz geldik!"

"Hoş geldiniz."

Buğra beni geçiştirip içeri koşarken bize değil Kemal'e geldiğini anlamam uzun sürmemişti. Ben de Buğra'nın peşinden içeri geçeceğim sırada Esra kolumdan tutup dumanı sağladı.

"Girerken Barış'ı gördük. Daha doğrusu arabasını gördük. Az daha kaza yapıyorduk. Nereye gidiyor öyle telaşlı telaşlı?"

"Melis'e..."

"Melis'e..." dedi Esra tekrar ederek. "İyi de ned- Yok artık! Barış âşık olmuş demel!"

İçinizde bu konularda en zekimiz Esra bunu kabul ediyor. Hatun leb demeden leblebiyi anlıyor.

"Dedim valla!"

"Ben anlamıştım ana! Dün gece Melis'e hayran hayran bakışlarından anlamıştım."

"Ben de bir şeyler olacağından şüphelenmiştim ancak Barış'ın âşık olabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Dün gece eve gitmemiş biliyor musun?"

"Hadi canım!"

"Sabaha kadar havuzun başında oturmuş. Korumalar haber verdi az önce."

"Vay canna! Harika olacak! Tabii Melis, Barış'ı kabul ederse."

"Edecek tabii ki... Neden etmesin? O da farkındadır Barış'taki değişimin."

"İnşallah eder."

Esra'yla beraber mutfığa geçerken içeriden gelen seslere anlam verememişim.

"Hadi dayıcığım! Hadi!"

Buğra, Kemal'i kucığına almış bir şeyler söyletmeye çalışıyordu.

"Buğra kucığındaki çocuk henüz altı aylık. Ne söylemesini bekliyorsun?"

Buğra bana cevap vermeden tekrar Kemal'e döndüğünde gülümseyerek onları izleyen Arat'a baktım.

"Ne karıştırıyor yine benim sevgili abim?"

"Dinle anlarsın."

Gözlerim tekrar Buğra'yı bulduğunda merakla beklemeye başladım.

"Kemal... Bak şimdi dayıcığım gayet hasit. En büyük Fener diyecek-sin ya! Hadi!"

"Yuh! İstersen bir de, 'Dayı beni Fenerbahçe maçıma götür.' desin!"

Buğra gözlerini Kemal'den ayırmadan cevap verdi.

"Yok, ona daha erken. Konuşmaya bir başlasın ilk önce ona en sevdiğim tribün bestesini ezberleteceğim."

Kemal'i belinden tutup havaya kaldırdı.

"Değil mi dayıcığın?"

Kemal sanki Buğra'yı anlıyormuş gibi etrafına gülücükler saçıyordu.

"Neymiş o beste? Oğluma küfür öğretirsen abi falan dinlemem kıranım kafanı."

"Ne küfürü kızım ya!"

Kemal'i sağa sola uçuyormuş gibi sallarken bir yandan da ileride öğreteceği tribün bestesini söylüyordu.

"Darağacında olsak bile son sözümüz Fenerbahçe!"

"Devam Buğra, devam. Kemal keşim söyler onu."

Kemal'i Buğra'nın kucığından alıp sandalyeye oturdum.

"Hadi artık geçin de kahvaltı yapalım. Çocuğumu maymun ettin." dedikten sonra Esra'ya döndüm, "Doğur artık bir lane de benim çocuğum

Kım Taneleri

kurtulsun şımın elinden.”

Kırdığım potun son anda farkına varıp özür dileyen bakışlarını Esra'ya çevirdim.

Aylar önce benim yüzümden bebeğini kaybettiği için bir daha hamile kalamama ihtimali vardı. Şu an tedavi görüyor olsa da ne zaman çocuk meselesi açılrsa üzülüyordu.

Esra önemli değil der gibi yüzüme baktığında gülümseyip kahvaltıma geri döndüm.

“Artık dokuz ay sonra da kendi çocuğunu maymun eder.”

Ağızındaki lokmayı yulmak üzereyken Esra'nın söylediğini duyunca az kalsın boğuluyordum. Çayımın bir yudum alıp kendime geldikten sonra şok olmuş bir ifadeyle Esra'ya döndüm.

“Nasıl?”

“Hamileyim!” dedi heyecanla gülümseyerek.

“Ciddi misin?”

“Evet, bu sabah öğrendik. Doktordan geliyoruz.”

“Tebrik ederim.”

Kemaî'nin arada ezilmemesine özen göstererek Esra'ya sarıldım.

“Harika bir haber bu!”

“Teşekkür ederiz canım. Biz de aslında bunu söylemek için gelmiştik.”

“Sizin adınıza çok sevindim.”

Esra'yı tebrik etmeye devam ederken telefonumun çalmasıyla Kemaî'yi Arat'ın kucığına bırakıp ayağa kalktım.

“Barış arıyor. Bir şey mi oldu acaba?”

“Aç da öğrenelim.”

Arat'ı başımla onaylayıp telefonu açtım.

“Efendim Barış?”

“Azra hemen buraya gelmen lazım,” dedikten sonra telefonu kapattı.

Şaşkınlıkla telefonu kulağımdan indirip Arat'a baktım.

“Ne oldu?”

“Bana Azra dedi. Surti demedi! Ay kesin bir şey oldu! Kalkın gidiyoruz.”

Yaklaşık yarım saat sonra hepimiz hazır bir vaziyette evden çıkmıştık.

Aklım hâlâ Barış'taydı. Acaba ne olmuş olabilirdi ki? Kesin kötü bir şey oldu!

Arat arabayı park ettiğinde hızla aşağı indim.

Berna Aslıhan

"Esra, Kenial sende kalsın. Ben yalnız çıksam iyi olur."

"Tamam, biz buradayız."

Apartmanına doğru koşup zili çaldım. Kapı açılır açılmaz içeri girdiğimde birkaç ses duymayı bekledim ancak ortalık tamamen sessizdi.

Melis'in oturduğu kata ulaştığımda kapıyı Barış açtı.

"Ne oldu?"

"Gel içeri."

İçeri girip Melis'in yanına doğru ilerledim. Salondaki koltukta oturmuş öylece boşluğa bakıyordu. Ben de hemen yanına oturdum.

"Melis?"

Melis cevapsız katığında korkuyla Barış'a baktım.

"Bir saatir öylece oturuyor."

"Neden?"

"Senin dediğin gibi yanına geldim. Gayet sakin bir konuşmaydı, aslında beni kovmasını beklemiştim ama öyle olmadı."

"Tamam. Sen bizi biraz yalnız bıraksana " Barış odadan çıktığında tekrar Melis'e döndüm.

"Melis korkutuyorsun beni. Anlat hadi güzelini, ne oldu? Bağır mı? Bir şey mi dedi sana?"

Melis dakikalardır gözlerini diktiği boşluktan çekip yüzüne baktı. Ağlamıyordu. Bu iyiye işretti.

"Melis?"

"Bana evlenme teklif etti." dedi tek nefeste.

"Ne?"

“Ne demek Barış bana evlenme teklif etti?”

“Etti işte Azra!”

Ben adama akıl diyorum adam gidip evlenme teklif ediyor. Daha birkaç ay öncesine kadar aşk kim ben kim diyen adam mı yani bunu yapan?

“Sen ne dedin?”

“Cevap vermedim ki... Daha doğrusu cevap veremedim. Tabii teklif etme tarzı da pek hoş değildi.”

“Nasıl yani?”

Melis’in her bir cümlesi beni şaşırtmayı başarırken devam etti konuşmasına.

“Evlen benimle diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Kabul edecek olsam bile korkudan bir cevap veremedim.”

Gözüm çalan telefonuma kayarken Melis’e beklemesini işaret ederek telefonu açtım.

“Efendim hayatım?”

“Azra ne olmuş öğrengibildin mi? Beklemekten sıkıldık biz.”

“Öğrendim öğrendim. Yukarı gelin anlatalım.”

Telefonu kapatıp tekrar Melis’e döndüm.

“Merak etmişler. Yukarı çağırdım ama sorun olmaz değil mi?”

“Gelsinler önemli değil.”

Melis’le konuşmaya devam ederken zil çalmıştı. Saniiyeler sonra kapı aralandığında Umut’un da yanlarında olması beni tabii ki şaşırtmamıştı.

Böyle bir olayı asla kaçırmazdı.

Esra kucagında Kemal'le yanına ulaştığında Kemal hemen kucagına doğru eğilince belini incitmemeye dikkat ederek kucagına aldı.

Salonda adeta bir kız isterne havası vardı.

"Eee, ne olmuş anlatın hadi. Çatladık burada meraklan." dedi Umut.

Şu an mahalledeki dedikoducu teyzelerden aşağı kahr tek yanı elinde çiğdem olmamasıydı.

"Barış..." dedim kapı pervazına yaslanan Barış'ı işaret ederek. "Melis'e evlenme teklif etmiş."

"Ne?"

Hepsinin birden bağıracağını bildiğim için henüz cümlemi tamamlamadan Kemal'in kulağını kapatmıştım.

"Ne diyor lan Azra?"

"Lanlı lunlu konuşma lan!" diyen abime bakarken gülmek için kendimi zor tuttum.

"Oğlum sen duymadın galiba. Azra diyor ki; Barış, Melis'e evlenme teklif etmiş."

"Yani tamam şimdi evlenmek ve Barış kelimeleri yan yana gelince benim de bir kulağımı tırmalamadı değil."

Barış kendi aralarında atışan Buğra ve Umut'a baktıktan sonra hızla yanlarına ulaştı

"Kardeşim konuşmasanız şöyle. Kız yanlış anlayacak."

Dakikalardır sessiz bir şekilde kenarda oturan Arat sonunda konuya dâhil olmaya karar vermiş gibi yayıldığı koltukta öne doğru eğildi.

"Yalan mı? Sen değil miydin *aşk kim ben kim* diyen? Şimdi hiç kızmı millete."

"Abi sen de mi ya?"

"Dost acı söyler koçum. Kusura bakma."

"Of!"

Üçü birden Barış'ın üstüne gelmeye devam ederken merakla Melis'e baktım. Bu konuşmalar onun vereceği kararı eminim ki etkiliyordu.

Esra'ya küçük bir kaş göz işareti yaptığımda benim zeki arkadaşım konuyu hemen anlayıp ayaklanmıştı.

"Kızlar hadi çay demleyelim."

Melis salondan ayrılmak istemese de bizimle beraber ayaklanıp mutfığa geçmişti.

Kıtan Taneleri

Esra çayı demlemeye koyulurken Kemal'le beraber kenardaki sandalyeye yerleştim.

"Melis sen bunların dediklerine aldırma. Barış iyi çocuktur."

"Bilmiyorum kı Azra. Yani sonuçta ilk başta bana olan yaklaşımını biliyorum. Yaptıkları hiç aşktan anlayan birinin hareketleri gibi değildi."

"Haklısın. Ama bence ona şans vermelisin. Yani tamam, Barış aşk konusunda biraz toydur. İnanmazdı böyle şeylere ancak sonra seninle tanışınca sanki senelerdir tanıdığım Barış gitti yerine bambaşka bir Barış geldi."

Melis ifadesiz gözlerle beni izlerken bu kez onu ikna etmek için Esra girdi araya.

"Melis bak biliyorum tereddütlerin var. Seni en iyi ben anlayabilirim. Buğra benimle evlenmeden önce Barış'tan da beterdi. Ama bak şimdi... Aşka inanan ve daha da önemlisi bana deli gibi âşık olan bir adam hâline geldi."

"Bilmiyorum kızlar. Yani benim yalnız kalıp düşünmem lazım. Kendimi dinlemem lazım."

Bu konuda Melis'in üzerine daha fazla gitmememiz gerekiyordu. Onun da dediği gibi kendi içini dinlemeliydi.

Kemal kucagında hıysuzlanmaya başlayınca oturduğum sandalyeden kalkıp cama doğru yaklaştım. Dışarıdaki caddenin hareketliliği ilgisini çekerken çoktan sakinleşmişti bile.

Küçük elini elimin içine hapsedtikten sonra usulca dudaklarımı bastırdım. Bebek kokusu cennet kokusu diye başuna demiyorlardı. Hayatında yaptığım en doğru şey sanırım Kemal'ı doğurmaktır.

Halırlıyorum da Arat bir çocuğumuz olmasını istediğinde nasıl da korkmuştum. Tabii bu durum gerçekten hamile kalana kadar sürmüştü. Hele ki Kemal doğduğunda onu kucagiıma verdikleri ilk an hissettiklerim hayatımdaki her türlü hissin önüne geçmişti.

"Azra?"

Arkamdaki Arat'ın sesini duyunca etrafıma bakındım. Mutfakta yalnızdım. Sahi ne ara gitmişlerdi ki içeri?

"Efendim hayatım?"

"Kızlar çoktan geçtiler içeri. Sen ne yapıyorsun burada tek başına?"

"Tek başıma değilim ki oğlum var."

Kemal, Arat'ın sesini duyduğundan beri heyecanla ayaklarını boş-

lukta sallıyordu. Yavaşça Arat'a doğru döndüğüm ilk anda oğlum bana satışı koymuş, hızla babasının kollarına doğru bir hamlede bulunmuştu.

"Paşam! Gel bakalım."

Baba oğul kucaklaşıyorlardı ve ben de bu eşsiz manzaranın tadını çıkartıyordum.

Kemal'ini Arat'ın yüzünde dolaştırırken Arat büyük bir hayranlıkla oğlumuzu izliyordu.

"Zaman ne kadar çabuk geçiyor değil mi?" dedim gözlerimi Kemal'den ayırmadan. "Daha sanki dün evlenmişiz gibi..."

Arat kolunu omzuma atarken beni kendine doğru çekip alnuna sıcak bir öpücük bıraktı.

"Aşlında çok uzun bir zaman değil. İkinci senemiz dolmak üzere. İki sene içerisinde o kadar çok olay yaşadık ki sanki fazlaymış gibi geliyor."

"Sana göre iki sene. Ben senelerce koşturdum peşinde."

"Evet hatırlıyorum. Okula ilk başladığımız gün bile peşimden ayrılmamıştın."

"Ya evet!" dedim sinirle o günü hatırlayarak. "Kızın biri beni senin kardeşin sanmıştı."

Arat geniş bir kahkaha atarken aramızda kalan Kemal'e dikkat ederek dudaklarına doğru uzandı.

"O zamandan belliydi senin beni kafıslıyacağın."

"Yok canım! Benimle evlenmek için savunduğun tehditleri unutmadım daha. Sanki ben dedim evlenelim diye."

Ben yalancı bir kızgınlıkla Arat'a bakarken o hâlâ gülümsüyordu.

"Tamam prenses, sinirlenme hemen. Sen ya da ben, ne fark eder? Şimdi buradayız ya o bana yeter."

Doğruydı. Başımızdan geçen onca şeye rağmen birlikteydik ya o yeterdi.

Arat'a sarılmak için bir hamlede bulunduğum sırada Kemal huysuzlandığını belli edercesine mızıldanmaya başladı

"Acıktı galiba." dedim kollarına doğru uzanan oğlumı kucağıma alarak.

"Tamam. Siz karınızı doyurun. Benim ufak bir işim var."

Arat mutfağı terk ederken garip gözlerle ardından baktım. Tatil günü ne işi olabilirdi ki?

Kum Taneleri

Aklımı meşgul eden bu soruyu bir kenara bırakarak Esra'nın arabadan getirdiği bebek çantasından Kemal'in mamasını hazırlamaya koyuldum.

Arat yaptığı gizli saklı telefon konuşmalarına devam ederken ciddi anlamda dikkatimi cezbetmişti.

Bu adam ne haltlar karıştırıyordu?

Kemal doyduğunu belli edercesine biberonu diliyle ittirirken mananın üzerine dökülmemesi için hemen dikkatimi kucagımda yatan oğluma çevirdim.

Esra'dan aldığım ıslak mendille Kemal'in ağzını temizleyip oturduğum yerden kalktım.

"Esra, sen Kemal'i al, ben birazdan geliyorum."

Esra'nın garip bakışları arasında Kemal'i kucagına bırakıp kenarda gizli gizli telefonla konuşan kocamın yanına ulaştım.

"Arat?"

Yavaşça bana doğru dönüp bir dakika diye işaret ettikten sonra konuşmasına devam etti.

"Tamam. Hiçbir eksik istemiyorum."

Arat'ın tehdit içeren ses tonu beni iyice meraklandırırken sonunda sevgili kocam telefonunu kapatıp bana döndü.

"Ne oldu Azra?"

"Ne mi oldu?" dedim şüphe dolu bir bakış atarak. "Ne olduğunu sen söyleyeceksin."

"Bir şey olmadı."

İşaret parmağımı tehditkâr bir ifadeye havaya kaldırıp Arat'a doğru salladım.

"Eğer benden bir şey saklıyorsan fena olur."

Arat önce kendisine doğrulttuğum parmağına ardından da gözlerinin içine baktıktan sonra nazikçe parmağımı tutup dudaklarına bastırdı.

"Bir şey olmadı dedim ya prenses."

Bu cevap beni tatmin etti mi? Tabii ki hayır.

"Neden o zaman gizli gizli telefonla konuşuyorsun?"

"Azra, uzatmasan sevgilim. Şirketten arıyorlar ve ben hiç de gizli gizli konuşmuyorum."

Bu adam bir şeyler çeviriyordu. Uzun bir süre şüpheli bir tavırla gözlerinin içine baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp

Esra'nın yanına ulaştım.

"Ne oluyor Azra?"

"Arat benden bir şeyler saklıyor." dedim kucağıma ulaşmak için hamlede bulunan Kemal'i kollarıma alırken.

"Ne saklayabilir ki?"

"Bilmiyorum ama fısır fısır telefonda birileriyle konuşuyor."

Salonun diğer köşesinde yine telefonla konuşmakta olan Arat'a bakarken sınırlendiğimi hissetmeye başlamıştım. Tam yine sinirle öne atılacağım sırada koridordan gelen Barış'ın sinirli ses tonuyla ayağa kalktım.

"Neden olmaz Melis? Bana mantıklı bir cevap ver!"

Barış'ın ses tonu gittikçe yükselirken merakla Esra'ya baktım.

"Ne oluyor bunlara yine?"

"Bilmiyorum. Anlarsız şimdi."

Herkes koridora toplanmış, kavgaya eden Barış ve Melis'i izliyordu.

"İstemiyorum diyorum! Sen laftan anlamaz mısın?"

"İstemiyorsun öyle mi?" dedi Barış, Melis'e doğru bir adım atarak.

"Evet! İstemiyorum seni!"

Barış, küçük ve ağır adımlarla Melis'in üzerine doğru ilerlemeye devam ederken Melis her ne kadar korktuğunu belli etmemeye çalışsa da korkuyla geri geri gidiyordu.

Hepimiz neler olacağını merakla beklerken Melis'in daha fazla kaçacak yeri kalmamış ve sırtını duvara yaslamıştı.

"Yalan söylüyorsun."

Barış'ın sesi bu defa son derece sakin çıkmıştı. Melis'in gözlerinde sanki farklı bir duygu vardı. Neden inat ettiğini anlayamıyordum.

Barış'ın yakıcı bakışlarına rağmen Melis inatla başını iki yana salladı.

"Hayır. Yalan söylemiyorum. Seni istemiyorum dedim. Anlaman için ne yapmam lazım?"

Melis de tıpkı Barış gibi sakin bir ses tonuyla söylemişti bunu. Ancak Melis'in sakinliğine tezat bu kez Barış sinirle elini duvara vurdu.

"Allah kahretsin Melis! Sırf o gece yüzünden bunlar değil mi? Sırf o yüzden reddediyorsun beni!"

Barış, Melis'in kolunu sinirle kavradığında hepimiz birden öne atıldık.

"Kardeşim sakin ol."

Barış kısa bir süre dönüp kendisini uyaran Arat'a baksa da aldırmadan

tekrar önüne döndü.

"Son defa soracağım Melis! Evet mi hayır mı?"

Ben heyecanla Melis'in vereceği cevabı beklerken Melis, dolu dolu olmuş gözleriyle Barış'a baktı, derin bir nefes aldı.

"Hayır Barış, Seni istemiyorum. Seninle evlenmek istemiyorum."

Herkes sessizce bu anı izlerken Arat'ın elini omzunda hissettim.

"Barış'ı da alıp bir an evvel gidelim."

Haklıydı. Eğer biraz daha burada duracak olursak Barış gerçekten kontrolünü kaybedecekti.

Ancak bizim bir şey söylememize gerek kalmadan Barış son bir kez öfkeyle baktıktan sonra Melis'in tuttuğu kolunu hızla bırakıp evi terk etti.

"Barış!"

Umut, Barış'ın arkasından gitmek üzere olan Buğra'yı durdururken kendisi kapıya ulaştı.

"Ben hallederim. Merak etmeyin."

Barış ve Melis arasında ne geçmişti, bahsi geçen gece neler olmuştu bilmiyordum ancak aralarında ciddi bir problem olduğu aşikardı

Bir süre daha Melis'in yanında kaldıktan sonra onu yalnız bırakmanın en doğrusu olacağına karar vererek hep beraber evden ayrıldık.

"Bunların derdi ne, bilen var mı?"

Buğra'ya bakıp başımı olumsuz yönde salladım.

"Ben aralarında bir elektrikleşme olduğunu fark etmiştim ama bu denli ciddi şeyler yaşadıklarından haberim yoktu."

"Sorunları neyse umarım fazla yara almadan hallederler."

"Umarım."

Hep beraber arabaya bindiğimiz de Arat, Buğra'ya manidar bir bakış attı. Sanlı bir şeyi hatırlatmak ister gibiydi.

Pür dikkat ikisini izlerken bu kez de Buğra *tamam* dercesine başını salladı.

Arat benden her ne saklıyorsa bundan kesinlikle Buğra'nın haberi vardı. Artık buna emindim. Yoksa yine başımıza bir işler mi açılmıştı?

Daha birinden yeni kurtulmuşken bizi yine sorunlar mı bekliyordu?

Kucağında oturan oğlunun minik elini elimin üzerinde hissedince istemsizce gülümsedim. Ağzının içinde anlamsızca bir şeyler geveleyip gülümsüyordu.

Onun bu masum ve sevimli halleri aklımdaki soruları çoktan bertaraf etmişti. Dakikalar sonra evin önüne ulaştığımızda Buğra ve Esra hemen kendi arabalarına doğru ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsunuz? Gelin kahve içelim birlikte."

İkisi birden bana bakıp gülümsedikten sonra Esra, Kemal'i kucığımdan aldı.

"Yok tatlım. Siz girin içeri. Bu akşam Kemal bizimle. Aklın kalmasın."

Ben itiraz etmek üzere hazırlanırken Buğra diğer kolumdaki bebek çantasını alıp Esra'yla beraber arabaya iletledi. Peşlerinden gideceğim sırada Arat nazikçe kolumdan tutup beni kendine çekti.

"Arat? Neler oluyor?"

"Gel..."

Elini belime yerleştirip korumalara bay selamı verdikten sonra ağır adımlarla kapıya yöneldi.

"Bir şey söylesene. Neler oluyor diyorum. Neden Kemal'i aldılar? Hem de hürün gece. Yani ben anlamadım. Sen yine benden bir şeyler saklıyorsun ama hadi hayırlısı. Gülay tıyze bari evde olsa. En azından onun papatya ça-"

Kapı açılınca gördüğüm manzara karşısında konuşmam yarım kalmıştı. Ben şaşkın bir ifadeyle yerdeki kırmızı gül yapraklarının oluşturduğu yola bakarken birden Arat'm ellerini belimde hissettim.

"İçeriye merak etmiyor musun?"

Öylesine şaşkındım ki sadece başımı sallamakla yetindim. Henüz birkaç adım atmışken birden ayaklarım yerden kesildi ve kendimi Arat'm kucığında buldum.

Ellerimi boynunda birleştirdiğimde gözlerimiz birbirine değdi. Ben hâlâ konuşamazken Arat çoktan salona girmişti bile. Odadaki bütün perdeler çekilmiş mumlarla loş bir ortam oluşturulmuştu.

Odanın hemen girişinde yerde yine gül yapraklarıyla oluşturulmuş bir kalp vardı. Gözlerim etrafta gezmeye devam ederken Arat yavaşça beni yere indirdi ve ellerini karnımın üzerinde birleştirip başını boyun girişime yasladı.

"Beğendin mi?"

"Ben... Yani bunlar..."

Ben konuşma güçlüğü yaşarken Arat bu kez dudaklarını usulca boynuma değdirip benden uzaklaştı.

Kum Taneleri

Ben merakla ne yapacağını beklerken tam önümde durdu ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Azra..."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Hani bazen bana neden ben diye soruyorsun ya..."

"Evet?"

Dudaklarını usulca elimin üzerine değdirip gözlerimin içine baktı.

"Çünkü ben hiçbir kadının yanında kendimi böyle hissetmedim. Bazen gece uyanıp seni izliyorum. Sana dokunmadığım hâlde kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum. Sen yanımda yokken bile her fırsatta gözlerim yüzünü arıyor."

Gözlerimden bir damla yaş süzülürken Arat bu kez elini yanağıma koyup göz yaşımı sildi.

"Ağlamak yok. Mutluluktan da olsa artık ağlamak yok."

Ben gülümseyip başımı olumlu yönde sallarken Arat bu kez ıslanmış yanağıma bir öpücük bıraktı.

"Biliyorum biz seninle çok normal bir şekilde evlenmedik. Sana evlenme teklif edemedim, yüzük bile alamadım."

"Olsun... Sen benimlesin ya o yeter bana." dedim elimi yanağımdaki elinin üzerine koyarak.

Başımı iki yana salladı.

"Hayır. Ne olursa olsun bunların senin hayalin olduğunu biliyorum."

Evet, hayalimdi ama benim asıl hayalim ömrümün sonuna kadar Arat'la birlikte olmaktır. Şu an zaten hayalimin çok ötesinde bir hayatı yaşıyordum.

Bazen şakayla karışık Arat'a bana evlenme teklif etmediği konusunda sitem etsem de aslında bunlar bana yeterdi. Her sabah uyandığımda ilk önce onu görmek, gözlerinin içine aşkla bakabilmek, bunlar hayalimden bile fazlasıydı.

Ben henüz ne olduğunu anlayamadan Arat önümde diz çökmüştü. Cebinden çıkardığı yüzük kutusunu açarken elimi ağzıma kapattım.

Şu an bu olanlar gerçek miydi? Genelde bu konuşmanın ardından tabii ki de bunun olması gerekirdi ancak ben yine de Arat'tan bunu beklememişim.

"Ömrüme ömür katan kadın. Gözlerinin mavisinde boğulduğum, kalbine taptığım kadın. Benimle evlenir misin?"

Gözlerimden akmak üzere sıra bekleyen yaşları geri gönderip başımı olumlu yönde salladım.

"Evet! Seninle evlenirim!"

Arat yerden kalkıp yüzüğü parmağına taktıktan sonra yüzümü avucunun içine aldı.

"Seni seviyorum Azra Öztürk. Ömrümün sonuna kadar da seveceğim."

Dudaklarındaki sıcaklığı bu kez alımda hissettiğimde hızla kollarımı beline doladım.

"Seni seviyorum sevgilim. Hem de her şeyden çok."

Arat yavaşça geri çekilip muzip bir ifadeyle gülümsedi.

"Oğlumuzdan bile çok mu?"

"Hım... Sanırım hayır." dedim başımı iki yana sallayarak.

Bu cevabı verdiğimde ayaklarım hızla yerden kesilmiş ve kendimi Arat'ın kucağında bulmuştum.

"Yalancı. Hani her şeyden çoktu?"

"Ya Arat! Oğlumuz o bizim. Onu kıskanamazsın."

Arat merdivenlere doğru ilerlerken yine yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi.

"Kıskanan kim? Ben, bir tane daha yapalım mı diyecektim."

"Ne?"

Odaya girdiğimizde Arat beni yavaşça yere bırakıp üzerime yürüme ye başlamıştı bile.

"Bir çocuk daha diyorum. Yapalım mı?"

Hâlâ üzerine gelmeye devam ederken başımı iki yana salladım.

"Hayır."

Ancak kaçacak yerim kalmadığında tam arkamdaki yatağın üzerine düşmek üzereyken Arat belimden yakalayıp bedenimi kendine çekti.

"Bir daha düşün bence."

Kalp atışlarım bile Arat'ı onaylarcasına ritmini arttırırken nasıl hayır diyebilirdim ki?

Arat dudaklarına doğru uzanmaya devam ederken nefesim kesildi. Konuşamayacağımı anlayınca sadece başımı sallamakla yetindim.

Dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

*Umut ve Barış'ın hikâyesiyle ikinci kitapta
görüşmek üzere...*

Kum Taneleri

BERNA ASLIHAN

"İsminin anlamını biliyorsun değil mi?"

Kız sessiz kalmayı tercih ederken
başını usulca olumlu yönde salladı.

"Azra..." dedi ismini tekrarlayarak.

"Ayak değmemiş kum demek."

"Çok doğru." dedi genç adam Azra'yı sarhoş edebilecek kadar
harika gülümsemesiyle cevap verirken.

Azra onu belki de ilk defa bu kadar içten gülümserken görmüştü.

Genç adam derin bir nefes aldı ve

kızın deniz mavisi gözlerine bakarak tekrar konuşmaya başladı.

"Ben o ayak değmeyen kumda

kendimi kaybetmek üzereyim Azra."

Azra duydukları karşısında şaşırmış bir ifadeyle bakıyordu adama.

"Ama Arar!"

Arar işaret parmağını kızın dudaklarına basıp onu susturdu.

"Hiçbir şey söyleme, sadece seni sevmeme izin ver."

MendirekYayınları

mendirek yayinlari

6 29

MENDIREK